特别，
这些能称之为爱的话……
最挂念，
最忘不了，
我也爱你……
野狗骨头
改编自晋江文学城小说《野狗骨头》
原著

Love for You

1. Bölüm: Kemik
2. Bölüm: Yabani Köpek
3. Bölüm: Kemik
4. Bölüm: Yabani Köpek
5. Bölüm: Kemik
6. Bölüm: Yabani Köpek
7. Bölüm: Kemik
8. Bölüm: Yabani Köpek
9. Bölüm: Kemik
10. Bölüm: Yabani Köpek
11. Bölüm: Kemik
12. Bölüm: Yabani Köpek
13. Bölüm: Kemik
14. Bölüm: Kemik
15. Bölüm: Kemik
16. Bölüm: Yabani Köpek
17. Bölüm: Kemik
18. Bölüm: Kemik
19. Bölüm: Yabani Köpek
20. Bölüm: Yabani Köpek
21. Bölüm: Kemik
22. Bölüm: Kemik
23. Bölüm: Yabani Köpek
24. Bölüm: Yabani Köpek
25. Bölüm: Kemik
26. Bölüm: Kemik
27. Bölüm: Kemik
28. Bölüm: Yabani Köpek
29. Bölüm: Yabani Köpek
30. Bölüm: Yabani Köpek

31. Bölüm: Yabani Köpek
32. Bölüm: Kemik
33. Bölüm: Kemik
34. Bölüm: Yabani Köpek
35. Bölüm: Kemik
36. Bölüm: Yabani Köpek
37. Bölüm: Yabani Köpek
38. Bölüm: Yabani Köpek
39. Bölüm: Kemik
40. Bölüm: Kemik
41. Bölüm: Yabani Köpek
42. Bölüm: Kemik
Ek Bölüm: Gönül Bahçemin Turuncusu - I
Ek Bölüm: Gönül Bahçemin Turuncusu - II
Ek Bölüm: Sert Adamın Nazlı Karısı - I
Ek Bölüm: Sert Adamın Nazlı Karısı - II
Ek Bölüm: Sert Adamın Nazlı Karısı - III
Ek Bölüm: Latin Belalısı - I
Ek Bölüm: Latin Belalısı - II
Ek Bölüm: Benimle Evlenir misin? - I
Ek Bölüm: Benimle Evlenir misin? - II
Ek Bölüm: Evlilik ve Balayı
Ek Bölüm: Latin Belalısı - III
Ek Bölüm: Evim Sensin - I
Ek Bölüm: Evim Sensin - II
Ek Bölüm: Evim Sensin - III
Ek Bölüm: Evim Sensin - IV
Ek Bölüm: Evim Sensin - V

— 1 —

Kemik

Teng Şehri.

Tıpkı hafızasındaki gibi; sıcak, rutubetli ve gölgelerin koyuluğunda boğucu. Hava, yaz ortasına has o ekşimsi kokuyla, gür bitki örtüsünün ferah ama acımtırak rayihasının birbirine karıştığı, insanı bunaltan bir yoğunluktaydı.

Kapı hâlâ o eski demir kapıydı; kilit de yıllar önce değiştirilen mekanik kilidin aynısı.

Miao Jing bir süre kapıyı çaldı, ardından gözleri duvardaki o meşhur "ilan yapıştırmalarına" takıldı: *On dakikada çilingir.*

Usta yüz yuan aldı. İnce bir teli anahtar deliğine sokup rastgele bir çevirişle "tık" sesi duyuldu; demir kapı açılmıştı.

“Kimlik bakacak mısın?”

“Kendi evim demedin mi? Gerek yok.”

Miao Jing elinde iki devasa valizle kalakalmıştı. Trende bütün gece gözünü kırpmadan yatmış, gözaltları morarmıştı. Üzerine hazır eriştelerin o ekşi kokusu sinmişti. Aksanı buralı olmadığını ele veriyordu; çilingir usta kızın duru güzelliğine bir bakış attı, evin sade dekorasyonuna göz gezdirdi ve aletlerini toplayıp gitti.

Doksanlı yıllardan kalma eski bir bina... Dış duvarlar ve koridorlar örümcek ağlarıyla kaplı, isli bir griye bürünmüştü. Merdiven boşlukları komşuların ıvır zıvırıyla doluydu. Kırık bir su borusu, yerde kirli bir ark oluşturmuştu; pis, boğucu ve çöp yığınlarıyla dolu bu eski mahalle, hali vakti yerinde olanların uğrayacağı bir yer değildi.

Miao Jing eşyalarını içeri taşıdı. Seksen küsur metrekarelik, iki oda bir salon bir ev... Yerleşim planı aynıydı, sadece birkaç mobilya değişmişti. Çok temiz sayılmazdı ama aşırı kirli de değildi. Mutfakta ve buzdolabında birinin yaşadığına dair pek iz yoktu ancak masadaki kültablası izmaritlerle dolup taşmış, sehpanın üzerindeki ezilmiş bir bira kutusunda yarım bira kalmıştı.

Evi süzdü, sonunda sağdaki odaya yöneldi. Kilidi paslanmıştı, dönmüyordu. Büyük bir güçle omuz atıp içeri girdiğinde, kapının açılmasıyla havalanan tozlar genzini yaktı. Rengi solmuş perdelerin yarısı kopmuş, pencereden içeri gri, puslu bir ışık sızıyordu. Eski ahşap yataktan geriye sadece iskeleti kalmıştı; oda darmadağınık eski mobilyalarla doluydu, adım atacak yer yoktu.

Soldaki yatak odasının kapısını açtı. Perdeler yarı aralıktı, oda aydınlık ve sessizdi. Yarı yeni bir yatak, tek kişilik bir gardırop ve üzerinde ıvır zıvırların olduğu bir çalışma masası... Masanın kenarında bir çakmak ve çelik kordonlu mekanik bir kol saati duruyordu. Yatağın üzerine bir yastık fırlatılmış, yastığın kenarına bir erkeğin beyaz atleti ve gri spor şortu iliştirilmişti.

Odadan çıktı, salona oturup biraz bisküvi atıştırdı. Yüzünü alelacele yıkadıktan sonra uyumak için odaya geçti.

Yastık bir erkeğe aitti; ucuz tütün, ter ve ten kokusunun karışımı... Sert bir içki gibi mayalanmış, yakıcı ve istila edici bir koku.

Pozisyonunu değiştirdi, başını çevirdi. Soğuk ve berrak gözleri aniden yastığın kenarına odaklandı; çarşafın üzerinde bir saç teli duruyordu. Uzun bir tel... Kökü siyah, ortası şarap kızılı, ucu ise sararıp kurumuş. Bir kadına aitti.

İstifini bozmadan yataktan kalktı, gardırobu açtı, temiz çarşaf ve yastık kılıfını taktı; uzanıp gözlerini kapadı.

Miao Jing çok derin uyumuştu, öğleden sonra saat ikide ancak uyanabildi.

İki valizi de patlayacak kadar doluydu, tüm varlığı bunlardı. Yerleştirmesi gerekiyordu ama nereden başlayacağını bilemedi. Bir süre boş boş bakındı; mutfak, banyo, salon ve yatak odası arasında birkaç tur attıktan sonra telefonundan siparişlerini verdi: Perdeler, yatak pedi, yastık, yorgan, nevresim takımı, klima, vantilatör ve bir sürü ıvır zıvır...

Sonra markete çıktı. Paspas, bez, temizlik malzemeleri, şampuan, duş jeli, tuvalet kağıdı ve hijyenik pedlerle dolu market poşetlerini yüklenip geri döndü.

Sokağın rüzgar alan köşesinde oturan birkaç yaşlı, kızın sürekli eşya taşıdığını görünce bulanık gözlerini üzerinde gezdirdiler.

Miao Jing onlardan birini tanıdı: "Büyükanne Zhang."

"Sen... Sen şu ikinci kattaki Chen ailesinin..."

"Miao Jing. Chen Yi'nin eski kız kardeşi."

Zhang Büyükanne şaşkınlıktan donakaldı: “Sen, sen nasıl döndün?”

“Öyle işte,” dedi Miao Jing elindeki poşetleri yere bırakarak. “Chen Yi evde yoktu, bu aralar nasıl, iyi mi?”

Chen Yi dedin mi anlatacak çok şey vardı. Bunca yıl geçmişti ama o hâlâ aynıydı; er ya da geç hapse girecek bir serseri gözüyle bakılıyordu ama bir şekilde hayata tutunmuş, komşuların dedikoduları arasında bugüne kadar gelmişti.

“Aynı işte... Koskoca adam oldu hâlâ bir baltaya sap olamadı, evlenmedi. İpsiz sapsız takımıyla düşüp kalkıyor...”

Miao Jing, Chen Yi’nin son altı yılının boşa geçtiğini biliyordu. İki yıl dışarılarda kalmış, sonra dönüp arkadaşlarıyla iş kurmaya kalkmıştı. Çer çöp arkadaşlar, kalitesiz kadınlar... Son işi teknik lisenin yakınındaki bir bilardo salonunun sahipliğiydi. Ama görünüşe göre bir yerlere gitmişti, yaklaşık yarım aydır eve uğramıyordu.

Kızın ondan bir beklentisi yoktu zaten. Meslek lisesi mezunu bir serseri; haraç, kavga, gürültü... Hapse girmeyip normal bir insan gibi yaşaması bile bir başarı sayılırdı.

Chen Yi hakkında söylenecek çok şey vardı ama Miao Jing’in hikayesi de az değildi. Kız, Zhang Büyükanne lafı kendisine getirmeden işi olduğunu bahane edip eşyalarıyla yukarı çıktı.

Evi temizlemeye mutfak ve banyodan başladı. Atılacakları attı, alınacakları aldı. Acıkınca hazır erişte yedi, uykusu gelince yatağa uzandı. İnternetten sipariş ettiği büyük parçalar gelince odayı adam etmeye başladı; sildi, süpürdü, mobilyaları kurdu, çamaşırları astı.

Tozlu ve örümcek ağlı dolaplardan neler çıkmadı ki... Kendi eski kıyafetleri, lise sınav kağıtları ve ders kitapları... Hepsi büyük çuvallara doldurulmuş, bağlanmıştı. Miao Jing uzun süre uğraşıp bunları saklama kutularına yerleştirdi, yatağın altına tıktı. Kendi eşyalarını tek tek yerleştirdi; oda sonunda bir şeye benzemişti.

Sıra Chen Yi’nin odasına gelmişti. Dolapların üzerindeki parmak kalınlığındaki tozlar, yıllardır yıkanmamış perdeler... Kıyafetleri ve nevresimleri yıkadı, yerleri sildi, camları parlattı. Yatağın altından kurumuş izmaritler, kadına ait renkli tokalar ve açılmamış bir prezervatif çıktı; hepsini çöp niyetine kapının önüne koydu.

Tam bir hafta boyunca arı gibi çalıştı. Yorgunluktan beli kopuyordu. Mahalleli ikinci kattaki hareketliliği fark etmiş, Chen ailesine birinin döndüğünü anlamıştı. Son yıllarda taşınan yeni komşular Miao Jing'i tanımıyordu; yirmi dört-yirmi beş yaşlarında, duru bir güzelliğe ve soğuk bir mizaca sahip bu kızın Chen Yi gibi biriyle nasıl bir bağı olabilirdi? Eski komşular ise geçmişin dedikodularını anlat anlat bitiremiyordu.

……

Chen Yi, Yunnan'a bir sevkiyat için gitmişti. Sınırdaki bir arkadaşı tesadüfen bir iş imkanından bahsetmiş, Chen Yi de fırsatı kaçırmayıp çakmak ve el feneri gibi küçük mallardan bir parti kapatmıştı. Bir kamyon şoförü tutup malları Altın Üçgen bölgesine nakletmiş, dönüşte de kamyonu muz ve mangoyla doldurup Tengcheng'e getirmişti. Bu gidiş gelişten, tüm masrafları düştükten sonra eline birkaç on bin yuanlık bir "alın teri" parası geçmişti.

Yaz tatilinin bu iki ayında bilardo salonu tenhaydı, bu para ona can suyu olacaktı.

Yolculuk telaşlı geçmişti; yeme içme, uyku hep kamyon üzerindeydi. Hava sıcaktı, her yanından ekşi bir ter kokusu yayılıyordu. O gün Tengcheng'e döndüğünde tüm işleri halletti; niyet önce eve gidip bir duş almak, sonra uyumak, akşam da arkadaşlarla içmeye çıkmaktı.

Pek bir eşyası yoktu, elinde naylon bir çantayla gitmiş, aynı çantayla dönmüştü. Çantada bir kat hızlı kuruyan kıyafet, iki karton sigara, diş fırçası, macun, havlu ve şarj cihazı vardı. Tengcheng'in havası yapış yapış ve sıcaktı. Chen Yi üzerindeki terden ekşimiş tişörtü çıkarıp omzuna attı, ağzında eğri bir sigarayla yolda yürümeye başladı.

Görüntüsü pek nezih sayılmazdı ama insanı ıslık çalmaya iten bir havası vardı; genç bir erkeğin o küstah ve yakışıklı tavrı... Buğday tenliydi, boynunda siyah bir ipe asılı yeşim bir kolye parlıyordu. Geniş omuzları, belirgin kasları ve yer yer eski yara izleri vardı. Göğüs kasları abartılı değildi ama diri ve hatlıydı; karın kasları düzgün bir eğimle aşağı iniyordu. Siyah pantolonunun içindeki bacakları düzgün ve kaslıydı.

Yüzüne bakıldığında yirmi beş-yirmi altı yaşlarında bir genç görülüyordu. Kısa kesilmiş saçlar, bıçakla yontulmuş gibi keskin yüz hatları, kemikli bir burun ve şehvet uyandıran dolgun dudaklar... Ancak yüzünde tekinsiz bir hava vardı; kaşlarının ortasındaki yara izi sol kaşına kadar uzanıyordu. Vahşi,

hovarda ve yakışıklı bir sima... Gözlerinde her an saldıracakmış gibi tetikte duran ama bir o kadar da bezgin bir ifade vardı.

Duman halkaları çıkararak merdivenleri tırmandı. Koridorda bir yerden tavuk suyu çorbası kokusu geliyordu. Anahtarını çıkarıp kapıyı açtı. İçerisi bir anda aydınlanıverdi; camlar pırıl pırıl, her yer tertemizdi. Kendi evi değilmiş gibiydi ama mobilyalar tanıdıktı. Kapının yanındaki yabancı ahşap ayakkabılıkta kadın sandaletleri ve topuklu ayakkabılar duruyordu; hemen alt katta ise kendi spor ayakkabıları ve parmak arası terlikleri yıkanmış, nizami bir şekilde dizilmişti.

Tavuk suyu kokusu... Mutfaktan geliyordu. Bir eteğin ucunu ve bir sırtı görür gibi oldu.

Yer parlayacak kadar temizdi. Elindeki çantayı yere fırlattı, parmaklarının arasındaki sigarayı tutarken dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi: "Akşam gelip yatacağım dememiş miydin, sürpriz mi yapıyorsun? Ne bu hamaratlık?"

Mutfaktaki kadın tenceredeki çorbayı yavaşça karıştırırken sese döndü ve adamla göz göze geldi.

Yüzü oturmuş, olgunlaşmış, o eski sertliği biraz kırılmıştı.

Adam donakaldı, gözbebekleri hızla küçüldü. Elindeki sigara yere düştü. "Siktir," diye mırıldandı. Gür kaşlarını çatarak gözlerini kızın üzerine dikti; sanki bir portakalı soyuyormuş gibi, parmaklarının arasından o ekşi ve keskin su sızıyordu.

Sessizliği Miao Jing bozdu: "Geldin mi?"

"Çorba içer misin? Bir kâse koyayım."

Chen Yi kelimeleri zorla ağzından çıkardı: "Sen... Senin ne işin var burada?"

"Neden burada olmayayım?" Miao Jing gözlerini kaçırarak ağır ağır çorba koydu, sesi hafifti. "Gelemez miyim?"

"Ne bok yemeye döndün?" Tişörtünü alelacele üzerine geçirdi, yerdeki izmariti alıp ağzına geri tıktı. Derin bir nefes çekti, dumanların arasından evi süzdü. Aydınlık, sıcak, huzurlu... Yan yana duran iki yatak odasının kapısı da ardına kadar açıktı, içerisi net bir şekilde görülüyordu. Balkon çamaşır doluydu, eski koltuğun üzerine açık renkli bir örtü serilmiş, sehpanın üzerine taze çiçekler konmuştu.

Sadece birkaç haftalığına gitmişti ve ev tamamen değişmişti.

"Lanet olsun... Sen..."

Miao Jing bu tavırlara alışıktı: "Şu küfürler olmasa konuşamayacaksın, değil mi?"

Chen Yi'nin yüzü şekilden şekle girdi, bir anda buz kesti: "Nasıl girdin içeri?"

"Çilingir çağırdım," dedi Miao Jing çorba kâsesini masaya bırakırken. "Yedek anahtarı çekmecede buldum."

"Bir iş buldum, geliştirme bölgesinde. Orada yeni bir otomobil fabrikası açıldı, oraya geçtim. Haftaya işe başlıyorum. Şirketin lojmanları pek iyi değil, evde kalacağım."

"Sen, o meşhur üniversitelerden mezun olan dahi kız... Bu kuş uçmaz kervan geçmez şehirde mi çalışacaksın? Kafana taş mı düştü, devren mi yandı?" Keyfi kaçmış gibiydi, önündeki tabureye bir tekme savurdu. "Sen hasta mısın?"

"Bu devirde her yer üniversite mezunu dolu, iş bulmak zor. Büyük şehirlerde herkes yüksek lisanslı, kazandığın para anca kiraya yetiyor, gece yarısına kadar mesai cabası. Artık memleketine dönen çok insan var."

"Burası senin memleketin mi? Seninle ne alakası var? Senin memleketin Z Eyaleti'nde, buradan beş yüz kilometre ötede."

"Ağabey... Ben de burada on yıl yaşamadım mı? Güç bela iş bulmuşum, bir süre burada kalmama da mı izin yok?"

"Ben senin ağabeyin miyim?" Yüzü asıldı, sandalyeye çöktü. Miao Jing'in bakış açısından bakıldığında geniş omuzları ve simsiyah saçlarıyla heybetli duruyordu. "Ben senin ağabeyin miyim?"

"Değilsen değilsin," dedi Miao Jing masaya oturup çorbasını içerken. "Kiranı öderim."

"Neredeydin sen? Bunca gündür yoksun, leş gibi kokuyorsun."

Adamın yüzü sert ve soğuktu. Hiç cevap vermedi, ayağa fırlayıp banyoya girdi ve soğuk suyun altına daldı.

Tam altı yıl boyunca bir arada yaşamamışlardı. Evde birinin olması, o huzursuzluk ve rahatsızlık hissi... Gerçekti.

Duştan çıkıp odasına kıyafet bakmaya girdiğinde yine dolaba bir tekme attı: "Eşyalarımı mı elledin?"

“Birkaç parça kirli vardı, yıkadım, yerleştirdim.” Miao Jing odasının kapısında durmuş, saçlarından süzülen suları izliyordu. “Tişörtler solda, pantolonlar sağda. Çoraplarına ve iç çamaşırlarına dokunmadım.”

Adam dişlerini sıktı, kıyafet yığınını darmadağın etti. Kızın sakin sesini duydu: “Kadın geceliklerini ve iç çamaşırlarını çekmeceye koydum.”

Chen Yi’nin şakakları zonkladı.

“Kız arkadaşının mı?”

“Hı-hı,” diye homurdandı.

“Kızıl saçlı olan mı?”

“Sen sahiden kafayı yemişsin!” Dişlerini sıkarak dolabın kapağını çarptı, öfkeyle bağırdı: “Miao Jing, senin derdin ne?!”

Miao Jing dudaklarını büzdü, terliklerinin yerde çıkardığı seslerle odasına geçti ve kapıyı kapattı.

Masasına oturdu, dizüstü bilgisayarını açtı, e-postalarına baktı, internette gezindi. Odadan çıktığında ev sessizdi, adam gitmişti. Masanın üzerinde soğumuş bir kâse tavuk suyu çorbası duruyordu.

— 2 —

Yabani Köpek

Miao Jing, sekiz yaşına kadar Z Eyaleti'nde yaşamıştı. Memleketi, kuzey ve güneyin kesiştiği dağlık bir bölgede, dört mevsimin keskin yaşandığı küçük bir kasabaydı.

Ebeveynleri o çok küçükken boşanmıştı. Elindeki tek aile fotoğrafı, o iki yaşındayken çekilmişti; bir fotoğraf stüdyosunun fonu önünde donuk ifadeli üç kişi. O, üzerinde rüküş pembe bir tül elbise, kaşlarının ortasında kırmızı bir nokta, şaşkın şaşkın objektife bakan küçük bir yumak... İki yanında yüzleri belirsiz anne ve babası; yine de o belirsizlikte bile anne ve babasının gençliklerindeki o çiğ yakışıklılık ve güzellik seçilebiliyordu.

O fotoğraftan kısa süre sonra aile parçalanmıştı. Miao Jing, annesi Wei Mingzhen ile kalmış, çok geçmeden köydeki anneannesinin yanına gönderilmişti. Küçük bir köyde büyüdü.

Annesi, yirmili yaşlarının başında plansız bir hamilelik sonucu evlenmişti. Kasabada bir giyim mağazasında tezgahtarlık yapıyordu; güzeldi, gezmeyi tozmayı seviyordu. Boşandıktan sonra da peşinde koşan eksik olmamıştı, aklı fikri hiçbir zaman kızında değildi. Birkaç yıl sonra gurbete işçi akımı başlayınca, Wei Mingzhen erkek arkadaşıyla kıyı şehirlerine çalışmaya gitti. Her dönüşünde şık ve gösterişli kıyafetlerle gelir, anneanneye bir miktar para bırakırdı. Çok değildi ama Miao Jing'in geçimine yetiyordu.

Aslında öz babasından da bir nafaka gelmesi gerekiyordu; ilk iki yıl gelmişti de. Ama sonra babası Sincan'a gitmiş, orada evlenip barklanmıştı. Mesafe uzaklaşınca memleketle tüm bağlarını koparmış, ne bir haber ne de nafaka göndermişti. Baba tarafındaki akrabalar ise kendi dertlerine düşmüş, irtibatı çoktan kesmişlerdi.

Miao Jing kendi kendine büyüyordu. Wei Mingzhen hep dışarıdaydı; ta ki anneanne hastalanıp vefat edene kadar. Miao Jing'in ilkokula başlama vakti gelince, eşyaları toplanıp kasabadaki teyzesinin yanına gönderildi. Teyzesinin kendisiyle yaşıt bir kızı ve bir oğlu vardı; üçü aynı okulda okuyor, oyun arkadaşı sayılıyorlardı.

Anneannesiyle geçen o günler sıcak ama kısaydı; çok küçük olduğu için pek bir anı biriktirememişti. Teyzesinin yanında kaldığı dönem ise artık her şeyi hatırladığı yaştaydı; kalbi çok mu hassastı yoksa başka bir şey mi bilinmez ama pek de keyifli bir dönem değildi.

Teyzesi ona kötü davranmıyor ya da işkence etmiyordu; sadece sıradan, geçim derdiyle boğuşan bir aileydi işte. Arada bir mesafe ve ihmal edilmişlik vardı.

Kuzenlerinin boynunda evin anahtarı asılıydı ama Miao Jing'in yoktu. Eğer evde kimse yoksa, ne zaman olursa olsun kapının önünde oturup beklemek zorundaydı.

En çok aklına kazınan anı; teyzesi ve ailesinin bir cenaze için alelacele köye gitmeleriydi. Miao Jing'in anahtarı olmadığını unutmuşlardı. Okuldan dönmüş, aç karnına kapının önünde gece saat dokuza kadar beklemişti. Komşu bir kadın onu görüp evine götürmüş, o gece orada uyumuştu. Teyzesi kızı komşuda görünce bir teselli kelimesi bile etmemişti.

Ailece yemek yenirken ya da konuşulurken ona hiç söz hakkı düşmezdi. Güzel yemekler onun önüne gelmezdi. Kuzeniyle aynı odada kalıyordu ama Miao Jing daha çok bir "hizmetçi" gibiydi; her zaman ikinci planda kalır, getir götür yapar, bulaşık yıkar, yerleri süpürürdü. İki kardeş televizyon kanalı için birbirine girerken o kenarda izlerdi; seçme hakkı diye bir şeyi yoktu.

Anneannesi öldükten sonra Wei Mingzhen daha da az uğrar olmuştu ama gönderdiği para azımsanmayacak miktardaydı. Miao Jing hep kuzeninin eski kıyafetlerini ve ayakkabılarını giyiyordu; iki kız kardeş arasında küçüğün büyüğün eskilerini giymesi adettendi. Şansına o kış Wei Mingzhen memlekete dönmüştü; kendisi tepeden tırnağa şıktı. Miao Jing'in ayağındaki delik deşik olmuş, parmaklarını sıkan eski pamuklu ayakkabıları, soğuktan çatlamış yanaklarını, kulaklarını, ellerini ve ayaklarını görünce donakaldı. Herkes Miao Jing'in soğuk suyla oynamayı sevdiğini, üstünü başını giymediğini söylüyordu ama anne kızın kanı birdi; ikisi de soğuğa karşı çok dayanıksızdı. Memleketin kışı sert geçerdi; kar yağar, kalorifer yok, klima yok... Kömür sobasıyla kışı devirmeye çalışırlardı.

Anne kızın arası pek sıcak olmasa da, o buz kesmiş, mahzun yüzü görünce bir annenin yüreğinin sızlamaması imkansızdı.

Wei Mingzhen bu birkaç yıl içinde evlenmemişti. Aslında çalışmaktan ziyade erkeklerin parasıyla geçiniyordu, hayatı rahattı ama birikimi yoktu.

Güzelliği de yirmili yaşlarındaki gibi taze değildi ama süslenmeyi bilir, rujunu sürer, şık giyinirdi; hâlâ çekici bir kadındı. Yaşı ilerledikçe hayatını adayacağı iyi bir adam bulma fikri ağır basmaya başladı. Miao Jing'e baktı; bir anlık kararla kızını yanına almaya karar verdi, yoksa kızının ondan nefret etmesinden korkuyordu.

Uygun adam bulmak kolay değildi; kriterler, beklentiler... Wei Mingzhen memlekette birkaç ay kaldıktan sonra aniden Tengcheng diye bir yere gitti. İnternette tanıştığı bir adam vardı; Z Eyaleti'nden daha güneyde, ekonomisi daha iyi bir şehirde yaşıyordu. Sohbetleri sarmış, adeta "ruh eşi" olmuşlardı. Adamın durumu iyiydi; apartman dairesinde oturuyordu, devlet memuruydu, kültürlüydü, yakışıklıydı da. Miao Jing fotoğraflarını görmüştü; oldukça kibar ve temiz yüzlü, orta yaşlı bir adamdı.

Wei Mingzhen, Tengcheng'de bir ay kaldıktan sonra yüzünde güller açarak döndü. Sevinçle Miao Jing'in valizlerini topladı. Kuzeninden kalan o eski pamuklu ceketlerin hiçbirini istemedi; Tengcheng'in havası güzeldi, yazı uzun, kışı ılıktı, kalın ceketlere gerek yoktu. O kıyafetlerin hepsini teyzesinin önüne fırlattı. Teyzesinin yüzü kızardı, gidip kıza veda hediyesi olarak mağazadan pahalı ve güzel bir elbise aldı.

Anne kız, ellerindeki az buçuk eşyayı toplayıp yabancı bir şehre, yabancı bir aileye doğru yola çıktılar. Miao Jing'in ilk tren yolculuğuydu, ilk kez eyalet dışına çıkıyordu. Yeşil vagonlu tren, sarp dağların arasındaki karanlık tünellere giriyor, bir ışık huzmesiyle bilinmez, geniş bir coğrafyaya doğru süzülüyordu. Miao Jing bu yolculuk hissine bayılmıştı; çeşit çeşit insanlar, her yöreden aksanlar, mis kokulu hazır erişteler, küçük vagonlarda satılan kuruyemişler, yavaşça durulan yabancı istasyonlar ve hızla akıp giden manzaralar...

Tengcheng.

Bu şehrin ağaçları bir başka heybetli, yaprakları daha diri ve yeşildi. Toprakta her türlü bitki fışkırıyor, çiçekler uzun süre ve gür açıyordu. Nemli ve boğucu havanın içinde tuhaf bir koku saklıydı; rüzgar estiğinde burnuna hafif, tatlı bir çiçek kokusu çalınıyordu.

Miao Jing üzerindeki elbiseyi çekiştirdi; cildindeki nemin kuruyup hemen ardından yapış yapış bir tabaka gibi üzerine yapıştığını hissetti.

Onları karşılamaya gelen yoktu. Anne kız bir taksiye binip kalabalık bir yerleşim bölgesinde indiler. Wei Mingzhen bir eliyle Miao Jing'i tutuyor, diğer

eliyle valizini sürüklüyordu. Başını dik tutmuş, yoldan geçenlerin fısıltıları arasında beş katlı bir binaya doğru yürüyordu.

Miao Jing o anı hiç unutmadı; herkes durup onlara bakıyordu. Annesi saçlarını sarıya boyatmış, leopar desenli bir elbise, siyah file çorap ve yüksek topuklu sandaletler giymişti; gururlu bir tavus kuşu gibiydi. Kendisi ise saçlarını at kuyruğu yapmıştı; tokasında iki parlak inci vardı. Beyaz, kolsuz, mor çiçekli bir elbise giymişti; belinde ipek bir fiyonk, etekleri üç katlı ve dalgalıydı. Aynaya baktığında kendisi bile şaşırmıştı.

Wei Mingzhen onu ikinci kattaki bir kapıya götürdü.

Kapıyı oldukça zayıf, kibar bir adam açtı. Burnunun kemiği yüksekti, göz kapakları belirgindi. Anne kızı görünce nazikçe gülümsedi, valizleri içeri almalarına yardım etti: "Geldiniz, hoş geldiniz."

Wei Mingzhen gizlice Miao Jing'i dürttü.

"Merhaba amca."

"Aferin, ne kadar uslu."

İki oda bir salon bir ev... İki yatak odası yan yana doğuya bakıyordu, balkon batıdaydı; ortada mutfak, banyo ve salon vardı. Oldukça geniş bir evdi. Miao Jing hep tek katlı evlerde yaşamıştı, hiç apartman dairesinde oturmamıştı. Ayaklarının altındaki sarı ahşap parkelere ve mutfak kapısının dışındaki buzdolabına bakarken içinde tuhaf bir his uyandı.

Yatak odasında beyaz bir kutu vardı; klavyesi ve hoparlörleri... İçeriden gürültülü bir müzik geliyordu. Wei Mingzhen, Miao Jing'in merakla baktığını görünce gururla açıkladı: "Chen Amcan tam bir bilgisayar tutkunu, başına oturdu mu kalkmak bilmez."

Wei Mingzhen bu evde bir ay boyunca "staj" yapmıştı; evin hanımı gibi rahattı. Miao Jing'e ayakkabılarını değiştirmesini, ellerini yıkamasını, koltuğa oturmasını söyledi. Sonra mutfağa geçip çay demledi, öğlen ne yiyeceklerini sordu; isterse kendisi pişirebilir, isterse dışarıda yiyebilirlerdi.

Adam çok nazikti. Televizyonu açtı, uzaktan kumandayı Miao Jing'in eline tutuşturdu, biraz sohbet etti. Adı Chen Libin'di, elektrik idaresinde memurdu. Eski karısı birkaç yıl önce ölmüştü. Chen Yi adında bir oğlu vardı, Miao Jing'den iki yaş büyüktü, bu yıl dördüncü sınıfa gidiyordu. Madem Miao Jing buraya gelmişti, okul nakil işlemlerine yardım edecekti; Chen Yi ile aynı ilkokulda okuyacaktı.

Miao Jing duru gözleriyle baktı, başını salladı, tekrar salladı; usulca "tamam", "olur", "teşekkürler amca" dedi.

Çok geçmeden Chen Libin odasına geçti, bilgisayarın başına oturdu. Bir süre sonra Wei Mingzhen elinde bir bardak çayla içeri girdi, o da bilgisayarın başına sokuldu, sandalyenin kolçağına oturdu. Bir şeyler fısıldaştılar, sonra odanın kapısı kapandı; Miao Jing salonda tek başına televizyon izlemeye mahkum kaldı.

Evi dikkatlice süzdü. Temizlik biraz üstünkörü yapılmıştı ama detaylarda bazı ipuçları gizliydi; evdeki çay takımı ve bardaklar oldukça zarif ve inceydi, televizyonun toz örtüsü el emeği işlemeliydi, kenarlarından ince püsküller sarkıyordu. Duvarda anlam veremediği, renkleri buğulu tablolar asılıydı. Tozlu, boş dolaplarda birkaç sevimli porselen bebek kalmıştı... Küçük ayrıntılarda, geçmişteki ev sahibesinin izleri belli belirsiz hissediliyordu.

Wei Mingzhen odadan çıktı, boyalı buklelerini düzeltti. Chen Libin hâlâ bilgisayar başındaydı. Wei Mingzhen onun borsa takip ettiğini açıkladı, Miao Jing'e dışarı çıkmak isteyip istemediğini sordu; aşağıdan biraz hazır yemek alacaktı. Miao Jing televizyon ekranına dikmişti gözlerini, tek kelime etmedi. Kapının kapanma sesini duyduğunda annesinin gittiğini anladı.

İlk yemek evde yendi; hazır mezeler, birkaç çeşit sote ve bir şişe sert içki... Masa hazırlandı, tam yemeğe oturacaklardı ki kapı açıldı. İçeri bir erkek çocuğu girdi; oyun oynamaktan kan ter içinde kalmıştı. Kapıda ayakkabılarını değiştirirken odadakilere bir bakış attı, hiç istifini bozmadan masaya oturup tabağını önüne çekti.

Oldukça yakışıklı bir çocuktu. Beyaz, kısa kollu bir gömlek giymişti; kıyafetleri toz içindeydi, sırtı terden sararmıştı. Uzun kirpikleri düşükken bu çocuğun ne kadar "temiz" göründüğünü düşündü insan ama gözlerini kaldırdığında, o hırçın, inatçı ve taş gibi sert bakışlarını görünce, çocukların arasında hiç de tekin biri olmadığı anlaşılıyordu.

"Bu benim oğlum, Chen Yi."

"Merhaba ağabey."

"Miao Jing demen yeterli."

Chen Yi ağzındaki tavuk kemiğini çıtır çıtır çiğniyor, kemik parçalarını masanın üzerine "püff" diye tükürüyordu. Tam bir kural tanımaz hali vardı. Chen Libin başını eğmiş, yanında ağır ağır içkisini yudumluyordu. Wei Mingzhen konuyu neşeyle dağıttı, aileyi yemeğe teşvik etti.

O zamanlar Miao Jing pek de güzel sayılmazdı; saçları bakımsız ve sararmış, vücudu sıska ve çelimsizdi. Tavırları duygusuz küçük bir yaşlı kadını andırıyordu. Ama gözleri çok güzeldi; duru ve sakin bir su pınarı gibi... Annesinin o rüküş ve gösterişli hali onda yoktu. Burnu ve dudakları, büyüdüğünde bir güzele dönüşeceğinin sinyallerini veriyordu.

Miao Jing sekiz, Chen Yi ise on yaşındaydı. Miao Jing ikinci sınıfta, Chen Yi dördüncü sınıftaydı. Aralarında iki yaş vardı, aslında tam iki yaş bile değildi; sadece on altı ay vardı. Chen Yi'nin doğum günü 24 Aralık'tı; bunu bu kadar net hatırlamasının sebebi, ilerleyen yıllarda Noel arifesinin ülkede bir nevi Sevgililer Günü'ne dönüşmesiydi. Miao Jing ise iki yıl sonraki 19 Nisan'da doğmuştu. Chen Yi okula ondan bir yıl erken başlamıştı; duyduğuna göre ilkokul mülakatında o kadar zeki cevaplar vermişti ki istisnai olarak bir yıl erken alınmıştı.

Evde sadece iki yatak odası vardı. Miao Jing, Chen Yi ile aynı odada kalmak zorundaydı. Şansına oda dikdörtgen şeklindeydi ve alanı küçük sayılmazdı. Bir tek kişilik yatak daha getirildi; iki yatağın ortasına çalışma masası kondu, araya da bir perde çekildi. Miao Jing pencere kenarındaki alanı kaptı, Chen Yi kapı tarafında yatıyordu. Gece perde çekilince bir şekilde idare ediliyordu. Odadaki diğer mobilyalar; gardırop ve masa ortaktı; herkesin alanı net bir şekilde ayrılmıştı.

Büyükler yer paylaşımını bitirdikten sonra Miao Jing az sayıdaki kıyafetini ve eşyasını yerleştirdi. Çantasındaki kırtasiye malzemelerini ve defterlerini yatağının yanındaki çekmeceye koymaya niyetlendi. Chen Yi de odadaydı. Kızın çekmeceyi açtığını görünce aniden iki adımda yanına geldi; bakışları buz gibi ve vahşiydi. Ağır bir tekmeyi kızın baldırına indirdi. Miao Jing acıdan gözyaşlarına boğularak büzüldü, bacağı masanın köşesine sıkıştı, acıyla haykırmak üzereydi ki... Chen Yi aniden eliyle kızın ağzını sıkıca kapattı; o çığlık avucunun içinde boğuldu.

Chen Libin ve Wei Mingzhen salonda sohbet ediyorlardı. Miao Jing adamın avucundaki kokuyu duydu: Pas, çamur, ekşi çöp, ot kökü ve kızarmış tavuk... Hepsi birbirine karışmıştı; insanda tiksinti uyandıran, kaçma isteği doğuran bir koku.

"Eğer söylersen seni gebertirim," diye fısıldadı kulağına. Dişlerini sıkmıştı, kelimeler boğazından kazınarak çıkıyordu; korkutucuydu.

Miao Jing'in zayıf bedeni zangır zangır titriyordu.

Gece duş alıp yatağa geçtiklerinde, odaların kapıları çoktan kapanmıştı. Miao Jing ay ışığının yardımıyla bacağındaki o morarmış bölgeyi yavaşça ovuyordu. Kaskatı kesilmişti, uyuyamıyordu. Yana döndü, perdenin aralığından Chen Yi'nin yatakta yan yattığını gördü. Başını yorganın altına sokmuş, sırtını ona dönmüştü. Üzerinde beyaz bir atlet ve şort vardı; büzülmüştü, omuz kemikleri sıska ve çıkıktı. Sessiz bir dağ gibi duruyordu.

[Yazarın Notu]

Bölüm başlığı "Kemik" olduğunda; yetişkinlikteki şimdiki zamanı anlatır.

Bölüm başlığı "Yabani Köpek" olduğunda; çocukluktaki büyüme hikayelerini, geçmişi anlatır.

— 3 —

Kemik

O zamanki serseri tayfası sonunda ne oldu dersiniz?

Kimi hapsi boyladı, kimi nalları dikti.

Hâlâ özgür olanların durumu iyi olanları; yurt dışına okumaya gitti, aile işinin başına geçip şık giyimli cemiyet seçkinleri oldular. Şansı yaver gidenler kentsel dönüşümden, fabrikalardan ya da müteahhitlikten köşeyi dönüp görgüsüz zenginlere dönüştüler.

Tövbe edip düzgün hayata geçenlerden Koca Kafa Yuan, bir "apaçi" kızla evlendi; biri kuaför oldu, diğeri güzellik uzmanı. Ah Yong yardımcı polis oldu, yıllardır üniformasıyla sokaklarda güneşin altında kavruluyor. İkinci el araba satanlar, kuryelik yapanlar, tamirciler de vardı... O zamanların en dişlisi olan Chen Yi ise küçük bir bilardo salonu sahibi oldu. Her şeyden biraz anlıyor, her işe biraz bulaşıyordu; bir yerden kazanıp diğer yerden kaybediyordu. O yüzü olmasa, pek de başarılı sayılmazdı.

Guihua Caddesi boydan boya açık hava lokantalarıyla doluydu; gece yarısı saat ikiye kadar hayat bitmezdi. Damao, Zhao Kun ve Hua King bir çınar ağacının altına çökmüşler; rakısı, şarabı, birasıyla donatmışlardı masayı. Güya Chen Yi'nin dönüşünü kutluyorlardı; Yunnan'dan eli boş dönmemişti, herkesi hatırlamıştı. Hua King önce ceza niyetine üç kadeh devirdi; geçen yıl açtığı oyun salonu ihbar edilince kapatılmıştı. Chen Yi'yi ortak olmaya o ikna etmişti, paralar havaya uçmuştu ama Chen Yi'nin umurunda bile olmamıştı. Şimdi yine "yiğit düştüğü yerden kalkar" diyor, para kazandıracak kapılardan, ama eksik olan bağlantılardan ve sermayeden dem vuruyordu...

Herkes yiyip içerken Chen Yi'nin aklı başka yerde gibiydi. Sigara üstüne sigara yakıyordu. Masadaki telefonu vızıldayıp duruyordu ama o duymuyormuş gibi yapıyordu. Plastik sandalyeye yayılmış, başını arkaya atmış, gözleri uzaklara dalmıştı. Ağzından dumanlar çıkarırken tüm yüzü yoğun bir duman bulutunun arkasında kalıyordu. Genç kızlar geçerken bakışlarını onun dik kaşlarından sivri adem elmasına kaydırıyor, yüzleri kızararak yanından geçiyorlardı.

"Yi Ağabey, Lili Abla'nın telefonu; benimkini arıyor."

Caddeden şık bir kadın süzülerek geldi; Chanel No. 5 parfümü, gül kurusu dudaklar, kızıl saçlar, dantelli dar bir etek ve on santimlik topuklular... Ateşli ve göz alıcıydı.

Tu Li, Chen Yi'nin kız arkadaşıydı. Dans okulundan mezundu, bir barda tanışmışlardı. Tu Li o zamanlar barda caz dansı yapıyordu; aralarda elinde kadehle ortamı canlandırırdı. Bir keresinde bir kadeh kırmızı şarabı Chen Yi'nin beyaz gömleğine boşaltmış, o an birbirlerine düşmüşlerdi. İlişkileri ciddileşince barda çalışmayı bıraktı, Chen Yi'nin bilardo salonunda kasaya geçti. Birkaç ay çalıştıktan sonra salona doluşan o genç kızları görünce kıskançlık krizlerine girmeye başladı. Chen Yi baş edemeyince ona bir spor salonunun resepsiyonunda iş buldu. Bugün aslında gece on birde çıkması gerekiyordu ama sevgilisini görmek için erkenden kaçmıştı.

Kalabalığın arasından Chen Yi'yi hemen seçti, içi bir hoş oldu. Topuklularını tıkırdatarak yanına gitti. Damao ve diğerleri "Yenge!" diye seslenerek el salladılar. Kıkırdayarak bir sandalye çekip oturdu, Chen Yi'nin yanağına bir şaplak attı: "Özlemedin mi beni?"

Elbisesinin dekoltesi oldukça derindi. Erkekler görselliğe düşkündür; ilk çıkmaya başladıklarında Tu Li, Chen Yi'ye nasıl bir tarz sevdiğini sormuştu. Adamın gözleri dergilerdeki seksi kadınlara kayınca, Tu Li de "ateşli olmazsam bu adamı tutamam" diye düşünüp o yönde ilerlemişti.

Chen Yi'nin bakışları bir an kaydı, yara izli kaşları hafifçe çatıldı. Tavrı soğuktu, uzun bacaklarını iki yana açmış oturuyordu. Alkol ve sigaradan boğuklaşmış sesiyle seksi bir şekilde mırıldandı: "Geldin mi?"

Diğerleri aralarında şakalaşıp takıldılar, bir tur daha kadeh kaldırdılar, sonra başka konuya geçtiler. Tu Li çekinmeden Chen Yi'nin koluna yapışmış, parmaklarıyla adamın sertleşmiş çenesini okşuyor, oradan elmacık kemiklerine çıkıyor, kulak arkasındaki o küçük deri bölgesine dokunuyordu. Parmakları ensesindeki siyah ipe dolanmıştı.

Boynundan sarkan o yeşim kolye, parmaklarının hareketiyle hafifçe sallanıyor, adamın köprücük kemiğine çarpıyordu.

Normalde olsa Chen Yi elini atıp onu kendine çekerdi ama bu gece ruhu çekilmiş gibiydi; tepkisiz kalması tuhaftı.

Tu Li'nin bu yapışkan tavırları karşısında herkes durumu anladı, yemek çabuk bitti. Herkes birer birer tüydü. Tu Li sevgilisinin koluna girdi, eve

gitmek için taksi durdurmaya yeltendi ama Chen Yi onu durdurdu: "Bugün uygun değil."

"Neden uygun değilmiş?" Tu Li elini adamın sert göğüs kaslarında gezdirdi, kıkırdayarak sordu: "Malum gününde misin yoksa yolda mı söndün?"

Adam bir sigara yaktı, kaşlarını çatarak derin bir nefes çekti: "Önce seni bırakayım."

"Dün beni kim arayıp da buraya çağırdı?"

"Gerçekten uygun değil," dedi adam gözlerini kaçırarak. Sigarasının külünü silkeledi, sesi derinden geliyordu: "Evde biraz iş var."

"Tek başına yaşayan bir adamsın, evde ne işin olabilir?"

"Ne çok konuştun be! Sana ne?" Gözlerinden şimşekler çaktı, ağzındaki sigarayla bir anda o vahşi havası geri geldi. "Taksi geldi, bin hadi."

Tu Li kısık sesle mırıldandı: "Hiç tadın yok."

Neredeyse bir aydır görüşmemişlerdi. Tu Li ailesi ve küçük kardeşiyle yaşıyordu; gece kalacaklarsa hep Chen Yi'nin evine giderlerdi.

Tu Li'yi gönderdikten sonra Chen Yi bilardo salonuna geçti. Salonu meslek lisesi yurdunun arka kapısındaydı, yakınlarda bir de meslek yüksekokulu vardı; asıl müşterileri bu genç öğrencilerdi. Ağustos sıcağıydı, okulda kimse yoktu, işler pek kesat gidiyordu. Chen Yi'nin her gün başında durmasına gerek yoktu, Bozai tek başına idare edebilirdi.

Bozai, Chen Yi'nin eski komşusuydu; çocukluğundan beri onun peşinde dolanır, onunla yer içerdi. Kısa boylu ve çelimsizdi ama kavgada çok sertti. Sonradan bir bacağı sakat kalınca biraz durulmuş, uslanmıştı. Chen Yi salonu açınca Bozai orada çalışmaya başladı. Chen Yi'nin verdiği maaş iyiydi, ailesine bakmaya yetiyordu. Bozai evlenmiş, hayatı rayına oturmuştu.

Salon gece on ikiye kadar açıktı. Chen Yi, Bozai'ye bir selam verdi; bu gece dükkanda kendisinin kalacağını, onun erken gidebileceğini söyledi.

Bozai çıkmadan önce Chen Yi'ye kararsız bir bakış attı.

"Bir şey mi oldu Yi Ağabey?"

"Yok bir şey. Ben yokken tek başına yoruldun, bu birkaç gün sen dinlen, ben dururum."

"Olur o zaman, ben eve gidip yatayım. Yarın hanımla alışverişe çıkarız, iki güne dönerim."

Chen Yi dinlenme odasındaki uzun koltukta sabahladı. Ertesi gün salona tanıdık müşteriler geldi; onlarla oynadı, antrenman yaptı, kendisi de birkaç el attı. Öğleden sonra Tu Li yine aradı; bugün sabahçıydı, gelip kendisini almasını istedi. Adam isteksizce işi olduğunu, vaktinin olmadığını söyleyip telefonu kapattı.

Tu Li bu tavrına anlam veremedi ama Chen Yi'nin daha önce de böyle dengesiz halleri olmuştu; "iki gün sonra yine ararım" diye düşündü.

Bozai vardiyayı devralmaya gelince Chen Yi eve geçti. Niyeti bir duş alıp birkaç parça kıyafet alıp çıkmaktı.

Evde kimse yoktu.

Gittiği zamanki o darmadağınık halinden eser kalmamıştı; her yer pırıl pırıldı. İki yatak odasının kapısı da açıktı, balkon kapısı da... Bu sayede içerisi havalanıyordu. Eski binaların o alt katlara has rutubetli, bayat kokusu gitmiş; yerine ferah, serin ve hafif çiçeksi bir koku gelmişti.

Masada taze meyveler vardı. Buzdolabında yarım bir karpuz, birkaç taze sebze, yumurta, süt ve bira duruyordu.

Miao Jing sessiz sedasız dönmüştü.

Chen Yi sandalyeye çöküp bir sigara yaktı, izmariti dişleyerek düşüncelere daldı. Sigarası bitince orada daha fazla duramadı, kendini dışarı attı.

Apartmanın önünde tam Miao Jing ile karşılaştı.

Miao Jing işlerini halletmek için dışarı çıkmıştı; bankaya uğramış, telefon kartını değiştirmiş, dosyasını ve nüfus bilgilerini güncellemişti. Biraz da çevreyi tanımaya çalışmıştı; Tengcheng'de on yıl yaşamıştı ama aslında gittiği yerler çok sınırlıydı, şehir hakkında pek bir fikri yoktu.

Dışarıda açık sarı, küçük çiçekli bir güneş şemsiyesiyle yürüyordu. Işık yüzünü bembeyaz gösteriyordu; yüzü küçücüktü, dudakları kırmızı, dişleri inci gibiydi. Kaşları kalemle çizilmiş gibi simsiyah, gözleri pırıl pırıldı. İnce ve uzun bir fiziği vardı; o narin duruşunda bir zarafet gizliydi ama tavırları hiç de öyle yumuşak ya da cana yakın değildi. Aksine soğuk, mağrur ve mesafeliydi. Üzerindeki bol kesim uzun kollu tişört ve pantolon, her adımında vücudunun o narin kıvrımlarını belli ediyordu.

Chen Yi güneşin altında, kaşlarını çatmış bir halde kızın yaklaşmasını izledi.

"Chen Yi."

“Telefon numaranı versene. Eski numaranı kullanmıyor musun? Çoktan iptal olmuş.”

Tam da yeni hattını takmıştı. Adamın önünde durdu, telefonunu çıkardı, numarasını söylemesini bekledi.

Adam sabırsızca başını çevirdi, nefesini tuttu ve bir dizi rakam sıraladı.

Cebindeki telefon vızıldamaya başladı, ardından zil sesi duyuldu. Miao Jing sesi duyunca aramayı kapattı: “Bu benim yeni numaram, kaydet.”

Adam soğuk bir şekilde onayladı, yanından sıyrılıp geçti, kendi yoluna gitti. Miao Jing de bir şey demedi, apartmana girip şemsiyesini kapattı ve yukarı çıktı.

On beş dakika sonra telefona bir mesaj geldi, yabancı bir numara.

[Evde sigara içme.]

Adam ifadesiz bir şekilde telefona baktı, numarayı kaydetti. "Miao Jing" diye yazdı, sonra gelen arkadaşlık isteğini onayladı.

İlk mesaj:

[Akşam kaçta döneceksin? Pencerenin mandalı bozuk.]

Lanet olsun!

Chen Yi hatırladı; iki gündür bilardo salonunda pineklemişti. Eve gelmiş, bir sigara içmiş ama ne duş almış ne de kıyafetlerini almıştı. Geri dönmek zorundaydı.

……

Gece saat on gibi eve döndüğünde Miao Jing hâlâ uyumamıştı. Chen Yi’nin geldiğini görünce yemek yiyip yemediğini sordu; yememişse mutfağa geçecekti.

Adam soğuk bir sesle yediğini söyledi, doğruca odasına daldı. Oda titizlikle toplanmıştı. Havlusunu ararken dayanamadı, ellerini beline koydu: “Havlum nerede?”

“Çok eskiydi, attım,” dedi Miao Jing yeni bir tane uzatarak. “Bunu kullan, yeni aldım.”

Açık mavi, geniş ve yumuşak pamuklu bir banyo havlusu... Eski havlu, Miao Jing tarafından yerleri silmek için beze dönüştürülmüştü bile.

Chen Yi dişlerini sıktı, şakaklarındaki damarlar fırladı. Havluyu kapıp banyoya daldı, kapıyı çarptı. Raftaki o kutular, şişeler tamamen değişmişti. O,

bir kalıp sabunla tüm vücudunu yıkardı; Tu Li'nin bıraktığı o renkli şişelerden eser yoktu, yerine daha önce hiç görmediği bir set gelmişti.

Kapı tıklandı: "Yeni sabun lavabonun altındaki dolapta, kendin açarsın."

Banyodan su sesleri yükseldi.

Duştan çıkınca Chen Yi'nin yüzü asıktı. Bir süre sonra odasından çıktı, giyinmiş bir halde koltuğa oturdu. Sigara paketinden bir dal çıkardı, ağzına alıp yaktı. Ateş bir an parladı, derin bir nefes çekti, gözlerini kıstı ve dumanı ağır ağır bıraktı.

Tütünün kokusu ağır, sert ve isliydi; tok bir içimi vardı. O pürüzsüzlükten uzak, kumlu ve engebeli bir histi.

"Miao Jing, biraz konuşalım."

Miao Jing aslında yatmak üzereydi, kapısını açtı, kapı eşiğine yaslanıp ona baktı.

"Üstüne bir şey giyip de gel." Adam dumanların arasından ona baktı; gözleri puslu, karanlık ve tekinsizdi.

Kızın üzerinde sıradan gri bir askılı elbise vardı; ince göğüs pedli, boyu uyluk hizasındaydı. Ama kumaşı o kadar yumuşak ve yapışkandı ki, ince belini ve düzgün bacaklarını tamamen ortaya çıkarıyordu. Teninin o beyaz porselen dokusu parlıyordu. Odasına döndü, biraz sonra üzerinde omuzlarından ayak bileklerine kadar inen beyaz, bol bir gecelikle çıktı; içinde kaybolmuş gibiydi ama bu hali narinliğini daha da vurguluyordu.

Miao Jing koltuğa oturdu, gözlerini ona dikti, sesi berraktı: "Söyledim sana, evde sigara içilmeyecek."

"Cık."

Adam diliyle bir ses çıkardı, yanağını içeriden şişirdi. Ona küçümseyen bir bakış attı, hiç oralı olmadı. Ağır ağır iki nefes daha çekti, duman halkaları çıkardı. Sonra gevşekçe arkasına yaslandı, kot pantolonlu uzun bacaklarını sehpanın üzerine uzattı. Tavrı hafif ve kaba saba idi. Miao Jing dumanın arkasından onun alaycı gözlerini gördü, dudaklarını sıktı, tek kelime etmedi; belli ki çok kızmıştı.

Adam da memnun değildi; ikisi de inatlaşıyordu, bakalım kim pes edecekti.

"Üniversitede ne okudun? Ne iş buldun?"

“Söylesem de anlamazsın,” dedi Miao Jing ifadesizce. Bir süre düşündü, sonra ekledi: “Sekiz bin yuan maaş, aylık ek ödemeler, yıl sonu primi... Fena değil.”

Chen Yi alayla güldü: “Siz üniversitelileri anlamıyorum. O kadar yıl dirsek çürüt, dünyayı tanı, sonra ayda sekiz bine razı ol.”

Miao Jing başını çevirdi: “Kendi ayaklarımın üzerinde duruyorum, neden razı olmayayım?”

“Başka yerde duramıyor muydun, ne diye döndün?”

“Çalışmak, yaşamak, hayatımı kurmak için.”

“Başka yerde kurulmuyor mu bu hayat, illa burası mı olması lazım?” Masada kültablası yoktu, külü yere silkeledi. Kaşları çatıktı, bakışları baskıcıydı. “Sana ne demiştim zamanında; defol git buradan, gidebildiğin kadar uzağa git.”

Miao Jing boynunu dikti, ona bakmadı, konuşmadı. Gözleri pırıl pırıldı, içinde fırtınalar kopuyordu.

Uzun bir sessizlikten sonra adam tekrar konuştu, sesi buz gibiydi: “Annen ne alemde? Buldun mu onu?”

“Çoktan evlendi, bir oğlu oldu. Bir lokanta açmışlar, hem çocuğa bakıyor hem mutfağa yardım ediyor. Bayağı yoğun.”

Bu sigara uzun bir sessizliğe gömüldü.

“Şirket lojmanına geç,” dedi adam gözlerini kaçırarak, uzun bir süre sonra. “Ya da ben sana bir ev tutayım.”

“Kalmam,” dedi Miao Jing kestirip atarak.

“Sen kaşınıyor musun?” Adamın çene kasları gerildi, gözlerini fal taşı gibi açıp ona dikti. Elindeki izmariti yere fırlattı, sesini yükseltti: “Seni görmeye can attığımı mı sanıyorsun?”

Kız başını çevirdi, adamın o kabadayı hallerine baktı. Soğuk gözlerini ona dikti, sesi sakindi: “Söyledim, evde sigara içme. O yerleri kendin sileceksin.”

Chen Yi "çıt çıt" diye çakmağıyla oynadı, bir sigara daha yakıp ağzının kenarına iliştirdi. Dumanı kızın yüzüne doğru üfledi. Miao Jing kaşlarını çattı, aniden ayağa kalkıp ona yaklaştı. Hafif, duru bir koku yayıldı. İnce parmaklarıyla sigarayı adamın ağzından kapıverdi, izmariti sehpanın kenarında ezdi. Sonra sigara paketini ve çakmağı kaptığı gibi çöp kutusuna

fırlattı. Masadaki bir sürahi limonlu suyu da çöpün içine boşalttı. Arkasını dönüp odasına girdi; her şey bir çırpıda olup bitmişti.

Yatak odasının kapısı "güm" diye kapandı.

Adam koltukta kalakalmıştı. Kızın bu seri hareketlerini izlerken dişlerini gıcırdattı, sinirden güldü.

“Miao Jing, aferin sana. Göreceğiz bakalım.”

— 4 —

Yabani Köpek

Başkasına muhtaç yaşayan çocuklar, isyankar ya da yaltakçı olmasalar bile, mutlaka insanların ağzının içine bakmayı, havayı koklamayı öğrenirler.

Tengcheng'deki günler, memleketteki o küçük kasabadan çok daha rahattı.

Şehirdeki ilkokul kasabadakinden çok daha güzeldi; sınıflar donanımlı, öğretmenler güler yüzlüydü. Öz annesiyle yaşamak Miao Jing'e bir nebze özgüven vermişti. Üstelik Tengcheng'in havası sıcaktı; kar yağmazdı, hava biraz soğusa iki kazak ve okul üniformasıyla kış geçer giderdi.

Fakirler için yaz, kıştan çok daha kolaydır; kıyafet ve ısınma derdi azdır. Basit bir barınak, bol su ve tuzlu yiyecekler hayatta kalmaya yeter.

Miao Jing de Wei Mingzhen de Tengcheng'i sevmişti.

Yeni aile de ilk başlarda uyumlu görünüyordu. Chen Libin nazik ve kültürlü bir adamdı, kötü alışkanlıkları yoktu ama ev işlerine ya da çocuklara da hiç karışmazdı. İşten gelince bilgisayarın başına geçer; internette gezer, oyun oynar, borsa takip eder, sohbet eder ya da film izlerdi. O yıllarda elektrik idaresi, devlet kurumları arasında en iyi gelire sahip olanlardan biriydi; kendisi de teknik kadrodaydı, terfi bekliyordu, maaşı ve yan hakları çok iyiydi. Erzak, yağ, şeker gibi ihtiyaçlar kurumdan geliyordu. Evde dört kişiydiler, iki çocuk yeme içme dışında masrafsızdı; aile sade bir hayat sürüyor, birikimleri de yerinde görünüyordu.

Wei Mingzhen şanslı olduğunu düşünüyordu; güvenilir bir liman bulmuştu. Chen Libin ile internette tanışmışlardı ve ona karşı bir nevi "entelektüel hayranlık" besliyordu. İlk yıl ev hanımı gibi takıldı; Chen Libin her ayın başında ona bir miktar mutfak parası veriyordu. Çok büyük bir meblağ değildi, ucu ucuna yetiyordu ama Wei Mingzhen maddiyatı dert etmiyormuş gibi davranıp evi çekip çeviriyordu.

İki çocuk vardı; görünüşte Wei Mingzhen, Chen Yi'ye daha çok iltimas geçiyor, ona karşı çok nazik ve düşünceli davranıyordu. Ama Chen Yi oralı bile olmuyordu; gözlerini deviriyor, soğuk ve sert bakışlar fırlatıyordu. Daha o yaşta yüzünde bir vahşilik vardı; Wei Mingzhen ondan içten içe tiksiniyordu.

Gizliden gizliye, Miao Jing'in durumu Chen Yi'den daha iyiydi; saman altından yürütülen bir iyilikti bu. Bir tavuğun iki budu varsa, biri Chen Libin'e, diğeri Chen Yi'ye verilirdi ama o etin tadına ilk bakan hep Miao Jing olurdu.

Birlikte yaşadıkça Miao Jing bir kavramı öğrendi: İkiyüzlülük.

Evde Chen Yi ile ilgilenen yoktu, komşular da onun adam olmayacağını, ileride bir serseri olacağını söylüyorlardı. Çok yabaniydi; sadece yemek ve uyku saatlerinde eve uğrardı. Diğer zamanlarda hep dışarıdaydı. Mahallenin yakınındaki bir çöp istasyonu ve küçük park, Chen Yi'nin kalesi gibiydi. Misket oynar, kart değiş tokuşu yapar, savaşçılık oynar, topaç çevirirdi. Kavga dövüş işlerinde de ustaydı; yaşıtları arasında bir "küçük kral" gibiydi. Miao Jing ve Chen Yi aynı okula gidiyorlardı ama hiçbir zaman beraber gitmezler, konuşmazlardı. Dışarıda birbirlerine yakın olsalar bile, Chen Yi soğuk bir sesle "git buradan, uzak dur" derdi.

Eve gelince... İkisi yatak odasında yalnız kaldığında, Miao Jing için çile başlardı. Genellikle onu nasıl kızdırdığını bile anlamazdı; aniden sırtına inen bir yumruk, koluna saplanan bir kurşun kalem ya da yırtılan ödev kağıtları... Miao Jing'i canından bezdirirdi. İkisi de ketum çocuklardı ama Miao Jing daha pısırıktı. Chen Yi onu büyüklerin yanında konuşursa geberteceğiyle tehdit ederdi.

Odanın kliması yoktu, bütün yaz vantilatörü Chen Yi sahiplenirdi. Miao Jing'in yatağı pencere kenarındaydı, sabahları güneşin altında kavrulurdu. Geceleri sıcaktan uyuyamaz, yatakta döner dururdu. Bazen Chen Yi'nin uyuduğunu görürdü; atlet ve şortuyla o kadar masum ve zararsız görünürdü ki, aslında onun "küçük bir iblis" olduğunu unutmak zordu.

Wei Mingzhen ya da Chen Libin'e hiçbir zaman şikayet etmemesinin sebebi, Chen Yi'nin de dayak yemesiydi; Chen Libin onu dövüyordu.

O zamanlar "şefkatli eğitim" moda değildi; yaramaz çocuklar sık sık dayak yerdi. Pencerelerden yükselen ağlama sesleri mahalleye yayılır, kimse yadırgamazdı. Ama Chen ailesinden hiç öyle gürültülü patırtılı dayak sesi gelmezdi.

Chen Libin, Chen Yi'ye hiç laf anlatmaz, nasihat vermezdi. Miao Jing ilk kez gördüğünde şok olmuştu: Chen Yi dışarıdan oyun oynayıp gelmiş, masaya oturmuştu; sandalyeyi çekerken yerde gıcırtılı bir ses çıkmıştı. Chen Libin hafifçe kaşlarını çatmış, aniden Chen Yi'nin karnına sert bir tekme savurmuştu. Çocuk duvara çarpmış, duvardan boğuk bir ses gelmişti;

patlamayan bir maytap gibi... Chen Yi başını eğip köşeye büzülmüştü. Chen Libin sakince yanına gidip iki tekme daha atmış, sonra hiçbir şey olmamış gibi yerine oturup içkisini içmeye, yemeğini yemeye devam etmişti. Chen Yi tek kelime etmeden köşeden kalkmış, yerdeki çubuklarını almış ve hırsla yemeğini yemeye başlamıştı.

Bu dayak şekli her zaman aniden gelirdi; sanki bir sinek geçiyormuş da bir tokatla eziliyormuş gibi. Bir nedeni yoktu, açıklaması da... Ya da bir nedeni vardı da Chen Libin söylemeye tenezzül etmiyordu; bir komşunun şikayeti, okula gelen bir telefon gibi.

Her gün dövülmüyordu elbet; bazen on-on beş gün her şey yolunda giderdi. Ama araya mutlaka bir posta dayak girerdi. Chen Libin yüze vurmazdı; genellikle ayaklarını kullanırdı, neresi kolaysa oraya vururdu; karın, sırt, bacak... Miao Jing, Chen Yi'nin bu bölgelerinde hep morluklar görürdü.

Bu dayak tarzı kızı çok korkutuyordu. Wei Mingzhen onu teselli ediyor, erkek çocuklarının dövülerek eğitileceğini söylüyordu. Üstelik Chen Yi gerçekten huysuz, kaba, küfürbaz, kavgacı ve hırsız bir çocuktu; kimse sevmezdi onu. Wei Mingzhen, Miao Jing'e ondan uzak durmasını, eğer ona bir şey yaparsa doğruca Chen Libin'e şikayet etmesini tembihliyordu.

Chen Libin'in tekmeleri çok sert görünüyordu ama Chen Yi her seferinde istifini bozmadan kalkıyordu. Küçük çocuk, başı önde, gözleri saklı iki sert taş gibiydi; içinde bir hırs vardı. Miao Jing başta çok acımadığını sanmıştı ama sonra fark etti ki, Chen Yi gece uyurken sesler çıkarıyor, sayıklıyordu. Bazen uykusunda yana döndüğünde kaşlarının çatıldığını, karnını tuttuğunu, kesik kesik inlediğini görüyordu. O zaman anladı ki o da acı çekiyordu, sadece dayanıyordu. Sayıklamaları hızlı ve anlaşılmazdı ama hep "anne" diye sayıklıyordu.

Bu evde yaşadıkça Miao Jing'in içi hep bir huzursuzlukla doluyordu.

Bir gün birisi kapıya dayandı; arabasının çizildiğini söylüyordu. Chen Yi'nin elinde bir taşla arabayı çizdiğini görenler olmuştu. Adam tazminat istiyordu, kanıtlar sağlamdı. Chen Libin parayı ödedi, adamı gönderdi ve sakince bir alet çıkardı.

Chen Yi aniden odaya daldı, köşeye büzüldü. Miao Jing onun gözlerindeki o korkuyu gördü; kafese kısılmış, dehşet içindeki küçük bir yabani hayvan gibiydi.

O alet, Chen Libin'in kendi yaptığı bir elektrikli düzenekti; elektrikten anladığı için böyle bir "ceza aracı" icat etmişti. O şeyi Chen Yi'nin vücuduna değdirdiği anda çocuk sarsılmaya başladı; omuzları yukarı fırladı, yüzü bembeyaz kesildi, gözleri kan çanağına döndü.

"Senin iyiliğin için yapıyorum, yoksa sonun kötü olacak," dedi Chen Libin yumuşak bir sesle. "Küçük yaşta bu kadar bozulursan, benim oğlum olduğunu söyleme sakın. Ben seni zapt edemem."

"Sen benim oğlum değilsin, ben de senin baban değilim."

Miao Jing, Chen Yi'nin vücudunun tuhaf bir şekilde kasılıp fırladığını gördü.

Wei Mingzhen bile izlerken ürkmüştü, kaskatı kesilmiş Miao Jing'i odadan çıkardı. Kızın titrediğini fark edince onu balkona götürdü: "Neden korkuyorsun ki? Seninle bir alakası yok. O Chen Yi'nin öz annesi... Annesi, Chen Amcan'a çok kötülük yaptı."

Sonraları Chen Yi her yaramazlık yapıp dayak yediğinde, Miao Jing gece kabuslar görmeye başladı. Gece yarısı nefes nefese uyanır, bacaklarına kramplar girerdi. Çarşafı sıkıp derin derin nefes alırken bazen Chen Yi'yi de uyandırırdı. Çocuk perdeyi aralar, kızın yatağının başında durur; kızın kızarmış yüzüne, inip kalkan göğsüne bakıp alayla sırıtır, gözlerinden soğuk bir ışık saçardı.

"Eğer bir daha izlersen, gece kalkar gözlerini oyarım."

Miao Jing bir hıçkırıkla elleriyle gözlerini kapattı.

Onun bu korkak haline bakıp küçümseyerek dudağını büktü: "Neden korkuyorsun, seni dövmüyor ya."

"O bir deli, psikopat."

Chen Yi mırıldanarak Miao Jing'i bıraktı, yatağına döndü, yorganı kafasına kadar çekip horul horul uyumaya devam etti.

Miao Jing biraz daha büyüdüğünde, komşuların dedikodularından ve Wei Mingzhen'in imalı tavırlarından Chen Yi'nin annesi hakkında bir şeyler öğrendi.

Chen Yi'nin annesi boğularak ölmüştü. Durup dururken nehir kenarına çarşaf yıkamaya gitmiş, birkaç gün sonra cesedi bulunmuştu. Kaza mıydı yoksa kendi tercihi mi, kimse emin değildi. Ölmeden önce kadının bir ilişkisi olduğu, Chen Libin'i aldattığı söyleniyordu; yakalanmıştı. Boşanmak istemiş

ama olmamış, her gün evde kavga kıyamet kopmuş. Hatta Chen Yi'nin aslında Chen Libin'in oğlu olmadığı bile konuşuluyordu çünkü Chen Libin'in çocuk sahibi olmasını zorlaştıran bir rahatsızlığı olduğu söyleniyordu.

Wei Mingzhen, Chen Yi'yi dikkatle süzmüş, hatta Miao Jing'e gizlice sormuştu; sence Chen Yi, Chen Libin'e benziyor mu diye. Komşular Chen Yi'nin annesine çok benzediğini, annesinin çok güzel bir kadın olduğunu söylüyorlardı. Ama Chen Libin'e de benziyor gibiydi; ikisinin de yüz hatları düzgündü, Chen Libin'deki o yüksek burun ve belirgin göz kapakları Chen Yi'de de vardı.

Evde Chen Yi'nin annesine dair hiç fotoğraf yoktu. Belki vardı da Miao Jing tesadüfen görmüştü; tam seçememişti bile. Küçük, siyah beyaz bir vesikalık fotoğraf... Chen Yi'nin bir kitabının arasından çıkmıştı. Çocuk fark edince kızı sertçe itmişti.

Zamanla Wei Mingzhen ile Chen Libin de kavga etmeye başladı. Chen Libin her ay ona sadece sabit bir mutfak parası veriyordu. Evin birikimi çoktu ama adamın elindeydi, kuruş koklatmıyordu. Wei Mingzhen biraz daha rahat harcamak için dışarıda iş bulup çalışmaya başladı. Ayrıca Chen Libin internette sürekli farklı kadınlarla yazışıyor, flörtleşiyordu.

Wei Mingzhen hâlâ hamile kalmak istiyordu. Chen Libin ve Chen Yi'nin bu durumu er ya da geç kopacaktı. Eğer Chen Libin'den bir çocuk yapabilirse, her şey çok daha farklı olabilirdi.

……

Miao Jing derslerinde çok başarılıydı; her zaman sınıfın birincisi ya da ikincisi olurdu. Her dönem takdirnameler alır, çeşitli yarışmalara katılırdı. Pek cana yakın bir karakteri yoktu, çoğu zaman sessizdi. Sadece ders başarısıyla çevresindekilerin ilgisini ve takdirini kazanırdı. Zamanla bir-iki yakın kız arkadaşı da oldu.

Okulda kimse Chen Yi ile olan bağını bilmiyordu. Chen Yi daha o yaşta okulda terör estiriyor, kural tanımıyordu ama dersleri de fena sayılmazdı; orta şekerliydi. Beşinci, altıncı sınıfa geldiğinde kızlar peşinden koşmaya başladı; ismini bağırarak çağırır, ödevlerini yapmak için yarışırlardı.

Küçük yaşlarına rağmen Chen Yi'nin çok yakışıklı olduğunu, gülüşünün çok güzel olduğunu söylerlerdi. Kaba saba ve sinir bozucu olsa da "delikanlı" bir havası vardı, bir "sokak şövalyesi" gibiydi.

Miao Jing bazen okul bahçesinde Chen Yi'yi görürdü. Bir uçtan bir uca koşar, alnı terden parlar, tozlu yanaklarındaki o geniş gülümseme her yere yayılırdı. Gözleri ışıl ışıldı; o zamanlar o kadar da korkunç görünmezdi.

İlkokul bitti, Chen Yi bölgedeki ortaokula başladı. Okul eve uzak değildi, yürüyerek yarım saat sürerdi ama Chen Yi yatılı kalmayı seçti.

Çocuklar büyüyordu, ortaokul çağındaki bir erkekle aynı odada kalmak uygun olmazdı. Hem Chen Yi'nin o hırçın karakteriyle yatılı kalması en iyisiydi. Miao Jing odayı tek başına kullanabilirdi; dersleri iyiydi, sessiz ve uslu bir kızdı, ona biraz öncelik tanınmalıydı.

Chen Yi'nin yatağı salona taşındı. Evin salonu dikdörtgen şeklindeydi, bir köşede eski kutuların durduğu bir yer vardı; orası boşaltıldı. Duvar kenarına yatak kondu, perde oraya taşındı ve küçük bir alan yaratıldı.

Zaten Chen Yi sürekli dışarıda oyun peşindeydi; eve sadece yemek ve uyku için gelirdi. Ortaokula başlayınca eve daha da az uğrar oldu; ayda bir harçlık almak için gelirdi.

Hızla boy atmaya başlamıştı. Tüm kıyafetleri bir anda kısalıverdi; çocuksu hali yerini ergenliğin o hırçın ve fırlama havasına bırakmıştı. Yüz hatları iyice oturdu, karakteri daha da asi bir hal aldı. Ergenliğin tam ortasındaydı.

Yatılı kalmak baba-oğul arasındaki husumeti bitirmemişti. Chen Yi okulda kavga çıkarıyor, dersten kaçıp internet kafeye gidiyor, kumar oynuyor... Hiçbir vukuatı eksik olmuyordu. Okul sürekli şikayete geliyor, veli toplantılarına çağırıyorlardı. Chen Libin yine dövmeye kalkınca Chen Yi artık karşılık veriyordu; boynunu dikiyor, çenesini havaya kaldırıp babasının suratına küfürler yağdırıyordu. Gözleri adamı yiyecekmiş gibi bakıyordu. İlk işi o elektrikli düzeneği parçalamak oldu; babasının tekmelerine ve yumruklarına çıplak elleriyle direniyordu.

Chen Libin oğlunun kendisini itmesiyle birkaç adım geriledi; yüzü asıldı. Bir anlık şaşkınlık ve korku yaşadı ama çabuk toparlandı; kemer ya da sopa gibi aletler kullanmaya başladı.

Hâlâ Chen Yi'den daha uzundu, gövdesi daha iriydi ve daha güçlüydü; babalık otoritesini bırakmaya niyeti yoktu.

En ciddi olay ortaokul ikinci sınıfta yaşandı. Chen Libin okula çağrıldı.

Okul dışında iki grup genç birbirine girmişti; birisi bıçak çekip diğerinin karnına saplamıştı. Yaralı çocuk yoğun bakıma girmiş, olaya karışanlar karakolluk olmuştu. Chen Yi de o kavgadaydı ama vururken ölçülü

davranmıştı; hayati bölgelere dokunmamıştı. Üstelik ambulansı çağıran da oydu, sonra da hemen oradan toz olup izini kaybettirmişti.

Okul bu öğrencileri atmak istiyordu. Şansına zorunlu eğitim yasası ve Chen Yi'nin vicdanlı sınıf öğretmeni sayesinde, Chen Yi'nin o zekasını da göz önünde bulundurarak onu okulda tuttular; sadece büyük bir disiplin cezası verdiler.

O sefer çok fena dayak yedi. Chen Libin bir kemeri onun üzerinde parçaladı. Salonda, baba-oğul ikisi de gıklarını çıkarmadan bu savaşı verdiler. Wei Mingzhen mutfakta yemek yapıyordu, Miao Jing ise odasındaydı; dışarıdaki o boğuk darbe seslerini duyuyor, gözlerini yumup kulaklarını tıkıyordu.

Dayak bittikten sonra Chen Yi salondaki yatağında, perdeleri sıkıca kapatılmış halde yattı. Üçü yemek masasında yemek yiyorlardı; sanki o orada yokmuş gibi bir hava vardı.

Yemekten sonra Chen Libin bilgisayarının başına geçti. Wei Mingzhen bir kâse yemek hazırlayıp Chen Yi'nin yatağının başına koydu; Miao Jing'in o durgun gözlerle baktığını görünce eliyle odasına gidip ders çalışmasını işaret etti.

Gece yarısı Miao Jing tuvalete kalktı. Salondan geçerken gece ve zaman ölüm sessizliğine bürünmüştü. Korkudan tüyleri diken diken oldu; onun ölüp bir cesede dönüşmesinden korkuyordu. Birkaç adım yaklaştı, dikkatle dinledi; kesik kesik, zayıf bir nefes sesi geliyordu.

Miao Jing cesaretini toplayıp perdeyi araladı. Yatağın başındaki yemek kasesine dokunulmamıştı. Chen Yi yüzünü duvara dönmüş, kollarını bacaklarını salmış, yatakta bir et parçası gibi yatıyordu. Miao Jing'in boğazı düğümlendi, hareket edemedi; heyecandan terliyordu. Çocuk yavaşça başını çevirdi; dudak kenarında kurumuş kan izleri vardı. Loş ışıkta siyah, donuk gözlerinde bir anlık yaş parıltısı belirdi; hissiz ve durgun bir ifadeyle, kıpırdamadan ona bakıyordu.

Mutfağa gidip bir bardak su doldurdu, dikkatlice önüne getirdi. Çocuk gözlerini bardağa dikti, şakakları seğirdi. Sonra çok yavaş bir hareketle yana döndü, çatlamış dudaklarını bardağın kenarına yasladı ve derin bir nefes verdi. Miao Jing bardağı hafifçe eğdi; çocuk serin suyu dudaklarında hissedince gayri ihtiyari küçük yudumlarla içmeye başladı. Koca bir bardak suyu böylece bitirdi.

Karanlıkta hafif bir ses duyuldu; boğazından mı yoksa karnından mı geldiği belirsizdi.

Yatağın başındaki yemek çoktan soğumuş, sertleşmişti. Miao Jing karanlıkta mutfağa süzüldü, iki yumurta buldu, ocağı yaktı. Alevin o mavi, hayaletimsi ışığında kalbi ağzında bir kâse yumurta buğulaması yaptı. Çocukken hastalandığında anneannesinin ona hep yaptığı şeydi bu; yumuşacık, sıcacık yumurta buğulamasını birazcık kalan pilavla karıştırdı. Kâseyi dikkatle taşıyıp Chen Yi'nin yatağının kenarına oturdu. Her kaşığı üfleyerek soğuttu ve çocuğun ağzına uzattı.

İkisi neredeyse hiç konuşmazlardı, aralarında hiçbir sevgi bağı yoktu; sadece bir çocuğun diğerine duyduğu o saf merhamet ve vicdan vardı o an.

Chen Yi gözlerini yarı kapalı tutarak kaşığı ağzına alıyor, her lokmayı ağır ağır çiğniyordu. O bitirince Miao Jing ikinci kaşığı veriyordu.

Gecenin sessizliğinde o yemek, çok yavaş ama tamamen bitti; en ufak bir ses bile çıkmadı.

Yemek bitince Miao Jing telaşla mutfağa gidip kâseyi yıkadı ve hemen odasına kaçtı.

Ertesi gün okuldan döndüğünde Chen Yi gitmişti.

Sonraları ara sıra uğrar oldu. Chen Libin'in evde olmadığı zamanları kollar, gelip bir şeyler alırdı. Ana kapıyı kullanmazdı; balkondan ya da odanın penceresinden tırmanırdı. Boyu daha da uzamış, vücudu daha da çevikleşmişti; bir parkur sporcusu gibi tırmanıp atlıyordu. Wei Mingzhen ve Miao Jing'i her seferinde yerinden sıçratıyordu.

O yaz Miao Jing ilkokuldan mezun oldu ve Chen Yi'nin gittiği o ortaokula başladı. O birinci sınıftı, Chen Yi üçüncü sınıf. Miao Jing de yatılı kalmayı seçti; o kabuslar gördüğü odadan uzaklaşmak istiyordu.

— 5 —

Kemik

Pencerenin mandalı bozuktu.

Bu mahalle her telden insanın yaşadığı tekinsiz bir yerdi. Alt katların hemen hepsinde demir parmaklıklar vardı; bir tek ikinci kattaki Chen ailesinin evinde yoktu. Hiçbir hırsız Chen Yi'nin evine girmeye cesaret edemezdi.

Gençlik yıllarında Chen Yi eve hep tırmanarak girerdi; uzun kollarıyla asılır, bir hamlede pencereden içeri süzülürdü. Bir keresinde gece yarısı şiddetli bir yağmur yağarken Miao Jing uykusunda pencerenin tıklandığını duymuştu. Kafasını uzattığında pencere pervazına asılmış iri bir el ve yukarı bakan sırılsıklam, vahşi bir yüz görmüştü; az kalsın bayılacaktı.

Onun tırmanabiliyor olması, başkalarının da tırmanabileceği anlamına geliyordu. Mandal bozuksa; ya Chen Yi evde bekçilik yapacak ya da o kilidi tamir edecekti.

Ertesi gün Chen Yi güneş tepeye çıkana kadar uyudu. Ev sessizdi, Miao Jing çıkmıştı. Masada ekmek ve süt bırakmıştı; adam onları alelacele atıştırıp dışarı çıktı.

Önce bir tamirhaneye uğradı. Dükkan sahibi ve birkaç işçi bir motor kaputunun başına çökmüşlerdi; Chen Yi'yi görünce samimiyetle selam verdiler. Damao o sırada araba yıkıyordu, "Yi Ağabey!" diye seslendi. Garajdan ikinci el bir Cadillac çıktı. Chen Yi'nin bu arabası yıllar öncesinin ithal modellerindendi; ilk sahibi buralı, karanlık işlere bulaşmış bir patrondur. Chen Yi bir zamanlar onun yanında getir götür işlerine bakmıştı. Sonra patronun başı belaya girince mal varlığına el konmuş, bu araba birkaç el değiştirdikten sonra Chen Yi'ye geçmişti.

"Contaları değiştirdik, yeniden macun çektik. Bir sür bakalım, olmazsa şanzımanı değiştiririz."

"Tamam," dedi Chen Yi havada kaparak anahtarı. "Sağ ol."

Eski model araba heybetli ve kaslı duruyordu ama yağ kaçırması meşhurdu; tamiri ve modifiyesi de dünya paraydı. Chen Yi aldıktan sonra pek sık binmemişti; bazen önemli görüşmelere giderken hava atmak için, bazen

de arkadaşlarına ödünç vermek için kullanırdı. Tamirhane sahibi neden bu arabada ısrar ettiğini sorunca Damao açıkladı:

"Yi Ağabey eskiden bu arabayı sürerdi, bir gönül bağı var herhalde."

Herkes şakalaştı: "Eski dost demek... Bu araba masaj salonlarının gediklisi olmasın sakın?"

Chen Yi kaşlarını kaldırdı: "Masaj salonu olmasın da ne olsun? Hiç hamam kapısında BMW ile kese bekleyen fedai gördünüz mü?" Dilini damağına vurdu, yarım bir gülüşle ekledi: "O zamanlar sadece vale çocuktum. Gece saat üçte masaj salonunun kapısında çömelip uyuklarken, rüyamda hep bu arabayı görürdüm."

……

O Cadillac şimdi bilardo salonunun tabelasının altında duruyordu. Aşağı doğru inen merdivenlerde renkli neon ışıklar yanıp sönüyordu. Salon bodrum kattaydı; sekiz masa vardı, bir tanesi profesyonel maç masasıydı, diğerleri orta halli masalardı. Ayrıca içecek ve atıştırmalıkların satıldığı bir bar, mahjong odası, dart ve oyuncak yakalama makineleri de mevcuttu.

Müşterilerin çoğu erkek olduğu için Chen Yi, part-time çalışan iki güzel kız tutmuştu; onlarla maç yaparlar ya da kızlara oyun öğretirlerdi. Yakışıklı adamlar, güzel kızlar, uygun fiyatlı eğlence... Salonun işleri her zaman tıkırındaydı.

Akşam Miao Jing eve biraz geç döndü. Ev karanlık ve boştu. Bahsettiği o pencere mandalı tamir edilmişti ama sehpanın bir köşesinde izmaritler birikmiş, koltuğun üzerine Chen Yi'nin kirli kıyafetleri atılmıştı.

Siyah, hızlı kuruyan bir tişört... Ucuz bir kesimi ve kumaşı vardı ama adamın kalıplı vücudu tişörte bir şekil vermişti. Üzerinde yoğun bir tütün ve ter kokusu vardı. Miao Jing önce duş aldı, sonra kendi kıyafetleriyle adamınkileri karıştırdı; deterjanla yakaları ve kolları çitiledi, makineye attı. Sonunda silkeleyip astı; kadın ve erkek kıyafetleri yan yana balkonda, deterjan kokusuyla salınıyordu.

Ertesi akşam Chen Yi yüzünü bir yıkayıp salondan çıktı. Bir yerleşim bölgesine gidip yol kenarındaki bir lokantada yemeğini yedi, sonra kırmızı plastik tabureye çöküp sigarasını yakarak birini beklemeye başladı.

Zhou Konan sivil kıyafetleriyle işten dönüyordu. Yol üstündeki bir dükkandan biraz meze alırken yanında oturan siyahlı genci fark etti; genç öne

eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamıştı. Kısa saçlarının altında sert ve dik bir kaş yapısı vardı.

"Döndün mü?"

"Döndüm." Chen Yi bir sigara uzattı, yanındaki poşeti pat patladı: "Geçiş izni işi için sağ ol."

İki karton yabancı sigara... Chen Yi Yunnan'dan getirmişti.

Zhou Konan da eski bir tiryakiydi; cinayet büroda mesai bitmezdi, ya sigara ya Red Bull... Chen Yi'nin sigarasını alıp bir nefes çekti, kaşlarını kaldırdı.

"Seni gidi fırlama... Kaçak mal getirmek olmaz ama. Nereden buldun bunları? Kaç karton getirdin?"

Chen Yi bembeyaz dişlerini göstererek güldü: "Komiserim, kaçakçılık suçuna girmesi için elli bin yuanı geçmesi lazım. Benimki o sınıra yaklaşmaz bile. Muz tarlasından kendime aldım, biraz da arkadaşlara dağıtıyorum işte. Sorgulamayın şimdi."

Zhou Konan ile eskiye dayanan bir hukukları vardı, geri çevirmedi: "Beladan uzak dur."

"Kaç yıl oldu tövbe edeli, ne belası?" Chen Yi imalı bir gülüşle ekledi: "Bilardo salonu sayenizde ayakta duruyor."

"Hadi oradan, bırak bu işleri," dedi Zhou Konan gülerek. "Bir daha bahis oynatıldığına dair ihbar gelirse, kendi ayaklarınla karakola gel."

"Onlar turnuva, ölçüsünü biliyorum," dedi Chen Yi başparmağıyla çenesini kaşıyarak. "Kız kardeşim döndü. Artık bana sizin el atmanıza gerek kalmaz, o beni hayatta rahat bırakmaz."

"Vay, Miao Jing mi döndü?" Zhou Konan geçmişi hatırlayınca gülümsedi. "Üniversite bitti mi onun?"

Gencin gözlerinde saklı bir gurur belirdi: "Çoktan bitti. Gayet iyi bir şirkette işe girdi."

"İyi, iyi... Siz iki kardeş... Düzgünce yaşayın artık."

Gecenin karanlığında biraz daha sohbet ettiler, sonra Chen Yi uzun bacaklarıyla oradan ayrıldı. Yol ağzında durdu, bir an düşündü ve eve geçti.

Ev karanlıktı, Miao Jing henüz dönmemişti. Işığı açtı; ev pırıl pırıldı. Sehpa tertemizdi. Banyoda çorapları ve iç çamaşırları iki ayrı leğene konmuştu; eski

kuraldı bu. Miao Jing onun özel eşyalarını yıkamazdı, makineye atmasına da izin vermezdi; elde yıkanacaktı.

Saat sekiz buçukta telefonu çaldı.

Sesi hafif ve yumuşaktı: "Ağabey, gelip beni alabilir misin?"

Chen Yi duvardaki saate baktı, kaşlarını çattı: "Neredesin?"

"İş arkadaşlarıyla yemekteyiz, biraz içtik, dağılmak üzereyiz." Miao Jing bir adres verdi; yeni geliştirme bölgesinde bir lokantaydı. Şehre bayağı uzaktı, bu saatte otobüs yoktu, taksi de zor bulunurdu.

Miao Jing bu birkaç gündür yeni işine gidip geliyordu.

O sadece dışarıdan narin ve soğuk görünüyordu; aslında ruhunda öyle romantik, melankolik haller yoktu. Hatta biraz ters köşe bir "metalik" havası vardı; o bir mühendisti. Makine mühendisliği mezunuydu; elinde anahtarla atölyeye de girerdi, bilgisayar başında tasarım da yapardı. Üniversite boyunca çok başarılıydı, mezun olunca bir otomotiv devine girmiş, üretim bandı ile test sahaları arasında bir otomobil mühendisi olup çıkmıştı.

Tengcheng küçük bir yer olsa da ekonomisi fena değildi; lityum pil sanayisi gelişmişti. Son yıllarda otomobil firmaları elektrikli araçlara yönelince, Tengcheng'e de bir fabrika kurulmuştu. Miao Jing haberi görünce araya tanıdık sokmuş, insan kaynaklarıyla görüşüp maaş ve pozisyonda anlaşmış, memleketine "yatay geçiş" yapmıştı.

Fabrika sapa bir yerdeydi ama neyse ki şehre servis vardı. Miao Jing işe başlamış, evraklarını teslim etmiş, departmanına alışmıştı. Otomotiv sektörü erkek egemen bir yerdi; nadir bulunan kadın mühendislerden biri olarak Miao Jing, o uçuşan eteklerini çıkarıp bol, mavi-beyaz iş tulumlarını giymiş, saçlarını sıkıca toplamıştı. Duru güzelliğinin yanında nadir görülen bir kararlılığı vardı.

İlk hafta yeni çalışan eğitimi ve kaynaşma etkinlikleriyle geçti. Fabrika yeni olduğu için çok sayıda yeni mezun alınmıştı. Miao Jing onlardan iki yaş büyüktü ama hiç öyle durmuyordu; erkeklerin arasında hem dikkat çekiyor hem de el üstünde tutuluyordu. İş çıkışı hep beraber yemeğe gidiyorlar, Miao Jing de onlara katılıp kaynaşıyordu.

Yemek masasında da çoğunluk erkekti. Herkes yaşıttı, muhabbet koyuyordu. Çoğu buralı değildi; köşede oturan Miao Jing'e sordular. Herkesin gözü onun üzerindeydi. Z Eyaleti'nden olduğunu, eskiden burada okuduğunu, fırsat bulunca döndüğünü anlattı. Departmanlardan konu açılınca Miao Jing

yapı mühendisliğinde olduğunu söyledi. Masada aynı departmandan birkaç "çömez" vardı; aralarından Lu Zhengsi adında bir genç atıldı, o da Z Eyaleti'ndendi. Miao Jing'in numarasını alan ilk kişi o oldu.

Yemek bitince herkes dağılmaya başladı. Yeni gelenler lojmanda kalıyordu, sadece Miao Jing şehirdeydi. Birileri onu bırakmayı teklif etti ama Miao Jing nazikçe bir arkadaşının geleceğini söyledi.

Grup lokantanın kapısından çıktığında, yol kenarında siyah bir Cadillac duruyordu. Beyaz tişörtlü, kot pantolonlu genç bir adam kaputa yaslanmış, sigara içiyordu. Varlığı o kadar baskındı ki... Başını eğmiş dumanı izliyor, arada bir gözlerini kaldırıp gruba bakıyordu. Bakışları soğuk ve parlaktı; sanki her an bir şeyler parçalayacakmış gibi bir hali vardı.

Miao Jing adımlarını durdurdu, gözlerini ona dikti. Dudaklarında bir gülümseme belirdi, kulağının arkasına kaçan bir saç telini düzeltti; neşeyle "arkadaşım geldi" diyerek gruptan ayrıldı. O narin endamıyla siyah arabaya doğru yürüdü.

Chen Yi sigarasını çoktan yere fırlatıp ezmiş, arabayı çalıştırmıştı.

Miao Jing doğal bir tavırla ön koltuğa oturdu. Önce arabanın içine bir göz attı; süsten püsten uzak, sade bir iç mekan... Emniyet kemerini takarken o soğuk ama bir o kadar da muzip sesiyle mırıldandı: "Bu araba tam senin tarzınmış."

Chen Yi kaşlarını kaldırdı; "Şu masaj salonu muhabbeti mi yine?" diye düşündü. Bu arabayı ne zaman sürse, şantiyeye bile gitse, insanlar onun hamamdan yeni çıktığını sanıyordu.

"İçtin mi?"

Yanaklarında hafif bir kızarıklık, gözlerinde bir dalgınlık vardı.

Miao Jing aynı anda el çantasından ıslak mendil çıkardı: "Koltuk temiz mi?"

"Otur işte, kirlenmezsin," dedi Chen Yi dişlerini sıkarak. "Çok biliyorsan kendin taksiyle dönseydin."

"Bilmiyorum işte, sen gelmesen iş arkadaşları bırakacaktı," dedi Miao Jing arkasına yaslanarak.

Chen Yi az önceki o "yıldızlar geçidi" grubunu hatırlayıp kaşlarını çattı: "Nasıl iş bu, her yer erkek dolu."

“Mühendis alıyorlar işte; montaj hattı, atölyeler... Erkeklerin çok olması normal. Ama kadınlar da var, dikkat etmedin herhalde, iki kız vardı orada.”

Bu fabrikayı Chen Yi de biliyordu; yerel yönetimin desteklediği dev bir yatırımdı. Bir sürü meslek lisesi mezununu oraya işçi olarak almışlardı ama Miao Jing’in orada olacağı aklına gelmemişti.

Burası leş gibi ıssız bir yerdi. Yola odaklanmış bir halde, küçümseyen bir tonla sordu: “Hangi pozisyondasın? Nasıl gidip geleceksin?”

“Sekiz-beş mesai. Şehirde servis durakları var. Ben araç mimarisindeyim; sistem yerleşimi, gövde parçalarının testleri falan... Yeni başladım, zamanla oturur.”

Kırmızı ışıkta durduklarında Chen Yi’nin yüzü sertti: “Meşhur üniversite mezunu, ayda sekiz bin... Bu maaş için mi o kadar okudun? Benim salona gel, ortaokul diplomanla ben sana o parayı veririm.”

Miao Jing oralı olmadı, camdan dışarıyı izledi. Araba şehre girince bir ayakkabı dükkanını işaret etti: “Şurada bir durur musun? Spor ayakkabı almam lazım, atölyede çok yürüyorum, bu ayakkabılar vurdu.”

Eğilip ayak bileğini ovdu. Chen Yi’nin bakışları gayri ihtiyari oraya kaydı; kızın bacak bacak üstüne attığını, açık mavi rugan ayakkabısının ucunda sallandığını gördü. Ayağının üstü bembeyazdı, damarları belli oluyordu; topuğu kızarmış, ayakkabının vurduğu yerde kırmızı bir iz oluşmuştu. İncecik bilekleri ve düzgün bacakları ışıkta parlıyordu.

Bakışlarını hemen yola çevirdi, direksiyonu sıkıca kavradı. Arabayı kenara çekti, arkasına yaslanıp nefes verdi: “Paran var mı?”

“Yok desem verir misin?”

Chen Yi cebinden cüzdanını çıkarıp Miao Jing’in kucağına fırlattı: “Düzgün bir şey al.”

“Tamam.” Kız arabadan indi. Cüzdanı karıştırdı; kimlik, birkaç kart, on-on beş tane yüzlük... Yeterdi.

Yirmi dakika sonra Miao Jing elinde poşetlerle neşeyle döndü: “Kampanya varmış, sana da aldım bir tane.”

Eve geldiği ilk günlerde ayakkabılığı da temizlemiş, onun birkaç eski ayakkabısını çöpe atmıştı.

Poşetten çıkarıp gösterdi: “Siyah, nasıl?”

Biri siyah biri beyaz... Sevgili ayakkabısı değildi ama ikisinin de tarzına uygundu.

Chen Yi şöyle bir baktı: "İdare eder."

Miao Jing ayakkabıları kutusuna koyup arka koltuğa attı, öylesine sordu: "Bu birkaç yıl kim alıyordu sana bunları?"

"Kız arkadaşım."

"Ne kadardır birliktesiniz?"

"Bir buçuk, iki yıl olmuştur," dedi adam yavaşça. "Aramız iyidir."

"Güzel." Kız uslu uslu oturdu, tavrı sakindi. "Yengeyle ne zaman tanıştıracaksın beni?"

"İstediğin zaman tanışırsın."

"O zaman bir ara yemek yiyelim, tanışalım."

Chen Yi cevap vermedi.

Araba apartmanın önüne park edince Miao Jing onunla beraber yukarı çıkmak için bekledi. Chen Yi camı indirdi: "Sen çık, benim biraz işim var."

Kız camın kenarında durdu, o duru ve zeki gözleriyle ona baktı: "Bu saatte ne işi?"

"Salona uğrayacağım."

Miao Jing arabaya binmeye yeltendi: "Götür beni de göreyim; nasıl bir yermiş şu çalışanına sekiz bin veren salon."

Chen Yi dişlerini gıcırdattı, kontağı kapattı. Koltuğunda öylece kalıp bir sigara yaktı: "Miao Jing, gerçekten kararlı mısın burada kalmaya?"

Kız başını yana eğdi, at kuyruğu çoktan gevşemişti, bir tutam saç rüzgarda uçuşuyordu: "Döndüm ya işte."

"İyi bakalım, döndüysen döndün... İki kardeş birbirimize yoldaş oluruz, belki birbirimize işimiz düşer." Arabadan indi, kapıyı sertçe kapattı. O vahşi ve yakışıklı yüzündeki kaslar seğirdi. "İleride herkes kendi yuvasını kurar, gidip geleceğimiz bir akrabamız olur en azından."

Miao Jing ona bir bakış attı, sesi gayet rahattı: "Tabii, seninle evlenmeye razı birini bulursan."

……

İkisi birbiri ardına yukarı çıktılar. Miao Jing anahtarı deliğe soktu ama bir an duraksadı; içeride ışık vardı, sesler geliyordu.

Yerde kırmızı topuklu ayakkabılar duruyordu. Masanın üzerinde anahtarlar ve birkaç paket gece atıştırmalığı... Banyodan su sesleri geliyordu. Miao Jing, Chen Yi'ye döndü, kaşlarını hafifçe çattı. Bakışları neredeyse duygusuz denecek kadar sakindi. Kapının önünde öylece dikildi.

Chen Yi kızın halindeki garipliği fark etti, sonra yerdeki topukluları gördü. Bir an duraksadı, elini beline koydu, kapı pervazına yaslanıp derin bir nefes verdi.

Tu Li bugün gececiydi.

Kızı hafifçe kenara itti: "Yolu kapatma, gir içeri; yengen geldi."

Tu Li banyodan seslendi: "Chen Yi?"

Dışarıdan boğuk bir onay sesi geldi.

"Benim saç kremlerim, maskelerim neden değişmiş?"

"Çık dışarı," dedi Chen Yi banyo kapısına vurarak, sesini alçaltıp gürledi: "Giyin de çık."

Beş dakika sonra Tu Li odadan çıktı; üzerinde Chen Yi'nin bol bir tişörtü vardı. Boyu uyluk hizasındaydı, altı boştu, üstü de belli ki sütyensizdi. Havluyla ıslak saçlarını kuruluyordu.

"Gündelikçi mi tuttun, ev pırıl pırıl olmuş—"

Chen Yi kızın önünde bir duvar gibi dikildi. Yüzü mahkeme duvarı gibiydi, çene kasları gerilmişti. Tu Li'nin bakışları yan tarafa kaydı; narin bir silüet, bir çift güzel gözle karşılaştı. Tu Li bir an irkildi, sonra kendine geldi. Gözlerini Miao Jing'e dikti; yüzü bir an beyazladı, sonra öfkeden kızardı. Omuzları titremeye başladı, dişlerini sıktı ve aniden Chen Yi'nin suratına okkalı bir tokat aşk etti.

"ŞRAK!"

Sessiz evin içinde tokat sesi yankılandı.

"Eve kadın mı getiriyorsun? Arkamdan başkalarıyla mı kırıştırıyorsun?" Tu Li'nin gözlerinden yaşlar boşaldı. "Seni aşağılık herif! Demek o yüzden gelmemi istemedin."

Miao Jing istifini bozmadan odasına yöneldi.

Chen Yi sırtını dikleştirdi, dişlerini sıktı, sonra hırsla Miao Jing'e dönüp bağırdı: "Lanet olsun, o benim kız kardeşim!"

— 6 —

Yabani Köpek

Chen Yi ve Miao Jing aynı ortaokuldaydılar. Birbirlerinin yanından geçerken sanki yabancıymış gibi davranırlardı. Mecbur kalıp konuştuklarında bile aralarındaki o mesafe ve soğukluk, kimsenin onların kardeş olduğundan şüphelenmesine izin vermezdi. Tabii bilenler hariç... Bozai de aynı okuldaydı, evleri yakındı ve Miao Jing'i tanıyordu. Arada bir Chen Yi'nin peşinde dolanırken kıza bir selam verirdi.

Okulda beş katlı yeni bir yurt binası yapılmıştı; kızlar ve erkekler aynı binada ama ayrı bölümlerdeydi. Birinci ve ikinci katlar erkeklere, üçüncü kattan yukarısı kızlara aitti. Yurdun iki ayrı girişi vardı; biri erkekler, diğeri kızlar için.

Chen Yi birinci katta kalıyordu, Miao Jing'in odası dördüncü kattaydı. Binanın önünde sık sık karşılaşırlardı; bazen yemekhanede, bazen bahçede... Chen Yi her gün top oynar, akşamları duvardan atlayıp internet kafeye kaçardı. O sıralar Chen Yi artık ergenliğe tam olarak girmişti; boyu erişilemez bir yüksekliğe ulaşmış, pantolon paçaları boşta sallanmaya başlamıştı. Adem elması belirginleşmiş, sesi çatallaşmıştı. Gizli gizli sigara içiyordu. Duyduğuna göre spor hocası onu takıma almak istemiş, spor akademisine yönlendirmeye çalışmıştı ama bir sebeple gitmemişti.

Orta son sınıf, sınav yılıydı. Okul başarı oranını artırmak için sıkı tutuyordu işleri. Chen Yi serserilik peşinde olsa da pek kavgaya gürültüye karışmıyor gibiydi. Kötü bir öğrencinin başına gelebilecek en iyi şey, vicdanlı bir öğretmene denk gelmektir; Chen Yi'nin hâlâ okulda olmasının sebeplerinden biri de buydu. Sınıf öğretmeni Bay Li, kısa boylu, tıknaz bir adamdı. İkinci sınıfta Chen Yi'yi atılmaktan kurtarmış, her dönem başında onu bizzat okula getirmiş, babasıyla görüşüp harçlık işini bile ayarlamıştı. Chen Yi'nin dersleri de en dipte değildi; bir keresinde sınıfla iddiaya girip dönem sonu sınavında ilk ona girmiş, bütün sınıfın parasını ütüp okuldan uyarı almıştı.

Okulda aslında çok popülerdi; özellikle basketbol maçlarında ve spor bayramlarında etrafı kalabalık olurdu. Miao Jing bazen yurttaki üst sınıfların dedikodularını duyardı; Chen Yi'nin ne kadar havalı olduğundan, gözlerinin ne

kadar sert ama gülüşünün ne kadar "şeytani" ve etkileyici olduğundan bahsederlerdi. Okulun en güzel kızının bile ona aşık olduğu söylenirdi. Miao Jing bir erkeği tanımlamak için kullanılan o tuhaf kelimelerin ne anlama geldiğini pek bilmezdi; o sadece onun dayak yediği ve uyuduğu anları hatırlıyordu.

Miao Jing de ortaokulda biraz boy atmış, teni biraz daha beyazlamıştı ama hâlâ çocuksu bir havası vardı. Yurtta saç yıkamak zor olduğu için saçlarını küt kestirmişti; yanakları hafif dolgundu. Chen Yi ve serseri tayfasının yanından geçerken gözlerini yere diker, sessizce sıyrılırdı. Kirpikleri kıvrık ve yumuşacıktı; bazen arkasından "ne kadar tatlı, keşke çıksak" diyenler olurdu. Chen Yi ise o meşhur alaycı tavrıyla lafı yapıştırırdı: "İlkokul bebelerine mi merak sardınız? Hastaysanız gidin tedavi olun, burada kafa ütülemeyin."

Erkekler kahkahayı basarken Miao Jing içten içe bozulur, kaşlarını çatırdı.

İki çocuk da yurtta kaldığı için Wei Mingzhen evde boş oturuyordu; bir çay ocağında servis elemanı olarak iş buldu. Bunca yıldır hamile kalamamıştı; bu da ailenin tam merkezine yerleşmesini engelliyordu sanki. Chen Libin ise borsa ve oyun dünyasında kaybolmuştu; internetteki yabancı kadınlarla flörtleşiyordu. Elektrik idaresinin o muazzam ikramiyeleri ve maaşı vardı ama Wei Mingzhen paranın yüzünü pek görmüyordu; mahallede mahjong oynamak için bile kendi parasını biriktiriyordu.

Wei Mingzhen artık Chen Libin ile kavga etmeye başlamıştı; evde kıyametler kopuyordu ama Tengcheng'de geçen bu yıllardan sonra bu ilişkiyi bitirmek de kolay değildi. Memlekete dönmek istemiyordu; burada bir şekilde karnı doyuyor, çocuk okuyordu. Kısacası; ne onunla ne onsuz bir hayattı bu.

Miao Jing kavgalardan haberdardı. Wei Mingzhen her gün çalışıyordu; kız ise Chen Libin'den hâlâ çekiniyordu. Her hafta sonu harçlık almak için eve gitse de sadece bir gün kalırdı; cumartesi gider, pazar dönerdi. Chen Yi ise orta sonda neredeyse hiç eve uğramaz olmuştu; parasını bir şekilde kendi hallediyordu herhalde.

Her pazar öğleden sonra yatılı öğrenciler harçlıklarıyla okula dönerlerdi. Okul kapısının önündeki çarşı iğne atsan yere düşmez bir halde olurdu. Miao Jing ve oda arkadaşları da bazen buralarda dolaşır, kırtasiye ya da atıştırmalık alırlardı.

Okulun etrafı lokantalar ve dükkanlarla doluydu; biraz ilerideki ara sokaklarda ise internet kafeler, oyun salonları ve bilardo salonları gizliydi.

Kızlar, sınıftaki erkeklerin gizlice buralara kaçtığını anlatırlardı. Okulun "çeteleri", "ağabeyleri" hep bu sokaklarda takılırdı. Kızlar merakla bakarlardı; kepenkleri yarıya kadar inmiş dükkanlardan sesler gelir, içeride yeşil çuha kaplı masaların etrafında dönen gölgeler seçilirdi.

Küçük kızların buralara girmeye cesareti yoktu; sadece uzaktan izlerlerdi. Sokağın sonunda, okula doğru dönerken bir grup gencin bir köşede toplandığını gördüler. Kimi çömelmiş kimi ayakta, ağızlarında sigara, etrafa üstten bakıyorlardı. Bu grup iki kızın yolunu kesti, bir şeyler söyleyip gönderdiler. Sonra yoldan geçen bir erkeği durdurdular; çocuk istemeye istemeye cebinden bir şeyler çıkarıp verdi, sonra boynu bükük uzaklaştı.

"Haraç kesiyorlar, para istiyorlar."

"Ne yapacağız? Gidelim mi?"

"Başka yoldan gidelim, ben korkuyorum..."

Miao Jing arkadaşlarının peşine takıldı, tam geri döneceklerdi ki... Arkadan bir ses yükseldi.

"Hey siz! Nereye? Gelin buraya!" diye bağırdı biri. "Siz işte, kaçmayı denemeyin bile! Gelin!"

Beş-altı kız titreyerek durdular, yavaşça arkalarına döndüler ve adım adım o tarafa yürüdüler.

Bağıran kişi, kot ceketli, esmer bir çocuktu; ağzında sigara, elinde bir sopa vardı. Gözlerini kızların üzerinde gezdirdi: "Nereye kaçıyordunuz?"

"Okula dönüyorduk."

"Okula gidip ne yapacaksınız? Hocaya mı şikayet edeceksiniz, güvenliğe mi?"

"Hayır, hayır... Etüt saatimiz başlıyor, ona yetişecektik."

"Eğer birine söylerseniz, sonunuz kötü olur, anladınız mı?!"

"Anladık!"

Yanlarındaki kilolu bir çocuk yaklaştı; kızların elindeki poşetleri görünce paraları olduğunu anladı: "Ne kadar paranız var? Çıkarın bakalım."

"Pek... Pek yok," dedi kızlar korkuyla.

"Yi Ağabey dedi ki kızlardan haraç alınmaz, racona ters." Sopalı çocuk, kilolu arkadaşına bir omuz attı: "Bırak gitsinler, kızlar hemen şikayet eder."

“Hadi gidin bakalım. Eğer okula bir şey sızarsa...” Kilolu çocuk bir kızın cebindeki öğrenci kartını çekti: “Orta bir, beşinci şube... Akıllı olun ha.”

“Tamam...”

Grup başları önde, hızlı adımlarla oradan uzaklaşmaya başladı.

O sırada köşede çömelmiş olan kısa saçlı çocuk yerdeki sigarasını ezdi, ağır ağır ayağa kalktı. Ellerini cebine attı, duvara yaslanıp uzun bacaklarından birini uzatarak en arkadaki Miao Jing’in yolunu kesti.

Sesi uykulu ve bitkindi: “Sen—”

Kömür karası gözlerini kızın üzerinde gezdirdi. Kızın elindeki kızarmış et toplarını gördü; tam da karnı acıkmıştı. Elini uzatıp poşeti çekiverdi. Miao Jing böyle bir şey beklemiyordu, bir an irkildi ve geri çekildi. Çocuk onun o ürkek halini görünce gözlerini kıstı, alayla güldü: “Korkudan öldün mü?”

Et toplarını bir çırpıda mideye indirdi. Çöpünü yere atıp ellerini çırptı ve arsızca ekledi: “Ne kadar paran var? Çıkar.”

Az önce o esmer çocuk "kızlardan alınmaz" dememişti mi?

Miao Jing’in gözlerinde bir panik belirdi, Chen Yi’ye bir bakış attı, dudaklarını sıkıca kapattı; konuşmadı.

Çocuğun üzerinde daha önce görmediği bir kapüşonlu ve kot pantolon vardı; boyu uzadığı için hafif kambur duruyordu, tam bir serseri havası vardı. Çenesi terden parlıyordu, yüzünde traş bıçağı kesiği gibi ince yaralar vardı. Gözleri bir avcı gibi kızı süzüyordu; hem baskıcı hem de umursamaz bir bakıştı bu.

Miao Jing üniformasının eteklerini çekiştirdi; zayıf bedeniyle o kadar çaresiz görünüyordu ki sesi bile çıkmıyordu sanki.

Chen Yi onun o sessiz direnişine baktı, kaşlarını kaldırdı. Katlanır çakısını çıkarıp bıçağın üzerindeki parmak izlerini silmeye başladı, sesi soğuktu: “Para nerede? Üstünü mü arayayım?”

Diğer çocuklar izliyordu, arkadaşları korkuyla Miao Jing’e bakıyordu. Kız bıçağın o soğuk parıltısını görünce yutkundu, yavaşça cebinden bir tomar kağıt para çıkarıp ona uzattı.

“Ne kadar?”

“Doksan sekiz...”

Yurtta kaldığı için masrafı yoktu; Chen Libin’in kurumundan gelen malzemeleri kullanıyordu. Haftalık harçlığı yüz yuandı; üç öğün yemek,

banyo, kırtasiye her şey buna dahildi. Az önce iki yuana o et toplarını almıştı; biri kendi karnında, diğeri Chen Yi'nin midesindeydi.

Chen Yi başıyla onayladı, parayı aldı, bıçağını kapattı ve kızın omzuna hafifçe vurdu: "Hadi ikile."

Miao Jing öne doğru sendeledi, arkadaşları onu tutup hemen oradan kaçırdılar.

Diğer çocuklar şaşkınlıkla bakakaldılar: "Yi Ağabey, hani kızlardan almıyorduk? Niye çöktün kıza? Hem de en güzeline... Hiç acıman yok mu?"

"O farklı," dedi Chen Yi umursamazca arkalarından bakarak. "Hadi yürüyün, karnım zil çalıyor."

……

Yurttaki kızlar arasında sadece Miao Jing haraç vermişti. Kızlar tedirgindi: "Ne yapacağız? Hocaya mı söyleyelim? Ya da evi mi arasan?"

Miao Jing yatağının kenarına çökmüş, boş boş bakıyordu: "Boşverin..."

Wei Mingzhen'e söylese Chen Libin yine dövecekti; Chen Yi'nin de ona çocukluğundaki gibi saracağı korkusu vardı içinde.

Miao Jing oda arkadaşlarından otuz yuan borç aldı; yemek kartında da yirmi yuan bakiyesi vardı. Günde on yuanla bir haftayı geçirmek zorundaydı.

Sabah akşam ekmek yiyordu, öğlenleri sadece bir sebze yemeği alıyordu. Tam büyüme çağındaydı, karnı sürekli kazınıyordu. Her gün okulda spor ve egzersiz vardı, haftada iki gün beden eğitimi... Bahçede iki tur atınca kulakları çınlıyor, dizlerinin bağı çözülüyordu.

Bu sefil halini kimse görsün istemiyordu; eline bir İngilizce kitabı alıp bahçedeki kuytu bir banka saklanıyor, orada gizlice ekmeğini kemiriyordu.

Aniden bir taş gelip koluna çarptı, sonra ayaklarının dibine yuvarlandı. Miao Jing etrafına bakındı; parasını çalan o herif arkadaki çalılıkların arasına çömelmişti. Elinde bir sigara vardı, dumanların arkasından o vahşi ve gururlu gözleriyle ona bakıyordu.

Ayaklarının dibine baktı; pembe bir kağıda sarılmış bir taş... Açıp baktığında, bunun yemekhanenin o büyük yemek biletlerinden olduğunu gördü.

"İnsan eve gidip para istemesini bilmez mi?" Sesi boğuk ve çatlaktı ama kötü gelmiyordu kulağa. "Açlıktan ölecek kadar salak mısın?"

Miao Jing onun bu tavırlarına alışıktı, sesi soğuktu: “Nereden buldun bunları?”

Biletleri düzeltti; bunlar tabldot biletleriydi, bir et iki sebze hakkı veriyordu. Tam yirmi taneydi.

“Birinden mi çaldın?”

Chen Yi küçümseyerek bir ses çıkardı: “Bay Li verdi... Ödül niyetine.”

Ne ödülü olduğunu söylemedi bile. Sigarasından son bir nefes çekip izmariti toprağa gömdü, üzerine bastı ve arkasını dönüp gitti.

Miao Jing biletlerden birini kopardı, yemekhane kapanmadan gidip karnını bir güzel doyurdu.

……

Hafta sonu eve gittiğinde bir gece kaldı. Pazar günü yemeğini yedikten sonra kalktı: “Ben okula gidiyorum.”

Wei Mingzhen cüzdanından bir yüzlük çıkarıp verdi. Miao Jing parayı usulca cebine koydu, tam çıkacakken durdu ve öylesine sordu:

“Anne, ağabeyin harçlığı ne oldu?”

Yemek yiyen Wei Mingzhen ve Chen Libin bir an duraksadılar, çubukları havada kaldı.

“Ne oldu ki?” dedi Chen Libin bardağını bırakarak, kıza nazikçe sordu. “Ağabeyine bir şey mi oldu?”

“Yok bir şey, orta son sınıf dersleri çok yoğunmuş. Birkaç aydır eve gelmiyor ya, harçlığı yetiyor mu acaba?” dedi Miao Jing kısık sesle. “Çok boy atmış, pantolonları kısalmış.”

Chen Libin bir süre Miao Jing’e baktı, sonra yumuşakça gülümsedi: “Öyle mi? Bayağıdır gelmiyor doğru... Söyle ona bir ara eve uğrasın.”

Çıkmadan önce Chen Libin odasına gidip bin yuan çıkardı; Chen Yi’ye iletmesini söyledi. Miao Jing parayı dikkatle çantasına koydu. Kapıdan çıkarken Wei Mingzhen kızın alnına hafifçe vurdu.

Bu çok büyük bir paraydı, Miao Jing üzerinde taşımaya korkuyordu. Okula döner dönmez Chen Yi’yi aradı ama bulamadı. Etüt bittikten sonra erkek yurdunun önünde bekledi. Yatakhane yoklamasına az kala Chen Yi duvardan atlayıp geldi; adımları hızlıydı, Miao Jing’in yanından geçip gidecekti.

“Ağabey,” diye seslendi ona.

Chen Yi durdu, anlamaz gözlerle ona baktı.

Kız parayı uzattı: "Babam gönderdi, bin yuan harçlık."

Chen Yi'nin bakışları önce kızın yüzünde, sonra elindeki paralarda, sonra tekrar yüzünde gezindi. Kaşları çatıldı, bakışları derinleşti. Sakin görünse de aslında çok kızgın ve mesafeliydi. Bir süre öylece durdu, sonra alayla güldü: "Sağ ol be, iyi kalpli kardeşim."

Parayı bir hışımla çekip aldı. Ortam bir anda buz kesti. Chen Yi arkasını dönüp büyük adımlarla uzaklaştı. Miao Jing arkasından bakarken, onun o heybetli ama bir o kadar da karanlık silüetinin yurdun ışıkları altında kayboluşunu izledi.

O bin yuanı Chen Yi iki günde yedi bitirdi.

……

Okulda zaman geçtikçe Chen Yi'nin tayfasını tanımaya başladı. Bozai dışında, o gün yolunu kesen esmer çocuk Shen Hong, kilolu olan ise Ah Yong'du. Okulda namları yürüyordu ama normal öğrencilerle pek işleri olmazdı.

Okulun banyosu ve çamaşırhanesi yurdun hemen yanındaydı. Kızların katı yüksek olduğu için akşamları balkondan aşağıyı izlemek mümkündü. Erkeklerin atlet ve şortlarla banyoya gidiş gelişlerini, bahçede toplanıp şakalaşmalarını görürlerdi. Chen Yi hep oradaydı. Okuldaki kızlar onu izlemeye bayılırdı; banyodan saçları ıslak çıktığında o geniş omuzları ve kollarındaki kaslar atletinden bile belli olurdu.

Etüt sonrası banyoda sıra olurdu. Miao Jing banyo kapanmadan hemen önce gitmeyi severdi; o zaman sakin olurdu, sular daha tazyikli akardı. Kıyafetlerini de orada yıkardı. Temizlikçi teyze gelip herkesi kovana kadar bekler, sonra pembe leğeniyle odasına dönerdi. Okulun tüm ışıkları sönmüş olurdu, sadece yurdun ışıkları yanardı. Gece rüzgarı eserken yürümek çok huzurlu gelirdi ona.

Eğer o gece, birinci ve ikinci kattaki tüm erkekler dışarı çıkarılıp aranmaya başlanmasaydı; müdür ve öğretmenler baskın yapmasaydı... Miao Jing için harika bir gece olacaktı.

Aşağıda toplanan o kara kalabalığı görünce büyük bir baskın olduğunu anladı. Kötü çocukları ayıklıyorlardı. Yukarı çıkmak için o kalabalığın etrafından dolanıp merdivenlere yöneldi.

"Xiaojing!" diye bağırdı Chen Yi kalabalığın arasından.

Miao Jing adımlarını bozmadan yürüdü; duyduklarına inanamıyordu. Doğduğundan beri kimse ona Xiaojing dememişti; o sıcak hitapla kimsenin gözünde "Küçük Jing" olamamıştı. Bu herif daha adını bile doğru dürüst ağzına almazdı, en fazla "hey" derdi.

“Chen Yi, dur yerinde! Sıra sana gelmedi daha,” diye bağırdı nöbetçi öğretmen. “Nereye kaçıyorsun?”

“Öz kardeşim o!” dedi Chen Yi arsızca Miao Jing’i işaret ederek. Üzerinde sadece siyah bir tişört vardı, ellerini beline koyup sırıttı. “Deminden beri onu arıyorum, yarın eve gidecek, ona bir şeyler verecektim.”

“Hocam, şurada iki kelime edeceğiz, bir dakika sürer. Siz izleyin, sıra gelince hemen uçar gelirim.”

Chen Yi birkaç adım atıp Miao Jing’e el salladı: “Kardeşim, yarın eve gidince odamda bir baksana...”

Miao Jing şaşkınlıkla karşısında dikildi. Çocuğun yüzünde o sahte gülümseme vardı, sesi neşeliydi ama gözleri çok sert ve tetikteydi.

“Anladın mı? Yarın erkenden getir, bana lazım onlar,” dedi Chen Yi ve elini uzatıp kızın ıslak saçlarını karıştırdı. Sesi inanılmaz bir şefkatle çıkıyordu: “Neden saçlarını kurutmadın? Hava serin, şifayı kapacaksın.”

Miao Jing kaskatı kesilmişti. Gözlerini kırpıştırdı ve aptal gibi başını salladı: “Tamam ağabey.”

“Dur, ben kurulayayım bari. Çocukluğundan beri bünyen zayıf zaten, hastalanırsan başımıza iş alacağız.”

Bir adım daha yaklaştı. Tişörtünün ucunu kaldırdı; Miao Jing bir an için o sert, buğday tenli karın kaslarını gördü. Daha ne olduğunu anlamadan Chen Yi’nin gövdesi onu tamamen kapattı. O kadar yakındı ki... Kız korkuyla gözlerini yumdu. Erkeğin kokusu burnuna doldu; sabun, temiz su, ten ve hafif tütün kokusu... Sağlıklı ve ferah bir kokuydu bu.

Sonra o vücut ısısını taşıyan kumaş parçasını kızın kafasına bastırıp ıslak saçlarını kurulamaya başladı.

“Sıkı tut, sakın yakalatma,” dedi çocuk, sesi o kadar kısıktı ki sadece kız duyabiliyordu. Chen Yi diğer eliyle belinden sert, uzun bir bez paket çıkardı; sıcacıktı. Paketi kızın eline tutuşturdu.

“Elbisene sok.”

Ortam bir anda çok ağır ve gergin bir hal aldı.

Miao Jing'in kalbi ağzına geldi. Montunun ve leğenin yardımıyla paketi hızla kıyafetinin içine, karnına doğru itti.

Nöbetçi hoca hemen arkalarındaydı. Sadece birkaç saniye sürmüştü bu yakınlık. Chen Yi sırıtarak geri çekildi, kızın elindeki leğeni düzeltti ve eğilip onun o şaşkın yüzüne baktı. Gülüşü çok sıcak ve parlaktı: "Hadi, git dinlen artık."

Miao Jing'in tüyleri diken diken oldu. Bir robot gibi leğeni tuttu, küçük adımlarla oradan uzaklaştı. Merdivenlere gelince ancak arkasına bakabildi; erkekler sıra sıra dizilmiş, öğretmenler tarafından didik didik aranıyordu. Chen Yi kalabalığın içinde dev gibi duruyordu; derin bakışlarını kıza dikmişti.

Odaya döndüğünde kızlar heyecanla konuşuyordu; erkek yurdunda büyük bir arama varmış, birileri odaya bıçak ve demir çubuk saklamış. Kızlar tarafı da az önce aranmıştı, teyzeler dolaplara bakıp yeni gitmişlerdi.

Miao Jing derin bir nefes verdi, zangır zangır titriyordu.

Karnına sakladığı o iki kınlı bıçak, yepyeniydi; üzerindeki işlemelerden çok pahalı oldukları belli oluyordu. O gece o bıçaklar Miao Jing'in karnında sabahladı.

— 7 —

Kemik

Tu Li’nin tokadı, Chen Yi’nin sert yanağında patladığında hazırlıksız yakalamıştı onu. Aslında darbe çok sert değildi ama çıkan o kuru ses Tu Li’yi bile duraksattı; özgüveni bir anda sarsıldı. Chen Yi’nin kararmış çehresine ve hiddetli kükreyişine bakarken, içindeki huzursuz utanca bir de şaşkınlık karıştı.

Aslında öfkesi, içine düştüğü o aşağılanma duygusundan geliyordu. "Resmî sevgili" unvanını korumak için ne kadar dil dökmüş, ne kadar emek vermişti.

Chen Yi’yi barda ilk görüşü değildi bu. O zamanlar Chen Yi muhtemelen birileriyle iş konuşuyordu; günlerce aynı locayı kapatmış, renkli spot ışıkları altında beyaz gömleğiyle fazlasıyla dikkat çekmişti. Tu Li bilerek yapmıştı; bir kadeh kırmızı şarabı üzerine boca edivermişti. Chen Yi ise sırıtmış, kadının elinden düşen kadehi havada yakalamıştı. Konu doğal olarak kuru temizleme masraflarına ve telefon numaralarına gelmiş, sonra da arkadaş ortamlarında buluşa buluşa iş buralara varmıştı.

O zamanlar Chen Yi’nin etrafında, ailesi kumarhane işleten belalı bir eski sevgili dolanıyordu. Tu Li ayrılık sebeplerini araştırmıştı; kız Chen Yi’yi zorla yüzük almaya götürmüş, Chen Yi istememiş ama sonunda bir çift yüzükle dönmüşlerdi. Kız yüzüğü Chen Yi’nin parmağına takmaya çalışınca Chen Yi sıkılmış, yüzüğü fırlatıp atmış ve kızı oracıkta terk etmişti.

Tu Li, o eski sevgilinin "sahiplik ilan etme" çabasını anlayabiliyordu. Sadece bilardo salonunda bile Chen Yi gece yarılarına kadar vakit geçiriyordu. Salonda sırayla onunla antrenman yapan bir sürü güzel kadın vardı; her gün onunla diz dize, şaka yollu flörtleşerek vakit geçiriyorlardı. Sırf Chen Yi’yi gizlice izlemek için gelen kızların haddi hesabı yoktu. Chen Yi kızlara bilardo öğretirken masaya uzandığında; o akıcı, adaleli omuzları, gergin beli ve kalçasıyla öyle bir duruşu vardı ki, hangi kız buna dayanabilirdi?

Tu Li bilardo salonunda bir an bile yanından ayrılmasa da, ona yapışmaya çalışan o genç kızlara engel olamıyordu. Chen Yi de aptal değildi ya;

müşteriyi tersleyip kovacak hali yoktu. Elleriyle masanın kenarına yaslanır, üzerinde sert bir tütün kokusuyla, uyuşuk bir gülümsemeyle kızlara bakar, iki şaka patlatırdı. Kızların kalbi küt küt atar, Tu Li gibi "resmî sevgiliyi" bile görmezden gelirlerdi. Chen Yi yanındaki kadının yapışkan olup olmamasını, hayatına ne kadar karıştığını pek umursamazdı; az konuşur, bildiğini okurdu. Bazen on gün, yarım ay arayıp sormaz, ne yapacağını kimseye haber vermezdi.

Tu Li başta "biraz eğlenir, bırakırım" diye düşünmüştü; böyle yaban adamlarına güven olmazdı. Ama adam o baygın bakışlarını üzerine diktiğinde, ondan vazgeçemiyordu. Üstelik Chen Yi ona kötü de davranmıyordu; yataktaki uyumları harikaydı, eli de açıktı. Sadece faydalanıp para harcamayan diğer adamlardan çok daha iyiydi; onu elinde tutmasa olmazdı.

Zamanla Chen Yi'nin arkadaş çevresini kafalamış, sağdan soldan ağzını arayarak adamın ne yaptığını, nereye gittiğini öğrenir olmuştu. Normalde alttan alıyor, dizginleri sıkı tutuyordu. Bir yılı aşkın süredir inişli çıkışlı devam eden bu ilişkide, onu çözdüğüne dair bir güven oluşmuştu içinde. Chen Yi'nin bu hovarda, durulmaz mizacıyla elbet bir gün aldatacağını bilse de, az önce Miao Jing'i onun arkasında kendisini süzerken görmek —o siyah beyazı keskin gözlerin sessizce bakışı— içindeki tüm kaleleri yıkmıştı. Hiç düşünmeden, tepesi atınca savuruvermişti tokadı.

Savurduğu gibi de pişmanlık çöktü üzerine.

Tık.

Miao Jing kapıyı kapattı. Odada çıt çıkmıyordu.

"Ne kız kardeşi? Hiç kız kardeşin olduğunu duymadım, dışarıdaki 'kız kardeşlerin' eksik olmuyor ama..." Tu Li utançla dudaklarını ısırdı. Miao Jing'in odası eskiden ıvır zıvırla doluydu; evdeki o küçük ipuçlarını birleştirince, eve gerçekten bir kadının yerleştiği belliydi. Sessiz sedasız genç bir kız tarafından tahtından edilmişti sanki; gece randevusu bir baskın sahnesine dönmüştü.

Chen Yi, kadının gözlerini Miao Jing'in odasına diktiğini görünce bakışları karardı, sesi gürledi: "Orası onun eski odası. On yıl o odada yaşadı, yetti mi?"

Tu Li donup kaldı.

"Doğru düzgün anlat şunu."

"Önce üstünü giyin."

Evde başkası vardı, ıslak saçlarından damlayan sular tişörtünü sırılsıklam etmişti, Tu Li'nin bacakları hâlâ çıplaktı. Apar topar kıyafetlerini üzerine

geçirdi. Chen Yi'nin kollarını kavuşturmuş, asık bir suratla, üzerinde baskılanmış bir hiddetle beklediğini gördü.

Daha ikisi de ağzını açamadan kapı açıldı. Miao Jing ev kıyafetlerini giymiş olarak çıktı; üzerinde bol, sade bir tişört ve pantolon vardı. Elinde bir saç kurutma makinesi tutuyordu; yüzü huzurlu, sesi nazikti.

"Kurutma makinesi bende kalmış, saçlarını kurula istersen. Banyo malzemelerin lavabonun altındaki dolapta; kimin olduğunu bilmediğim için hepsini kaldırmıştım."

"Adım Miao Jing. Yarım aydır burada kalıyorum. Döndüğümde Chen Yi evde yoktu, odayı kendi başıma topladım."

Miao Jing'in yüzünde ne bir utanç, ne gerginlik, ne de küstah bir alay vardı. Ses tonu bir şeyi gizliyor ya da yalan söylüyor gibi de değildi; aksine, öyle bir sükunet içindeydi ki karşısındakini de sakinleştiriyordu. Tu Li kaşlarını çatmış, bir ona bir Chen Yi'ye bakıyor; şüphe dolu bakışları ikisi arasında gidip geliyordu.

"Kız kardeşi misin? Akraba mı, yoksa..."

Hiç benzemiyorlardı, soyadları bile farklıydı.

"Sana söylemedi mi?" diye sordu Miao Jing.

"Tabii ki hayır!"

İki kadın, dört göz birden ona dikilince Chen Yi kaşlarını iyice çattı, yüzü iyice karardı. Büyük adımlarla ilerleyip Tu Li'nin kolundan tuttu: "Seni önce eve bırakayım."

"İçeri girdiğimde evden sesler geliyordu, 'yengen geldi' dedi. Dönüş yolunda da seninle yemek yiyeceğimizi, tanışmamız gerektiğini söylemişti." Miao Jing bir adım geri çekildi. "Siz konuşun, yarın şirkete erken gitmem lazım, dinleneceğim."

Tu Li, kızın sesindeki o tonu duyunca şüphesi iyice arttı, Chen Yi'den bir açıklama bekledi ama adam kükredi: "Yolda konuşacağız!"

Sendeleyerek Chen Yi'nin peşinden aşağı indi. Araba kapısı güm diye kapandığında ancak kendine gelebildi: "Evde yüz yüze konuşulmayacak ne vardı?"

"Sen niye geldin?" Chen Yi kaşlarını çattı. "Kim dedi sana gel diye?"

"O gerçekten kız kardeşin mi? Hiç bahsetmemiştin."

"Evet."

Tu Li hâlâ bir bit yeniği olduğunu hissediyordu, üsteledi: "Neden gelmeyecekmişim? Evde işim var dediğin bu muydu? Neden bilmeme izin vermedin?"

Chen Yi başparmağıyla yüzünü ovuşturdu, bir sigara yaktı, sinirle homurdandı: "Seni ilgilendirir mi? Ben senin evdeki işlerine karışıyor muyum? Ailenin benden haberi var mı?"

Tu Li kalakaldı, koltuğa yığılıp daldı gitti, yelkenleri suya inmişti: "Kim o kız aslında?"

Adamın yüzü sütlimandı, kadına karşı en ufak bir duygu kırıntısı yoktu: "Kız kardeşim. Tengcheng'e çalışmaya geldi, eve yerleşti."

Araba hırçın bir gürültüyle çalıştı, yolda hızla süzüldü. Chen Yi, Tu Li'yi evinin önünde öylece bırakıp arkasına bile bakmadan gaza basıp gitti.

Dönüş yolunda yine bilardo salonuna uğradı, ancak dükkan kapanınca eve döndü. Arabayı yine evin önüne park ettiğinde ikinci katın ışıkları tamamen sönmüştü. Soldaki odanın perdeleri sıkı sıkıya kapalıydı. Sigarasını yakıp gözlerini yere dikti; kirpikleri gözlerinin altına yelpaze gibi bir gölge düşürüyordu. Uzun süre düşündü, dumanı yavaşça savurdu; kaslı kolu araba camından dışarı sarkmış, parmak ucundaki sigaranın kırmızı ışığı alacakaranlıkta belli belirsiz parlıyordu.

Neden geri döndüğünü bir türlü anlayamıyordu.

-

Tu Li, Chen Yi'nin eski arkadaş grubunu; Daimao, Bozai, Datou Yuan ve A'Yong'u tek tek aradı. Hepsi bir ağızdan aynı şeyi söyledi:

"Miao Jing mi dönmüş?"

Chen Yi söylememişti, hiçbirinin haberi yoktu.

Tu Li'nin içi biraz olsun ferahladı: "Miao Jing mi? Onu hepiniz tanıyor musunuz?"

Hepsi tanıdığını söyledi ama samimiyet dereceleri farklıydı. Kimisi adını duymuş, kimisi birkaç kez görmüş, kimisiyle tanışıklığı, kimisiyle de arası gayet iyiydi.

"Chen Yi'nin kız kardeşi ama öz değil, kan bağı yok. Chen Yi'nin babası dışarıdan bir kadınla evlenmişti, kadın da kızını alıp gelmişti. On küsur yıl oldu herhalde; Chen Yi ilkokuldayken kız zaten oradaydı. Sonra Miao Jing

üniversiteyi kazandı, büyük şehre okumaya gitti, o zamandan beri haber yoktu, hiç dönmemişti."

"Siz niye hiç anlatmadınız?"

"Yi Abi hiç bahsetmezdi, anlatılacak iyi bir şey de değildi zaten. Konuşmayı hiç sevmezdi, konusu açılınca yüzü asılırdı. Miao Jing'le araları çok kötüydü; Chen Yi eskiden kıza hep sert davranır, onu tersler dururdu."

"Araları o kadar kötü müydü?"

Dün geceki kısa karşılaşmada gerçekten de pek sıcak değillerdi; akraba ya da arkadaştan çok iki yabancı gibiydiler.

"Kötüydü, düşman gibiydiler desek yeridir. Buz gibiydiler, temel olarak hiç konuşmazlardı."

Durumu bilenlerden biri kıs kıs güldü: "Ne kadar mı kötüydü? Yi Abi dışarıda bela çıkardığında, kız 110'u arayıp polisi çağırmıştı. Öz abim demez, hapse tıktırırdı onu. Yi Abi kimseden öyle darbe yememişti, deliye dönmüştü. Sonra Miao Jing gidince Yi Abi'nin keyfi yerine gelmişti."

Tu Li herkesi tek tek sorgulayınca kafasında taşlar yerine oturdu. Chen Yi'nin bahsettiği kız kardeşin gerçekten de geçmişten gelen biri olduğunu ve ortada bir yanlış anlaşılma olduğunu anladı. Dün geceki o sahnede, abi kardeşin önünde Chen Yi'ye kadınlarla düşüp kalkıyor diye bağırması... Chen Yi'nin yüzü o kadar kararmıştı ki, hatırlayınca kendisi de utandı.

Ertesi gün Tu Li yine bilardo salonuna gitti. Salon duman altıydı, Chen Yi biriyle oynuyordu, tam o sırada masayı temizledi, keyfi yerindeydi. Tu Li sırıtarak yanına gitti; omuzlarını ovdu, çayını suyunu getirdi, özürler diledi. Miao Jing'le de görüşüp özür dilemek, hep beraber bir yemek yemek istediğini söyledi.

Chen Yi ağır ağır ıstakasına tebeşir sürdü, Tu Li'ye bakmadı bile. Masaya iyice eğildi, beli gerildi, oyunu başlattı ve soğuk bir sesle konuştu: "Bu aralar şirketin kampındaymış. Hafta sonunu bekle."

-

Miao Jing'in şirketindeki yeni çalışan kampı, herkesi şehrin dışındaki bir çiftliğe eğitim yürüyüşüne götürmüştü. Doğa yürüyüşü, engelli parkurlar ve çiftlik etkinlikleri... Grubun çoğu genç ve güçlü çocuklardı; tutku ve heyecanla her şeyin üstesinden kolayca geliyorlardı. Aralarındaki birkaç kız dişini sıkarak onlara yetişmeye çalışıyor, erkekler de arada bir yardım ediyordu; böylece ekip hızla kaynaşmıştı.

Miao Jing ve Lu Zhengsi hemşeriydiler; aynı bölümde, aynı uzmanlık alanındaydılar ve etkinlikte de aynı gruba düşmüşlerdi. Ortak konuları çoktu, araları da gayet iyiydi.

Lu Zhengsi uzun boylu, tek göz kapaklı, beyaz tenliydi; güldüğünde yanaklarında iki küçük gamze beliriyordu. Miao Jing'den bir yaş küçüktü, dürüst ve azimli bir çocuktu. Herkesin unvanı mühendisti, Miao Jing'e "Mühendis Miao" diyorlardı, Miao Jing de ona "Mühendis Lu". Lu Zhengsi başını kaşıdı, biraz mahcup bir tavırla Miao Jing'e baktı: "Kazan dairesi işçisi gibi tınlıyor, hiç sevmiyorum. Mühendis Miao, sen bana Zhengsi de yeter ya da İngilizce adımla Jack de."

Miao Jing kendini tutamayıp güldü: "O zaman Zhengsi diyeyim, yoksa atölyede sana 'Jack' diye seslenmek biraz tuhaf kaçar."

İki günlük kamp bittiğinde, herkes çiftlikten birer file kavunla döndü. Lu Zhengsi'nin tesadüfen şehir merkezinde işi vardı, geçerken Miao Jing'i eve bıraktı. Miao Jing onun kan ter içinde kaldığını görünce bir bardak su içmesi için yukarı davet etti; hem eski işinden kalma bazı profesyonel dökümanları da ona verebilirdi.

Lu Zhengsi reddetmedi, tam cevap verecekken yanına bir sigara izmariti düştü. O ve Miao Jing başlarını kaldırıp baktılar; ikinci katın balkonunda, genç bir adam yayılmış oturuyordu. Bir bacağını pencere pervazına dayamış, bulutların arasından sızan güneş ışığı gibi hoyrat ve başına buyruk bakışlarını aşağıdaki ikilinin üzerine dikmişti.

Bu adam tanıdık geliyordu; Lu Zhengsi hatırladı, geçen seferki yemekte Miao Jing'i almaya gelen adamdı bu.

"Mühendis Miao... Erkek arkadaşın mı?" Lu Zhengsi duraksadı, yüzünde hafif bir mahcubiyet belirdi.

"Değil." Miao Jing başını kaldırıp hafifçe baktı, sakin bir sesle, "Abim," dedi.

Evde birinin olması ve o adamın üzerindeki o tekinsiz baskı yüzünden Lu Zhengsi yukarı çıkmadı. Kavunları ve sırt çantasını Miao Jing'e verip el sallayarak gitti. Kız yukarı çıkıp kapıyı açtığında Chen Yi hâlâ balkon penceresinde oturuyordu. Onun geldiğini görünce bacağını indirdi, uyuşuk bir sesle: "Geldin mi?"

"Hı-hı."

"Seni alacağımı konuşmamış mıydık? Niye kendin geldin?"

“Şirketin servisi bıraktı.”

Miao Jing üzerindeki güneş koruyucu gömleği doğrudan çıkardı; altında beyaz, örme bir atlet vardı. Vücut hatları zarifti, saçlarını yukarıdan toplamıştı, uzun kuğu boynu ortaya çıkmıştı; omuzları ve ensesi kıpkırmızı olmuştu, cayır cayır yanıyordu. Odasına geçip alelacele bir aloe vera jeli buldu, banyonun ışığını açtı, aynanın karşısına geçip ensesine jel sürmeye çalıştı.

İnce, bembeyaz parmak uçlarındaki şeffaf jeli titizlikle ensesine yediriyordu. Parmakları o hafifçe kızarmış boyun kemiğine değdiğinde Miao Jing hafifçe içini çekti, parmaklarıyla yavaşça ovdu.

Chen Yi kollarını kavuşturmuş, koltuğuna yaslanmıştı, gözleri baygındı: “O zaman ben önce Tu Li’yi alayım, akşam hep beraber bir yemek yeriz.”

“Evde yesek olur mu? Bu iki gün çok hareket ettim, her yerim ağrıyor, gerçekten dışarı çıkmak istemiyorum.” Miao Jing’in yüzünde hafif bir yorgunluk vardı. “Birazdan yemek yaparım, akşam beraber gelir yersiniz.”

Adamın hareketleri bir an duraksadı, sesi hafif sabırsızdı: “Ne yemeğiyle uğraşacaksın, ben dışarıdan bir şeyler getiririm, olur biter.”

“Olur.”

Banyonun kapısı adamın yüzüne kapandı, içeriden su sesleri gelmeye başladı. Chen Yi tam gidecekken kapıyı kapatmak için döndüğünde, cam kapıdan beyaz bir kumaş karaltısının belli belirsiz geçtiğini gördü.

-

Akşam Tu Li ve Chen Yi beraber döndüler, ikisinin de elinde paket servis kutuları vardı. Miao Jing mutfakta meyve kesiyordu, sesleri duyunca dönüp bir baktı.

Tu Li arayı sıcak tutmaya kararlıydı; Miao Jing’e sevgiyle sarıldı, sesi tatlı ve neşeliydi, etrafa bir parfüm kokusu yayıldı: “Selam, Jing kardeşim.”

“Selam.”

“Sana küçük bir hediye getirdim, beğenir misin bilmem.” Tu Li göz kırparak bir ruj uzattı. “Bana Tu Li, Lilith ya da Li Abla diyebilirsin, hiç yabancılık çekme.”

“Teşekkürler Li Abla.”

Kadınların konuşacak konusu hep olurdu; Miao Jing dışarıdan mesafeli görünse de soğuk ya da içine kapanık biri değildi. Mutfakta tabakları uzatıp

sohbet ederlerken, Chen Yi mutfak kapısında bir süre durdu; gözleri kuyu gibi derindi. Onları öyle görünce pek bir şey demedi, balkona çıkıp sigara içerek telefonuyla oynamaya başladı.

"O geceki durum... Benim de kafam karışıktı, kusura bakma." Tu Li'nin biraz dobra bir yanı vardı, Miao Jing'in koluna hafifçe çarptı. "Rezillik ya, çok tuhaf bir sahne oldu."

Miao Jing'in sesi sakindi: "Önemli değil, özür dilemene gerek yok. Kadınlar sezgileriyle hareket eden canlılardır..."

Cümlesini aniden kesti, devam etmedi.

Tu Li içini çekti, şikayet eder gibi konuştu: "Bilerek öyle yapmadım, abin ne kadar 'çiçek toplayan arı' cinsi bir adam bilmiyorsun, bazı kızları kovalasan da gitmiyorlar, ben gerçekten sandım ki..."

"Anlıyorum, eskiden de öyleydi. Meslek lisesindeyken etrafında bir sürü kız olurdu, eve kadar gelip onu ararlardı."

"Öyle mi?"

Miao Jing konuyu değiştirdi, meyveleri tabağa yerleştirdi, dolaptan servis tabaklarını çıkardı: "Çok fazla sıcak yemek almışsınız, bir öğünde bitiremeyiz."

"Abinle ikimiz de yemek yapmayı pek sevmeyiz, dışarıda yemeye alışığız. Onun da şöyle bir huyu var; neyi seviyorsa hepsinden söyler, gerisini düşünmez. Senin ne sevdiğini bilmediğim için birkaç çeşit fazla söyledim... Burası çok meşhurdur, bir dahaki sefere beraber gideriz."

"Güzel olur." Miao Jing gülümsedi. "Canının çektiğini söyleyebilmek büyük mutluluk."

Sohbet ederken Tu Li, Miao Jing'in yaşını, Tengcheng'de ne kadar kalacağını, hangi üniversitede okuduğunu ve yeni işini sordu; duydukça hayranlığı arttı.

"Gerçekten harikasın. Ama madem bu kadar iyi okudun, keşke Chen Yi'ye de biraz bulaşsaydı bu halin; o da adamakıllı okusaydı, kim bilir belki o da mühendis falan olurdu."

Miao Jing'in sesinde bir pişmanlık yoktu: "Kendi okumak istemedi, bu işler zorla olmaz."

Doğruydu, Chen Yi okuyabilseydi zaten Tengcheng'de kalmaz, kim bilir nerelere uçup giderdi.

“Peki neden Tengcheng’e dönmek istedin? Büyük şehirler ne kadar güzel; ben dışarıda büyük sahnelerde dans etmek isterdim ama o hayat mücadelesine gücüm yetmezdi herhalde.”

“Benim işim her yerde aynı, nerede çalıştığımın pek bir farkı yok. Mezun olduktan sonra arkadaşlarımla ev tutmuştuk; her gün yollarda üç saatim geçiyordu, hep paket servis yiyorduk, sürekli fazla mesai, iş seyahatleri... Küçük bir şehirde yaşamanın daha huzurlu olacağını düşündüm.”

Görmüştü, o devasa metropollerde bulunmuş, görmediği ne varsa görmüştü; neyin ne olduğunu biliyordu artık, o kadar da özel bir tarafı yoktu, bu da ona yetmişti.

Tu Li de buna hak verdi.

Mutfaktan hafif bir sigara dumanı yayıldı. Miao Jing’in bakışlarını takip edince Chen Yi’yi balkonda sigara içerken gördü. Mutfak penceresinden yüzünün yan profili görünüyordu; kaş kemiği çıkık, burnu dik, çenesi sertti.

Miao Jing bakışlarını sakince çekti, Tu Li’ye sordu: “Peki ya sen Li Abla? Yalnız mı yaşıyorsun? Hâlâ dans ediyor musun?”

“Annemlerle kalıyorum, beş yaşında bir erkek kardeşim var. Annemler yaşlandı, hâlâ çalışıyorlar, ben de kardeşimle ilgileniyorum. Bir süre dans ettim, eskiden turistik yerlerde falan; ama çok uzaktı, maaşı da düşüktü. Barlarda maaş daha iyi ama o da bazen can sıkıcı oluyor, artık bıraktım. Şimdi bir spor salonunda çalışıyorum, bazen personel eksik olunca jimnastik derslerine giriyorum.”

“Çok renkli bir iş geçmişin varmış, benimkinden çok daha eğlenceli duruyor.” Miao Jing içtenlikle başını salladı. “Ben biraz sıkıcıyım, bazen farklı hayatlara özeniyorum.”

Kız kardeş, abisinden çok daha kolay anlaşılan biriydi.

Mutfak toplandıktan sonra üçü sofraya oturdu. Havadan sudan, günlük işlerden konuştular. Chen Yi pek konuşmuyordu, Miao Jing de zaten çok konuşkan biri değildi; Tu Li ortamı hareketlendiriyor, lafı hep Miao Jing’e getiriyordu.

“Jing kardeş, erkek arkadaşın var mı?”

Miao Jing başını iki yana salladı.

“Yirmi dört yaşındasın, artık aşk meşk işlerine girmen lazım. Nasıl tiplerden hoşlanırsın? Belki birini ayarlarım; spor salonunda dış görünüşü ve

karakteri gayet iyi birkaç çocuk tanıyorum.”

Chen Yi yan tarafta bira kutusunu sıkarken kaşlarını hafifçe çattı.

Miao Jing karidesini soyarken biraz düşündü, gülümsedi: “Belli bir tipim yok, bu işler biraz da elektrik meselesi.”

“Peki, daha önce hiç sevgilin oldu mu?”

“Oldu.”

Tu Li güldü: “Hiç göstermiyorsun, çok masum ve toy duruyorsun, sanki görücü usulüyle evlenecek uslu kızlar gibisin.”

“Hiç göstermiyor muyum?” Miao Jing gülümsedi. “İki erkek arkadaşım oldu.”

Tu Li merakla sordu: “Gerçek mi? Ne zamandı?”

“Biri üniversiteden arkadaştı, diğeriyle işe girdikten sonra tanıştım. Toplamda üç yılı aşkın bir süre sevgilim oldu.”

Chen Yi sigarasını içerken bakışları aniden soğudu, lafa daldı: “Niye ayrıldınız? Sorun neydi?”

Tu Li gülerek Chen Yi’yi dürttü: “Niye bu kadar tepki veriyorsun, gidip çocukların bacaklarını mı kıracaksın?”

Miao Jing ağır ağır konuştu: “Üniversitedeki arkadaşım kuzeydeki bir eyalet merkezindendi; mezun olunca ailesi ona orada iş ayarladı, ben gitmek istemedim, ayrıldık. İş yerinde tanıdığım arkadaşımın anne babası üniversite hocasıydı, beklentileri çok fazlaydı, o yüzden bıraktık.”

İki erkek arkadaş... Biri onu kovalayanların içindeki en iyisiydi, diğeri ise onun elde etmek için emek verdiği biri. Ciddi ilişkilerdi; romantik anlar, güzel hatıralar biriktirmişti. Ayrılıkları Miao Jing istemişti; çok çabuk toparlanmış, pek bir acı çekmemiş, her şeyi temiz ve net bir şekilde bitirmişti.

“Ayrıldıysanız ayrıldınız, dünyanın sonu değil.” Tu Li onu teselli etti. “Tengcheng’de de iyi adam çok, birini bulmak zor olmaz.”

Miao Jing parmaklarını sildi, hafifçe gülümsedi, gözleri pırıl pırıldı: “Pek endişelenmiyorum bu konuda. Şirkette yüzlerce erkek mühendis var, bekar olan da çok; birini bulmak zor olmasa gerek.”

“Doğru, iyice bir seçersin, biz de sana akıl veririz.”

— 8 —

Yabani Köpek

Chen Yi, ancak üç gün sonra Miao Jing'i aramaya geldi.

Miao Jing o üç günü uykusuzluk, kalp çarpıntısı ve dizlerindeki dermanın kesilmesiyle geçirdi; yüzü kireç gibiydi. Sustalıyı yatakhanede saklamaya cesaret edemediğinden, bir an olsun yanından ayırmayıp vücuduna bağlamıştı. Bahane olarak karnının ağrıdığını söyledi; ergenlik çağındaki kızlar arasında karnı ağrıdığı için izin almak vaka-i adiyedendi. Bu tesadüf işine yaramış, sınıf öğretmeni yatakhanede ve sınıfta dinlenmesini tembihlemişti. Oda arkadaşları ona yemek taşıyıp su getirirken, Miao Jing bir köşeye büzülmüş bir bıldırcın gibi günlerce kıpırdamadan yattı.

Akşam yatakhaneye tek başına döndüğü bir sırada Chen Yi onu yakaladı. Genç adam ona bir göz işareti yapınca Miao Jing ne demek istediğini anladı ve mesafeyi koruyarak onu takip etti. Birbiri ardına okul sahasına gittiler; hemen yanda, otların diz boyu uzadığı, insanı kolayca gizleyen metruk bir arazi vardı.

Chen Yi günlerdir müdür odasında ayakta dikilerek sorgulanıyordu. Saf ve masum ayağına yatmış, okul yönetimi de elinde somut bir kanıt bulamayınca yarım yamalak bir ikna ile onu serbest bırakmıştı. Odadan büyük bir pişkinlikle çıkmış, sınıfa dönüp uslu bir öğrenciymiş gibi derslere girmeye başlamıştı.

Miao Jing, otların arasındaki küçük bir boşlukta durdu. Chen Yi, kızın kafasına bastırıp onu çömelmeye zorladı; kendisi etrafta bir tur atıp geri geldi. Karşı karşıya çömelmişlerdi, karanlıkta birbirlerinin yüzlerini seçmek zordu.

"Emanet nerede?"

Sustalı, Miao Jing'in karnına bezle bağlanmış, bol okul üniformasının altına gizlenmişti. Miao Jing, yüreği ağzında bir halde bıçağı çıkarıp titreyen elleriyle ona uzattı. Loş ışıkta, kar beyazı ince bileği Chen Yi'nin önünde bir anlığına belirdi. Chen Yi bıçağı aldığında metal, kızın vücut ısısıyla ısınmıştı; üzerinde bir genç kızın temiz kokusu vardı. Chen Yi bıçağı elinde tarttı, kömür karası gözlerinde muzip bir parıltı çaktı.

"Eyvallah."

Karşısındaki küçük kız solgun dudaklarını birbirine bastırmış, tek kelime etmiyordu. Yüzündeki bitkinlik ve feri sönmüş gözleri, ne kadar korktuğunu ele veriyordu.

Chen Yi bir an düşündükten sonra arka cebinden iki tane yüzlük çıkarıp kıza uzattı: "Al bunlarla bir şeyler ye, yetmezse yine istersin."

Miao Jing elini uzatmadı. Yüzü hâlâ kül gibiydi. Dudakları titreyerek fısıldadı: "Sen... Yine mi kavga edeceksin?"

Chen Yi, çenesini dikleştirip o serseri tavrıyla tersledi: "Seni ne ilgilendirir? Burnunu sokma her şeye."

Miao Jing'in burnunu sokmaya niyeti yoktu zaten. Dizlerinden destek alarak yavaşça ayağa kalktı ve gitmek için arkasını döndü.

"Parayı istemiyor musun?"

İstemiyordu. Donuk bir ifadeyle başını salladı, eğilerek otları araladı ve bu tekinsiz, ıssız yerden bir an önce uzaklaşmak istedi. Chen Yi bıçağı ceketinin altına sokup doğrulurken bir küçümseme nidası çıkardı: "Zıkkım ye o zaman."

Biri önde diğeri arkada yürüyorlardı. Sahanın projektörlerinden sızan zayıf ışık buralara pek ulaşmıyordu. Miao Jing önünü göremediğinden adımlarını yoklayarak atıyordu. Chen Yi yanındaki otları yararak geçti ve önüne düşüp rehberlik etmeye başladı; omuzlarını dikmiş, kızı tam arkasına almıştı.

İki adım sonra ayaklarının altındaki otları ezerken dudak büküp homurdandı: "Bu alet ithal malı, satsam dünya para ederdi... Kim dedi sana para getir diye? İşin gücün bela..."

Miao Jing bir an duraksadı.

Chen Yi'nin adımları çok hızlıydı, göz açıp kapayıncaya kadar gözden kayboldu. Miao Jing sahanın kenarında durup terlemiş boynunu kaşıdı; yüzüne yapışan ot tohumlarının yarattığı o kaşıntı hissi bir türlü geçmiyordu. Arkasını döndü, onun gittiği yönün tam tersine, yatakhaneye doğru ağır adımlarla yürüdü. Kendini yatağa attı, kirpikleri titredi, ciğerlerindeki havayı yavaşça boşaltıp cenin pozisyonunda uykuya daldı.

Ondan sonraki uzun bir süre Chen Yi ile hiçbir ortak noktaları olmadı. Ancak o geceki baskın sırasında Chen Yi'nin bütün erkeklerin önünde ona "kardeşim" diye seslenmesi yüzünden, aralarındaki bu sözde akrabalık kulaktan kulağa yayıldı. Kimileri onun Chen Yi'nin öz kuzeni mi yoksa manevi

kardeşi mi olduğunu soruyor, üst sınıflardan kızlar aşk mektubu iletmesi ya da aracı olması için kapısını aşındırıyordu. Miao Jing bu ilgiden bıkmış, dilsiz taklidi yapmaya başlamıştı. Bir keresinde son sınıf kızları etrafını sarmış onu sorgularken Chen Yi'ye denk geldiler. Chen Yi soğuk bir ifadeyle yaklaştı, çene kemikleri gerilmişti. Sert bakışlarını kızların üzerinde gezdirdikten sonra Miao Jing'i omuzlarından tutup bir civciv gibi sınıfa sürükledi. Ardından... Chen Yi okulda bir çırpıda on küsur tane "manevi kız kardeş" edindi; okulun yarısı ona "abi" diyen kızlarla doldu.

Miao Jing, bu kalabalıkta aniden "gözden düşmüş" bir kardeş konumuna gerileyiverdi.

Liseye giriş sınavlarına birkaç ay kalmıştı. Öğretmeni Li, Chen Yi'yi okulda tutmak için elinden geleni yapıyor, akşam etütlerine bile zorla sokuyordu. Bazen okulda karşılaştıklarında Chen Yi yanında bir grup arkadaşıyla, yüzünde o ifadesiz, havalı tavrıyla yanından rüzgar gibi geçerdi. Miao Jing kenara çekilir, uysalca başını eğerdi; yine de birileri ona bakmadan geçmezdi.

"Bu küçük kızı bir yerden gözüm ısırıyor, daha önce görmüş müydük?"

"O Yi Abi'nin kardeşi, saçmalama istersen."

Chen Yi yanındakine bir tekme savurdu: "Önüne bak, bakmaman gereken yere mi bakıyorsun? Gözlerini mi çıkartayım?"

"Abi... Bu kardeş hangi kardeşlerden? Senin kaç tane kardeşin var böyle?"

"Seni ne ilgilendirir lan!"

……

O yılın haziran ayında sınav sonuçları açıklandı. Chen Yi'nin puanı şehrin en iyi fen lisesine yetmese de, bölgedeki nitelikli okulların barajını geçmişti. Öğretmen Li derin bir nefes aldı; Chen Yi'ye defalarca düzgün okumasını, doğru yoldan ayrılmamasını, hayatın uzun olduğunu ve geleceğinin henüz başlamadığını tembihledi.

Chen Yi, yaz tatilinde nadir görülen bir şey yapıp eve uğradı. Chen Libin ile aylardır görüşmemişlerdi. Bu sefer kavga dövüş çıkmadı. Chen Yi son birkaç yılda boy atmış, neredeyse babasının boyuna yetişmişti. Baba oğul yemek masasında her zamanki gibi sessizce, sanki iki ayrı cephenin askeriymiş gibi yemeklerini yediler.

Konu lise tercihlerine gelince Chen Libin kadehine içki doldurdu, bir yudum alıp ağır ağır konuşmaya başladı.

“Ne lisesi? Üç yılın masrafı ne tutar haberin var mı? Küçüklüğünden beri açtığın belalar yetmedi mi? Tanıyan herkes senin için ‘çürük elma’ diyor. Liseye gitsen oradakiler düzgün öğrenciler; sen kavga çıkarıp onların da başını yakarsın, okulun huzurunu bozarsın. Bir olay çıksa kaç kişinin canı yanar? Oğlun borcunu baba öder, ben daha ne kadar ödeyebilirim?”

Chen Libin içkisini bir dikişte bitirdi, kibar yüzüne tuhaf bir kızıllık çöktü: “Meslek lisesine gideceksin. Birini bulup kaydını yaptırdım bile, dosyanı oraya naklettirdim. Elektrik-elektronik bölümü var; birkaç yıl oku, sonra seni bir elektrik idaresine yerleştiririm, işçi olursun. Şunu hiç unutma: İnsan neden korkarsa, ondan uzak durmalı ki başı ağrımasın.”

Chen Yi elektrikten korkardı.

Genç adamın bedeni sandalyede kaskatı kesildi; çene hattı gerilmiş bir ok yayı gibiydi. Öfke ve nefret saçan bir heykele dönüşmüştü. Masanın diğer ucunda oturan Miao Jing ve Wei Mingzhen nefeslerini tutmuş, ellerindeki çubukları havada asılı bırakmışlardı. Miao Jing korkuyla başını kaldırdığında Chen Yi’nin bakışlarıyla çarpıştı; o derin, karanlık gözlerde iğne gibi batan, soğuk bir ışık parladı. Ardından Chen Yi aniden masayı devirdi—tabaklar, bardaklar büyük bir gürültüyle yere saçıldı. Chen Yi sandalyesini kaptığı gibi Chen Libin’e savurdu. Chen Libin yüzü kireç gibi bir halde yana hamle yaparak sandalyeden kaçtı, bu sırada Wei Mingzhen’in omzuna çarptı. Anne kız çığlık atarak baba oğulun birbirine girmesini izlediler.

“Sen neden hâlâ gebermedin? Annemi bitirdiğin yetmedi mi? Aşağılık herif, manyak...” Chen Yi’nin gözleri kan çanağına dönmüştü, yumruklarını ardı ardına savuruyordu. “Seni bir gün kendi ellerimle öldüreceğim...”

“Seni besleyip büyüten benim... Ben senin babanım! Benim soyadımı taşıyorsun, ömrün boyunca bundan kaçamayacaksın... İt beslerim, kedi beslerim ama seni beslemem!”

Bu kavga, komşuların kapıya yığılması ve araya girmesiyle son buldu. Baba oğulun birbirine düşman kesilmesi, mahallede uzun süre dedikodu malzemesi oldu.

Chen Yi, yüzünde yaralar ve soğuk bir ifadeyle kapıyı çarptı ve çıktı. O günden sonra bir daha o eve adımını atmadı.

……

Miao Jing o yaz orta ikinci sınıfa geçti. Dersleri iyiydi ama arkadaşı yoktu; içine kapanık biriydi. Gününün çoğunu evde kitap okuyarak geçiriyordu ama

içinde hep bir korku vardı—Chen Libin korkusu. O kadar nazik, konuşması düzgün, sakin görünen bir adamın nasıl olup da böyle canavara dönüştüğünü anlayamıyordu. Üstelik adam bilgisayar başında içmeye başlamıştı; içtikçe yüzü beyazlıyor, beyazladıkça daha da "kibar"laşıyordu.

Onunla evde yalnız kalmaya korkuyordu. Wei Mingzhen de kızının ürkekliğini bildiğinden, bazen onu çalıştığı çay ocağına götürüyordu. Çarşıya yakın, iki katlı bir yerdi; üst katı sohbet odaları ve oyun salonuydu. Miao Jing orada meyve tabağı hazırlayarak harçlığını çıkarıyordu.

Ancak Miao Jing, annesinin sırrını keşfetmekte gecikmedi. Orta yaşlı bir adam sık sık dükkana geliyor, annesiyle dışarı çıkıp bir süre sonra beraber dönüyorlardı. Yakalandığında Wei Mingzhen pek istifini bozmadı; adamın sevgilisi olduğunu söyleyip kızından sır tutmasını istedi.

Wei Mingzhen, Chen Libin ile kavgalarının sıklaştığı o dönemden beri "herkes kendi yoluna" mantığıyla hareket ediyordu. Mahjong oynarken tanıştığı bu adamla iş bahanesiyle gizli gizli buluşuyordu.

Miao Jing küçüklüğünden beri duygularını belli etmeyen, ketum biriydi. Herkese karşı bir mesafe koyardı. Annesiyle arasında hiçbir zaman o sıcak bağ kurulamamıştı; bu yüzden bu sırrı öğrendiğinde de tepkisiz kaldı.

"Ya yakalanırsan ne olacak?"

"Sen söylemezsen kimse anlamaz. Anlasalar da umurumda değil."

Wei Mingzhen halinden memnun değildi. Otuz beşini geçmişti, hâlâ alımlıydı ama eski havası yoktu. Chen Libin ile geçinemiyor, kendini hep boşlukta hissediyordu.

"Seneye orta iki olacaksın, beş yılın kalmış. Üniversiteye gidince istediğin yere gidersin, ben de rahatlarım."

"Elimde hiç para yok, artık böyle yaşamak istemiyorum. Chen Libin'den ayrılsak, evden çıksak ne dersin?"

"Kiraya mı çıkacağız?" Miao Jing başını salladı. "Olur."

"Sadece bir düşünce işte. Sen okuyorsun, ikimize birden bakamam. Buradan kazandığım ancak bana yetiyor." Wei Mingzhen iç çekti. "Bu arkadaşım... İyi adam aslında ama işi gücü orta halli, iki kişiyi daha sırtlayamaz..."

Yine dönüp dolaşıp paraya dayanıyordu her şey.

Miao Jing'in masrafı çok değildi ama yediği içtiği, okul taksitleri hep Chen Libin'in cebinden çıkıyordu.

Chen Libin, Wei Mingzhen'in ne yaptığını kurcalamadığı sürece bu düzen böyle gidecek gibi görünüyordu.

……

Eylül ayında okullar açıldı. Miao Jing okula döndüğünde Chen Yi'nin meslek lisesine gittiğini duydu. Orada eski arkadaş grubu da vardı ama Bozai'nin dediğine göre Chen Yi sadece kayıt yaptırmış, derslere hiç uğramayıp dışarılarda sürtüyordu.

Annesinin sırrını öğrendikten sonra Miao Jing bu evde daha fazla kalamayacağını hissediyordu. Kötü bir şeyler olacağına dair bir önsezi içini kemiriyordu. İnsan, tehlikeden kaçma içgüdüsüyle hareket ederdi; o da Chen evinden iyice soğumuştu. Haftada bir gittiği evi artık ayda bir ziyaret eder olmuştu.

Chen Libin gece mesaisinden dönünce içmeye başlıyordu. Kim akıl verdiyse, Wei Mingzhen ona sürekli içki taşıyordu. Bilgisayarın yanına küçük kadehleri diziyor, adam sızana kadar tazeliyordu. Amacı adamdan para koparmaktı—Chen Yi'den zaten umut kesilmişti; eğer sabrederse Chen Libin'in birikimlerinden pay alabilirdi, sabredemezse de ne koparsa kârdı.

Chen Yi bir daha hiç dönmedi. Salondaki yatağı ve eşyaları dışarı atıldı. Miao Jing tam bir yıl boyunca onu görmedi, yüzünü bile neredeyse unutmuştu. Kendi hayatına odaklanmıştı; boyu uzamış, serpilmişti. Sessiz ve narin duruşuyla sınıftaki pek çok erkeğin gizli hayranlığını kazanmıştı.

Bazı olaylar çok garip gelişirdi; sanki görünmez bir örümcek ağı sizi yavaşça çeker, ne zaman o şeffaf ağa çarpacağınızı bilmeden ilerlerdiniz. Ve sonra kader aniden üzerinize atılır, sizi bilinmez bir geleceğe fırlatırdı.

Miao Jing İngilizce dersindeyken sınıf öğretmeni tarafından dışarı çağrıldı. Evden aramışlardı, bir aksilik olduğu söylenmişti. Miao Jing'in yüreği ağzına geldi. Telefonu aldığında Wei Mingzhen'in sesini duydu; ağlıyordu ama sesinde garip, hafif bir ton vardı. Chen Libin'in yoğun bakımda olduğunu, hastaneye gelmesini söylüyordu.

Hastaneye vardığında Wei Mingzhen'in sapasağlam olduğunu gördü. Kadın bitkin görünüyordu, gözleri yaşlıydı ama o hafif kırışmış gözlerde bastırılmış bir parıltı vardı. Chen Libin ise yatakta, solunum cihazına bağlı, her yerinden hortumlar çıkan bir halde yatıyordu.

Yürürken düşmüştü; merdivenlerden yuvarlanmıştı. Tuhaf bir tesadüf, kimine göre ise talihsizlikti. Chen Libin zaten hep talihsiz olmuştu—o gece Wei Mingzhen dışarıdayken evdeki içki bitmiş, Chen Libin ayağına rastgele bir şeyler geçirip markete gitmişti. Dönüşte merdivenlerde ayağı kaymış, arkaya doğru yuvarlanıp kafasını basamağa vurmuştu. Komşular tarafından baygın halde hastaneye getirilmişti; omurilik zedelenmesi, solunum yetmezliği ve beyin kanaması teşhisiyle doğrudan yoğun bakıma alınmıştı.

Chen ailesinin pek yakını yoktu. Chen Libin'in şehir dışında bir kardeşi vardı ama yıllardır görüşmüyorlardı. Başında bekleyenler sadece Wei Mingzhen, eski komşular ve iş arkadaşlarıydı.

Ve tabii ki Chen Yi.

Chen Yi hastane koridorunun ucunda belirdi. Miao Jing yoğun bakımın önünde otururken onun daha da boy attığını fark etti; arkasındaki ışığı tamamen kapatıyordu. Kısacık saçları biraz uzamış, duman grisine boyanmıştı. Siyah tişörtünün üzerine desenli bir gömlek giymiş, boynuna gümüş kolyeler takmıştı. Tam bir sokak stili... Ağzında sakız çiğniyor, uykusuzluktan olsa gerek gözlerini kısmış, etrafa huzursuz bakışlar fırlatıyordu. Attığı her adımda üzerine sinmiş yoğun tütün kokusu yayılıyordu.

Miao Jing onu tanıyamadı; sanki... tamamen başka biri olmuştu.

Kızın ona dik dik baktığını görünce Chen Yi hafifçe eğilip ona tepeden baktı. O karanlık ve mesafeli bakışlar yüzünde gezindi. Miao Jing başını çevirip yoğun bakım kapısına baktı.

Chen Yi gevşek bir sesle sordu: "Ne oldu?"

Wei Mingzhen ağlayarak yanlarına geldi, olayı anlattı ve içeri girip babasını görmesini istedi. Üçüncü gündü ve adam hâlâ uyanmamıştı.

Chen Yi içeri girdiğinde o iri yarı, kibar adamın yüzünün kireç gibi olduğunu, gözlerinin çukura kaçtığını gördü. Birkaç dakika ifadesizce başında bekledi, dışarı çıkınca banka sertçe çöktü; sakızını çiğnemeye devam etti, tek kelime etmedi.

Bu adam onun babasıydı—Wei Mingzhen ve Miao Jing'in önceliği ondaydı. Yoğun bakımın kapısında her gün birinin beklemesi gerekiyordu ve bu görev doğal olarak Chen Yi'ye kalmıştı. Tedavinin devamı, uyanıp uyanmayacağı ve günlük üç bin yuanlık yoğun bakım masrafı... Hepsi Chen Yi'nin omuzlarındaydı.

Wei Mingzhen bu konuları açınca Chen Yi'nin karanlık bakışları kadının yüzünde gezindi, bir alay nidası koptu dudaklarından: "Şimdi mi kıymetli oldum gözünde?"

Henüz reşit bile değildi, on altı yaşındaydı.

"Hepimiz bir aileyiz, bu zorluğu beraber aşacağız." Wei Mingzhen, Miao Jing'i öne sürdü: "O bu evin direği, gerekirse adaklar adayacağız ama onu uyandıracağız."

Yoğun bakımın önünde Chen Yi bekliyordu. Miao Jing'in iki gün sonra dönem sonu sınavları vardı; sınavdan sonra o da yardıma gelecekti. Bankın iki ucunda oturuyorlardı; Chen Yi cebinden son model bir telefon çıkarıp oyun oynuyor, Miao Jing ise elindeki İngilizce kelime defterine gömülüyordu. Aralarında aşılmaz bir duvar vardı.

Wei Mingzhen sigorta işleri, iş yerinden izin alma ve diğer resmi işlerle uğraşıyor; Chen Libin'in kartıyla bankadan para çekip hastane masraflarını ödüyordu.

Chen Libin yedi gün boyunca yoğun bakımda kaldı, hiçbir iyileşme belirtisi yoktu. Sonunda aile "tedaviyi sonlandırma" belgesini imzaladı. Wei Mingzhen ve Chen Yi'nin imzalarıyla adam normal servise alındı.

Herkes derin bir nefes almış gibiydi.

— 9 —

Kemik

Tu Li’nin Miao Jing hakkındaki izlenimi iyiydi, ona yakınlık göstermeye de hevesliydi; iki kardeşin arası ister iyi ister kötü olsun, Miao Jing’in Chen Yi’nin evinde kalabiliyor olması, Chen Yi’nin ona bir miktar farklı gözle baktığının kanıtıydı.

Chen Yi ile aralarının en ateşli olduğu dönemde Tu Li de onun yanına taşınmak istemişti ama Chen Yi, kadınların dırdırından ve ayak altındaki kalabalığından haz etmediğini söyleyerek bu teklifi kestirip atmıştı. Tu Li o zamanlar cilveyle kolunu çimdiklemiş, "İşin bitince kenara mı atıyorsun yani?" diye sormuştu. Chen Yi ise hiç istifini bozmadan "Evet," demiş; sonra da kadını kolundan tutup savurarak, kaslı kollarıyla belini sarıp kabaca yatağa fırlatmıştı. Tu Li o an tek kelime edememiş, adamın o uyuşuk ama hoyrat, serseri ama vahşi cazibesine bir kez daha vurulmuştu.

Sonraları Tu Li zaten oraya taşınmaya pek de gönüllü olmamıştı. Mahalle eski komşularla doluydu; ikisini girip çıkarken gördüklerinde yüzlerine karşı laf sokuyor, ağızlarına geleni söylüyorlardı. O ağır sözler Tu Li’nin kulağına kadar geldiğinde sinirden küplere biniyor, Chen Yi’den bir şeyler yapmasını istiyordu. Chen Yi ise zerre oralı olmuyordu; milletin ağzı torba değildi ki büzesin, istediklerini söyleyebilirlerdi, onun için hava hoştu.

Şimdi ise Miao Jing geri dönmüştü. Böylesine başarılı bir kız kardeş, dışarıdan bakıldığında mağrur ve hanım hanımcık bir karaktere benziyordu. Tu Li, eğer Miao Jing’i kendi tarafına çekebilirse, ileride işlerin çok daha kolay yürüyeceğini düşünüyordu.

Gerçi Miao Jing geçinilmesi zor biri olmasa da, o mesafeli ve soğuk tavrı her daim oradaydı; gezmeyi tozmayı, eğlenceyi pek sevmiyordu. Tu Li onu ne zaman alışverişe, güzellik salonuna, yemeğe ya da spora davet etse, Miao Jing "Kusura bakma, biraz yoğunum," diyerek nazikçe reddediyordu. İşe yeni girmişti; okunması gereken bir sürü eğitim ve teknik materyal vardı, işleri yavaş yavaş devralması gerekiyordu, ayrıca iş arkadaşları ve yöneticileriyle de vakit geçirmesi icap ediyordu. Yine de Miao Jing gerçekten de yardımcı oluyordu; Tu Li’nin çalıştığı spor salonu bir dans stüdyosu açacaktı ve Miao

Jing, Tu Li için profesyonel bir tanıtım özgeçmişi hazırlamıştı. Bir mühendislik mezunu olarak video kurgulamayı ve Photoshop kullanmayı da biliyordu.

Chen Yi, Tu Li'nin Miao Jing'e yaranma çabalarını soğuk bir bakışla izliyor, kaşlarını çatarak hafif bir hoşnutsuzluk ve gizli bir sabırla durumu idare ediyordu. Telefonun ucunda Miao Jing'in yine bir daveti reddettiğini duyunca, ifadesizce çenesini ovuşturarak tembel bir sesle konuştu: "Bundan sonra onu rahatsız etmeyi bırak."

"Alt tarafı bir yemek, aramadan önce beni durdurmadın ya," diye mırıldandı Tu Li kırmızı dudaklarını büzerek. "Bugün şirkette mesaiye kalacağını, geç döneceğini söyledi, haberin olsun dedi."

"Hı-hı."

Yeni personel eğitimi bittikten sonra Miao Jing, her gün mesaiye kaldığı bir tempoya girmişti. Fabrika bölgesi hem uzak hem de ıssızdı; iş çıkışı eve kendi başına taksiyle dönüyordu. Bazen vakit çok geç olduğunda, gece on bir on ikiyi bulduğunda, taksiciler o tarafa gelmek istemiyordu; o zaman mecburen Chen Yi'yi arayıp kendisini almasını istiyordu.

Miao Jing geç dönmenin güvenlik riskinden pek endişe etmiyordu; her seferinde resmi taksi uygulamalarını kullanıyordu. Lu Zhengsi de onunla birlikte mesaiye kalıyor, onu taksiye bindirdikten sonra şoföre özellikle selam verip iletişim bilgilerini alıyor, eve sağ salim varana kadar da Miao Jing ile mesajlaşıp konuşuyordu. Chen Yi bunu öğrendiğinde tek kelime etmemişti; şirkette kalmıyor, evle iş arasında bu kadar yolu tepmeyi göze alıyorsa bu onun bileceği işti, karışmaya hakkı yoktu.

O akşamki yemek keyifsiz geçmişti. Yemekten sonra Tu Li alışveriş merkezine gitmek istedi; Chen Yi ona birkaç bin yuan verip eşlik etmeyeceğini söyledi. Eylül ayı gelmişti, öğrenciler okullarına dönmüştü ve bilardo salonu bu aralar çok kalabalıktı; dükkanın başında durması gerekiyordu.

Tu Li kollarını adamın boynuna dolayıp yanağına sulu bir öpücük kondurdu, gözlerinden şehvet akıyordu: "Sana bayılıyorum. Alışverişten vazgeçip seninle bilardo salonuna mı gelsem? Akşam beraber döneriz?"

Chen Yi sigarasının son dumanını yavaşça dışarı üfledi, izmariti ayağıyla ezdi. Dudaklarının kenarında serseri bir gülüş belirdi, kadının dik kalçasını sertçe sıktı: "Parayı alınca hemen cilveye mi başladın? Hadi yürü git."

“Param olmasa da cilveliyimdir,” diyerek kıkırdadı Tu Li. O tokadın acısının Chen Yi’nin içinden hâlâ çıkmadığını, adamın bu yüzden bu kadar uzun süredir soğuk davrandığını biliyordu. Günlerdir ne diller dökmüş, ne tatlı sözlerle onu yumuşatmıştı —gerçekten de erkekler övülmeyi, göklere çıkarılmayı seviyordu; tüylerini doğru yöne okşayınca en vahşisi bile kuzuya dönüyordu.

Chen Yi’nin kendisini bırakmasına izin vermeyen Tu Li, taksiye binip alışveriş merkezine gitti. Chen Yi ise bilardo salonunda birkaç el oynadı. Bu tarz sokak arası salonlarda Amerikan bilardosu oynayanlar, Snooker oynayanlardan daha fazlaydı. Snooker uzun sürerdi, daha fazla hassasiyet ve sabır isterdi; Amerikan bilardosu ise daha eğlenceli, daha gösterişliydi ve masalar daha hızlı boşalırdı. Chen Yi Amerikan bilardosunda masayı tek ıstakada temizleyecek seviyeye gelmişti, bu yüzden son yıllarda ağırlıklı olarak Snooker oynuyordu. Masanın başına geçtiği anda etrafını bir grup öğrenci sardı, salon iğne atsan yere düşmeyecek hale geldi.

Gece saat on olduğunda Chen Yi salondan çıktı. Kendi binasının önüne geldiğinde evin ışıklarının hâlâ sönük olduğunu gördü; Miao Jing’in henüz dönmediğini anlayınca onu aradı. İki kardeş telefonda birkaç kelime ettikten sonra araba geri döndü ve kalkınma bölgesine doğru yola koyuldu.

Miao Jing ve Lu Zhengsi kampüsten birlikte çıktılar. Yan yana yürüyor, el kol hareketleriyle hararetli bir şekilde sohbet ediyorlardı; en sonunda bir sokak lambasının altında durup konuşmaya devam ettiler. Miao Jing bugün vücuduna oturan bir kot pantolon, beyaz bir tişört ve bez ayakkabılar giymişti. İncecik bir fiziği olsa da hatları belirgindi; beli bir karış kadardı. Gözlerinde hafif bir gülümseme, yüzünde yumuşak bir ifade vardı; Lu Zhengsi’nin o toy ve temiz delikanlı haline eşlik eden, genç bir kıza özgü o duru hava üzerindeydi.

Chen Yi iki sigara içimlik süre bekledikten sonra Miao Jing, Lu Zhengsi’ye veda etti. Hafif adımlarla arabaya doğru yürüdü; binerken yüzüne yine o donuk ve yorgun ifade yerleşmişti: “Gelmene gerek olmadığını söylememiş miydim?”

“Yolumun üzeriydi.”

Direksiyonu kırdı, iki camı da sonuna kadar indirdi. Bu saatlerde gündüzün kavurucu sıcağı tamamen dağılmıştı; gece rüzgarı serin ve ferahlatıcıydı. Şehir merkezinde gece hayatı yeni yeni canlanıyordu; kalkınma bölgesi ıssız

olsa da dümdüz yollar boş ve sessizdi. Sokak lambaları birer birer yanlarından akıp giderken insanın içine bir ferahlık veriyordu.

"Daha ne kadar sürecek bu mesailer? Her gün gece yarısına kadar canın çıkıyor."

Sesi son derece huzursuz geliyordu —kendi uykusundan olup bu saatte şoförlük yaptığı için mi, yoksa kızın bu kadar az maaş için bu kadar canını dişine takmasına mı kızıyordu, belli değildi.

"İyi böyle. Eskiden daha çok çalışırdım; projeleri yetiştirmek için iki ay boyunca sabahlara kadar mesai yaptığım olurdu. Şimdi bu pozisyonda tedarikçi yönetimi de yapmam gerekiyor, bir an önce alışmam lazım, sonrasında rahatlarım."

Miao Jing bunları gayet sıradan, profesyonel bir dille anlatıyordu. Chen Yi kaşlarını çatarak derin bir nefes verdi: "Hepsi prestijli üniversitelerden mezun; kimisi şık kıyafetler ve topuklu ayakkabılarla, elinde kahvesiyle lüks ofis binalarına girer, bir telefonla kıtalararası iş bitirir; kimisi de üzerinde iş tulumuyla atölyelerde günde on beş bin adım atar."

Miao Jing bacaklarını ovuştururken, sitemle karışık hafif bir gülümsemeyle cevap verdi: "Ben halimden memnunum, sana ne oluyor?"

Arabanın içindeki hava bir anda buz kesti, ikisi de sustu. Chen Yi'nin yüzü karardı, çenesi kasıldı; evet, o memnundu ya, ona neydi ki?

"Bu arabanın motor sesi biraz fazla çıkıyor. Karbon temizliği yapıldı mı? Rulmanlarda aşınma var mı bir bak istersen." Miao Jing dışarıyı izlerken aniden konuyu değiştirivermişti.

"Eski araba, kronik sorunları var." Chen Yi bir şeyi anımsayarak sordu: "Araba üreten mühendisler araba tamirinden anlar mı?"

"Arabana tamir mi etmemi istiyorsun? Avucunu yalarsın." Miao Jing güldü; inci gibi bembeyaz dişleri göründü, sesinin tonu muzipçe uzadı.

Sadece küçücük bir şakaydı bu.

Chen Yi de gülümsedi, gözleri zifiri karanlıkta parladı, ellerini gevşekçe direksiyona bıraktı.

Camdan içeri giren rüzgarın uğultusu artmış, yüzlerini yalıyordu. Miao Jing saç tokasını çıkarıp attı, gözlerini kapatıp başını arkaya yaslayarak serin rüzgarın tadını çıkarmaya başladı.

Sokak lambalarının solgun sarı ışığı içeri süzülüyor, porselen gibi beyaz yüzünde sessizce geziniyordu; hafif tüylerle kaplı pürüzsüz alnı, ince uzun kaşları, kıvrık ve gür kirpikleri, zarif burnu, dudakları ve hatları kusursuz çenesi...

Chen Yi, motor gürültüsünün arasında kızın hafif ve huzurlu nefes alışverişini duydu. Sessizce camları kapatıp klimayı açtı.

Araba binanın önünde durduğunda bir süre içeride bekledi, sonra dışarı çıkıp yol kenarında bir sigara içti. Sigarası bitince yolcu koltuğunun kapısını açtı, Miao Jing'in başını hafifçe sarstı. Parmakları kızın gür, serin saçlarına değdi: "Miao Jing, uyan hadi, evde yatarsın."

Miao Jing uykulu gözlerini açtı, gerindi ve Chen Yi'nin peşinden arabadan indi. Adamın uzun gölgesi önde, kızın mahmur adımları arkada içeri girdiler.

……

Miao Jing'in döndüğünü herkes Tu Li'den duymuştu. Bozai bunu öğrenince hemen Chen Yi'ye sordu. Chen Yi, kızın dönüp işe başladığını kısa bir "Hı-hı" ile onayladı. Bozai ellerini ovuşturarak sırıttı, "Miao Jing ile bir ara buluşup yemek yemeli," dedi. Chen Yi cevap vermedi, Bozai'ye soğuk bir bakış fırlattı: "Sen çoktan evlenip barklandın."

"Yi Ağabey," dedi Bozai burnunu sürterek, "O kaç yıl önceydi... Benim Miao Jing'e olan hislerim tamamen arkadaşça."

Bozai'nin anne ve babası boşanmıştı, küçüklüğünden beri babaannesiyle yaşıyordu. Babaannesinin evi Chen Yi'nin evine yakındı, bu yüzden Miao Jing'i çocukluğundan beri tanıyordu. Ortaokulda da aynı okuldaydılar; çok konuşmasalar da sık sık karşılaşırlardı, araları fena sayılmazdı. Miao Jing... O zamanlar çok sessizdi, gözleri kırağı düşmüş gibi duruydu ve her geçen gün güzelleşiyordu. Üzerinde en ucuz, en rüküş kıyafetler olsa bile o asil, hanımefendi duruşu bozulmazdı. O zamanlar Chen Yi'nin yanındaki çocuklardan hangisinin gözü Miao Jing'e kaymamıştı ki?

Şimdilerde Bozai'nin babaannesi vefat etmişti, Bozai evlenip başka bir yere taşınmıştı ve o köhne mahalleye pek uğramıyordu. Chen Yi eski ekibi toplamak için pek hamle yapmayınca, Bozai eski komşuluk hatırına, dışarıdaki işlerini hallederken bir ara uğrayıp konuşmaktan zarar gelmeyeceğini düşündü. Miao Jing ile yakındaki bir tatlıcıda oturdular.

Miao Jing onun yürüyüşündeki aksaklığı fark edince şaşkınlıkla sordu: "Bacağına ne oldu?"

“Kavga çıktı, bir inşaat demiri girdi, topal kaldım,” dedi Bozai gülümseyerek. “Yine de iyiyim ya, hapse girmediğime şükrediyorum, buna da razıyım.”

“Ne zaman oldu bu?”

“Beş altı yıl önceydi sanırım. Bölge kavgası yüzünden birkaç grup birbirine girmişti, bir sürü kişiyi topladılar. Bizim bağlı olduğumuz o Bay Zhang da içeri girdi. Tam sıkı yönetim dönemiydi, herkese ceza kestiler. Bizimki yine iyi, sabıka kaydı asıl bela olan.”

Miao Jing kaşlarını çattı, gözleri keskinleşti: “Chen Yi de mi işin içindeydi? Bu yıllar boyunca hep Chen Yi ile miydin?”

Bozai güldü: “Yok be, Bay Zhang devrilince herkes boşta kaldı. Yi Ağabey iki yıl kadar tek başına takıldı, sonra geri döndü. Biraz para kazanınca bu bilardo salonunu açtı, ben de yine onun yanına girdim.”

Chen Yi ortaokuldan beri bilardo salonlarının müdavimiydi; meslek lisesine geldiğinde tekniği okulda rakipsizdi. O zamanlar geçimini bilardo bahislerinden sağlardı. Şimdiki salonu açalı iki yıl olmuştu; sabah ondan bazen gece yarısı bire ikiye kadar açık kalıyordu. Chen Yi ve Bozai burayı beraber çekip çeviriyorlardı. Gelirleri fena değildi, kârı neredeyse yarı yarıya bölüşüyorlardı; bu aslında Chen Yi’nin Bozai’yi kollama şekliydi.

“Salon meslek lisesinin arka kapısındaki sokakta, biraz ilerleyince hemen görürsün. Bugün hafta sonu, içerisi bayağı kalabalıktır.”

Bozai böyle söyleyince Miao Jing’in içine bir merak düştü; gidip şu bilardo salonunu bir görmek istedi. Meslek lisesinin arkası, öğrencilerin akın ettiği cıvıl cıvıl eski bir sokaktı; yakınlarda yeni kurulan bir meslek yüksekokulu kampüsü de vardı, bu yüzden buralar hep kalabalıktı. Miao Jing yol kenarında beyaz bir tabela gördü, üzerinde sadece üç kelime yazıyordu: Bilardo Salonu.

Aşağı doğru inen uzun bir merdiven vardı, muhtemelen yer altı dükkanlarından biriydi. Tepedeki spot ışıkları yolu aydınlatıyor, merdivenin iki yanındaki neon ışıklar renk renk yanıp sönüyordu. İçeri girdiğinde daracık cam kapının ardında bambaşka bir dünya açıldı; içerisi ışıl ışıldı. Uzunlamasına genişleyen mekânda birkaç tane yeşil çuha kaplı masa diziliydi, arkadaki duvarlar boydan boya aynayla kaplı olduğu için ortam çok daha ferah görünüyordu. Kenarda ise sıra sıra dizilmiş pembe oyuncak yakalama makineleri duruyordu.

İçerisi kalabalıktı, hem erkekler hem kızlar vardı. Özellikle renkli saçlı, uzun boylu iki alımlı kız dikkat çekiyordu; masalar arasında gidip geliyor, topları diziyor, oyuncularla sohbet edip onlara eşlik ediyorlardı. Barın arkasındaki koltuklar boştu; Miao Jing kapıda bir süre öylece durdu, herkes kendi oyununa daldığı için kimse onu fark etmedi.

Oyuncak makinelerinin önünde birkaç kız toplanmıştı; muhtemelen bilardo oynamaya gelen çocukların kız arkadaşlarıydılar. Kucaklarında birkaç küçük pelüş oyuncakla, ellerinde kalan son jetonları harcarken patronu çağırdılar; bu makinelerin çok zor olduğundan şikayet ediyorlardı.

Chen Yi, uzun bacaklarıyla masaların arasından sıyrılıp yanlarına geldi. Yüzünde serseri ve pervasız bir gülümseme vardı, yakışıklılığı göz alıyordu. Avucuna bir avuç jeton alıp kaşlarını kaldırarak güldü: "Kendi beceriksizliğinize kılıf uydurmayın. Hangisini istiyorsunuz? Sizin için yakalayayım, kesin çıkacak."

"Şu tavşanı!"

"Şu ayı çok tatlı!"

"Acele etmeyin, sırayla."

Kızlar etrafına doluştu. Chen Yi başını eğip dikkatle camın arkasına baktı; bir yandan kolu ayarlıyor, bir yandan da kızlarla şakalaşıyordu.

"Patron, kaç yaşındasın? Burcun ne?"

"Bana kız mı bulacaksınız yoksa sabıka kaydımı mı çıkarıyorsunuz?"

"Kız arkadaşın var mı?" diye sordu kızlardan biri, sesi cilveyle uzayarak.

"Var ya..." dedi Chen Yi, kızın ses tonunu taklit ederek muzipçe.

Kızlar hep bir ağızdan gülüştü.

"Gerçekten mi? Yazık oldu, demek bu yakışıklı sahipsiz değilmiş. Sana birini ayarlayacaktım, oda arkadaşım çok güzeldir, tam sana göre."

"Ne kadar güzel?" Chen Yi tavşanı gözüne kestirip hızla düğmeye bastı. "Eğer çok ama çok güzelse, bir düşünürüm değiştirmeyi."

"Aşk olsun patron, ne kadar çapkınsın! Kız arkadaşın duysa ne kadar üzülür."

"O zaman çapkın erkeklerden uzak durun." Makinenin ışıkları yanıp sönmeye başladı, tavşanı kaptı: "Tavşan kimin? Bir daha benim makinelerime zor derseniz, saçınızı çekerim bak."

“Şunu da, şunu da istiyorum patron!”

Makinelerin olduğu taraftan neşeli kahkahalar yükselirken, masaların orada bekleyen birinin sabrı taşmıştı.

“Patron!” dedi bir ses, nazlı nazlı. “Neden hâlâ gelmedin?”

“Geliyorum şimdi.”

Oyuncakları yakaladıktan sonra Chen Yi masaya döndü, yine o profesyonel bilardo hocası kimliğine büründü. Bir kelebek gibi masalar arasında süzülüyordu: “Nasıl gidiyor antrenmanlar?”

Salonda üyelik kartı dolduranlara ders veriliyordu; tabii ki hoca seçme şansları vardı. Genç ve alımlı kızlar ile erkeksi karizması tavan yapmış genç patron arasında seçim yapmak zor değildi; erkekler kızları, kızlar ise patronu seçiyordu.

Chen Yi o sırada birkaç üniversiteli kıza ders veriyordu. Önce kuralları anlattı, sonra vuruş noktasını, duruşu, ıstaka tutuşunu ve vuruş tekniğini gösterdi. Tok sesiyle kuralları anlatırken kızlar kıkır kıkır gülüyordu. Chen Yi dilini damağına vurup hafifçe gülümsedi, ıstakayı avucuna vurarak dalga geçti: “İyi dinlemezseniz dayak yersiniz, ona göre.”

Kızlar daha da çok güldü.

Sıra uygulamalı derse gelince, hareketlerini düzeltmeye başladı. Istakayı tutan kız biraz gergindi; Chen Yi kızın arkasına geçti, kollarını ve duruşunu düzeltti. O uzun boyuyla kızın üzerine eğilip vuruş pozisyonunu ayarladı: “Ön kolunu serbest bırak, öndeki topa odaklan ve vuruşun gücünü hissetmeye çalış.”

O yakışıklı ve derin hatlı yüz, keskin tütün kokusu... Bal rengi, kaslı ve güven veren bir kol hemen yanındaydı. Adamın duruşu ve ifadesi çok ciddiydi ama bu ciddiyet insanın zihninde binbir türlü düşünce uyandırıyordu.

Kızın yanakları hafifçe pembeleşti, ıstakayı yumuşakça ileri itti.

“Görünüşe göre öğle yemeğini az yemişsin,” dedi Chen Yi serseri bir gülüşle. “Biraz daha kuvvetli vur.”

Hepsine tek tek ders verdikten sonra sesi biraz kısılmıştı. Onları kendi hallerine bırakıp biraz uzaklaştı, salonu bir tur kontrol edip bara doğru yöneldi. O sırada Weiwei ona seslendi; Chen Yi dersler için birkaç kız çalıştıyordu, Weiwei en sık gelenlerden biriydi.

“Yi Ağabey, akşam ne yiyoruz? Chongqing usulü tavuk mu söylesem?” Weiwei elini Chen Yi’nin omzuna attı, dirseğiyle adama yaslanmaya çalışıyordu. “Biraz da deniz ürünü ızgara mı söylesek?”

“Olur, canınız ne istiyorsa ondan söyleyin.”

“Tamamdır. Bozai geliyor mu akşam? Onun payını da ekleyeyim.”

“Bugün izinli o.” Chen Yi’nin sigara kriz tutmuştu, dışarı çıkacaktı. Weiwei çenesini kaldırdı: “Barın yanında bir güzel oturuyor, epey oldu geleli. Kimin kız arkadaşı bilmiyorum ama çok güzel, pırıl pırıl bir kız. Buralara pek gelecek birine benzemiyor.”

Genç bir kadın; simsiyah düz saçlar, beyaz ipek bir gömlek, lila rengi uzun bir etek. Sessizce oturuyordu; yüz hatları o kadar duru ve asildi ki, sanki bir yaz afişinden, özenle işlenmiş bir fotoğraftan ya da bir tablodan fırlamış gibiydi.

“Senin de güzel görme konusundaki gözlerin erkeklerden keskin,” dedi Chen Yi gülerek kadına bakmak için başını çevirdi. O an boğazında bir şeyler düğümlendi, gülümsemesi yüzünde donup kaldı. Weiwei’nin elini omzundan sertçe itti.

Weiwei dengesini kaybedip az kalsın yere kapaklanıyordu.

Miao Jing, Chen Yi’nin elinde sigara paketiyle ona doğru yürümesini izledi. Adamın adımları aceleciydi; önüne gelip durdu, kaşlarını çatarak kızı süzdü. Paketten bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına kıstırdı, ellerini ceplerine sokup çakmağını aradı ama çıkarmayı unuttu.

“Senin burada ne işin var?” Sesi boğuk ve kısık çıkmıştı.

“Bozai buranın çok iyi olduğunu söyledi, bir bakayım dedim,” dedi Miao Jing gayet sakin bir sesle.

“Ne kadar oldu geleli? Neden haber vermedin?”

“Bir saat kadar oldu. Meşgul olduğunu görünce rahatsız etmek istemedim.”

“Anladım.”

Sigarayı dudaklarından çekip elinde evirip çevirmeye, izmaritiyle oynamaya başladı.

“Vakit geç oldu, ben artık döneyim.”

“Ben seni bırakırım.”

“Gerek yok, sen işine bak, müşterin çok.”

“Miao Jing.”

Miao Jing kapıya doğru yürümeye başladı, Chen Yi de peşinden gitti. Weiwei araya girip bir şeyler söylemeye çalıştı ama kimse onu duymadı.

Yol kenarında hemen bir taksi durdu. Chen Yi, Miao Jing’e bakıyordu; kız kapıyı açtı, dönüp gülümsedi: “Bırakma beni, hadi işine dön.”

Chen Yi ellerini beline koydu, omuzlarını düşürdü. Ağır ağır sigarasını içerken taksinin uzaklaşmasını izledi.

……

O gece Chen Yi eve gece yarısı birde döndü.

Miao Jing döndüğünden beri, eğer salon çok geç kapanırsa Chen Yi orada kalıyor, ertesi sabah eve dönüyordu.

Ne yaptığı, hayatını nasıl yaşadığı, eve gelip gelmediği... Miao Jing ona asla sormuyor, karışmıyordu.

Chen Yi, kızın odasının ışığının hâlâ yandığını görünce kapıyı hafifçe tıkladı. Kapı açılmadı; Miao Jing içeriden bir şey olup olmadığını sordu.

“Neden hâlâ uyumadın?”

“Şimdi yatıyorum.” Sesi yumuşak ve yorgun geliyordu. “Sen de dinlen artık.”

Ertesi gün pazardı, iki kardeş de geç uyandı. Chen Yi akşam neyle meşgul olduğunu tekrar sorunca, Miao Jing mesaiye kaldığını, yöneticisinin gönderdiği bir parça çizimi üzerinde düzeltmeler yaptığını, bu yüzden geç yattığını söyledi. Sonra mutfağa, buzdolabına yöneldi.

“Aşağı inip kahvaltılık bir şeyler alayım, ne istersin?”

“Gerek yok.” Buzdolabında süt, masada elma ve muz vardı; Miao Jing onlarla idare etmeye niyetliydi. Soğuk sütü bardağa doldurup sandalyeye oturdu, ağır ağır içmeye başladı; duruşu bir natürmort tabloyu andırıyordu.

Chen Yi yine kaşlarını çattı, kollarını göğsünde kavuşturup yerdeki parkelere baktı.

“Hep böyle mesaiye kalacaksan, şirketin lojmanına taşın.” Sesi dümdüzdü. “Daha kolay olur, vakit kaybetmezsin.”

“Evet,” dedi Miao Jing bir süre düşündükten sonra. Başını sallayıp yumuşak bir sesle ekledi: “Doğru söylüyorsun. Hem senin de gece yarısı eve

farklı farklı kızlar getirmeni engellememiş olurum. Yoksa dışarılarda, otellerde kalmak zorunda kalıyorsun, sabah duş alıp üstünü değiştirmek için eve geliyorsun, çok zahmetli oluyor. Bir kız kardeş olarak benim de biraz geri durmam lazım sonuçta."

Chen Yi'nin boğazındaki adem elması aşağı yukarı oynadı, yüzünün rengi bir an soldu, sonra öfkeden morardı. Gözlerini kıza dikmişti; bakışları kış gecesi kadar karanlık ve sertti. Bir şeyler söylemek istedi ama dişlerini sıktı, parmaklarını sanki sigara içiyormuş gibi dudaklarına götürdü ama elinde sigara yoktu. Sonunda buz gibi birkaç kelime döküldü dudaklarından: "Bildiğine sevindim."

Miao Jing sütünün son yudumunu içti ve ona gülümsedi; gülümsemesi süt kadar saf ve tatlıydı.

Ertesi gün, mesai sabahı Chen Yi odasının kapısını açtığında, Miao Jing'in elinde küçük bir valizle dışarı çıktığını gördü. Daire kapısı tok bir sesle kapandı. Gözlerini yumdu, öfkeyle alnını ovuşturdu; şakakları zonkluyor, nefesi ağırlaşıyordu. Evin içinde sert adımlarla yürüdü, yemek masasının yanından geçerken düzgün durmayan bir sandalyeye hırsla tekme attı. Sandalye havada uçup balkon kapısının pervazına çarptı ve zavallı bir halde yere devrildi.

O gece Miao Jing eve gelmedi.

— 10 —

Yabani Köpek

Chen Yi meslek lisesi yıllarında okula pek uğramazdı; sadece harç yatırır, ayda birkaç gün derse girer, sınavlara katılır ve üç yılın sonunda diplomasını almayı beklerdi.

Motosiklet tamiri yapan bir arkadaşı vardı, tamirhanenin arkasındaki boş depoda bir yatak atmış, orada kalıyordu. Gidecek, vakit geçirecek yeri çoktu; internet kafeler, bilardo salonları, tekvando salonları, oyun salonları... Chen Libin'in kaza haberi okula ulaştığında, oradan arkadaşlarına, oradan da Chen Yi'nin kulağına gelene kadar günler geçmişti. Yoğun bakıma gidip yataktaki adamı gördüğünde, Chen Yi'nin hissettiği şey, patlamayan bir bombayı yutmuş gibiydi.

Bu baba oğulun ömür boyu birbirine düşman kalacağını sanıyordu ama Chen Libin bir anda yığılıp kalmıştı. Annesi o daha ilkokuldayken intihar edip gitmişti; Chen Libin dışarıdan kibar ve nazik görünürdü ama aslında baş başayken ağzı bozuk, zehirli bir adamdı. Karısı ölünce dili tamamen kirlenmişti. O günden sonra baba oğul yalnız yaşamış, az çile çekmemişlerdi. Gerçekten öz baba oğul olup olmadıkları bile şüpheliydi; Chen Libin hiç babalık testi yaptırmamıştı. Bazıları çocuğun annesine benzediğini söylerdi ama babasını andıran yerleri de vardı, özellikle gözleri. Bazıları ise hiç benzemediğini; bu ele avuca sığmaz, yerinde duramayan çocuğun o sessiz, sakin babayla alakası olmadığını söylerdi. Artık bir önemi de yoktu ya; adam zaten ölmek üzereydi, her şey bitecek, tüm hesaplar kapanacaktı.

Chen Libin hâlâ komadaydı. Solunum servisine nakledildikten sonra burun hortumu ve solunum cihazına bağlanmıştı. Tek kişilik odada yirmi dört saat refakat gerekiyordu; genelde başında Chen Yi bekliyor, Wei Mingzhen de arada bir uğruyordu. Miao Jing ise yaz tatilinde olduğu için yemek getirip götürme işini üstlenmişti.

Chen Yi, Miao Jing'in getirdiği paket yemekleri yemiyor, getirmesini de istemiyordu. Arkadaşı çoktu; bazen temiz kıyafet, tıraş bıçağı, sabun ya da gece yarısı atıştırmalık bir şeyler getiriyorlardı. Miao Jing'den tek istediği şey, bakkaldan sigara alması olmuştu. Gece gündüz o ölü sessizliğindeki adamın

başında beklemek, araları ne olursa olsun, insanı çökerten, kasvetli bir işti; üzerine keskin, acı bir tütün kokusu sinmişti.

"Hongtashan al, bir kartonu yetmiş yuan."

Miao Jing parayı tutarken, adamın gözlerindeki kanlanmış damarlara ve çenesindeki yeni yeni terleyen kirli sakallara baktı.

"Bu kadar ucuz sigara... İçilir mi?" diye fısıldadı safça.

"Ucuz mu?" Chen Yi kaşlarını kaldırıp ona yan yan baktı, tuhaf bir gülümsemeyle sesi kısıldı: "Çok mu paran var?"

Miao Jing dudaklarını büzdü, başını eğip dışarı çıktı. Yirmi dakika sonra sigarayla döndü. Adam paketi açtı, kıza odada beklemesini söyledi, boynunu kütletti ve uyuşuk adımlarla dışarı çıktı. Döndüğünde banyoda yüzünü yıkadı, biraz kendine gelmişti. Bakışları Miao Jing'in üzerinde gezindi.

Bir yıldır görüşmemişlerdi, bu kız çocuğu on santim uzamış, karşısında ince bir dal gibi dikiliyordu. Eğilmesine gerek bile yoktu; gözlerini hafifçe kaldırdığında o tetikte bekleyen, gergin küçük yüzünü görebiliyordu.

"Annen nerede? Evde cenaze hazırlığı mı yapıyor? Söyle gelsin iki gün beklesin." Alayla güldü. "Yoksa son nefesini vermesini mi bekliyor?"

Miao Jing bir şey diyemedi. Bu birkaç gündür Wei Mingzhen ona hastaneye sık sık gitmesini söylemiş, kendisi çay ocağındaki işine gitmemiş ama boş da durmamıştı. Ya dışarıda işlerini hallediyor ya da evde her yeri altüst edip bir şeyler arıyordu. Miao Jing kadının birkaç kez bankaya gittiğini biliyordu; yüzü çok asıktı. Bir gece gizlice dışarı çıkmış, sabahın dördünde eve dönmüştü.

Kendi kendine çok şey kuruyordu kız.

Eve dönünce Wei Mingzhen, Chen Yi'nin onu hastaneye çağırdığını duyunca kaşlarını çattı ama bir şey demedi. Birkaç parça kıyafet toplayıp hastaneye gitti, Miao Jing'e evde kalmasını ve her gün vaktinde yemek getirmesini tembihledi.

Chen Yi ve Wei Mingzhen yatağın başında karşılaştılar. Chen Libin hâlâ kaskatı yatıyordu. Wei Mingzhen yataktaki o bir deri bir kemik kalmış eli tutup gözyaşı döktü. Chen Yi bir an karanlık bir bakış fırlattı, sonra uyuşukça bakışlarını kaçırdı, esneyerek kadına yer açtı. Telefon numarasını bırakıp gitti, ne zaman döneceğini de söylemedi.

Wei Mingzhen zaten Chen Yi'den hiç haz etmezdi, dönmemesi işine gelirdi ama dönmemesi de olmazdı. Chen Libin yatakta öylece yatıp duruyor, hiçbir gelişme olmuyordu; sonu ne olacaktı belli değildi. Kadının içi daralıyor, bir yandan da dişlerini sıkıyordu; ya Chen Libin uyanırsa ya da bitkisel hayatta kalırsa ne olacaktı? Ona kim bakacaktı?

Evde sadece Miao Jing kalmıştı.

İçi huzursuzdu, bir sağa bir sola dönüyor, uyuyamıyordu. Sabah gün ağarırken, askılı geceliğiyle sersem gibi salondan geçerken, koltukta birinin yattığını fark etti. Dikkatli bakınca koltuğun kenarından sarkan iki uzun bacağı gördü; bir anda irkildi, tüyleri diken diken oldu, çığlık atarak odasına kaçtı.

Chen Yi gece yarısı pencereden eve girmişti, daha yatalı birkaç saat olmuştu. Kızın o ince sesiyle uyanınca sabırsızca başını kaldırdı, boğuk bir sesle bağırdı: "Ne bağırıyorsun?"

Sesi duyunca Miao Jing ancak sakinleşebildi. Yatakta kalbi küt küt atarak öylece kalakaldı. Kıyafetlerini değiştirip odadan çıkması bir saati buldu. Chen Yi koltukta büzülmüş telefonuna bakıyordu. Kızın donuk yüzünü görünce soğuk bir alayla sordu: "Hortlak mı gördün?"

Bir yıldır eve gelmemişti, hortlak görmüşten beter olmuştu ya.

"Hayır." Duvara yapışık yürüyor, ondan uzak duruyordu. "Niye döndün?"

Chen Yi ona buz gibi bir bakış attı, cevap vermedi. Ellerini saçlarının arasından geçirdi; duman rengi saçları asice dağılmıştı. Kalkıp banyoya girdi, şarıl şarıl su sesleri geldi. Sonra üzerinde soğuk bir esintiyle dışarı çıktı, bu günlerin kirli çamaşırlarını çamaşır makinesine tıktı. Miao Jing mutfakta erişte pişiriyordu; mutfak penceresinden adamın balkonda sigara içtiğini, vücudunun yarısının pencereden dışarı sarktığını gördü. Tereddütle başını uzatıp kahvaltı edip etmeyeceğini sordu. Chen Yi sigarasını dışarı fırlattı, balkondan atladı ve tek kelimeyle cevap verdi: "Yemem."

Eski çamaşır makinesi gürültüyle dönerken Miao Jing masada kahvaltısını ediyordu. Göz ucuyla Chen Yi'nin evi süzdüğünü gördü; sonra doğruca Wei Mingzhen ve Chen Libin'in yatak odasına girdi. Çekmecelerin açılma sesini duydu; Chen Yi'nin bir şeyler aradığını biliyordu. Kalbi güm güm atıyordu... Belki de aradığı şeyi Wei Mingzhen çoktan saklamıştı. Sonra Chen Yi çalışma masasındaki bilgisayarı açtı, klavyeye sert sert basmaya başladı.

Öğlen Miao Jing, Wei Mingzhen'e yemek götürmek için evden çıkacaktı. Chen Yi hâlâ bilgisayar başındaydı. Kızın kapıdan çıktığını görünce seslendi; ağzında bir sigarayla ağır ağır yanına geldi. Üzerinde çiçekli bir gömlek ve kot pantolon vardı; kemiksizmiş gibi kapıya yaslandı. Çat çat çakmağı çakıp sigarasını yaktı; dumanı üfledi, sıcak bir nefes kızın yüzüne çarptı. Gözlerini kaldırdı, doğrudan ona dikti.

"Annene söyleme, anladın mı?" Duman yüzünde süzülüyordu. "Sonucunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum..." Miao Jing başını öne eğmiş, elindeki yemek kutusunu sıkıca tutuyordu.

Adam ona gülümsedi; gözlerinde buz parçaları gibi parıltılar uçuşuyordu. Eliyle omuzuna vurdu ve onu kapıdan dışarı itti.

Miao Jing hastaneden döndüğünde ev bomboştu. Makinedeki çamaşırlar alınmıştı; sadece çöp kutusunda tek bir sigara izmariti duruyordu.

-

Yoğun bakımda tedaviden vazgeçme belgesi imzalandığı için normal servisteki imkanlar yetersizdi; odadan ayrılmak imkansızdı. Wei Mingzhen bir yandan yatağın başından ayrılmıyor, telefonuyla biriyle yazışıyor, bir yandan da Chen Libin'e ve duvardaki serum torbasına bakıyordu. Sondayı değiştirmesi ve vücut temizliği yapması gerekiyordu. Chen Yi bu konuda kaytarmamıştı; doktor hastanın durumunu yakından takip etmelerini, solunumda bir anormallik olursa hemen zile basmalarını söylemişti.

Ertesi gece Wei Mingzhen odadan çok hafif bir inilti duydu. Yaklaşıp dinledi ama gerisi gelmedi. Chen Libin'in yüzü sapsarı, cansızdı; bir deri bir kemik kalmış bir kovuğa dönmüştü. Wei Mingzhen bakarken içindeki acıma duygusuna kin ve nefret karışıyordu. Gece saat üç-dört sularında yataktan yine bir ses geldi. Wei Mingzhen korkuyla yaklaştı, Chen Libin'in yüzüne eğilip dinledi; gerçekten de hırıltılı bir ses geliyordu, sanki bir mücadele, bir kabullenmeme içindeydi. Adamın gözbebekleri göz kapaklarının altında dönüp duruyordu, sanki gözlerini açıp uyanmak için canını dişine takıyordu; bacakları da istemsizce kasılıyor, yatakta ses çıkarıyordu.

Gece boyunca iki-üç kez böyle oldu. Wei Mingzhen yatağın başında donup kalmıştı; zile basıp doktoru çağırmak istiyor ama korkuyla duraksıyordu. Kan ter içinde yatakta yatan Chen Libin'e bakakaldı. Güneş odaya doğana kadar bekledi; yataktaki adam yine o ölü sessizliğine gömülmüştü. Serum torbası

boşalmıştı; ancak o zaman hemşire masasına gidip yeni serum taktırmayı düşünebildi.

Tam arkasını dönmüştü ki Wei Mingzhen korkudan neredeyse aklını kaçıracaktı; "Ay!" diyerek sandalyeye yığıldı. Chen Yi kollarını kavuşturmuş, kapıya yaslanmış bekliyordu. Siyah, parlak gözlerinde iğneleyici bir alay vardı: "Teyze... Bu kadar saattir ayaktasın... Babam hâlâ yaşıyor mu?"

Wei Mingzhen'in yüzü kireç gibi oldu: "Sen, sen ne zaman geldin?"

"Yeni geldim." Chen Yi omuz silkti; parıldayan gözlerinde başka bir anlam vardı sanki. "Babamın bu birkaç günü çıkaramayacağından korktum, evlatlık görevimi yapmaya erken geleyim dedim."

Sabah doktor ve hemşireler vizite gelip ilaçları değiştirdiler; Chen Libin'in durumunu kontrol edip hastanın nasıl olduğunu sordular. Wei Mingzhen hiçbir hareket olmadığını söyledi; doktor iç çekerek başını salladı. Sonra Miao Jing de hastaneye geldi; odada Chen Yi ve Wei Mingzhen'in birbirlerinden uzak oturduklarını gördü. İkisinin de yüzünde hiçbir ifade yoktu. Kızın elinde bir kutu dilimlenmiş meyve vardı; üzerinde beyaz zeminli, açık yeşil çiçekli bir elbise vardı. Yanakları güneşten kızarmış, gözleri sıcaktan mahmurlaşmıştı; meyveleri ikisine paylaştırdı.

"Anne."

"Abi."

Buz gibi, tatlı meyveyi ağzına atan Miao Jing, Wei Mingzhen'in yanına oturdu. Wei Mingzhen kızın elini sıkıca tutuyordu, sanki Chen Yi'nin bakışlarından kaçmaya çalışıyordu.

Chen Libin birkaç gün daha dayanamadı.

Komadan çıkamadı; solunum yetmezliği, gözbebeklerinin büyümesi ve kalp durmasıyla hastane resmen ölümünü ilan etti.

Hastaneden cenaze evine, oradan mezarlığa; her şey çok hızlı ilerledi. Wei Mingzhen her şeyi organize etmek için koşturuyordu; hastane çıkış işlemleri, cenaze hazırlıkları, Chen Libin'in iş yerine ve akrabalarına haber verilmesi... Chen Yi ve Miao Jing, Chen Libin'in naaşının başında beklediler; hastaneden cenaze evine, oradan defin işlemlerine kadar taziyeye gelenleri karşıladılar.

Chen Yi yas kıyafetlerini giymiş, elinde babasının fotoğrafını tutuyordu. Başını öne eğmişti; çökmüş ve zayıflamıştı. Keskin yüz hatları ve o aykırı saç rengiyle üzerinde soğuk, asi bir direnç vardı. Anne ve babası ölmüştü; Chen ailesinden geriye on altı yaşında bir oğul ve onunla hiçbir bağı olmayan bir

anne-kız kalmıştı. Arkasından konuşan çoktu; bu ailenin bundan sonraki hali ne olacaktı? Chen Yi ileride neye dönüşecekti?

Cenaze işleri bittikten sonra Chen Yi, Wei Mingzhen ve Miao Jing ile birlikte eve döndü. Wei Mingzhen artık evin reisi olmuştu; dışarıya karşı tavrı çok nazik ve yumuşaktı. Chen Libin'in evdeki ve iş yerindeki eşyalarının halledilmesi gerekiyordu; Chen Yi'nin ne diyeceğini çekinerek sordu. Chen Yi'nin hiçbir bağlılığı yoktu; ya çöpe attırdı ya da başkalarına verdirdi. O bilgisayarı bile birine verdi.

Ailenin bundan sonraki hayatı hakkında Wei Mingzhen daha bir karar veremeden... Chen Yi o başına buyruk halini değiştirmiş gibiydi; her gün evde oturup sigara içiyor, evi duman altına boğuyordu. Arada bir dışarı çıkıyordu ama gece mutlaka pencereden eve dönüyor, geceyi koltukta geçiriyordu.

Chen Yi yıllardır doğru düzgün eve gelmemişti; evde aniden bir serserinin olması hiç de rahat değildi. Wei Mingzhen onu kovamıyordu ama her sabah kalktığında koltukta yayılarak yatan birini görmek... Wei Mingzhen'in vicdanı rahat değildi; korkudan Chen Yi'ye bir oda vermeye cesaret edemiyordu, evde kalıcı olmasından korkuyordu. O karanlık, soğuk gözleri bazen aniden sırtına saplanıyor, insanın içini titretiyordu.

Üç kişilik aile dışarıdan bakıldığında huzurlu görünse de, sakin suyun altında fırtınalar kopuyordu; kim bilir içlerinde ne hesaplar dönüyordu.

Miao Jing, evdeki havanın fırtına öncesi o tekinsiz sessizlik olduğunu hissediyordu.

Yine bir öğle vakti Chen Yi dışarıdan geldi. Anne kızın masada öğle yemeği yediğini görünce ağır ağır bir sandalye çekip oturdu. Hafifmeşrep bir tavırla sigarasını yaktı, çenesini kaldırıp Wei Mingzhen'e sordu: "Paralar yattı mı?"

Miao Jing elindeki çubukları durdurdu; bir annesine bir Chen Yi'ye baktı. Wei Mingzhen'in yüzü kaskatı kesildi: "Ne parası?"

"Babamın sigorta tazminatı, ölüm yardımı." Chen Yi parmaklarıyla sayıyordu, sesi hiç de nazik değildi: "Bu kadar zaman geçti, tek kelime etmeyecek misin?"

Bu aralar Wei Mingzhen bu işlerle uğraşıyordu; elektrik idaresi gibi iyi bir kurumda ölüm yardımı ve sigorta parası büyük meblaydı.

Wei Mingzhen dişlerini sıktı, yüzü bembeyaz oldu; uzun bir tereddütten sonra: "O para... O para henüz yatmadı... Sizin okumanız, yaşamanız için o para..."

Chen Yi'nin gülümsemesi buz gibiydi: "Babamla ne kadar evli kaldın? Pek uzun sayılmaz, değil mi? Eskiden çocuk yapamadığın için nikahı hep ertelemişti; son bir-iki yıldır mı kıydınız nikahı? Neden nikah kıydınız? Malları alıp gitmek için mi? Şimdi adam öldü, evi de mi üstünüze alacaksınız? Parayı da mı yutmayı planlıyorsun?"

Uzun parmaklarıyla masaya vurdu, bakışları karanlık, sesi sertti: "O ölüm yardımını istiyorum."

"Diğer paralar senin olsun." Yine sırıttı. "Kimse zararlı çıkmasın."

"Evde başka para mı kaldı?" Yaraya tuz basılmış gibi Wei Mingzhen'in sesi aniden tizleşti ve yükseldi; gözleri nefret doluydu. "Chen Libin evde seksen-doksan bin birikim var diyordu, borsadan bir milyondan fazla kazandım diyordu; hepsi yalan, yalan! Bu köpek herif, bana gösterdiği hesapların hepsi sahteymiş, hepsini batırmış. Kalan parayı da internetteki o sürtüklere yedirmiş; binlerce binlerce transfer yapmış. Ben ondan biraz para isteyince eli titrerdi; eli titremek değil, meğer parası yokmuş!"

Wei Mingzhen gizliden gizliye kudurmuştu. Chen Libin'in tüm hesaplarını kontrol etmiş, her yeri altüst etmiş ama o bir-iki milyonluk servetten eser bulamamıştı. İnanmamıştı, tekrar tekrar araştırmıştı; sonunda karttaki bakiyeleri toplayınca ancak birkaç on bin çıkmıştı. Hastane ve cenaze masraflarını çıkınca geriye bir şey kalmamıştı. Şimdi tek umudu bu tazminatlardı; yüz binlerce liralık tazminat! Altı yılını Chen Libin'e harcamıştı; çamaşır, bulaşık, her dediğine "evet" demişti. Bir züğürt, yalanlarıyla onu altı yıl kandırmıştı; ölmesi müstahaktı.

Eğer bu evi alabilirse, bir de o parayı... Wei Mingzhen içindeki o öfkeyi ancak o zaman dindirebilirdi. Chen Yi bir de onunla mı yarışacaktı? Bu öfkeyi nasıl sineye çekebilirdi? Neyine güvenip onunla yarışıyordu? Baba oğul zaten birbirine düşmandı; o piç, öz evladı bile değildi, ne hakla bu parayı istiyordu?!

Wei Mingzhen'in yüzü berbat bir hal almıştı; yüz kasları titrememek için kendini zorluyordu. Miao Jing sandalyesine büzülmüş, başını iyice öne eğmiş, kendini görünmez kılmaya çalışıyordu. Chen Yi karşısındaki anne kıza bakınca kendini tutamayıp bir kahkaha patlattı; karnını tuta tuta güldü, gözlerinden yaşlar geldi.

Aptallıklarına mı gülüyordu, yoksa zavallılıklarına mı, belli değildi.

"Sadece bu para mı kaldı?" Genç yüzündeki gülümseme hem serseri hem de yabaniydi: "Ev senin olsun, para benim."

"Para yatmadı, ortada fol yok yumurta yok." Wei Mingzhen hışımla ayağa kalktı; yüzü kıpkırmızı olmuştu, her yeri titriyordu. "Bu para, bu para okumak için, yaşamak için lazım; hayat devam ediyor..."

"O zaman paranın yatmasını bekleyelim. Ama eğer tek başına yutmaya kalkarsan ya da parayı alıp kaçarsan..." Wei Mingzhen'e dikti gözlerini; o kuyu gibi derin gözleri adam yiyecek gibi bakıyordu: "Yaptığın her şeyi bir bir ortaya dökerim... Gün yüzü göremezsin."

Böyle kural tanımaz bir serseriyle zıtlaşmanın sonu ne olurdu?

Wei Mingzhen başı dönerek sandalyeye yığıldı: "Nereye kaçacakmışım, burası benim evim... Miao Jing daha okuyacak, liseye giriş sınavına girecek, iyi bir liseye gitmesi lazım..."

Chen Yi'nin bakışları kıza kaydı... Öyle ya, Miao Jing daha okuyacaktı. Miao Jing'in başında beklediği sürece, bu anne kız nereye kaçabilirdi?

Miao Jing'in yüzü bembeyaz ve sakindi; ikisinin bakışlarını da sessizce üzerinde taşıyordu... Ne yapabilirdi ki? Hiçbir şey yapamazdı.

-

Zaman su gibi akıp geçmiş, Miao Jing'in ortaokul son sınıfı başlamıştı. Wei Mingzhen, Miao Jing'e okula kaydını yaptırmasını ve yurtta kalmasını söyledi.

Chen Yi koltukta oyun oynuyordu; anne kızın konuşmasını duyunca yerinden bile kıpırdamadı, gözünü bile kırpmadı.

Anne kız gizlice fısıldaşıyorlardı. Wei Mingzhen, Miao Jing'e Chen Yi ile az muhatap olmasını, okulda dikkatli olmasını, bir şey olursa sınıf öğretmenine gitmesini söylüyordu. Miao Jing ona tazminat ve sigorta parasını sordu; Wei Mingzhen tek kelime etmedi. Sadece evi istemediğini, evi Chen Yi'ye bırakacağını, kendisinin parayı alacağını söyledi. Büyük bir paraydı; toplamda yedi-sekiz yüz bin ediyordu. Wei Mingzhen, Chen Yi'nin bilmesini istemiyordu; gözü kalıp hepsini yutmasından, o para için bir delilik yapmasından korkuyordu.

"Anne, o Chen Yi'nin babasının parası..." Miao Jing yutkundu, kaşlarını çattı. "Chen Yi ile kavga etme."

“Chen Libin beni kandırdı; bana milyonlarım var, boşansak bile sana bir milyondan fazla veririm demişti.” Wei Mingzhen dişlerini sıktı. “Chen Yi, Chen Libin’in oğlu falan değil; bu parayı ona verirsek gider kumarda harcar, Chen Libin mezarında ters döner.”

“Anne...”

“Sen Chen Yi’den yana olma, ben senin annenim, o kim?”

Wei Mingzhen’in kendi planları vardı. Kayıt sırasında Miao Jing’e birkaç bin lira fazla verdi; okul yurdunda saklamasını, ne zaman lazım olacağının belli olmayacağını söyledi.

-

O gün Wei Mingzhen sabah erkenden evden çıktı; elektrik idaresine gidip haber soracağını söyledi. Elinde hiçbir şey olmadan çıktı, şehirde birkaç tur attı, sonunda bir taksiye binip tren istasyonuna gitti. Yarı yolda Miao Jing’in sınıf öğretmenini aradı.

Miao Jing telefonu açtı; annesinin sesini alçaltarak yarım saat sonra bir adamın okul kapısından onu alacağını, peşinden gitmesini, tren istasyonuna gelmesini, biletlerin alındığını söylediğini duydu.

Telefon kapandı. Miao Jing’in beyni bomboş kaldı; kalbi ağzında atıyor, adımları bulutların üzerinde gibiydi.

Wei Mingzhen onu da alıp... kaçıyor muydu?

Sersemlemiş bir halde dışarı çıktı. Okul kapısında biraz bekledi; gerçekten de bir adam vardı... Wei Mingzhen ile ilişkisi olan o adamı görmüştü. Adam onu hemen taksiye bindirmeye çalıştı. Miao Jing korkuyla geri çekildi; adam aceleyle annesinin çoktan trenle Tengcheng’den ayrıldığını, bir sonraki durakta onlarla buluşacağını söyledi.

“Nereye gidiyoruz?” Yüzü bembeyazdı, alnından soğuk terler boşanıyordu. “Daha önce mi planladınız bunu?”

“Bin hadi arabaya, konuşuruz. Çabuk, tren istasyonu uzak.”

Adam Miao Jing’in kolundan tutup taksiye bindirmeye çalışıyordu. Miao Jing çaresizce iki adım öne attı; tam o sırada Bozai bir hışımla yan taraftan fırladı. Saldırgan bir tavırla Miao Jing’i yakaladı. Miao Jing irkildi; bu ani durum karşısında donup kaldı. İki adamın arasında çekiştirilirken Bozai’nin avazı çıktığı kadar bağırdığını duydu: “Yetişin!! Adam kaçırıyorlar! Öğrenci kaçırıyorlar!!”

Bozai’nin sesi çok tiz ve korkunçtu: “Yetişin!! İmdat! Polisi arayın, 110’u arayın çabuk!”

Okulun güvenlik kulübesindeki bekçi gürültüyü duyunca fırlayıp dışarı çıktı. Adam "polis" lafını duyunca ve işin renginin değiştiğini görünce "Eyvah!" diyerek taksiye atladı, Miao Jing’i orada bırakıp arkasına bakmadan kaçtı.

Güvenlik etraflarını sardı. Bozai, Miao Jing’i bıraktı; sırıtarak şaka yaptığını söyledi. Birkaç soru sorulduktan sonra, az öteden biri gülerek seslendi: “Kız kardeşim.”

Chen Yi büyük adımlarla yanlarına geldi.

Miao Jing’in tüm vücudu taş kesildi. Mekanik bir hareketle başını çevirdi; o gülümseyen yakışıklı yüze ve o zifiri karanlık, tekinsiz bakışlara dehşet içinde karşılık verdi.

— 11 —

Kemik

Telefonu elinde on iki kez evirip çevirdi.

Chen Yi, bacaklarını iki yana açmış, ağzında sigarası, kaşları çatık bir halde koltukta oturuyordu; tavrı her zamanki gibi mağrurdu. Belki telefon açılırsa bir zeytin dalı uzatabilirdi—onu iş çıkışı almaya gidebilir, taşınma meselesini tekrar konuşabilirlerdi. Kendisi başka eve çıkabilir, burayı tamamen ona bırakabilirdi...

Telefon iki kez çaldıktan sonra Miao Jing aramayı doğrudan reddetti. Kısa süre sonra bir mesaj geldi: İş arkadaşlarıyla toplantıda olduğunu, kendi başının çaresine bakmasını, onu beklememesini söylüyordu.

Gecenin bir yarısı ne toplantısıysa...

Ekrandaki satırlara bakarken yüzü bulutlandı, gözlerini kısıp dişlerini sıktı. Çene kemikleri öfkeyle birbirine sürttü.

Pekâlâ.

Kendini koltuğa bıraktı, uzun bacaklarını sehpaya uzattı. Sigara dumanını ciğerlerine hapsedip sızlatana kadar bekledi, sonra ağır ağır bıraktı; kesif duman yüzünü buğuladı.

Eylül sıcağı Tengcheng'in üzerine çökmüştü, hava boğucuydu. Chen Yi kalkıp bilardo salonuna gitti; bütün geceyi tek başına ıstaka sallayarak geçirdi. Ertesi gün Bozai geldiğinde Chen Yi'yi koltukta yayılmış, bitkin bir halde buldu. Son zamanlarda hep böyleydi. Bozai bir şeyler anlattı, Chen Yi yarım ağızla onaylayıp elleri cebinde dışarı çıktı.

Eve döndüğünde kimse yoktu, sehpadaki kültablası izmarit dağına dönmüştü. Miao Jing döndüğünden beri araları hiç düzelmemişti; mesaj kutuları bomboştu. Bütün gün boyunca Miao Jing'den gelen tek mesaj, dolaptaki sütün son kullanma tarihinin geçmek üzere olduğu ve bir çaresine bakması gerektiğiydi.

Chen Yi birilerini aradı, kafa dağıtacak bir şeyler lazımdı. Bir restorana ya da KTV'ye gitmek, mahjong masası kurmak... Ne dese herkes dünden razıydı. Tu Li de geldi, mükellef bir sofra kurdular. Masadakiler hararetle

konuşuyor, kahkahalar havada uçuşuyordu. Chen Yi ise ardı ardına sigara yakıyor, KTV'de bile ruh gibi oturuyordu. Tu Li, Daimei ve diğerleriyle mahjong oynarken, Chen Yi'nin birasını yudumlayıp boş gözlerle ekrandaki klipleri izlediğini fark etti. Renkli ışıklar o keskin yüz hatlarında akıp gidiyordu; hem kederli hem de tehlikeli bir çekiciliği vardı.

Gecenin sonunda Chen Yi bir vale çağırdı. Tu Li koluna girmişti; adamın çakırkeyif halini, camdan dışarıyı seyreden o sert profilini izliyordu. Chen Yi elindeki çakmakla oynuyordu. Tu Li adamın parmaklarını araladı; gümüş çakmak vücut ısısıyla ısınmıştı. Kadın o sıcaklıkla ürperdi, içi bir hoş oldu; çakmağı adamın cebine koyarken parmaklarıyla ufak bir oyun yaptı.

Tepki yok mu?

Chen Yi kendine gelip kadına baktı, kaşları çatılmıştı. O karanlık bakışlar kadının üzerinde bir an gezindi, rahatsız olduğu belliydi. Tu Li'nin elini sertçe çekti.

"Sen kendi evine git."

"Ne oldu sana?" Tu Li gülümseyerek kulağına fısıldadı: "Oruç mu tutuyorsun?"

Chen Yi'nin bakışları bir an buz kesti, sesi boğuk ve hırıltılı çıktı; kızgın değildi ama sabrı taşmıştı: "Uza şuradan."

"Derdin ne senin?" Tu Li cilveli bir sesle üsteledi: "Bir şeye mi canın sıkkın? Anlat da açıl biraz."

"Kapa çeneni."

Tu Li bozulsa da belli etmedi, tırnaklarıyla oynamaya başladı.

Son zamanlarda Chen Yi hep böyle huzursuzdu, sanki bir şeyi kafasına takmıştı. Eskiden de pek sıcakkanlı sayılmazdı ama en azından eğlenmeyi bilirdi. Şimdi ise üzerine bir ağırlık çökmüştü; dünya başına yıkılsa omuz silkip geçecek adam, şimdi dimdik durmakta zorlanıyor gibiydi.

Kadın bir şeyler seziyordu ama ne olduğunu bir türlü çözemiyordu.

İkisi de evlerine dağıldı. Tu Li'nin içi içini yiyordu; sonunda Miao Jing'e mesaj attı. Miao Jing ise evde olmadığını, iş gezisine çıktığını ve durumdan haberi olmadığını söyledi.

……

Ertesi sabah Chen Yi, Miao Jing'in iş yerine gitti. Bazı şeyleri yüz yüze konuşup netleştirmek istiyordu. Evdeki eşyaları ne olacaktı? Gerçekten

şirkette mi kalacaktı? Eğer öyleyse, eşyalarını o taşıyabilirdi.

Defalarca aradı ama Miao Jing açmadı.

Fabrika sahasına ziyaretçi alınmıyordu. Güvenlik görevlisi, Chen Yi'nin uzattığı sigara paketini alıp dahili hattan sordu. Miao Jing yerinde değildi. Güvenlik etrafa sorup soruşturduktan sonra Miao Jing'in iş gezisinde olduğunu öğrendi.

"İş gezisi mi?" Chen Yi kaşlarını çattı. "Ne zaman gitti?"

"Birkaç gündür yok."

Chen Yi bir an kalakaldı; yüzü tuhaf bir hal aldı, bozulduğu her halinden belliydi: "Tamam, eyvallah."

Boşuna gelmişti. Arabasına binip geri dönerken sanayi bölgesinin o boş yollarında tek bir araç bile yoktu. Yol bomboştu; insanın içindeki o vahşi dürtü aniden uyanıverdi. Gaza yüklendi, açık camdan dışarı bir küfür savurdu: "Seni gidi küçük cadı!"

Git dediyse gitmişti işte, tam da Miao Jing'e yakışır bir hareketti.

Bu kızın içinde sinsi bir damar vardı—o evde yokken kapıyı çilingire açtırıp yerleşmişti; "ev sahibi" ne demek, en iyi o biliyordu.

……

Miao Jing gerçekten iş gezisindeydi. Şefiyle birlikte ekipman kabulü için bir tedarikçiye gitmişlerdi. Yanında otuz kiloluk numune kutuları vardı, tek başına taşıması imkansızdı; bu yüzden yanına Lu Zhengsi'yi de almıştı.

Gittikleri yer kuzeyde bir sanayi şehriydi ve programları çok yoğundu. Şefi, yeni yetenekleri pişirmek istediğinden projeyi tamamen Miao Jing'e devretmişti. Gündüzleri proje müdürü ve mühendislerle atölyelerde ter döküyor, akşamları ise kuzeyin o meşhur içki sofralarında boy gösteriyordu. Otele döndüğünde rapor yazması gerekiyordu. Lu Zhengsi ondan daha kıdemsiz olduğu için ona yardım ediyordu; ikisi de gece yarısı bir ikiye kadar çalışıyorlardı.

Bu birkaç gün içinde tanıştığı bekâr mühendislerin hemen hemen hepsi Miao Jing'in numarasını istemişti. Nadir bulunan bir kadın mühendisti; hem zarif hem de işinde uzmandı, adeta kusursuzdu. Sofradaki tek kadın oydu ve herkesin gözü üzerindeydi. Proje müdürü, kendi mühendislerini ona övüp duruyor, gerekirse teknik destek için Tengcheng'e yerleşebileceklerini bile söylüyordu. Miao Jing'in şefi Tan Bey ise durumu fark edip, "Bizim

cevherimizi kimseye yar etmeyiz, departmanımızın tek gülü o, göz koyanın canını yakarım," diyerek şakayla karışık durumu kurtarıyordu.

Miao Jing bu mesleği, özel ilgi görmek için değil, çalışma ortamını sevdiği için seçmişti. Etrafındakilerin çoğu teknik adamdı; işten ve projeden konuşurlardı, ticaret dünyasının o sinsi oyunları burada yoktu.

Ağırlama bittikten sonra otele dönüp çalışmaya devam ettiler. Odasına girdiğinde Chen Yi'nin sabahki aramalarını görüp ona geri döndü.

"Alo." Hattın diğer ucundaki ses, parazitli bir radyo gibi boğuk geliyordu.

Miao Jing, telefonu hoparlöre alıp masaya bıraktı, parmakları klavyede tıkırdıyordu: "Bir şey mi oldu?"

"Yok, bir şey olduğu yok."

"Hı-hı."

Telefon kapanmak üzereyken adamın o gevşek sesi tekrar duyuldu.

"Nereye gittin?"

"Jinmian."

"Ne zaman döneceksin?"

"Cuma günü evde olurum."

"Eve" demişti.

Chen Yi bir süre sessiz kaldı, sesi uzağa gider gibiydi: "Hani... bir daha asla dönmeyecektin? Ne işin var burada?"

Miao Jing'in sesi bulutlar kadar hafifti: "Sen de 'defol git' demiştin ama şirket kapısına kadar gelmişsin, hayırdır?"

Adam alaycı bir gülüş attı: "Odadaki eşyalarını atmayacak mısın? Bugün yarın kapının önüne koyacağım zaten."

"Üniversitedeyken de öyle demiştin. Attın mı?"

"..."

Chen Yi yüzünü sıvazladı, bir şey diyemedi.

Sessizlik uzayınca Miao Jing sordu: "Neredesin?"

"Bilardo salonunda, bu gece nöbetçiyim."

"Öyle mi? Orası için fazla sessiz sanki." Miao Jing'in dudakları kıvrıldı.

Chen Yi tersledi: "Ne olmasını bekliyordun?"

Cevap alamadan otel odasının kapısı çalındı. Miao Jing ceketini giymek için ayağa kalktı: "Kapatmam lazım, arkadaşım geldi, işimiz var."

"Bu saatte ne işi?" Sesi huzursuz geliyordu. "Erkek mi kadın mı?"

"Lu Zhengsi. İş konuşacağız."

Kapıdaki Lu Zhengsi'ydi. Elinde bilgisayar çantasıyla gülümsüyordu: "Miao Mühendisi, e-postayı gördünüz mü?"

"Gördüm, çizimleri de buldum. Birkaç deliğin yerini değiştirmemiz lazım, hemen halledip tedarikçiye gönderelim ki kalıpları düzeltsinler." Miao Jing eşyalarını topladı: "Bekle geliyorum, bilgisayarı alayım. Otelin altındaki salonda çalışalım."

"Tamam." Lu Zhengsi telefonunu salladı: "Akşam pek bir şey yemediniz, buranın kebapları meşhurdur. Bir şeyler söyleyeyim mi otele?"

"Harika olur." Miao Jing gülümsedi. "Aklımı okudun. Kahve içer misin? Ben de kahve alayım."

"Bira ve kebap daha iyi gitmez mi?" Lu Zhengsi'nin kaşları havalandı. "Kahve de olur tabii, ne seversiniz?"

"O zaman biralı buzlu kahve seversin sen..."

Lu Zhengsi kapıda Miao Jing ile sohbet ederken, Miao Jing masadaki telefonuna uzandı. Aramanın hâlâ devam ettiğini görünce kaşlarını çattı, telefonu kapatıp çantasına attı ve Lu Zhengsi ile dışarı çıktı.

Chen Yi ise telefonu cebine koyup, kaşları çatık bir halde bar taburesine tünedi.

……

Miao Jing son zamanlarda en çok Lu Zhengsi ile vakit geçiriyordu.

Aynı gruptaydılar, aynı parçaların tasarımından sorumluydular. İş yerinde Miao Jing ona yol gösteriyor, mesaiye kalıyorlardı. Boş zamanlarında da havadan sudan konuşuyorlardı.

Lu Zhengsi, Miao Jing'in de Z vilayetinden olduğunu öğrenmişti; memleketleri yakındı. Miao Jing'in yıllardır oraya gitmediğini, çocukluk anılarının bulanıklaştığını öğrenince ona memleketten atıştırmalıklar getirmeye başlamıştı. Miao Jing de ona Tengcheng'in adetlerini anlatıyor, işlerini halletmesi için akıl veriyordu.

Aralarındaki ilişki rahat ve samimiydi. Lu Zhengsi ona karşı çok nazikti ama sınırları hiç aşmıyordu. Aslında Miao Jing'in önünde çok seçenek vardı;

şirkette bekâr erkek çoktu, her biri onun gibi birini bulmak için can atıyordu.

Ancak o, buz gibi bir güzelliğe sahipti; işini ciddiyetle yapar, kimseyle laubali olmazdı. Tanımayanlar yanına yaklaşmaya çekinirdi. Lu Zhengsi de ona karşı bir şeyler hissetse de açılmaya cesaret edemiyordu.

Bu iş gezisi sırasında biraz daha özel konulardan konuşma fırsatı buldular. Miao Jing ona hiç aşık olup olmadığını sordu. Lu Zhengsi biraz hüzünle, "Üniversitede bir kız arkadaşım vardı ama iş için başka şehre gitti, yollarımız ayrıldı," dedi.

"Benim eski bir hikâyeme benziyor," dedi Miao Jing gülümseyerek.

Benzer tecrübeler yeni konular açtı. Lu Zhengsi onun hikâyesini sordu; Miao Jing kısa ve öz bir şekilde, sanki çok da önemli değilmiş gibi anlattı.

"Miao Mühendisi, hiç aşık olacak birine benzemiyorsunuz."

"Öyle mi?" Miao Jing güldü. "Rahibe gibi mi duruyorum?"

"Hayır, öyle demek istemedim... Çok farklısınız..." Kelimeleri toparlamaya çalıştı.

Aslında söylemek istediği, onun peşinden koşanları umursamayan o asil ve mağrur duruşuydu.

Miao Jing konuyu değiştirdi: "Peki şimdi sevdiğin ya da peşinde olduğun biri var mı?"

"Kimsenin peşinde değilim ama sevdiğim..." Lu Zhengsi kıza bakıp gülümsedi, utangaçça başını kaşıdı. "Ya siz?"

Hava bir anda değişti. Miao Jing iç çekerek gülümsedi, o durgun gözlerini Lu Zhengsi'ye dikti: "Benim de yok. Sanırım bir daha hiç olmayacak."

Lu Zhengsi'nin içi bir anlığına cız etti.

"Yine de..." dedi Miao Jing, bakışlarını ondan ayırmadan. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Ne isterseniz, elimden geleni yaparım."

"Eğer senin için de uygunsa, benim yeni erkek arkadaşım olur musun?" Miao Jing'in sesi yumuşacıktı. "Tabii gerçek olması gerekmiyor, sadece iki üç aylığına..."

"?" Lu Zhengsi'nin kalbi tekledi, gözlerini kırpıştırdı: "Siz... Ne?"

Miao Jing açıkladı: "Evdekilerden biri ağır hasta, onu sevindirecek bir habere ihtiyacı var."

"..."

Özür diler gibi gülümsedi: "Biraz pat küt oldu ama eğer seni rahatsız ettiyse unut gitsin, hiç söylememişim farz et."

……

Miao Jing ve Lu Zhengsi cuma günü Tengcheng'e döndüler. Lu Zhengsi onu eve bıraktı, valizlerle yukarı çıktılar. Miao Jing anahtarı çıkarmaya kalmadan kapı içeriden açıldı—Chen Yi kapıya yaslanmış, sakızını çiğniyor, o uzun bacaklarıyla yolu kapatmış, sessizce ikiliyi süzüyordu.

Miao Jing hafifçe kaşlarını çattı, ona bir bakış atıp Lu Zhengsi'yi içeri davet etti: "Zhengsi, gel bir soluklan."

"Abim, Chen Yi," dedi Miao Jing. "İş arkadaşım, Lu Zhengsi."

"Memnun oldum."

"Ben de."

İki adamın elleri tokalaşırken Lu Zhengsi, Chen Yi'nin elini ne kadar sert sıktığını fark etti; sanki kemiklerini kıracaktı.

Bir haftadır kimse yoktu, ev yine darmadağındı. Miao Jing, Lu Zhengsi'yi bir sandalyeye oturttu, ona su ikram etti. Kusura bakmamasını söyleyip üstünü değiştirmek için odasına gitti; Chen Yi ve Lu Zhengsi'yi salonda yalnız bıraktı.

Lu Zhengsi gizlice Chen Yi'yi süzüyordu; bakışlarında merak ve anlam veremediği bir şeyler vardı.

"İşler yolunda mıydı?" Chen Yi'nin tavrı kaba, sesi mesafeliydi. "Aynı bölümde misiniz?"

"Çok şükür." Lu Zhengsi kendini tanıttı; aynı memleketten olduklarını, aynı okuldan mezun olduklarını ve aynı projede çalıştıklarını anlattı.

Chen Yi'nin o yakışıklı yüzünde sahte bir gülümseme belirdi: "Demek o yüzden beraber mesaiye kalıyorsunuz."

"Sigara içer misin?"

"Sağ ol abi, kullanmıyorum."

Birkaç dakika sonra Miao Jing odasından çıktı. Üzerinde zarif bir elbise vardı, ruju her zamankinden biraz daha belirgindi. Lu Zhengsi'nin bakışlarıyla karşılaşınca gözleri parladı, saçını kulağının arkasına itip onu yemeğe davet etti.

“Güzel bir tencere yemeği yiyelim mi?”

Lu Zhengsi dünden razıydı. Miao Jing çantasını alıp kapıya yöneldi. Lu Zhengsi tereddütle Chen Yi’ye baktı.

“Chen Yi Abi gelmiyor mu?”

“Abimin arkadaşı çoktur, işi başından aşkındır; o bizimle gelmez.” Miao Jing arkasına bakmadan gülümsedi. “Biz gidelim.”

“Siz gidin, benim işim var zaten,” dedi Chen Yi omuz silkerek.

İkisini arkasında bıraktı.

Televizyonu açtı, ekrandaki anlamsız diziye boş gözlerle baktı. Koltuğa yayılıp bir sigara yaktı ama içmedi; parmaklarının arasındaki o küçük ateş karanlıkta bir yanıp bir sönüyordu.

Bir buçuk saat sonra Miao Jing tek başına döndü. Evdeki yoğun sigara kokusunu duyunca kaşlarını çattı, Chen Yi’nin neden hâlâ gitmediğini sordu.

“Bugün dükkana gitmiyor musun?”

Chen Yi geçiştirircesine bir ses çıkardı, televizyonu kapatıp balkona çıktı. Miao Jing odasına geçti, az sonra üzerinde bol bir tişört ve pantolonla çıktı; kirli çamaşırlarını balkondaki makineye attı.

İkisi de balkonun birer köşesine tünemişti.

Miao Jing arkası dönük bir halde sordu: “Yıkanacak koyu renkli çamaşırın var mı? Benimkiler az geldi.”

“Var ya,” dedi adam gevşek bir sesle. Sonra üzerindeki tişörtü iki yanından kavrayıp bir hamlede çıkardı. Gri eşofmanının üzerinden sıkı beli, sert karnı ve yukarı doğru tırmanan kaslı göğsü ortaya çıktı. Güneşte yanmış teni, belirgin köprücük kemikleri ve adem elması karanlıkta bile seçiliyordu.

Siyah tişörtü havada süzülüp Miao Jing’in kafasına indi. Kızın dünyası bir an karardı; tişörtün sıcaklığı, üzerine sinmiş o yoğun ter ve tütün kokusu, sabun ferahlığıyla karışmış ten kokusu genzini yakıyordu.

Miao Jing’in içi titredi, elindeki deterjan kutusu sarsıldı; parmaklarına deterjan bulaştığını hissetti.

“Chen Yi!” Sesi, rüzgarda dalgalanan bir göl gibi titriyordu.

Tişört başını ve omuzlarını tamamen örtmüştü. Chen Yi’nin o boğuk, hafif meşrep gülüşünü duydu. Ardından adamın adımları yaklaştı, hemen

arkasında durdu. Sırtında adamın yakıcı sıcaklığını ve o ağır baskısını hissediyordu.

Adam elini uzatıp kızın omzunun üzerinden tişörtü sertçe çekti. Kumaş yukarı doğru kayarken kızın saçlarını darmadağın etti. Dirseği kızın omzuna çarptı; o sert kemiği hissetti Miao Jing. Tek kelime etmeden bekledi. Sonunda kumaş yüzünden kaydı, görüşü açıldı. Chen Yi kıyafeti makineye fırlattı.

Miao Jing'in yüzü yanıyor, bedeni kaskatı kesilmişti. Arkasındaki adamın sırıttığını biliyordu; o küstah ve yakıcı gülüş, sonbaharın o bitmek bilmeyen sıcağıyla karışıp geceye yayılıyordu.

"Hadi, yıka bakalım."

Chen Yi içeri girerken keyifle ıslık çalıyordu.

— 12 —

Yabani Köpek

Adam kaçmıştı; Miao Jing ise Chen Yi ve Bozai tarafından kıstırılmıştı.

O zamanlar Chen Yi'nin yöntemleri hâlâ çok toydı, kalbi de gereğinden fazla yumuşaktı. Wei Mingzhen'in paraları alıp kaçmasından korktuğu için ana kızı gizlice takip ettiriyordu —Wei Mingzhen ne halt yerse yesin umurunda değildi ama Miao Jing'i gözünün önünden ayırmaması gerekiyordu. Kız bütün gün okuldaydı, etrafında onca insan vardı; bir terslik yapmaya kalksa onu yakalamak çocuk oyuncağıydı.

Wei Mingzhen binbir dolap çevirip tren istasyonuna süzüldüğünde Chen Yi bir şeylerin ters gittiğini anlayıp hemen okula koşmuştu. Tam o sırada Miao Jing'i almaya gelen adamın tabanları yağlayıp kaçtığını gördü. Chen Yi, o an için iyi çocuk rolüne bürünüp elini Miao Jing'in omzuna attı; öfkesini bastırarak okulun güvenlik görevlilerini atlattı. Kızın sınıfını, numarasını, notlarını, öğretmenlerini, ev adresini ve aile ilişkilerini ezbere biliyordu; şaşkınlıktan ne yapacağını şaşırmış Miao Jing'i öylece alıp götürdü.

Nereden bulduğu belirsiz siyah, ağır bir motosikleti vardı. Chen Yi buz gibi bir ifadeyle kızı arkaya bindirdi. Miao Jing korku ve dehşet içinde, adamın o kapkara suratına bakıyor, onu nereye götürdüğünü kestiremiyordu.

Kask kafasına çarptığında canı öyle bir yandı ki dişlerini sıktı.

"Uslu dur, gidiyoruz!"

Miao Jing zorla bindirildiği motosikletle yola fırladı. Titreyen elleriyle adamın ceketinin ucuna yapışmıştı; kulakları uğulduyor, motosiklet sanki canını dişine takmışçasına yolları yarıyordu. Sonunda tren istasyonunda durdular —Chen Yi onu Wei Mingzhen'i ve o adamı bulmaya getirmişti. Bir yandan Miao Jing'in okul üniformasından çekiştiriyor; bilet gişelerini, bekleme salonlarını, peronları bir bir geziyor, bir yandan da sürekli Wei Mingzhen'i arıyordu.

Kızı elindeydi sonuçta.

Telefon kapalıydı, hiçbir yerde iz yoktu. Belki de Wei Mingzhen, o adamın dediği gibi en erken trenle çoktan gitmişti; adam da ortalıkta yoktu. Chen

Yi'nin yüzü gittikçe daha da sertleşti, kıza karşı sesi de iyice hırçınlaştı: "Annen nerede? Nereye gitti?"

"Bilmiyorum..."

"Nereye gittiğini nasıl bilmezsin?!" Gözleri öfkeden dönmüştü, kızın incecik omuzlarını sarsarak bağırdı: "Seni almaya nasıl geleceğini bilmiyor muydu? Söyle, nereye gitti?"

Chen Yi ne kadar korkutursa korkutsun, ne kadar tehdit ederse etsin, Miao Jing sadece başını sallayıp bilmediğini söylüyordu. Avuç içi kadar yüzü kağıt gibi bembeyazdı, dudakları kurumuştu; o karanlık gözleri çaresizlik içindeydi. Peşinden sürüklenirken korkunun yanı sıra büyük bir şaşkınlık yaşıyordu.

Gerçekten de bilmiyordu.

İstasyonda kimseyi bulamayınca eve döndüler. Chen Yi, kızı demir gibi elleriyle yukarı çıkardı. Miao Jing kendini koltuğa bıraktığında, Chen Yi'nin öfkeli bir aslan gibi odada volta atışını titreyerek izledi. Adamın yüzü o kadar korkunç bir hal almıştı ki, sanki her an üzerine atılıp boğazına yapışacak gibiydi.

Chen Yi buz gibi bir sesle, sabrını zorlayarak Miao Jing'i sorguya çekti:

Wei Mingzhen ne kadar para götürmüştü?

O adamın bu işteki rolü neydi?

Anne kız ne planlamışlardı? Nasıl haberleşiyorlardı?

Miao Jing'in yüzü kaskatı kesilmişti; bir köşe büzülmüş, dudakları titreyerek sadece dört kelime dökülüyordu: "Ben hiçbir şey bilmiyorum."

"Bir daha bilmiyorum dersen senin o...!" Chen Yi'nin gözleri kan çanağına dönmüştü, şakaklarındaki damarlar fırlamıştı. Yumruğunu savurdu; Miao Jing çığlık atıp omuzlarını büktü, gözlerini sımsıkı yumdu. Uzun, simsiyah kirpikleri yanaklarında titrerken o kadar savunmasız ve zavallı görünüyordu ki...

"Bilmiyor musun?" dedi Chen Yi sırıtan bir soğuklukla. Telefonu kızın üzerine fırlattı: "Arat şu anneni, geri gelsin. Eğer gelmezse, sen—"

Aniden kıza yaklaştı, o keskin yüz hatları kızın burnunun dibindeydi. Bakışları bıçak gibiydi, kana susamış bir soğuklukla fısıldadı: "Seni gebertirim!"

Kız dudaklarını ısırarak başını öne eğdi; gözyaşları gözpınarlarında birikmişti ama akmamak için direniyordu.

Chen Yi başında bir gardiyan gibi beklerken, Miao Jing karşı gelmeye cesaret edemedi. Onlarca kez aradı ama Wei Mingzhen'in telefonu kapalıydı. Chen Yi mesaj atmasını söyledi; Miao Jing'in parmakları ağrıyana kadar mesaj yazdı ama ne bir ses ne bir nefes vardı.

Chen Yi evi altüst etti, Wei Mingzhen'in odasındaki her şeyi darmadağın etti. Tüm hesap cüzdanları, banka kartları, belgeler... Hepsi gitmişti. Kadına dair hiçbir kimlik bilgisi kalmamıştı; geriye sadece Chen Libin hakkında bir yığın işe yaramaz kağıt parçası bırakmıştı.

Hiçbir iz bırakmadan gidişi, bu kadar planlı hazırlanışı... Bu Wei Mingzhen'in fikri miydi yoksa o adam mı akıl vermişti, belli değildi.

Chen Yi sandalyeye çöktü, derin bir nefes verdi. Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayadı, ellerini o kısa saçlarının arasına daldırdı; başını uyuşmuş bir halde ovuyordu. Miao Jing oturma odasında öylece kalakalmıştı; gözyaşları kurumuştu, gözlerinin dibinde kalan son nem, batan güneşin son ışıklarıyla cılız bir pırıltı oluşturuyor, sonra da o karanlık ve umutsuz boşluğa gömülüyordu.

……

Wei Mingzhen'den ne bir mesaj ne de bir arama geliyordu. Ertesi gün Chen Yi, Miao Jing'e yeni bir telefon aldı; yabancı bir numaradan Wei Mingzhen'i aradılar ama telefon hâlâ kapalıydı. Miao Jing mesaj attı; kendisi olduğunu, gerçekten kızı olduğunu yazdı, çocukluklarından, memleketlerinden bahsetti, annesinin telefonu açması için yalvardı.

Ve sonunda... Telefonda bir sabit hat numarası belirdi.

O kadar uzun süre beklemişlerdi ki, Miao Jing ve Chen Yi'nin donuk bakışları aynı anda hareketlendi. Adam kıza telefonu açmasını işaret etti, hoparlörü açtırdı.

Arayan Wei Mingzhen'di, ankesörlü bir telefondan arıyordu.

"Anne," dedi Miao Jing, sesi hıçkırıklarını bastırmaya çalışmaktan boğuk çıkmıştı.

"Neden gelmedin?" dedi Wei Mingzhen; sesi heyecandan mı yoksa başka bir şeyden mi bilinmez, çok huzursuzdu. Kızının ne halde olduğunu fark etmemiş gibi görünüyordu. "Sana önceden haber vermemiş miydim? Adamla gitmen gerektiğini söylememiş miydim? Neden taksiye binmedin? Bir de polisi arayacağım demişsin, Miao Jing, sen ne yapmaya çalışıyorsun? Fujing'de mi kalmak istiyorsun? Tek başına orada ne yapacaksın?"

Görünen o ki o adam, Wei Mingzhen'e durumu kendine göre anlatmıştı.

Miao Jing donup kaldı. Chen Yi gözlerini ona dikmiş, boğazını kesme işareti yapıyordu; sessizce dudaklarını kıpırdatarak kendi istediği gibi konuşmasını emrediyordu.

"Anne, ben... ben yapamadım..." dedi sesi bir sinek vızıltısı gibi çıkarak. "Anne, neredesin?"

"Asıl sen neredesin?" diye sordu Wei Mingzhen, sesi temkinliydi. "Okulda mısın yoksa başka bir yerde mi? Chen Yi... O sana bir şey yaptı mı?"

"Evdeyim. Chen Yi dışarı çıktı, bir şeyler almaya gitti... Sadece ben varım evde... Bana bir şey yapmadı... Aramız iyi sayılır... Anne, sen neredesin? Beni ne zaman almaya geleceksin?"

Wei Mingzhen sadece Fujing'de olmadığını söyledi.

"Anne... Geri dön, ne olur hemen dön... Chen Yi bana bir şey yapmıyor, eve dön artık..." Miao Jing korkuyla karşısındaki adama baktı ve hızla ekledi: "Ağabeyim bana çok iyi bakıyor, merak etme..."

Chen Yi aniden kaşlarını çattı.

"Biraz işim var, bitirince döneceğim. Miao Jing, şimdilik kendine iyi bak, okula git... Düşüneyim... Birkaç gün sonra seni tekrar ararım."

Telefon nasıl aniden geldiyse öyle aniden kapandı.

Miao Jing şaşkınlık içindeydi. Chen Yi'nin yüzü gergindi, bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama sonra vazgeçip kendini koltuğa bıraktı. Gözlerini yumdu, göz kapaklarının altındaki gözbebekleri yavaş yavaş hareket ediyordu.

……

Evde geçen o birkaç günün ardından ikisi de durumu kabullenmişti; Wei Mingzhen gitmişti ve ne zaman döneceği belli değildi.

İkisi de dışarı çıkmıyordu. Chen Yi evde fütursuzca sigara içiyor, oyun oynuyordu. Hep dışarıdan yemek söylüyorlardı; daha doğrusu Chen Yi yiyordu, Miao Jing ölmesin diye önüne birkaç lokma fırlatıyordu. Tuvalet dışında kızın gözünün önünden ayrılmasına izin vermiyordu. Miao Jing koltukta yatıp kalkıyordu. Birkaç gece orada yattıktan sonra, ya o ağır sigara kokusundan ya da yaşadığı o büyük şokun ağırlığından ateşlendi.

Çocukluğundan beri bünyesi sağlamdı, pek hastalanmazdı. Bu seferki ateş aniden bastırmıştı; vücudu cayır cayır yanıyordu, halsiz bir halde gözlerini

kapatıp uyuyordu. Chen Yi yemek yerken bile kımıldamıyordu; koltuğa büzülmüş, sırtını ona dönmüştü. Arada bir kalkıp iki yudum su içiyor, sonra tekrar sızıp kalıyordu. Chen Yi arada bir ona bakıyor, koltuğun köşesine sığınmış halini, darmadağın siyah saçlarını, çökmüş gözlerini görünce numara yapmadığını anlıyordu. Gerçekten hastaydı ama Miao Jing tek kelime etmiyordu. Chen Yi'nin de keyfi zaten yerlerdeydi, kızla ilgilenmiyor, sadece kendi yiyip içmesine bakıyordu.

Miao Jing bütün gün ağzına tek lokma koymamıştı. Chen Yi oturma odasından geçerken kızın yer değiştirdiğini gördü; incecik elleri ve ayakları koltuğun kenarından sarkmıştı, yanağı koltuğa yapışmıştı ve o duru yüz hatları acıyla gerilmişti.

Yanına gidip birkaç kez baktı, ses çıkmayınca uzaklaştı. Sehpanın üzerine bir şeyler vurup ses çıkardı ama Miao Jing tepki vermedi; sadece hafifçe bir nefes verip bilinçsizce kollarını o yanan yüzüne siper etti. Chen Yi sabırsızca elini uzatıp kızın alnına dokundu, sonra tereddütle geri çekti.

"Miao Jing."

Miao Jing gözlerini açtı, ona mahmur bir bakış fırlattı ve vücudunu büzerek koltuğun daha da derinlerine sığındı. Gözlerini kapatıp uyumaya devam etti.

Zayıf omuzları hafifçe inip kalkıyor, güçsüz nefesi ağır ve kesik kesik geliyordu.

"Başımıza bela kesildi resmen," diye söylendi Chen Yi kaşlarını çatarak. Yakındaki bir eczaneden ateş düşürücü alıp sehpanın üzerine fırlattı, koltuğa bir tekme attı: "Miao Jing."

Miao Jing hafifçe inledi; dudakları kuruluktan birbirine yapışmıştı, kımıldatsa da ayıramıyordu.

Chen Yi elleri belinde başında durdu. Kızdan tepki gelmeyince onu kabaca koltuktan doğrulttu: "Kalk! Dilini mi yuttun, konuşsana!"

Kız sersemlemiş bir halde adamın elinde sallanıyordu; parmakları yumuşak ve buz gibiydi ama yanakları ateş gibi yanıyordu. Miao Jing'in zerre dermanı yoktu; ince kaşlarını çatmış, yarı açık gözlerle sessizce duruyordu. Chen Yi onu koltuğa geri fırlattı, önüne bir şişe su ve bir avuç ilaç uzattı. Yüzü karanlıktı: "İç şunları, ölü taklidi yapma."

Miao Jing ilaçların hepsini yuttu, üzerine de kana kana su içti. Dudaklarına biraz renk geldi, o solgun ve bitkin yüzüne hafif bir can geldi. Chen Yi ona

bakıp soğuk bir kahkaha attı: "Zavallıyı oynamak işe yarar mı sanıyorsun? Wei Mingzhen dönmezse, burada gebersen kimsenin umurunda olmaz."

Miao Jing'in gözpınarları ateşten kızarmıştı, gözleri kan çanağı gibiydi; ağır ağır gözlerini kırptı.

İlaç etkisini gösterince bir süre daha uyudu. Uyandığında biraz daha iyiydi ama hâlâ koltukta yarı ölü gibi yatıyordu. Chen Yi karanlık bir ifadeyle yanına geldi, önüne dışarıdan söylenmiş bir kase lapa bıraktı. Hiç alakası yokken, buz gibi bir sesle konuştu: "Ödeştik sayılır."

Bahsettiği şey yıllar öncesiydi; Chen Libin'den dayak yiyip yataklara düştüğünde, Miao Jing'in gece yarısı ona getirdiği o bir bardak su ve o bir kase yumurtalı çorbaydı... Bugün ödeşmişlerdi.

Evde tam bir hafta geçirdiler. Wei Mingzhen'in telefonu hâlâ kapalıydı; daha doğrusu artık tamamen ulaşılamıyordu, numara iptal edilmişti. Miao Jing'i arayan soran da yoktu. Chen Yi, Miao Jing'in gözü önünde her türlü serseri arkadaşını arıyor, her yerde Wei Mingzhen'i ve o adamı aratıyordu.

O adam eskiden ticaretle uğraşıyormuş, sonra karanlık işlerden kolay para kazanmaya başlamış. Bu sefer gerçekten kaçmıştı; evindeki her şeyi satıp savurmuştu, ailesine, akrabalarına sorulsa da kimse yerini bilmiyordu.

İkisi çoktan sözleşmiş, Chen Libin'in o parasını alıp sırra kadem basmışlardı.

Miao Jing bu haberleri dinlerken yüzü çoktan donuklaşmış, taş kesilmişti; ne bir damla gözyaşı döküyor ne de ağzından bir hıçkırık çıkıyordu.

Hiçbir şey düşünmüyordu, tek istediği okula gidip derslerine girmekti. Orta son sınıftaydı, dersleri çok ağırdı; evde kalıp Chen Yi'nin o vahşi ve karanlık bakışlarının üzerinde gezinmesini istemiyordu.

Chen Yi alayla güldü: "Okula mı? Sen ne hayal kuruyorsun?"

Miao Jing dizlerine sarıldı, o durgun gözlerini ona dikti ve sessizce birkaç kelime fısıldadı: "Bay Li... Benim matematik öğretmenim. Senden bahsetmişti..."

Ortaokuldaki sınıf öğretmeni, Chen Yi'nin arkasını az toplamamış olan Bay Li, hâlâ o okuldaydı ve bu yıl Miao Jing'in sınıfının matematik dersine giriyordu. Miao Jing onun kürsüde Chen Yi'den bahsettiğini duymuştu; eskiden çok zeki bir öğrencisi olduğunu, bir günlük dersle diğerlerinin bir haftalık emeğini yakaladığını ama ailevi sebepler yüzünden doğru yoldan saptığını anlatmıştı.

Chen Yi'nin gözbebekleri aniden küçüldü, bir süre öylece donup kaldı. Sonunda omuzları kaskatı bir halde karşısında durdu; ifadesi soğuktu, "Defol git," dedi.

Okulda onu takip etmesi için birilerini tutmuştu. Wei Mingzhen'in Miao Jing'i öylece bırakıp gideceğine inanmıyordu. Her hafta sonu kızı yanına çağırıyor, Wei Mingzhen'den haber olup olmadığını sorguluyordu —tam bir ay boyunca Miao Jing okuldan bir adım bile ayrılmadı, kimseyle görüşmedi, kimseden haber almadı.

İki ayın sonunda Chen Yi'nin sabrı tükendi.

Para kuşkusuz güzel şeydi; Chen Libin'in parasını çarçur etmek keyifliydi ama Chen Libin ölmediği sürece bu paradan bir hayır gelmeyeceğini biliyordu. Olmazsa olmasındı, zaten bu saatten sonra Chen Libin ile bir bağı kalmamıştı.

"Gerçekten de harika bir annen varmış, seni öylece bırakıp gitti mi? Bir kez bile arayıp sormadı mı?" Chen Yi, gittikçe daha da zayıflayan ve soğuklaşan Miao Jing'e bakarak zalimce gülümsedi. "Bir ayak bağı işte, oradan oraya sürükleyip sonunda bir kenara fırlatıverdi. Tabii ya, para her şeyden önemli, elin adamıyla kaçıp keyif çatmak varken... Şunu sakın unutma; seni istemeyen Wei Mingzhen'dir, benimle bir alakası yok."

Miao Jing dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı, başını çevirip ona bakmadı; gözleri kocaman açılmıştı, derin ve karanlık bir kuyu gibiydi.

"Hadi git artık, nereye gidersen git, ne yaparsan yap." Chen Yi omuz silkti, son noktayı koydu: "Seninle benim aramda hiçbir bağ yok, birbirimizi tanımıyoruz."

Artık umurunda değildi; bu anne kızın onunla işi bitmişti.

……

Chen Yi artık Miao Jing ile ilgilenmiyordu, okulda onu takip eden adamlar da çekilmişti. Miao Jing gizlice Wei Mingzhen'i aramaya çalıştı ama numara gerçekten iptal edilmişti; annesinin nerede olduğunu, ne halde olduğunu asla öğrenemiyordu.

Neyse ki okul açıldığında Wei Mingzhen, Miao Jing'e fazladan üç bin yuan bırakmıştı; muhtemelen ne olur ne olmaz diye düşünmüştü.

Miao Jing bu parayla okul taksitlerini, yemek ve yaşam masraflarını karşılamaya çalıştı. Aralık ayına gelindiğinde elinde neredeyse hiçbir şey kalmamıştı.

Wei Mingzhen sonunda bir kez aradı; o da Miao Jing'in sınıf öğretmeni aracılığıyla bir sabit hat numarası bırakmıştı.

Miao Jing o numarayı arayıp annesinin sesini duyduğunda, gözyaşları sel olup aktı.

"Anne... Neden beni hiç aramadın?"

"Buralarda işler çok yoğun, başımı kaşıyacak vaktim yok." Wei Mingzhen'in sesi boğuk geliyordu. "Hem senin elinde paran var, kendi başının çaresine bakabiliyorsun. Chen Yi de sana bir şey yapmaz, içim rahat o yüzden..."

Wei Mingzhen, Miao Jing ile Chen Yi'nin arasının çok da kötü olmayacağını düşünüyordu; küçüklüklerinden beri aynı odada kalmışlardı, büyük bir kavgaları da olmamıştı. O yıl Miao Jing'in Chen Yi için harçlık istediğini de hatırlıyordu; Chen Yi, Miao Jing'e karşı sessiz kalsa da kötü davranmazdı. Üstelik Miao Jing o kadar uysal ve pısırıktı ki, hiçbir şeyden haberi yoktu, hiçbir suçu da olamazdı.

On dört on beş yaşındaki bir kızın bu durumda tek başına ne yapacağını, nasıl hayatta kalacağını bir an bile düşünmemişti —belki düşünmüştü ama bu kaygılar bilinçaltında bastırılmış, seyreltilmişti; tıpkı Miao Jing'in yıllardır süregelen hayatı gibi; önemsiz, akışına bırakılmış.

Miao Jing'in boğazı düğümlendi, dudaklarını ısırdı, gözyaşlarını sildi.

Wei Mingzhen, Chen Yi'nin ne yaptığını sordu. Aylardır korku içinde yaşamıştı; Chen Yi'nin intikam almasından ya da polisi aramasından korktuğu için izini çok iyi gizlemiş, dışarıyla bağını kesmişti. Miao Jing bildiği her şeyi anlattı; hep okuldaydı, Chen Yi'yi bir daha görmemişti, adını bile duymamıştı. Wei Mingzhen derin bir nefes aldı.

"Elinizde hiç para kaldı mı?"

"Sekiz yüz yuan kaldı..."

Wei Mingzhen sahil şeridinde küçük bir şehrin adını verdi; orada o adamla birlikte küçük bir kasabada ticaret yaptıklarını söyledi. Miao Jing'e tren bileti alıp gelmesini tembihledi.

"Peki okulum ne olacak? Okuyabilecek miyim? Anne... Ortaokulun bitmesine altı ay kaldı." Miao Jing'in sesi çok cılızdı. "Orada okuyabileceğim bir yer var mı?"

Bu soru Wei Mingzhen'i hazırlıksız yakalamıştı. Bulunduğu yer küçük bir sanayi kasabasıydı; her yer atölye ve fabrika doluydu. Sakinlerin çoğu işçiydi;

kasabada ortaokul olup olmadığını bilmiyordu, nakil işlemlerinin nasıl yapılacağını hiç araştırmamıştı.

"Burada okul yok sanırım, sen bir gel de bakarız?" dedi Wei Mingzhen kaşlarını çatarak, sonra fikrini değiştirdi: "Ya da memlekete mi gitsen? Kasabada ortaokul var ya hani? Teyzenlerde kalırsın, eniştenin bir akrabası öğretmendi sanırım, okuman sorun olmaz, ben teyzenle bir konuşurum..."

Fujing'e geldiklerinden beri anne kız memlekete hiç uğramamıştı. Wei Mingzhen arada bir telefon açıp akrabalarıyla görüşürdü o kadar.

Miao Jing'in bakışları boşluğa daldı, artık tamamen sakinleşmişti —ayak bağı her zaman ayak bağıydı; çocukken de öyleydi, büyüyünce de öyle kalmıştı.

Nereye gidecekti?

Hiç bilmediği bir yerde, paraları alıp kaçan iki yetişkinle mi yaşayacaktı? Yoksa memlekete dönüp yine sığıntı gibi mi yaşayacaktı?

Fujing'in en iyi lisesine gidebilecek kapasitedeydi; sadece normal bir öğrenci hayatı yaşamak istiyordu, okulda tek başına kalıp öğretmenlerin, arkadaşlarının sorularından kaçmak için binbir yalan uydurmak değil.

"Anladım," dedi Miao Jing sakince telefona. "Dönem bitsin de... Sınavlar yaklaşıyor..."

Dönem bittiğinde okul tatil oldu ve kampüs kapandı; herkes evine döndü. Miao Jing nereye gideceğini bilmiyordu, gidecek yeri de yoktu. Birkaç gün sokaklarda sürtüp ilk kez bir internet kafede sabahladı.

Kafedeki görevli, elinde sırt çantasıyla köşede sessizce oturan bu kızı görünce onun asi bir öğrenci olmadığını, evden kaçmış uslu bir kıza benzediğini anladı. Birkaç kez yanına gelip bir sorun olup olmadığını sordu, evine dönmesini söyledi. Miao Jing sırt çantasıyla sokaklarda amaçsızca yürüdü ve sonunda o zifiri karanlık gecede eve döndü —evin anahtarı hâlâ ondaydı.

Binanın önünde durup uzun uzun yukarı baktı. Pencereler karanlıktı, evde kimse yoktu. Sessizce yukarı çıktı, kapıyı açtı; içeriden çıt çıkmıyordu. Bir lamba yaktı —ev darmadağındı. Wei Mingzhen ve Chen Libin'in odasındaki ıvır zıvırlar salonun bir köşesine yığılmıştı, yemek masasının üzeri toz bağlamıştı. Buzdolabında Wei Mingzhen'in gitmeden önce aldığı sebzeler duruyordu. Sehpanın üzerinde bir yığın izmarit, yarım kalmış su şişeleri,

koltuğun üzerinde bir battaniye... Chen Yi'nin eve ne zamandır uğramadığı belli değildi.

Miao Jing kendi odasına geçti. Odası hâlâ olduğu gibi duruyordu; ya Chen Yi'nin vakti olmamıştı ya da uğraşmaya tenezzül etmemişti.

Mutfakta pirinç, un ve çeşitli baharatlar vardı; hepsi Wei Mingzhen'in bıraktığı şeylerdi. Tarihleri geçmiş olsun olmasın, Miao Jing hepsini sildi ve yerleştirdi —bu dönem okulda çok sıkıntı çekmişti, her kuruşun hesabını yapmıştı, uzun zamandır doğru düzgün bir yemek yememişti.

Miao Jing korku içinde, evde çıt çıkarmadan dört beş gün yaşadı. Chen Yi hiç gelmedi.

Chen Yi eve pek uğramazdı; bazen okulda, bazen arkadaşlarıyla dışarıda, bazen de internet kafelerde sabahlıyordu. Nadiren eve geldiğinde ise Miao Jing'i yerleri süpürürken buldu.

Miao Jing arkasındaki hareketi duyunca kaskatı kesildi, elindeki süpürgeyle öylece kalakaldı. Chen Yi o zayıf sırtına bakarken gözlerine inanamadı; sanki hayalet görmüş gibiydi.

"Sen, dön bakayım buraya."

Miao Jing yavaşça vücudunu döndürdü. Telaşlı bakışları, Chen Yi'nin o "yok artık, bu ne saçmalık" diyen ifadesiyle çarpıştı.

"Senin ne işin var burada?!" diye bağırdı öfkeyle. "Lanet olsun, sen kafayı mı yedin?"

Miao Jing elindeki süpürgeye daha sıkı sarıldı, vücudunu iyice küçülttü, dudaklarını mühürledi. Chen Yi hışımla yanına gelip kolundan tuttuğu gibi onu kapının dışına fırlattı: "Defol git, uzaklaş buradan!"

Kızın o karanlık gözlerinde yaşlar birikmişti, gözpınarları kızarmıştı; hem inatçı hem de savunmasız bir halde ona bakıyordu. Chen Yi'nin yüzü kaskatıydı, dişlerini sıktı ve kapıyı gürültüyle kapattı.

Demir kapı yüzüne kapandığında, pervazdan dökülen tozlar Miao Jing'in başına, o uzun kirpiklerine döküldü. Gözüne kaçan tozların kaşıntısına dayandı, dudaklarını ısırdı; iri gözyaşları birer birer yanaklarından süzülüp kıyafetine, ellerine düştü. Önce sıcaktı o yaşlar, sonra kışın ayazı gibi buz kestiler.

Miao Jing kapının önünde bütün gece oturdu; elleri ayakları uyuştu, her yeri buz kesti.

Ertesi gün Chen Yi kapıyı açıp eşikte oturan o kişiyi görünce beyni uğuldadı, gözleri karardı. Öfkeden deliye dönmüştü, sesi çatallı çıktı: "Sen hâlâ neden gitmedin? Ne işin var burada? Buranın seninle ne alakası var? İnsanlar kaçtı, para bitti, hangi yüzle geri geliyorsun?"

Kapı dışarı edilmişti, ayağında terlikleri vardı, üzerinde hiçbir şeyi yoktu; nereye gidebilirdi ki?

Miao Jing şişmiş, kızarmış gözlerini açtı, yüzündeki yaşları sildi; boğazı düğümlendiği için konuşamıyordu. Chen Yi'nin yüzü karanlıktı, merdivenlerden indi ve kızı tekrar dışarı doğru savurdu. Miao Jing acı bir çığlık attı, sendeleyerek Chen Yi'nin ceketine tutundu ve sonunda güçsüzce basamaklara kapaklandı.

"Bacaklarım... uyuşmuş." Basamaklara uzanmış halde nefes nefese kaldı: "Çok acıyor."

Chen Yi kaşlarını çatarak onu havaya kaldırdı; tüy gibi hafifti, zerre ağırlığı yoktu. Soğuk bir sesle konuştu: "Bütün gece oturup da gitmedin mi? Sen kaşınıyor musun?" Eve girip sırt çantasını dışarı fırlattı, hırladı: "Defol git, sana yeterince nazik davrandığımı biliyorsun."

Miao Jing başını göğsüne gömdü, sırt çantasına sarıldı, bez ayakkabılarını giydi ve merdiven korkuluklarına tutunarak aksaya aksaya aşağı inmeye başladı. Demir parmaklıklar paslı ve kirliydi; o incecik, bembeyaz elleri toz toprak içinde kalmıştı. Yüzünün bir kısmı sararmış ve solmuştu; sadece o kuğu gibi narin boynu genç bir kızın o masumiyetini ele veriyordu.

Chen Yi onun aşağı inişini soğuk gözlerle izledi; sonunda merdiven boşluğundan sadece korkuluğa tutunan o inatçı elini görebiliyordu. Bir sigara içti; sonunda aşağı inip o tek başına yürüyen zayıf bedeni yakaladı. Kızın korku dolu gözlerindeki yaşları görünce dişlerini sıkarak bir küfür savurdu ve onu motosiklete fırlatıp istasyona götürdü.

Miao Jing, rüzgarda uçuşan ceketinin ucuna yapışmıştı.

"Paran var mı?" Chen Yi kızın kirli ellerine beş yüz yuan sıkıştırdı, sert bir sesle çıkıştı: "Memleketine dön, anneni bul, hadi git artık."

Kız öylece kalakaldı. Adamın arkasını dönüp gidişini, kaskını takışını, uzun bacaklarıyla motosiklete binişini izledi. Siyah silüeti ve motoru bir bütün olmuştu; keskin hatlı, rüzgarı yaran bir gölge gibiydi.

……

Miao Jing tren istasyonunda uzun süre dolandı. Televizyon ekranlarında haberler ve hava durumu dönüyor, yolculara bilgi veriliyordu. Başını kaldırıp baktığında memleketinde kar yağdığını gördü; soğuk hava dalgası güneye inmişti, günlerdir kar ve yağmur vardı, ağaçlar buz tutmuştu. Çok soğuktu... Uzun zamandır görmediği teyzesini, eniştesini, çocukluğundaki o kopuk ama derin anıları hatırladı. Ekranın önünden ayrıldı, yakındaki bir bakkaldan Wei Mingzhen'i aradı; defalarca aradı ama telefon bir türlü düşmüyordu. İstasyonda uzun süre bekledi, birkaç saatte bir numarayı çevirdi; bugünden yarına bekledi ama kimse telefonu açmadı.

İstasyondan ayrıldı, otobüse binip şehri gezdi. Fujing... Sekiz yaşındayken annesinin peşinde korkuyla geldiği, üzerinde güzel elbiselerle geleceğe dair umutlar beslediği o yeni şehir... Her şeyin farklı olacağını, başka türlü büyüyeceğini sanmıştı ama sonunda yine o sessiz, acı dolu çileye mahkum kalmıştı.

Miao Jing bir durakta indi, pazardan biraz malzeme aldı ve o eski siteye girdi. İkinci kata çıktı, kapıyı çaldı; üç kez çaldıktan sonra kapı açıldı. Adamın ağzında tembelce bir sigara vardı; kızı görünce gözbebekleri küçüldü, yüzünde şaşkınlık ve bıkkınlık karışımı bir ifade belirdi, sanki hortlak görmüş gibiydi.

"Ağabey." Adam konuşamadan, Miao Jing elindeki malzemelere sıkıca sarıldı. Duru ve güzel gözlerini cesurca ona dikti, sesi yumuşaktı: "Öğle vakti geliyor, sana yemek yapayım mı?"

Chen Yi hayatında ilk kez böyle kalakalmıştı, ne yapacağını şaşırmıştı. Kızın bu haline sinirden mi gülsün yoksa komik mi bulsun bilemedi. Kapı pervazına yaslanıp girmesine engel olmaya çalıştı ama Miao Jing vücudunu büzüp bir balık gibi kolunun altından süzülüverdi ve doğruca mutfağa geçti.

"Miao Jing," dedi adam arkasından dönerek. "Sen gerçekten kafayı yemişsin, değil mi?"

"Gidecek yerim yok. Okul açılınca gideceğim." Mutfakta eli çabuk bir şekilde toparlanmaya başladı, o narin ama inatçı sırtı ona dönüktü: "Ortaokulun bitmesine birkaç ay kaldı, mezun olunca defolup giderim. O zamana kadar çamaşırlarını yıkar, yemeğini yapar, evi temizlerim."

Mutfak kapısına yaslanıp ona baktı; kız hem zavallı hem de komik geliyordu gözüne. Bu ayak bağının yapacağı üç beş işe mi ihtiyacı vardı yani?

Miao Jing kendi kendine sebzeleri yıkamaya, yemek yapmaya başladı. Chen Yi ona bakarken, onu kovma isteği bir anda sönüp gitti. Soğuk bir sesle konuştu: "Sana bakmam ona göre, beni besleyeceksin falan diye bekleme, asla."

"Gerek yok," dedi Miao Jing boğuk bir sesle.

Böylece evde yaşamaya başladı.

Miao Jing evde olunca her yer tertemizdi tabii ama Chen Yi eve pek gelmiyordu. Genelde dışarıdaydı, arada bir iki gün kalmaya uğruyordu. Aralarındaki ipler bu kadar kopmuşken zaten konuşacak pek bir şeyleri de yoktu. Miao Jing genelde odasında kitap okuyup ödev yapıyordu. Yılbaşı gecesi Chen Yi erkenden eve geldi, beraber bir yemek yediler; sonra Chen Yi yine kağıt oynamaya çıktı, bayramın üçüncü gününe kadar da dönmedi.

Chen Yi ona bakmayacağını söylemişti ya, gerçekten de bakmıyordu. Bayramdan sonra okul açıldı, Miao Jing kaydını yaptırdı, harçları yatırdı; elinde sadece 250 yuan kalmıştı. Bu para ne yurda ne de yemeğe yeterdi — Miao Jing gündüzlü olmayı seçti, yurttaki eşyalarını eve taşıdı ve her gün okula yürüyerek gitmeye başladı. Evde biraz pirinç, un ve günlük ihtiyaç malzemesi vardı; çok idareli kullanıyordu, bir süre daha dayanabilirdi.

Okul açıldıktan sonra Chen Yi eve daha da az uğramaya başladı. Evde vakit geçirmeyi sevmiyordu, ayda bir gelse öpüp başına koyardı. Evde Miao Jing varken zaten gelmek istemiyordu; gelip de o inatçı ve can sıkıcı şeyi görüp canını mı sıkacaktı?

Böyle böyle iki üç ay geçti. Miao Jing nasıl dayandı bilinmez; evdeki her şey bitti, buzdolabı tamtakır oldu. Miao Jing evin eşyalarına göz dikti; Wei Mingzhen'den kalan ıvır zıvırları hurdacıya verdi, eski kitaplarını ve evdeki boş şişeleri, kutuları sattı. Her gün sadece haşlanmış sade makarna yiyordu.

Bir gün Chen Yi internet kafeden çıktığında, yol kenarında bir silüet fark etti. Üzerinde bol gelen kıyafetler, başına iyice bastırdığı bir şapka ve sırtında kocaman bir çanta olan biri... Yol boyunca yürüyüp yerdeki pet şişeleri topluyor, ezip çantasına atıyordu. Burası bir eğlence sokağıydı; yiyip içen çoktu, şişe toplayan yaşlılar da çoktu.

Ona bakarken hızlı adımlarla yaklaştı, şapkasını çekip çıkardı. Karşısında ter içinde kalmış, şaşkın bir Miao Jing vardı. Yüzü avuç içi kadar kalmıştı. Chen Yi'yi görünce Miao Jing yerin dibine girdi; yüzü kıpkırmızı oldu, şapkasını elinden kapıp arkasını döndü ve hızlı adımlarla uzaklaştı.

O zamanlar akıllı telefonlar henüz yaygın değildi, bilgisayarlar sadece internet kafelerde ya da sayılı evlerde vardı. Miao Jing başka bir para kazanma yolu da bilmiyordu. Sessiz bir karakteri vardı, utangaçtı; okulda ise erkeklerin "buz kraliçesi" diye hayran olduğu biriydi. Durumunu kimseye anlatmaya dili varmıyordu. Bazen toptancıdan tokalar, kırtasiye malzemeleri alıp arkadaşlarına yardım ediyormuş gibi sınıftaki kızlara satıyordu. Boş zamanlarında ise pet şişe toplayıp hurdacıya götürüyordu; tanesi on kuruştu, günde birkaç yuan kazanabiliyordu —en zahmetsiz para kazanma yolu buydu.

Chen Yi peşinden eve kadar geldi. Eve girip mutfağa, buzdolabına baktı; her yer boştu. Sadece bir paket açık makarna ve birkaç dal sebze vardı. Masanın üzerinde yarım bir mum duruyordu. Kaşlarını çatarak ışığı açmaya çalıştı.

"Elektrik nerede?"

"Kesildi," dedi Miao Jing fısıltıyla. "Faturayı ödeyemedim."

Sadece su faturasını yatırabilmişti.

"Mağara adamı gibi mi yaşıyorsun sen?" Chen Yi alayla baktı ona. "Annen nerede? Yüz binlerce yuanı alıp kaçtı, sana bir kuruş bile koklatmadı mı?"

Miao Jing dudaklarını ısırdı, yavaşça başını salladı. O telefon numarasına ne olduysa artık ulaşılmıyordu; Wei Mingzhen ile bağı tamamen kopmuştu.

Chen Yi uzun bir kahkaha attı.

Kız iyice zayıflamıştı, bir deri bir kemik kalmıştı, cildi solmuştu. Chen Yi o cılız haline bakıp ellerini göğsünde kavuşturdu: "Pet şişe toplayarak mı para kazanıyorsun? Aç mısın?"

Miao Jing kafasını yakasının içine gömdü; sadece saçlarının arasından görünen, kıpkırmızı kesilmiş bembeyaz bir kulak görünüyordu.

"Tek başına yaşamak zormuş değil mi? Birinin sana yardım etmesini mi bekliyorsun? Benden bekleme sakın, açlıktan gebersen umurumda olmaz."

"Öyle bir niyetim yok," dedi dudaklarını ısırarak.

Chen Yi'nin o alaycı bakışları kızın üzerinde gezindi durdu. Sonunda derin bir nefes verip kolundan çekiştirdi: "Hadi yürü, sana para kazanmayı öğreteyim."

……

Chen Yi, Miao Jing'i küçük bir süpermarkete götürdü. Onu kabaca içeri itip gıda reyonunun önüne getirdi; o devasa gölgesiyle kızın arkasında durdu: "Hangisini istiyorsun? Al hadi."

Kız şaşkınlıkla başını kaldırdı.

Yüzünde kocaman, kötü bir gülümseme belirdi. Kulağına eğildi: "Ben kamerayı kapatırım, sen elin çabuk bir şekilde çaktırmadan cebine atarsın. Kasa kalabalıkken de elini kolunu sallayarak çıkarsın. Bu numarayı öğrenirsen ömür boyu aç kalmazsın."

Nereden çıkardığı belli olmayan bir paket bisküviyi gösterdi; sesi serseri bir tondaydı: "Kremalı bisküvi... En az yüz tane pet şişe eder, yemek istemiyor musun?"

Bisküviyi sessizce kızın kıyafetinin altına sokmaya çalıştı. Miao Jing'in kalbi deli gibi çarpıyordu, alnından terler boşaldı, utançtan gözleri kıpkırmızı oldu. Kaskatı kesilmiş elleriyle bisküviyi itti, sendeleyerek dışarı çıktı; o kızgın güneşin altında elleri ayakları buz kesti.

Arkasından ayak sesleri geldi: "Vay be, ne kadar da onurluymuşuz! Açlıktan ölsen de yemez misin?"

"Açlıktan ölsem de yemem!" dedi dişlerini sıkarak, sesi sakindi. "Açlıktan ölürüm ama hırsızlık yapmam."

Chen Yi başını geri atıp kahkahalarla güldü. Kaslı kolunu kızın omzuna attı, keyifle takıldı: "Tamamdır, güzel... O zaman açlıktan gebermeni izleyeceğim, bakalım kaç gün dayanacaksın."

Onu başka bir yere götürdü; ışıl ışıl tabelaların, cafcaflı dükkanların olduğu bir yerdi. Chen Yi eliyle işaret etti: "Bak, orası bir bar. İçeride bir sürü biracı kız var. Oraya girip bir bardak içki satsan, bir daha ne yemek derdin kalır ne de kıyafet."

Miao Jing onun elini itti, dudaklarını ısırdı ve arkasına bakmadan koşmaya başladı.

"Miao Jing, Miao Jing!"

İncecik bacaklarıyla öyle hızlı koşuyordu ki; bu heriften, bu pislikten bir an önce uzaklaşmak istiyordu.

Arkasından bir hareket geldi; Chen Yi hızla yetişti, birkaç adımda yanına varıp o güçlü koluyla kızın belini kavradığı gibi geri çekti. Miao Jing irkildi, bir

çığlık attı ve adamın ellerini tırmalayarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı: "Gitmem ben, gitmem! Öleceğimi bilsem de gitmem!"

"Ne ağlıyorsun be? Ağlayacak zamanın gelmedi daha," dedi kötü bir gülüşle. Onu sürüklemeye başladı: "Hadi gel, seni güzel bir yere, gizli sığınağıma götüreyim."

Chen Yi onu motosikletin önüne, kucağına oturttu. Onu çok ıssız bir yere, terk edilmiş bir fabrikaya götürdü.

Yıkık dökük fabrikanın dev bacasının altında otlar diz boyuydu. Chen Yi, Miao Jing'in o narin bileğini kavrayıp onu yüksek bir platforma çıkardı, kendisi de peşinden tırmandı. Toz toprak içindeki boş hangarlardan geçtiler; sonunda gizli bir delikten içeri süzüldüler. Karşılarında karanlığa uzanan dik bir demir merdiven vardı.

"Tırman," dedi Chen Yi.

Miao Jing titriyordu, yüzünde kan çekilmişti; başını iki yana salladı.

"Korkma, sana zarar vermem," dedi muzipçe. "Eğer tırmanmazsan, seni kucağıma alıp öyle çıkarım bak."

"Korkuyorum..."

"Korkacak bir şey yok, yavaş yavaş çık." Chen Yi demir merdivene vurdu; o boş ve karanlık mekânda metalin yankısı çınladı. "Ben arkandayım, düşsen bile benim üzerime düşersin."

Miao Jing adamın zorlamasıyla tırmanmaya başladı. El yordamıyla yukarı tırmandı ve sonunda başı dönerek en tepeye ulaştı —burası da devasa, boş bir hangardı; yerlerde rengi solmuş, ne olduğu belirsiz makineler duruyordu.

Chen Yi de arkasından çıktı. Boş fabrika alanına doğru bir nida savurdu — sesi uzaklarda yankılandı ve yavaşça geri döndü.

"Nasıl, beğendin mi?" dedi heyecanla. "Kaç yıldır gelmemiştim buraya."

Miao Jing donuk bir ifadeyle bakıyordu; adamın ne yapmaya çalıştığını anlayamamıştı.

"Pet şişe toplamakla vakit mi geçer?" dedi yerdeki kabloları çekiştirerek. "Asıl para burada. Bunlar hurdaya çıkmış makineler, fabrika batınca kimse ilgilenmemiş. Bir kısmını götürmüşler ama hâlâ bir şeyler var... Şu demir gülleler, şu bakır teller, alüminyumlar... Eğer taşıyabilirsen, bunlardan en az yüz yuan kazanırsın..."

Kızın kalbi küt küt atıyordu; alnı ter ve is içindeydi. Donuk bir sesle sordu: “Beni buraya bunları çalmaya mı getirdin?”

“Bu çalmak değil, toplamak. Hurda topluyoruz,” dedi Chen Yi kendini savunarak. “Senin o pet şişelerinden daha iyi değil mi?”

Miao Jing derin bir nefes aldı, başını ellerinin arasına alıp olduğu yere, yere çöktü.

— 13 —

Kemik

Bilardo salonu, popülaritesini artırmak için her ay dostluk turnuvaları düzenliyordu. Birincilik ödülü birikimli bir sistemle işliyordu; patronu alt etmeyi başaran kişi on bin yuanlık büyük ödülü evine götürüyordu. Her seferinde başvuranların sayısı azımsanmayacak kadar çok oluyordu ve Chen Yi, başından sonuna kadar nefes almadan çalışıyordu.

İkisi aynı çatı altında yaşıyor olsalar da, günlerce birbirlerini görmemiş, tek kelime etmemişlerdi. Miao Jing, geceleri belli belirsiz bir hareketlilik duyuyordu; gece yarısı on bir-on iki sularında ya da daha geç vakitlerde, yan odanın kapı sesi veya ayak sesleri yankılanıyordu. Ertesi gün o işe giderken Chen Yi'nin kapısı hâlâ kapalı oluyordu. Evde birinin varlığına dair tek işaret, her gün çamaşır makinesinden çıkan kıyafetler ve kapı önünde rastgele fırlatılmış ayakkabılardı.

Miao Jing, son iş seyahatinden döndüğünde, kendisine hediye edilen ruj için Tu Li'ye teşekkür etmek amacıyla özel bir hediye hazırlamıştı. Aslında hediyeyi spor salonuna bırakacaktı ama Tu Li, müsait olduğunda uğrayıp alacağını söylemiş ve bir tatil gününde Miao Jing'in yanına gelmişti.

Bir şişe Dior parfüm ve kurutulmuş sığır eti gibi birkaç kuzey yöresine has lezzet... Tu Li, yüzünde güller açarak hediyeleri kabul etti ve Miao Jing ile son iş seyahatindeki izlenimleri üzerine sohbete daldı. Tedarikçilerden biri Miao Jing'e oldukça kaliteli bir kırmızı şarap da hediye etmişti; Miao Jing, laf arasında Tu Li'ye içki içip içmediğini sordu; eğer seviyorsa bu şarabı ona verebilirdi.

"Neden Chen Yi'ye ayırmıyorsun? O da içiyor sonuçta."

"Ona ayırmayı düşünmedim," dedi Miao Jing gülümseyerek. "Hoşuna giderse al götür; ben içmiyorum, verebileceğim başka bir arkadaşım da yok."

"O zaman hiç nazlanmıyorum," dedi Tu Li göz kırparak. Elini çenesine dayadı. "Verdiğin her şeye bayılıyorum."

"Rica ederim."

“Sahi, bilardo salonundaki turnuva bitti mi? Ağabeyin bugünlerde başka işlerle de uğraşıyor mu? Akşamları genelde kaçta dönüyor?”

“Bilmiyorum.” Miao Jing, Chen Yi’nin nerede olduğu ya da ne yaptığına dair hiçbir şey bilmiyordu. Başını iki yana salladı. “Doğrudan ona sorabilirsin.”

Tu Li birkaç gündür Chen Yi’ye bulaşmamıştı. Turnuva olduğunu bildiğinden, adamın kendisine karşı sabırsız davranacağından emindi. Aslında Miao Jing’den ağzından laf almaya çalışmıştı ama bu cevabı alınca gülmeye başladı: “Siz ikiniz çok tuhafsınız. Aynı evde yaşıyorsunuz ama sanki birbirinize yabancı gibisiniz, hiçbir şeyden haberin yok.”

“Sormadım, bu konuları pek konuşmuyoruz zaten,” dedi Miao Jing. Sesi duru ve sakindi. “İşim başımdan aşkın, onun da yapacak çok işi var. Pek vakit geçiremiyoruz.”

“Aranız mı bozuk?” Chen Yi’nin arkadaş çevresindeki anlatılanları hatırlayan Tu Li, meraklı gözlerle genç kızı süzdü. “Bana çok soğuksunuz gibi geliyor. Chen Yi’den senin adını hiç duymadım, sen de ondan hiç bahsetmiyorsun. Sanki birbirinizle alakanız yok gibi. Eskiden de mi böyleydiniz?”

Eskilerden bahsedilince Miao Jing’in gür kirpikleri yukarı kalktı, berrak ve şeffaf gözleri ortaya çıktı: “Sence aramız bozuk mu?”

“Pek iyi sayılmaz herhalde. Bence sen biraz gururlu birisin, ağabeyinden pek haz etmiyor olabilir misin? O kadar huysuz ki, ikide bir surat asıp işi gücü bırakıyor. Senin gibi oturaklı, eğitimli ve mantıklı birinin onunla tamamen zıt karakterde olduğunu düşünüyorum.”

“Fena değiliz,” dedi Miao Jing, lafı uzatmadan. “Onunla tartışacak pek bir şeyim olmuyor.”

Tu Li omuz silkti.

Miao Jing sordu: “Sence huysuzluğu katlanılmaz mı?”

“Tam bir paşa hazretleri,” dedi Tu Li tembelce saçlarıyla oynayarak. İç geçirdi. “Bazen gerçekten can sıkıcı olabiliyor.”

“Ama uzun zamandır birliktesiniz.”

Tu Li gülümsedi. Tanıdığı erkekler arasında ondan zengin olanlar onun kadar yakışıklı değildi, ondan yakışıklı olanlar onun kadar eli açık değildi, huyu iyi olanlar onun kadar karizmatik değildi, ona deliler gibi âşık olanlar ise onun kadar yatakta dişli değildi. Kadın erkek ilişkisi işte, bundan ibaretti.

“Sahi, bana bu kadar çok şey verdin, ben de seni yemeğe çıkarayım. Hafta sonu müsait misin?”

Miao Jing tereddüt etti: “Hafta sonu başka işlerim olabilir... Bir arkadaşım beni bowling oynamaya davet etti.”

“Erkek mi kadın mı?” Tu Li’nin gözleri parladı.

“Erkek, şirketten bir iş arkadaşı.”

“Bekâr mı?”

Miao Jing başıyla onayladı.

“Vay be, bir şeyler dönüyor demek. Bayağı hızlısın,” dedi Tu Li hayranlıkla. “Miao Jing, gerçekten de tuttuğunu koparan birisin.”

“Abartılacak bir şey yok, bir süredir tanışıyoruz. Son iş seyahatine birlikte gitmiştik, orada uzun uzun konuştuk.” Miao Jing’in gözlerinde hafif bir parıltı belirdi. “Bir ara seni onunla tanıştırırım.”

“Tabii, isterim.”

Lu Zhengsi, Miao Jing’in teklifini memnuniyetle kabul etmişti. İlişkinin adı ne olursa olsun, araları gerçekten iyiydi. Miao Jing randevulara ve baş başa vakit geçirmeye sıcak bakıyordu. Lu Zhengsi onu bowlinge davet etmiş, Miao Jing de son zamanlardaki yoğun mesaisinin ödülü olarak onu yemeğe çıkarmayı teklif etmişti.

Chen Yi, Miao Jing’in Tu Li ile görüştüğünü ancak Tu Li aradığında öğrenebilmişti. O şarap ve sığır etinden evde eser yoktu. Hele o Lu Zhengsi ve bowling meselesi... Bir sigara bitirdi; Tu Li’nin hafta sonu alışverişe çıkıp yemek yeme teklifini duyunca kaşlarını çattı: “Gidiyoruz, neden gitmeyelim?”

……

Hafta sonu geldiğinde Chen Yi, Miao Jing’in çoktan hazırlandığını gördü. Açık renkli bir polo yaka tişört, beyaz spor bir mini etek, baldırlarını saran uzun çoraplar... İncecik fiziği, iki avuçla kavranacak kadar dar beli, porselen gibi dümdüz bacakları; beyzbol şapkası ve uzun at kuyruğuyla birleşince ortaya gencecik, taptaze bir kız çıkmıştı.

Yanından geçerken sesi soğuk ve küçümseyiciydi: “Kaç yaşındasın sen, bu kılık ne?”

Miao Jing elindeki süt bardağını tutarken başını eğip eteğini düzeltti: “Garip mi durmuş? Üniversitedeki tenis maçlarının formasıydı bu; hatta bu kıyafetle okul dergisine kapak olmuştum.”

Chen Yi burnundan bir ses çıkardı.

O zamanlar on dokuz yaşındaydı, aradan dört-beş yıl geçmişti. Genç görünmeye çalışıyor gibi bir izlenim verse de kıyafet hâlâ üzerine tam oturuyordu. Evde boy aynası olmadığı için Miao Jing banyodaki aynanın karşısında kendine çekidüzen veriyordu; Chen Yi'nin kapı eşiğine yaslanmış, omzunda havluyla sabırsızca kollarını kavuşturmuş beklediğini gördü.

"Çık dışarı."

Chen Yi duş alıp çıktığında evde kimse kalmamıştı. Masanın üzerinde ruj izi olan bembeyaz bir peçete buruşturulup atılmıştı. Masa toplanmamıştı, soğuk süt kutusu masada duruyordu; yarısı kalmıştı ve o yarısı tamamen ona aitti. Chen Yi kaşlarını çattı, masanın köşesine yaslanıp süt kutusunu açtı, kafasına dikip tek nefeste bitirdi; sonra tembelce kaşlarını çatarak bulaşıkları mutfağa taşıdı.

Sonbaharın gelmesiyle hava serinlemiş, o bunaltıcı sıcaklar dağılmıştı; dışarı çıkıp spor yapmak için ideal bir havaydı. Bowling salonu kalabalıktı. Lu Zhengsi, Miao Jing'i gördüğünde gözlerindeki hayranlığı gizleyemedi. Miao Jing'in bowlingde bu kadar iyi olacağını hiç tahmin etmemişti. Miao Jing, eski erkek arkadaşının bu sporu sevdiğini, kendisinin de ondan biraz bir şeyler kaptığını söyledi. Miao Jing'de her zaman böyle bir tezatlık vardı; ona ait değilmiş gibi duran pek çok özellik —mühendislik okuması, mühendis olması, enerjik bir sporcu kimliği, açık sözlü ve dürüst bir ilişki tarzı— onda sessizce eriyip gidiyor ve insanı kendine hayran bırakıyordu.

Alışveriş merkezi de oldukça kalabalıktı. Tu Li'nin tanıdığı tezgahtar arkadaşları vardı; onlarla sohbete dalmış, bir yandan da alacaklarını hazırlatıyordu. Ödemeyi hemen yapma acelesi yoktu. Chen Yi ve Huaqiang bir meseleyi konuşmaya gitmişlerdi, Tu Li'ye kendi başına gezmesini söylemişti; işi bitince gelip ödemeyi yapacaktı. Tu Li, onun bu emir kipiyle konuşan tavrına bayılıyordu; en azından "reis" ödeme yaparken eli açıktı. Arkadaşları, bu kadar yakışıklı ve cömert bir sevgiliyi nasıl bulduğuna dair ona gıptayla bakıyordu.

Chen Yi, beyaz gömleği ve siyah pantolonuyla geldiğinde; parıl parıl parlayan kösele ayakkabılarıyla tam bir "beyefendi serseri" havası estiriyordu. Zaten geniş omuzlu ve kalıplı biriydi, gömlek vücudunda dimdik ve kusursuz duruyordu. Gömlek kollarını dirseklerine kadar kıvırmıştı; entelektüel ya da sıradan bir tip gibi değil, adeta ete kemiğe bürünmüş, ele avuca sığmaz bir testosteron kütlesi gibiydi. Tu Li'nin gözleri parladı, nazlı bir tavırla adamın

yanağına bir öpücük kondurdu ve arkadaşlarına gülümseyerek, "Nihayet gelebildi," dedi.

Arkadaşları kıskançlıktan çatlamak üzereydi; Tu Li'nin adamın koluna girip uzaklaşmasını izlerken fısıldaşıyorlar, arkadaşlarının gözlerinin fal taşı gibi açıldığını görünce de gururla omuzlarını dikleştiriyorlardı.

Birkaç mağazadan alışveriş yapmışlardı. Chen Yi ödeme yaparken faturaya bir göz attı; ödemeyi yapabiliyor olması, kendini tamamen feda edeceği anlamına gelmiyordu. Alışveriş çantalarında Tu Li'nin kendi ailesi ve kardeşi için aldığı kıyafetler vardı; Chen Yi onları Tu Li'nin kendisine ödetti.

Yemek yiyecekleri yeri Tu Li seçmişti; bir Japon restoranıydı. Masalarına henüz oturmuşlardı ki yan masadan gelen sesleri duyunca şaşkınlıkla kafalarını çevirdiler.

Miao Jing ve Lu Zhengsi'nin de orada olacağını tahmin etmemişlerdi. Aslında bu pek de tesadüf sayılmazdı; Miao Jing, Tu Li'ye şehirde tavsiye edebileceği restoranları sormuş, Tu Li de birkaç isim vermişti. Burası bilardo salonuna en yakın ve gençlerin randevuları için en uygun yerdi.

Bu öğle yemeği dört kişilik bir yemeğe dönüştü.

Tu Li, Lu Zhengsi'yi ilk kez görüyordu; gülümseyerek ona bakınca Lu Zhengsi utancından burnunu kaşıdı: "Daha çok küçük bir kardeş gibi duruyor."

Miao Jing, Lu Zhengsi'yi korurcasına elini hafifçe koluna koydu: "Kardeşim değil, erkek arkadaşım."

Bu cümleyi çok sakin bir tonda kurmuştu ama cümlenin sonunda dudaklarının kenarı ve gözleri ister istemez yukarı kıvrıldı; içten, sıcacık bir gülümseme yayıldı yüzüne.

Chen Yi, önünde sessizce dikiliyordu.

Miao Jing bu kez Tu Li'yi tanıttı: "Ağabeyimin kız arkadaşı, Tu Li. Lili Abla."

"Lili Abla, Yi Abi, merhaba."

"Tebrikler, tebrikler. Birbirinize çok yakışmışsınız."

"Teşekkürler."

"Güzel." Chen Yi'nin bakışları derin bir inceleme barındırıyordu; sonunda dudaklarını kıvırıp Lu Zhengsi'nin omzuna vurdu. Sesinde hafif bir baskı vardı: "Bana Chen Yi diyebilirsin."

"Estağfurullah, ben yine Yi Abi diyeyim."

Yemek oldukça neşeli geçiyordu. Miao Jing ve Lu Zhengsi nasıl tanıştıklarını tatlı tatlı anlatıyor, Tu Li güncel konulardan bahsediyor, şakayla karışık ileride dördünün bir mahjong masası kurabileceğini söylüyordu. Sadece Chen Yi az konuşuyor, arada bir mırıltıyla onay veriyordu.

Miao Jing, adamın beyaz gömleğine bakarken gözleri bir an fazladan takılı kaldı; sonra hemen bakışlarını çevirip yumuşak bir ifadeyle Lu Zhengsi'ye odaklandı.

Öğle yemeği bitince Miao Jing ve Lu Zhengsi'nin randevusu sona erecekti ki Tu Li birlikte sinemaya gitmeyi teklif etti. Chen Yi ile daha önce hiç sinemaya gitmemişlerdi; ya bilardo salonunda ya mahjong masasında ya da oyun salonunda oluyorlardı. Dördü bir aradayken daha eğlenceli olurdu.

Herkes için fark etmezdi, sırayla onay verdiler. Tu Li telefonunu kurcalıyordu.

"Çok popüler bir aile filmi var, yorumları harika. Hem komik hem de ağlatıyormuş. Başrolde son zamanların en meşhur komedyeni var, buna gidelim mi?"

Lu Zhengsi de bu filmi seviyordu ama Miao Jing ve Chen Yi tepkisiz kaldı; başka film olup olmadığını sordular.

"Diğer filmler için beklemek gerekiyor, en çok seansı olan bu."

Sonunda Tu Li dört bilet aldı.

Sinema salonu tamamen doluydu, dördünün koltukları yan yana değildi. Miao Jing ve Lu Zhengsi önlerde, Chen Yi ve Tu Li ise birkaç sıra arkadaydı. Koltuklarını ayrı ayrı aradılar; içerisi çok karanlıktı, Lu Zhengsi, Miao Jing'in elini tutarak yavaş yavaş yerlerine doğru ilerledi.

Miao Jing'in eteği kısaydı, kadife koltuklar ise pek temiz görünmüyordu. Lu Zhengsi'nin yanında ince bir ceketi vardı; gülümseyerek ceketi uzattı: "İşe yaradı işte."

"Teşekkürler."

Gerçekten düşünceli bir çocuktu.

Film sahiden güzeldi; sevgi dolu ama çatlak ebeveynler, yaramaz ve talihsiz çocuklar, yolculukta yaşanan aksilikler... Salonda gök gürültüsü gibi kahkahalar yükseliyordu. Miao Jing gözlerini ayırmadan ekranı izledi; ailenin birbirine sarılıp ağladığı sahnede Lu Zhengsi'ye lavaboya gideceğini işaret edip karanlıkta salondan çıktı.

Biraz nefes almak için lavaboya gitti, sonra dışarı yöneldi. Karanlık koridorda keskin bir parmak şıklatma sesi duyuldu. Miao Jing başını çevirdi; koridorun sonundaki sigara içme alanında biri vardı. Tek eli cebinde, dar pencereden sızan soluk gri ışık beyaz gömleğinin üzerine düşüyordu. Gözlerini hafifçe kısmış, çenesini yukarı kaldırmıştı; boğazından dumanlar süzülüyor, sisli bir pusun içinde hayal meyal seçiliyordu.

Miao Jing salona geri dönmeye niyetli değildi, doğrudan yanına gidip önünde durdu.

"Neden çıktın?"

"İzlemek istemedim."

"O zaman bir yere oturup onları mı bekleyelim?"

"Şu sigaram bitsin, bekleyelim."

"Peki."

"Yeni erkek arkadaşın nasıl? Sevdin mi?"

"Sevdim." Üzerindeki Lu Zhengsi'nin ceketini çekiştirdi. "Çok nazik ve düşünceli."

"İyi bari." Tembelce gözlerini indirdi.

Boğazındaki dumanı tamamen boşalttıktan sonra kolunu ona doğru uzattı. Gömlek manşetinden esmer bir kol dışarı çıkmıştı, ince derisinin altından mavi damarlar seçiliyordu. Uzun parmaklarının arasında hâlâ yarım bir sigara vardı; ona doğru tuttu, sesi boğuktu: "Bir nefes ister misin?"

"Sigara içmiyorum."

"Biliyorum." Tembelce gülümsedi. "Eskiden içmemişsin gibi konuşma... Film de sarmadı zaten, değil mi?"

Miao Jing'in kirpikleri titredi; elinden sigarayı aldı. Sigarayı tutuşu tıpkı onunkine benziyordu; beceriksizce bir nefes çekti, o keskin duman genzini yakınca ince kaşlarını çattı. Gözlerinde yakıcı bir his belirdi, dumanı tamamen dışarı üfledi ve sigarayı tekrar ona uzattı.

Adam hafifçe eğilip sigarayı geri aldı, iki nefes daha çekip kül tablasında söndürüp ezdi.

"Hadi gidelim."

İkisi yan yana yürüyüp uzaklaştılar. Kül tablasında bırakılan izmaritin üzerinde silik bir ruj lekesi kalmıştı.

— 14 —

Kemik

Lu Zhengsi hayatına girdiğinden beri, hafta sonları buluşup vakit geçiriyorlardı; Miao Jing'in sosyal hayatı epey renklenmişti.

Jincheng iş seyahatindeyken bahsettiği o "iki üç aylık sevgililik" ve "evdeki ağır hasta" meselesini Lu Zhengsi ertesi gün kabul etmişti. Diğer iş arkadaşlarının henüz bir yere varmayan flörtöz tavırlarına kıyasla, o çoktan kaleyi içeriden fethetmiş sayılırdı.

Miao Jing, gamzelerini göstererek Lu Zhengsi'ye elini uzatmıştı; reddedeceğini hiç düşünmemişti zaten. Daha detaylı bir açıklama istediğinde ise sadece gülümseyerek, "Zamanla öğreneceksin," demişti.

Bunu davul zurnayla ilan etmemişlerdi; sadece aralarında bir anlaşma yapmış ve o belirsiz arkadaşlık evresine girmişlerdi. Sabah sekizdeki sabah toplantısından gece ondaki mesaiye kadar hep aynı saftaydılar. Hafta sonları baş başa vakit geçirdikçe, Lu Zhengsi, Miao Jing'in hem işte hem özel hayatta insanı rahatlatan biri olduğunu fark etmişti. Mesafeli bir soğukluğu vardı ama kibirli değildi; ciddi ve disiplinliydi ama başkalarını düşünmeyi de bilirdi; kararlı ve güçlüydü ama gerektiğinde geri adım atıp yumuşayabiliyordu.

Aslında pek konuşkan biri değildi; Lu Zhengsi onun geçmişine dair çok az şey duymuştu. Sadece annesiyle birlikte Tengcheng'e taşındığını, Chen Yi'nin üvey ailesinin oğlu olduğunu, sonra üvey babasının öldüğünü, annesinin tekrar evlendiğini ve kendisinin üniversite bittikten sonra Tengcheng'e döndüğünü biliyordu.

Birkaç cümleye sığan bu hikaye aslında oldukça çalkantılıydı. Miao Jing bunları sanki sıradan şeylermiş gibi anlatıp geçiyordu. Lu Zhengsi daha ne olduğunu anlamadan, kız hemen iş konusuna dönüyordu: "İmalat tarafıyla iyice teyit et; bu parçaların kaynak ve montaj uyumu tutuyor mu? Kalıp emri verildikten sonra geri dönersek, o enkazın altından kalkamayız."

Böylesine mesafeli ve güzel bir kızın işindeki bu hırsı ve titizliği tüm departmanın dikkatini çekiyordu. Herkes ona bir şekilde yardımcı olmaya

çalışıyordu ama Miao Jing gerçekten çok başarılıydı; hatta erkek meslektaşlarını bile geride bırakıyordu.

Lu Zhengsi ona hayrandı; tamamen onun ritmine ayak uydurmuştu.

Bowling günündeki o yemek ve film sayesinde Lu Zhengsi, Tu Li ve Chen Yi'nin WeChat'ini de eklemişti. Chen Yi'nin bir bilardo salonu işlettiğini biliyordu. Tu Li, bir gün hep beraber takılmayı teklif etmişti; salonda mahjong masası da vardı, dört kişi güzelce oynayabilirlerdi.

Miao Jing hafta sonu randevuya çıkınca, Tu Li de doğal olarak Chen Yi'yi dürtüklüyordu. Kadınlık içgüdüleri ona Chen Yi'de bir tuhaflık olduğunu söylüyordu.

Asıl tuhaflık şuydu: Chen Yi yaz tatilinde Yunnan'a gitmişti ve döndüğünden beri, yani üç aydır onunla yatmamıştı.

Ayrıca son zamanlarda çok durulmuştu. O hayta arkadaşlarıyla yiyip içmeyi, gezmeyi tozmayı bırakmıştı. Tu Li'ye de pek yanaşmıyordu. Aradığında hep bilardo salonunda antrenman yaptığını söylüyordu. Tu Li, Bozai'ye salondaki durumu, Chen Yi'nin peşinde başka kadınlar olup olmadığını sormuştu. Bozai, Chen Yi'nin dükkanı kapatır kapatmaz eve gittiğini, kızlarla pek yüz göz olmadığını, her şeyin normal göründüğünü söylemişti.

Tu Li geceyi onunla geçirmek istiyordu ama Chen Yi'nin hiç havası yoktu. Yanında kalmak istediğinde ise adam surat asıp izin vermiyordu. Tu Li, hâlâ Miao Jing'in önünde yaşanan o rezaletin etkisinde olduğunu sanıp, "Miao Jing de yetişkin bir kadın, ne olacak sanki? Hem gider otele yerleşiriz," diye şaka yapmıştı. Chen Yi ise sigarasını sertçe bir kenara fırlatıp, Tu Li'nin etrafında zaten bir sürü adam olduğunu, gidip onlardan birini bulmasını söylemişti.

İlk olarak bir barda tanışmışlardı. Tu Li, Chen Yi'nin tam bir hovarda olduğunu düşünüyordu; "takılırız geçer" demişti ama Chen Yi ona doğrudan "sevgilim" unvanını vermişti. Tu Li de haliyle buna sıkı sıkıya tutunmuştu. Şimdi Chen Yi böyle konuşunca, kadının kaşları çatıldı; içine bir kurt düştü ama ne yapacağını bilemedi.

Aslında Tu Li, Miao Jing'e de ağız aramıştı ama Miao Jing bu konuya girmeyi reddetmiş, sadece nazikçe, "Bilmiyorum, belki doğrudan Chen Yi'ye sormalısın," diye cevap vermişti.

……

Lu Zhengsi ve Miao Jing'in programı yoğundu: Kutu oyunları, bowling, doğa yürüyüşleri, koşu... Bazen de şirkette mesaiye kalıyor ya da test pistine gidiyorlardı. Tu Li onların randevulaştığını duyunca Chen Yi'yi de peşlerine takılmaya zorluyordu. Chen Yi'nin suratı hep asıktı; birkaç kez reddetse de sonunda istemeye istemeye geliyordu.

Lu Zhengsi'ye karşı tavrı çok mesafeliydi; pek sıcak davranmıyor, hep bir uyuşukluk halindeydi. Dört kişi bir aradayken, o kapı nöbetçisi gibi bir köşede dikiliyor, o asi ve dünyadan bezmiş ifadesiyle bacak bacak üstüne atıp oyun oynuyor ya da ortadan kayboluyordu.

Havanın en yumuşadığı an, go-kart oynamaya gittikleri zamandı. Erkeklerin hıza karşı doğuştan gelen bir tutkusu vardı; üstelik iki otomobil mühendisi bir aradaydı. Miao Jing ve Lu Zhengsi bir köşede şasiden, direksiyon sisteminden, amortisörlerden ve lastiklerden konuşuyor; oradan işe, atölyedeki aksaklıklara ve teknik dosyalara geçiyorlardı. Tu Li ve Chen Yi ise kendi dünyalarındaydı; pistte birbirleriyle yarışıyorlardı. O gürültülü motor sesleri sohbetlerinin fon müziği olurken, Miao Jing bir ara başını kaldırdı. Yumuşak bakışları pisti taradı; Lu Zhengsi onun baktığı yere bakınca Chen Yi'nin pistte drift yaptığını gördü.

"Yi Ağabey harika sürüyor; ralli pilotu gibi, kontrolü çok sağlam. Herhalde hep araçlarla iç içe."

Miao Jing son zamanlarda ne yaptığını bilmiyordu ama eskisini hatırlıyordu: "Eskiden motosiklet yarıştırırdı, bu işlerin kurdudur."

"Öyle mi?" Lu Zhengsi güldü. "Yi Ağabey gerçekten yetenekli. Lili Abla bilardoda da çok iyi olduğunu söylemişti."

Miao Jing sordu: "Sen bilardo bilir misin?"

"Biraz."

"Bir ara kozlarınızı paylaşırsınız o zaman."

Tu Li yorulup pistten çıkınca, Lu Zhengsi hevesle sahneye atıldı. Pistte tam bir ralli havası esiyordu. Lu Zhengsi'nin hızı da fena değildi; Chen Yi'nin arkasından bir sağa bir sola atak yapıyordu. Miao Jing ve Tu Li dinlenme alanında oturuyorlardı. Tu Li pudrasını çıkarıp makyaj tazelerken bir yandan da Chen Yi'yi izliyordu. Adamın "Hızlı ve Öfkeli" sahnelerini aratmayan sürüşünü, pistten yükselen toz bulutlarını görünce heyecanla Miao Jing'e döndü: "Sence de Chen Yi çok havalı değil mi?"

"Değil." Miao Jing'in sesi dümdüz ve umursamazdı. "Sadece hava atıyor."

Tu Li kıkır kıkır güldü: "Onun havasını söndürmeyi iyi biliyorsun."

Miao Jing gülümsedi: "Söndürülecek çok havası var."

Daha sonra Chen Yi ve Lu Zhengsi pistten çıktılar. Kasklarını çıkardıklarında ikisi de kan ter içindeydi. Chen Yi kurtlarını dökmüştü; kısa saçları sırılsıklam olmuş, tişörtü vücuduna yapışmıştı. Kemikli ve kaslı hatları tüm çıplaklığıyla ortadaydı; terli, yakışıklı ve son derece çekici görünüyordu.

Dörtlü yemek yedikten sonra Chen Yi, Lu Zhengsi ve Tu Li'yi evlerine bıraktı. Miao Jing arka koltukta telefonuna bakıyordu. Başını kaldırıp sordu: "O yıllarda hiç yarışlara katıldın mı?"

Chen Yi direksiyonu sıkıca kavradı: "Sen izin vermiyordun ya, unuttun mu?"

"Yani gerçekten hiç oynamadın mı?"

"Sonsuza kadar on yedi yaşında kalacak değilim ya; o kadar kanı kaynayan, canını tehlikeye atan biri değilim artık." Sesi rahattı. "Para kazanacak başka yollar da var; bilardo oynamak karnımı doyurmaya yetiyor."

"Senin aklın hep böyle işlere çalışır zaten." Miao Jing lafı yapıştırdı. "Gerçekten de güzel yaşıyorsun."

Adamın koyu gözleri parladı: "Ne yapsaydım yani? Seninle Lu Zhengsi gibi üniversite okuyup mühendis mi olsaydım?"

"Öyle demek istemedim." Miao Jing bakışlarını kaçırıp telefondaki mesajlara cevap verdi. Chen Yi dikiz aynasından ona bir bakış fırlattı, omuzlarını silkti ve arabayı eve doğru sürdü.

……

Geçen günkü bilardo muhabbetinden sonra Lu Zhengsi, Chen Yi'nin salonunu gerçekten merak etmişti. Miao Jing ile birlikte bir ara uğramaya karar verdiler. Chen Yi gelecelerini bildiği için hazırlıklıydı; Lu Zhengsi'ye özel bir masa ayırmıştı.

Lu Zhengsi üniversitedeyken arkadaşlarıyla arada bir bilardo kulüplerine giderdi ama pek tecrübesi yoktu; oyun seviyesi ortalamaydı. Chen Yi ağır ağır ona eşlik ediyor, bilerek yol veriyor, oyunda daha uzun kalmasını sağlıyordu.

Miao Jing ve Bozai barda oturup sohbet ediyorlardı. Salonda sadece sekiz bilardo masası, iki üç tane de mahjong masası vardı. Kazanç daha çok içecek, sigara ve meyve tabaklarından geliyordu. Günlük ciro bin ila bin beş yüz yuan arasındaydı. Bozai'nin maaşı aylık sekiz bin yuandı; yani aslında

Miao Jing ile aynı kazanıyordu, tek farkı sömestir ve yaz tatillerindeki durgunluktu. Miao Jing bir hesap yapıp Chen Yi'nin başka bir geliri olup olmadığını sordu. Bozai sırıttı: "Yi Ağabey söylememi yasakladı."

Kız üstelemedi. Bakışları o pembe oyuncak yakalama makinelerine kaydı; bugün dükkanda hiç kız yoktu, makineler boştu. Bozai, Miao Jing'in makinelere baktığını görünce ona koca bir kova jeton verdi; gitsin oynasın diye. Miao Jing de gerçekten jetonları kapıp oyuncak yakalamaya gitti.

Jetonlar bedava olduğu için hiç acımıyordu; sadece en sevdiği oyuncaklara odaklanmıştı ama başarı oranı oldukça düşüktü.

"Ne zamandır oynuyorsun? Sadece bu iki taneyi mi yakaladın?" Chen Yi su almak için bara gelmişti, geçerken uğradı.

"Zhengsi deniz kaplumbağalarını sever, ona şunu yakalamaya çalışıyorum." Gözlerini cam bölmeye dikmişti. "Arkada kalmış, açısı çok zor."

"Ben yapayım mı?"

"Hayır." Kestirip attı.

Chen Yi bir ses çıkarıp masasına döndü.

Dürüst olmak gerekirse, Chen Yi'nin tekniği Lu Zhengsi'nin beklentilerinin çok üzerindeydi. Lu Zhengsi bilardo uzmanı değildi ama en azından temelini biliyordu, maçları izlemişliği vardı. Chen Yi'nin vuruş gücü ve top kontrolü son derece hassastı. Lu Zhengsi onun bölgedeki en iyi oyuncu olduğunu tahmin ediyordu; yandaki izleyiciler ise gülerek tahminini daha da yükseltmesini söylediler.

Salonda her ay düzenlenen dostluk turnuvasının birincilik ödülü, dükkan açıldığından beri yerinde duruyordu; kimse onu almayı başaramamıştı.

Diğer bilardo kulüplerinde, üniversiteler arası şampiyonalarda birincilik almış antrenörler bile Chen Yi'yi hiç yenememişti.

Bilardo, ustalığın halk arasından çıktığı bir oyundu; bazen yol kenarında dürüm satan bir usta bile insanı dehşete düşürebilirdi. Profesyonel ve amatör arasındaki o duvar o kadar da kalın değildi. Chen Yi hiç resmi turnuvaya katılmamıştı ama milli oyuncularla bile kapışmışlığı vardı; Tengcheng'de henüz bileğini büken çıkmamıştı.

Miao Jing oyuncaklarını yakaladıktan sonra masanın kenarına gelip izlemeye başladı. Chen Yi çoktan Lu Zhengsi'ye ders vermeye başlamıştı; nişan alma yöntemlerini, vuruş ritmini gösteriyordu. Kısa mesafeli düz

vuruşlardan dar açılı vuruşlara kadar her şeyi gösterip sonunda masayı temizledi. Lu Zhengsi hayran kalmıştı; hevesle bir el daha istedi, işe bizzat koyuldu. Öyle dalmıştı ki Miao Jing'in yanında olduğunu unutuverdi.

Kız bilardo oynamayı bilmezdi; sadece görmüş, dokunmuştu ama bunca yıl eline hiç ıstaka almamıştı. Üniversitedeyken de birkaç kez masanın başında durma fırsatı olmuştu ama ne denemeyi ne de birinin ona öğretmesini istemişti.

"Miao Jing, sen de denemek ister misin?" Lu Zhengsi gülerek sordu. "Benim Yi Ağabey ile oynamaya çapım yetmez, biz iki acemi bir el atalım mı?"

Chen Yi kendi ıstakasını Miao Jing'e uzattı, kaşlarını kaldırdı: "Dene bakalım. Ben öğreteyim mi?"

Miao Jing bir an düşündü, ıstakayı aldı, ucuna tebeşir sürdü ve gördüklerini taklit etmeye çalıştı.

Üzerinde dökümlü, şık bir pantolon ve ipek bir bluz vardı; normalde su kenarındaki bir çiçek gibi dingin ve zarif görünürdü. Şimdi kollarını dirseklerine kadar sıvamış, porselen gibi bembeyaz kollarını açığa çıkarmıştı. Masaya doğru eğildi, belini hafifçe büktü; o sade kıyafetlerin altındaki vücut hatları masanın üzerinde kıvrımlı bir silüet oluşturdu. Elini masaya sabitledi, ıstakayı hafifçe kaydırdı: "Böyle mi?"

Duvardaki aynada tüm endamı eksiksiz yansıyordu; her şey o kadar netti ki kaçacak yer yoktu.

Salonda insan çoktu; yan tarafta oturan ya da ayakta duran bir sürü erkek vardı. Lu Zhengsi masanın diğer ucunda topun açısını ölçüyordu. Chen Yi ise kızın hemen yanında duruyordu; geniş gövdesi kızın narin bedenini gölgeliyordu. Bakışları aynadaki yansımada gezindi, adem elması sertçe hareket etti. Kaşlarını çatmış, derin ve karanlık gözlerle ifadesizce elini uzattı; parmak uçlarıyla kızın o sivri dirsek kemiğine dokundu. O pürüzsüz teninde yakıcı bir sıcaklık bıraktı.

"Kolunu düz tut." Parmakları dirseğinden omzuna kadar ağır ağır kaydı; iki parmağıyla hafifçe aşağı bastırdı, sesi derin ve boğuktu: "Omuzlarını kasma, serbest bırak."

Hareketlerini düzeltiyor, ıstaka kullanımını ve vuruş tekniğini öğretiyordu. O iri gövdesiyle kızın üzerine doğru eğildi, iki koluyla onu yanlardan kuşattı; ona hareket alanı bırakırken aslında onu kendi alanına hapsetmişti. Nefesleri

ve kokuları birbirine karışıyor, adamın soluğu kızın kulağının dibinde dağılıyordu.

Miao Jing sırtına yaslanan o gövdeyi, o geniş ve ağır cüsseli baskıyı hissediyordu. Sanki dış dünyadan tamamen koparılmış, özel bir alana hapsedilmişti. Başını hafifçe çevirdi; o kalabalığın ve gürültünün ortasında, gözleri bir sonbahar gölü gibi parladı, dudaklarında cilveli bir kıvrım belirdi. Kulağına fısıldar gibi, yumuşacık bir sesle sordu: "Diğer kızlara da böyle mi bilardo öğretiyorsun?"

Sıcak nefesi adamın boynuna çarptı; Chen Yi'nin kulakları anında kıpkırmızı oldu. Adem elması bir kez daha sertçe hareket etti, çene hattı kaskatı kesildi. Kızın bileğini sıkıca kavradı ve kısık, pürüzlü bir sesle mırıldandı: "Bileğini gevşet!"

— 15 —

Kemik

Normal bir sosyal etkileşim... Zaman, mekân, etraftakiler, sesler ve ortam her şeyi karşılamaya yetiyordu. Temaslar anlıktı; parmaklar omuzlara, bele, kollara yağan yağmur damlaları gibi kısa süreliğine düşüyor, sıcaklık ve dokunuş sessizce kumaşın içine sızıyordu. Sadece mor ışık altında o kusursuz parmak izleri görülebilirdi; sesler ve nefesler gözenekler tarafından emiliyor, tütün kokulu erkek kokusuyla zarif, hafif parfüm kokusu birbirine karışıyordu. Sanki siyah bir iplik, derinin altından kaslara süzülüyor, damarlara giriyor ve ana atardamar yoluyla kalbe geri dönüyordu. İpliğin ucundaki ince iğne, savunmasız kalp kapakçığına saplanıyor, sökülüp atılması imkânsız, ince bir sızı ve kaşıntı bırakıyordu.

Chen Yi hemen kendini toparladı; yüzü kaskatı kesildi, bakışları ciddileşti, sesi en derine indi. O kıvrımlı beli, porselen gibi kusursuz teni, o duru bakışları ve yukarı kalkmış zarif çenesini görmezden gelmeye çalışarak ona topa nasıl bakacağını, nereye vuracağını ve nasıl güç vereceğini gösteriyordu...

Gülerek konuşmak, ıstaka sallamak, etrafta gezinmek, çevredeki gürültü... Her şey silik, renksiz bir fondan ibaretti. Sadece o siyah iplik dolandıkça dolanıyordu; neden kimse bu durumu fark etmiyordu? Bu kadar belirgin bir renk ve iz, herkesin gözü önünde pervasızca bir koza gibi örülüyordu.

Miao Jing ıstakayı bıraktı, Lu Zhengsi'ye özür diler gibi bir işaret yapıp dinlenmek için sandalyeye çekildi. Chen Yi bir anda ortadan kayboldu; yol kenarında durmuş, efkârla sigarasını tüttürüyordu. Genç kızlar kaçamak bakışlarla ona bakıyordu; o ise gür kaşlarını hafifçe gevşetip yüzüne hınzır bir gülüş kondurarak onları utandırıp kaçırıyordu.

Bilardo salonuna döndüğünde masa boşalmıştı; Miao Jing ve Lu Zhengsi gitmişti. Bozai, iki tane pelüş oyuncakla çıktıklarını, yakındaki ara sokaklardaki atıştırmalıkçıları gezeceklerini ve dönmeyeceklerini söyledi. Chen Yi bir "hımm" sesi çıkarıp sandalyeye yayıldı; Bozai'nin Lu Zhengsi hakkında, "iri gözlü, terbiyeli, dürüst bir çocuk, Miao Jing ile çok yakışıyorlar" dediğini duydu. Gözlerini tavandaki bir noktaya dikmiş bakıyordu. Bozai bu kez Lili

Abla'nın aradığını söyledi; Chen Yi onun dırdırından sıkılıp Bozai'yi eve yolladı, dükkânda tek başına kalıp kafa dinledi.

O gece Chen Yi eve gitmedi, salonda antrenman yaptı. Şansına bir telefon geldi; komşu şehre birkaç günlüğüne bir snooker ustasının geldiğini haber verdiler. Chen Yi hiç düşünmeden ertesi sabah erkenden yola çıktı.

Kulüp görkemli bir şekilde dekore edilmişti; bugün gelenlerin hiçbiri sıradan insanlar değildi, hepsinin belli bir derecesi ve şöhreti vardı. Kulüp sahibi Chen Yi'yi tanıyordu; resmi turnuvalara katılmazdı ama masadaki yeteneği hafife alınacak gibi değildi. Sahibi onu bir ara kendi bünyesine katmak istemiş ama başaramamıştı. Masanın etrafında büyük bir kalabalık toplanmıştı; Chen Yi izlerken pek konuşmadı, sonunda ıstakayı eline alıp masaya geçti. Duruşu o kadar estetikti ki, ışıklar altındaki o yakışıklı ve genç yüzüyle sanki sadece gösteriş yapacakmış gibi duruyordu. Ama ilk vuruşu yapmasıyla birlikte masadaki herkes sustu.

Bu seviye, profesyonel oyuncuların birinci veya ikinci klasmanındaydı.

Tu Li günlerce ona ulaşamayınca Miao Jing'e sordu ama o da bilmiyordu. Chen Yi ona iki günlüğüne dışarı çıkacağına dair mesaj atmıştı. Sonra Bozai'ye sorunca Chen Yi'nin başka bir şehre bilardo oynamaya gittiğini öğrendi. Bilardo salonunda kasiyerlik yapmışlığı vardı; salonun yıllık yirmi bin yuan civarı kâr bıraktığını, Chen Yi'nin yarısını Bozai'ye verdiğini, kalan on küsur binin kendi cebine girdiğini biliyordu. Chen Yi'nin eli çok açıktı; arkadaşlarıyla dışarı çıktığında hesabı hep o öderdi, bazen de masadaki bahislerle hızlı para kazanırdı.

Miao Jing, Bozai'ye sordu: "Genelde maç başı ne kadar dönüyor?"

"Birkaç binlik de oluyor, bazen maç başı on bin döndüğü de... Yi Abi ne yaptığını bilir, sınırı aşmaz."

"Sık sık yapar mı?"

"Yok canım. Öğrencilerin burada bahis oynamasına da izin vermez zaten; okulun dibindeyiz sonuçta, denetimler sıkı."

Bozai böyle deyince Miao Jing de üstelemedi; Chen Yi ortaokuldan beri bilardo salonlarındaydı, on-yirmi yuanla başlamıştı bu işe, herkes alışmıştı.

Bir hafta geçmişti. Chen Yi dışarıdan döndüğünde havalar iyice soğumuştu. Siyahlar içinde, askeri botlarıyla gelmişti; boynuna nereden bulduysa altın bir zincir takmıştı, yeşim kolyesiyle birlikte sallanıyordu.

Üzerinde tam bir "fırtınalı hayatlar ağabeyi" havası vardı; yine o umursamaz, tembel haline bürünmüştü.

Miao Jing boynundaki altın zinciri görünce gerçek olup olmadığını sordu.

Chen Yi zinciri avucunda tarttı; ağırdı. Gururla kaşlarını kaldırdı: "Bir kulüp sahibi bana kaybetti, sence sahte olabilir mi?"

Maç sonuçlarını sormadı ama arkadaşlarıyla karaoke ve saunaya gitmek için telefonlaştığını duyunca sonucun pek de kötü olmadığını anladı. Telefonu kapatıp yanına geldi; kızın buğulu gözlerinin boşluğa daldığını görünce uzun bacaklarını savurup önüne oturdu. Arkadaşıyla işini bitirmişti, ona sordu: "Ben yokken evde durumlar nasıldı?"

"İyiydi." Koltukta kıyafet katlıyordu, ona pasta yiyip yemeyeceğini sordu.

"Pasta nereden çıktı?"

"Zhengsi'nin doğum günüydü, pasta almıştık. Bitmedi, ben de eve getirdim, buzdolabında duruyor."

Vay be, başkasının artığı pastayı ona teklif ediyordu demek.

"Yemem."

Laf Lu Zhengsi'ye gelince Chen Yi elini çenesine dayayıp gözlerini kıstı, dudak büktü: "Senin Lu Zhengsi ile aran bayağı iyi herhalde?"

"Çok iyi." Miao Jing mahcup bir tavırla başını eğdi, bir şeyi hatırlayınca yumuşak bir sesle ekledi: "Havalar soğudu, sabahları servise yetişmek zor oluyor. Zhengsi de sürekli şehir merkezine gidip gelmek zorunda kalıyor, pek pratik olmuyor. Şirketin lojmanına taşınmayı düşünüyorum. Odama dokunulmasa olur mu? Belki hafta sonları bir-iki günlüğüne dönerim."

Gözlerini indirdi, kara kirpikleri gölge düşürdü; sonra aniden ayağa kalktı, büyük adımlarla uzaklaştı: "Keyfin bilir."

"Dışarı mı çıkıyorsun?"

"Bir şey mi var?"

"İyi o zaman." Kıyafetleri kucaklayıp odasına yöneldi. "Üzerimi değiştireyim, beni de bırakırsın. Bugün bir randevum var, akşam biraz geç dönerim. Eğer erken dönersen çamaşır makinesinin borusuna bir bak, biraz su sızdırıyor."

"..."

Miao Jing kulağındaki inci küpeleri düzelterek odadan çıktı. Uzun saçlarını bir tokayla gevşekçe toplamıştı, birkaç tutam kuğu gibi boynuna dökülüyordu. Açık mavi gömlek elbisesi baldırlarına kadar iniyordu; sıradan bir kıyafet gibi dursa da üzerinde kristal gibi soğuk, duru ve asil bir hava yaratıyordu. Kimse ona diş geçiremez, o kayıp giden etek ucunu yakalayamazdı.

Lu Zhengsi ile bir restoranda buluşmak için sözleşmişti. Chen Yi onu oraya kadar bıraktı ve arabayı kırıp gitti. Miao Jing, Cadillac'ın uzaklaşmasını izledi, sonra Chen Yi'yi aradı.

Sesi hafif sabırsızdı: "Ne oldu?"

Az önce arabada ikisi de tek kelime etmemişti ama şimdi telefon hemen açılmıştı.

"Arka koltukta bir şemsiye kalmış."

"Geri mi getireyim?"

"Gerek yok, haber vereyim dedim. Lili Abla'nınmış, ona geri verirsin."

"Hımm."

Chen Yi arabayla şehirde bir tur attı, yol üstünde Da Yong ve kız arkadaşını aldı, Tu Li'nin aşağı inmesini bekledi, en son Daimao'yu da yanına katıp akşam bir mekâna gittiler; ziyafet, sauna, mahjong ve karaoke... Tam teşekküllü bir eğlenceydi. Chen Yi'nin keyfi yerinde gibiydi, yüzünde kocaman bir gülümseme, bakışları canlıydı. Yemekten sonra mahjong masasında herkes çok eğlendi, Chen Yi de birkaç el oynadı. Tu Li yanına oturmuş, pullarını saymasına yardım ediyordu; epey de kazandılar. Sonunda karaoke için birkaç kasa içki söylendi, oyunlar oynandı. Chen Yi'nin boynundaki o büyük altın zinciri çıkarıp sahtelik testine soktular. İçkiden yüzü solmuştu, yıldız gibi parlayan gözlerini koltuğa yaslamış, ağır ağır sigarasını tüttürüyordu. Tu Li adamın boynuna sarılmıştı, kıpkırmızı ruj izi boynunda parlıyordu.

Miao Jing, Lu Zhengsi'nin gelmesini bekledi, buluştular ve yemek yiyecek bir yer buldular. Son zamanlarda bir yedek parça tasarım projesi Miao Jing'e verilmişti; çizimler tamamlanmıştı, tasarım ve test onay süreçleri başlayacaktı. Miao Jing, Lu Zhengsi ile bunu konuşuyordu. Yemekten sonra Miao Jing doğrudan Lu Zhengsi ile şirkete döndü ve teknik belgeler üzerinde iki saat fazla mesai yaptı.

Vakit epey geç olmuştu; Lu Zhengsi içeriden gelip yağmur başladığını söyledi. Miao Jing kalkıp gitmeye hazırlandı, ofisten çıktılar. Güz yağmuru iliklere işleyen bir soğukla yağıyordu; rüzgâr saçlarını ve eteklerini savuruyordu, o kadar narin ve zarif görünüyordu ki insanın içi titrerdi.

"Çok geç oldu, ben seni bırakayım." Lu Zhengsi ona şemsiye tuttu, araba anahtarlarını çıkardı: "Şirketin arabaları boşta duruyor, birini ödünç aldım, seni bırakırım."

"Teşekkür ederim, zahmet olacak." Miao Jing onun bu nezaketini geri çevirmedi. "Benimle fazla mesai yapmana gerçekten gerek yok."

"Benim için sorun değil, senden çok şey öğreniyorum Miao Mühendis."

"Yine de kendine vakit ayırmalısın, bana benzeme. Ben biraz aşırıya kaçıyor olabilirim."

"Sen benim gördüğüm... en çalışkan kızsın. Hep mi böyleydin?"

"Bu söylenir mi şimdi?" Miao Jing gülümsedi. "Çalışmak, kazanılması en kolay yetenek; ayrıca hayattan ya da dertlerden kurtulmanın en basit yolu."

"Dertlerin çok mu?"

Miao Jing ışıl ışıl gülümsedi: "Sadece hayatın sunduğu seçeneklere karşı büyük bir ilgim var."

İşten, gelecekten ve sektörden konuştular; en sonunda ailelerine geldi konu. Lu Zhengsi çekinerek sordu: "Bahsettiğin o... ağır hasta olan kişi Chen Yi mi?"

"Sence ona benziyor mu?"

Lu Zhengsi kafası karışmış bir halde omuz silkti.

……

Evin önüne geldiklerinde Lu Zhengsi ve Miao Jing tek bir şemsiyenin altında arabadan indiler. Miao Jing dikkatle eteğini tutuyordu; yol kenarında bir arabanın durduğunu fark etmedi. Leopar desenli mini eteğiyle Tu Li, Chen Yi'nin koluna girmiş dönüyordu. Dördü binanın önünde karşı karşıya geldi.

Chen Yi epey içmişti ama sarhoş sayılmazdı. Boynundaki o parıl parıl yanan altın zincir gitmişti. Tembelce Tu Li'ye yaslanmıştı; tüm vücudundan soğuk, karanlık bir hava yayılıyordu. Bakışları sert ve tekinsizdi; yağmurlu gecede o keskin yüz hatları mermer gibi bembeyaz parlıyor, etrafa dizginsiz bir arzu yayıyordu.

İki şemsiye bir noktada birleşti. Chen Yi ve Miao Jing başlarını kaldırdılar; bakışları ince yağmur süzülürken bir anlığına çarpıştı, sessiz bir anın ardından sessizce birbirlerinden koptular.

"Ne tesadüf."

"Döndünüz mü?"

Yağmur o an şiddetini artırmıştı, pantolon paçaları sırılsıklam olmuştu. Dördü birbiri ardına yukarı çıktılar. Miao Jing su kaynatıp çay demledi; Chen Yi'nin ayılmasına yardım edecekti, diğerleri de biraz ısınırdı. Çaydanlık masaya konunca evin havası bir anda şenlendi; Tu Li ve Lu Zhengsi gecenin komik olaylarından, Chen Yi'nin o altın zincirinin nasıl paylaşıldığından bahsediyorlardı. Evin her köşesinde Tu Li'nin çınlayan kahkahaları yankılanıyordu.

Yağmur bu kadar şiddetliyken ve Chen Yi gece boyu her ikramı geri çevirmemişken, Tu Li tabii ki bu gece kalmaya niyetliydi.

Vakit epey geçti. Lu Zhengsi biraz huzursuzdu, gitmek için tereddüt ediyordu ki Miao Jing onu durdurdu: "Yağmur çok şiddetli, bu halde araba sürmen güvenli değil. Kal istersen."

Sözü biter bitmez üç çift göz Miao Jing'in duru yüzüne dikildi. Chen Yi'nin ifadesi hafifçe değişti, anlam verilemeyen bakışları donup kaldı. Lu Zhengsi'nin yüzü hafifçe kızardı, eli ayağına dolandı, başını kaşıdı. Tu Li'nin şakası havayı yumuşattı: "Bu evde bir mahjong masası eksik, yoksa bu gece birkaç el dönerdik. Bakın bakalım evde iskambil kâğıdı var mı?"

Lu Zhengsi bu fırsatla Miao Jing'in odasına girdi.

Odanın kapısı hafifçe kapandı ama kilitlenmedi; ince bir aralık kalmıştı, içeriden gelen sesler duyulabiliyordu. Tu Li gülen gözlerle bir oraya bir buraya baktı, sonra cilveli bir tavırla Chen Yi'nin üzerine sokuldu, saçlarının ucuyla adamın ifadesiz yüzünü gıdıkladı. Chen Yi'nin kaşları iyice çatıldı ama hiç istifini bozmadı; gözlerini kısmış, sigarasını üst üste çekiyordu.

"Neden tek kelime etmiyorsun?" Tu Li kırmızı dudaklarını büzdü, cilveli gözlerini kırpıştırdı, kulağına fısıldadı: "Ben bir duşa gireyim mi?"

Gözlerini yarı kapadı, ağzından bir duman bulutu saldı; cevap niyetine dudaklarını soğukça kıvırdı.

Tu Li keyifle banyoya girdi; hatta Miao Jing'den makyaj temizleme sütü ve yüz kremi ödünç aldı. Chen Yi'nin odasına girdiğinde, adamın yatak başlığına yaslanmış, bacaklarını uzatmış sigara içtiğini görüp kıkırdadı. Uzun saçları

Chen Yi'nin omzuna dökülüyordu: "Bu gece çok ilginçti. Miao Jing iki bardak ve bir kutu sütle odaya girdi, bana da isteyip istemediğimi sordu. Kim bu saatte süt içer ki?"

İki kolunu Chen Yi'nin omuzlarına doladı, onu öpücüklere boğdu; sesi davetkârdı: "Sen yıkanmayacak mısın? Birazdan banyoda sıra olabilir."

Chen Yi'nin bakışları sertti; çakmağı çakıp bir sigara daha yaktı, sesi boğuk ve hafife alır gibiydi: "Ne acelen var, bırak önce onlar yıkansın."

Tu Li şehvetle onun sert göğüs kaslarını sıktı, aniden "aa" dedi, gözlerinde muzip bir parıltı belirdi: "Yandaki odadan ses mi geliyor?"

Eski evdi; iki oda yan yanaydı, kapılar birbirine bakıyordu, ses yalıtımı pek iyi sayılmazdı.

"Bu ne sesi böyle? Çığlık atıyor sanki." Tu Li ağzını kapatıp kıkırdadı. "Miao Jing'in bu kadar narin ve hanım hanımcık durduğuna bakma, bayağı rahatmış. Siz erkekler bir yarışsanıza; bakalım hanginiz daha dişli? Yoksa böyle dinlemek çok..."

Yüzünde karanlık, gaddar bir huzursuzluk belirdi ama kendini tutmak için kaskatı kesildi. Şakakları zonkluyordu, gözbebekleri kararmıştı, hafif kanlanmıştı. Sigarayı gittikçe daha hızlı, daha düzensiz çekmeye başladı. Sonunda kaşları vahşi bir ifadeyle çatıldı, Tu Li'yi üzerinden çekip kaldırdı: "Giyin."

"Ne oldu?" Tu Li anlamamıştı.

Uzun bacaklarını yataktan indirdi, adımlarında öldürücü bir hava vardı. Gidip yan odanın kapısını çaldı; güm güm güm... İçerideki ses kesildi. Miao Jing kapıyı incecik bir aralık bıraktı; o simsiyah, berrak gözlerini ona dikti.

Dişlerini sıktı: "Dışarı çık."

"Üzerimi değiştireyim."

Sesi tembel ve boğuktu; bakışları mahmur ve bitkindi. Kapıyı kapattı.

Sırtından yukarı iğne gibi bir acı yayıldı.

Miao Jing üzerinde sadece incecik, kısa bir gecelikle çıktı. Üzerine uzun bir yün hırka dolamıştı. Kollarını kavuşturup odadan çıktı; Chen Yi balkonda onu bekliyordu.

Gözleri inanılmaz bir parlaklığa sahipti, aynı zamanda korkutucu derecede vahşiydi. Başını eğmiş, göz kapaklarını soğukça aralamış, adım adım yaklaşan kıza dik dik bakıyordu.

Rüzgâr, göl dibindeki sık su yosunları gibi uzun saçlarını uçuşturuyordu. O güzel gözleri yumuşak ve sakindi. Miao Jing balkonda durdu, arkasındaki kapıyı eliyle kapattı ve alçak sesle sordu: "Ne oldu?"

Dişlerini sıktı, bir daha sıktı; az kalsın azı dişlerini kıracaktı. Sözleri soğuk ve derindi, her bir kelimeyle kızı olduğu yere çiviledi: "Neden döndüğün, nerede kaldığın, ne yaptığın umurumda değil. Ama eve adam getirip yatmana izin vermedim. Ya buradan taşınırsın ya da otele gidersin ulan."

Miao Jing uzun bir süre sessiz kaldı; sonunda gözlerini yere indirdi ve dudaklarını hafifçe araladı: "Peki ya sen? Senin odanda da biri var."

"Benim için de geçerli," dedi hınçla. "Eve yatıya kadın getirmeyeceğim."

"Peki," dedi Miao Jing. Bir süre düşündü. "Ama ya sen evde yoksan?"

"Olmaz!!"

"Tamam o zaman." Ona gülümsedi; o gülümsemede bir kurnazlık, bir hınzırlık vardı.

Onun o ifadesini görünce yüzü kaskatı kesildi, mermer gibi sertleşti; boğazına yapışıp o gülüşü susturmak, onu itaatkâr kılmak istiyordu.

Miao Jing odasına döndü ve onun gözünün önünde kapıyı sonuna kadar açtı; Lu Zhengsi çoktan gitmişti, oda bomboştu. Dizüstü bilgisayarını alıp bir bölüm eğlence programı izledi.

"İyi uykular, ben yatıyorum."

Chen Yi'nin beyninde bir uğultu koptu; olduğu yerde buz gibi bir rüzgârın ortasında kalakalmıştı.

Tu Li, öfkeden kudurmuş bir halde, yüzü kireç gibi olan Chen Yi tarafından evine bırakıldı.

— 16 —

Yabani Köpek

Chen Yi burayı avucunun içi gibi biliyordu. Bir kablo yığınından bakır telleri ayıklayıp çıkardı, sonra Miao Jing'e yardım etmesi için işaret verdi. Hurda makinelerin içinde demir bilyeler vardı; taşıyabildiği kadarını alabilirdi.

Miao Jing, o ilk korkusunu atlatıp ne yapacağını şaşırmış bir haldeyken, Chen Yi'nin sırtı dönük, büyük bir ustalıkla çalışmasını izledi. O da yavaşça yaklaştı; yağa ve kire bulanmış makinelere dokunmaya, para edecek ne varsa sökmeye başladı.

Sonunda ikisi de tanınmaz halde dışarı çıktılar. Chen Yi, ceketine sardığı ağır yükü omzuna attı; Miao Jing'i o devasa fabrikanın labirentlerinde gezdirdi. Kız, ellerindeki kara yağa bakarak şaşkın şaşkın onu takip ediyordu. Motosiklete binip bir hurdacıya gittiler; topladıklarını yüz otuz yuan karşılığında sattılar.

Chen Yi, buruşmuş paraları alıp Miao Jing'e baktı. O karanlık gözlerinde vahşi bir gurur vardı: "Yürü."

Onu yemeğe götürdü.

Miao Jing açlıktan bayılmak üzereydi, gözlerinin önünde yıldızlar uçuşuyordu. Yol kenarındaki döküntü bir lokantaya girdiler. Chen Yi kırk yuan verip iki çeşit et yemeği ve bir kova dolusu pilav söyledi. O yemek kokusu, Miao Jing'in gözlerini dolduracak kadar güzeldi.

Chen Yi kalan parayı kıza verdi. Üzeri başı pislik içindeydi, kemiksizmiş gibi sandalyeye yayıldı. O sırada bir telefon geldi; işi olduğunu söyleyip Miao Jing'i masada bırakıp gitti.

Miao Jing o yemeği ömrü boyunca unutmayacaktı. Sonrasında ne kadar lüks sofralara otururbut otursun, o döküntü lokantanın tadını hiçbir şey tutmayacaktı.

Saçları darmadağın, yüzü is içindeydi ama gözleri huzurluydu. Karnı tok bir şekilde eve kadar yürüdü.

Evde ışıklar yanıyordu, televizyon açıktı. Chen Yi duşunu almış, odasında yayılmış uyuyordu. Eski klima homurdanıyor, vantilatör ona doğru dönüyordu.

Miao Jing sessizce banyoya girdi; kenarda duran kirli çamaşırları gördü ve ikisininkini de bir güzel çitiledi. Buzdolabının yanından geçerken motorun o tanıdık sesini duydu; kapağı açtığında içerisinin süt ve yumurtayla dolu olduğunu gördü.

Kalbi bir anlığına sızladı.

Ondan sonra Chen Yi ara sıra uğrayıp onu değişik yerlere götürmeye başladı.

Gıda fabrikalarına giderlerdi; orada ıskarta ürünlerin ucuza satıldığı günler olurdu. Karınlarını doyurmaya yeterdi.

Şehir dışındaki barajlara ve tarlalara giderlerdi. Balıkçılar bazen balık hediye ederdi, köylerde sebze ucuzdu. Bir kova balık ve tavuktan ucuz olan ördek etiyle günlerce idare edebilirlerdi. Bir yolunu bulup sofraya et koyuyorlardı.

Ama en çok hurdacıları aşındırıyorlardı. O yıllarda Tengcheng'de yıkım çoktu; her yer şantiye ve boş binaydı. Chen Yi genelde hafta sonu akşamları onu dışarı çıkarırdı. Aslında para kazanmanın daha kolay yolları vardı ama Miao Jing okula gidiyordu ve gururlu bir kızdı; kimsenin onu görmesini istemiyordu. Bu yüzden o metruk binalarda, yıkık dökük şantiyelerde sessizce dolaşmayı tercih ediyordu.

Chen Yi fazla konuşmazdı ama ona işin inceliklerini öğretirdi: Eski cüzdanları ve çekmeceleri mutlaka kontrol etmesini söylerdi; bazen sahiplerinin unuttuğu değerli eşyalar çıkabiliyordu. Miao Jing gerçekten de eski bir cüzdanda birkaç kuruş para, bazen de terk edilmiş fotoğraflar ve hikâyeler bulmuştu.

"Buralara tek başına gelme," dedi bir keresinde, elindeki uzun demir çubukla yeri yoklarken. "Buralar serseri, ayyaş dolu. Seni bir görseler, bir gözlerine kestirseler..." Arkasına dönüp sert bir bakış attı: "Neler yaparlar biliyorsun, değil mi?"

Miao Jing gri ceketinin içinde, ellerinde eldiven, yüzünde maskeyle usulca başını salladı.

"En değerlilerini bul; bakır tel, motor, çip... Ne varsa."

"Yürürken önüne bak; bir çiviye basarsan ya da bir şeyin altında kalırsan canından olursun."

Chen Yi'nin gözü açıktı, kafası zehir gibi çalışıyordu ve çok güçlüydü. Miao Jing sadece ona ayak uyduruyor, yardım ediyordu.

“Eskiden de böyle miydin?” diye sordu bir gün arkasından yürürken. “Hep buralara mı gelirdin?”

Genç adam elindeki telleri çuvala tepiyordu; yüz hatları karanlıkta bile keskindi: “İlkokul, ortaokul zamanları işte... O zamanlar karnım hep açtı, yemek bulmam gerekiyordu.”

Miao Jing bir an duraksadı. Unutmuştu; onun çocukluğu nasıl geçmişti kim bilir? Eve hiç gelmezdi, hep dışarıdaydı; kimsenin umurunda değildi aç mı tok mu olduğu.

O metruk binalarda biri önde diğeri arkada yürüyorlardı. Etraflarındaki her şey kirliydi, parçalanmıştı. Miao Jing onun ayak izlerine basarak ilerliyor, devasa bir çuvalı sürüklüyordu. İkisi de toz toprak içindeydi. Yere düşen gölgeleri karanlık ve yalnızdı. O zamanların geceleri hep puslu gelirdi ona; gökyüzünde hep yarım bir ay olurdu, sanki hiçbir zaman o parlak dolunayı göremeyecekmiş gibi hissederdi. Uzaktan gelen köpek havlamaları ve Chen Yi’nin ıslığına karışan rüzgarın sesini dinlerdi. Onun o devasa sırtına bakar, sonra kendine bakardı. Kendilerini bozkırda yiyecek arayan, kuyrukları kısılmış iki sokak köpeği gibi görürdü; yalnızlığın ve yokluğun içinde bir yaşam belirtisi, bir nebze neşe arayan iki zavallı...

Miao Jing’in masrafı azdı; sadece temel ihtiyaçlar ve okul giderleri... Hurdadan gelen para ona yetiyordu. Chen Yi hâlâ eve pek uğramıyor, onun yemeğine dokunmuyordu.

Parası olmadığı için arkadaşlarıyla pek görüşmüyor, gereksiz harcamalardan kaçınıyordu. Durumunun anlaşılmasını istemiyordu. Zaten sessiz bir kızdı; mezuniyet senesinde sınıftaki etkinliklerin hiçbirine katılmadı. “Mağrur ve yalnız” olarak anılmaya başlamıştı; sınıfın geri kalanından tamamen kopuktu.

Aslında evde tek başına yaşamanın maliyeti düşüktü. Sabahları sefer tasıyla yemeğini götürüyor, akşamları bir yumurta ya da ekmekle geçiştiriyordu. Gece etüdünden dönünce bir şeyler atıştırıp uyuyordu. Günler böyle akıp gidiyordu.

Yalnız yaşamaktan korkuyor muydu? Wei Mingzhen gittikten sonra bir süre korkmuştu ama sonra o his de kayboldu—hayat zaten vuracağını vurmuştu, daha ne olabilirdi ki?

Ancak komşuların dedikodusu bitmek bilmiyordu. Chen Libin ölmüş, ev sessizliğe bürünmüştü. Wei Mingzhen birkaç ay içinde ortadan kaybolmuştu;

bir adamla kaçtığı söyleniyordu. Chen Yi de ortalarda yoktu. Ama Miao Jing hâlâ oradaydı. Chen Yi arada bir uğruyordu. Bu nasıl işti? Annesi kızı tek başına mı bırakmıştı?

Birileri sürekli Miao Jing'in yolunu kesip annesini soruyor, halinden tavrından bir şeyler koparmaya çalışıyordu. Chen Libin'in paralarını, sigorta tazminatını soruyorlardı. Miao Jing ağzını bıçak açmıyor, tek kelime etmiyordu. Bu sessizlik dedikoduları daha da alevlendiriyordu.

Bir yerlerden bir yalan uydurulmuştu: Güya Chen Libin'in milyonları varmış. Para neredeydi? Wei Mingzhen mi almıştı yoksa pay mı edilmişti? Evde tek başına kalan bu kızın elinde para var mıydı?

Bazıları Miao Jing'e yanaşmaya çalıştı; güya ona bakacaklardı, eve girip bir kolaçan etmek istiyorlardı. Mahallenin serserileri yolunu kesmeye, geceleri kapısını çalmaya başlamıştı.

Chen Yi bir gün camdan girmeye çalıştı ama Miao Jing bütün pencereleri kilitlemiş, aralarına tahta parçaları sıkıştırmıştı. Odasının camına vurduğunda içeriden çıt çıkmadı. Chen Yi küfrederek aşağı indi, cama taş attı. Yarım saat sonra perde hafifçe aralandı; Miao Jing'in korkudan bembeyaz olmuş, ağlamaklı yüzü göründü.

Gelenin Chen Yi olduğunu görünce derin bir nefes aldı.

Chen Yi öfkeyle içeri girdi. Bütün pencerelerin kapatıldığını, cam önlerine çiviler dizildiğini, kapıların arkasına barikat kurulduğunu gördü. Kapıdaki o tuhaf düzeneği görünce kaşlarını çattı: "Ne halt yiyorsun sen?"

Miao Jing gözyaşları içinde kapıyı işaret etti; üzerinde siyah kalemle yapılmış bir dizi işaret vardı. Chen Yi'nin bakışları anında kararardı, çehresi vahşileşti: "Ne zamandan beri?"

Miao Jing son zamanlarda yaşadıklarını anlattı; birilerinin peşine takıldığını, kapısının zorlandığını, kapı önünde izmaritler bulduğunu... Tacizlerin ardı arkası kesilmiyordu.

"Yarın benimle geliyorsun," dedi Chen Yi, yüzünde korkunç bir gülümsemeyle. "Benim aileme bulaşmak neymiş görsünler."

Ertesi gün Chen Yi elinde parıl parıl parlayan bir bıçakla çıktı odasından. Miao Jing'in dehşet dolu bakışları altında kızı kolundan tutup dışarı sürükledi.

Kapı kapı dolaştılar. Chen Yi bıçağın sapıyla kapılara vuruyor, ortalığı inletiyordu. O yakışıklı yüzünde ürkütücü bir gülümseme vardı; sesi son

derece nazikti: “Teyzecim, bizim ailenin işlerini çok merak ediyormuşsunuz, geldim işte, buyurun konuşalım.”

İçeridekiler Chen Yi’nin o halini görünce dillerini yutuyor, korkudan titriyorlardı.

Chen Yi bıçağın ağzını okşayarak kapıya yaslandı: “Bakın bakalım, bu bıçak yeterince keskin mi? Karakolun numarası da kolaydır, bilirsiniz. Ben buralarda büyüdüm, çocukken çok ekmeğinizi yedim, evinizi barkınızı iyi bilirim. Bundan sonra daha sık görüşürüz.”

Bütün binayı gezdikten sonra aşağıda, mahallelinin toplandığı yerde durdu. Herkes onu küçüklüğünden beri tanırdı. Chen Yi elinde bıçakla sırıtırken elini Miao Jing’in omzuna attı. Herkese bir mesajı vardı: Eğer bir daha birisi bu evin işlerine burnunu sokarsa, o kişiyi pişman ederdi.

Sonra bir grup arkadaşını çağırdı; motosikletli, dövmeli, tekinsiz bir sürü genç... Mahallenin bütün internet kafelerini, oyun salonlarını gezdiler. Miao Jing’e sarkıntılık eden kim varsa, hepsine güzel bir “ders” verdiler.

Ortalık bir anda süt liman oldu.

Artık iki kardeşi gören yolunu değiştiriyor, tek kelime etmeye cesaret edemiyordu.

Chen Yi, Miao Jing’e küçük bir meyve bıçağı verdi: “Yastığının altına koy, kendini korursun.”

Miao Jing titreyerek bıçağı aldı: “Teşekkür ederim...”

Chen Yi sigarasını tüttürürken kıza bir bakış attı, küllerini silkeledi: “Haftada birkaç gün eve geleceğim.”

Biraz para bıraktı masaya: “Eve yiyecek içecek al... Lazım olur.”

Miao Jing parayı alırken dudaklarını ısırdı, kısık bir sesle sordu: “Sen ne seversin? Onu alayım...”

Chen Yi gülümsedi; o gülüş hem vahşi hem de ışıl ışıldı.

— 17 —

Kemik

Tu Li bir şeylerin ters gittiğini seziyordu.

Anlatamadığı, adını koyamadığı bir tekinsizlik vardı havada. Chen Yi bir tuhaftı; Miao Jing'in döndüğü o günden beri adamın bütün kimyası değişmişti.

Chen Yi ve Miao Jing hiç de abi kardeşe benzemiyorlardı. Dışarıdan bakan biri, aralarındaki bağın ne kadar kopuk olduğunu hemen anlardı. Chen Yi'nin arkadaşlarıyla olan samimiyetinin zerresi yoktu aralarında; aslında birbirleriyle alakası olmayan iki yabancı gibiydiler ama ne hikmetse aynı çatı altında yaşıyorlardı.

Gecenin bir yarısı yan odadan sesler gelmiş, Chen Yi, Miao Jing'i dışarı çağırmıştı. Kapıyı kapatıp balkonda konuşmuşlardı. Tu Li ne konuştuklarını kestiremiyordu ama salondaki o birkaç cümlelik diyalogları, o ses tonu, o tavır... Kapı aralığından her şeyi duymuş ve görmüştü.

Lu Zhengsi ne zaman gitmişti? Durup dururken neden gitmişti ki?

Tu Li kıyafetlerini çoktan çıkarmıştı; şimdi apar topar giyinip eve dönmek zorunda kalması tam bir rezaletti. Topuklu ayakkabılarıyla yere delik açmak istercesine basıyor, Chen Yi'ye sahte bir gülüşle takılıyordu: "Erkekliğine bir şey mi oldu yoksa gizli bir marazın mı var?"

Chen Yi'nin yüzü kadınınkinden de soğuktu. Sabrı taşmış bir halde tersledi: "Git kendine başka bir usta bul o zaman. Nasıl bir tip istersen söyle; zengin mi olsun, yakışıklı mı, yoksa yatakta pes etmeyen cinsten mi? Hemen arayayım, paketleyip göndersinler."

"Chen Yi!" Tu Li'nin yüzü öfkeden mosmor kesildi. "Sana sadık kaldım, her istediğini yaptım, ne zaman çağırsan geldim. Sana bir kez bile yanlışım olmadı. Ne demek istiyorsun sen?"

"Bir şey demek istemiyorum. Bana yanlışın olmadı, benim de sana olmadı. Paran mı eksik kaldı, yoksa zevkin mi?" Adam arsızca, buz gibi bir ifadeyle ekledi: "Bu kadar yeter."

Tu Li dişlerini sıktı, tek kelime etmedi; yüzünden karlar yağıyordu.

Chen Yi arabayı sitenin önünde durdurduğunda sesi küstah ve aşağılayıcıydı: "Burada bitsin. Tadımız kaçmadan ayrılalım. Sen zaten daha iyisini bulursun. Ben bıktım artık, sana karşı sertleşemiyorum bile."

Bu cümle kalbine saplanan bir hançer gibiydi. Tu Li acı bir gülüşle dudağını büktü: "Hadım mı oldun yoksa? Bu kadar mı bittin?"

"Evet, hadım oldum, ne olmuş?" Chen Yi dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi, bakışları hafifti: "Seni erkenden azat ediyorum işte, fena mı?"

Tu Li makyajını silmişti; yüzü bembeyaz, o canlı kırmızı dudakları solgun görünüyordu. Chen Yi'nin sözlerini duyunca gözleri doldu ama çenesini dik tutup tek kelime etmedi. Gururunu son bir gayretle toplayıp kapıyı açtı, arabadan indi. O işveli, endamlı yürüyüşüyle, topuklarını yere vura vura evine doğru uzaklaştı.

Chen Yi, pencereye yaslanıp sigarasını bitirene kadar öylece durdu. İzmariti yere atıp arabayı geri çevirdi.

Miao Jing'in kapısı sımsıkı kapalıydı, içeriden ses gelmiyordu; belli ki çoktan uyumuştu. Chen Yi bitkin bir halde yüzünü ovuşturdu, salonda kaşları çatık bir halde oturdu. Kendi odasına geçtiğinde gece yarısı çoktan geçmişti. Ertesi sabah uyandığında Miao Jing henüz gitmemişti. Üzerinde zarif ve profesyonel bir iş kıyafetiyle yemek masasının kenarında durmuş, küçük ısırıklarla pirinç topunu yiyordu. Chen Yi'nin kapıda dikildiğini görünce, kendisini şirkete bırakıp bırakamayacağını sordu. Bugün genel merkezden birileri gelecekti, sunum yapması gerekiyordu ve dışarıda yağmur yağıyordu. Topuklu ayakkabılarla servise yetişmesi zordu.

Adam soğuk bir sesle onayladı. Önce banyoya gidip elini yüzünü yıkadı. Miao Jing'in kenarda beklediğini görünce, ağzında diş fırçasıyla odasına döndü. Yürürken tişörtünü çıkarıp rastgele koltuğa fırlattı. Çıplak üstüne siyah kapüşonlu bir sweatshirt geçirip dışarı çıktı. Kumaş, gergin ve sıkı kaslarının üzerinden kayıp geçti; omuz kemikleri sweatshirt'ün altından belirginleşiyordu. Miao Jing'in önünde dikildiğinde üzerinde huzursuz, asi bir hava vardı. Kaba bir sesle, "Yürü," dedi.

Vakit henüz erkendi, sonbahar yağmuru ince ince çiseliyordu. Yolda fazla araç yoktu, araba hızla süzülüyordu. Miao Jing biraz yavaşlamasını söylese de Chen Yi cevap vermedi; bakışlarını yola dikmiş, onunla konuşmaya tenezzül etmiyordu.

"Hava kötü, biraz yavaş git."

“Çok konuşacağına taksiye binseydin ya?” Sesi buz gibiydi. “Arabamın ayarını biliyorum, bineceksen uslu uslu otur.”

Miao Jing dudaklarını birbirine bastırdı, o da sustu. Uzun kirpikleri hafifçe titrerken başını çevirip dışarıyı seyretmeye başladı.

Şirkete vardıklarında, Miao Jing arabadan inip henüz şemsiyesini açamadan, siyah Cadillac toz duman içinde uzaklaştı. Bir saniye bile durmamıştı; arabanın sıçrattığı birkaç su damlası kadının eteğine gelmişti.

Chen Yi öfkeliydi.

……

Evdeki atmosfer, dışarıdaki soğuk havayla yarışır hale gelmişti. Dondurucu olmasa da insanı ürperten, üzerine ince bir hırka alma ihtiyacı hissettiren bir serinlik vardı.

Chen Yi’nin yüzünden düşen bin parçaydı. Evde sürekli asık suratla dolaşıyor, bacaklarını yayarak koltukta oturup sigara içiyor, oyun oynuyordu. Miao Jing işten dönüp onu evde görünce akşam yemeğinde ne yemek istediğini sordu. Adam başını bile kaldırmadan, “Ejderha ciğeriyle anka kuşu iliği yapabilir misin?” diye sordu.

“Yapamam,” dedi Miao Jing istifini bozmadan. “Bilmiyorum.”

“Öyle mi?” dedi Chen Yi dudak bükerek, gözleri hala telefondaydı. “Ben de seni her şeye kadir sanıyordum.”

Sırf iğnelemek için konuşuyordu. Miao Jing onun soğuk sözlerini duymazdan gelip basitçe iki kase erişte haşladı. Chen Yi’yi yemeğe çağırdığında adam ağır ağır masaya geldi. Alaycı bir sesle güldü, bakışları aşırı derecede mesafeliydi. Çubukları eline alıp eriştesini yemeye başladı; çiğnerken şakakları zonkluyordu, kim bilir ne kadar dolmuştu. Miao Jing, çamaşır makinesinin borusunu tamir etmesini isteyince adam elini bile sürmedi, kendisinin yapmasını söyledi.

“Madem bu kadar beceriklisin, bir de mühendislik okumuşsun, bir makineyi tamir etmek o kadar mı zor?”

“Vaktim yok, siktir git başımdan! Rahat bırak beni!”

İçindeki öfke ve sıkıntı patlamak üzereydi.

Miao Jing sessizce uzaklaştı. Banyodaki kirli sepetinden adamın kıyafetlerini çıkarıp getirdi ve hepsini birer birer kafasına fırlattı.

Sesi dümdüzdü: “O kadar becerikliysen kıyafetlerini de kendin yıka.”

“Miao Jing.” Chen Yi öfkesini zapt etmeye çalışarak gözlerini yumdu. Omuzundaki kıyafetleri çekip attı, çenesi gerilmişti. Kadına canavar gibi dik dik baktı: “Canına mı susadın sen?”

“Evet, bir sorun mu var?” dedi kadın hafifçe gülümseyerek. Ellerini beline koymuş öylece duruyordu; bu haliyle bile asil ve mesafeli bir havası vardı. Gözlerini hafifçe kıstı: “Bana ne yapabilirsin ki?”

Onu yola getiremeyeceğini mi sanıyordu?

Chen Yi’nin kaşları çatıldı, bakışları kadının zarif vücudunda gezindi. Birden bakışlarını kaçırdı, hışımla ayağa kalkıp evden dışarı fırladı. Kapı büyük bir gürültüyle kapandı; bilardo salonuna gitmişti.

……

Tu Li günlerce evde kapalı kaldı, Chen Yi’den tık yoktu. Sonunda arayıp ayrılıp ayrılmadıklarını sordu. Karşı taraftan taşların şıkırtısı geliyordu; Chen Yi sabırsızca “Evet,” dedi ve telefonu yüzüne kapattı.

Masadakilerin hepsi arkadaştı; bu konuşmayı duyunca sırıtmaya başladılar.

“Yi Abi, ayrılıyor musunuz gerçekten?”

“Olamaz mı?” Chen Yi kaşlarını kaldırıp sırıttı. “Bir itirazın mı var?”

“Li Abla çok güzel kadın, endamı yerinde. Kıydığına değer mi?”

“Neye kıymayacakmışım, güzel kadın dünyada dolu.”

“Yi Abi’nin etrafında kadın mı eksik olur, hepsi üstüne atlıyor zaten.”

“Li Abla en uzun süreli olanıydı sanırım. Herkes seni nikah masasına oturtur diyordu, yazık oldu. Yi Abi, o kadın sana gerçekten gönül vermişti.”

“Abi, benim bir manevi kız kardeşim var, o da çok güzeldir. İstersen bir gün getireyim de bir bak?”

“Hepiniz siktirin gidin başımdan!” Chen Yi ağzında sigarasıyla gülümsedi. “Ben ne zaman evleneceğim dedim ki? Bu hayatta öyle bir niyetim yok, öylesine takılıyoruz işte.”

Tu Li evde perişan bir halde otururken düşündü taşındı, sonunda Miao Jing’i aradı. Lafı kırk dereden getirip Chen Yi’nin hayatında başka bir kadın olup olmadığını sordu; sonra balkonda ne konuştuklarını, eskiden aralarında neler geçtiğini kurcalamaya başladı.

Miao Jing çizimlerin başında kafasını kaldırmıyordu, böyle dolambaçlı konuşmalardan da hiç haz etmezdi: “Li Abla, bazı şeyleri gerçekten

bilmiyorum. Kalanını doğrudan Chen Yi'ye sorabilirsin, sonuçta onunla ilişkin daha doğrudan."

Ve telefonu kapattı.

Tu Li o an Miao Jing'in ne kadar mesafeli ve gururlu olduğunu fark etti. Chen Yi ile aynı evde yaşıyordu ama adamın ne yapıp ne ettiğinden, kimlerle görüştüğünden haberi bile yoktu. Gerçekten mi bilmiyordu yoksa tenezzül mü etmiyordu?

Tu Li en sonunda Bozai'yi aradı. Bozai, Chen Yi ile en çok vakit geçiren kişiydi; ağzı sıkıydı ama dürüst ve yardımsever biriydi, bir şeyler öğrenebilirdi. Bozai de ayrılık haberini duymuştu, kadının üzgün olduğunu biliyordu ama Chen Yi'nin yanında başka bir kadın görmediğine yemin etti. Tu Li, Miao Jing'i sorunca Bozai geçmişi hatırladı; aralarının pek iyi olmadığını ama üç yıl birlikte yaşadıklarını, Chen Yi'nin kızın okul masraflarını ve geçimini karşıladığını anlattı.

"Yanlarında büyükleri yok muydu, sadece ikisi mi kalıyordu?" Tu Li parmağıyla saçını doladı. "Miao Jing'in annesine ne oldu? Ne zaman gitti? Kızını neden yanında götürmedi?"

Wei Mingzhen'in paraları alıp kaçması meselesini Chen Yi kimsenin ağzına almasını istemezdi. Bozai kem küm etti, açık konuşmadı: "Pek bilmiyorum, sonuçta Miao Jing Tengcheng'de kaldı. Yi Abi genelde dışarıda kalırdı, sadece hafta sonları eve giderdi. Bayramlarda, özel günlerde hep birlikte olduklarını biliyorum."

"Yi Abi o zamanlar hep Miao Jing'i evden kovacağını söylerdi. Ne zaman telefonla konuşsalar Yi Abi çok sabırsız olurdu. Sonra kız liseyi bitirdi, çok iyi bir üniversite kazandı ve bir daha dönmedi. Bizimle de irtibatı kesti. Tengcheng'e döndüğünü sen sorunca öğrendim."

Tu Li tuhaf hisler içinde telefonu kapattı.

Tekrar Chen Yi'yi aradı, sesi bu sefer cilveliydi: "Müsaitsen eve geleyim de eşyalarımı alayım."

Chen Yi bilardo oynuyordu, aklı başka yerdeydi: "Olur, yarın gel."

……

Bu görüşme için Tu Li kirpiklerini yaptırmış, saçlarını boyatmış, kusursuz bir makyaj yapmıştı. Dansçı kökenli olduğu için vücut hatları çok belirgindi; üzerine dar, kalçalarını saran bir elbise giydi. Chen Yi'nin eskiden bu tarzdan hoşlandığını hatırlıyordu. Afet gibi hazırlanıp taksiyle Chen Yi'nin evine gitti.

Chen Yi bir gece önce salondaydı, henüz yeni uyanmıştı. Kapıda Tu Li'yi görünce uyuşuk bir tavırla yol verdi.

"Miao Jing nerede?"

"Lu Zhengsi ile randevuya gitti."

Miao Jing ile araları buz gibiydi; kız ona zerre pas vermiyor, normal hayatına devam ediyor, işe gidiyor, randevularına çıkıyordu. Günlerdir doğru düzgün konuşmamışlardı. Çamaşır makinesinin borusu hala bozuktu, Miao Jing evi toplamayı bırakmıştı, Chen Yi de elini sürmüyordu. Bunca yıl ayrı kaldıktan sonra aslında bu düzene alışmışlardı; aniden bir araya gelip alışkanlıkları değişince, eski hallerine dönmek bile bünyelerine ters gelmişti.

Tu Li gülümseyerek elindeki yemek paketlerini masaya bıraktı: "Saat neredeyse on bir oldu, hala yemek yememişsindir. En sevdiğin şeylerden aldım, tatmak ister misin?"

Chen Yi uzun bacaklarını sandalyeye yaymış, öylece oturuyordu. Koyu renk gözlerini kadına dikmişti; o tekinsiz bakışlar sanki kadının niyetini okuyordu: "Eşyalarını al git."

Halsizdi, sanki kemikleri yokmuş gibi gevşek duruyordu: "Tadımız kaçmadan ayrılalım. Birbirimize borcumuz yok, ciddi bir söz de vermedik. Bu iki yılda sana harcadığım para az değil, tazminat niyetine sayarsın."

Tu Li'nin dudağı seğirdi ama gülümsemesini bozmadı: "Ben ne dedim ki hemen bağları koparmaya çalışıyorsun?" Cilveli bir şekilde çubukları ona uzattı: "Önce bir şeyler ye, acelemiz yok. İçki de getirdim, biraz içelim mi?"

Chen Yi dudaklarını bükerek soğuk bir gülüş kondurdu yüzüne: "Ne o? Veda yemeği mi?"

"Öyle de diyebiliriz, güzelce ayrılalım işte."

Yemeğe başladılar. Chen Yi iki lokma alıp durdu. Tu Li mutfağa kase almaya gittiğinde elbisesi masaya sürtündü; o an yağlı et tabağı devrildi, soslar Chen Yi'nin kıyafetine sıçradı.

"Ay, çok özür dilerim!" dedi Tu Li kıkırdayarak. "Git de üstünü değiştir."

"Eşyalarını al da git artık. Birazdan salonu açmaya gideceğim, seni bırakamam."

Chen Yi çubukları fırlatıp duş alıp üstünü değiştirmeye gitti. Banyodan çıktığında yemek masası temizlenmişti. Odasına yürüdüğünde içeride birinin

dolabını karıştırdığını gördü. Zarif bir endam, açık renkli bir elbise... Kadın ona bakıp gözleri parlayarak gülümsedi: "Nasıl olmuş, yakışmış mı?"

Chen Yi'nin gözbebekleri aniden küçüldü.

O gül kırmızısı dudaklar, buğulu bakışlar, inci küpeler... Saçları gevşekçe toplanmıştı, elbise vücuduna tam oturmuştu; dolgunluğu ve zarafeti aynı anda sergiliyordu.

Bu, balkonda asılı duran, Miao Jing'in sık sık giydiği o mavi elbiseydi. Kumaşı incecik ve ipeksiydi, kesimi ise hafifti. Tu Li elbisenin eteklerini savurdu, göz kırptı: "Güzel mi? Benim kıyafetlerim kirlenince Miao Jing'in elbisesini ödünç alayım dedim."

Adamın kaşları çatıldı, bakışları ağırlaştı ama tek kelime etmedi.

Tu Li hafifçe güldü, kalçalarını sallayarak ona yaklaştı. Yoğun bir parfüm kokusu yayıldı odaya; o kıvrak vücudu adamın sırtına yaslandı, sesi davetkardı: "Chen Yi..."

Çenesiyle adamın sırtına sürtündü, sesi insanın içine işleyen bir cilveyle doluydu: "Bu elbise askıda pek bir şeye benzemiyor ama giyince çok güzel duruyormuş. Bel ve göğüs kısmı acayip dar. Miao Jing o kadar zayıf ki buralarda hiç eti yok herhalde. Benim altımda hiçbir şey yok, öyle bir sıktı ki anlatamam."

Chen Yi gözlerini hafifçe yumdu, adem elması aşağı yukarı hareket etti.

Kadının narin elleri adamın vücudunda gezinmeye başladı: "Bak, ne kadar da canlanmış..."

Adamın elini tutup kendi kıvrımlarına götürdü: "Gördün mü? Miao Jing'in bu elbisesi gerçekten çok darmış."

Kırmızı dudaklarını adamın kulağına yaklaştırdı: "Bunca zamandır yapmadığımız şey değil... Hadi, ateşini söndüreyim senin?"

Chen Yi gözlerini açtı; bakışları derin, yüzü hafifçe kızarmıştı. Birden kadının elini üzerinden itti. Tu Li bu fırsatı kaçırmayıp onu yatağa doğru çekti. Elbise yumuşacık ve kaygandı, manzara baştan çıkarıcıydı. Kadının dağınık saçları yüzünü örtüyor, sadece aralanmış kırmızı dudakları ve ıslak dili görünüyordu. Chen Yi o yarı gizlenmiş, işveli yüze baktığı an nefesi kesildi. Vücudu bir yay gibi gerildi; kadının boynuna dolanan elleriyle birlikte yatağa düştü.

Ateşli bir öpüşmenin ardından Chen Yi'nin sırtı ter içinde kalmıştı. Tu Li adamın sweatshirt'ünü çekiştirdi, kemerinin tokası tık diye açıldı. Tu Li elini çekmeceye uzatıp paketi çıkardı, ona yardım etmek istedi. O an Chen Yi'nin vücudu aniden kaskatı kesildi. Alnından soğuk terler boşaldı. Kucağındaki kadını sertçe itip geriye doğru sendeledi. Yüzü kıpkırmızı, bakışları ise ağır ve çökmüş bir haldeydi. Yatakta eteği yarı açılmış kadına bakarken gözleri karardı, boğuk bir sesle haykırdı: "Defol!"

Tu Li'nin yüzü kireç gibi oldu, dişlerini sıkıp gözlerini devirdi.

Adamın göğsü şiddetle inip kalkıyordu, kulakları uğulduyordu: "Çıkar o elbiseyi."

Tu Li adamın gözlerinin önünde soyunup kendi kıyafetlerini giydi. Sesi soğuk ve alay doluydu: "Chen Yi, seninle Miao Jing arasında ne var gerçekten? Pek normal değil sanki. Bu kadar sertleşmişken, o döndüğünden beri oruç mu tutuyorsun?"

Chen Yi'nin bakışları anında karardı. Tek kelime etmeden Tu Li'yi kolundan tuttuğu gibi kapının önüne koydu.

— 18 —

Kemik

Miao Jing, bir grup iş arkadaşıyla birlikte yerel bir meslektaşının şehir dışındaki evine mangala gitmişti. Küçük bir bahçe, koşturan çocuklar, sarı bir köpek ve sebze tarlaları... Ortam neşeli ve rahattı. Lu Zhengsi mangalın başına geçmiş, Miao Jing de yanında oturup şişleri hazırlıyordu. Miao Jing bu tarz sosyal ortamlara girmekte pek becerikli değildi; diğerleri gibi girişken ve neşeli olamıyordu. Onun o mesafeli duruşu tam da buradan geliyordu; empati kurması zordu, dış görünüşünden veya tavırlarından ne yaşadığını, ne düşündüğünü kestirmek imkansızdı. Biraz fazla gizemli ve ağırbaşlı duruyordu.

Bütün gün eğlendikten sonra Lu Zhengsi, Miao Jing'i eve bıraktı. Kadının gözlerindeki o hafif dalgınlığı ve hüznü fark etmişti. Günün toplu fotoğraflarını ona gönderdi; o dumanlı mangalın başında otururken bile en huzurlu ve zarif görünen yine oydu. Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı; ne çok neşeli ne de çok mesafeli.

"Bu bayram memlekete gidecek misin? Annenin orada yaşadığını söylemiştin sanki." Lu Zhengsi samimiyetle davet etti: "Eğer gideceksen, biz ve atölyeden bir arkadaşla beraber arabayla gidebiliriz."

Bayrama daha aylar vardı.

Miao Jing gülümseyerek başını salladı: "Sanırım gitmem."

"Tengcheng'de mi kalacaksın?" diye sordu Lu Zhengsi. "En son ne zaman gitmiştin memlekete?"

"İşe başladığım ilk yıldı." Çenesini eline dayadı. "Z Eyaleti'ne iş gezisine gitmiştim, yolumun üstüydü, bir uğradım. Çoğu yeri hatırlamıyorum bile."

Wei Mingzhen'in yüzü bile hafızasında silikleşmişti. Kadına çok sakin bir şekilde "Anne" demişti; Wei Mingzhen ise gözyaşlarına boğulmuş, bin bir pişmanlık sergilemişti. Miao Jing biraz oturmuş, yemek yemiş ve gitmişti.

"Mühendis Hanım, eskiden bayramları nerede geçirirdiniz?"

"Şirkette projelerle uğraşır, fazla mesai yapardım. Bir yıl eski erkek arkadaşımla onun ailesinin yanına gitmiştim. Her yerin geleneği farklı oluyor,

bazı yerlerde bayram havası gerçekten çok güzel.”

Memleket gelenekleri üzerine sohbet ederek eve vardılar. Miao Jing veda etti; vakit geçti, herkes yorulmuştu. Lu Zhengsi’nin yanında şirkete dönecek arkadaşları da vardı, o yüzden onu yukarı çağırmadı.

Yukarı çıkıp kapıyı açtığında içeride hafif bir sigara kokusu vardı. Chen Yi evdeydi, odasında bacak bacak üstüne atmış oyun oynuyordu. Miao Jing bütün gün kömür dumanına maruz kaldığı için hemen odasına geçip üstünü değiştirdi, eşyalarını topladı ve duşa girdi. Balkona çıktığında adımları yavaşladı; köşedeki eski makine gitmiş, yerine gıcır gıcır yeni bir tamburlu çamaşır makinesi gelmişti.

Yüzü aydınlandı, kıyafetlerini makineye attı. Balkonda asılı olan kurumuş çamaşırları toplarken mavi elbiseyi koluna attı. O an duraksadı, kaşları hafifçe çatıldı.

Elbise biraz nemliydi.

Odadan gelen oyun sesleri yeri göğü inletiyordu. Miao Jing koltuğa oturup sessizce kıyafetleri katladı. Kendininkileri odasına götürdü, Chen Yi’ninkileri ise her zamanki gibi alması için koltukta bıraktı. Chen Yi oyunu bitirip yanından geçerken kıyafetlerini almak için uzandı ama eli havada kaldı; o mavi elbise Miao Jing tarafından sessizce çöp kutusuna fırlatılmıştı.

“Neden istemediğimi sormayacak mısın?” Yemek masasında oturmuş bir şeyler atıştırıyordu; arkası dönüktü ama sanki ensesinde gözü vardı, cümleyi öylece boşluğa bıraktı.

Chen Yi yutkundu, omuzlarını dikleştirip kurumuş dudaklarını yaladı.

“Elbise tekrar mı yıkanmış? Ama biraz özensiz olmuş, hala parfüm kokuyor ve bel dikişleri zorlanmış.” Miao Jing sandalyesini itip mutfağa girdi, sesi buz gibiydi: “Chen Yi, Tu Li benim elbisemle güzel görünüyor muydu?”

Adam parmaklarıyla dudaklarına dokundu, tütün kokusu hala üzerindeydi. Kendinden emin görünmeye çalışarak: “Kıyafetleri kirlenmişti, geçici olarak giydi.”

“Ben güzel miydi diye sordum. Yakışmış mıydı?”

“Sana yenisini alırım.” Chen Yi ellerini cebine soktu, omuzlarını düşürüp mutfak kapısında uyuşuk bir tavırla dikildi: “İster kendin al, ister ben alayım, fark etmez.”

“Gerek yok, bir elbise sonuçta, çok bir şey değil.” Kadın arkasını döndü, yüzünde ay ışığı kadar duru bir gülümseme vardı: “Para lafı etmek ayıp olur, hiç yakışmaz. Aylardır burada kalıyorum, bir kuruş kira ödemedim. Asıl kirayı hesaplamak lazım. Bu hafta sonu şirkete taşınmaya karar verdim, size biraz özel alan kalsın.”

“...” Chen Yi’nin kaşları çatıldı, derin bakışlarını kadına dikti: “Bu hafta sonu mu?”

“Evet, yurt başvurum onaylandı. Böylece Zhengsi ile vakit geçirmemiz de daha kolay olur.”

Miao Jing odasına gidip eski bir banka kartını getirdi, masanın üzerine bıraktı. Beyaz parmaklarıyla kartın üzerine vurdu, sesi sakindi: “Kirayı bu karta yatırırım. Kartı ve şifreyi hala hatırlıyorsun değil mi? Sende kalsın.”

Bu banka kartı...

Chen Yi’nin yüzü bir anda düştü, bakışları aşırı derecede huzursuzdu: “Miao Jing. Ne yapmaya çalışıyorsun sen?”

“Bir şey yaptığım yok, sana söylemiştim zaten.” Miao Jing’in sesinde de bir sabırsızlık vardı: “Hava soğudu, işe gidip gelmek zor oluyor. Mesaim de çok, şirkette kalmak daha rahat.”

“Benim arabamla git işe.” Sesi sertti. “Madem taşınacaktın, en baştan neden burada kaldın? Ne diye bu kadar tantana yaptın?”

“Eskiden bilmiyordum, şimdi biliyorum.” Miao Jing’in dudakları yukarı kıvrıldı ama bakışları mesafeliydi: “Eğer bekleyemiyorsan bu gece taşınırım, keyfinizi bozmayayım.”

“Keyfin bilir.”

Adam umursamaz bir tavır takınıp kapıyı öyle bir çarptı ki evin tozu havaya kalktı.

Miao Jing gerçekten de odasına dönüp bavulunu toplamaya başladı. Sık giydiği kıyafetleri ve günlük eşyalarını bavula yerleştirdi. Çıkmadan önce Chen Yi’yi arayıp anahtarı yerine bıraktığını, faturalar için bir miktar para yatırdığını, bazı büyük eşyalarını sonra alacağını söyledi. Chen Yi’nin olduğu yerden gürültüler geliyordu, yanında bir adamın sesi de duyuluyordu. Kaşlarını çatıp telefonu kapattı. Yüzü gittikçe kararıyor, havası buz kesiyordu; dişlerinin arasından birkaç küfür savurdu.

Kadınlar tam bir baş belasıydı. Miao Jing Tengcheng'e döndüğünden beri bir gün yüzü görmemişti. Bir sürü ıvır zıvır iş... Bilardo ıstakasını tutan elleri titriyordu. Etraftakiler ıskaladığı için onunla dalga geçince ıstakayı masaya fırlattı. Kafası kazan gibiydi; dışarı çıkıp bir arkadaşının boks salonuna gitti. Kum torbasını yumruklamaya başladı. Kan ter içinde kalana kadar, göğüs kasları parlayana kadar devam etti. Sonunda salon sahibi bir tekmeyle onu yere serdi. Chen Yi sırtüstü uzanmış nefes nefese kalırken adam onu kolundan tutup kaldırdı.

"Nen var bugün senin? Her yumruğun kaba kuvvet doluydu."

"Maç kaybettim, canım sıkkın."

Adam güldü: "Sen de mi maç kaybedermişsin?"

"Çok maç kaybettim ben." Chen Yi su şişesini kafasına dikti, bakışları karanlıktı: "Elimde pek bir şey kalmadı zaten."

……

Teknik departmanın yurtları atölye kısmına göre daha iyiydi; genelde iki kişilik, banyolu, otel odası gibi yerlerdi. Kadın çalışanlar en üst katlarda, erkekler ise alt katlardaydı. Odalar çok büyük olmadığı ve depolama alanı az olduğu için dışarıda ev tutan çoktu ama Miao Jing gibi evden yurda taşınan pek görülmemişti. Oda arkadaşı satın alma biriminden bir kadın mühendisti; birkaç kez görüşmüşlerdi, iyi anlaşıyorlardı. Lu Zhengsi ile de altlı üstlü kalıyorlardı, araları yakındı. Lu Zhengsi, Miao Jing'in yurda taşınmasına tabii ki çok sevinmişti; her açıdan onunla vakit geçirmek keyifliydi.

Şirketin bir aktivite merkezi, yoga salonu ve spor salonu vardı. Mesai bitiminde badminton veya masa tenisi oynayabiliyorlardı. Sendika bu konularda iyi çalışıyordu. Hepsi gençti, spor etkinlikleri eksik olmuyordu. Miao Jing mesaisini biraz azaltmıştı; arkadaşları onu maç izlemeye çağırıyordu, ofiste çizim yapmaktan iyiydi. Herkes onun Lu Zhengsi ile yakın olduğunu, aralarında bir şeyler olduğunu biliyordu ama henüz resmileşmemişti. Şirkette Miao Jing'in peşinden koşan çoktu ama Lu Zhengsi hepsini bir şekilde bertaraf ediyordu.

Miao Jing sessiz sedasız yurda yerleşip bir hafta geçirdikten sonra, Lu Zhengsi hiç beklemediği bir telefon aldı. Arayan Tu Li'ydi; Miao Jing ve Chen Yi'nin durumunu soruyordu.

Chen Yi, Tu Li'ye hiç pas vermiyordu. Tu Li gururlu kadındı; öyle kapısında yatacak ya da yalvaracak biri değildi. Chen Yi'nin başka bir kadınla olmasını

bir şekilde sindirebilirdi ama bu kişi Miao Jing ise... İşte o zaman işler değişirdi. Aynı çatı altında yaşıyorlardı; kim bilir geceleri neler dönüyordu. Gündüzleri birbirlerine yabancı gibi davranıp geceleri ne haltlar karıştırıyorlardı? Bu düşünce midesini bulandırıyordu.

Lu Zhengsi, Tu Li'nin sorusu karşısında afalladı. O sırada badminton sahasındaydı, Miao Jing de yanındaydı. Bir bahane uydurup uzaklaştı. Tu Li telefonda Chen Yi ve Miao Jing arasında bir gariplik olduğunu söylüyordu. Tabii Miao Jing'in elbisesiyle Chen Yi'yi baştan çıkarmaya çalıştığını anlatmadı; sadece aralarındaki bakışmaların manidar olduğunu söyledi ve Lu Zhengsi'ye kız arkadaşında bir tuhaflık fark edip etmediğini sordu.

Ama bakışma meselesine gelince, elde bir kanıt yoktu. Lu Zhengsi, Miao Jing'in şirket yurduna taşındığını, sürekli beraber olduklarını, aynı binada kaldıklarını ve son zamanlarda Chen Yi'yi hiç görmediğini, Miao Jing'in de onunla irtibat kurmadığını dürüstçe anlattı. Eskiden Miao Jing'in Chen Yi'ye karşı olan o aşırı ilgisizliği dışında hiçbir ipucu yoktu.

Tu Li, Lu Zhengsi'den istediği cevabı alamayınca canı sıkkın bir halde telefonu kapattı. Aslında gidip Miao Jing'in yüzüne her şeyi haykırmak istiyordu ama ne hakla? Chen Yi'nin o tavırları dışında ellerinde somut bir delil yoktu. Üstelik Miao Jing yurda taşınmıştı, Chen Yi ile beraber değildi; bu durum mantığa tamamen aykırıydı.

Lu Zhengsi telefonu kapattıktan sonra uzun süre düşündü. Tu Li, onun "erkek arkadaş" sıfatının sadece kağıt üzerinde olduğunu bilmiyordu. O yağmurlu gün Miao Jing'in odasına girip neden hemen çıktığını sormayı da unutmuştu.

"Ne oldu?" Miao Jing onun dalgın bir halde döndüğünü görünce sordu. "Bir sorun mu var?"

"Az önce Tu Li aradı, Chen Yi ile ayrıldıklarını söyledi." Lu Zhengsi kadının yüz ifadesini dikkatle inceledi, burnunu kaşıdı: "Bilip bilmediğimi sordu, bilmediğimi söyledim."

Alçak sesle ekledi: "Birkaç gün önce olmuş sanırım. Mühendis Hanım, sizin haberiniz var mıydı?"

"Öyle mi?" Miao Jing elinde badminton raketiyle çok sakindi; sanki sıradan, sıkıcı bir dedikodu duymuş gibiydi. Sesi samimi ve yumuşaktı: "Benim de haberim yoktu. Chen Yi bana bir şey söylemedi, Tu Li de aramadı."

İkili normal bir şekilde arkadaşlarıyla oynamaya devam etti, ışıklar sönene kadar eğlendiler. Miao Jing'in tavırları o kadar kendinden emin ve doğaldı ki en ufak bir dalgınlık veya gariplik sezilmiyordu. Ertesi gün için hot pot yemeye sözleştiler. Miao Jing gülümseyerek onayladı. Lu Zhengsi yurdun önünde ondan ayrılırken kadının o zarif endamının merdivenlerden çıkışını izledi.

Miao Jing'i bir türlü çözemiyordu.

Çözemedikçe de ona olan merakı daha da artıyordu.

……

Miao Jing yaklaşık bir aydır şirkette kalıyordu ve eve hiç uğramamıştı. Sadece o mevsimlik kıyafetlerini ve günlük eşyalarını almıştı; diğer eşyaları ve büyük bavulları hala evdeydi. Mesailer ve sosyal etkinlikler yüzünden bir türlü gidip alamamıştı.

Tabii Chen Yi ile de hiç iletişime geçmemişti; ne bir telefon ne de bir mesaj.

O aramadıkça Chen Yi de halinden memnundu. Tu Li de gidince iyice özgürleşmişti. Bilardo salonlarında, yeme içme mekanlarında gününü gün ediyor, gece yarısı eve gelip yatıyordu. Tam istediği hayattı.

Miao Jing'in telefonu, sonbaharın ilk sert soğukları Tengcheng'e çöktüğünde geldi. Hava dondurucu olmasa da akşamları bir ürperti veriyordu ve yağmur yağıyordu. Miao Jing, Chen Yi'den dolaptaki ipek yorganını ve birkaç parça eşyasını getirip getiremeyeceğini sordu. Evin anahtarı yanında değildi ve bugün gerçekten çıkacak durumu yoktu.

Telefondaki sesi yumuşak ama mesafeliydi; hafif de burnu tıkalı gibi geliyordu.

Chen Yi ağzında sakızla, umursamaz bir tavırla cevap verdi: "Gündüz vaktim yok. Geceye kadar bekleyebilirsen bir ara uğrarım."

"Teşekkürler." Miao Jing profesyonel bir nezaketle ekledi: "Zahmet olacak. Kapıya gelince lütfen haber ver."

Chen Yi sakızını çiğnerken yüzü kapkara kesildi.

Saat sekize kadar bekledi, sonra uyuşuk bir tavırla yola çıktı. Miao Jing, kampüsün girişinde siyah bir şemsiyeyle onu bekliyordu. Üzerinde beyaz örme bir bluz, açık yeşil uzun bir etek vardı; o bembeyaz boynu ve bilekleri karanlıkta parlıyordu. Üzerine ince, uzun bir hırka almıştı; eteği gece

rüzgarıyla şemsiyenin altından dışarı süzülüyor, yağmur damlalarıyla ıslanıp sessizce dalgalanıyordu. Karanlık ve yağmurlu gecede tek başına açan, etrafına hafif bir ışık yayan bir gece çiçeği gibiydi.

Siyah Cadillac yol kenarında durdu, cam aşağı indi. Miao Jing, Chen Yi'nin o tekinsiz ve soğuk bakışlarıyla karşılaştı.

"Geldin," dedi Miao Jing başıyla selam vererek. "Zahmet verdin."

Chen Yi'nin yüzü ifadesiz ve buz gibiydi: "Eşyalar bagajda."

Kapıyı açıp aşağı indi. Yine o sert ve karanlık havasıyla; kısa botları ve uzun trençkotuyla yağmurun altında yürüdü. Kaşları çatık, yakışıklı ve ürkütücü görünüyordu.

Miao Jing şemsiyeyi ona doğru tuttu, birlikte bagajın yanına geçtiler. Şemsiye adamın başının üzerindeydi. Bagaj kapağı açılırken sıçrayan su damlaları adamın alnına geldi; kristal damlalar kaşlarının arasından yavaşça aşağı süzüldü.

Erkek milletine güven olmazdı; Chen Yi küçük bir kutu getirmişti, masanın üzerindekileri rastgele içine tıkıştırmıştı ama hala eksik olan birçok şey vardı.

"Saç kurutma makinesi, o kablo kutusu ve bir de termos vardı, unuttun mu?" Miao Jing ıslanan saçlarını kulağının arkasına itip kutuyu karıştırdı: "Bu yorgan da o değil, bunun boyutu uymaz."

Adam ellerini göğsünde kavuşturup sabırsızca dikildi: "İstemiyorsan kalsın. Ya da git kendin al."

Miao Jing kaşlarını çatıp ona bir bakış fırlattı: "O zaman... Bir uğrayayım eve."

Chen Yi umursamaz bir tavırla güldü, bagaj kapağını güm diye kapattı: "Keyfin bilir."

Arabaya bindiler. Miao Jing şemsiyesini ayak ucuna koydu. Araba çalıştı, silecekler ince su akıntılarını temizlemeye başladı. Gece karanlık ve tekinsizdi, sokak lambaları puslu bir ışık yayıyordu. Araba yavaş ilerliyordu. İkisi de konuşmuyordu, içeride sadece motorun sesi duyuluyordu.

Chen Yi camı hafifçe aralayıp sigarasını yaktı. İçeriyi tütün kokusu sardı. Miao Jing alt dudağını ısırıp kaşlarını çattı ama başta ses çıkarmadı. Sonunda dayanamadı.

"Araba sürerken sigara içmek dikkati dağıtır, ceza puanı ve para cezası var. Bir kaza yapsan, sana bir şey olsa neyse de başkasının günahına girersin."

“Başkası mı? Bu kuş uçmaz kervan geçmez yerde kim var?” Sigarasının külünü yavaşça silkti. “Kendinden mi bahsediyorsun?”

“Pasif içicilikten ölmekten korkuyorum,” dedi Miao Jing istifini bozmadan. “Sen canına susamış olabilirsin, kimsenin umurunda da olmaz ama başkalarını sürükleme; kimse sana eşlik etmek istemiyor.”

Chen Yi soğuk bir kahkaha attı: “Bu kadar zehirli dilli olduğunu biliyorlar mı? Bu kadar iğneleyici konuştuğunu?”

Miao Jing’in çenesi dikleşti, gözlerinde sokak lambalarının ışığı oynaştı: “Kime karşı iğneleyici olduğuma bağlı. Bazıları hak eder, bazıları etmez. Hak edene karşı böyle olmakta bir sakınca yok.”

“Dışarı gidip dünyayı görünce, iş güç sahibi olunca rol yapmayı da öğrenmişsin.” Chen Yi sigarasından derin bir nefes çekip dumanı yavaşça bıraktı, sesi alaycıydı: “Aferin Miao Jing, büyük başarı.”

“Senden daha başarılı olduğum kesin,” diye tersledi Miao Jing. “Sen hayatın boyunca böyle yaşamaya devam et; kafana göre, bildiğin gibi... Sonunda toprak olup gidersin.”

“Senin de çok muhteşem bir hayatın yok sanki. Ben de seni gerçekten tepelerde, ışıklar içinde sanıyordum. Kim bilir ne büyük adamlar bulmuştur diyordum ama baksana; mesai canavarı bir beyaz yakalı olup çıkmışsın, bula bula Lu Zhengsi gibi bir toyu bulmuşsun.” Kötü niyetle güldü. “Kazandığın para benim yarım bile etmez. Seni bunca yıl boşuna beslemişim, tam bir israf.”

Dişlerini sıkarak ekledi, bakışları vahşi ama gülümser gibiydi: “Şu dünyada neden pişmanlık ilacı yok ki?”

Miao Jing hafifçe gülümsedi: “Kendinle ne kadar da gurur duyuyorsun. Nasıl bir hayat yaşadığımı kendi gözlerinle görmen iyi oldu; böylece hep doğru olanı yaptığını kanıtlamış oldun. Sen kendi bildiğin gibi yaşa, ben de kendi hayallerimin peşinden gideyim. Bakalım sonunda kim gülecek.”

Chen Yi sinirden güldü, başını salladı: “Vay anasını... Siktir git ya.”

Miao Jing dik oturdu, kirpikleri bile oynamıyordu. Gözlerini yola dikmiş, sesi dümdüzdü: “Neden kızıyorsun ki? Zaten hep yaptığın şey değil mi?”

Hava bir anda dondu, her şey yavaşladı. Ön camdaki yağmur damlaları, yanıp sönen ışıklar, rüzgarın sesi... Yanındaki adamın baskılanmış nefesi ve o sert, yakışıklı profili...

Asla dile getirmedikleri ama asla unutmadıkları o ortak geçmiş.

Pencere kenarındaki parmakları kıpırdadı, yanan sigara izmariti sessizce aşağı düştü, yol kenarındaki su birikintisine düşüp son bir duman çıkardı ve söndü.

Chen Yi yavaşça gözlerini kırptı, o sert yüzü hafifçe seğirdi. Dudakları kıpırdadı ama içindeki yangını bastırıp sustu.

Uzun bir süre sonra dayanamadı, direksiyonu tutan elleri titredi.

"Yani diyorsun ki, becerilmek için mi döndün?" Yüzüne arsız bir gülüş yerleştirdi. "O zaman sıraya girmen lazım, yatağıma girmek isteyen kızlar kuyrukta."

"Lu Zhengsi ile beni mi kastediyorsun? Hiç merak etme, şirket yurdu gayet rahat." Miao Jing'in yüzü ciddi ve sakindi, iğnelemeye devam etti: "Sen de dikkat et, hastalık falan kapma. Elimde bir check-up kuponu var, sana vereyim de bir görün. Erken teşhis hayat kurtarır, kendine de başkasına da yazık etme."

Adam sertçe gözlerini kırptı, göğsü daraldı. Tek kelime etmedi, yüzü öfkeden karardı.

Gaz pedalına sonuna kadar bastı. Araba boş yolda kükreyerek hızlandı. Miao Jing bu ani hızlanmayla koltuğa gömüldü, emniyet kemerini sıkıca kavradı ama ses çıkarmadı.

Direksiyonu aniden kırıp yol kenarına yanaştı. Lastiklerden uzun bir gıcırtı yükseldi. Miao Jing öne doğru savruldu ama emniyet kemeri onu tutamadan yanındaki adam çoktan harekete geçmişti. Kemer tık diye açıldı. Kadın sert bir güçle çekilip sürücü koltuğuna doğru savruldu. O karanlık ve öfkeli yüz üzerine eğildi, kaba elleriyle onu sıkıca bastırdı. Miao Jing nefes bile alamadan...

Dışarıda yağmur boşanmıştı, rüzgar soğuktu. O loş ışıkta derin, parlak ve vahşi gözlerle karşılaştı. Adamın dudakları aniden indi; ıslak ve sıcaktı. Yanaklarında, dudaklarında açgözlü bir iştahla geziniyordu. Miao Jing'in nefesi kesildi, elleri ayakları buz kesti, kalbi binlerce iğne batıyormuş gibi sızladı. Eteğinin kenarını sımsıkı kavradı.

[Yazarın Notu]

Sonraki iki bölüm "Yaban Köpeği" üzerinedir. Bir açıklama yapayım: Reşit olmayan karakterler arasında cinsel bir yakınlaşma yoktur. "Saf olmama" durumu, ayrıldıktan sonra her ikisinin de kendi hayatlarını kurması ve başka

ilişkiler yaşamasıyla ilgilidir. Durum biraz karmaşık, detaylar ilerleyen bölümlerde açılacaktır.

— 19 —

Yabani Köpek

Chen Yi bu yıl meslek lisesi ikinci sınıftaydı; okula haftada ancak bir iki gün uğrar, geri kalan zamanını internet kafelerde, oyun salonlarında, bilardo masalarının başında ya da gece yarısı motor süren serseri tayfasıyla geçirirdi. Çocukluğu başıboş geçmişti, küçüklüğünden beri dizginlenemez bir yanı vardı; bisikletle akrobasi yapar, o meşhur motosikletini de parça parça toplardı. Hurda bir iskeletten yavaş yavaş ayağa kaldırdığı o makineyi, başkalarından kazandığı paralarla var etmişti.

Miao Jing ise ortaokul son sınıftaydı, liseye giriş sınavlarına iki ay kalmıştı. Derslerine öyle bir asılırdı ki, okulun parmakla gösterilen öğrencilerinden biri olmuştu. Notları hep ilk ondaydı, onur kurulunda fotoğrafı hiç eksik olmazdı. Gelgelelim içine kapanık bir kızdı; her gün okul formasıyla yapayalnız gider gelir, gündüz derse girer, akşam etüde kalır, eve dönünce de yemeğini kendi yapardı. Tekdüze, sessiz ve sönük bir ortaokul hayatıydı onunkisi.

İki oda bir salon evleri; ne çok büyük ne de çok küçüktü. Chen Libin ve Wei Mingzhen'den kalan eşyalar zamanla birer birer yok olmuştu. Miao Jing bu eve ilk adım attığında Chen Yi'nin annesinden yadigâr kalan o incecik, şefkatli esinti bile yıllar içinde sessizce dağılıp gitmişti. Şimdi evde sadece iki yarı-yetişkin çocuğun derme çatma yaşam izleri vardı; boş, sade ve köhne bir yerdi artık burası.

Chen Yi eve hep zamansız gelirdi. Bazen gece yarısı Miao Jing'in penceresi tıklatılır, bazen sabah uyandığında yan odada birinin olduğunu fark ederdi. Kimi zaman akşam etüdünden dönerken yanından hızla geçen bir motosikletin gürültüsünü duyar, kimi zaman da tam yemeğe oturmuşken içeri birinin daldığını görürdü. Birlikte yaşamalarında aslında pek bir zorluk yoktu; çocukken aynı odayı paylaşmışlardı, ikisinin de kötü bir alışkanlığı yoktu. Az konuşurlardı, kendi odalarında kendi işlerine bakarlar, sadece yemek zamanı bir araya gelirlerdi. Miao Jing'in onun hakkında tek hissettiği, Chen Yi'nin inanılmaz bir iştahı olduğuydu; en az kendisinin iki katı kadar yiyordu. Buzdolabındaki süt ve pirinç çuvalındaki erzak akıl almaz bir hızla tükeniyordu. Miao Jing, Chen Libin'in zayıf ve zarif yapısını hatırlıyordu ama

Chen Yi’nin omuzları geniş, sırtı heybetliydi; karşısında durduğunda insanda ağır bir baskı ve ürperti uyandırıyordu.

Yemekten sonra Chen Yi masaya bir miktar yemek parası bırakırdı. Bu miktar hiçbir zaman çok büyük olmazdı; bazen otuz kırk, bazen yüz iki yüz yuan. Genellikle o dönemki mali gücüne göre değişirdi bu. Para ya bilardoda kazandığı on yirmi yuanlıklardı ya da motosiklet yarışlarından gelen ödüller. Miao Jing onun telefon konuşmalarından biliyordu; gece yarıları şehrin dışındaki dağ yollarında toplanan bir çeteleri vardı. Yarışı kazananın "ganimeti" birkaç bin yuanı bulabiliyordu. Ancak bu para ele geçer geçmez ya motorun parçalarına gider ya da yanındaki arkadaşlarıyla yiyip içip eğlenirken suyunu çekerdi. Sonunda Miao Jing’in eline kalan, sadece "kendine iyi bir şeyler al" denilerek bırakılan kırıntılardı.

Aslına bakılırsa, Miao Jing’in ortaokul yıllarında en iyi beslendiği zamanlar bu zamanlardı. Bir yandan gıda fabrikalarından ucuza aldığı kenar köşe ürünlerle ya da son kullanma tarihi yaklaşmış yiyeceklerle karnını doyurmaya çalışır, diğer yandan arada bir kurulan o tam teşekküllü et sofralarının tadını çıkarırdı. İlk kez salçalı sığır eti, kuzu eti ya da deniz ürünleri pişirmeye o zamanlar başlamıştı; mutfak becerileri acemilikten ustalığa evriliyordu. Ama Chen Yi yemek seçmezdi; ne kadar kötü olursa olsun, önüne ne konursa sükunetle bitirirdi.

Balkonda çamaşır makinesi vardı. Evdeki giysiler, çok zahmetli değilse genellikle makineye atılırdı. Miao Jing’in ilk kez cesaretini toplayıp Chen Yi’yi durdurması, onun iç çamaşırlarını ve çoraplarını makineye atmasını engellemek içindi. Makinenin önünde yüzü kızararak, kem küm ederek durmuş, bu cümleyi zorla ağzından dökebilmişti. Chen Yi’nin saçlarından sular damlıyordu; ellerini beline koyup onun bu "titizliğiyle" alay ederek güldü, sonra banyoya dönüp deterjanla çamaşırlarını çitilemeye başladı. Küçüklüğünden beri yapmadığı iş mi kalmıştı sanki?

Chen Yi’nin komşulara bıçak çekip gözdağı vermesinden sonra, mahallede adı sanı herkesin kulağına küpe olmuştu. Kimse ona bulaşmaya cesaret edemezdi. Tabii bu iki kardeş de dış dünyaya karşı öyle mesafeliydi ki, kimseyle muhatap olmazlardı. Mahalleli bir "rezalet" çıkmasını bekliyordu; başlarında büyük yok, iki reşit olmayan çocuk aynı evde... Chen Yi’nin o hırçın karakteriyle, on altı on yedi yaşındaki o toy delikanlının eninde sonunda karakola düşeceği kesindi. Komşular sadece kendilerine bir zarar gelmesin diye onlardan uzak duruyorlardı.

Günler böyle sükunetle geçip gitti. Liseye giriş sınavından önceki iki gün Chen Yi aniden eve geldi. Hava çok sıcaktı, Miao Jing evde ders çalışıyordu; heyecanlıydı, yemek yapmaya vakti yoktu. Günlerdir ikisine de sadece makarna haşlıyordu. Chen Yi dışarıdan hazır yemekler, karpuz ve meyveler alıp geldi. Masaya oturduklarında, Chen Yi aniden kızın kasesine koca bir tavuk budu fırlattı. Makarnanın sıcak suyu Miao Jing'in şaşkın yüzüne sıçradı, gözüne kaçtı. Kız gözlerini kırpıştırırken yaşlar süzüldü. Chen Yi ise kafasını kaldırmadan önündeki soslu sığır etini ona doğru itti: "Ye."

Miao Jing bulaşıkları yıkayıp çıktığında, masada yarım bir karpuz duruyordu. Ortasına diklemesine bir kaşık saplanmıştı, öylece tek başına duruyordu. Diğer yarısını Chen Yi çoktan odasına götürmüştü.

Sınav merkezi kendi okullarıydı. Miao Jing sabah otobüsle gitmeyi, öğleden sonra sınav bitince dönmeyi planlıyordu; öğle yemeğini okulda yiyip orada dinlenecekti. Bir yarışmada kazandığı bez çantasını aldı, kırtasiye malzemelerini ve giriş belgesini kontrol etti, yanına bir de elma aldı. Chen Yi uykulu gözlerle banyoya gitmek için odasından çıktı. Miao Jing tam kapıdan çıkarken, ağzındaki diş macunu köpükleriyle ona seslendi: "Bekle beni."

Chen Yi yüzüne soğuk su çarptı, kısa kesilmiş diken gibi saçlarını düzeltti: "Ben bırakacağım seni."

"Peki..."

Motosiklete bindiler. Miao Jing kaskını taktı, mesafesini koruyarak onun tişörtünün ucundan hafifçe tuttu. Motor gürültüyle çalıştı. Chen Yi uzun bacaklarıyla yere basarken başını yana çevirdi: "Sıkı tutun. Düşersen doğrudan hastaneye gidersin, ona göre."

Motor ileri fırladı. Miao Jing ataletle öne savruldu, yüzü onun sırtına çarptı. O geniş sırtında keskin bir tütün kokusu vardı; sağlıklı, diri ve hayat dolu bir koku... Hiç de fena değildi. Belki hızdan, belki başka bir şeyden; içinde hafif bir baş dönmesi ve boşlukta süzülme hissi uyandı.

Bu sefer Miao Jing dik durmaya çalışmadı. Aksine, gövdesini hafifçe onun sırtına yasladı, elleriyle tişörtünün iki yanını kavradı. Gözlerini hafifçe yumdu; yüzüne vuran sert rüzgarı ve kulaklarında uğuldayan karmaşayı sessiz ve gergin bir huzurla dinledi.

İçinde... Bulanık bir mutluluk vardı.

Chen Yi onu okula bıraktı, motoruyla hızla uzaklaştı. Miao Jing kalabalığa karışıp okula girerken, motosikletin üzerindeki o siyah sırtlı gölgeye son bir

kez baktı.

Sınavlar iyi geçmişti. Öğleden sonra sınav salonundan çıktığında, okul kapısının önü çocuklarını bekleyen velilerle ana baba günüydü. Miao Jing başı önde, yavaş adımlarla dışarı yürürken aniden keskin bir korna sesi duydu. Başını kaldırdığında, kalabalığın ötesinde, gıcır gıcır motosikletinin üzerinde yayılmış, uzun boylu ve genç bir silüet gördü. Elinde bir sigara vardı; kömür karası gözlerinde hafif bir gülümsemeyle, kayıtsızca ona bakıyordu.

Kızın gözleri aniden parladı. Birkaç hızlı adımla yanına gitti. Kendi yüzündeki o aydınlık gülümsemeden ve adımlarındaki heyecandan habersizdi; o anki neşesi, kavurucu güneşle birlikte öğleden sonranın kuru rüzgarında eriyip gitti.

Chen Yi'nin yüzü ifadesizdi, sesi ise geçiştirir gibi: "Nasıl geçti?"

"Fena değildi."

"Hadi gidelim."

"Hı-hı."

Sınav biter bitmez Chen Yi, tek kelime etmeden yine ortadan kayboldu.

Temmuz başında sınav sonuçları açıklandı. Miao Jing okulda ilk ona girmiş, şehir genelinde ise ilk yüzün içindeydi. Fujing'de eyalet düzeyinde çok prestijli bir lise vardı; bu puanla oraya girmesi artık kesinleşmişti. Bu, gerçekten gurur duyulacak bir başarıydı.

Chen Yi o kıpkırmızı kabul mektubunu gördü. Sandalyesine yayılmış, bacaklarını üst üste atıp masaya uzatmıştı. Sakince sordu: "Ne zaman gitmeyi planlıyorsun?"

Miao Jing'in gülümsemesi soldu, gözlerini kırpıştırdı. Ellerini dizlerinin üzerine koyup dudaklarını sıktı.

Daha önce sözleşmişlerdi; ortaokul bitince çekip gidecekti. Bu evde yeterince kalmıştı zaten. Chen Yi, Wei Mingzhen meselesini kurcalamamış, onu zor durumda bırakmamıştı. Miao Jing'in kalmak için bir bahanesi kalmamıştı ama Wei Mingzhen'in telefonuna hâlâ ulaşılamıyordu.

Doğrudan Wei Mingzhen'in ona verdiği o adrese gidip onu mu aramalıydı? Yoksa annesinin dediği gibi Z eyaletindeki memleketine dönüp teyzesinin yanında okumaya devam mı etmeliydi?

"Sana memlekete dönüş bileti alayım." Chen Yi bacaklarını masadan indirdi, gözlerini kaçırarak yavaşça ekledi: "Eşyalarını topla, seni istasyona

bırakayım."

Miao Jing hafifçe "Tamam," dedi. Odasına dönüp eşyalarını toplamaya başladı. Aslında toplanacak pek bir şey yoktu; birkaç parça solmuş giysi, biraz kişisel eşya, birkaç kitap, kabul mektubu ve dosyası... Bir valizi bile doldurmazdı, bir sırt çantası yeterliydi.

Chen Yi dediğini yaptı, Z eyaletine giden tren biletini aldı ve onu istasyona götürdü. Kontrol noktasında karşısında bir dağ gibi dururken, bir an duraksadı; cebinden bir deste para çıkarıp uzattı: "Al bunu."

"Gerek yok." Miao Jing başını salladı, ellerini geri çekti: "Üzerimde biraz var, yeter bana."

Chen Yi parayı cebine geri koydu, omzundan hafifçe itti: "Hadi git o zaman."

"Hoşça kal." Miao Jing ona bakmadan, fısıltıyla veda etti: "Teşekkür ederim, Chen Yi."

"Güle güle, git hadi." Chen Yi elini uzattı, sanki kızın başına hafifçe vuracakmış gibi yaptı ama vazgeçti. Bir anda arkasını döndü, elini havada iki kez sallayıp büyük adımlarla bekleme salonundan çıktı.

Miao Jing onun gidişini izledi, sonra bakışlarını sessizce geri çekti. Trenin gelmesini beklerken sandalyede öylece oturdu.

Eğer elinde olsaydı, şu an on sekiz yaşında olmayı dilerdi. Yetişkin olmak, tek başına kalabilmek, istediği yere gidebilmek, kanatları ya da bir yönü olsun isterdi. Ama daha on beşindeydi. On sekize üç yıl vardı; neden şimdi olmasındı ki?

Etrafında insanlar gelip geçiyordu. Kaderin bir oyunu olsa gerek, tren bir türlü gelmiyordu; elektronik tabelada üç saatlik bir rötar görünüyordu. Miao Jing çok uzun süre oturdu. Sonunda, sanki bir makineymiş gibi ayağa kalktı, iade gişesine gitti ve istasyondan dışarı yürüdü.

İstasyonun önündeki çiçekliğin orada biri sessizce bekliyordu. Uzun bacaklı, geniş omuzlu, saçları diken gibi kısa... Bir elektrik direğine yaslanmış, "bana bulaşmayın" diyen o hırçın tavrıyla sigarasından derin nefesler çekiyordu. O ince ama keskin beyaz dumanın arasından sert bakışları, ağır bir at kuyruğu yapmış, eski püskü tişörtlü, narin ve sessiz kıza kilitlenmişti.

"Nereye?" diye seslendi ona.

Miao Jing arkasına döndü. Gözlerinde bir anlık panik parladı ama çabuk toparlandı. Yanına gidip dudaklarını ısırdı: "İş aramaya."

"Ne işiymiş o?"

"Elektronik fabrikaları yazlık işçi alıyormuş, ya da bir lokantada bulaşık yıkarım. Karın tokluğuna kalacak yer verirler." Elinde birkaç iş ilanı ilanı tutuyordu.

Chen Yi başını iki yana sallayıp güldü.

"Sen kendi başının çaresine bakabiliyorsan, ben de bakabilirim." Miao Jing ona dik dik baktı: "Kendi yoluma gideceğim. Seni bir daha aramayacağım, sana yük olmayacağım."

"Miao Jing, bak sen, amma da dişli çıktın," dedi Chen Yi alaycı bir tavırla. "Hadi git o zaman."

Kız ciddiyetle başını salladı ve arkasını dönüp yürüdü. Şehrin en kalabalık, en keşmekeş sokaklarına doğru ilerledi. En alt tabakadaki insanların yaşama tutkusu en güçlüdür; bu devirde eli ayağı tutan, kafası çalışan biri, yazın kışın açlıktan ölmezdi. Yapabileceği çok iş vardı, zorluğa da alışıktı.

Yaya geçidinden geçerken yanından bir araç hızla geçti ve aniden fren yapıp durdu. Araçtaki adam kolunu uzatıp onu belinden yakaladığı gibi kendine çekti. Miao Jing'in dünyası ters döndü; daha çığlık atamadan kendini motosikletin üzerinde buldu. Kalbi güm güm atıyordu, çarptığı o kol tanıdık ve güzel kokuyordu.

"Chen Yi!"

Miao Jing bağırdı. Motor hız kesmeden sarsıla sarsıla ilerliyordu. Düşmemek için ona sımsıkı sarılmaktan başka çaresi yoktu.

"Ne inatçı bir karakterin var senin, kime çektin?" Chen Yi kahkahalarla gülüyordu. "Küçüklüğünden beri böylesin, tam dayaklıksın."

"Beni nereye götürüyorsun?" diye bağırdı kız.

"Kutlama yapmaya!"

Motosiklet trafikten sıyrılıp şehrin dışındaki dağlara doğru saptı. Hız kademe kademe arttı, artık hız sınırlarını zorluyorlardı. Sert rüzgar giysilerini şişiriyor, kulaklarında uğultular yükseliyordu. Miao Jing bu heyecana dayanamıyordu; zihni boşalmış, boğazı kurumuştu. Chen Yi'nin ön tekerleği kaldırıp bir engelin üzerinden uçarcasına geçtiğini görünce, havada süzüldükleri o an gözlerini yumup Chen Yi'nin sırtına adeta yapıştı.

"Chen Yi, Chen Yi, korkuyorum! Durdur şunu, durdur!"

Dağ yolunda bir sağa bir sola kıvrılarak, adeta yılan gibi süzülüyor, türlü türlü akrobatik hareketlerle şov yapıyordu. Uçurumun kenarından kıl payı geçiyorlardı. Miao Jing artık dayanamıyordu; tüyleri diken diken olmuş, dizlerinin bağı çözülmüştü. Sonunda korkudan ağlamaya başladı. Belki de beynine oksijen gitmediğinden, öyle bir ağlıyordu ki, hıçkırıkları rüzgara karışıyordu. Onun sırtına gömülmüş sarsıla sarsıla ağlarken, kaskı ve Chen Yi'nin tişörtü sırılsıklam olmuştu ama sıcak rüzgar onları hemen kurutuyordu.

Sonunda motor dağın tepesindeki düzlükte durdu. Chen Yi sırıtarak sordu: "Nasıl, keyifli miydi?" Havalı bir hareketle motordan indi, yere oturup serin rüzgara karşı kollarını açtı. Miao Jing ise takati kalmamış bir halde motordan indi ve dengesini kaybedip doğrudan çimlerin üzerine kapaklandı.

Yüzü ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu, burnu akıyordu, saçları yüzüne gözüne yapışmıştı; perişan bir haldeydi. Omuzları hâlâ sarsılıyor, hıçkırıklar içinde yutkunuyordu.

Dağ rüzgarı kulaklarını okşuyor, hava mis gibi kokuyordu. Güneş parlak ve berraktı, kuş sesleri birbirine karışıyordu. Chen Yi yanındaki kızın ağlamasına aldırmadan, ağzına bir ot parçası alıp gözlerini yumdu ve uykuya daldı. Uyandığında Miao Jing'in de yorgunluktan uyuyakaldığını gördü. İncecik kolları ve bacaklarıyla çimlerin üzerinde büzülmüş, saçları beyaz tenine yapışmış, göz pınarlarında yaşlar kurumuştu.

Onu dürterek uyandırdı: "Miao Jing."

Miao Jing gözlerini mahmurca açtı. Gözyaşlarıyla yıkanan ruhu şimdi çok huzurluydu; dertler uzaklaşmış, geçmişin bir hükmü kalmamış gibiydi.

"Kalk," dedi onu kolundan tutup kaldırırken. "Eve gidiyoruz."

Kız öylece kalakaldı.

Chen Yi kaskını çoktan takmıştı: "Bir iyilik yapayım bari. Lise bitene kadar burada kal, sonra ne halin varsa görürsün. Senin o memleketteki derme çatma okuldan ne köy olur ne kasaba, okumasan daha iyi."

"Bin hadi," dedi sabırsızca. "Çabuk, eve gidip yemek yap, açlıktan öldüm."

Miao Jing titreyen elleriyle motosiklete tırmandı, hâlâ korkuyla fısıldadı: "Lütfen biraz yavaş sürer misin? Düşersek ölürüz."

Chen Yi kahkahayı bastı.

……

Eyalet lisesinin masrafları çok da uçuk değildi; harçlar bin iki yüz, yurt yedi yüz, üniforma ve diğer giderler beş yüz yuan civarıydı. Belki ek ders ücretleri ve diğer ödemeler beklediğinden fazla çıkabilirdi. Miao Jing yaz tatilindeki iki ay boyunca iş aramıştı; gündüzleri evde el işi yapıyor, geceleri ise bir internet kafede çalışıyordu. Chen Yi ve arkadaşları da sık sık o kafeye takıldığı için işi hem güvenli hem de rahattı.

Chen Yi ona bir telefon fırlattı, gidip bir hat almasını ve kendi numarasını kaydetmesini söyledi: "Bir şey olursa beni ara."

— 20 —

Yabani Köpek

Lise açılmadan iki gün önce Miao Jing, internet kafedeki işinden ayrıldı ve maaşını alıp Chen Yi ile birlikte eve döndü. Bu işi ona Chen Yi ayarlamıştı; on beş yaşındaki bir çocuğu kimse işe almak istemezdi, ancak Chen Yi kefil olunca patron gece vardiyasında ufak tefek işler yapmasına izin vermişti. Chen Yi de oyun oynayarak para kazanıyordu. Miao Jing onunla birlikte sabahlayıp hazır makarna yiyerek ve sigara dumanı soluyarak, internet kafelerin hem neşe hem de hüzün dolu yerler olduğunu anlamıştı; gençliğin o coşkulu heyecanı ile dibe vuruşun sancısı iç içeydi.

İkisinin de cebinde para vardı, keyifleri yerindeydi. Sabah saat dokuz sularında, sokaklarda pazar alışverişinden dönen ev hanımları vardı. Miao Jing de yol üstündeki pazara uğramak istedi. Chen Yi onun peşine takıldı. Yol kenarındaki küçük bir giyim mağazasının önünden geçerken onu durdurdu; ikisi de okula başlayacaktı, yeni kıyafetlere ihtiyaçları vardı.

Miao Jing okulda hep üniforma giyerdi, diğer kıyafetleri ise hep işportadandı; beş yuanlık atletler, on yuanlık tişörtler... Yine de bu haliyle bile kötü görünmezdi; beyaz teni, kuzguni saçları, gür kirpikleri ve o vakur, huzurlu havası ona çok şey katıyordu. Chen Yi de kıyafet konusunda pek seçici değildi; eskiden bir ara yırtık pırtık kotlar ve çiçekli gömleklerle serseri gibi gezerdi ama son zamanlarda hep aynı tip tişört ve pantolon giyiyordu; eskidiğinde atıp yenisini alıyordu, dolabı topu topu iki üç parça şeyden ibaretti.

Tepeden tırnağa yeni kıyafetler aldılar; sade tişörtler, pantolonlar ve bez ayakkabılar... Dışarı çıktıklarında Chen Yi çöp kutusunun yanında sigara içerken, Miao Jing hemen yandaki iç çamaşırı dükkanına daldı. Zayıf olduğu için bol tişörtlerinin altına hep çocuk reyonundan aldığı dar pamuklu atletler giyiyordu; bu da göğsünü sıkıştırıyor, hatlarını belli etmiyordu. Artık göğüsleri sıkışıyordu ve o atletler yıkana yıkana gevşemişti. Kendi yaşındaki kızların çoktan destekli iç çamaşırları giymeye başladığını biliyordu ama Miao Jing bir türlü cesaret edip alamamıştı; ne ergenliğe girişi ne de vücudundaki değişimleri ona öğretecek bir annesi vardı, her şeyi el yordamıyla öğrenmişti.

Miao Jing utana sıkıla, dükkan sahibiyle pazarlık yapmaya çalışırken Chen Yi elinde paketlerle yanına geldi. Normalde dünyayı umursamaz bir tavrı olan Chen Yi, o rengarenk iç çamaşırlarını görünce bir an duraksadı; bakışları Miao Jing ile çakışınca hemen vücudunu yana çevirip gözlerini tavana dikti.

Dükkan sahibi kadın pek bir hevesliydi, sesi dükkanın dışından duyuluyordu: "Otuz yuan, daha aşağısı olmaz! Bu model senin gibi genç kızlar için en iyisidir; bak pembe ne kadar güzel, dantelli hem... Toparlayıcı özelliği de var, koşarken sarsılmazsın. Dur, üzerine tutup bir bakayım, tam senin bedenin bu."

Dışarıda tanıdık biri beklerken Miao Jing yerin dibine giriyordu. Kadının bu "iyiliğini" kibarca reddedip bir an önce parasını ödeyip kaçmak istiyordu.

Chen Yi elleri cebinde, kaşlarını çatmış başka yöne bakıyordu. İçinden, "Otuz yuanlık şeyden ne hayır gelir?" diye geçiriyordu. Arkadaşı Yuan'ın sevgilisine bu tür şeyler alırken yüzlerce yuan harcadığını, kadın dergilerinin ve televizyonların hep en kalitelisinin giyilmesi gerektiğini, yoksa vücudun deforme olacağını söylediğini hatırladı. Wei Mingzhen'in ne biçim bir kadın olduğunu düşündü; binlerce yuanı alıp gitmiş, kızını öylece bırakmıştı. Şimdi bu "yükü" taşımak ona kalmıştı.

"Miao Jing," diye seslendi dışarıdan. "Gel buraya."

"Ha?"

"Gel, gel, gidelim hemen."

Chen Yi acele edince Miao Jing de utancından dükkan sahibini öylece bırakıp oradan uzaklaştı.

Diğer alışverişlerini bitirip pazardan da bir şeyler aldıktan sonra eve doğru yürümeye başladılar. Yol üstünde şık bir iç çamaşırı mağazasının önünden geçerken Chen Yi'nin adımları yavaşladı, duraksadı. Yüzü hafifçe kızarmıştı, eliyle mağazayı işaret etti: "Şuraya bir baksana?"

"Ne? Ne dedin?" Miao Jing durumu kavrayınca ellerini birbirine kenetledi, yüzü kıpkırmızı bir halde dükkana baktı.

"Paramız var sonuçta," dedi Chen Yi umursamaz bir tavırla sigarasını tüttürürken. Cebinden bir miktar para çıkarıp ona uzattı: "Sen bak hadi, benim biraz işim var, eve geçiyorum."

Bir saat sonra Miao Jing, elinde iki tane indirimli iç çamaşırı paketiyle eve döndü. İçinde hafif bir heyecan vardı; dükkandaki görevli ona nasıl giyileceğini, bedenini nasıl ölçeceğini nazikçe anlatmış, vücudunun çok güzel

olduğunu söylemişti. Miao Jing de güzel şeyleri severdi; dantelli ve inci süslemeli, yumuşacık bembeyaz iki takım seçmişti. Genç bir kızın büyüme sancıları sadece karanlık ve yoksulluktan ibaret olmamalıydı; içinde güzellik ve saflık da barınmalıydı.

Eve vardığında, sabah alınan her şey masanın üzerindeydi. Chen Yi evde yoktu, kim bilir nerede sürtüyordu. Miao Jing yemek yapıp evi toparladı, ikisinin de yeni aldığı kıyafetleri yıkayıp balkona astı. Gökyüzü masmaviydi; sıkılmamış giysi uçlarından sular damlıyor, rüzgar onları hafifçe dalgalandırıyordu. Bu his çok farklıydı; sanki taşlar yerine oturmuş, kopmak üzere olan bir uçurtma sonunda bir yere bağlanmış gibiydi. Artık sığınacak bir limanı vardı.

Lise kaydı için gereken parayı Miao Jing tamamen kendi kazanmıştı. Lise binası ortaokuldan çok daha görkemli ve şıktı; burada okuyanlar ya çok zeki ya da çok zengindi. Evden uzak olduğu için ya bir vasıta ya da otobüs gerekiyordu ama akşam etütleri geç bittiği için otobüsler çalışmıyordu. Bu yüzden Miao Jing yurtta kalmayı seçti. Yurt ücretini ödedikten sonra biraz pişman oldu; okul yemekhanesi pahalıydı, diğer ufak tefek masraflar da birikiyordu. Yaşam maliyeti artacaktı; evde kalsa daha tasarruflu olurdu. Chen Yi'ye yük olmak istemiyordu; o da daha çocuktu, o da okuyordu sonuçta.

Lisede dersler çok yoğundu. Altı kişilik bir odada kalıyordu; tam gençliğin en cıvıl cıvıl olduğu yaşlardaydı ama Miao Jing yine de mesafeli ve sessiz kalmayı tercih ediyordu. Böylece hem kendi durumunu kimseye belli etmiyor hem de gereksiz harcamalardan ve tartışmalardan uzak durup tüm vaktini derslerine veriyordu.

Sınıfta onunla uğraşmayı seven, ona ilgi duyan çok erkek vardı ama hepsi de duvara tosluyordu; Miao Jing, gizemli ve ulaşılamaz bir buz kraliçesi gibiydi.

Yanında taşıdığı telefon hiç çalmazdı. Chen Yi onu aramazdı, o da Chen Yi'yi... Sadece acil durum listesinde onun numarası vardı, yanına da "Ağabey" yazmıştı. Öğretmeni ailesini sorduğunda, anne ve babasının dışarıda çalıştığını, ağabeyiyle yaşadığını söylerdi. Öğretmeni de bu "ağabeyin" yetişkin biri olduğunu varsayardı.

Sadece hafta sonları eve gittiğinde Chen Yi mutlaka orada olurdu. Miao Jing yemek yapar, çamaşır yıkar, evi temizlerdi; Chen Yi ise oyun oynar, uyur ve yemek yerdi. Birlikte geçirdikleri o iki gün hiç de fena değildi. Chen Yi

bazen motosikletiyle onu okula bırakırdı; okul kapısının önünde o havalı duruşuyla herkesin dikkatini çekerdi.

Chen Yi'den harçlık istemek Miao Jing için çok zordu. Kendi başının çaresine bakmaya çalışırdı; artık çöp toplayıp satmıyordu ama bir lise öğrencisi olarak başka işler bulabilirdi. Mesela Chen Yi'nin okulundaki çocukların ödevlerini yapar, sınavlarına girer ya da gece pazarında tezgah açardı. Ama asıl para Chen Yi'den gelirdi; onun cebinde hep bir miktar para olurdu. Miao Jing çok bir şey istemezdi, çok tutumluydu; yemek dışında okulda pek para harcamazdı. Tek masrafı ek ders ücretleri ya da yardımcı kitaplardı.

Chen Yi parası olduğunda bir seferde beş altı yüz yuan verirdi; olmadığında bile bir yerlerden otuz kırk yuan bulup getirirdi. "Sen harcamazsan yarın başkalarıyla yiyip bitireceğim bu parayı, iyisi mi sende dursun, ileride param kalmazsa senden isterim," derdi.

Miao Jing biraz düşünür ve sessizce parayı alırdı.

……

Chen Yi'nin çevresi her telden insanla doluydu; yanında hep yiyip içen, gezip tozan bir serseri tayfası vardı. Gidilecek çok yer, yapılacak çok çılgınlık vardı. On yedi on sekiz yaşındaki bu gençlerin her şeyi fıkır fıkırdı; damarlarındaki kan bile yerinde duramıyordu.

Bu yaşlar, insanın yoldan çıkmaya en müsait olduğu zamanlardı ama Chen Yi zehir gibi zekiydi. Küçüklüğünden beri bir yılan balığı gibi elden kaçardı; her türlü pisliğin içinde olsa da başını büyük belaya sokmazdı. Bu haylaz tayfası bir araya gelince oyun oynar, kumarbazlık yapar, kavga eder ya da müstehcen şeylerle vakit öldürürlerdi. Çoğunun sevgilisi vardı ya da akılları hep başka yerlerdeydi. Chen Yi'ye asılan çok kız vardı ama onun aklı başındaydı; bilardo, motor ve oyunlar ona kızlarla vakit öldürmekten çok daha cazip geliyordu. Zaten cebinde kız gezdirecek parası da yoktu.

Onun durumu başkaydı; anne babası yoktu, ekonomik bir desteği yoktu. Kazandığı o azıcık parayla hem okul harcını ödemeli, hem karnını doyurmalı, hem arkadaşlarıyla takılmalı hem de motorunu modifiye etmeliydi. Şimdi bir de başına eyalet lisesinde okuyan bir "yük" eklenmişti; bir kıza yemek ısmarlayacak, hediye alacak ya da otele gidecek parası kalmıyordu. Chen Yi'nin de öyle birinin sırtından geçinecek karakteri yoktu; arkadaşı Yuan'ın

sevgilisiyle yaşadığı o dramları görünce, yalnız kalmanın çok daha huzurlu olduğuna karar vermişti.

Günler böyle kör topal geçti; genel olarak mutluydu. Ulusal bayramda Miao Jing onunla internet kafede çalışmaya gitmişti, Güz Bayramı'nda Chen Yi eve iki tane koca yengeçle gelmişti, sömestr tatilinde ufak tefek işler yapıp para kazanmışlardı. Yeni dönem başladığında Miao Jing eve dönmek istedi ama Chen Yi, "Yol çok uzak, zahmetli olur," diyerek karşı çıktı; arada bir ona göz kulak olması yetiyordu. Hafta sonları bir araya gelip ev yemeği yemek de fena sayılmazdı.

Okulun açılmasından iki ay sonra Miao Jing beklenmedik bir telefon aldı: Chen Yi hastanedeydi.

Gece dağda motor yarışı yaparken kaza geçirmişti. Birkaç grup kapışmıştı; Chen Yi zaten çok iddialıydı ve göze batıyordu, eskiden beri ona bilenmiş tipler vardı. O gece biri kasten önüne kırmış, motorlar birbirine girmişti. Chen Yi en öne savrulmuştu; şansı yaver gitmişti, freni zamanında sıkabilmişti de uçuruma yuvarlanmamıştı. Ama kayalıklara çarpmış, her yeri kan içinde kalmıştı; bacağı kırılmış, hastanede yatıyordu.

Miao Jing hastaneye vardığında, yatağın başında toplanmış Bozai ve Daimao tayfasını gördü. Chen Yi'ye baktı; o koca, berrak gözlerini dikmiş, yüzü kireç gibi, tek kelime etmeden bakıyordu.

Chen Yi'nin yüzü binbir renge bürünmüştü ama hâlâ nefes alıyordu; yatakta yatarken bile şaka yapabiliyordu. Miao Jing'i tanımayan biri, kızı okul formasıyla görünce, "Yi-ge, bu ne iş? Gizli bir sevgilin mi var yoksa masum bir kızı mı baştan çıkardın?" diye sordu. Chen Yi sırıttı.

"Defolun lan, o benim kız kardeşim."

"Hangi kız kardeş? Yi-ge, senin kaç tane kız kardeşin var?"

"Akrabam işte!"

Etrafındaki sinekleri kovdu, yatakta yayılıp alaycı bir tavırla güldü: "Ölmedim ya, ne diye cenaze evi gibi yüzünü asıyorsun?"

"Eğer ölseydin..." Miao Jing dudaklarını büzdü, gözleri doldu. "Ben... Ben ne yapardım?"

"Ne yapacaksan onu yapardın; git anneni bul. Bulamazsan babanı bul, onu da bulamazsan akrabalarını ara, o da olmazsa yetimhaneye git," dedi kayıtsızca. "Aramızda öyle büyük bir bağ yok sonuçta."

Ölmemişti işte, yaraları da çok ağır değildi; vücudundaki kanlar yüzeysel yaralardandı. Sadece kırık bacak biraz sıkıntılıydı, birkaç ay dinlenmesi gerekecekti.

"Ölmedin ama ya felç kalsaydın? Ya bacağını kesselerdi? Ya yüzün paramparça olsaydı? O zaman ne olacaktı?"

Gözlerini ona dikmişti.

"Lan, ne biçim konuşuyorsun sen? Beddua mı ediyorsun bana?" Chen Yi biraz düşündü: "Öyle bir şey olsaydı, ölürdüm daha iyi. İntihar ederdim."

Yoksa kim bakardı onun leşine?

Miao Jing birkaç gün izin aldı; hastane ile ev arasında mekik dokudu. Chen Yi'nin tedavisi, filmleri, hastane masrafları, ilaçları ve beslenmesi ikisinin de cebini tamtakır etmişti. Bozai ve diğerleri aralarında biraz para toplayıp Miao Jing'e verdiler; en azından yemek masraflarını karşılayabilsinler diye.

"Sen okula git, derslerin yok mu?" Chen Yi yattığı yerden onu kovuyordu. "Her gün hastaneye gelip ne yapacaksın? Burada Bozai falan var, onlar yemek getirir, sen bak işine."

Miao Jing yaptığı tavuk suyunu termostan kaseye boşaltıp ona uzattı: "Gündüz okuldayım, öğretmenle konuştum akşam etütlerine kalmayacağım. Bu aralar evde kalırım, otobüsle geçerken sana yemek bırakırım, derslerimi de aksatmam."

"Akşamları gelme, tekinsiz buralar," dedi Chen Yi kaseyi avuçlayıp sıcak çorbadan bir yudum alırken.

Miao Jing yatağın kenarına oturdu, uzun süre dalgın dalgın düşündü. Sonunda başını çevirip ona baktı: "Daimao ile karşılaştım, motorun tamir edilmiş, tamircide duruyormuş... Diyorum ki... Motoru satsak mı?"

Chen Yi kaşlarını çattı; o motor onun her şeyiydi, modifiyesi için ne kadar emek harcamıştı.

"Paramız kalmadı." Miao Jing elini cebine attı: "Az önce aşağıda ödeme yaptım, birkaç güne aç kalacağız."

O mağrur bakışlar aşağı indi, Chen Yi'nin yüzü gerildi, dudaklarını ısırdı: "İyi, sat gitsin o zaman."

Hırsla ekledi: "Anasını satayım!"

Sessizce, sakince... Chen Yi, o binlerce kişinin hayranlıkla baktığı, her geçişinde çığlıklar attıran havalı motorunu yok pahasına elden çıkardı.

Hastanede yarım ay yattıktan sonra, bacağı alçıda, koltuk değnekleriyle eve döndü. Hareket edemiyordu, hiçbir yere gidemiyordu; evde hapis kalmıştı. Alçısı çıksa bile bacağı tam iyileşmediği için normal yürüyemiyordu, dışarı çıkıp rezil olmak da istemiyordu. En çok canını yatan yaralanması değil, o mağrur gururunun kırılmasıydı. Chen Yi küçüklüğünden beri hep dik başlıydı, hep fırtına gibi eserdi; ne zaman böyle her yeri yara bere içinde, topallayarak yürüyen bir zavallı olmuştu?

Miao Jing ona bakmak için okuldan eve taşındı. Daimao'ya kendisine ikinci el bir bisiklet aldırttı; her gün okula bisikletle gidip geliyordu.

Biri okula gidiyor, diğeri ise yerinden kalkamıyordu; bu, aylarca cepten yiyecekleri, en temel ihtiyaçlarını bile karşılayamayacakları anlamına geliyordu.

Evde artık sadece makarna pişmeye başladığında, Chen Yi sigarasızlıktan patlayacak raddeye gelmişti. Miao Jing onun koltukta miskin miskin yattığını gördü; tişörtü buruş buruş olmuş, çenesi sakal içinde kalmıştı; tam bir sefil gibi görünüyordu.

"Bira tanıtımcıları çok mu kazanıyor?" diye sordu koltukta çamaşırları katlarken. "Günde ne kadar alıyorlar? Sadece içki mi satıyorlar?"

Chen Yi uykulu gözlerini açtı: "Profesyonel eşlikçilik işte; sen bir şişe içersin, müşteri on şişe alır. Adamlar bacağını ellemek isteyecek, razı mısın buna?"

"Razıyım," dedi Miao Jing sakince.

Aniden havada bir çakmak uçtu ve kızın kafasına çarptı. Miao Jing acıyla yüzünü buruşturdu.

Chen Yi hışımla ayağa kalktı, bacağını sürüyerek odasına gitti, tişörtünü değiştirdi ve kapıya yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Felçli değilim ya, dışarı da mı çıkamayacağım?" diye tersledi onu. "Sen evde otur oturduğun yerde."

Chen Yi'nin o serseri tayfasıyla yiyip içecek, borç isteyecek ya da karanlık işlere bulaşacak yüzü yoktu. Doğrudan bir inşaat alanına gitti; ustabaşına bir sigara uzattı, iki tatlı söz söyledi ve dekorasyon ekibine yardımcı olarak girdi. İnşaat işçiliği yapmaya başladı. Kafası zehir gibiydi, her şeyi çabuk öğreniyordu; boyu posu da yerindeydi, gücü kuvveti tamdı. Duvar yıkmak, tuğla örmek, boya yapmak onun için çocuk oyuncağıydı.

Yevmiyesini her gün alıyordu; günde iki yüz yuan, evi geçindirmeye yetiyordu.

Gece yarısı Chen Yi sessizce eve döndü. Miao Jing onun saçındaki, kaşındaki tozu, kir pas içindeki kıyafetlerini ve kapıya fırlattığı iş eldivenlerini görünce şaşkınlıktan dili tutuldu.

"Et al biraz, et yemek istiyorum," dedi parayı masaya bırakıp banyoya yönelirken.

Bu işte bacağı tamamen iyileşene kadar çalıştı. Geliri sabitti, geçim dertleri kalmamıştı. İnşaatta kalacak yer de vardı; Chen Yi kirli kıyafetlerini eve gönderiyordu, Miao Jing onları temizlemek için elleri kızarana kadar çitilemek zorunda kalıyordu. Yaz tatili geldiğinde Miao Jing her gün ona yemek götürüp yardım etmeye başladı.

Yaz sıcağı kavurucuydu. Chen Yi ekibiyle birlikte yeni bir evi dekore ediyordu. Evin elektriği henüz bağlanmamıştı; içerisi dar, havasız ve kirliydi. Miao Jing elinde yemek kabı, buz gibi su ve yarım bir karpuzla geldi. Chen Yi'yi üstü çıplak, duvara yaslanmış yerde dinlenirken gördü. Yere gazeteler serilmişti, tişörtü bir kenara atılmıştı; bacaklarını ardına kadar açmış, bir elinde sigara, diğer elinde bir kitap tutuyordu.

Kitabı nereden bulduğu belli değildi; belki yerleri korumak için kullanılmıştı, belki de biri çöpe atmıştı. Sayfaları sararmış, yıpranmış romanlardı bunlar: *Sefiller*, *Monte Kristo Kontu*, *Ve Çelik Böyle Sertleşti*, *Kırmızı ve Siyah*... Hatta bir de *Lei Feng'in Günlüğü* vardı.

Kitabı büyük bir dikkatle okuyordu. Kısa saçları toz içindeydi, bronz teni terden parlıyordu. Göğüs kasları ve omuzları tozlanmıştı; kaslarının üzerinde parmaklarının bıraktığı kırmızı izler ve kir çizgileri vardı. Miao Jing onun gür kirpiklerinin titrediğini gördü; sigara tutan parmaklarıyla bir sayfa çevirdi, farkında olmadan derin bir nefes çekti ve dumanı yavaşça dışarı üfledi. Bir natürmort tablo gibiydi; ya da kusursuz, dingin bir erkek heykeli.

Chen Yi, kızın uzun süredir orada durduğunu fark etmedi. Miao Jing yanına gelip bağdaş kurup oturduğunda, yumuşak bir sesle "Hadi yemek ye," dedi ve ne okuduğunu sordu.

"Notre-Dame'ın Kamburu." Gözlerini kitaptan ayırmadan, gülümseyerek cevap verdi: "Çok güzelmiş, daha önce hiç fark etmemiştim; ne kadar çok güzel kitap varmış. Oyun oynamaktan çok daha zevkli."

Miao Jing'in gözlerine toz kaçmış gibiydi, aniden gözlerini kırpıştırdı.

Kitabı bıraktı ve kurt gibi yemeğe saldırdı. Kaba ve hızlı yiyordu; Miao Jing'in getirdiği her şeyi bir çırpıda bitirdi. Sonra kıza eve gitmesini, buradaki birkaç kirli kıyafetini de götürüp yıkamasını söyledi.

Miao Jing bir süre oturdu. Chen Yi öğle uykusuna yatacaktı; gazetelerin üzerine uzandı, kitabı yüzüne örttü ve kıza "Sen de git hadi," dedi. Miao Jing eşyalarını toplayıp eve dönerken, gitmeden önce ona son bir kez baktı.

Eve varınca çamaşırlarını yıkamaya başladı. Kıyafetleri su dolu leğene bastırdı, bolca deterjan koydu ama bir türlü temizlenmiyordu. Elleri kızarana kadar çitiledi ama üzerindeki o boya lekeleri çıkmıyordu. Miao Jing kıyafetleri leğene fırlattı, kirli su üzerine sıçradı. Dayanamayıp başını dizlerine gömdü ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Ağlaması bitince telefonunu çıkarıp Wei Mingzhen'i aradı; sonra evden fırlayıp annesinin kaçtığı o adamın evine gitti, onlardan bir haber olup olmadığını sordu.

Chen Yi'nin bacağı tamamen iyileşene kadar o günler de sessizce geçip gitti.

Meslek lisesinden mezun olduğunda Chen Yi henüz on sekizine basmamıştı. Artık motor yarışlarıyla uğraşmıyordu; hayatını ortaya koyduğu o kumar artık ona cazip gelmiyordu. Gerçekten topluma karışma vakti gelmişti. Arkadaşlarıyla bir kulübe bilardo oynamaya gitti; çok iyi oynuyordu, birçok kişiyi yendi ve her telden insanla tanıştı. Bir gece kulübü müdürünün dikkatini çekti ve ilk resmi işine, gece kulübü koruması olarak başladı.

Bu devrin serserileri artık sokaklarda bıçakla birbirine girmiyor, haraç kesmiyordu; hepsi kılıf değiştirmişti. Yıkım ekipleri, tefeciler, eğlence mekanları ve tekel bayileri... Hepsi birer iş adamına dönüşmüştü.

Chen Yi bir daha hiç para sıkıntısı çekmedi. Eve ilk kez takım elbiseyle girdiğinde, o sıradan takım elbise onun üzerinde çevik ve mağrur bir hava estiriyordu. Hiçbir zaman o toyluğu yaşamamış gibiydi; her zaman ağırbaşlı, yaban ve dizginlenemezdi.

— 21 —

Kemik

Adamın dudakları ne yumuşaktı ne de keskin; serin yanaklarına değdiğinde yakıcı ve yumuşaktı. Hareketleri bir beyefendiden fersah fersah uzak, karmakarışık ve hoyrattı; sanki karşısındakini yutmak, kanını emmek, yağmalamak ve bir an önce kendi bölgesini ilan etmek istiyordu. Camın dışındaki şiddetli yağmur dünyayla bağlarını koparmışçasına yağıyor, Miao Jing'in tenine ve yüreğine birer birer çarpıyordu; bu hem huzursuz bir çalkantı, hem çoktan unutulmuş bir özlem, hem de binlerce dalgalanmaydı. Nefesi kesilen genç kız, kendini dizginlemek için büyük bir çaba sarf ediyordu. Ateşli öpücükler yanaklarını ıslatıyor, en sonunda dudaklarına ulaşıyordu; adamın baskını sert ve amansızdı, kızın nefesini ve tadını yağmalıyordu. Keskin tütün kokusu, kurtulması imkansız bir pranga gibi Miao Jing'in tüm bedenini halsiz bırakıyor, gözlerini sızlatıyor, uzuvlarını uyuşturuyordu.

Miao Jing, nefessiz kaldığı o an titreyen elini kaldırdı ve Chen Yi'nin yüzüne sert bir tokat patlattı.

Tokadın sesi arabanın içinde yankılandı. Chen Yi, o duygu selinin ortasında yediği darbeyle bir an kaskatı kesildi. O karanlık ve vahşi gözlerini kızın savunmasız yüzüne ve buğulu gözlerine dikti. Neredeyse içgüdüsel bir hareketle Miao Jing'i yolcu koltuğundan tutup sürücü koltuğuna doğru çekti. Miao Jing yerinden sökülürcesine çekilmişti; bembeyaz ayakları koltuklara çarparak sürüklendi. Telaşla Chen Yi'nin adını haykırdı ama bir anda o daracık sürücü koltuğunda, tütün kokusu sinmiş o sert adamın kucağına düşüverdi.

"Chen Yi! Chen Yi!! Çıldırdın mı sen?!"

Adamın yanağında hâlâ parmak izleri duruyordu, nefesi dışarıdaki fırtınadan daha düzensizdi, bakışları deli gibi parlıyordu. Miao Jing onun bu halinden dehşete düşmüştü; bedeni ve zihni darmadağın olmuş halde kurtulmaya çalışıyor, adamı yumruklayıp itiyordu. Daha tek kelime edemeden Chen Yi onu bir oyuncak bebek gibi evirip çevirdi; şimdi kucağında, onunla yüz yüze oturuyordu. O serseri ve yakıcı gözleri gören Miao Jing, öfkeden deliye dönüp bir kez daha vurmak için elini kaldırdı ama Chen Yi hafifçe sırıtır

gibi olup kızın ince bileklerini yakaladı —Miao Jing'in iki elini de kolayca arkasında birleştirip direksiyona bastırdı; genç kız bir kukla gibi kımıldayamaz hale gelmişti.

Camlardan süzülen yağmur suları bir perde oluşturmuştu; bu daracık, kapalı alanda, bu utanç verici pozisyonda ne bir kalp çarpıntısı ne de bir panik vardı; sadece birbirine kilitlenmiş iki çift parlak göz vardı.

"Bırak beni."

Miao Jing kaşlarını çatarak azarladı onu. Ceketi omuzlarından aşağı kaymış, zayıf göğsü nefes alışverişiyle inip kalkıyordu; eteği adamın üzerine yayılmıştı. Kucağında oturduğu için Chen Yi'nin bacak kaslarındaki o sertliği ve gerginliği hissedebiliyordu.

"Bırakmıyorum."

Bakışları ne kadar sertse sözleri de o kadar katıydı. Kızın kızarmış dudaklarına bakarken gözlerindeki ışık iyice karardı; bir kez daha öpmek için ona doğru eğildi.

Miao Jing çenesini hızla yukarı kaldırarak dudaklarını kaçırdı, o narin boynunu gererek nefes nefese kaldı.

Chen Yi için neresini öptüğünün bir önemi yoktu, dudaklarını kızın tenine bastırdı. Miao Jing zangır zangır titriyordu, adamın kıskacında kurtulmaya çalışırken o soğuk kabuğu çatlamak üzereydi, sesi titreyerek çıktı: "Chen Yi, aşırıya kaçma, benim bir erkek arkadaşım var."

Genç kızın bedeni o kadar şiddetli sarsılıyordu ki, adamın boğuk sesi de onunla birlikte titredi: "Erkek arkadaşın varken yanıma gelmeye nasıl cüret edersin? Erkek arkadaşın varken benimle arana mesafe koymayı bilmiyor musun? Benim kim olduğumu unuttun mu?"

Bu durumda karşı koyma gücü sıfırdı; avcı belliydi, av ise çaresiz.

"Chen Yi." Miao Jing son bir gayretle bilincini açık tutmaya çalışarak dişlerinin arasından konuştu: "Dokunma bana... Senin de bir kız arkadaşın var, seninle yatmak için sırada bekleyen kadınların var."

"Ayrıldık. Kimseyle de yatmadım."

Adam kızın kokusunu içine çekerek birer birer öpücükler konduruyordu; o kısa, sert saçları kızın tenini kaşındırıyor, onu rüzgardaki bir yaprak gibi titretiyordu.

“Geri dönmeyi kendin istedin, beni kendin kışkırttın, kuralları ilk sen bozdun.” Dudakları teninde gezinirken kızın tüm bedeni ürperdi.

“Miao Jing, bunu sen kaşındın...”

Chen Yi artık tüm ahlaki prangalarından kurtulmuştu; yabancı biri değildi ki, daha önce yapmadığı şey değildi, bu tadı daha önce de tatmıştı. Rüyalarında bile bunu görüyor, bir türlü unutamıyordu.

Miao Jing kızarmış gözlerini sıkıca yumdu, yutkundu ve omuzlarını büzerek boğuk bir sesle sitem etti: “Chen Yi, inan bana polisi ararım.”

“Ara, sen zaten aileni bile satmakta üstüne tanımazsın.” Başını kaldırdı, kızın o mahmur ve büyüleyici yüzüne, yaşlarla dolu buğulu gözlerine baktı. Boğuk bir sesle güldü, kızın arkasındaki ellerini serbest bıraktı ve cebinden telefonunu çıkarıp önüne uzattı. Kaşlarını kaldırarak meydan okudu: “Hadi ara, polis gelip beni tutuklasın, hapse atsınlar. Lu Zhengsi de öğrensin; sahi, o bizim eskiden öpüştüğümüzü, beraber yattığımızı biliyor mu?”

Bu sözler o kadar küstahçaydı ki, Miao Jing’in yüzü bir anda düştü; kaskatı kesilmiş bir halde başını yana çevirdi.

Chen Yi gözünü bile kırpmadan ona bakıyordu, içi sızlasa da belli etmemeye çalıştı. Keyifle kollarını kızın beline doladı: “Bir şey yapmayacağım, madem benden iğreniyorsun... Sadece seni öpmek istiyorum, akraba öpmek suç sayılmaz herhalde.”

Yavaşça gözlerini kırptı, ona iyice yaklaştı, alnını kızın yanağına yasladı. Sesi büyüleyiciydi: “Miao Jing... Öpüşelim mi? Dudaklarından öpeyim, sonra seni bırakayım, ne dersin? Yoksa bütün geceyi bu arabada böyle mi geçirelim?”

Parmağını uzatıp kızın o inatçı ama yumuşak çenesini kendine doğru çevirdi; gözlerini birbirine mühürledi. Alınları birbirine değiyor, burunları sürtünüyordu. Hafifçe gülümsedi, sanki sonsuz bir şefkat varmış gibiydi bu gülüşte.

Miao Jing’in kalbi deli gibi çarpıyor, dudakları titriyordu; boğazı kurumuş, tüm bedeni uyuşmuştu.

“Eskisi gibi...” diye fısıldadı adam, sesi hayal gibiydi. “Öpüşelim...”

“Hayır—”

Hâlâ direniyordu ama bu direnç kağıttan bir kaplan gibiydi; daha sözünü bitiremeden adam kızın dudaklarını mühürledi. Kirpikleri titredi, sessizce

gözlerini yumdu.

Dudakları birbirine yapışmıştı; başlangıçta yumuşak, tehditkar olmayan küçük öpücüklerdi bunlar, huzurlu ve sakindi. Kısa bir süre sonra adamın dili kızın aralanmış dişlerini zorladı. Miao Jing'in kalbi eriyor gibiydi, birkaç kez kurtulmaya çalıştı ama adamın vücut ısısı kıyafetlerinin üzerinden ona süzülüyordu. Genç adamın kokusu ağır ve yoğundu; tütün kokusuyla karışmış o temiz ten kokusu, keskin, hafif acı ama ferahlatıcıydı; hafızasındakinden çok daha gerçek ve güçlüydü. Bu kokunun içinde kaybolmuştu; sanki sarhoşluk sonrası bir boşlukta süzülüyor, sonra da o ağır kokunun etkisiyle kavruluyordu.

Miao Jing artık dayanamayacak gibiydi; adamın yakasına yapışıp geri çekilmek istedi ama öpücükler bir anda şiddetlendi, ıslak sesler arabanın içinde yankılandı.

Nefesleri ateş gibiydi, Chen Yi'nin beyni uğulduyordu. En sonunda Miao Jing daha fazla dayanamadı ve bir tokat daha patlattı adamın yüzünde.

Chen Yi ancak o zaman kendine gelebildi.

Çizgiyi aştığını fark etti. O vahşi ve karanlık gözlerini açıp Miao Jing'in kıpkırmızı kesilmiş yüzüne ve öfkeli bakışlarına baktı. Bu derin öpücüğü isteksizce sonlandırdı. Derin bir nefes verip kendini koltuğa bıraktı, bir süre gözlerini kapatıp dinlendi. Sırıttı ve tekrar gözlerini açtığında kızın ıslak dudaklarını ve parlayan gözlerini gördü; içi hem tatlı hem de huzursuz bir hisle doldu. Kızın kızarmış parmaklarını tutup dudaklarına götürdü.

"Birkaç yılda elin bayağı ağırlaşmış, iki tokat birden yedik. Acıdı mı bari?"

"Beni geri götür." Miao Jing kaşlarını çattı, göğsü hızla inip kalkıyordu. "Şirkete bırak beni."

Chen Yi yine güldü, bu gülüş vahşi ve arsızdı. Kendini yatıştırması gerekiyordu; içi yanıyordu resmen. Miao Jing'in öfkeli suratına aldırmadan onu yana itip kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

Dışarıda yağmur biraz dinmişti. Chen Yi kapıyı kapattı, kendine bir çeki düzen verdi; yol kenarında böyle bir rezillik çıkaracak biri değildi. Uzun boyuyla arabaya yaslandı, başını geriye atıp gözlerini yumdu. Soğuk yağmur tenine değdikçe içindeki ateşin söndüğünü, biraz olsun rahatladığını hissetti.

Yüzündeki suları sildi, cebinden bir sigara çıkardı. Rüzgarlığının önünü açıp omuzlarıyla korunaklı bir alan yaratarak sigarasını yaktı. Çakmağın alevi zayıftı ama sonunda sigarayı yakmayı başardı. Derin bir nefes çekti, gözlerini

kısarak camın aralığından Miao Jing'e baktı —kız dizlerini karnına çekmiş yolcu koltuğunda oturuyordu, kıyafetleri darmadağındı, teni pembeleşmişti. İnatla başını cama çevirmişti ama o siyah camda bile o buğulu yüzü ve birbirine değen bakışları seçilebiliyordu.

Chen Yi yine sırıttı.

Sigarası bitince tamamen sakinleşmişti. Üzerinden sular damlayarak arabaya bindi, motoru çalıştırdı. Sesi sanki hâlâ o anın etkisindeymiş gibiydi.

"Eve mi?"

"Şirkete."

"Eşyaların ne olacak?"

"Yenilerini alırım."

Araba ana yola çıktı, Miao Jing'in şirketine doğru yöneldi.

Chen Yi'nin kıyafetleri sırılsıklamdı; saçlarından, ceketinden, parmak uçlarından sular damlıyordu. Miao Jing yanındaki bu nemi hissedince dudaklarını kıpırdattı: "Beni yol kenarında bırak, sen de eve git... Duş alıp üstünü değiştir."

"Onun yerine sen benimle eve gel." Sesi gayet sakindi. "Yarın sabah ben seni şirkete bırakırım."

"Hayır!"

Yine güldü, gözleri zifiri karanlıktı.

"Bugün olanlar oldu artık." Chen Yi bir an düşündü, sesi hem ciddi hem de dalga geçer gibiydi: "Şu an bekarım, o Lu Zhengsi denilen toy çocuğun da pek kafası basmıyor... Miao Jing, biz seninle bir gizli aşk yaşamaya ne dersin?"

Miao Jing'in dudakları seğirdi, ince kaşları çatıldı; yüzü tam olarak öfkeli sayılmazdı ama kesinlikle buz gibi ve mesafeliydi. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

Araba şirket kapısında durduğunda, tek kelime etmeden indi ve kapıyı öyle bir çarptı ki araba sarsıldı. Arkasına bile bakmadan, o mağrur ve soğuk haliyle yağmurun altında şirkete doğru yürüdü.

Chen Yi camı indirdi, kızın yağmur altındaki o zarif siluetini uzun uzun izledi.

— 22 —

Kemik

Dışarıda bardaktan boşalırcasına bir yağmur yağıyordu. Miao Jing gideli bir saati geçmişti; yurdun kapısından içeri elleri boş döndüğünde, oda arkadaşı televizyona öyle dalmıştı ki geldiğini fark etmedi bile. Miao Jing, üzerine sıkıca doladığı ceketine sarınarak doğruca banyoya girdi. Duştan çıktığında, o süt beyazı boynunda tırnak izlerinden kalma geniş, kıpkırmızı morluklar yükseliyordu.

"Sana ne oldu böyle? Boynun fena kızarmış."

"Alerji sanırım. Kıyafetleri dolaptan yeni çıkardım, biraz kaşındırdı."

"Dışarıda kıyamet kopuyor, seni aradım ama açmadın."

"Duymamışım zil sesini. Bir arkadaşla görüştüm, iki çift laf ettik o kadar."

Miao Jing daha fazla açıklama yapmadı. Bilgisayarını açıp mesaiye oturdu; boynunu hafifçe kaşıdıktan sonra ayağa kalktı ve üzerine boğazlı bir kazak geçirdi.

……

Bu sağanak yağmur Chen Yi'nin dengesini altüst etmişti. Neden kendine hakim olamadığını bilmiyordu; belki de sadece Miao Jing'in o inadı tepesini attırmıştı. Kız döneli birkaç ay olmuştu ama huyu suyu bir türlü durulmuyor, her seferinde yeni bir arıza çıkarıyordu; Chen Yi buna hazırlıklı değildi, gardını alamıyordu.

Bilardo salonunun bir köşesinde ıstaka tamiri için küçük bir atölye vardı. Başlarda sadece Chen Yi'nin özel alanıydı, sonradan Bozai'nin de öğrenmesine izin vermişti. Istaka tamir etmek zor iş değildi ve böyle bir zanaatı bilmek her zaman işe yarardı. Sabah saatlerinde salon tenha olurdu; Bozai atölyede ıstakaların bakımını yapar, Chen Yi de genelde bir köşeye çöküp sigarasını tellendirerek onu izler, havadan sudan konuşurlardı.

Bozai bu bilardo salonunu kendi işi gibi görüyordu. Başka bir kazanç kapısı yoktu, bacağı da sakat kalmıştı; Chen Yi'nin onu yarı yolda bırakmayacağını biliyordu. Şimdilerde Chen Yi'ye en yakın olan kişi oydu. Chen Yi'nin bu aralar keyifsiz olduğunu görünce, meseleyi Tu Li ile

ayrılmasına yordu ve ona yeni bir kız arkadaş bulması için baskı yapmaya başladı.

Aslında bu yaşlardaki herkes artık durulmak, bir yuva kurmak istiyordu. Bozai, Chen Yi'nin evlenmeye asla niyetinin olmadığını biliyordu; belki geçmişteki ailevi meseleler yüzündendi bu, belki de hür yaşamaya fazla alışmıştı. Ama kız arkadaş bulmak onun için çocuk oyuncağıydı; Weiwei ve diğerleri Chen Yi'nin bekar olduğunu duyunca resmen heyecandan ne yapacaklarını şaşırmışlardı.

Chen Yi parmaklarının arasındaki sigarayı evirip çeviriyor, düşük göz kapaklarının ardındaki bakışlarında en ufak bir ilgi kırıntısı taşımıyordu.

"Lili Abla sosyal medyasında iki fotoğraf paylaşmış, fiziği yakıyor resmen. Yi Abi, görmedin mi?"

"Görmedim," dedi esneyerek. "Ne fotoğrafı?"

"Dans ediyor işte, altına salyası akanların hepsi bizim tanıdıklar." Bozai kendini tutamayıp sordu: "Yi Abi, sahiden ayrıldınız mı? Doğruya doğru, Lili Abla çok güzel kadın."

O gün Tu Li'yi evden kovduktan sonra kadın bir daha peşine düşmemişti ama karşılaşmıyor da değillerdi. KTV'de, barlarda birbirlerini görüyorlardı; yanından geçerken yüzünde o soğuk, asil ifadesiyle Chen Yi'ye laf sokuyor, özellikle de Miao Jing meselesini kaşıyordu.

Chen Yi o gün alkollüydü, sabrı da taşmıştı: "Seninle asla evlenmeyeceğimi biliyorsun. Evlenmeyeceksek de senden bir beklentim yok demektir. Alt tarafı takılıyorduk, neyin davasını güdüyorsun?"

Tu Li'nin yüzü bir anda kararmıştı. Aslında her şey sessiz bir anlaşma gibiydi; Chen Yi için kadın fazla yapışkandı ve birini değiştirmek de zahmetli işti. İki yıl boyunca gül gibi geçinip gitmişlerdi ama iki yıl aynı yatağa girince, insan ister istemez bir gönül bağı kurulur sanıyordu.

Chen Yi duygulardan bahsetmedi. Tu Li'ye az para yedirmemişti, bu yüzden vicdanı rahattı; parayla ölçülebilen şeyler için duygularını harcamaya gerek duymazdı. Miao Jing meselesine gelince... Bir elbise neyi kanıtlardı ki? Kim, siktir ettiğimin başkasının elbisesini giyip birini ayartmaya çalışırdı? Miao Jing döneli üç ay olmuştu ve aralarında hiçbir şey geçmemişti; ne aldatmıştı ne de ihanet etmişti. Dedektif Conan gelse tek kelime edemezdi.

Tu Li, adamın bu birkaç cümlesini dinledikten sonra yüzü buz kesti; çenesini dikleştirip yanından geçip gitti. Arkasından bakıldığında duruşu ne

kadar sert ve güzel görünse de elleri gizliden gizliye titriyordu. Eğer adam tek bir kelime etseydi, "Hala senden hoşlanıyorum" deseydi ya da iyiliğini yad etseydi, kalbindeki sızı geçerdi. Ama böyle bahanelerin arkasına sığınması... Bu öfke nasıl yutulurdu?

Ayrıldıktan sonra Tu Li, Miao Jing'i aramadı. Miao Jing de ona tek kelime sormadı; tıpkı Chen Yi gibi sessiz ve derinden gitti. İkisinin tepkisi de tıpatıp aynıydı; asıl tuhaf olan, asıl kanıt olan buydu. Tu Li, Lu Zhengsi ile sık sık iletişime geçiyor, ondan Miao Jing'in tuhaflıklarını araştırmasını istiyordu; en azından bir gürültü kopmalıydı, böylece bitip gidemezdi.

Lu Zhengsi kafasını kaşıyordu; Miao Jing'in davranışlarında en ufak bir şüpheli yan göremiyordu. Tek tuhaflık, kendisinin "erkek arkadaş" sıfatıydı. Miao Jing onunla her yere gidip geliyordu; henüz öpüşme aşamasına gelmemiş olsalar da koluna giriyor, elini tutuyordu. Miao Jing'in beden dili son derece doğal ve şefkatliydi.

Kız her şeyi öyle doğal bir noktaya taşıyordu ki içinde zerre suçluluk yok gibiydi. Lu Zhengsi, Tu Li'nin kuruntu yaptığını düşünmeden edemiyordu ama bazen de Miao Jing'in bazı tavırlarının fazla mesafeli olduğunu hissediyordu. Şimdilik meseleyi deşmemeye, gözlemlemeye devam etmeye karar verdi.

……

Şirketteki mesailerinin dışında Miao Jing, ara sıra Müdür Tan ile dışarı çıkıyor; tedarikçilerle veya satış firmalarıyla yemekli toplantılara katılıyordu. Bölümün vitrin yüzüydü; hem mesleki becerisi yüksekti hem de her ortama yakışıyordu.

O akşam yerel yemekleriyle ünlü bir restorana gitmişlerdi. Ekip masaya yerleşirken Miao Jing, siparişleri vermek üzere önden çıktı. Şans eseri restoran müdürü lise arkadaşı çıktı; yanına gelip selam verdi. Miao Jing önce bir duraksadı, sonra konuşurken liseden sınıf arkadaşı olduğunu anımsadı. Liseden sonra arkadaşlarıyla bağını koparmıştı; sadece birkaç kişiyle görüşmeye devam ediyordu, diğerleri zihninde silik birer yabancıya dönüşmüştü.

Sıradan bir arkadaşın gözünde Miao Jing, sahiden de gizemli ve ulaşılmaz bir varlıktı. Eski okul günlerinden, şimdiki iş güçten konuşurlarken laf bir anda Chen Yi'ye geldi. Meğer Chen Yi bu dükkanın müdavimiymiş. Arkadaşının hafızasında Chen Yi'nin bu kadar yer etmesinin sebebi, lise yıllarında Miao Jing'in veli toplantısına gelmiş olmasıydı.

O zamanlar Chen Yi daha yeni reşit olmuştu, on sekiz on dokuz yaşlarındaydı. Olgun görünmek için siyah bir ceket, siyah pantolon ve pırıl pırıl parlayan deri ayakkabılar giymişti. Bakışlarında hala o gençliğin hamlığı olsa da havası küstah ve uçarıydı. Miao Jing'in yanına oturmuş, bir elini pantolon cebine sokmuş, ağırbaşlı görünmeye çalışarak çatık kaşlarıyla karneye bakmıştı. Miao Jing'e bir şeyler söylerken, bir gece öncenin dumanı ve alkolüyle demlenmiş o boğuk ama duru sesi, yanındaki kızın nefesini kesmişti.

"Onu ilk gördüğümde hemen tanıdım. Yanına gidip 'Miao Jing'in ağabeyi misiniz?' diye sordum. Bir an duraksadı, sonra cevap vermeden çekip gitti. Yanlış kişiyi sandım sandım. En son hesabı öderken bana senin arkadaşın olup olmadığımı sordu, 'Evet' deyince hafifçe gülümsedi."

"Daha birkaç gün önce buradaydı, arkadaşlarıyla yemek yedi. Çok içmişti, sesi biraz genizden geliyordu, nezle olmuş sanırım. Mutfaktakilere onun için zencefil çorbası kaynattırdım."

Miao Jing yüzünde bir gülümsemeyle arkadaşını dikkatle dinledi. Biraz daha konuştular, Lu Zhengsi siparişlere bakmak için odadan çıkınca sohbet kesildi. Arkadaşı sonra bir ara numarasını almayı düşünüyordu ama yemek fazla uzun sürdü; Miao Jing ağırlama telaşından fırsat bulamadı, sonuçta iletişim bilgilerini almadan ayrıldılar.

O sağanak yağmurlu gecenin üzerinden dört beş gün geçmişti. İkisi de büyük bir sessizlik mutabakatı yapmış gibi birbirlerini aramıyorlardı. Miao Jing telefonunu çıkarıp baktı, sonra tekrar çantasına attı ve iş arkadaşlarıyla sohbete daldı.

Ertesi gün—

Şirkete gelen evrak ve paketler güvenlik kulübesindeki sabit noktaya bırakılırdı. Lu Zhengsi her öğlen kendi paketlerini almaya gittiğinde, bölümdeki arkadaşlarınkini de görürse bir selam verip onları da yanına alırdı. Tam o sırada Miao Jing'in birkaç evrakını gördü; aralarında bir hastaneden gönderilmiş taahhütlü, acil bir mektup vardı. Lu Zhengsi gayriihtiyari bir göz attı, kısa bir an düşündü.

Bu evraklar Miao Jing'in masasına bırakıldı ama kız bütün öğleden sonra toplantıdaydı, açmaya vakit bulamadı. Mesai bitip herkes dağıldığında Miao Jing bir nefes aldı, bir bardak su doldurdu ve maket bıçağıyla bir yığın evrakı açmaya başladı. O sırada bir sağlık raporu masanın üzerine düştü.

“Miao Mühendis, check-up mı yaptırdınız?” Lu Zhengsi başını çevirdi. “Şirket yakın zamanda bir sağlık taraması mı ayarladı?”

“Benim raporum değil, bir başkasının.”

Sayfayı çevirdi; raporun üzerindeki satırları tek tek süzdü. Yüzü sakin ve vakurdu ama gözleri satırlarda gezinirken bakışları yumuşadı, dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı; sanki gülümsemekle gülümsememek arasında garip, büyülü bir ifade belirdi.

“Yi Abi’nin mi?”

“Hı-hı.”

Miao Jing raporu bitirip masasının çekmecesine koydu. Lu Zhengsi lafın gelişi soruyormuş gibi yaptı: “Yi Abi... Bir şeyi yok değil mi? Sağlığı yerinde mi?”

Lu Zhengsi, Miao Jing’in o "Ailemden biri ağır hasta" cümlesini hala evirip çeviriyordu. İçinde bir umut vardı; Chen Yi gerçekten anlatılamayacak kadar ağır bir hastalığa yakalanmış olabilir miydi? Tu Li ile bu yüzden mi ayrılmıştı? Miao Jing, Lu Zhengsi’yi bu yüzden mi erkek arkadaşı yapmıştı?

“Bir şeyi yok, gayet iyi.” Miao Jing’in bembeyaz, ince parmakları masanın üzerinde ritim tuttu, kısa bir an düşündü: “Bu arada, Tu Li seninle hala görüşüyor mu? Nasıl o, iyi mi?”

“Ara sıra mesaj atıyor, o da iyi görünüyor...”

Miao Jing ona hafifçe gülümsedi: “Sana da zahmet veriyoruz, başına iş açtık.”

“Ne zahmeti, ben... Ben halimden memnunum.”

Miao Jing’in dudak kenarındaki gülümseme derinleşti, gözleri kısıldı.

……

Miao Jing bir sağlık raporu alacağını hiç tahmin etmemişti. Sonunda Chen Yi’ye mesaj attı, hafta sonu eşyalarını almak için eve geleceğini söyledi. Chen Yi’nin tavrı umursamazdı; gelmeden haber vermesini, evde dinleniyor olacağını söyledi.

Hafta sonu geldiğinde Lu Zhengsi’nin şehir merkezinde işi vardı; Miao Jing’in bavullarını alacağını bildiği için onu arabasıyla eve bıraktı.

Kapı uzun süre çalındı, sonunda Miao Jing, Chen Yi’yi aradı. Telefondaki ses, kum taneleri gibi boğuk ve derindi; gecenin kaçı, günün hangisi olduğundan bihaber gibiydi. Chen Yi üzerine bir sweatshirt ve eşofman altı

geçirmiş halde kapıyı açtı; çenesi yeni terleyen sakallarla gölgelenmişti, kemiksizmişçesine bir yorgunluk üzerindeydi. Donuk bakışlarını Lu Zhengsi'nin üzerinde gezdirdi, hafifçe başıyla selam verdi: "Girin içeri."

Miao Jing ona şöyle bir yan bakış attı, tek kelime etmeden doğruca odasına eşyalarını toplamaya gitti. Lu Zhengsi iki tarafa da yetişmeye çalışıyordu; bir yandan Miao Jing'e yardım ediyor, bir yandan da Chen Yi ile laflıyordu.

Evin havası oldukça sessiz ve durağandı. Chen Yi elini sıcak sudan soğuk suya sokmuyor, tembelce bir köşeye yaslanmış Lu Zhengsi ile konuşuyordu; iş güç nasıl, bu aralar neler yapıyorlar, havalar nasıl gidiyor...

İkisi de Miao Jing'in bu telaşından, tamamen şirkete taşınmaya kararlı olduğunu anlıyordu.

Götürülecek çok şey vardı; Lu Zhengsi önce toplanmış iki büyük hurcu aşağıya, arabaya indirdi. Evde ikisi kalmıştı; Miao Jing odada toplanıyor, Chen Yi kapı eşiğinde onu izliyordu.

Kız, çalışma masasının çekmecelerini karıştırmak için eğildiğinde, arkasındaki adam yaklaştı. İki elini masanın kenarlarına dayayarak kızı kollarının arasına aldı; o yapılı ve uzun boylu gövdesiyle küçük bir alan yarattı. Aralarında ne uzak ne yakın, incecik bir mesafe kalmıştı; adamın baskısı ve kokusu odayı sardı. Genizden gelen o boğuk sesi, bir bas hoparlör gibi derinden yankılandı.

Havadan sudan konuşuyorlardı.

"Sağlık raporu ulaştı mı?"

"Ulaştı."

"Nasıl?"

"Bütün değerlerin gayet iyi."

"Hepsini şirkete mi taşıyorsun?"

"Olmaz mı?"

Adamın burnundan bir hıh sesi çıktı; gözlerini hafifçe kıstı, dilini yanağının içinde gezdirdi.

Sesi yine boğuk, yine mahmuttu.

"Nezle olduğumu duymuyor musun?"

"Neden nezle oldun?"

“O kadar yağmurda ıslandım, tek kelime etmedin.”

“Nezlenin kuluçka süresi bir haftadır. Bu belirtilere bakılırsa, o yağmurla pek alakası yok gibi.”

“İlaç içmedim, öyle kolay geçer mi? Senin odanda ilaç var mı?”

“Yok, eczaneye git.”

Adam iki elini masadan çekip kollarını kıza doladı; o devasa gövdesiyle kızın sırtına hafifçe yaslandı. Başını yana eğip kızın yanağına küçük bir buse kondurdu, boğuk bir sesle: “İlaç ayağına geldi ya işte,” dedi.

Chen Yi başını uzattı, kolu kızın omzunun üzerinden geçip yanağına dayandı; eğilip dudaklarına kapandı. Diğer eliyle kızın belini kavrayıp kendine çekti, dudaklarını kolayca mühürledi.

Daha yeni sigara içmişti, ağzında acımsı bir tat vardı; kızın dudakları ise serin ve tatlıydı. Miao Jing gözlerini yumdu; çenesi adamın parmakları arasında yukarı kaldırıldı, dudaklar tam bir uyum ve alışkanlıkla birbirine kenetlendi.

Sıcacıktı; tam da bu soğumaya başlayan mevsime yakışır cinsten.

Odada birbirine karışan nefeslerin ve ıslak dudak seslerinin yankısı vardı ama dışarıdaki ayak sesleri de adım adım yaklaşıyordu. O ayak sesleri bir davulun ritmi gibi muntazamdı; oda kapısı açıktı, dış kapı da... Lu Zhengsi’nin merdivenlerden çıkışı, kapıdan içeri girişi, her adım net bir şekilde duyuluyordu. Lu Zhengsi’nin kapıdan içeri girip bir iki adım attığı o salisede, Chen Yi son bir kez kızın tadını alıp nefes nefese geri çekildi; dolaba yaslanıp ağır ağır bir sigara çıkardı ve başını eğip yaktı.

Miao Jing gözlerini kırpıştırdı, hiçbir şey olmamış gibi masanın üzerindekileri toplamaya devam etti.

— 23 —

Yabani Köpek

Miao Jing, lise son sınıfa başladığında on yedi yaşındaydı; ne melankoliye ayıracak vakti vardı ne de genç kızlık hayallerine. Sayısal sınıfa geçmiş, varını yoğunu derslerine vermişti; artık üniversite sınavının o aşılmaz duvarına parmak uçlarıyla dokunmaya başlıyordu. Chen Yi ise meslek lisesinden mezun olmuş, önce bir gece kulübünde fedailiğe başlamıştı; açıkçası işi, gece yarısı mekânı beklemek ve arıza çıkaran müşterileri paketlemekti. İkisinin hayat çizgileri bu noktada keskin bir şekilde birbirinden ayrılmaya başladı. Miao Jing okulun yurdunda kalmıyor, gündüzleri okulda oluyor, sabah akşam bisikletiyle gidip geliyordu. Chen Yi ise akşam altıdan ertesi sabah dörde kadar çalışıyor, geri kalan vaktini basketbol oynayarak, arkadaşlarıyla laklak ederek, yiyip içerek geçiriyordu. On beş günde bir, aynı evin içinde birbirlerini görmeleri mucize gibiydi.

Miao Jing her sabah altı buçukta okul için evden çıkarken, bazen Chen Yi'nin uyumak için eve döndüğüne rastlıyordu. Chen Yi bazen gömlek, kumaş pantolon ve kunduralarla oluyordu, bazen de tişört ve kotuna geri dönmüş oluyordu. Komşular ondan çoktan elini eteğini çekmiş, köşe bucak kaçar olmuşlardı. Bütün gece uykusuz kalmış olan Chen Yi, çatık kaşlarla, ağzında gevşekçe tuttuğu sigarasıyla içeri giriyor; Miao Jing'i masada süt içip yumurta yerken görünce önüne birkaç yüz yuan fırlatıyordu. Kız başını sallayıp istemediğini söyleyince de duşa girerken, "Bilardoda kazandım," diyordu, "yemek kartına yükle, kalsın sende."

Şimdi gerçekten de para sıkıntıları kalmamıştı. Miao Jing artık geçim masrafları ya da okulun ek ders ücretleri için endişelenmek zorunda değildi. Chen Yi'nin gece mesaisinden aldığı maaş yiyip içmesine yetiyordu; boş zamanlarında bahisli bilardo oynuyor, tek bir snooker maçından üç beş yüz yuan alıyordu. Genelde kazanan o oluyordu ve eve getirdiği para fazlasıyla yetiyordu. Miao Jing'e ayda bir iki bin yuan harçlık bırakıyordu; bu da kızın yemeğine, giyimine fazlasıyla yetiyor, artık işporta malı almasına gerek kalmıyordu. Güzel kıyafetler giyip arkadaşlarıyla buluşabiliyordu.

Miao Jing bu parayla ikisine kıyafet ve ayakkabı alıyor, eskimiş ev eşyalarını ayıklıyor, bozulanları yeniliyordu. Bir gün bir sehpanın üzerine parmak uçlarında yükselmiş, evin eski floresanlarını tasarruflu ampullerle değiştirirken Chen Yi aşağıda durup elini uzattı.

"Bana ver."

"Cesaretin var mı?" diye sordu kız aşağı bakarak. "Şalteri indirmedim."

"Hâlâ korktuğumu mu sanıyorsun?" Chen Yi elleri belinde durmuş, başını kaldırıp ona bakıyordu; gülümsemesi biraz daha belirgindi. "Şalteri indirmeden ampul değiştirmek mi? Ölmek mi istiyorsun sen?"

"Fiziğim iyidir, elektrikten anlarım."

"Ne kadar iyi olabilir? Profesyonel elektrikçiden daha mı iyi? Büyük konuşma da çarpılma." Chen Yi kızın pantolon paçasını çekiştirdi. "İn aşağı, git benim odanın çarşaflarını ser."

"Tamam." Kız ellerini birbirine vurup tozunu silkti ve gülümseyen gözlerle sehpadan aşağı indi. "Yemek masasının ayağı sallanıyor, ona da bir çivi çakmak lazım."

"Evde başka değişecek, tamir edilecek ne var?"

"Pilav makinesi de bozuldu, tamir edilebilir mi?"

"Yenisini alalım, çok bir şey değil."

"Artık pek evde yemek yemiyoruz ki..."

"Para varken dışarıda yiyeceğiz tabii."

"Yaptığım yemekler kötü mü?"

"Kötü olup olmadığını kalbinde bilmiyor musun sanki? Şu son iki yılda kaç öğün makarna yedik? Cık... Makarna gibi olmana şaşmamalı."

Makarna gibi mi? Yani tatsız tuzsuz ve çirkin mi?

Miao Jing hem buruk hem de komik bir hisse kapıldı. Şimdi öğle ve akşam yemeklerini okulda hallediyordu, Chen Yi'nin üç öğünü ise zaten dışarıdaydı. Haftada sadece bir gün tatili vardı ve o da Chen Yi'nin tatiliyle asla çakışmıyordu. Biri güneş gibiydi, diğeri ay; nadiren bir araya gelip evin eksiğini gediğini giderebiliyorlardı.

Chen Yi'nin on sekizinci yaş günü aynı zamanda Noel Arifesi'ydi. Hayat her zamanki gibi akıyordu. Sabah saat beşte işten çıkmış, arkadaşlarıyla çorba içip eve dönmüştü. Artık uykusuzluğa alışmıştı; sabahları ayılmak için

sigaraya sığınıyordu. Apartman girişinde Miao Jing ile ayaküstü karşılaştılar. Okul üniforması kızın üzerinde emanet gibi duruyordu; yün atkısı yüzünün yarısını sarmış, geriye sadece o narin kaşlarını ve gözlerini bırakmıştı. Bisikletini iterken ona "Günaydın," dedi.

Sesi, kiremitlerin üzerindeki sabah ayazı gibiydi; pek bir duygu barındırmıyordu ama tınısı güzeldi.

"Üşüyor musun?"

"Hayır." Kız ona karşılık verdi: "Sen üşüyor musun?"

Chen Yi'nin üzerinden sigara kokusu yükseliyordu. Siyah kapüşonlu hırkasının içine beyaz bir gömlek giymişti, kapüşonu başındaydı; tam bir sokak serserisi gibi görünüyordu.

"Üşümüyorum, hadi derse yetiş."

Miao Jing başıyla onaylayıp yoluna devam etti.

Öğlen okulda kalmadı; ders bitince aceleyle bir doğum günü pastası alıp eve koştu. Chen Yi yeni uyanmıştı, odasının zemininde şınav çekiyordu. Hareket ettikçe omuz ve sırt kaslarındaki o ince, estetik hatlar belirginleşiyordu. Gece kulübünde gerçek yaşını söylemiyordu; on sekizinde olduğunu anlamasınlar diye daha kalıplı bir vücuda ve olgun bir duruşa ihtiyacı vardı. Evin her yerinde dambıllar, karın kası tekerlekleri ve çeşitli spor aletleri duruyordu.

Kapı açılınca ikisi de donakaldı.

Chen Yi sadece bir iç çamaşırıyla, üstü çıplak halde yerde duruyordu; ter içinde başını kaldırdı. Miao Jing onun evde olup olmadığından emin değildi, elinde pasta kutusuyla içeri bakarken tam o anda adamın sırtından topuklarına kadar uzanan o gergin hattı ve diri vücudunu gördü. Yüzü aniden hafifçe kızardı, bozuntuya vermemeye çalışarak pasta kutusunu masaya bıraktı.

Chen Yi yerden bir yay gibi fırladı; sakin görünmeye çalışsa da hareketlerindeki telaş ele veriyordu. Kızın görüş alanından çıkıp hızla üzerine bir şeyler geçirdi: "Neden döndün?"

"Pasta aldım, biraz da yiyecek bir şeyler." Miao Jing atkısını çözdü. "Öğle yemeği yedin mi?"

"Henüz değil." Sesi boğuk geliyordu. "Yeni kalktım."

"Yemek hazırlayayım mı?"

“Öyle bir şeyler atıştıralım. Neden geldin? Öğleden sonra dersin yok mu?”

“İlk ders beden eğitimi, izin aldım. Okula biraz geç gidebilirim.” Elinde bir poşet daha vardı. “Bugün Noel Arifesi, herkes birbirine elma veriyor.”

Chen Yi biliyordu. Bu iki gün gece kulübünde partiler ve karnavallar vardı; gösteriler oldukça görkemliydi, her yer buram buram sefahat kokuyordu. Ona çikolata ve elma veren kadınlar da olmuştu ama eve getirmemiş, hepsini başkalarına dağıtmıştı.

Giyindikten sonra Chen Yi, hiçbir şey olmamış gibi dışarı çıktı. Pasta kutusunu görünce bir an duraksadı, dudakları kıpırdadı ama bir şey demedi; banyoya gidip elini yüzünü yıkadı.

Miao Jing dışarıdan aldığı hazır yiyeceklerin yanına yarım saatte pilav pişirdi, iki de çeşit yemek yapınca öğle yemeği masaya gelmişti bile.

Yemek masasına oturduklarında Miao Jing elinde çubuklarla kararsızca sordu: “Şey... Önce pastayı mı yemeliyiz? Yoksa yemekten sonra mı?”

“Ne bileyim ben.” Chen Yi hoyratça pastayı açtı. “Nasılsa hepsi mideye gidecek, yemekle beraber ye gitsin.”

Kremalı pasta küçüktü, ancak ikisine yetecek kadardı. Yanında rakamlı mumlar ve doğum günü şapkası da verilmişti. Chen Yi, Miao Jing’in on sekiz yaş mumlarını pastaya dikişini izledi. Şapkayı fazla aptalca bulup çöpe attı. Çakmak bir tık sesiyle alev aldı; iki küçük ışık hüzmesi dört gözün içine yansıdı. Miao Jing ortamı neşelendirmek için ne söyleyeceğini bilemiyordu, Chen Yi’nin yüzünde de en ufak bir kutlama belirtisi yoktu. Bir nefeste mumları üfleyip söndürdü ve pastadan iki dilim çıkardı.

“Ye hadi.”

“Teşekkürler.”

İkisi de sessizce pastalarını yediler. Miao Jing aniden kaşığını ağzında tutarak, “On sekiz yaş, yetişkinlik demek. Önemli bir eşik,” dedi.

“Hı-hı.”

“Sana doğum günü hediyesi almadım çünkü harcadığım para zaten senin paran.” Sesi kısıktı. “Pahalı bir şey alsam olmaz, ucuz bir şey alsam yakışmazdı.”

“Vaktin olunca bana bir çift ayakkabı al. Bot olsun, iyisinden. Birine tekme atarken dayanıklı olsun, hemen dağılmasın.”

"..." Miao Jing'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kavga etme, küfürlü konuşma..."

"..." Chen Yi dudak büküp pastasına gömüldü.

Yemeğe geçtiklerinde Chen Yi, kızın doğum gününün ne zaman olduğunu sordu. 19 Nisan dedi kız. Evde hiç doğum günü havası olmazdı; Chen Yi zaten hiç kutlamazdı ama Miao Jing'in doğum gününü Wei Mingzhen hatırlarsa, kıza biraz para verir ya da birkaç parça çörek alırdı.

Miao Jing saat üçte okula gidecekti, Chen Yi de o saatlerde çıkacaktı. Yemekten sonra biraz vakitleri kalmıştı; koltuğa yayılıp televizyonu açtılar. Pastanın kalanını önlerine alıp iki kaşıkla, bir o bir diğeri derken bitirdiler.

Birlikte otobüse bindiler. İki el aynı tutamağa tutunmuş, yan yana duruyorlardı. Chen Yi, Miao Jing'den bir baş boyu uzundu; başını eğip yanındakine bir iki bakış attı, sonra parmağıyla kızın şakağındaki bir lekeyi sildi. Miao Jing şaşkınlıkla başını kaldırdı.

Adam dudak büküp, o şekerli parmak ucunu yaladı ve alayla güldü: "Bir şeyler yiyorsun, kremayı saçına bulaştırıyorsun. Siz kadınlar dışarı çıkmadan aynaya bakmaz mısınız? Hepinizin yanında ayna, tarak olmaz mı?"

Her genç kız, doğuştan gelen bir sezgiyle asıl noktayı yakalardı.

"Hangi kızlar öyle yapıyormuş?"

"Hepsi öyle yapar," dedi Chen Yi rahat bir tavırla. "Okuldakiler, gece kulübündekiler..."

Gerisini getirmedi, dudaklarını birbirine bastırdı. Gece hayatı tekinsizdi, oradaki ortamla elit bir lisenin öğrencileri bir değildi.

Miao Jing'in bakışları değişti, kirpikleri titredi ama o da bir şey demedi.

Chen Yi'nin çalıştığı gece kulübü bölgede oldukça ünlüydü; Zhai soyadlı bir patronun mülküydü. Bir şato kadar görkemli, pırıltılı ve şatafatlıydı. Gösteri salonu, KTV, bar, puro ve şarap odası... İçeride her türlü insan vardı. Fedailer genelde emekli askerlerden seçilen iri yarı, heybetli adamlardı. Chen Yi 1.85'lik boyu, geniş omuzları ve ince beliyle takım elbise içinde tam bir vitrin mankeni gibi duruyordu; yüzünde ve bakışlarında o asi, bulaşılmaması gereken hava vardı. Yaşını yirmi bir diye yalan söylemişti; az konuşuyordu ama cin gibiydi. İnsanlarla bilardo oynayıp içki içerken önce karşısındakinin çapına, arkasına bakıyordu. Çocukluğundan gelen o yabanilikle en ufak bir çekince duymuyordu. Hatta Bozai ve okumayan diğer tayfayı da içeri

aldırmıştı; valelik, güvenlik odası, kumarhane servis işleri derken bahşişle geçinip gidiyorlardı.

Miao Jing onun sadece geceleri mekân beklemediğini, gündüzleri de boks ve kickboks öğrendiğini biliyordu. Evde gece kulübünden getirdiği barfiks çubuğu gibi aletler vardı. Kendine özel bilardo ıstakaları yaptırmaya başlamıştı; muhtemelen birilerine eşlik edip antrenman yaptırıyordu. Gece kulübündeki bilardo salonu her zaman dolup taşıyordu. Bilardo her ne kadar "centilmen sporu" sayılsa da, şehrin orta-alt segment eğlence mekânlarında bilardo salonları genelde serseri takımıyla doluydu. Chen Yi masada çok kişi tanımıştı; bahis oynamak, ortaya para koymak artık günlük işiydi. Üstelik sigara ve içkiye fena alışmıştı, üzerinden ağır parfüm kokuları geliyordu.

Kızın içine bir huzursuzluk çöküyordu.

Gece yarısı saat dörtte, birileriyle içki yarışına girip sarhoş halde eve dönüyor, Miao Jing'i uyandırıyordu. Kız onun bembeyaz kesilmiş yüzünü ve kan çanağına dönmüş gözlerini görünce onu yatağa taşıyamıyordu bile. Bazen de günlerce eve gelmiyordu; ne bir kirli çamaşır ne de eve uğradığına dair bir iz kalıyordu. Nadiren onu aradığında, karşı taraftan ya şen şakrak kahkahalar ya da kulakları sağır eden bir müzik ve çığlık sesleri geliyordu. Sadece tatil günlerinde Chen Yi'yi evde bulabiliyordu; yayılmış, tembelce sigarasını içerken.

"Sigara sağlığa zararlı." Miao Jing nadiren bu kadar ciddi bir tonda konuşuyordu. "Akciğer kanseri riskini %80 artırıyor, kronik öksürük yapıyor, damar sertliği, kalp, karaciğer, kemik ve üreme fonksiyonlarını bozuyor. Üstün başın kokuyor, erken yaşlanacaksın."

"Erken yaşlanmak iyidir, yaşlandıkça karizmam artar. Hem günde iki üç kez duş alıyorum, neresi kokuyormuş?" Kolunu gözlerinin üzerine koydu. "Bana daha düzgün bir sabun al. Her duştan sonra cildim kayganlaşıyor, bir de üstüne çiçek gibi kokuyorum, nefret ediyorum."

Miao Jing yanağını kaşıdı: "Rafta sabun yok mu?"

"O sabun mu parfüm sabunu mu belli değil. Kadınlar üstüme yapışıp kokluyorlar, 'hanım evladı gibi kokuyorsun' diyorlar."

"Koku falan yok ki." Miao Jing elini kaldırıp kendini kokladı. "Kim senin üstüne yapışıp koklayabilirmiş?"

"Kadınlar işte, burunları köpekten keskin. Kendi parfümlerini duymazlar ama beni hemen alıyorlar." Chen Yi kaşlarını çatıp yavaşça bir duman

savurdu. “Tanrı’ya şükür, en azından sütlü sabun almamışsın.”

Miao Jing’in kaşları hafifçe çatıldı, dudaklarını birbirine bastırdı; bakışları bir anlığına keskinleşti: “Ha, her sabah seni arayan, kapıya kadar gelip seni işe götüren o kadınlar mı?”

Chen Yi dilini damağına şaklatıp bir an düşündü: “Bir kız arkadaş bulsam nasıl olur?”

Miao Jing’in elleri duraksadı, sesi nedense biraz sertleşti: “Olur, keyfin bilir.”

— 24 —

Yabani Köpek

Miao Jing, derslerin ağır yükü altında ezilirken zaman zaman kendini derin bir kaygının, ıssız bir yalnızlığın ve anlamlandıramadığı bir karmaşanın içinde buluyordu.

Henüz bu hislerin ne olduğunu çözemeden, Chen Yi'nin etrafında başka kadınların izleri belirmeye başladı; üzerine sinen yabancı parfüm kokuları, uzun telefon görüşmeleri ve gelen hediyeler...

Aslında bu durum yeni değildi; ortaokuldayken de Chen Yi okulda çok popülerdi. Meslek lisesi yıllarında ise "asi kızlar" internet kafelerde oyun oynamak ya da sohbet etmek için onun etrafında pervane olurdu. Miao Jing o zamanlar ne yaptığını tam hatırlamıyordu; muhtemelen kendi kabuğuna çekilmişti ama o günkü hisleri kesinlikle şimdiki kadar tuhaf ve rahatsız edici değildi.

Sömestir tatili yarım ay sürüyordu. Chen Yi mezun olduktan sonra, Miao Jing'in para kazanmak için kafa yormasına gerek kalmamıştı. Aralarında net bir iş bölümü yapmışlardı: Chen Yi parayı getiriyor ve ağır işleri hallediyor, Miao Jing ise evin tüm ince işlerini çekip çeviriyordu. Yılbaşı hazırlıkları sırasında her ikisine de yeni kıyafetler almak için kalabalık bir alışveriş merkezine gittiler. Miao Jing, devasa mağaza aynasında kendine doğru gelen bir kız gördü; bakışları sönük, üzerindeki kıyafetler ise sıradan ve hantal görünüyordu.

Nitelikli bir lisede okumasına rağmen, okulunda ışıl ışıl parlayan pek çok kız vardı. Kızlar artık makyaj yapmayı ve saçlarına şekil vermeyi öğreniyordu. Sayısal sınıfta olmasına rağmen, yanındaki kızlar bile parlatıcı sürüyor, kıyafet kombinleri ve şık aksesuarlar üzerine konuşuyorlardı.

Chen Yi'nin bir keresinde onunla "erişte gibi dümdüzsün" diye dalga geçişi Miao Jing'in zihnine kazınmıştı. Uzun bir tereddütten sonra, açık renkli, yünlü bir elbise denedi. Beli oturan, eteği hafifçe kabaran ve boyu tam diz hizasında biten bu elbise, onun pürüzsüz ve ince bacaklarını ortaya çıkarıyordu. Elbisenin kalitesi pek yüksek sayılmazdı ama Miao Jing'in gençliği ve saflığıyla birleşince ortaya taze ve narin bir görüntü çıkmıştı. Kararsız kalsa

da elbiseyi aldı; yanındaki dükkandan da yirmi Yuan'a bir ruj seçti. Elbisenin yanında bir de siyah opak çorap hediye etmişlerdi ama Miao Jing daha önce hiç çorap giymediği için kendini tuhaf hissetti. Tengcheng'in kışı o kadar da sert geçmezdi; dışarıda çıplak bacakla dolaşan kızlar vardı, kendisinin de buna dayanabileceğini düşündü.

Bu elbiseyi ilk kez Bahar Bayramı'nda, Chen Yi ile lunaparka gittiklerinde giydi. Yanlarında sadece ikisi yoktu; Bozai ve diğerleri de gelmişti. Beklenmedik bir şekilde yeni bir yüz de aralarındaydı: Yelpaze gibi gür kirpikleri olan, tepeden tırnağa kusursuz görünen güzel bir genç kız. Makyajı gerçek yaşını ele vermiyordu; dar kazağı vücut hatlarını sıkıca sarıyor, göğüs dekoltesindeki pencereden bembeyaz teni görünüyordu. Fuşya rengi geniş eteği, file çorapları ve topuklu ayakkabılarıyla Miao Jing'i bir anda gölgede bırakmıştı. Chen Yi'nin bakışları muhtemelen Miao Jing'i tamamen teğet geçmişti. Kızın topukluları o kadar yüksekti ki Chen Yi'nin koluna adeta asılmış, başkalarıyla pek ilgilenmese de sürekli adamın kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

Miao Jing, Bozai ile takım olup dönme dolaba, atlıkarıncaya, çarpışan arabalara ve korsan gemisine bindi. Chen Yi ise kızın ince belini kavramış, adeta yapışık ikizler gibi dolaşıyorlardı; yüzlerinde imalı, erotik bir gülümseme vardı. Miao Jing dönme dolabın en tepesindeyken kafasını çevirdiğinde, yan kabinde öpüşen birilerini gördü. *Edepsizlik, arsızlık...* Bozai kıkırdayarak, "Yi Ağabey nihayet ilk buseden nasibini aldı," dedi. İçeri giren soğuk rüzgar, Miao Jing'in çıplak ve uyuşmuş bacaklarını sarmalıyor, kramp girmişçesine bir acı veriyordu.

Yemeğe oturduklarında erkekler içip sigara tüttürürken, Miao Jing o güzel kızla yan yana oturtuldu. Kız, Miao Jing'e küçümseyen bir bakış atıp Chen Yi'nin kardeşi olup olmadığını sordu. Miao Jing başıyla onaylayınca, kız umursamaz bir tavırla, "Kan bağınız yoksa pek de kardeş sayılmazsınız herhalde," dedi. Uzun manikürlü tırnaklarıyla telefon ekranına tık tık vururken aniden bir şeyi hatırlamış gibi durdu; başını çevirip Miao Jing'i tepeden tırnağa süzdü ve ne anlama geldiği belli olmayan bir gülümseme kondurdu yüzüne.

Miao Jing sessiz kaldı, parmakları soğuktan kasılmıştı. O sırada Chen Yi gayriihtiyari başını kaldırıp kıza baktı; Miao Jing'in yüzü bembeyaz kesilmiş, dudakları morarmıştı. Üzerinde montu yoktu, baharda henüz açmamış bir

yaprak gibi narin duran civciv sarısı elbisesiyle omuzları küçücük kalmıştı. Chen Yi kendi ceketini çıkarıp onun üzerine attı ve sıkıca giyinmesini söyledi.

Kız geniş ceketin içinde kaybolmuştu ama diğer kadın hemen Chen Yi'nin koynuna sokulup, "Vücudun ne kadar sıcak ve yakıcı," diye kıkırdadı. Chen Yi bir nefes sigara çekti, kızı göğsüne bastırıp yüzüne doğru bir duman halkası üfledi.

Yemekten sonra eve dönme vakti geldiğinde, o kadın Chen Yi'den ayrılmak istemiyor gibiydi; peşine takılıp eve gelmeye niyetliydi. Chen Yi kararsız kalıp tam onay verecekken, yol kenarında kendisini bekleyen Miao Jing'i gördü. Saçları darmadağındı, o küçük yüzü ifadesizce donup kalmıştı; gözleri boşluğa bakıyor, mutsuz olduğu her halinden belli oluyordu. Üzerinde Chen Yi'nin ceketi vardı; kollarını kavuşturmuş, uzun kollar parmak uçlarından aşağı sarkıyor, ceketin etekleri uyluklarına kadar iniyordu. Alttan o civciv sarısı elbisesinin ucu görünüyor, bembeyaz ve dümdüz bacakları insanın gözünü alıyordu. Chen Yi o an kızın teninin ne kadar ak pak olduğunu dehşetle fark etti; aklında kalan tek şey küçüklüğündeki o çelimsiz, soluk benizli haliydi.

Chen Yi, her nasılsa kadına hayır dedi ve Miao Jing'i eve götürdü. Yolda kıza o kadını beğenip beğenmediğini sordu. Miao Jing ifadesizce, "Beni ne ilgilendirir?" diye karşılık verdi. Chen Yi bu cevapla bozulsa da ceketin kolu kızın dizine değdiğinde teninin buz gibi ve kaygan olduğunu hissetti. Neden pantolon giymediğini sordu. Miao Jing, adamın elinin tersine sertçe vurup yana kaydı ve inatla dudaklarını ısırıp tek kelime etmedi.

Artık bir aptal bile onun öfkeli olduğunu anlardı; ama neden öfkeli olduğunu ancak Chen Yi tahmin edebilirdi.

O güzel kadın, daha sonra Chen Yi'yi görmek için iki kez eve geldi. Sadece iki kişinin yaşadığı bu evi gizlice süzdü. Chen Yi o zamanlar henüz pek temkinli değildi; bir karşı cinsle ilk gerçek etkileşimlerini yaşıyordu ve ağzına geleni söylüyordu. Kadın, Chen Yi'nin yanında bir "asalak" beslediğini öğrenince Miao Jing'e karşı üstten bakan, imalı bir tavır takındı. Miao Jing ise buz gibi bir ifadeyle evden çıkıp gitti; hava tamamen kararana kadar da dönmedi.

Chen Yi ancak o zaman ikisi arasındaki gerilimi fark etti ve Miao Jing'i bulup eve getirmek için dışarı çıktı. Kızı bir kitapçıda, yere oturmuş kitap okurken buldu. Süzme makarna gibi dümdüz saçları yüzünü kapatmıştı;

gözlerini doğrudan ona dikmişti ama adam yaklaştığında kafasını sertçe yana çevirdi.

"Neden bu kadar geç kaldın?" Chen Yi, kızın yanağına dökülen kalın ve yumuşak bir saç tutamını parmaklarıyla kavradı. Saçları eskisinden çok daha canlı görünüyordu; demek ki bir genç kız iyi beslenince ve kendine bakınca güzelleşebiliyormuş.

Miao Jing onu görmezden geldi.

"Ne kitabıymış bu, alalım da evde oku." Elindeki kitabı çekmeye çalıştı ama Miao Jing eğilip kitabı korudu ve hızla uzaklaştı. Kitap rafları yüksek ve sıktı; bir labirent gibiydi. Miao Jing onunla konuşmak istemiyor, sağa sola saparak Chen Yi'yi atlatmaya çalışıyordu. Fakat adam inatla peşindeydi. Rafların arasında bir o yana bir bu yana koşturdular; sonunda Chen Yi geri dönüp bir köşede pusuya yattı. Miao Jing, küt diye adamın göğsüne çarptı. Chen Yi acıyla nefesini tuttu; bir hamlede kızın omuzlarını kavradı ve gülümseyerek kendi göğsünü ovdu. Başını eğip baktığında, Miao Jing'in gözlerinin nemlendiğini, pırıl pırıl parladığını gördü. O güzel gözler bir an için adamın kalbinin derinliklerine dokundu, onu sersemletti.

Yine de o arsız gülümsemesiyle kızın omuzuna kolunu atıp dışarı çıkardı: "Biliyorum o kadın sana kaba davrandı, madem sevmedin boş ver gitsin. Ben de pek beğenmedim zaten, amma nazlıymış canımı sıktı. Başkasını buluruz; daha güzelini, daha uysalını."

"Kendini imparator mu sanıyorsun?" dedi Miao Jing buz gibi bir sesle. "Küstah ve kibirli."

Chen Yi umursamaz bir tavırla, "Kadın çok, abinin de sermayesi sağlam; seçmek hakkım değil mi?" diye takıldı.

Miao Jing'in damarlarındaki kan dondu; suratına tükürmek istiyordu. Kolunu hırsla silkeleyip hızla uzaklaştı ama Chen Yi onu yine yakaladı ve bütün ağırlığını kızın omzuna verip üstüne yattı: "Uzatma da eve gidelim."

"Gitmiyorum."

Gidebilecek bir yeri, sığınacak bir kucağı olsa bir saniye durmaz, kaçardı. Kim o evde yapayalnız kalmak isterdi ki?

"Kadın gitti işte, sen gitmeyip de ne yapacaksın?" Kızın saçlarından gelen o taze kokuyu içine çekti; çiçek mi yoksa narenciye mi belli olmayan o hafif ve hoş koku içindeki o garip huzursuzluğu yatıştırır gibi oldu. Kafasını eğip biraz daha kokladı ve birden, "Alışverişe gidelim mi?" diye sordu.

“Ne alacağız?”

“Bilmem ki... Siz kadınlar böyle kokulu, güzel şeyleri sevmez misiniz? Şampuan, duş jeli, küpe, kolye falan alalım.”

“Kulağım delik değil,” dedi soğukça. “Takı da takmam.”

Başını eğip baktı; gerçekten de delik değildi. Saçlarının arasına gizlenmiş o küçük, narin kulaklar; bembeyaz tenin içinden sızan o hafif kırmızılık... Kulak memesi yumuşacık ve pürüzsüzdü, kemiksiz bir inci parçası gibi.

Nedenini bilmese de ince omuzlara doğru dökülen uzun, sallantılı küpelerin hayali bir an zihninde canlandı ve önerdi: “Kulağını deldirsek?”

Miao Jing duraksadı, dudakları yavaşça düzleşti. On yedi yaşındaki bir genç kız güzelliğe nasıl karşı koyabilirdi ki? Chen Yi ile birlikte yol kenarındaki bir aksesuar dükkanına girdiler. İki kulağını da deldirdi ve inci tanesi kadar küçük bir çift küpe seçti. Aynada kendine gizlice baktığında, gerçekten çok yakıştığını düşündü.

O güzel kadın, ilişki bile başlayamadan sessizce sahneden çekilmişti; ancak Miao Jing’in kulaklarındaki yara bile iyileşmeden Chen Yi yeni birini bulmuştu bile.

Yeni parfüm kokuları, yeni heyecanlar... Kadın erkek ilişkisi bir tango gibiydi; denemeler, kaçamak bakışlar, cilveli sözlerle tırmanan o taze ve canlı heyecan. Miao Jing ona bakarken, herhalde bahçeye dalan bir kelebek gibi olduğunu düşünüyordu; koca bahar neşesi bir eve sığacak gibi değildi.

……

Dışarıda hayat her zamanki gibi akıp gidiyordu ama Chen Yi kadınların türlü oyunlarını henüz çözemeden, Miao Jing aniden ergenlik asiliğine büründü.

O uysal, anlayışlı kız gitmiş; yerine soğuk, mesafeli, huysuz, sürekli laf sokan ve iğneleyici konuşan biri gelmişti.

Önce adamın uzattığı paraları almamaya başladı. Kıt kanaat geçiniyor, yemek dışındaki tüm masraflarını kesiyordu. Chen Yi parayı odasındaki masaya bıraksa bile, kız ona dokunmadan geri veriyordu. Sonra gitti, o gür saçlarını kestirip yine kısa küt modeline döndü; o güzelim saçlarını satıp harçlık yaptı. Chen Yi bu değişime hiçbir anlam veremiyordu. Miao Jing artık onunla kavga da ediyordu. Adam nadiren sabaha karşı üçte dörde işten döndüğünde, ne kadar sessiz olursa olsun kız mutlaka buz gibi bir suratla uykusunun bölündüğünden şikayet ediyordu. Eğer o evden çıktıktan sonra

dönerse, ertesi gün kız yine yüzüne bakmıyor, yemek yapmıyor, çamaşır yıkamıyordu. Chen Yi bir iki şaka yapacak olsa, kız gözyaşlarını zor tutarak, "Bir gün sana olan tüm borçlarımı, harcadığın her kuruşu geri ödeyeceğim, aramızda hiçbir bağ kalmayacak," diyordu. Adam daha ağzını açmadan, sanki birbirlerine can düşmanıymışlar gibi bir cephe alıyordu.

Zamanla Miao Jing onunla konuşmayı tamamen kesti; ikisi de sebepsiz yere evde soğuk savaş ilan etmişti. İlkbahar yaza dönerken havalar ısındı, herkes kısa kollu ince giysilere geçti. Miao Jing'in yazlık okul üniforması daraltılmış, beli iyice oturtulmuştu; narin bedeni bir incecik dal gibiydi. Yaka düğmelerinden birini açık bırakıyor, bembeyaz boynu ve köprücük kemikleri ortaya çıkıyordu. Ortaokuldan kalma eski elbiselerini çıkarıp birkaç dikişle kendine uydurmuştu; hala giyebiliyordu ama boyu epey uzamıştı. Chen Yi, kızın o çıplak bacaklarına baktıkça yüzü bir kazan karası gibi kararıyordu.

Üstüne bir de okulun sınıf öğretmeni Chen Yi'yi aradı. Miao Jing'in notlarının çok dalgalandığını, derste uyuduğunu ve akşam etütlerine sebepsiz yere katılmadığını söyleyip ailenin ilgilenmesini rica etti. Chen Yi öfkeden deliye döndü; okula gidip veli toplantısına katıldı. Miao Jing'in tavrı yine buz gibi ve huysuzcaydı. Neye kızdığını sorduğunda ise ağzını bıçak açmıyordu. Bir de üzerine gece eve gelmediği, internet kafelerde erkeklerle oyun oynayıp sohbet ettiği yakalanınca bardak taştı.

İkisinin yaşam ritmi zaten tamamen farklıydı, gün içinde birbirlerini zor görüyorlardı ama kız yine de rahat durmuyor, sürekli adamın canını sıkacak bir şeyler buluyordu. Chen Yi'nin o günlerde öfkeden ciğerleri yanıyordu; hovardalık düşünecek hali mi kalmıştı?

"Senin o okumaya niyetin yok mu lan? Bu kılıkla internet kafede oturmak neyin nesi, kafayı mı yedin? İlla dayak mı istiyorsun!"

Chen Yi'nin şakakları öfkeden şişmişti; kızın karşısında ağız dolusu küfretmemek için kendini zor tutuyordu.

"Hava sıcak, herkes böyle giyiniyor, ben neden giymeyeyim?" dedi Miao Jing sakin ve kararlı bir sesle. "Okula böyle gitmiyorum zaten, evde ne istersem onu giyerim."

"İyi, ne bok yersen ye! O kadar adamın arasında... Hıh, bir gün seni bayıltıp bir ara sokağa sürüklediklerinde görürüm ben o zaman senin o gözyaşlarını."

“Bayağı tecrübelisin herhalde?” Miao Jing kaşlarını kaldırdı. “Öyle pislikleri doğrudan kurşuna dizeceksin; her yerlerinden irin aksın, parça parça edilsinler, geberip gitsinler.”

“MIAO JING!! Canına mı susadın sen?” Kükremesi evi inletti. “Seni burada gebertirim bak, inanıyor musun bana!”

“İnanıyorum, neden inanmayayım? En iyi yaptığın şey kavga etmek zaten, öldür beni gitsin.” Koltuğun kenarına ilişti. “Anlamıyorum işte, yanlış bir şey yapmadım, neye bu kadar öfkelisin?”

“Yanlış bir şey yapmadın mı? Gecenin yarısı evinde uyuyacağına internet kafede erkeklerle ne konuşuyorsun sen? Ne konuşabilirsiniz lan?” Ellerini beline koymuş, gözlerinden ateş fışkırarak kızın tepesine dikilmişti. “Ne konuşuyorsunuz?”

“Yıldızlardan, aydan... Şiirden, edebiyattan ve hayatın anlamından konuşuyoruz.”

O küçük yüzünü ciddiyetle dikip gözlerini kırptı: “Sen de geceleri uyumuyorsun, kadınlarla ne konuşuyorsun? Sabaha karşı dördün köründe elin kadınıyla apartmanın önünde vıcık vıcık fingirdeşip duruyorsun, ne kadar iğrençsin. Bu kadar sefil bir hayat yaşarsan yakında hastalık kaparsın; her yerin çürür, irin akar, ağzından kan gelene kadar yaralar içinde kalırsın, ömür boyu herkesten kaçmak zorunda kalırsın.”

“Ben sadece... Alt tarafı bir öpücük kondurduk diye mi bu kadar beddua ediyorsun?” Chen Yi öfkeden küplere binmişti, sinirle güldü: “Vay anasını, bunca yıl seni boşuna beslemişim. Tam bir nankörsün, aynı Wei Mingzhen gibisin. Gözüm kör olsun benim, sikeyim böyle işi.”

Ayağının altındaki tabure gözüne battı; öfkeyle bir tekme savurdu, tabure tuzla buz oldu.

Miao Jing, annesinin adını duyunca bakışları anında düştü. Parçalara ayrılan plastik tabureye buz gibi bir ifadeyle baktı: “Evet, tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş. Ben annem gibiyim, sen de baban gibisin. Bu hızla gidersen yakında sen de nereden peydahladığın belli olmayan bir çocuğun babası olursun; bir Chen Libin olur çıkarsın. Yeni bir Chen Yi yaratırsın; ona işkence eder, şiddet uygular, kendi sefil hayatını ona tekrar yaşatırsın.”

Chen Yi’nin bedeni sarsıldı, bakışları bir bıçak gibi keskinleşti; ifadesi korkunç bir hal aldı. Elini hırsla kaldırdı, tam indirecekken yarı yolda duraksayıp gücünü dizginledi; onun yerine kızın yanağını sertçe sıktı. Eğilip

yüzüne karşı acımasızca sırıttı: “O zaman sen de Wei Mingzhen gibi olursun; ömrün boyunca erkeklerin eline bakarsın, sonunda birinin başını yakıp kanlı parasını alarak fare gibi kaçarsın. Kendi kızını bile çöp gibi fırlatıp atarsın.”

“Ben asla öyle biri olmayacağım,” dedi Miao Jing her bir kelimenin üzerine basarak. Çenesini gururla dikti. “Büyüdüğümde çok iyi bir hayatım olacak, sözümün eri olacağım, erkekler peşimden koşacak ve istediğim her şeyi elde edeceğim.”

“Peh!” dedi Chen Yi küçümseyerek, canını yakacak kadar sertçe yanağını burktu. “Hayal kurma. Şu an hiçbir şeyin yok. Sana acımasaydım çoktan açlıktan ölmüştün, kim bilir hangi köşede sürünüyor olurdun.”

“Senin acımana ihtiyacım yok!” Miao Jing’in gözlerinden yaşlar boşaldı, elleriyle Chen Yi’nin koluna tırnaklarını geçirdi. “Ben asalak değilim!”

Uzun tırnaklar adamın kolunda kanlı izler bıraktı. Chen Yi acıyla kaşlarını çattı, içindeki vahşi öfke yine uyandı; büyük avuçlarıyla kızın narin omuzlarını sarsmaya başladı: “Ben daha sana vurmadım bile, sen kime tırnak atıyorsun lan!”

Kızın omuzları o devasa ellerin altında parçalanacak gibiydi. Yaşlı gözlerinde bir öfke kıvılcımı parladı; bütün gücüyle adama atıldı. On parmağını birden adamın yüzüne, boynuna geçirdi; dişlerini sıkarak çığlık attı: “Bırak beni! Dokunma bana!”

“Düzgün dur diyorum sana, Miao Jing! Delirdin mi sen!”

“Sen delirdin asıl! Pislik! Sapık!”

“Yüzüm!! Siktir!!!”

Chen Yi öfkeyle bu "deli kızı" itti. Miao Jing sendeleyerek koltuğa düştü ama hala Chen Yi’nin kolunu tutuyordu; aniden ağzını açıp koluna sert bir ısırık attı. Chen Yi acıyla nefesini içine çekti; koltukta boğuşmaya başladılar. Miao Jing elleriyle ayaklarıyla adama vuruyor, tırnaklarını geçiriyordu. Chen Yi’nin sabrı tükenmişti; küfrederek o koca gövdesiyle kızın üzerine çöküp onu hareketsiz bıraktı. Çenesi kızın alnına çarptı, kızın yüzü boynuna gömüldü. Yumuşacık bir dokunuş adem elmasına değdi; o his tarif edilemez bir şekilde başını döndürdü. Adem elması garip bir şekilde titredi, tuhaf bir ıslaklık ve serinlik hissetti. O an anladı ki o dokunuş bir kadının dudaklarıydı; Miao Jing’in dudakları.

Vücut hatlarının birbirine geçişi görmezden gelinecek gibi değildi. Okul üniformasının altındaki kemik ve ten hissediliyordu. Uyluklarına kadar inen o

kısa etek, boğuşma sırasında yukarı kıvrılmıştı; pürüzsüz teninin sıcaklığı kumaşın üzerinden bile hissediliyordu. Chen Yi yavaşça gözlerini yumdu, kaskatı kesilen yüzü biraz yumuşadı. Kollarından güç alıp koltuktan kalktı, tek kelime etmeden odasına girdi ve kapıyı güm diye vurdu.

Miao Jing nefes nefese koltukta yatıyordu. Elbisesini çekiştirdi; Chen Yi'nin o yapılı ve sıcak bedeninin baskısı geçmek bilmedi. Kollarını bacaklarını oynattı, yana dönüp yattı. Koca gözlerini açtı, kirpiklerini hafifçe kırpıştırdı; bakışları derin ve sessizdi.

Miao Jing kendine gelince o da odasına girdi ve kapısını kapattı. Az sonra yan odanın kapısı açıldı; Chen Yi boynuna bir havlu asmış, banyoya gidip soğuk bir duş almış ve hiç ses çıkarmadan evden çıkıp gitmişti.

Bu aralar üzerinde garip bir halsizlik vardı; ne hevesi ne de dermanı kalmıştı. Yeni kanatlanan ama aniden kanadı kırılan bir kartal gibiydi; pençelerine pranga vurulmuş, çırpınsa da uçamıyordu. Gecesi gündüzüne karışmış, bir yığın dertle boğuşuyordu. Evde bir de şu sorunlu lise öğrencisi vardı, ne yapacaktı? Gece kulübünde yüzlerce genç kadın vardı, her birinin arkasında ayrı bir hikaye... "Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş" hesabı, iki ay sonra son sınıfa geçecekti kız. Eğer Miao Jing de bir gün böyle bir pisliğe bulaşırsa, içindeki bu hıncı nereye kusacaktı?

Günlerce birbirlerini görmediler, görseler de buz gibi bir sessizlikle soğuk savaşa devam ettiler. Yemek masasında çatallarından çıt çıkmıyordu. Chen Yi bütün enerjisini Miao Jing'in ne dolaplar çevirdiğini gizlice takip etmeye harcıyordu. İş yerinde köşede sigarasını tüttürürken, bir yandan da pistteki o mahşer kalabalığını süzüyordu.

Gece saat iki; eğlencenin en azgın, en dağınık olduğu andı.

Telsizden bir kızın kapıda onu beklediğini söylediler. Önce cilveleştiği kadınlardan biri sanıp tembel adımlarla dışarı çıktı. Kapıda, o kalabalığın ortasında genç bir kızın çaresizce beklediğini gördü. Ayağında basit bir terlik, üzerinde incecik mavi bir gecelikle öylece duruyordu. Renkli ışıklar porselen gibi teninde oynaşıyor, karlı bir dağın zirvesi gibi parlıyordu.

Chen Yi'nin saç dipleri karıncalandı, kaşları çatıldı. Hızla yanına gitti; daha azarlamaya fırsat bulamadan kızın yanaklarından süzülen yaşları, tavşan gibi kızarmış gözlerini ve titreyen bedenini gördü.

"Neden geldin?"

Miao Jing titreyen elleriyle adamın ceketinin ucuna tutundu. Boğuk ve zayıf bir sesle fısıldadı: "Biri... evde..."

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, kelimeler ağzından düzgün çıkmıyordu. Chen Yi'nin yüzü karardı; ceketini kızın titreyen omuzlarına attı, onu sarmalayarak dışarı çıkardı. Gece yarısı birinin eve girmeye çalıştığını, kapıyı pencereyi zorladığını o an öğrendi.

Yerde bir adamın ayakkabı izini buldular; kapı kilidinde kesici bir aletin izleri vardı. Banyonun camı bir taşla kırılmıştı. Biri onu mu gözetliyordu, yoksa niyet başka mıydı? Aslında bu mahallede Chen Yi'nin adını duyan kaçacak delik arardı, kim böyle bir şeye cesaret edebilirdi?

Chen Yi derin bir nefes aldı, yüzünde vahşi bir ifade belirdi.

Miao Jing ceketinin ucunu bırakmıyor, başını eğmiş sürekli ağlıyordu: "İki yıldır... evde yalnız uyuyorum... biri beni gözetledi..."

Sikeyim böyle işi! On yedi yaşında bir kız, tek başına nasıl tehlikede olmazdı?

Chen Yi her şeyi enine boyuna düşündü; gerçekten başka çaresi kalmamıştı. Gece kulübündeki koruma işini bıraktı; artık geceleri eve dönmek zorunda olan yaban bir kurda dönüşmüştü.

— 25 —

Kemik

Odadaki iki kişi birbirine yabancı gibiydi; ancak Lu Zhengsi içeri girince konuşma sesleri duyulmaya başladı. Chen Yi, sigarasını yakıp mutfağa, dumanaltı etmeye çekildi.

Oda neredeyse tamamen boşaltılmıştı. Yatağın altında iki saklama kutusu kalmıştı; Miao Jing eve ilk döndüğünde onları dolaptan çıkarmıştı. Lu Zhengsi, Miao Jing'e bunları götürüp götürmeyeceğini sordu, kız başını iki yana salladı.

"Üniversiteye gitmeden önceki eşyalarım. Eski kıyafetler, ıvır zıvır işte... Artık işime yaramazlar."

Şöyle bir bakınca, yanına aldığı valizler pek de fazla sayılmazdı. Birçok şeyi geride bırakmıştı: Yeni perdeler, çalışma masası, sandalye, yatak şiltesi, yastıklar... Miao Jing başını çevirdi: "Kalanları sen halledersin, değil mi?"

Chen Yi'ye seslenmişti. Adam sigarasını parmaklarının arasında ezip yarım yamalak bir ses çıkardı. Miao Jing ve Lu Zhengsi gitmek üzereyken, sanki hiç umurunda değilmiş gibi peşlerine takılıp onları uğurlamak için aşağı indi.

Arabanın bagajı kapandığında, havada nedense yuvadan ayrılışın o buruk kokusu vardı. Lu Zhengsi motoru çoktan çalıştırmıştı. Miao Jing ön koltuğun kapısını açtı, dönüp son bir kez baktı: "Ben gidiyorum."

Chen Yi ona bakıyordu; yüzü kaskatı, ifadesi donmuş gibiydi. Şakaklarındaki damarlar hafifçe seğirdi, sesi boğazından kuru ve güçlükle çıktı: "Tamam."

Miao Jing ona bakıp son derece zarif bir şekilde gülümsedi; bakışları yumuşacık ve duruydu. Arabaya bindi, kapıyı kapattı.

Chen Yi ellerini cebine sokmuş, pencerenin dışında öylece duruyordu. Bakışları, filmli camın arkasından bile hissedilecek kadar koyu ve ağırdı.

Araba hareket etti. Miao Jing emniyet kemerini taktı ve Lu Zhengsi ile sohbete başladı. Tengcheng'e ağustos ayında dönmüştü; zaman su gibi akıp geçmiş, üç dört ay geride kalmıştı. Hayata ve işine tamamen alışmıştı artık. Tengcheng'in yazı çok uzun ve yapış yapış geçerdi; ancak şimdi havada hafif

bir serinlik hissediliyordu. Lu Zhengsi üniversiteyi kuzeyde okumuştu; o keskin, buz gibi havayı ve kar kokusunu özlüyordu. Miao Jing ise bu havaya alışıktı; yazı severdi, gürleşen bitkileri ve tenindeki o nemli ter hissini...

Konu Tengcheng'den ikisinin özel hayatına kaydı. Lu Zhengsi dudaklarını büzüp, Miao Jing'e lise yıllarında Chen Yi ile birlikte mi yaşadıklarını sordu. Tu Li ve Miao Jing'in ağzından kaçırdıklarından, bir de evdeki eşyalardan bu sonuca varmıştı.

"Evet, o zamanlar evde sadece ikimiz vardık. Annem şehir dışına gitmişti; ben okuyordum, Chen Yi çalışıyordu."

"Seninle Yi Ağabey arasındaki konuşmalar... Bana hep sanki birbirinizi pek tanımıyormuşsunuz gibi hissettiriyor."

Miao Jing gülümsedi: "Eskiden çok kavga ederdik. Sonra araya yıllar girdi, hiç görüşmedik. Birbirimizi pek tanımıyor olmamız normal."

Lu Zhengsi gülerek sordu: "Yi Ağabey mi veli toplantılarına gelirdi? Sana karışır mıydı? Kavga ettiğinizi hayal etmek zor."

"Yemek yediğimiz gün duymadın mı? Arada bir karışırdı işte; notlar düşükse ya da derste dalıp gidiyorsam... Sonuçta ondan başka kimsem yoktu."

"Peki, üniversiteye gidince neden koptunuz? Bence sen de Yi Ağabey de... Başkalarını düşünen insanlarsınız."

Miao Jing ona bir bakış fırlattı: "Aslında şunu sormak istiyorsun değil mi: Seninle sevgili olmamın Chen Yi ile bir ilgisi var mı? Benimle Chen Yi arasındaki asıl mesele ne?"

Aniden yakalanan Lu Zhengsi'nin yüzü kızardı: "Şey... Biraz tuhaf geliyor işte... Gerçekten çözemiyorum."

"Sana gerçekten zahmet verdim." Miao Jing'in dudakları kıvrıldı, gözlerinde bir pırıltı belirdi. "Bu sevgililik meselesini bitirelim mi ne dersin? Sana bir yemek ısmarlayayım, kendimi affettireyim, olur mu?"

"Gerçekten sevgilin olamaz mıyım?" Lu Zhengsi direksiyonu sıkıca kavradı; köşeye sıkışınca meseleyi kestirip atmaya karar verdi. "Miao Mühendis, ben... Ben senden gerçekten hoşlanıyorum. Benimle ilk konuştuğunda içim bir hoş olmuştu. Bu süre zarfında... Karakterimiz de tempomuz da çok uydu. Beni hiç mi düşünmezsin?"

Saf bir delikanlıydı; Miao Jing ondan gerçekten hoşlanıyordu. Dürüst bir çocuktu, kafasındaki şüpheleri saldırganlaşmadan sormuştu. Bu durum Miao Jing'in niyetinin ne kadar karışık olduğunu daha da belirginleştiriyordu. Miao Jing tam ağzını açmış konuşacakken, telefonu çalmaya başladı. Arayan Chen Yi idi.

Telefon açıldı ama karşı taraftan sadece derin bir sessizlik ve ardından yavaşça bırakılan bir nefes sesi geldi. Miao Jing onun sigara içtiğini biliyordu; o kendine has, kayıtsız ve dalgın tavrıyla sigarasını tüttürüyordu.

"Miao Jing."

Sesi boğuk ve pürüzlüydü; kelimeler boğazından dökülürken uzuyordu.

"Efendim?"

Sadece bu tek kelime bile Lu Zhengsi'ye Miao Jing'in sesinin tamamen değiştiğini hissettirdi. Sesi son derece yumuşak, şefkat dolu ve duru bir hal almıştı.

"Gittin mi?"

"Gittim."

"Seni düşündüm de..."

Kız sessizce dinledi ama adam arkasını getirmedi. Telefonu alelacele kapattı. Miao Jing başını çevirip pencereden dışarıyı izlemeye başladı; profili bir tablo gibiydi ama gözlerinde derin bir yalnızlık vardı.

Yarım kalan konuşma devam edemedi. Lu Zhengsi bir şeyi fark etmişti: Miao Jing yanında oturuyordu ama çoktan o tuhaf atmosferin içine hapsolmuştu. Kendi ördüğü o kozaya başkasının girmesine izin vermiyordu. Genç adam derin bir hayal kırıklığına uğradı; bunca zamandır beraberlerdi ama Miao Jing'i hâlâ çözememişti. Kız mı çok karmaşıktı yoksa kendisi mi çok tecrübesizdi, bilemiyordu.

Şirkete döndüklerinde işlerin yoğunluğundan mı yoksa konuyu nasıl açacaklarını bilemediklerinden mi bilinmez, ne Miao Jing ne de Lu Zhengsi arabadaki o konuşmaya dair tek kelime etmediler.

Chen Yi iki gün zor dayandı. Akşam bilardo salonundan çıkınca, bir bahane uydurup Sanayi Bölgesi'ne, Miao Jing'in yanına gitti. Kız tam o sırada iş arkadaşlarıyla gece atıştırmalığına çıkmıştı. Chen Yi arabayı yol kenarına çekip beklemeye başladı. Dikiz aynasından Miao Jing ve arkadaşlarının köşeyi

dönüp yavaşça yaklaştıklarını gördü. Sigara tutan elini camdan dışarı sarkıttı, bakışlarını kıza kilitledi.

Miao Jing uzaktan onu fark etti, durup arkadaşlarıyla bir şeyler konuştu. Lu Zhengsi, kızın yavaş adımlarla ilerideki siyah arabaya gidişini, şoför koltuğundaki adamla konuşmasını izledi.

Tabii ki o arabanın Chen Yi'ye ait olduğunu biliyordu ama ortada yanlış bir durum yoktu, değil mi?

Miao Jing arabaya bindi. Chen Yi onu gece turuna çıkardı; şehir merkezine gitmek isteyip istemediğini sordu. Vakit geçti, Miao Jing uzağa gitmek istemiyordu. Araba Sanayi Bölgesi'nin sınırlarında dolandı durdu. Sonunda bitkilerin rüzgarda sallandığı ıssız bir arazi buldular; uçsuz bucaksız sazlıklar, gökyüzünde asılı duran puslu dolunayla birleşince sanki dünyanın sonuna gelmişler gibi bir his veriyordu.

Araba yol kenarında durdu. İri yarı adam yanındaki kadına doğru eğilip onu öptü. Gül yaprağı kadar narin dudaklar, gecenin nemli çiyiyle ıslanmıştı. Diller birbirine karıştı, nefesler dudakların arasında kayboldu. Bu, kapalı bir alan dışındaki ilk öpücüktü. Şık kıyafetler içindeki bu güzel kadın ve yakışıklı adamın ıssızdaki bu kaçamağı son derece kışkırtıcıydı. Adam, kızın dilini kendi ağzına çekiyor, onu kendi bölgesinde gezdiriyordu. Yoğun tütün kokusu, kızın hafif parfümüyle harmanlanmıştı. Kızın yanaklarının kızardığını, bir şeftali çiçeği gibi renklendiğini görünce Chen Yi'nin kolları daha da sıkılaştı; onu adeta kendine mühürlemek istiyordu. Miao Jing tam vaktinde geri çekildi, araba kapısına yaslanıp nefes nefese kaldı; adamın bir sonraki hamlesini engelledi. Karanlıkta Chen Yi'nin gözleri sinsi bir parlaklıkla parlıyordu; avını görmüş bir kurt gibiydi.

Miao Jing ona söylemek istediği bir şey olup olmadığını sordu. Adam yanına yaslandı, yine başını eğip sigarasını ateşledi; duygularını dumanla bastırmaya çalışıyordu. Ne söylemesi gerekiyordu ki?

"O altı yıl boyunca söylemediğin her şeyi."

İster aşk sözleri olsun ister yalanlar... Yeter ki ağzını açsın.

"Söylenecek pek bir şey yok gibi." Bir fırt çekti sigarasından. "Huzur içinde ayrıldık, değil mi? Yollarımız ayrıldı, ne bir bağlılık kaldı ne de bir bağ... Herkes kendi hayatına baktı."

"Aslında hiç dönmemeliydin."

Chen Yi'nin gözlerine bir gece sisi çöktü. "Sen döner dönmez böyle olduk işte... Böyle olmanın neyi iyi? Beni arada bırakıyorsun, ne ileri gitmeme izin veriyorsun ne de geri çekilmeme."

Sigara izmaritini yere atıp ayağıyla sertçe ezdi.

"Beni gerçekten hiç düşündün mü?" Miao Jing başını çevirdi, gözleri su gibi duruyordu. "Üniversiteye gideli daha iki ay olmuştu, telefonun kapandı, sana ulaşamaz oldum. Bir daha da arayıp sormadın. Şimdi bir açıklama borçlu değil misin?"

"Bunca yıl beraber yaşadık sonuçta, insan arada bir düşünür tabii."

"Sen okudun, ben günümü gün ettim. Telefon numarası değişti, iş güç derken zaman geçti... Düşündüm de, konuşacak, paylaşacak pek bir şeyimiz kalmamıştı zaten."

Döndüğü bu birkaç ay boyunca kız sanki hiçbir şey olmamış gibi sormamıştı, adam da sanki hiçbir şey olmamış gibi anlatmamıştı. Bu sessiz anlaşma, bu tuhaf uyum aylarca sürmüştü. Aralarındaki tek çatlak, o erotik gerilimdi.

Miao Jing kollarını kavuşturdu, bakışları soğuyarak uzaklara daldı.

O büyülü hava tamamen dağılmıştı. Arabaya bindiler. Chen Yi, Miao Jing'i şirkete bıraktı. Bir dahaki sefere ne zaman geleceğini söylemeden arabayı çevirip gitti.

……

Yeni bir gelişme yoktu ama Miao Jing beklenmedik bir şekilde Tu Li'den bir telefon aldı. Bunca zaman sonra arayıp başka bir şey söylemedi; Miao Jing'in elbisesini giydiğini, Chen Yi ile o telaşlı anlarında elbiseyi kirletmiş ya da bozmuş olabileceğini, yenisini almak istediğini söyledi. Elbisenin ne kadar olduğunu, markasını sordu.

Amacı yapışmak değildi; sadece Miao Jing onu huzursuz etmişti, o da karşılığında bir huzursuzluk vermek istiyordu.

Telefon kapandıktan sonra Miao Jing'in yüzü gözle görülür bir şekilde asıldı. Elinde su bardağıyla pencerenin önünde uzun süre öylece durdu.

Birkaç gün sonra Miao Jing, Chen Yi'yi aradı. Arka plandan gelen bilardo seslerini duyabiliyordu. Arabasını bir günlüğüne ödünç alıp alamayacağını sordu; şirketin arabasını dışarı çıkarmak zordu.

"Hayırdır?"

“Bir arkadaşım Tengcheng’e gelecek, onu gezdireceğim.”

“Ne zaman?”

“Yarın. İş için buralardan geçiyormuş, hızlı tren istasyonundan alacağım.”

“Ben komşu şehirdeyim, yarın döneceğim. Kimmiş bu, söyle de ben getireyim yol üstü.”

“Pek uygun olmaz, bizzat ilgilenmek istiyorum.”

Chen Yi’nin kaşları çatıldı: “Yarın sabah erkenden arabayı sana bırakırım.”

Gece yarısı Tengcheng’e döndü. Sabah alelacele üstünü değiştirip Miao Jing ile buluşmaya gitti. Kız bu iş için özel olarak yıllık izin almıştı; üzerinde hiç belli etmeyen ama özenle seçilmiş bir şıklık vardı. Bakışları berrak, dudakları canlı, saçları omuzlarından dökülüyordu... Çabasız ama asil bir havası vardı.

Chen Yi onu hiç böyle görmemişti; durumu bir bakışta çözdü: “Lu Zhengsi’den yardım istemedin mi?”

“Zhengsi pek uygun olmazdı.”

“Kim bu?”

“Eski iş arkadaşım.”

Adam bir an tereddüt etti, parmaklarıyla araba camına vurdu: “Benim arabaya alışık mısın? Bin hadi, seni istasyona ben bırakayım.”

“Olur, bir kerelik şoförlüğümü yaparsın artık.”

Tren saat 10:50’de perona yanaştı. Miao Jing çıkış kapısında beklemeye başladı. Telefonda birkaç kelime konuştu, sonra takım elbiseli bir adamın dışarı çıktığını gördü. Yüzünde yumuşacık, parlak bir gülümseme belirdi. Kalabalığın ortasında birbirlerine sarıldılar. Adam kızın sırtını sıvazlayıp güldü: “Yalnız mı geldin?”

“Sayılır.”

Chen Yi araba kapısına yaslanmış, ikisinin yan yana gelişini izliyordu. Adam uzun boylu, zayıf, otuz yaşlarında görünüyordu. Altın çerçeveli gözlükleri ve vakur duruşuyla seçkin biri olduğu belliydi. Elini Miao Jing’in arkasına korumacı bir tavırla koymuştu. Miao Jing ona dönmüş, saçlarını düzeltiyordu... Yakışıklı bir adam, güzel bir kadın; tam bir beyaz yakalı çifti.

“Ağabeyim, Chen Yi.” Miao Jing kısa bir tanıtım yaptı. “Eski iş arkadaşım ve dostum, Cen Ye.”

İki adam; biri vahşi diğeri beyefendi... Yüzlerinde sahte birer gülümseme vardı ama gözleri buz gibiydi. Protokol gereği el sıkıştılar; tokalaşma biraz sertti, hemen ellerini çektiler.

Uzattığı bembeyaz kartvizit oldukça kaliteliydi. Chen Yi bir göz attı: "Büyük Çin Bölgesi Hukuk Direktörü." Oldukça gösterişli bir unvandı. Bu soyadı nasıl okunuyordu sahi? Tang Hanedanı'nda bir şairin adı da böyle değil miydi?

— 26 —

Kemik

"Tengcheng'de bir ağabeyin olduğunu bana hiç söylememiştir." Cen Ye, Chen Yi ile havadan sudan konuşurken gözleri Miao Jing'in üzerindeydi. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle ekledi: "Görünüşünüz de mizacınız da birbirinizden tamamen farklı."

Miao Jing de aynı nezaketle gülümsedi: "Benzerlik olması imkânsız zaten. Sadece bir dönem aynı çatı altında, aynı ebeveynlerle yaşadık; aslında aramızda bir bağ yok."

Cen Ye kaşlarını kaldırdı, bakışları yeniden Chen Yi ile kesişti. Chen Yi, üzerinde spor bir ceket, elleri ceplerinde, dimdik ama alabildiğine lakayıt bir tavırla duruyordu. Bu tür sosyal ortamlara pek meraklı olmadığı belliydi ama zerrece çekindiği de yoktu; sanki etrafındaki kimse umurunda değilmiş gibi bir havası vardı.

İki adam, nezaketle birbirlerine baş selamı verip dudak bükerek gülümsediler.

Üçü arabaya bindi. Cen Ye ve Miao Jing arka koltuğa yerleşti, şoförlük yükü Chen Yi'ye kaldı. Miao Jing lüks bir restoranda rezervasyon yaptırmıştı; önce Cen Ye ile öğle yemeği yiyeceklerdi. Chen Yi, arkadaki ikilinin sohbetini dinliyordu. Ses tonları o bildik, özgüven patlaması yaşayan iş dünyası elitlerinin havasındaydı. Profesyonel terimlerin arasına serpiştirilmiş akıcı İngilizce cümleler, önce havadan sudan, sonra da buluşma sebebinden bahsediyorlardı. Cen Ye, güneybatıdaki bir proje için iş gezisindeydi, hızlı tren tesadüfen Tengcheng'den geçiyordu. Miao Jing onun için iş gezilerinin vaka-i adiyeden olduğunu, devlet kurumlarıyla sürekli içli dışlı olduğunu biliyordu; bu yüzden ev sahibi nezaketiyle mütevazı davranıyordu. Konu Tengcheng'e geldiğinde, Cen Ye'nin yerel adetler ve ekonomik iklim hakkında epey bilgi sahibi olduğu anlaşıldı. Entelektüel bir aileden geliyordu, memleketin dört bir yanını gezmişti. Üstelik annesinin en yakın dostlarından biri buralıydı, bu yüzden şehre dair ince detaylara bile hakimdi.

Arada bir, sessizliğini koruyan Chen Yi'yi de sohbete dahil etmeyi ihmal etmiyordu. Onun bir bilardo salonu sahibi olduğunu öğrenince Cen Ye'nin

ilgisi arttı; bilardonun bir beyefendi sporu olduğunu, iyi oyuncuların sabırla yoğrulduğunu anlattı. Arabadaki tütün kokusunu alınca konu sigara ve purolara geldi. Cen Ye, her kelimesiyle insanın ruhunu okşayan, karşısındakini rahat ettiren o kusursuz salon adamı tavrıyla konuşuyordu.

Araba restoranın önünde durduğunda, Miao Jing aslında Cen Ye ile baş başa kalmak istiyordu ama Cen Ye, Chen Yi'yi de içtenlikle davet etti. Statüsü ne olursa olsun, sosyal ortamlarda kimseyi ihmal etmeyen, herkesi memnun eden o bahar rüzgarı gibi yumuşak üslubunu konuşturuyordu.

Miao Jing de araya girdi: "Hadi, beraber oturalım."

"Olur ya, sizin sayenizde biz de biraz sosyete görelim, ufkumuz açılsın."

Chen Yi'nin yüzünde o müstehzi, ne güldüğü ne ciddileştiği belli olmayan ifade vardı. Bu ağzı laf yapan elit takımı tavırlarından hiç haz etmiyordu. Uyuşuk bir tavırla araba anahtarını parmağında çevirerek ikilinin peşinden restorana girdi.

Yerel mutfaktan yemekler yiyorlardı. Restoranın dekorasyonu Doğu ve Batı senteziydi; alt kattaki bahçe manzarası ayaklar altına serilmişti. Yemekler ise fazla zarif ve yenilikçiydi. Yemek boyunca Miao Jing ve Cen Ye ağırlıklı olarak işten konuştular. Birbirlerini üç dört yıldır tanıyorlardı; yabancılıktan yakınlığa uzanan bir süreçti bu. Miao Jing, üniversite üçüncü ve dördüncü sınıftayken şirkette staj yapmış, tatillerini ofiste geçirmişti. Mezun olur olmaz işe alınmış, satın alma biriminden ar-ge merkezine kadar pek çok yerde çalışmıştı. Cen Ye'nin başında olduğu hukuk departmanıyla sürekli işi olurdu; imza bekleyen dosyalar, onay süreçleri... Cen Ye'nin sekreteri, Miao Jing'in elinden az kahve içmemişti.

Daha sonraları, sekreter mesai bitince çıktığında, Cen Ye kahvesini bizzat Miao Jing'in elinden içmeye başlamıştı. Belki de o kahve tadı damağında kaldığından ya da gece yarısı son metroyu kaçırdığından, bir keresinde kızı da onay bekleyen dosyalarla birlikte evine götürmüştü.

"Ar-ge merkezi senin gibi biri için harika bir platformdu, ayrılman gerçekten yazık oldu."

"Ben ar-ge merkezine uygun değilim. Akademik geçmişim yetersiz kalıyor; etrafım doktoralı, yurt dışı eğitimli elitlerle dolu. Orada ancak figüran olabilirdim, ayakları yere basan bir teknik mühendis olmak benim için daha iyi."

"Ama yine de senin yaptığın kahveleri özlüyorum."

“Aslında tadının pek bir özelliği yoktu.”

İkisi birbirine bakıp gülümsediler, konuyu geçiştirdiler. Yanlarındaki adam ise yüzü kireç gibi kaskatı kesilmiş, önündeki sert antrikotu çiğniyordu. Yakışıklı yüzü her zamankinden daha inatçı ve sert görünüyordu. Miao Jing ona kaçamak bir bakış fırlatıp hem onun hem de Cen Ye’nin bardağına limonlu su takviyesi yaptı. Konu tekrar Tengcheng’e, şehir hayatına, yerel gezilecek yerlere ve gündelik magazin haberlerine döndü.

Yemek, her iki tarafın da memnuniyetiyle sona erdiğinde vakit öğleden sonrayı bulmuştu. Miao Jing, Cen Ye’yi oteline bıraktı; adamın öğleden sonra bir telekonferansı vardı. Chen Yi işi olduğunu bahane ederek araba anahtarını Miao Jing’e fırlattı. Cen Ye, Miao Jing’in omzunun üzerinden uzanıp anahtarı havada yakaladı ve berrak bir gülüşle, “Eyvallah,” dedi.

İkili, Chen Yi’nin ağzında sigarasıyla, o kendine has serseri yürüyüşüyle karşıya geçip kalabalığın içinde kayboluşunu izledi. Miao Jing’in kara gözlerinde bir kıvılcım çaktı. Cen Ye yanına yaklaştı: “Bu adamda yabanıl bir hava var.”

“Nasıl bir yabanıllık?”

“Her şeyi boş vermiş ama bir o kadar da kendinden emin bir duruş. Büyük sahneler görmüş gibi... Sıradan biri değil, değil mi?”

Miao Jing gülümsedi: “Çocukluğundan beri böyledir.”

Cadillac’ın sürücü koltuğu oldukça geniş bırakılmıştı; Cen Ye’nin kalıplı vücudu oraya tam oturdu. Otele sürdüler. Odayı da Miao Jing ayırtmıştı. İki oda kartı vardı; Cen Ye birini aldı, diğerini uzun parmaklarının arasında çevirip açık yüreklilikle Miao Jing’e uzattı: “Yukarı gelip biraz oturalım mı?”

Miao Jing dudaklarını hafifçe büzdü, tereddütle kartı alıp ona eşlik etti. Ayırtılan yer bir süit odaydı, çalışma alanı oldukça genişti. Cen Ye bilgisayarını açıp toplantıya bağlandı. Toplantı iki üç saat sürecekti. Miao Jing alışkanlıkla ona çay demledi, meyve tabağı hazırladı ve ütülenmesi gereken kıyafetlerini kat görevlisine teslim etti.

Üniversite aşkı mezuniyetle birlikte sona erdiğinde, Miao Jing içten içe Cen Ye gibi bir adama ihtiyacı olduğunu hissetmişti; parlak, olgun, karizmatik ve her duruma hakim. Cen Ye’nin pek çok hayranı arasından sıyrılmak kolay değildi; genç bir kadının böyle bir cesarete ve yeteneğe sahip olması şaşırtıcıydı. Miao Jing’in ruhu çok katmanlıydı.

Her ne kadar işin içinde biraz hesap kitap olsa da Cen Ye bunu kabul edilebilir buluyordu. Ancak Miao Jing'in derin bir güven ve aidiyet sorunu vardı. Özünde mesafeliydi, aile ortamlarından hoşlanmazdı; bu yüzden Cen Ye'nin ailesi tarafından pek sevilmemişti.

Toplantı akşam saat altıya doğru bitti, tam da akşam yemeği vakti gelmişti. Miao Jing lavaboda kahve fincanlarını yıkarken, beyaz gömleğinin kollarını sıvamış olan adam yanına yaslandı: "Dosyalardaki imzamı hala hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

Cen Ye. C.Y.

Miao Jing'i yıllardır tanıyordu ama Chen Yi'nin adını ve yüzünü ilk kez bugün öğrenmişti. Eskiden Miao Jing'in sigara içen erkeklerden hoşlandığını biliyordu; yatakta bazen bazı izler fark ederdi. Bazen mahsus bir puro yakardı, o zaman Miao Jing ona sokulur, puro dumanının o ağır kokusu eşliğinde dudaklarına yapışırdı. O dumanların içindeki vücudu öyle davetkar, öyle ateşli olurdu ki; dışarıdaki o soğuk ve mesafeli halinden eser kalmazdı.

Cen Ye gülümsedi: "Fark ettim de, Chen Yi ile isimlerimiz benziyor." Gözlerini ona dikti, sesi biraz duraksadı: "Yatakta sigara içen o adam o muydu?"

Miao Jing başını iki yana sallayarak inkar etti: "Sadece bir tesadüf."

"Bunca zaman sonra neden aniden beni aradın? Sadece beni görmek için mi?"

Başını kaldırıp ona baktı, bakışları duruydu: "Sizden bir ricam var."

"Ne ricası?"

"Çevreniz geniş, avukat dostlarınız çok, devlet kademelerinde tanıdıklarınız var. Birini araştırmak sizin için çok kolay olmalı."

Cen Ye kaşlarını kaldırdı: "Bu yaşımda hala beni kullanıyor musun?"

"Bana bir can borcunuz yok muydu, Sayın Müdür?" Miao Jing hafifçe gülümsedi.

Cen Ye de güldü: "Anlaşılan bu gece için fazla hayal kurmuşum."

……

Otelin açık büfesinde akşam yemeği yediler. Miao Jing saat dokuzda otelden ayrıldı. Önce otoparka gidip arabayı buldu, bir yandan da Chen Yi'yi

arayıp arabayı nereye bıraktığını sordu; bilardo salonunda mıydı yoksa evde mi?

Chen Yi'nin tarafında kulakları sağır eden bir müzik sesi vardı; KTV'de miydi yoksa barda mı belli değildi. Muhtemelen içmişti, sesi tahammülsüz geliyordu. Bir şeyler geveledi ama Miao Jing anlamadı. Tekrar aradığında ise telefonu yüzüne kapattı.

Miao Jing, Bozai'ye sordu. Bozai birkaç arkadaşını arayıp sonunda bir adres verdi.

Otele pek uzak olmayan barlar sokağında, Miao Jing barları tek tek gezdi. Sonunda Chen Yi'yi dans pistinin yanında buldu. Elinde bir bira şişesi, kara gözleri çakmak çakmak, üzerinde incecik kıyafetler olan bir güzelle fısıl fısıl konuşuyordu.

Miao Jing'in kalabalığı yararak geldiğini görünce, Chen Yi elini kızın omzuna attı ve soğuk bir bakışla ona baktı. Miao Jing önünde dikildi: "Bu saat oldu, hala eve gitmiyor musun?"

"Gece hayatı daha yeni başlıyor." Kaşlarını kaldırdı, çapkın bir gülüşle ekledi: "Senin mesain bitti mi?"

Telefonunda arabanın konum takip sistemi vardı; tam yedi saattir araba otelin otoparkından milim kıpırdamamıştı.

Miao Jing yanağına düşen bir tutam saçı kulağının arkasına itti, gürültülü müziğin ortasında sakince cevap verdi: "Yeni bitti. Ne kadar içtin? Seni eve ben mi bırakayım?"

Chen Yi, onun değişmiş halini ilgiyle izledi. Omuzlarına dökülen saçlarını gevşekçe at kuyruğu yapmıştı, makyajı hafifçe akmış, dudaklarındaki o iddialı renk solup doğal pembeliğine dönmüştü. Gözlerinde hafif bir yorgunluk vardı ama duruşu hala dimdik ve asildi. Siyah trikosunun yakasını çenesine kadar çekmişti; mağrur ve tertemiz görünüyordu.

"Gidelim."

Birasını bir dikişte bitirdi. Üzerinde ağır bir sigara ve alkol kokusuyla, adımları hafifçe sendeleyerek barın dışına kadar onu takip etti. Yolcu koltuğuna yayılıp uzun bacaklarını uzattı. Miao Jing'in telefonu çaldı; arayan Lu Zhengsi idi. İşle ilgili bir süreci sordu, sonra Miao Jing'in nerede olduğunu merak etti. Miao Jing yumuşak bir sesle bir arkadaşını ağırladığını söyleyip birkaç kelimeyle telefonu kapattı.

"Lu Zhengsi'nin bilmesini istemiyor musun?"

"Evet."

"O adam eski sevgilin mi?"

"Hı-hı."

Chen Yi ellerini birbirine vurdu, alaycı bir takdirle konuştu: "Miao Jing, helal olsun sana. Bunca adamı avucunun içinde oynatıyorsun ya, pes doğrusu."

Miao Jing yola odaklanmıştı, eski arabayı ağır ağır sürüyordu, ona laf yetiştirecek hali yoktu. Yarım saatlik sessizliğin ardından araba apartmanın önünde durduğunda, istifini bozmadan cevap verdi.

"İltifatın için teşekkürler! Armut dibine düşermiş, senin rahle-i tedrisatından geçtik sonuçta."

Chen Yi'nin yüzü seğirdi, suratı asıldı.

Sürücü koltuğundan indi, anahtarı ona fırlattı. Ceketine sarılıp tam gidecekken, arabanın kapısına yaslanmış olan Chen Yi onu durdurdu: "Miao Jing, yukarı gel de bana bir ayılma çorbası yap."

Gözleri yarı kapalıydı, parmaklarıyla şakaklarını ovuyordu. O heybetli gövdesi bile bir nebze bitkin ve çökmüş görünüyordu. Miao Jing dönüp ona baktı, bir süre sessizce düşündü. Gece rüzgarı darmadağın olmuş saçlarını yüzüne savururken, yorgun bir tavırla saçlarını düzeltti; o anki dişiliği göz kamaştırıcıydı. Merdivenlere yönelirken sesi yumuşacıktı: "Evde süt var mı? Yiyecek ne kaldı?"

"Bilmem."

Sesi hafif çatallı ve genizden geliyordu.

Miao Jing şirket lojmanına taşınalı epey olmuştu. O elini eteğini çekince Chen Yi de evi boşlamıştı. İkisi de o ıssız ve soğuk eve geri döndüler. Miao Jing ceketini çıkardı, kollarını sıvayıp mutfağa geçti. Elindeki malzemelerle bir yumurtalı zencefil çorbası hazırlayıp kanepede sızmış olan Chen Yi'ye uzattı.

Telefonu yine çaldı; arayan Cen Ye idi. Miao Jing balkona çıkıp telefonu açtı. Sesi yumuşak ve sakindi. Birkaç dakika konuştuktan sonra içeri döndü.

Chen Yi kanepede sigara içiyordu; dumanlar odayı bir sis bulutu gibi kaplamıştı.

Miao Jing kaşlarını çattı, kanepenin kenarındaki çantasını ve ceketini duman altı olmasınlar diye uzağa taşıdı. Chen Yi'nin boğuk sesini duydu.

"Böyle üst düzey bir sevgiliden nasıl ayrılabildin?"

“Bilmek mi istiyorsun?”

“Anlatman gerekmez mi?”

Uzun parmaklarıyla sigarasının külünü silkti, bir nefes daha çekip dumanı havaya savurdu.

Miao Jing kollarını kavuşturup biraz düşündü, sonra ağır ağır konuşmaya başladı: “Görünürdeki sebep, ailesinin benim geçmişimi ve aile yapımı uygun bulmamasıydı. Asıl sebep ise... O müdür olmadan önce hukuk departmanında klikleşmeler vardı, herkes birbirinin kuyusunu kazıyordu. Ben o zaman ar-ge merkezindeydim, proje yönetimine bakıyordum. İşleri kolaylaştırmak için bazı yetkilerim vardı, eski birimimden de çok tanıdığım vardı. Cen Ye’nin bir rakibi vardı, ben tesadüfen o adamın bir projesindeki açığı yakaladım ve gizlice Cen Ye’ye bildirdim. O da adamı alaşağı etti. Bizim ilişkimizi bilenler vardı, etik sorunlar çıkmasın diye bitirdik ve ben istifa ettim... Bana karşılığında kariyerimde çok iyi bir yere gelmem için söz verdi.”

Chen Yi kafasında bir senaryo kurdu: “Yani Tengcheng’e geri dönme sebebin...”

“Senin yüzünden döndüğümü mü sanıyordun?” Miao Jing çok sakindi. “Aslında değil. O proje çok karışık bir hal aldı, içerde işler çirkinleşti. Ucu bana dokunmasın diye fırtınanın dinmesini bekliyorum sadece. Herkese Z eyaletinden olduğumu söyledim, Tengcheng’li olduğumu kimse bilmiyor.”

Chen Yi, ağzında sigarasıyla donup kaldı.

Miao Jing gözlerini yavaşça kırptı: “Bana hep git diyordun ya... Zaten burada kalmaya niyetim yoktu. Ortalık durulunca, dinlenmem bitince yine gideceğim. Benim yeteneklerim bu küçük şehre sığmaz... Chen Yi, sana söylemiştim, Tengcheng’e bir daha dönmemek üzere geldim.”

Chen Yi yüzünde solgun, hayaletimsi bir gülümsemeyle cevap verdi: “Güzel... Vay anasını satayım...”

Gerçekten de Miao Jing’e yakışır bir hamleydi.

Miao Jing yumuşakça gülümsedi, gözleri aniden parladı. Ona büyük bir minnetle baktı: “Yine de sana teşekkür borçluyum. Üniversite yıllarım çok güzel geçti. Bana verdiğin o para sayesinde yabancı bir şehirde dimdik durabildim. Geçim derdi çekmedim, pek çok şeyi deneme fırsatım oldu. Aşık olmayı, makyaj yapmayı, arkadaş edinmeyi, üst düzey insanlarla tanışmayı denedim. Davetler, lüks kokteyller... Kimse benim bir zamanlar karnı bile doymayan o sığıntı kız olduğumu bilmiyordu.”

Chen Yi gözlerini ondan ayırmıyordu.

Miao Jing'in gözleri şefkat dolu bir ışıkla doldu. Beyaz, ince parmaklarını uzatıp adamın sert hatlı yüzüne usulca dokundu: "Chen Yi, benim için sen benim ilk hamimdin. Sanırım istediğin sonuç buydu; daha yükseğe, daha uzağa gitmemi istemiştin."

"Güzel." Gözlerini kapattı, kirpikleri hafifçe titredi. Boğazı düğümlenmişti: "Aferin, iyi iş çıkarmışsın."

Miao Jing usulca alnına bir öpücük kondurdu. Saçlarının kokusu yüzüne çarptı. Fısıltıyla sordu: "Benimle sevişmek ister misin? Altı yıl oldu ama o günleri hala sık sık hatırlıyorum."

"Neden olmasın?" Chen Yi'nin dudaklarında zalimce bir gülümseme belirdi. "O yaz da kendini bana ilk sunan sen değil miydin zaten?"

— 27 —

Kemik

Miao Jing, yüzünde hülyalı bir gülümsemeyle, sonbahar sularını andıran buğulu gözlerini ona dikmiş, öylece karşısında duruyordu. Hareketleri her zamankinden daha rahat, daha doğaldı. Saç bandını tek hamlede çekip çıkardı; omuzlarından aşağı dökülen gür saçları, başını hafifçe kaldırmasıyla birlikte omuzlarına bir şelale gibi yayıldı. Boğazlı kazağı, kollarını yukarı kaldırmasıyla birlikte o büyüleyici bedeninden yavaşça sıyrıldı; ağır kumaşlı uzun eteği ise tok bir sesle yere yığıldı. Ayakkabılarını bir kenara itip çıplak ayaklarıyla kıyafetlerin üzerine bastı. Üzerindeki siyah ipek iç çamaşırı, loş ışıkta zarifçe parlıyor, bembeyaz ve narin tenini bir mücevher gibi sarıyordu. O an, beyaz sırı dökülmüş kusursuz bir porseleni andıran teninin dokusu, odanın havasını bir anda değiştirdi.

Geniş kıyafetlerin ardına gizlenen bu bedenin bu denli narin ve çekici olması beklenmedik bir mucize gibiydi.

Chen Yi, koltukta tek bir kasını bile kıpırdatmadan oturuyordu. Kanının damarlarında ağır ağır ve buz gibi çekildiğini hissetti. Karşısındaki kadına ruhsuz bir ifadeyle baksa da o zifiri karanlık gözleri Miao Jing'in üzerine mühürlenmişti.

Bakışları adeta ete kemiğe bürünmüş, görünmez bir örümcek ağı gibi kadının saçlarında, kaşlarında, dudaklarında ve boynunda geziniyordu. Geçmişte o tene bahşettiği sıcaklığı, o tenin üzerinde bıraktığı gücü hatırlıyor; o gizli, tutkulu ve vahşi keşiflerin tortusu zihninde bir bir canlanıyordu. Derin bir kuyuya benzeyen o gözlerde, buz katmanlarının altına gömülmüş, belli belirsiz ama hırçın bir mavi alev sessizce harlanıyordu.

Kadın ona yaklaştı. Adamın bacaklarında bir ağırlık, bir çöküntü oluştu; incecik parmaklar o sert, keskin hatlı yanağına kondu.

Karşısındaki bu kar beyazı tenin büyüleyiciliği karşısında Chen Yi'nin adem elması bir kez titredi. Gözlerini kayıtsızca yumsa da elleri iradesi dışında kadının ince belini sıkıca kavradı.

Uzun bir sessizlikten sonra sesi hırıltılı, çatallı çıktı: "Yazın tenin buz gibidir senin... Havalar soğuduğunda ise sıcacık olursun. Sana sarılmak, dünyadaki

en huzurlu şeydir.”

“Hep kat kat giyinirsin ama tenin aslında o kadar narin ki... Ufacık bir öpücük bile anında iz bırakır.”

“Şuranı çarpsan, kıpkırmızı olur, sabaha anca geçer.”

Uzun parmakları, sanki bir sanat eserini inceler gibi Miao Jing’in teninde belli belirsiz dolaşıyordu.

Miao Jing, düzensizleşen soluğunu kontrol etmeye çalışarak bedenini kaskatı kesti. Adamın omuzlarına dayalı kolları hafifçe titriyor, dudaklarını dişlerinin arasına almış, gözlerinde dalgalı, ıslak bir parıltıyla ona bakıyordu.

İçindeki bu yangın kıskançlıktan mı yoksa dinmek bilmeyen o kinden mi kaynaklanıyordu bilinmez ama sesi her zamankinden daha kontrollü ve buz gibiydi.

“Onlar benden daha mı iyiydi?”

Kadın titreyen bir sesle sordu: “Hangi açıdan?”

Adamın sesi bir anda yumuşadı, neredeyse şefkatli bir hal aldı: “Sence?”

“Elbette...” Kadın gözlerini yarı yarıya kapayıp güçlükle yutkundu.

O derin ve karanlık gözler aniden ardına kadar açıldı. İçlerindeki ışık bir yıldız gibi parladı ve dikkatle kadının üzerine odaklandı. Dudaklarının kenarı yavaşça yukarı kıvrıldı; yüzünde hem alaycı hem de tekinsiz, hafif bir gülümseme belirdi: “Neden doğru gelmiyor o zaman?”

Miao Jing bir anlığına duraksadı, şaşkındı.

“Otelde hiçbir şey yapmadınız mı? Duştan sonra tenin serinler, üzerine o nem ve duş jelinin kokusu siner.” Büyük avucu, kadının pürüzsüz teninde küstahça gezindi. “Yedi saat... Bir şeyler yapmak için koca yedi saat. Nasıl olur da tek bir iz, tek bir kızarıklık olmaz üzerinde?”

Miao Jing boğuk bir çığlık attı, dudaklarını ısırarak sesini yuttu.

Adamın şakaklarındaki damarlar öfkeden dışarı fırlamış, tüm bedeni kaskatı kesilmişti. Üzerindeki o vahşi ve soğuk hava odayı boğuyordu. Kollarındaki kaslar, uyguladığı baskıdan dolayı gerilmişti: “Senin tenin... Ufacık bir dokunuşla hemen yumuşar, ıslanır.”

Bu ani ve kaba hareketle Miao Jing’in gözpınarları kızardı: “Chen Yi,” diye inledi, sesi güçsüz ve kırılgandı.

Chen Yi kaşlarını çattı, dişlerini birbirine geçirdi: "Benim için dönmedin sen. Sikeyim senin dönüşünü, sana kim yüz verdi? Gelip beni ayartıyorsun, huzurumu kaçırıyorsun. Sen beni kim sanıyorsun? Ben sokaklarda büyüdüm kızım, benimle mi oynuyorsun? Canına mı susadın sen?"

Bedeninden ateş fışkırıyor, her yanı bir kaya kadar sert tınlıyordu ama ruhu buz kesmişti. Kaba parmak uçları hoyratça hareket ederken, Miao Jing dayanılmaz bir sızıyla sürekli onun adını sayıklıyordu. Acı içinde kıvrandığını, bu tutsaklıktan kurtulmak için çırpındığını söylese de ancak adamın kollarında nefes nefese kalabiliyordu.

O an aşkın ya da tutkunun zerresi yoktu havada. Kucağındaki bu kadın, döndüğünden beri hayatını altüst eden bir fırtınaydı. Günleri işkenceye dönmüştü. Uslu durup yoluna baksaydı her şey belki daha kolay olurdu ama o sürekli bir şeyler karıştırıyor, adamın huzurunu kaçırıyordu. O kiraz dudaklardan dökülen her kelime, Chen Yi'nin kalbini kızgın yağlara atıyordu. Eskiden de sadece başına iş açmayı, canını sıkmayı bilirdi; zaten ömrü boyunca bu kıza borçlu kalmamış mıydı?

Büyük avucu bu kez merhametsizce havaya kalktı. Yüzünde vahşi bir ifadeyle ona vurmaya başladı: "Ben senin abinim lan, bana bunu nasıl yaparsın? Onca yıldır bu sokaklardayım, senin ellerinde mi mahvolacağım?"

Oda ardı ardına patlayan tokat sesleriyle inlerken, Miao Jing'in kalçaları hem acıdan hem de utançtan yanıyordu. Adamın kollarında çırpınıyor, elinden geldiğince ona vurmaya çalışıyordu; yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

"Chen Yi! Chen Yi!! Ah... Dur... Canım yanıyor..."

Tokatlar kesilmiyordu, adam ağzına geleni söylüyordu.

"Çocukken seni nasıl dövdüğümü unuttun mu? Bana o lafları söylemeye nasıl cüret edersin, canına mı susadın? Beni parmağında oynatabileceğini mi sandın? Dışarıda birkaç yıl geçirince bir şeyler olduğunu mu sanıyorsun? Tatil yapmaya mı geldin buraya? O kadınsı oyunlarını üzerimde denemek çok mu hoşuna gidiyor, ha?"

Miao Jing gözyaşları içinde dişlerini sıktı: "Sen de çok eğleniyorsun herhalde! Ben yokken Tu Li'ye benim elbiselerimi giydirip yatağa atarken, sonra da gizlice o elbiseleri yıkarken senin için de heyecanlı değil miydi?"

"Yapmadım, son anda durdum!" Bu konunun tekrar açılmasıyla Chen Yi öfkeyle kükredi ve son bir tokat daha indirdi. "Benim lafım senettir! Döndüğünden beri sana müsamaha göstermekten başka ne yaptım ben!"

Kadın, koltukta yorgun ve inatçı bir halde yığılıp kalmıştı; kalçaları cayır cayır yanıyor, içinde büyük bir utanç duygusu dalgalanıyordu. Dudakları büzülmüş, kaşları çatılmıştı; gözyaşları her an akmaya hazırdı. Chen Yi'nin yüzü öfkeden kireç gibi kesilmişti; zihni ve bedeni sanki ikiye bölünmüş gibiydi. İçinde hem dondurucu bir soğuk hem de yakıcı bir sıcaklık fırtınalar estiriyordu. Bedeni şiddetle titriyor, titreyen elleriyle sigara paketine uzanıyordu. Bir sigara yakıp derin derin içine çekti; başını geriye atıp koltuğa yığıldığında ancak biraz kendine gelebildi.

Yoğun dumanın arkasına gizlenmiş o keskin gözler Miao Jing'e takıldı. Kadın, saçları yüzünü kapatmış halde öylece duruyordu. Chen Yi sigarasını ağzının kenarına alıp onu hafifçe itti, sesi alaycıydı: "İsteğim falan yok ama madem bu kadar çok istiyorsun, gel bakalım... Göster ne kadar hünerliymişsin."

Miao Jing, adamın itişiyle doğruldu; bakışları bitkin ve sönüktü. Hiç dermanı kalmamış gibi başını adamın dizlerine yasladı. Gözlerini yavaşça kırpıştırdı, dudaklarını birbirine bastırıp sessizce oraya kıvrıldı.

Chen Yi üst üste iki sigara içti; duman, oturma odasını puslu ve karanlık bir havaya bürüdü. Gün boyu çektiği o işkence gibi saatler, akşam içtiği içki ve bu son patlama onu tüketmişti. Koltuğa boylu boyunca uzandı; eli kadının o incecik, soğuk omzuna değdi. Yanında küçük bir yumak gibi kıvrılmış olan Miao Jing'i sertçe kendine doğru çekti. Onu koltukla kendi arasına sıkıştırdı, göğsünü sırtına yasladı. Kenardaki örtüyü üzerlerine çekip gözlerini kapadı.

Pek de geniş olmayan o koltukta, yan dönmüş iki yetişkin bedeni birbirine mühürlenmiş gibiydi. Miao Jing, arkasındaki o sıcaklıkla yavaş yavaş ısındı. Üzerine sinen o tanıdık içki ve sigara kokusu, ona tuhaf bir güven hissi veriyordu. Farkında olmadan, o güvenin kollarında uykuya daldı.

Aynı rüyayı gördüler.

O kavurucu yaz günü... Perdelerin sımsıkı kapalı olduğu loş odada, vantilatörün serinliği altında birbirlerine sarılmış, kulaklarına fısıldanan o gizli ve tatlı sözlerle uyudukları o günü...

Bu sarmaş dolaş uyku hali sabaha kadar sürmedi. Gece saat iki ya da üç sularında, her ikisi de yarı uykulu halde birbirlerini hissettiler. Bilinçleri henüz tam yerine gelmemişti; kimin başladığı belli olmayan bir öpücükle her şey yeniden başladı. Kulak arkasından başlayan o yumuşak dokunuş yanaklara,

oradan da o narin dudaklara süzüldü; tutkulu ve derin bir öpüşmeye dönüştü.

Yarı uykulu, nefeslerin birbirine karıştığı o anlarda; tatlı bir koku ve hafif tütün aroması birbirine geçiyordu. Bedenleri içgüdüsel bir arzuyla birbirine yöneldi; zihinlerindeki tüm savunma duvarları o hazzın içinde yıkılıp gitti. Bu, geçmişle bugünün birbirine karıştığı o belirsiz andı; kimse bunun eski bir anı mı yoksa şimdiki bir gerçek mi olduğunu sorgulamak istemiyordu. Karanlık odada yankılanan o fısıltılar ve sesler, yerini yeniden huzurlu bir sessizliğe bıraktı.

İkisi de gözlerini yummuş, hafifçe nefes alıyorlardı. Adam başını kadının uzun saçlarına gömmüş, kokusunu içine çekiyordu; kadın ise onun güçlü kollarında dinleniyor, parmaklarıyla adamın kaslı kollarını okşuyordu. Düş gibi bir sesle fısıldadı:

“Ben yokken ne yaptın bunca yıl?”

“Günlerimi geçirdim işte, para kazandım.”

“Başka?”

“Gezdim, eğlendim.”

“Hiç beni düşündün mü?”

“Bazen.”

“Kayda değer bir şey oldu mu?”

“Hayır.”

“Bozai’nin bacağı neden sakatlandı? O gece kulübüne ne oldu? Sonra nereye gittin?”

“Bunları konuşmanın ne gereği var şimdi... Artık düzgün bir işim var, o işleri bıraktım.”

Adam kadına daha sıkı sarıldı ve yeniden derin bir uykuya daldı. Miao Jing ise gözlerini kapayıp, huzurlu nefeslerin eşliğinde rüyalar alemine geri döndü.

— 28 —

Yabani Köpek

Gece yarısı kapının zorlanması ve camın kırılması olayından sonra Chen Yi, yanına birkaç arkadaşını alıp mahallede köşe bucak hırsızı aradı ama tek bir iz bile bulamadı. Nüfusun bu kadar yoğun olduğu bir mahallede birkaç sapığın saklanması imkansız değildi. Normalde kimse Chen Yi'ye bulaşmaya cesaret edemezdi ama o yıl, Miao Jing yüzünden sürekli bir aksilik yaşıyordu. Arkadaşları onun bu sabırsız ve bıkkın halini görünce, "Yi Ağabey sevap işliyor resmen," diye dalga geçiyorlardı. Miao Jing ile olan bağını dışarıya pek yansıtmazdı; yanında ondan pek bahsetmez, Miao Jing aradığında ise suratını asıp küfrederek kalkardı. Bu yüzden pek çok kişi Chen Yi'ye acıyordu.

Yine de herkes Miao Jing'in derslerinde çok başarılı olduğunu biliyordu; tam bir örnek öğrenciydi ve şehrin en iyi lisesindeydi. Bazıları Chen Yi'ye, bunun geleceğe yönelik bir yatırım olduğunu, kız ileride büyük adam olunca ona mutlaka bir ödül vereceğini söyleyerek takılıyordu. Belki de bir gün Chen Yi kendi şirketini kurar ve bu "tahsil görmüş" kız kardeşini başına yönetici yapardı; hep birlikte zengin olurlardı. Chen Yi ise her seferinde "Rüyanızda görürsünüz," diye terslerdi onları.

Ama Miao Jing gerçekten güzeldi; küçücük bir yüzü, saf ve hanım hanımcık bir güzelliği vardı. Chen Yi'nin arkadaşları da kıza içten içe hayrandı ama Chen Yi'nin mesafeli tavrı yüzünden kimse tek bir adım atmaya cesaret edemiyordu. Kızı gördüklerinde yine de gözlerini ondan alamıyorlardı. Bir gün kağıt oynarken biri telefonunda bir video açtı; videodaki kız Chen Yi'nin kız kardeşine çok benziyordu. Chen Yi o tuhaf gülüşmeleri duyunca telefonu çekip aldı; yüzü önce bulutlandı, sonra zifiri karanlığa büründü ve telefonu yanındaki akvaryuma fırlattı.

Sapığı bulamamışlardı ama Chen Yi artık gece kulübündeki koruma işini bırakmıştı. Bir süre oradaki bilardo salonunda çalıştı. Bilardo salonu her türden insanın uğrak yeriydi; serserilerden zengin iş adamlarına, oradan devlet memurlarına kadar herkes oradaydı. Salonun müdürü eski bir futbolcuydu ve Chen Yi'nin yeteneğini fark edince onu özel müşterilere eşlik etmesi için yanına aldı. Bahşişlerle birlikte kazancı hiç de fena değildi.

Genellikle gece on bir ya da on iki gibi eve dönüyordu. Şehrin gece hayatı canlıydı, sokaklar seyyar yemek tezgahlarıyla doluydu. Chen Yi bazen eve dönerken yanına bir şeyler alırdı. Erken dönerse, kursundan çıkan Miao Jing ile karşılaşırdı. Kız bisikletiyle yavaş yavaş gelir, kulaklıklarıyla İngilizce dinlerdi. Chen Yi yol kenarında durup o uzun bacaklarından birini uzatınca bisiklet aniden durmak zorunda kalırdı. Miao Jing telaşla inerdi bisikletten; lambanın ışığı altında gözleri ışıl ışıl parlardı. Dudaklarını büzüp yolunu kestiği için ona bozulurdu. Bu "huysuz" kız, birkaç yıl önceki o uysal hali tamamen unutmuş gibiydi; artık ona karşı sadece soğuk ve iğneleyici bir tavrı vardı, sanki adam ona dünyaları borçluymuş gibi davranıyordu.

"İn aşağı, ben seni götüreyim."

Miao Jing bisikleti ona bırakırdı. O koca gövdesiyle üzerine binince bisiklet gıcırdayarak çöker, lastikler ezilirdi.

Miao Jing kaşlarını çatarak: "Çok ağırsın, lastikleri patlatacaksın," derdi.

"Ne anlarsın sen, buna yapılı vücut denir."

Kız elinde ıstakozlar ve biralarla yürümeye çalışırken: "Sigara, içki, geç saatte yemek... Erken ölürsün sen bu gidişle," diye söylenirdi.

"Seni nankör! Her gün ölmem için beddua mı ediyorsun? Ben ölmeden rahat etmeyecek misin?"

"Evet!"

Adamın yüzü kararırdı: "Ölürsem başımda ağlayacaksın, mezarımda yas tutacaksın."

Kız üzerinde uzun beyaz pamuklu elbisesiyle: "Ölmesen de ağlarım zaten," diye karşılık verirdi.

Miao Jing'in o ak pak kolları adamın beline sarılır, narin parmakları karnındaki sert kasların üzerine konardı. Chen Yi, kızın arka koltukta oturduğunu hissetmezdi bile ama sırtına değen o sıcaklık ve ağırlık ona yetiyordu. Miao Jing onun için uzun, yumuşak bir su bitkisi ya da bir sarmaşık gibiydi; dürüst olmak gerekirse bu benzetme çok hoşuna gidiyordu.

"Sana elektrikli bir motor mu alsak? O kısa bacaklarınla bisiklet çevirmekten kurtulursun, ne zaman eve varacağın belli olmuyor."

"İstemem, çok pahalı," derdi kız. Sonra düşünür ve itiraz ederdi: "Boyum bir elli yedi, bacaklarım da kısa değil."

“Hadi oradan! O incecik boynun zaten on santim tutuyordur, boyunla mı övünüyorsun bana?”

Adam onun o narin kuğu boynuyla dalga geçerdi.

Miao Jing dudaklarını büzer, tırnaklarını hafifçe adamın karnına geçirirdi.

“Siktir! Canına mı susadın sen!”

Chen Yi bir anda ürperir, tüyleri diken diken olurdu; bisiklet neredeyse kaldırıma çarpacaktı.

“MIAO JING!!” diye gürledi. Bisiklet dengesini bulunca hızı arttırdı, gidonu bırakıp elleriyle kızın kollarına şakacıktan vurdu.

Bisikletin üzerinde şakalaşarak, didişerek eve kadar gittiler.

“Ah... Yapma... Dur...”

“Tehlikeli!”

Gecenin yarısında yolda akrobasi yapıyorlardı resmen. Miao Jing onun motosikletle nasıl hız yaptığını hatırlıyordu; bisiklet bir sağa bir sola savrulurken adamın beline daha sıkı sarıldı. Kollarının altındaki o beden sertleşiyor, sırtındaki o sıcaklık daha da belirginleşiyordu.

Chen Yi’nin nefesi sıklaşmıştı; içinde hem yakıcı bir sızı hem de tuhaf bir ferahlık vardı.

Eve vardıklarında saat on biri geçiyordu. Miao Jing hemen duşunu alıp odasına çekilirdi; uyumadan önce mutlaka o günkü derslerini tekrar ederdi. Evin geri kalan işlerini Chen Yi’ye bırakırdı.

Adam yemeğini yiyip içkisini içtikten sonra banyoya girdi. Suyun vücuduna, o ince beline ve karnına çarpışını izledi. Havluyla kurulanırken bakışları bir anda karardı; kuyu gibi derinleşti. Gözlerini yarı yarıya kapayıp elini uzattı. Suyun o sert hatlı yüzüne ve diri bedenine çarpışı... Nefesi düzensizleşti, gırtlağı titredi ve sonunda bedenindeki o gerginlik yavaşça dindi.

Ellerini o kısa saçlarında gezdirdi, başını hafifçe kaldırdı. Gözlerinde bir kafa karışıklığı, bir huzursuzluk vardı. Havlusunu omuzuna atıp banyodan çıktı.

Yatağa uzandığında canı bir sigara istedi. Genç ve hırslı olmak zordu; ne kadar zorlanursa zorlansın dayanmak zorundaydı. Yan odadaki o "küçük baş belası" gidene kadar sabretmeliydi; güzel olan her şey beklemeye değerdi.

Korktuğu tek şey, rüyalarına giren o yılan gibi sarılan, büyüleyici bedendi. Rüyasında o bembeyaz bedene sarılıyor, başını kaldırdığında ise o vakur ve soğuk yüzün, o ışıl ışıl gözlerin kendisine baktığını görüyordu. Kız, sesiyle adem elmasına dokunup ona "abi" diyordu. O an kan ter içinde uyanıp gecenin yarısında çamaşır yıkamak zorunda kalıyordu.

Sikeyim böyle işi!

Lise son sınıf erken başlardı, ek dersler çoktu. Chen Yi, Miao Jing'e okulun yurdunda kalmasını önerdi ama kız reddetti. Altı kişilik odada rahat edemeyeceğini, evde dilediği gibi hareket etmek istediğini söyledi. Chen Yi dudak büktü ama üstelemedi; ne de olsa sadece bir yılı kalmıştı.

Okul açılmadan önceki o iki gün Chen Yi çok keyifliydi. Miao Jing'i alıp ona yeni bir elektrikli motor aldı; hem de en iyi markasından. Sonra alışverişe çıktılar; kıyafetler, ayakkabılar... Onu kuaföre götürdü, o dümdüz saçlarına yeni bir şekil vermesi için ustaya direktifler verdi. Gece kulübünde gördüğü onca kadından sonra estetik zevki epey gelişmişti. Arkadaşlarını arayıp "büyük bir işe" girişmeyi düşündü ama şu an vakti yoktu, gidemezdi. Gelecek yaz, her şeyi yerinden oynatacaktı. Güzel kadınlar umurunda değildi; henüz on dokuz yaşındaydı, önünde yaşayacak koca bir hayat vardı.

Chen Yi'nin telefondaki o umursamaz tavrı Miao Jing'i daha da soğutuyordu. Dudakları büzüldü, ifadesi kararardı. Adam ona dönüp konuştuğunda, kız bir anda parladı ve yine o iğneleyici, soğuk tavrıyla ona karşılık verdi.

Chen Yi ellerini beline koyup ona bağırmaya başladı. Dayanamayıp saçını çekti; kızın gözlerinin dolduğunu görünce yine kıyamadı, omzuna hafifçe vurdu: "Hadi, eve gidelim."

"Gitmiyorum."

"Gitmiyorsan nereye gideceksin?"

"Nereye olursa ama eve değil."

"Yürü eve!" diyerek omzundan sarstı onu. "Miao Jing, sana bir yıl daha sabredeceğim. Gelecek yıl bu zamanlar pılını pırtını toplayıp defolup gideceksin bu evden."

"Giderim elbet," dedi kız inatla. "Sen de git o serseri arkadaşlarınla takıl; kavga et, kötülük yap, insanların canını yak, günah işle, hapse gir!"

"Bak hele, derslerine iyi çalışmışsın, dilin de epey uzamış!" Chen Yi sinirden güldü. Kızın dudaklarını parmaklarının arasına aldı; o kiraz dudaklar

adamın tütün kokulu parmakları arasında büzüldü. Pembe, yumuşak ve nemliydiler.

Miao Jing gözlerini kaçırdı; şu an çok çirkin göründüğünden emindi ve içi hiç rahat değildi.

"Hadi, bir daha küfret de görelim." Parmaklarıyla dudaklarını hafifçe sıktı; dokusu o kadar yumuşaktı ki adamın aklını başından alabilirdi.

Miao Jing kaşlarını çattı, boğuk sesler çıkardı ve adama vurmaya başladı. O incecik parmakların bileğini kavraması bile Chen Yi'ye tuhaf bir haz veriyordu. Acıyla sırıttı, kızı belinden yakalayıp koltuğunun altına aldı ve dışarı çıkardı. Miao Jing, adamın beline bir ısırık attı. Chen Yi hırıltılı bir ses çıkardı; dünya tersine dönmüştü sanki. Kız çığlık atamadan kendini adamın omzunda buldu. Chen Yi, kızın kalçasına şakacıktan bir tokat atıp mağazadan hızla çıktı.

Kız artık adamın omzunda, küçük bir kuş gibi sessizce duruyordu.

Okuldaki veli toplantısında diğer veliler hep orta yaşlı anne babalardı; ne kadar şık giyinirlerse giyinsinler Chen Yi kadar dikkat çekemezlerdi. Chen Yi, üzerinde spor bir gömlek, şık bir pantolon ve içinde beyaz tişörtüyle oradaydı. Kolunda gümüş saati, gözünde neredeyse bir beyefendi havası katan gözlükleriyle çok yakışıklı ve vakur duruyordu. Miao Jing'in notlarına ve okul sıralamasına gururla baktı. Sonra sahte bir şefkatle kızın omzuna kolunu atıp öğretmeniyle sohbet etmeye başladı. Kız kardeşinin üniversite hedeflerini, bu son yılın ders programını büyük bir ciddiyetle sordu.

Sınıftaki tüm kızların gözü onun üzerindeydi. Sırayla gelip Miao Jing ile selamlaşıyor, utangaç bir tavırla Chen Yi ile tanışmaya çalışıyorlardı. Chen Yi ise her zamanki gibi cana yakındı; birkaç velinin numarasını aldı, tam sınıftaki kızlardan birinin numarasını alacakken Miao Jing ona öyle bir bakış fırlattı ki adam hemen geri adım attı. Burnunu kaşıyıp gülümseyerek başını öne eğdi.

O gülüşteki yumuşaklık insanın kalbini çalacak cinstendi. Eğilip kızın kulağına fısıldadı: "Neden öyle bakıyorsun? Sınıf arkadaşlarınla aran iyi olsun diye uğraşıyorum; bu devirde çevre her şeydir. Ayrıca... hiçbiri senin kadar güzel değil, burada birini tavlayacak halim yok ya."

Hayatında ilk kez ona... "güzel" demişti.

— 29 —

Yabani Köpek

Chen Yi’nin takıldığı o lüks gece kulübü, Tengcheng’de oldukça nam salmıştı. Mekânın başındaki isim Zhang Bin’di; adamın elinde birkaç sanayi şirketi daha vardı ama Zhang patron buralarda sadece küçük hissedar ve işletmeci sıfatıyla bulunurdu. Gece kulübünde yüzü hiç eksik olmazdı; önemli davetlerde, ticaret odası ağırlamalarında ya da bürokratlarla yenilen yemeklerde hep o koştururdu. O piyasada olmadığı zamanlarda bile, yanında gezdirdiği dört beş has adamı kulüpten ayrılmazdı. Chen Yi eskiden orada fedailik yaparken, tepesindeki güvenlik şefi de işte o çekirdek kadrodan biriydi.

Kulübün asıl büyük hissesi Zhai Fengmao adında bir patronun elindeydi. Zhai aslen Tengcheng yerlisiydi ama gençliğinde Hong Kong kimliği almış, sonra da şehre "Hong Konglu yatırımcı" sıfatıyla dönmüştü. Tengcheng’de hamamlardan otellere, mikro kredilerden inşaat işlerine kadar on küsur şirketi ve yatırım ortaklığı vardı. Zhai Fengmao pek ortalarda görünmez, rotası genellikle Tengcheng ile Hong Kong ve Makao arasında mekik dokumakla geçerdi. Yine de anlatılanlara göre huyu suyu yumuşak, alçakgönüllü biriydi; öyle her yerde bitmeyen, gizemli bir adamdı.

Chen Yi’nin bu çevreye girmesi bilardo sayesinde olmuştu. Kulüpte önce, kendisi gibi bilardo hastası olan soyadı adaşı güvenlik şefi Chen ile takılmaya başladı. Chen Yi henüz gençti ama üzerinde o sokakların hırçın, tekinsiz havası vardı; sigara, içki, kumar... Elinden her iş gelirdi. Bozai ve Daimao’yu da yanına katıp kulübe soktu. Bu camiada geçmişi temiz, sicili şeffaf sayılırdı; tam bu işin ekmeğini yiyecek adamdı. Bilardo masasında geçen saatler, yapılan antrenmanlar derken Chen Yi ağzı sıkılığı ve gözü açıklığıyla dikkat çekti. O dönem günde on saati masanın başında geçiyor, tekniği devleşiyordu. Böylece Zhang Bin ve ekibiyle tanıştı. Bu adamların hiçbiri genç sayılmazdı; otuzlu, kırklı yaşlarındaydılar. Birbirlerine sıkı sıkıya bağlı, dışarıdan kimseyi kolay kolay aralarına almayan kemik bir kadroydu bu.

Aklı başında her insan bu adamların geçmişinin pek de ak pak olmadığını anlardı. Ama devir eski devir değildi; artık öyle vurmak kırmak, asıp kesmek

moda değildi. Yeraltı dünyasının baronları kendilerini aklıyor, beladan uzak durup şirketleşiyor, sanayiye giriyorlardı. Ayak takımı yolu temizliyor, herkes sessiz sedasız büyük paralar kazanıyordu; bıçak sırtında yaşamaya gerek kalmamıştı.

Gece kulübünde bilardo üzerine bahis oynamak rutin bir işti. Bazen Chen Yi doğrudan birine karşı ıstaka sallıyor, bazen de patronlar kendi oyuncularını seçip birbirlerine karşı iddiaya giriyordu. Zhang Bin'in zihninde Chen Yi; iyi oynayan, deli gibi sigara içen ve kızlar arasında acayip popüler olan o "fırlama genç" olarak yer etmişti. Ne yaparsın, su akıp yolunu buluyordu; artık devir gençlerin devriydi.

Zhai Fengmao ile tanışması ise Chen Yi'nin beş yıldızlı bir oteldeki bahisli maça götürülmesiyle oldu. Etraftaki izleyicilerin her biri ya çok zengin ya da çok nüfuzluydu; Chen Yi hiçbirini tanımıyordu. Ama bir gecede dönen elli binlik, yüz binlik rakamlar kimsenin umurunda değil gibiydi. Birkaç elin ardından salonda alkışlar koptu; Chen Yi yüzünü kara çıkarmamış, gecenin sonunda payına düşen beş binlik komisyonu almıştı. Ama paraya elini sürmedi; locada Zhang Bin'e bir kadeh içki ikram edip üzerindeki emeği için teşekkür etti.

Kenarda oturan, gösterişsiz, orta yaşlı bir adam; Chen Yi'nin gençliğine ve dik duruşuna bakıp öylesine sordu: "Bilardo oynamaya devam etmek ister misin? Sana özel hoca tutayım, seni Makao'ya göndereyim." Chen Yi adamın aksanındaki hafif Kantoncayı fark etti. Büyük bir saygıyla bir puro yakıp adama uzattı, başını sallayarak reddetti: "Büyük ideallerim yok benim. Okul bitince Zhang Patron'un yanında işe başladım, hep iyiliğini gördüm. Bir yere gitmeye niyetim yok."

Zhai Fengmao üstelemedi, ellerini arkasında kavuşturup Zhang Bin ile birlikte çıkıp gitti.

O gece maçtan döndüğünde Chen Yi cebinden birkaç binlik de kendisi harcamıştı. Eve gelip yatağa uzandı, ellerini başının arkasında birleştirip boş gözlerle tavanı izlemeye başladı. Miao Jing, yıkanmış kıyafetleri içeri getirdiğinde ağzında hâlâ sigara olduğunu, küllerin tişörtüne döküldüğünü gördü. Dudaklarını büzüp kıyafetleri sessizce dolaba yerleştirdi, sonra arkasını dönüp ağzındaki izmariti çekip aldı ve kül tablasına bastırdı.

Chen Yi koyu kaşlarını çatıp diliyle bir ses çıkardı, yerinden kalkıp kızın omuzlarını sıktı ve mutfağa gidip yemek yapması için onu kışkışladı.

Gece kulübünde vakit geçirdikçe, ne zaman bir iş çıksa ya da bir el eksik olsa Chen Yi'yi çağırır oldular. Bazen kağıt oynuyorlar, bazen onu ayak işlerine koşturuyor, bazen de şoförlük yaptırıyorlardı; alt kademe bir ayak takımı elemanı gibi takılıyordu.

Bazen de arıza çıkarmaya giderlerdi. Genelde eski şehir bölgesindeki kentsel dönüşüm işleri olurdu bu; gecekondu mahallelerinde oturanlar tazminat az diye evlerinden çıkmak istemezdi. İşte o zaman kalabalık bir ekip devreye girerdi. Boylu poslu, tekinsiz tiplerden oluşan bir grup serseri; ağızlarında sigara, boyunlarında kalın zincirler, döküntü minibüslerle sokak aralarında aylak aylak gezerdi. On beş gün boyunca mahallede çömelip oturur, sağa sola gözdağı verirlerdi. Sonunda tazminat pazarlığı biter, inşaat şirketi eski evleri yıkmak için mahalleye girerdi; o zaman da olay çıkmasın diye nöbet tutarlardı.

Zhai Fengmao'nun Tengcheng'deki yatırımları gerçekten çok fazlaydı ve bir kısmını Zhang Bin yönetiyordu. O dönemlerde büyük bir meydan kavgası patlak verdi. Zhang Bin'in üzerine kayıtlı bir lojistik firması vardı ve rakip bir şirketle sürekli sürtüşme halindeydi. Rakip firmanın başında Tengcheng'in yerel "abilerinden" Han adında biri vardı. Han da eski bir çete lideriydi; en parlak döneminde emrinde yüzden fazla adamı vardı. Sonra tövbe edip "elini eteğini çekmiş", kara parayı aklayıp şirket kurmuş, Tengcheng'in şehirlerarası otobüs ve lojistik hattını ele geçirmişti.

Zhang Bin, aralarında fedailerin de olduğu gece kulübü ekibini topladı; Chen Yi de yanlarındaydı. İki grup, bir otobüs terminalinde müşteri kapma meselesi yüzünden birbirine girdi.

Bir ay sonra, Han bir masaj salonunun önünde ölü bulundu. Kurşunlanmıştı.

Dava üç gün içinde çözüldü. O dönem soruşturmanın başında Zhou Kangan adında bir cinayet büro komiseri vardı; yerel haberler olayı adım adım takip ediyordu. Tetiği çeken, Han'ın eski adamlarından biriydi; ganimet paylaşımı yüzünden aralarında husumet olduğu için intikam almıştı.

Chen Yi haberi gördüğünde katili tanıdı; adamı daha önce bir kez gece kulübünde görmüştü. Hatırlamasının sebebi ise tam bir rezaletti: Adam bir seferinde yanına refakat etsinler diye on tane güzel kadın çağırmış, gecenin sonunda ne bahşiş vermiş ne de hesabı ödemişti. İşletme müdürü o zaman adamı yaka paça dışarı attırmıştı.

Kısa süre sonra, gece kulübünün gedikli adamlarından biri sessiz sedasız ortadan kayboldu. Laf arasında sorulunca, "Yunnan'a iş bağlamaya gitti" dediler.

Gece kulübünün bir katı puro ve şarap odasıydı; eskiden o kaybolan adam oraya bakardı. Adam gidince oradaki düzen bozuldu. Chen Yi birkaç kişiye yemek ısmarladı, bilardo salonundaki işlerini devretti ve resmen Zhang Bin'in sağ kolu, has adamı olarak göreve başladı.

Miao Jing bir şeylerin ters gittiğini az çok seziyordu. Chen Yi'nin odasını avucunun içi gibi biliyordu; orada sakladığı "pisliklerden" haberdardı. Birkaç müstehcen kasetin yanı sıra telsizler, dinleme cihazları gibi hassas aletler, hatta bazen ortaya çıkıp ertesi gün sessizce kaybolan coplar ve bıçaklar vardı.

Ne yapabilirdi ki? Ağır ders yükünün yanında, geceleri yatağında bir sağa bir sola dönüyor, gözüne uyku girmiyordu. İkisi arasında bitmek bilmeyen bir soğuk savaş vardı; araları iyiyken bir bakışla birbirlerini anlarlar, kötüyken de iğneleyici sözlerle birbirlerini yer bitirirlerdi. Chen Yi onunla kavga etmekten çekinmezdi; kızı nasıl avucunun içine alacağını biliyordu, umurunda bile değildi.

Sürekli son sınıftan, üniversite sınavından bahsediyorlardı. Bu notlarla Miao Jing'in üniversiteye gitmesi kaçınılmazdı; kız lise mezunu olarak kalmak istemiyordu. Parası olmasa bile öğrenim kredisine başvurabilir, çalışabilirdi. Tek mesele okulun Tengcheng'de mi yoksa şehir dışında mı olacağıydı; ama kesin olan bir şey vardı ki, o okul Tengcheng'de olmayacaktı. Chen Yi ise zamanın bir an önce akıp gitmesini bekliyordu; Miao Jing gittiği an tamamen özgür ve rahat olacaktı. Onu durdurmaya hiç niyeti yoktu, sonrasını da düşünmüyordu. Belki de... her şey böylece biterdi?

Wei Mingzhen'in Tengcheng'den ayrılmasının üzerinden tam üç yıl geçmişti. Belki kıza acıdığından, belki de bir anlık merhametinden onu evde tutmuştu; ama ne zaman onu kovmaya kalksa, dili her zaman zehir zemberek olmuştu.

Miao Jing, son sınıfın o belirsiz ve çelişkili hayatını işte böyle yaşıyordu.

Mutlu olduğu anlar yok değildi; Chen Yi onun yaptığı yemekleri iştahla yediğinde, dışarıdaki davetlerden ona paketle yemek getirdiğinde, ağzında sigarasıyla o havalı tavrıyla ona harçlık uzattığında mutlu oluyordu. Bazen akşam etüdü çıkışında, okul kapısında bekleyen o uzun boylu, geniş omuzlu silüeti gördüğünde, gece rüzgarı ceketinin eteklerini uçuştururken de mutlu

oluyordu. Adam onun başını okşadığında, yanağını sıktığında, karşıdan karşıya geçerken elini omuzuna attığında da...

"Miao Jing, dün gece seninle eve dönen o adam gerçekten ağabeyin miydi?"

"Evet."

"İnanılmaz yakışıklıymış. Kaç yaşında? Sevgilisi var mı?"

Başında beyzbol şapkası, üzerinde kamuflaj bir ceket, uzun bacaklarını saran kot pantolonu ve kanvas ayakkabılarıyla; olgun bir adamla hırçın bir delikanlı arasındaki o tekinsiz ama çekici hava...

"Otuzuna merdiven dayadı, sevgilisi falan yok. Sicili çok bozuktur; dışı kalaylı içi vayvaylı tiplerden. Adam döver, kadınlar ondan fellik fellik kaçar."

"Aaa..." Kız arkadaşı dehşet içinde kaldı. "O kadar korkunç mu yani?"

"Hı-hı!" Miao Jing ciddiyetle başını salladı.

Nasılsa onu eğitecek bir anne babası olmamıştı; ikiyüzlülük diz boyuydu, iki yalan söylemekten ne çıkardı?

Mezuniyet sınıfı oldukları için ayrılık vakti yaklaştıkça arkadaşlıklar pekişiyordu. Miao Jing'e küçük hediyeler veren, onunla çalışma grubu kurup baş başa kalmaya çalışan erkekler vardı. İlk dönemin ara sınavları zamanı, Chen Yi vakit ayırıp veli toplantısına gittiğinde, kızın sırasındaki küçük hediyeleri ve aşk mektuplarını gördü. Kaşlarını çatıp artistik bir kağıdı parmaklarının ucuyla tuttu.

"Bu ne lan?"

"Okuman yok mu?"

Hasbinallah... Yarım saat baktıktan sonra anladı; hangi dahi yazdıysa bir şiir karalamıştı. Bir de akrostiş yapmıştı; mısra başlarını birleştirince Miao Jing'in adı çıkıyordu.

"Ne diyor yani burada?"

"Beni seviyormuş, bana hayranmış, benimle olmak istiyormuş."

Chen Yi kaşlarını çatıp sert bir sesle konuştu: "Sınav senesindesin, böyle abuk sabuk işlerle uğraşma."

"Şuna 'gönül işleriyle uğraşma' desene sen..." Miao Jing bir an duraksadı, kaşlarını hafifçe çatıp merakla ona baktı: "Senin bu bilgi birikiminle bir baltaya sap olabileceğin mi var? Seni yarın öbür gün pazarda satsalar,

adamların parasını sayarsın. Günah keçisi olup çıkacaksın; gel yol yakınken adam akıllı bir iş tut."

Adamın yüzü hafifçe kızardı ama bir taş heykel kadar istifini bozmadı: "Sen ne anlarsın be? Zenginlik tehlikenin içindedir. Sen okuluna bak, benim işlerime burnunu sokma."

Miao Jing'in yüzü soğudu. O sırada Chen Yi'nin sıranın altında hışır hışır şeker kağıdı soyduğunu duydu. Adam ağzına bir çikolata attı, bir tane daha soyup çaktırmadan kızın ağzına tıkıştırdı. Sıcak avucu kızın dudaklarına değdi; bu kez çikolata kokusu tütün kokusuna karışmıştı. Miao Jing dudaklarını hafifçe büzünce adamın avucunda hafif bir vakum etkisi oluştu. Chen Yi'nin içi bir tuhaf oldu. Başını çevirip baktığında, kız çikolatayı çoktan ağzında eritmeye başlamıştı; uzun, kıvrık kirpikleri titriyor, yüzünde o masum, uslu hali okunuyordu.

Tengcheng'in sonbaharı çok kısa sürerdi; hava bir ısınır bir soğur, yağmurlar dinmek bilmezdi. Son sınıfların etüdü gece on buçukta biterdi. Miao Jing elektrikli bisikletiyle yolu yirmi dakikaya indirebilirdi ama o aralar yağmur yüzünden eve dönüş saati hiç şaşmıyordu.

— 30 —

Yabani Köpek

Hava durumu gece için şiddetli yağış uyarısı vermişti. Gece kulübünün otoparkı lüks araçlarla doluydu; garsonlar, geniş siyah şemsiyelerle konukları özel asansörden en üst kattaki localara taşıyordu. Koridordan gelen disko gürültüsü kulak tırmalıyordu. Chen Yi, kollarını kavuşturmuş, merdiven boşluğunda bir arkadaşıyla laflıyordu. Duvar dibinden süzülüp locaya giren garsonun elindeki tepsiye gözü takıldı; bakışları bir an dondu, gülüşü yüzünde asılı kaldı. Locadaki durumu az çok tahmin edebiliyordu; dağıldıktan sonra içeride kalan o garip koku, yerlere saçılmış renkli pipetler... Hepsi tekinsiz bir şeylerin işaretiydi.

Gece kulübünde disiplinli, hiyerarşisi belli büyük bir güvenlik ekibi vardı. Depoda bıçak, cop gırla gidiyordu; Chen Yi bazen ateşli silahların ya da patlayıcıların da olduğundan şüpheleniyordu. Yunnan'a giden o adamın geçenlerdeki silahlı saldırıyla bir bağlantısı olmalıydı. Bir şeylerin envanterini çıkardıklarını duymuştu ama ne olduğunu özellikle sormamıştı; bu karanlık işlere bulaşmaya niyeti yoktu. Ama hırslıydı; Zhai Fengmao'nun elinde bir sürü yasal iş vardı, "büyük ağacın gölgesi serin olur" misali, sadece Tengcheng'in o önemsiz görünen dezenfekte sofra takımı piyasası bile Zhai'nin yıkama şirketlerinin tekelindeydi; yıllık kârı milyonları buluyordu. Gıda, emlak, geri dönüşüm, dış ticaret... Eğer bu çemberin içine girebilirse, hayatı boyunca sırtı yere gelmezdi.

Sigarasından son bir nefes çekip alt kattaki lavaboya yöneldi. Kapıda, beyzbol şapkasını iyice indirmiş, ceketinin yakasını kulaklarına kadar çekmiş bir gençle burun buruna geldi. Bakışları bir an çarpıştı; ikisi de konuşmadı, sadece birbirlerine yol verip geçtiler. Lavabodan çıktığında Chen Yi yol kenarında durup kararmış gökyüzüne baktı; Miao Jing'i okuldan almak için taksi tutmaya niyetlendi. O sırada, az önceki şapkalı gencin yol kenarındaki bir taksinin şoför koltuğuna kurulup yanından geçtiğini fark etti.

Chen Yi'nin kaşları çatıldı ama tereddüt etmeden başka bir taksiye bindi. Yolun yarısında sağanak patladı. Okul kapısı, çocuklarını bekleyen velilerle ana baba gününe dönmüştü; yerdeki su birikintilerinde rengarenk ışıklar

oynaşıyordu. Yarım saat geçmesine rağmen Miao Jing bir türlü kapıda görünmedi. Chen Yi taksiciye yavaş gitmesini söyleyip yol boyu kızı aradı; ama ya dalgınlığına gelmiş ya da yağmur perdesi yüzünden görememişti. Kendi evinin önüne kadar geldiğinde pencerelerin karanlık olduğunu gördü.

Saat gece on bir olmuştu. Miao Jing telefonunu açmıyordu. Chen Yi bir şemsiye kapıp tekrar sokağa fırladı. Sokakta tek tük insan vardı; dürümcülerin plastik masaları yağmurun şiddetiyle çamura devrilmişti. Tam yağmur dindi derken tekrar çiselemeye başladı. Yolun yarısında, o loş sokak lambasının altında, sisli yağmurun içinde ince bir silüet gördü. Kız şemsiyesini açmış, paçalarını dizine kadar sıvamış, bembeyaz bacaklarıyla su birikintilerinin içinde yavaş yavaş yürüyordu.

"Miao Jing!"

"Senin ne işin var burada?"

Adamın yüzü sirke satıyordu, sesi oldukça öfkeliydi: "Neden bu kadar geç kaldın? Telefonun niye kapalı?"

"Bugün hoca telefonları topladı, açmayı unutmuşum." Yürürken bir yandan açıklama yapıyordu; şemsiyenin kenarlarından süzülen sular omuzlarını ve sırtını ıslatmıştı. "Yağmur çok bastırınca sınıfta bekledim, sonra bir arkadaşın ailesi bıraktı ama yağmur dinince yolda indim. Nereden bileyim tekrar başlayacağını?"

"Çok fena yağıyor." Miao Jing alnındaki su damlalarını sildi. "Sen niye geldin?"

"Böyle yağmurda insan bir arar, değil mi?" Chen Yi ters bir tavırla deri ceketini çıkarıp ona uzattı: "Giy şunu."

Miao Jing ona kısa bir bakış fırlattı, sesini çıkarmadan ceketi giyip peşine takıldı.

Sağanak öyle ani bastırmıştı ki rögarlar suyu çekememiş, yollar göle dönmüştü. Bazı yerlerde su kaldırıma kadar çıkmıştı. Miao Jing bir elinde şemsiye, diğer elinde kitaplarıyla dengesini kurmaya çalışıyor, her gök gürültüsünde omuzlarını içine çekiyordu.

Chen Yi arkasına baktı; yüzü sertleşmişti. Kızın o çekingen adımlarını görünce yarım adım geri çekildi, iki şemsiyeyi yan yana getirip bir siper oluşturdu. Kızın ıslanmış sırt çantasını kapıp kendi omzuna attı, buz gibi elini sıkıca kavradı. Sesi soğuktu: "Hadi, çabuk yürü."

Miao Jing gözlerini kırpıştırdı, dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Yan yana yürümeye başladılar.

"Senin... keyfin yerinde değil gibi."

Chen Yi kaşlarını kaldırdı: "Seninleyken ne zaman keyfim yerinde oldu ki?"

"Hımm." Kız başını eğdi. "Peki."

"Bana az dır dır etsen, ben de keyifli olurum, sana da iyi davranırım."

Bu fırtınalı, gürültülü gecede etraftaki her şey gerçeküstü bir hal almıştı. Azgın dalgaların ortasındaki iki küçük sandal gibiydiler. Kızın içi bir hoş oldu, yağmuru emmiş bir kek gibi yumuşadı; sesi usulca, suçlu bir çocuk gibi çıktı: "Özür dilerim..."

Bazen ona öyle beddua etmeye hakkı olmadığını düşünür, sonra kendi kendine hayıflanırdı.

Adamın kaşlarının arasına bir damla düştü; yüzü yumuşadı. Kızın o nemli, kaygan elini daha sıkı tuttu: "Sana 'yurtta kal' dedim dinlemedin. Bu saatte sokakların tekinsiz olduğunu bilmiyor musun?"

"Biliyorum... Dürümcüler falan hep açık, bir sürü insan var..."

"Sen ne biliyorsun be."

Gece kulübüne gelse, insan müsveddesinin bin bir çeşidini görürdü.

Chen Yi'nin bacakları uzundu, adımları hızlıydı; Miao Jing'i elinden sürükler gibi götürüyordu. Kız, suyun içindeki yolunu görmeden onu takip ederken birden sendeleyip bir "ay!" çekti; tam kapaklanacakken Chen Yi çevik bir hareketle onu belinden kavradı.

"Düzgün bas!"

"Ayakkabım..." Miao Jing alnındaki suları sildi, kirpiklerindeki damlaları temizleyip beyaz çoraplı ayağını havaya kaldırdı; ağlamaklı bir gülüşle, "Bir şeye takıldım," dedi.

Ağaç dalı mıydı neydi, kanvas ayakkabısı ayağından fırlayıp gitmişti.

Şemsiye bir yana savruldu, kızın yarı gövdesi suya girdi. Elleriyle suyun içinde debelenip ayakkabıyı aradı ama nafile. Chen Yi de biraz bakındı, sırılsıklam olmuştu. Sonunda sabrı taştı: "Bırak kalsın, bu yağmurda bulunmaz. Yürü."

"E nasıl yürüyeyim?" Chen Yi'nin koluna tutunup tek ayak üzerinde kaldı; vazgeçmeyip karanlıkta biraz daha yokladı ama sonunda diğer eşini de

ayağından çıkarıp fırlattı. Balerin gibi parmak uçlarında, su birikintilerinden kaçarak sekerek yürümeye çalıştı.

Adamın gözleri o yağmurda yıkanmış ayaklara takıldı; hatları ne kadar zarif, ne kadar narin ve avuç içine sığacak kadar küçüktü.

"Sırtıma bin, taşıyayım seni."

"Gerek yok, her yerim ıslak zaten." Elbiselerini sıktı, bir kova su çıktı.

"Lafı uzatma."

Chen Yi şemsiyeyi kızın eline tutuşturdu, pantolonunun paçalarını şöyle bir düzeltti, bir an düşündü ve sonra kızı belinden kavrayıp havaya kaldırdı. Miao Jing'i bir kolunun üzerine oturtup bacaklarını kavradı. Kız, adamdan yarım baş yüksekte, gövdesi onun göğsüne ve omzuna yapışmış halde kaldı.

Siyah şemsiyenin altında Chen Yi'nin bakışları karardı, derinlerde bir kıvılcım çaktı: "Böylesi daha kolay. Boynuma sarıl, şemsiyeyi de düzgün tut."

Aralarında sadece soğuk, ıslak kumaşlar vardı; her adımda adamın o sert, güçlü bedenini, kızın ise o narin, ince yapısını hissediyorlardı. Nefesleri, kalp atışları, vücut ısıları yağmurla harmanlanıp buz gibi bir sis bulutuna dönmüştü. Dışarıdaki yağmur bir şiddetleniyor bir yavaşlıyordu; her yönden saldırıyor, kaçış bırakmıyordu. Miao Jing, adam yorulmasın diye iyice büzüldü, kollarını boynuna doladı. Şemsiyeyi yağmura karşı siper etmeye çalışırken, sapından süzülen suları gördü, koluyla silmeye yeltendi. O sırada sert bir rüzgar patladı; şemsiye ellerinden kayıp rüzgarla birlikte bir iki tur döndü ve karanlıkta kayboldu.

Sırılsıklam olan ikili, uzaklaşan şemsiyenin arkasından öylece bakakaldı.

"Boş ver, eve az kaldı."

Chen Yi adımlarını hızlandırdı, kollarını daha sıkı doladı. Kasları, kemikleri kaskatıydı; aslında Miao Jing'in canını yakıyordu, "inip kendim yürüyeyim" diyecekti ama ikisinin de ağzını bıçak açmıyordu.

Miao Jing ceketini çıkardı, adama iyice sokuldu; ceketi ikisinin başının üzerine siper etti. Adamın deri ceketi kıymetliydi, kıyamadı; kendi okul ceketini de çıkardı. Üzerinde sadece incecik iki kat kıyafet kalmıştı; onlar da artık derisiyle bir olmuştu. Adamın alnındaki damlaları eliyle sildi, yüzünü onun şakağına yaklaştırdı. Islak yağmurun içindeki o keskin, sert erkek kokusunu içine çekince kalbinin gizli gizli yandığını hissetti.

Kucağında birini taşırken Chen Yi "yoruldum" demedi ama Miao Jing'in ceketi tutan elleri titremeye başlamıştı. Adam, apartman girişindeki kırık bir reklam panosunun altında durup soluklandı. Başını çevirip kıza baktı; aralarındaki mesafe o kadar azdı ki, bir anlık dönüşle yüz yüze geldiler. Kızın yüzü bembeyaz ve pırıl pırıldı; gözleri gece açan bir nilüfer gibi canlı, bakışları su gibi berraktı. Dudakları ise ıslak ve kıpkırmızı...

Göz göze gelmeleri o kadar ani oldu ki ikisi de donakaldı. Sanki o yakınlık onları büyülemişti. Bir anlık bir cinnet miydi yoksa o bakışlardaki sessiz bir anlaşma mı, bilinmez; Chen Yi elini uzatıp kızın yanağındaki ve burnundaki yağmur damlalarını sildi. Parmakları o kırmızı, buz gibi dudaklara değince durdu; başparmağıyla hafifçe dokundu. O yakışıklı yüzünü büyülenmiş gibi yaklaştırdı ve dudaklarını onunkilere bastırdı.

Taze su buharı tadında bir öpücüktü.

Dudakların o hafif teması, insanın ruhunu sarsan, dünyasını döndüren bir elektrik akımı gibiydi; sanki bulutların üzerinden aşağı bırakılmışlardı. Bir kez daha, daha derin hissetmek için yaklaştılar. Önce zihinleri bomboştu, o yumuşaklığın şokuyla; sonra bu dokunuşun, bu anın farkına vardılar. Kalpleri, kaynayan bir su gibi güm güm atmaya başladı. Adam, kızın serin dudaklarını usulca kavradı; alt dudağını, üst dudağını yavaşça, incitmekten korkarak emdi, bıraktı, tekrar dokundu.

Zaman aslında çok kısaydı ama hafızalarında her anı ağır çekim gibi uzadı. Miao Jing'in kirpikleri adamın yanağına hafifçe değdi. Chen Yi birden kendine geldi; o nemli, dolgun dudaklardan zorlukla ayrıldı. Yağmurlu gecede o ayrılışın ıslak sesi duyuldu.

İkisinin de yüzü alev alev yanıyordu.

"İçmiştim ben."

Uzun bir sessizlikten sonra, böyle saçma bir bahane döküldü ağzından.

"Hı-hı."

Miao Jing'in boğazından sadece bu ses çıkabildi.

Kız, Chen Yi'nin kucağından indi. Karanlık ve sıcak evlerine girdiler, ışığı açtılar. İkisi de sırılsıklamdı; kıyafetleri su çekmiş, vücutlarına yapışmıştı. Dayanılmaz bir histi bu. Chen Yi hemen koltuğun yanında üstündekileri fırlatmaya başladı; ayakkabısını, çorabını, tişörtünü ve pantolonunu çıkardı. Arkasına baktığında Miao Jing'in balkon kapısında durduğunu gördü; parmak uçlarında yükselmiş, askıdaki havluya uzanıyordu. Kız da üstündekileri

çıkarmıştı; altında sadece süt beyazı bir askılı ve iç çamaşırı vardı. Yağmurdan mı yoksa kumaşın inceliğinden mi bilinmez, o askılı vücuduna yapışmış, neredeyse şeffaf bir hal almıştı. Chen Yi'nin durduğu yerden bakınca, o zarif ve kusursuz hatlar tüm çıplaklığıyla gözler önündeydi; insanın aklını başından alacak kadar güzeldi.

Adamın burnu sızladı, bedeni anında tepki verdi. Ona doğru yürümek, ona sarılmak, ona dokunmak için delice bir arzu duydu.

Miao Jing önce banyoya girdi, sonra bir havluya sarınıp odasına geçti; banyoyu Chen Yi'ye bıraktı. Adam epey bir süre sonra çıktı; üzerinde sadece bir şort vardı. Mutfaktaki tıkırtıyı duyunca başını çevirdi; Miao Jing odasına gitmemiş, ikisi için zencefil çayı kaynatıyordu.

Chen Yi gözlerini kıstı, havluyu beline doladı. Kızın pijamasının bu kadar ince olduğunu bilmiyordu; eskiden ona aldığı ama küçük geldiği için giyemediği siyah bir tişörtü gecelik niyetine giymişti. O geniş tişörtün içindeki narin bedeni, bir karahindiba kadar yumuşak görünüyordu.

Masanın etrafına oturdular, ikisi de konuşmuyordu. Ev sessizdi, zencefil çayı sıcacıktı. Kızın saçları yarı ıslak omuzlarına dökülmüştü; çayını yudumlarken aralarında o çözülemeyen, tekinsiz hava esiyordu. Chen Yi çayını bir dikişte bitirdi, sonra kızın dudaklarına baktı; canı fena halde o zencefil tadını onun ağzından almayı çekti.

"Bitiremedin mi?"

Kız başını salladı.

"Ver ben içerim."

Kalanı da o içti.

Yatmadan önce birbirlerine "iyi geceler" dediler, kapılarını kapattılar ama ikisi de yatakta bir sağa bir sola dönüp duruyordu. Gece yarısı camlar rüzgarın ve yağmurun şiddetiyle zangırdamaya başladı; uzaktan gök gürültüleri geliyordu. Chen Yi kapının hafifçe vurulduğunu duydu; önce hayal sandı ama kapıyı açtığında karanlıkta birinin çıplak ayakla beklediğini gördü. Elinde yastığı, omuzlarına dökülen simsiyah saçları, siyah tişörtünün altından görünen ay gibi beyaz bacakları ve o karanlık, derin gözleriyle ona bakıyordu.

Chen Yi'nin boğazı düğümlendi, yüzü bir anda değişti.

— 31 —

Yabani Köpek

İki kişi, benzer yaşlar, gevşek bağlar... Tuhaf bir aile kombinasyonuydu bu. Geçen birkaç yıl içinde aralarında şefkate dair pek az an yaşanmıştı; aslında birbirlerine karşı o sıcaklığı duymayı arzulamıyor değillerdi, sadece ruhları o kadar çoraklaşmıştı ki nasıl tepki vereceklerini bilemiyorlardı.

Miao Jing, yastığına sarılmış yatıyordu; üzerinde küçük bir kız çocuğunun o mahzun ifadesi, etrafında ise ıssız bir soğukluk vardı.

Yabancı filmlerde sıkça rastlanan o sahneler gibiydi: Yastık savaşları, uykusuz geceler, gök gürültüsü korkusu, üşümeler, hastalıklar ve daha yakın olma arzusu...

Chen Yi, kendi içinde bir savaş verdi ve sonunda bakışlarını yere indirerek, "Gel içeri," dedi.

Yatakta her ikisi de kaskatı kesilmiş halde yatıyorlardı. Miao Jing ne yapacağını bilemez bir halde elini ayağını büzüştürmüştü. Mevsim gereği onun odasında ince bir yorgan kullanılmaya başlanmıştı ama Chen Yi'nin yatağı hâlâ bomboştu.

"Sen benim yerimde yat." Chen Yi ayağa kalktı. Yattığı yer vücut ısısıyla ısınmış, sıcacık olmuştu. Dolaptan bir pike çıkarıp silkeleyerek üzerine örttü.

Sanki gizli bir oyun bahçesi gibiydi burası.

Odadaki ışıklar zaten kapalıydı; sadece perdelerin arasından sızan zayıf bir ışık hüzmesi vardı. Yastıklar yan yanaydı, ikisi de sırtüstü uzanmış, tek kelime etmiyorlardı. Böyle yağmurlu bir gecenin ardından ne söylenmeli, ne yapılmalıydı?

Chen Yi gözlerini yummuş, zihni bomboş, uslu uslu yatıyordu. Miao Jing yorganın ucunu çekiştiriyordu; aslında yorgundu, uykusu gelmişti, dalıp gitmek istiyordu.

Tam uykuyla uyanıklık arasındaki o sessizliğin içinde, fısıltıyla konuştu:

"Küçükken de aynı odada uyurduk."

Chen Yi, belli belirsiz bir ses çıkardı.

Aslında tam olarak "küçük" sayılmazlardı; o zamanlar Miao Jing sekiz, Chen Yi on yaşındaydı. Yan odada iki yıldan fazla bir süre birlikte uyumuşlardı.

Miao Jing o günleri hatırlayarak tavanı seyretti: "Bazen perdenin aralığından senin uyuyuşunu izlerdim. Senin bir iblis olduğunu, gece yarısı beni boğup öldüreceğini düşünürdüm."

Chen Yi sırıttı: "O zamanlar benim de aklımdan benzer şeyler geçerdi. Yanıma yaklaşan herkesi parçalamak, boğazlarını dişleyip kan revan içinde bırakmak isterdim."

Kötü çocuk, küçük yumruklarıyla uslu çocuğu hırpalardı; kız ise ondan köşe bucak kaçardı. Ne zaman başlamıştı bilmiyordu ama zamanla ondan o kadar korkmamaya, yavaş yavaş onunla yan yana yürümeye başlamıştı.

"Çok gaddarcaymış," dedi Miao Jing dudaklarını büzerek. "Neyse ki ortaokula gittin de..."

"O zamanlar küçüktüm, o... o dışarı vuramadığım öfkeyi nasıl kontrol edeceğimi bilmiyordum." Chen Yi gözlerini açtı, başını yana çevirip kızın dingin profilini izledi. "Bir erkeğin yumruğu zayıflara yönelmemeli."

Chen Libin'in erkenden ölmüş olması, belki de şükredilmesi gereken bir şeydi; bilinmezdi.

Chen Yi yan dönüp ona baktı, sesi yumuşadı: "Annem çok zarif, yumuşak başlı bir kadındı."

"Anneni hatırlıyor musun?" Sesi fısıltıdan da inceydi.

Chen Yi gözlerini yavaşça kırptı, sesi dümdüzdü: "Hatırlamıyorum. Beni terk edip gitti."

Miao Jing'in boğazı düğümlendi.

Gecenin bu kör saati, iç dökmek ya da fısıldaşmak için uygun değildi; daha çok, kederli dertlerin sessizlikte mayalanması ve geleceğe dair kesin kararların verilmesi için bir zamandı. Her ikisi de kendi uykularına dalmak üzereyken, Chen Yi'nin eli kolu hareket etti ve kızın buz gibi tenine çarptı.

"Hâlâ üşüyor musun?"

"Biraz." Sesi boğazında düğümlenmiş, yumuşacıktı. "Suda çok uzun süre kaldım, demin bacağıma kramp girdi."

Chen Yi sessizce ona baktı, biraz daha yaklaştı, yorganın bir kısmını bacaklarının arasına sıkıştırdı ve tereddütle konuştu: "Miao Jing, biz

birbirimizi neredeyse on yıldır tanıyoruz. Şu an senin ağabeyinim, tamam mı?"

"Hı-hı."

Vücutları birbirine çok yakındı. Chen Yi acemice bir tavırla kızı kollarının arasına aldı. Miao Jing hafifçe büzülmüş, sırtını onun göğsüne yaslamıştı. Aralarında birkaç santimlik bir mesafe olsa da nefesleri ve sıcaklıkları engelsizce birbirine karışıyordu. Chen Yi'nin vücudu sıcaktan da öte, kor gibiydi; o yoğun koku Miao Jing'i sarıp sarmaladığında kendini huzurlu ve güvende hissetti.

"Böyle iyi mi?"

"Olur."

Odada kızın düzenli ve hafif nefes alışverişleri duyulmaya başladı; o narin, mis kokulu beden huzurla rüyalar alemine daldı. Ancak genç adamın vücudundaki o kavurucu hararet, bir ocağın yoğun dumanı gibi yükseliyordu. Kendini dizginlemekten dolayı vücudunda hafif sızılar hissediyordu; kızın saçlarını okşamak, yüzünü ensesine gömmek, kollarını sıkıca sarıp onu kendi bedenine mühürlemek istiyordu. Sanki kopmaz bir halatla ikisini birbirine kördüğüm etmek istiyordu.

Küçükken korkuyla birbirine kenetlenen o titrek eller, ergenlik dönemindeki o duru ve mahzun silüet, yalnız kaldığındaki o çökmüş göz çukurları, kemikli ve inatçı küçük yüzü, o zarif gülümsemesi ve taze, yumuşak dudakları... İki ayrı yataktaki o nefretten, tek yataktaki bu tuhaf ana nasıl gelmişlerdi, bilmiyordu. Ama bildiği tek bir şey vardı: Miao Jing, onun on dokuz yıllık hayatında duygularını en çok besleyen, onu en çok sarsan kişiydi.

Her çocuğun küçükken kurduğu tek bir hayal vardır: Yanında biriyle uyumak.

Gece yağmurla geldi, sabah çiy damlalarıyla uyandı. Bu gece tuhaf rüyalarla doluydu ama kalbinin derinliklerinde gizli bir teselli vardı. Zifiri karanlık yerini ufukta beliren ilk ışıklara bırakırken, şafağın o yarı aydınlık vaktinde yataktaki iki genç beden kıpırdandı. Neredeyse aynı anda uyandılar; birbirlerinin mahmur ve bulanık gözleriyle karşılaştıklarında ikisi de bir anlığına donup kaldı.

Öyle sessiz, öyle dingin bir andı ki... Pencerenin dışındaki kuşlar bile henüz uyanmamıştı.

Chen Yi, gece yarısından beri çektiği o azaba yenik düştü; hafifçe eğildi, içindeki o durdurulamaz arzuyla bir öpücüğe yeltendi. Kız ise hafifçe kıpırdandı ve bu teklifi dürüstçe karşıladı.

Dudaklar birleşti; kasti bir mahmurluk ve masumiyet maskesi altında, kopuk kopuk, hafif dokunuşlarla birbirlerini yokladılar. Ve sonra, öylece durdular.

Chen Yi aniden yorganı üzerinden atıp ayağa kalktı; kaskatı bir yürüyüşle banyoya girdi. Miao Jing ise dizlerini kendine çekmiş oturuyordu, yanakları hafifçe kızarmıştı. Banyodan gelen su sesini duyunca başını öne eğdi, yastığını kapıp kendi odasına kaçtı.

İkilinin arasındaki ilişki ince bir değişime uğramıştı; evdeki hava artık son derece tuhaf, hatta tekinsiz bir hal almıştı. Chen Yi artık evde sadece bir şortla, kollarını gere gere dolaşmaktan çekinmiyor; Miao Jing'in ev kıyafetleri ise eskisi kadar kapalı olmuyordu. Günlük hayatlarına bir parça rahatlık gelmişti ama asıl tuhaflık, aralarındaki o çözülemez bağdaydı. Bazen birbirlerinden kaçıyor, bazen soğuk davranıyor, bazen de görmezden gelmeye çalışıyorlardı.

Chen Yi'nin doğum gününde, gece kulübü Zhang Shi'nin talimatıyla ona on bin yuan hediye vermişti. Chen Yi bu parayla bir loca kapattı; çocukluktan beri birlikte büyüdüğü kardeşlerini, adamlarını yemeğe ve içmeye davet etti. O artık bir "küçük kardeş" ya da basit bir ayakçı değildi; emrinde Dai Mao, Bozai ve Dayong gibi yirmili yaşlarında, onunla birlikte hamamlarda, kulüplerde gününü gün eden bir ekip vardı. Bu ekip, Chen Yi'nin ortaokul ve meslek lisesi yıllarındaki vukuatlarını anlatmaya bayılırdı. Zhang Shi de bu hikayelerden birkaçını duymuş, özellikle Chen Yi'nin ortaokuldayken kaçak İsviçre çakısı satma işine merak salmıştı. Chen Yi'ye şöyle bir bakıp, "Yirmi yıl erken doğsaydın, tam bir silah tüccarı olurmuşsun," demişti.

Chen Yi, Zhang Shi'nin Zhai Fengmao'nun sağ kolu ve Tengcheng'deki infazcısı olduğunu biliyordu. Zhai Fengmao'nun yükseliş hikayesini duymuştu; doksanlı yıllarda Hong Kong çetelerinde kılıç sallamış, söylentilere göre Myanmar'daki bir silah fabrikası sayesinde servet edinmiş, sonra elini eteğini çekip "Hong Konglu yatırımcı" kimliğine bürünmüştü. Bugün o karanlık geçmişten geriye kalan tek iz gece kulübüydü; sonuçta yeraltı dünyasına bulaşan biri için kumar, fuhuş ve uyuşturucudan kaçış yoktu.

O günlerde bir olay daha yaşanmıştı. Yerel bir gıda işleme şirketi darboğaza girmiş, bankadan kredi alamayınca bir aracı vasıtasıyla Zhai

Fengmao'dan on milyon yuan tefeci kredisi çekmişti. Zhai Fengmao bu borç ve faizler aracılığıyla sonunda şirketin kontrolünü ele geçirmiş, eski ortakların hepsini yönetimden kovmuştu. Ortaklık değişim toplantısına Zhai Fengmao gitmemiş, Chen Yi şoför olarak Zhang Shi ve diğer ortakları götürmüştü. O gün tüm işçiler ayaklanmıştı. Chen Yi uyanık davranmış, olayların patlak vereceğini önceden sezerek Zhang Shi'yi büyük bir çatışmanın ortasından çekip çıkarmıştı. Bu olay Zhang Shi'nin gözünden kaçmamış, Chen Yi'yi takdirle karşılamıştı.

Doğum günü kutlaması gece yarısı üçe kadar sürdü. Chen Yi zil zurna sarhoş olmuştu; Dayong ve Dai Mao onu üst kattaki odalardan birine taşımaya çalıştılar ama o eve gitmek için tutturdu. Gün ağarırken güç bela eve vardılar. Kapıyı çaldıklarında karşılarında Miao Jing'in buz gibi yüzünü buldular. Kız kaşlarını çatmış, Dayong'un Chen Yi'yi kanepeye fırlatışını izlemişti. Miao Jing, Chen Yi'nin odaya girmesine izin vermedi; kusarsa temizlemek zorunda kalmak istemiyordu. Ne bir yardım eli uzattı ne de bir bardak sıcak çay ikram etti.

Dayong ve Dai Mao mahcup bir tavırla biraz lafladılar. Miao Jing adamların yüzündeki ruj izlerini görünce suratını asıp onları kapı dışarı etti; kapı güm diye kapandı.

Dayong, Dai Mao'nun koluna dürttü.

"Sence de Yi Ağabey'de mazoşistlik yok mu? Kız kardeşine krallar gibi bakıyor, aldığı muameleye bak. Yatağa bile sokmuyor kızı. Benim hatun olsa bir tane patlatırdım."

"İyi öğrenci işte, burunları havada oluyor bunların. Bizim gibileri aşağı görüyorlar."

Miao Jing o sabah okula gitmedi. Kanepenin yanına oturdu, ıslak bir havluyu Chen Yi'nin yüzüne bastırdı; yüzüne bulaşan pasta kremasını ve konfetileri temizledi. Chen Yi kaşlarını çatarak gözlerini araladı. Gür kirpiklerinin altındaki o derin, kor gibi yanan gözlerini kıza dikti. Sonra aniden ona doğru atıldı ama Miao Jing başını yana çevirerek bu hamleden ustalıkla kaçtı.

Bazı şeyler vardır; ya herkes her şeyin farkındadır ya da aralarında sessiz bir anlaşma vardır. O ince perde henüz yırtılmamıştı; belki de her şeyi zihin bulanıklığına ya da bedensel içgüdülere yoruyorlardı. Peki, aralarında duran asıl engel neydi?

“Okula gitmiyor musun?”

“Bugün tatil.”

“Yarın ek ders ücretini yatırman lazım. Sınava beş buçuk ay kaldı, okul tatilleri haftada yarım güne indirdi.”

“Hı-hı.” Sesi boğuktu. “Üniversitede hangi bölümü istiyorsun?”

“Sen ne dersin?”

“Sınıf öğretmenin iyi bir üniversite kazanabileceğini söylemişti. Nereye gitmek istiyorsun?”

“Büyük şehirlerden biri olur herhalde.” Miao Jing biraz düşündü. “Chen Yi, sen de yetişkinler için olan sınavlara girmek istemez misin? Okumak için hâlâ fırsatın var.”

“İstemem.”

Kanepeye yayıldı, gözlerini yumdu; sesi hırslıydı: “Tengcheng’de kalacağım. Birkaç yıla kalmaz, Chen Yi’nin adını tüm şehir duyacak.”

Miao Jing ona döndü: “Nasıl duyacakmış?”

“Patron olacağım, çok para kazanacağım.” Gözlerinde keskin bir ışık parladı. “Yanında çalıştığım Zhai Patron’un ne kadar mal varlığı var biliyor musun? Toplamda iki milyardan fazla. Onlarca şirketi var, koca Tengcheng’de ona saygı duymayan tek bir kişi bile yok. Benim tek eksiğim fırsat ve şanstı... Ve şimdi o fırsat ayağıma geldi.”

Miao Jing dudaklarını ısırdı: “Tefecilik yaparak mı? İnsanları evinden zorla çıkararak mı? Tetikçilik yaparak mı yoksa dinleme cihazı yerleştirerek mi?”

“Benim kendi sınırlarım var.” Chen Yi’nin bakışları karardı: “Toplumun senin gibi kurallara uyan insanlara da ihtiyacı var, benim gibi kural tanımayanlara da.”

Fikirleri uyuşmuyordu; bu konu her açıldığında araları açılıyordu.

“Sen büyük şehre git, üniversiteni oku, dünyayı tanı.” Bacaklarını sehpaya uzattı, ağır ağır sigara paketini çıkardı. Artık cebinde hep kaliteli sigaralar taşıyordu. Bir dal ateşledi, duman oturma odasına yayıldı. “Ben Tengcheng’de kalıp kendi hayatım için savaşacağım.”

Miao Jing’in bakışları "Peki ya sonra?" der gibiydi.

Chen Yi dumanı içine çekti, sonra yavaşça üfledi: “Sonrası... Üç beş yıl sonra konuşuruz.”

Uzun parmaklarıyla sigaranın külünü silkeledi. Sadece üç beş yıl... Kendi geleceğini görebiliyordu. Zhai Fengmao gibi bir dağa sırtını yaslayacak, fırtınalar koparacaktı. Ve o vakit geldiğinde...

Lüks arabasıyla, malikanesiyle bizzat gidip onu geri getirecekti.

— 32 —

Kemik

Chen Yi yerinden doğrulur doğrulmaz Miao Jing'in gözleri açıldı; bütün geceyi kanepede kıvrılarak geçirdikleri için ikisinin de her yanı tutulmuş, eklemleri kaskatı kesilmişti.

İnsan bedeni rahatladığında, dünyayla kısa süreliğine de olsa barış imzalayabilirdi. Banyodan çok hafif bir ıslık sesi duyuldu. Birkaç dakika sonra Chen Yi, az önce kullandığı yarı ıslak havluyu genç kızın başının üzerine fırlattı. Sesi, her zamanki o küstah ve pervasız tonuyla çınladı: "Hadi, yıkanacak mısın?"

Dün birbirlerini boğazlamaya kalkmış, sabaha karşı da o tuhaf sahneyi yaşamışlardı; şu anki durum nereden bakılırsa bakılsın tekinsizdi.

Sahi, dünkü kavgayı kim kazanmış, kim kaybetmişti?

Miao Jing'in üzerinde sadece iç çamaşırları vardı. Kanepenin kenarına düşmüş elbisesinde yer yer lekeler göze çarpıyordu; bacaklarının iç kısmında hâlâ o dokunuşun hayaletini hissediyordu. Vücudu kesinlikle rahatlamış sayılmazdı. Gözlerini aralayıp adama manası belirsiz bir bakış fırlattı. Chen Yi, dilini yanağının içine bastırıp arsız ve şeytani bir gülüş savurdu.

Hafriyat kamyonu bile ondan daha asildir.

Adam kanepede tembelce oturmuş, bir sigara yakarak uykusunu açmaya çalışıyordu. Sigarayı tutan eli gevşekçe kanepenin kenarına sarkmıştı. Bir an bir şey hatırlamış gibi kaşlarını hafifçe çattı; ta ki Miao Jing banyodan çıkıp doğruca onun odasına girene kadar. Genç kız gardırobunu karıştırıp bir şeyler seçti ve sonunda adamın kıyafetlerinden birini çekip çıkardı.

Ne yani? Kendi odasını tamamen boşaltmıştı, şimdi üzerinde bir parça bez bile yokken dışarı onun kıyafetleriyle mi çıkacaktı?

Miao Jing, adamın beyaz tişörtünü gayet doğal bir tavırla üzerine geçirdi, fazla uzun gelen kolları kıvırdı. Ardından bol, dökümlü bir kumaş pantolon seçip giydi. Pantolonun belini tutarak yan odaya geçti, bir ipek şeridi kemer niyetine kullandı, tişörtün eteklerini pantolonun içine soktu. Paçaları bileklerine kadar gelişigüzel kıvırdı, topuklu ayakkabılarını giyip üzerine bir

ceket attı; o soğuk ve mağrur yüzüyle bir anda bambaşka bir havaya büründü.

Chen Yi elinde olmadan bir ıslık patlattı. Hem tatlı ve yumuşak hem de keskin ve çevik bir görüntüydü bu. Kendi kıyafetleri içindeki bu güzel kız, giyinik ya da çıplak, her haliyle seksapelin zirvesindeydi.

Kız, adamın bakışlarının üzerinde asılı kaldığını fark etti: "Nasıl, olmuş mu?"

Adam sırıttı: "Giyinik olmasan daha iyiydi."

Miao Jing uzun saçlarını savurdu, çantasından rujunu çıkarıp dudaklarını iddialı bir renge boyadı.

"Beni dışarı bırakacak mısın? Cen Ye'yle buluşacağım."

"Ne bu acele? Koca adam, kahvaltıda bile yanında birine mi ihtiyaç duyuyor?" Chen Yi kemiksiz bir asalak gibi yayıldığı yerden sigarasının son nefesini çekti. "Kaç yaşında bu herif?"

"Otuzlarının başında ama kendine çok iyi bakıyor; sigara, alkol yok, spor yapıyor. Seninle yaşıt gibi duruyor." Miao Jing rujunu çantasına attı. "Kahvaltıda yanında birinin olmasını sever, özellikle de otellerin açık büfesinde."

Chen Yi dudak büktü, sabahki keyfi bir anda kül olup gitti. Yüzünü asarak doğruldu: "Ben ise tam tersiyim; evde birinin bana kahvaltı hazırlamasından büyük zevk alırım."

Miao Jing hafifçe gülümsedi: "O zaman kendine bir yardımcı tut."

Laf lafı açmıyordu işte; adamın yüzü anında bulutlandı. Dışarı çıktılar. Cen Ye'nin işleri vardı, bugün öğleden sonra Fujing'den ayrılacaktı. Bu seyahatinde yanında sekreteri yoktu, bu yüzden Miao Jing otele gidip onun sonraki programını ayarlamasına yardım edecekti.

Chen Yi, Miao Jing'i otelin kapısına bıraktı. Kızın o bol pantolonun paçalarını savurarak, havasından geçilmeyen adımlarla içeri girişini izledi.

……

Cen Ye açık büfe restoranda bekliyordu. Miao Jing'in kıyafetlerini görünce kaşlarını kaldırıp manalı bir bakış fırlattı.

Ne de olsa eskiden aralarında yakın bir ilişki vardı; bu tür bir kıyaslamayı görmezden gelmek zordu. Fakat yetişkinler o meşhur ve can yakıcı aşk sözünü iyi bilirdi: *İnsan hayatı boyunca defalarca sevebilir ama her zaman*

bizi en içten güldüren, en derinden ağlatan ve zihnimizde en çok yer eden tek bir kişi vardır.

"Dün sadece yüzeysel bir araştırma yapabildim, internette çok az bilgi var, çoğu şey temizlenmiş," dedi Cen Ye. "O gece kulübü çoktan kapandı, değil mi?"

"Mühürleneli çok oldu, öylece metruk halde duruyor."

Cen Ye gülümsedi: "Birinin bilgilerini yasa dışı yollarla araştırmak suçtur ama iki koca yıl boyunca ne bir giriş-çıkış kaydı ne de ülke içinde herhangi bir faaliyet izi olması gerçekten tuhaf. Ya bilerek saklanıyor ya da bambaşka bir kimliği var."

Bir insan şehirde yaşadığı sürece internet, banka işlemleri, toplu taşıma, otel kayıtları, hastane girişleri ya da ikamet sorgulamalarıyla mutlaka bir iz bırakırdı. Miao Jing, Chen Yi'nin son altı yılına dair bazı kayıtlara ulaşmıştı ama iki yıllık bir dönem tamamen boşluktaydı. Bu konuda Cen Ye'den yardım istemiş, ona internetteki bir haberi, o gece kulübüyle ilgili mahkeme kararını göstermişti. Zhang Shi müebbet almıştı, diğer on küsur suç ortağı da kasten öldürme, toplu kavga, yasa dışı kontrol ve tefecilik gibi suçlardan çeşitli cezalara çarptırılmıştı. Ancak listede ne Zhai Fengmao ne de Chen Yi'nin adı geçiyordu.

Fujing küçük bir şehirdi, internette pek bir bilgi yoktu. Miao Jing'in bulabildiği birkaç önemli haberden biri, şehirden ayrıldıktan birkaç ay sonra gece kulübünde çıkan büyük bir kavgaydı; o dönem özel harekât polisleri müdahale etmiş, bazı şirketlerin mülkiyeti el değiştirmişti. Ancak detayları bilmiyordu. Cen Ye'nin avukatlık geçmişi olduğunu, her kesimden çevresi bulunduğunu bildiği için ondan yardım istemek en mantıklısıydı.

Hatır gönül işleriyle birilerine ulaşmak zaman alacaktı. Cen Ye'nin gitmesi gerekiyordu, telefonda irtibatta kalmak üzere sözleştiler. Miao Jing onu hızlı tren istasyonuna götürürken şoförlüğünü yine Chen Yi yaptı.

İstasyon girişinde Cen Ye, Miao Jing'in omzuna dokundu.

"Birkaç aydır buradasın, ne zaman dönmeyi planlıyorsun?"

"Yakında."

"İstediğin şeyler için bana biraz zaman ver."

"Teşekkür ederim."

Cen Ye, yanda sigara içen Chen Yi'ye bir bakış attı. Siyah gözleri parladı, dudaklarını Miao Jing'in yanağına hafifçe değdirip saçlarını şefkatle okşadı.

"Dönmeni bekliyorum, geldiğinde şerefine güzel bir yemek yeriz."

Chen Yi'nin bedeni hafifçe sarsıldı, kalbine bir sızı saplandı. Sigarasının külü olduğu gibi yere düştü, ayakkabısının ucunda tozla karışıp yok oldu.

Dönüş yolunda arabanın içindeki hava tam anlamıyla berbattı.

"Geri dönmeni mi istiyor?"

"Hı-hı."

"Sana nasıl bir pozisyon ayarlamış?"

Miao Jing başını eğmiş telefonundaki mesajlara cevap veriyordu, sesi dümdüzdü: "Maaşı sekiz binden fazla. Senin veremeyeceğin türden."

Chen Yi soğuk bir kahkaha atıp direksiyonu sıktı.

"Güzel. Madem buraya tatil yapmaya geldin, tadını çıkar ve geldiğin gibi keyifle git."

Dişlerini sıkarak ekledi: "Ama Lu Zhengsi'ye yazık olacak. Saf çocuk hâlâ bir şeyden habersiz, değil mi? Bu kadar çok adamı idare ettiğini biliyor mu acaba?"

Aynı anda üç adamı parmağında oynatıyor! Vay be, amma maharetliymiş!!

Buna ne deniyordu? Boynuz kulağı geçer mi?

İyi insan lafın üzerine gelirdi; tam o sırada Lu Zhengsi aradı. Miao Jing'e bugün şirkete gelip gelmeyeceğini sordu. Dün bir parti parça gelmişti, kalite kontrolün imzaladığı evraklar önüne düşmüştü; kabul belgesi için onun gelmesini bekleyip beklemeyeceğini merak ediyordu. Miao Jing birkaç soru sorup işlemi doğrudan halletmesini söyledi. Telefonu kapattığında yüzü ciddileşmiş, o da derin düşüncelere dalmıştı. Yol kenarındaki bir alışveriş merkezini görünce ince parmaklarıyla telefonun ekranına vurdu, başını çevirip Chen Yi'ye seslendi: "Şirkete biraz geç geçip mesaiye kalacağım. Önce öğle yemeği mi yesek? Birkaç bir şey almam lazım."

Ne alacaktı?

Tabii ki kıyafet! Üzerindekileri Chen Yi'ye geri verecekti.

Chen Yi'nin parasını harcıyor, en pahalı marka mağazalarına giriyordu. Miao Jing bir saatten fazla harcayarak iki tane ciddi elbise seçti; iki elbisesi de adamın yüzünden heba olmuştu, bunun acısını çıkarmaya kararlıydı. Chen Yi,

boy aynasının önündeki kanepede öne eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış oturuyordu. Elindeki siyah çay bardağından yükselen buhar yüzünü gölgeliyor, kömür karası gözleri aynanın önünde endamını süzen Miao Jing ve satış danışmanına dikilmiş bakıyordu.

Yıllar önce kızın kıyafet alışverişi yaptığı zamanları hatırladı; semt pazarlarından yol kenarındaki dükkânlara, oradan ucuz iş merkezlerine... O güzel gözleri her zaman sadece indirim etiketlerini arardı.

Miao Jing aniden ona döndü: "Burada erkek reyonu da var, bir şeyler denemek ister misin?"

Adamın yüzü buz gibiydi, devasa gövdesi bir buzdağı gibi kaskatı kesilmişti; sadece başını iki yana salladı.

Hesap otuz bin yuana yakındı; sıradan bir insanın harcama kapasitesinin çok üzerindeydi. Kart çekilirken Miao Jing yanındaki adama kaçamak bir bakış attı. Adam iki büyük karakterle imzasını karaladı. Miao Jing yazısı güzel olan erkekleri severdi, Cen Ye gibi; ama Chen Yi'nin yazısı da çirkin sayılmazdı. Çatık kaşları düzelmişti, istifini bozmadan kalemi kasaya fırlattı ve şık paketleri kapıp arkasını döndü.

Miao Jing geçerken elektronik reyonuna uğrayıp pahalı bir kulaklık aldı; Lu Zhengsi içindi. Ödeme yaparken bakışlarını Chen Yi'ye dikti, faturayı yavaşça ve tereddütle adamın önüne uzattı. Chen Yi'nin yüzü bir anda karanlık ve tekinsiz bir hal aldı; kasılmış yüzüyle, öfke dolu bir bakış fırlattı. Sonunda dişlerini sıkıp faturayı kaptı ve hınçla kartını çıkarıp ödemeyi yaptı.

Alışverişi bitirmenin verdiği ferahlıkla yemek işini hızlıca halletmeye karar verdiler. Miao Jing, alışveriş merkezinin ortasındaki bir restorana işaret etti; ikisi de birer öğle menüsü sipariş etti.

Mağazada müzik çalıyor, dışarıda insanlar akın akın geçiyordu. İkisi de pek konuşmadı. Chen Yi ağzındakileri büyük lokmalarla çiğniyordu; bir beyefendi gibi ağır ağır yemek onun tarzı değildi, her hareketinde vahşi bir serbestlik vardı. Miao Jing kendi tabağındaki bitiremediği yemekleri adamın tabağına aktardı.

Uzaktan bir bakışın üzerlerinde asılı kaldığını hisseden Chen Yi başını çevirdi. Mağazanın diğer ucundan topuklu ayakkabı tıkırtılarıyla, kıvrımlı vücudunu sergileyerek gelen kadın Tu Li'den başkası değildi.

Miao Jing de onun baktığı yöne döndü. Tu Li'yi gördüğünde, ikisinin de bakışları aynı derecede donuk ve sakindi.

Tu Li yürürken telefonla konuşuyordu: "Fotoğrafları gördün mü? Bu sefer de inanmazsan tam bir aptalsın. İstersen Miao Jing'e iki kelime ettireyim?"

Bakımlı tırnaklarıyla tuttuğu telefonu Miao Jing'in önüne uzattı; ekranda Lu Zhengsi'nin ismi yanıp sönüyor, arama süresi ilerliyordu.

"Lu Zhengsi arıyor," dedi Tu Li soğuk bir edayla. Genç kızın önünde dikilmiş, küçümseyerek ekledi: "Yüreğin yetiyorsa konuş onunla."

"Tu Li!!" Chen Yi kaşlarını çatmış, tahammülsüz bir sesle gürledi: "Ne halt karıştırıyorsun sen?"

"Bir halt karıştırdığım yok, sadece herkes gerçeği bilsin istiyorum." Tu Li saçlarını savurdu. "Ne büyük tesadüf ama, yol boyunca arkanızdaydım. Öyle dalmışsınız ki beni ancak şimdi mi fark ettiniz?"

"Sen kaşınıyor musun lan?"

"İnsan ahlaklı olmasa bile en azından bu kadar ikiyüzlü olmamalı. Dışarıdan bakınca birbirinize yabancıymış gibi davranıp, tertemiz ayaklarına yatıyorsunuz; bir yandan can ciğer arkadaş pozu verip arkadan iş çevirmek neyin nesi? Bu haksızlığı hazmedemiyorum, gelip bir selam vereyim dedim, fena mı?"

"Epey cömertmişsin," dedi Tu Li yanındaki lüks alışveriş çantalarına iğneleyici bir bakış atarak. "Bana neden böyle pahalı şeyler almıyorsun, neden bu parayı bana harcamıyorsun?"

Miao Jing sessizce önündeki bu iki kişiyi izlerken, Tu Li'nin elindeki telefonun Lu Zhengsi tarafından kapatıldığını gördü.

— 33 —

Kemik

"Baş başa yemek mi? Neden hep beraber yemiyoruz?" Tu Li kendi kendine bir sandalye çekip oturdu. "Üçümüzün kesinlikle birlikte bir yemek yemesi gerekiyordu zaten."

Miao Jing elindeki çubukları sessizce masaya bıraktı.

Ortamdaki bu tuhaf hava, Tu Li'nin az önce yükselen tiz sesi, etraftaki müşterilerin dönüp dönüp onlara bakmasına neden oluyordu; iki güzel kadın ve bir yakışıklı adam fazlasıyla dikkat çekiciydi, dışarıdan bakıldığında tam bir ihanet baskını sahnesini andırıyordu.

Miao Jing gözlerini indirdi, peçeteyle dudaklarının kenarına hafifçe dokundu. İkilinin konuşmasını keserek Chen Yi'nin kıyafetlerini ona uzattı: "Siz rahat rahat konuşun, ben kalkıyorum. Elbiseyi ödeştik say, birbirimize borcumuz kalmadı. Kendi yemeğinin hesabını kendin ödersin."

Alışveriş çantasını eline aldı, bakışları Tu Li'nin üzerinde sakin ve dalgasızca gezindi, ardından zarif adımlarla oradan uzaklaştı.

Onun gidişini izleyen Chen Yi başını çevirdiğinde, yüzündeki o her zamanki tembel ve umursamaz ifade silinmiş, keskin hatları tehlikeli bir bıçak gibi gerilmişti. Gözlerinde Tu Li'nin daha önce hiç görmediği kadar karanlık ve acımasız bir pırıltı vardı; aniden etrafa dondurucu bir ölümcül aura yayıldı: "Tu Li, sen benim cidden uysal biri olduğumu mu sanıyorsun? Süt çocuğu muyum lan ben?"

Eskiden sadece serseri gibi görünür, biraz kibirli davranırdı ama suyuna gidildiğinde konuşması kolay biriydi. Tu Li onun sırf kendisini hedef alan bu korkunç ifadesini görünce, kalbine hem bir huzursuzluk hem de kıskançlık oturdu.

"Benim bir suçum yok!" Boğazı düğümlendi, gözleri hafifçe kızardı. "Hiçbir yanlış yapmadım ben. Aylarca benden gizlediniz, ben de Miao Jing'i gerçekten arkadaşım sanıyordum. Üstelik sana ağabey, bana yenge diyordu. Beni ne duruma düşürdüğünüzün farkında mısınız?"

"Ona bulaşma, ne derdin varsa benimle hallet."

Chen Yi'nin kaşları derin bir şekilde çatıldı: "Ben her şeyi açıkça konuştuğumuzu sanıyordum lan. Seninle birlikte olmamın tek sebebi, başkasını bulmaya üşenmemdi. Ev almadım, yaşadığım yeri değiştirmedim çünkü başından beri hayatımı tek başıma geçirmeyi planlıyordum. Sana her ay harcadığım para, o çevirdiğin numaraların bedelini fazlasıyla karşılıyordu. Bardan çıktığında dans etmek istemedin, sana düzgün bir iş buldum. Kardeşim diye büyüttüğün kendi oğlun var, bunu söylemeye bile cesaret edemedin, benimle bir geleceğin olmadığını sen de gayet iyi biliyordun. Seni başımdan atmam, o kadar da haksızca sayılmaz, değil mi?"

Tu Li'nin yüzü aniden bembeyaz oldu: "Sen... Sen bunu nereden biliyorsun..."

"Beni gerçekten aptal mı sanıyorsun? Ne yaptığımın, neyin ne olduğunun gayet farkındayım." Gözlerindeki karanlık daha da yoğunlaştı. "Senin ailene para yedirmeyeceğimi, başkasının çocuğuna babalık yapmayacağımı anlamadın mı? Bütün sülalen sayemde rahata erdi, artık bir erkeğe sırtını dayamana da gerek yok. Yaptıklarım yetmedi mi?"

"Miao Jing'e gelince... Onu on yıldan fazladır tanıyorum. Küçüklüğümden beri ondan hoşlanıyorum, ona gizliden gizliye aşığım. O parlak bir öğrenciydi, beni gözü görmedi, eyvallah dedim. Bu kez geri döndüğünde, senin gözünün önünde onunla hiçbir şey yaşamadım, bu kadarı yeterli! Ayrılırken de sana hiçbir borcum kalmadı. Ama sen kalkıp birkaç kez Miao Jing ve Lu Zhengsi'nin arasında olay çıkarmaya, laf sokup kuyu kazmaya cüret ettin. Bir dahaki sefere böyle bir şey yaparsan, yemin ederim kendi ecelini ararsın!"

Tu Li dişlerini sıkarak sessiz kaldı. Chen Yi'nin masanın kenarındaki limonlu suyu ters çevirdiğini, suyun şıpır şıpır yere damladığını gördü. Daha ne olduğunu anlayamadan, Chen Yi o birkaç parmağının arasına sıkıştırdığı cam bardağı hafifçe sıktı. Bardak anında tuzla buz oldu, cam kırıkları Tu Li'nin üzerine sıçradı. Korkuyla çığlık atan Tu Li, panik içinde geriye sıçradı.

Chen Yi sırıtarak soğuk bir kahkaha attı, gülüşü vahşi ve pervasızdı: "Bir dahaki sefere kırılan şey ne olur sence?"

Elini kaldırıp hesabı istedi, iri adımlarla dışarı çıkarken birkaç telefon görüşmesi yaptı. Bozai ve diğerlerine haber verip Tu Li'yi kendi çevresinden tamamen sildi, hatta Tu Li'nin o işini bile elinden aldı.

……

Miao Jing, üzerinde mağazadan yeni aldığı on yedi binlik o elbiseyle şirketten içeri adım attığında, tüm iş arkadaşlarının bakışları üzerinde gezindi. Elbisesinin ne kadar güzel olduğunu söyleyenlere gülümseyerek teşekkür etti. Masasına döndüğünde, iki günlük iş dosyalarının biriktiğini gördü. Başını eğip hepsini tek tek halletti. Mesai bitimi geldiğinde ofis boşalmıştı, Lu Zhengsi de ortalarda yoktu. Bir süre sonra tereddütlü adımlarla geri dönüp Miao Jing'in masasına bir dosya bıraktı.

Yüzünde mahcup ve nedensiz bir hayal kırıklığı vardı. Miao Jing ona şöyle bir göz atıp sakin bir sesle sordu: "Canın mı sıkkın?"

Lu Zhengsi başını kaşıdı: "Pek sayılmaz..."

"Onu yıllardır seviyorum ama o beni sevmiyor. Eskiden birlikte yaşardık, sık sık kavga eder, inatlaşırdık ama o zamanlar sadece ikimiz vardık. Bu kez Tengcheng'e döndüğümde bir kız arkadaşı olduğunu öğrendim. Benim de bir erkek arkadaşım olması gerektiğini, ancak o zaman şartların eşitleneceğini düşündüm." Miao Jing başı eğik, elindeki işlerle meşgulken konuştu. "Olaylar sandığın kadar karmaşık değil ama dürüst olmak gerekirse biraz bencilce davrandım, hepinize dert oldum."

"Ben yapı olarak biraz soğuk biriyimdir, ahlaki değerlerim o kadar da güçlü değildir. Duygusal ilişkilerde fayda gözetirim, geçmişteki ilişkilerimi hep ben bitirdim. Zhengsi, seninle birlikte olmam sadece sana zarar verir. Sen gerçekten nazik ve sevimli bir kızı hak ediyorsun. Senden özür dilerim..."

"Mühendis Miao." Lu Zhengsi iç çekti. "Seni hiçbir zaman tam olarak anlayamadım."

Miao Jing hafifçe soluklandı: "Belki de çok itici biri olduğum içindir, bu yüzden kendimi bilerek saklıyorumdur."

Lu Zhengsi başı öne eğik, bozuk bir moralle bir süre oturdu. Miao Jing normalde ona her konuda yardımcı olur, hal ve hareketleriyle hep örnek teşkil ederdi. Tu Li ve Chen Yi meselesine gelince, bu konuda fazla bir şey söylemeye hakkı yoktu. Bugün Miao Jing kartlarını bu kadar açık oynamışken, o ne diyebilirdi ki?

"İyi bir yemek arkadaşı, iyi bir mesai ortağı?" Miao Jing gülümseyerek elindeki dosyayı ona uzattı. "Olur mu?"

"Olur." Lu Zhengsi omuz silkip, umursamaz görünmeye çalışarak başını salladı.

Yaşanan bu olaydan sonra kimsenin keyfi yerinde değil gibiydi, herkesin biraz zamana ihtiyacı vardı. Chen Yi her gün bilardo salonunda ruh gibi dolaşıyor, ağzında bir sigarayla dalıp gidiyordu. Bozai onun bu halini görüp, geceleri de salonda kalarak tek başına antrenman yaptığını fark edince içten içe meraklanmaya başladı.

"Yi Ağabey, bu aralar geceleri eve geç gidiyorsun sanki?"

"Hı."

"Miao Jing'i de epeydir görmüyorum, akşamları onu işten almaya gitmiyor musun?"

"Şirkette kalıyor."

Evde tek başınaydı, ne zaman döndüğünün ne önemi vardı ki?

Miao Jing gitse ne olurdu sanki?

Miao Jing'den bir haber beklerken, beklenmedik bir şekilde Zhou Kangan'dan bir telefon aldı. Biri onun yasadışı bahis oynattığını ihbar etmişti. Chen Yi sivil polislerin istedikleri gibi arama yapabileceğini rahatça söyledi. Bilardo salonu okulun hemen yanındaydı, öğrencilerin kendi aralarında on yirmi lirasına oynamasına karışamazdı ama masalarda hiçbir zaman açıkça bahis oynatılmamıştı.

Zhou Kangan konuyu değiştirip, onun başka kulüplerde oynadığı maçlardan bahsetti.

Bilardo dünyasında bahis kültürü öteden beri vardı. Birçok profesyonel oyuncu salonlarda anca karın tokluğuna çalışırdı. 19. yüzyıldan bu yana oyuncular, patronların masalara koyduğu bahislerle ev geçindirirdi. Bazıları da ıstakalarını rehin bırakarak psikolojik dayanıklılıklarını sınar, acımasız ve saldırgan bir oyun tarzı geliştirirdi. Bunlar camianın yazılı olmayan kurallarıydı, Zhou Kangan da bunu biliyordu; sadece Chen Yi'den biraz daha dikkatli olmasını, sınırını bilmesini istiyordu.

Chen Yi kaşlarını çatarak anladığını söyledi. Karakoldan birkaç kişi bilardo salonuna gelip şöyle bir turladı, bahis oynatıldığına dair bir kanıt bulamayınca olay Zhou Kangan tarafından örtbas edildi.

Bu olayın üzerinden iki gün geçmemişti ki, hafta sonuna denk gelen bir turnuva başladı. Sabah ondan akşam ona kadar maçlar vardı. Hem yarışmacılar hem de izleyiciler epey kalabalıktı, bir de öylesine bakmaya gelenler eklenince içerisi tıklım tıklımdı. Weiwei ve diğer kızlar da oradaydı. Chen Yi sabahtan akşama kadar arı gibi çalıştı, başını kaşıyacak vakti yoktu.

Öğleden sonra üç dört suları, salonun en kalabalık olduğu saatlerdi. Giren çıkanın haddi hesabı yoktu. Bozai ve diğerleri masaları açmakla, topları dizmekle ve meyve tabakları hazırlamakla meşguldü. Bilardo salonunun arka tarafında, yangın merdivenine bitişik bir depo vardı. Köşede müşterilerin attığı içecek bardakları ve plastik şişelerle dolu iki büyük çöp kutusu duruyordu; temizlikçi teyzenin hepsini birden almasını bekliyorlardı. Biri o köşede bir süre dikildikten sonra, tam söndürülmemiş bir izmariti yere fırlattı.

Miao Jing nihayet Cen Ye'den beklediği telefonu aldı.

Telefonun diğer ucundaki Cen Ye konuşmakta zorlanıyor gibiydi, Miao Jing onun sesindeki o tereddüdü ve tuhaflığı sezebiliyordu.

En kötü ihtimali düşünmüştü; Chen Yi o yıllarda kesinlikle yasadışı veya toplumun kabul edemeyeceği bir şeyler yapmış, kaçak hayatı yaşamış ya da henüz ortaya çıkmamış bir suçun faili olmuştu. Eskiden ona bağırarak bu işlere karışmamasını söylemişti, şimdi ise konuyu açmaktan bile kaçınıyordu; Bozai bile hiçbir şey bilmiyordu. Olaylar durulduktan sonra sessizce Tengcheng'e dönmüş ve normal bir insan gibi yaşamaya başlamıştı.

Cen Ye'nin söylemek istediği şey... Kendi bağlantı ağıyla Zhai Fengmao'nun tüm bilgilerine ulaşması imkânsızdı. O mahkeme kararından yola çıkarak, hapse giren bu grup arasındaki gizli bağlantıları araştırmıştı. İşledikleri suçların büyük bir kısmı ticari faaliyetler kılıfı altında gizlenmişti. Hong Kong tarafındaki bilgilere ulaştığında, Zhai Fengmao'nun ondan fazla kimliği ve ismi olduğunu keşfetmişti. Bu artık ticari veya kişisel gizlilik sınırlarını aşıyor, hassas ve tehlikeli bir alana giriyordu. Konu tekrar Chen Yi'ye geldiğinde, Cen Ye Miao Jing'e bir isim verdi ve doğrudan Chen Yi'ye sormasını ya da bu adamı bulmaya çalışmasını tavsiye etti.

"Bilgileri telefonuna gönderiyorum, bir bak istersen."

"Teşekkürler."

Telefona art arda mesajlar düşerken, Miao Jing yanındaki iş arkadaşlarının dedikodularını duydu: "Şu videoya baksanıza, şehrin bir yerinde yangın çıkmış, her yer duman altında, çok korkunç."

"Neresi burası?"

"Doğu yakasındaki meslek lisesinin oralar galiba. Bir sürü ambulans gelmiş, bir sürü insanı kollarından tutup çıkarıyorlarmış."

Miao Jing telefona bir göz attı, önce Cen Ye'nin mesajını okudu. O kişi muhtemelen Chen Yi'nin kefiliydi, adı Zhou Kangan'dı.

Zhou Kangan?

Miao Jing'in kaşları çatıldı, Polis Zhou; Polis Zhou'yu tanıyordu.

Sonra grupta paylaşılan o yangın videosuna ve fotoğraflara baktı. Tıkladığı an, Miao Jing'in yüzü bembeyaz oldu, gözleri fal taşı gibi açıldı. Parmaklarıyla fotoğrafı büyüttüğünde, zifiri dumanların arasında bilardo salonunun tabelası zar zor seçiliyordu.

Aceleyle dışarı fırladı, titreyen parmaklarıyla Chen Yi'yi aradı ama telefon bir türlü çalmıyordu!

— 34 —

Yabani Köpek

Chen Yi'nin o her zamanki lakayıt hallerine alışan biri için, onu jilet gibi takım elbisesi içinde, özgüveninden taviz vermez bir halde görmek şaşırtıcıydı. Sadece Miao Jing değil, Bozai ve tayfası bile Chen Yi'nin hızla kabuk değiştirdiğini hissediyordu.

Daha sert, daha keskin birine dönüşüyordu; gözlerinde gizli bir hırs pusudaydı.

Zhai Fengmao, Tengcheng'deki yatırımlarına başlarken sadece sermaye ortaklarına değil, siyaset ve iş dünyasındaki bağlantılarına da güvenmişti. On küsur yıldır burada kök salmıştı ve el altından yürüttüğü işlerin yükü büyük oranda Zhang Shi ve ekibinin omuzlarındaydı. Bu kardeşler grubunun da kendine has bir disiplini, bir hiyerarşisi vardı; alçak gönüllü davranmak, ortalıkta zorbalık yapmamak esastı. Düğünde dernekte birbirlerine arka çıkarlar, Zhai Fengmao da cömertliğini konuşturur; evler, arabalar dağıtır, yıl sonu primlerini eksik etmezdi. Gece kulübünün önü Cadillac, Mercedes ve Hummer'lardan geçilmezdi.

Chen Yi, Zhang Shi'nin yanında işe başladığında kıvrak zekasıyla hemen dikkat çekti. Yüzü toydu ama her ortama ayak uydurabiliyordu; şakadan ciddiyete, öfkeden resmiyete her kılığa girebiliyordu. Zhang Shi onu başta şoförlük yapsın, ayak işlerine koşsun diye yanına almıştı. Gece kulübü sık sık nüfuzlu isimleri ağırlardı; Chen Yi, o kaba saba adamlardan çok daha iyi idare ediyordu bu işleri. İşletme müdürlerinden daha cesur, daha becerikliydi. Zhang Shi'nin yatırım ve ticaret şirketleri de vardı; bazen bazı projeler veya ihaleler Chen Yi'nin elinden geçerdi. Chen Yi, bu işlerden kendine tek kuruş pay çıkarmaz, aksine her fırsatta başkalarına jest yapardı. Zhang Shi onu bir süre uzaktan izledi; açgözlü olmadığını, sabırlı davrandığını görünce onun gerçekten bir yetenek olduğuna kanaat getirdi. Zhai Fengmao bile bunu duymuş, bir keresinde Tengcheng'e geldiğinde Chen Yi'nin uzattığı kadehi geri çevirmemişti.

Chen Yi'nin az da olsa bir söz hakkı vardı artık ama kendi grubundakilerin dışlamasına karşı da tetikte olması gerekiyordu. Gençti, henüz büyük bir iş

başarmışlığı yoktu, köksüzdü. Sadece zekasıyla kısa sürede gece kulübünde sözü dinlenir biri haline gelmişti; haliyle onu çekemeyenler de az değildi.

O Bahar Bayramı'nda Chen Yi, on binlerce yuan prim aldı. Bu, muhtemelen o güne kadar eline geçen en büyük paraydı. Tabii parayı aldığı gibi çevresindekilere dağıtarak harcadı; en sona kalan kısmıyla da Bozai ve küçük kardeşlerini toplayıp şen şakrak bir yılbaşı yemeğine götürdü.

Bir deniz ürünleri restoranında yer ayırtmış, üstüne bir de KTV'de lüks bir oda kapatmıştı. Bütün gün sürecek bir program yapmıştı. Chen Yi, Miao Jing'i de zorla yemeğe sürükledi. Miao Jing'in yüzü asıktı, gitmek istemiyordu ama sonunda bir tartışmanın ardından kapıdan dışarı çekiştirildi. Bu, Miao Jing'in Daomao ve diğerleriyle aynı masaya ilk oturuşuydu. Yemek boyunca o grubun sigara içip içki içmesini, boş muhabbetlerini ruhsuz gözlerle izledi. Chen Yi'nin yanında ifadesizce oturuyor, elindeki çubukları tutuşu bile dünyadan kopuk olduğunu haykırıyordu. Masadakiler durumdan rahatsız olup onu konuşmaya zorladıkça işler sarpa sardı. Chen Yi'nin suratı iyice asıldı, "Bırakın şu kitap kurdunu kendi haline," dedi. Miao Jing'in yüzü düştü; iki kardeş masada birbirlerine iğneli sözler savururken, çevredekiler şaşkınlıktan donup kalmıştı.

Sonunda Miao Jing çubuklarını bıraktı, doyduğunu ve eve gidip test çözeceğini söyledi. At kuyruğunu savurarak restorandan çıktı, Bahar Bayramı'nın o ıssız sokaklarında tek başına yürümeye başladı.

Çok geçmeden Chen Yi arkasından yetişti, öfke içinde adını haykırıyordu.

"Ne diye huzursuzluk çıkarıyorsun? Bayram günü bir yemek yiyoruz, arkadaşlarımın yanında biraz yüzümü güldüremez misin?"

"Huzursuzluk çıkarmıyorum. Ben sadece bir kitap kurduyum, eve gidip ödev yapmam lazım."

"Miao Jing, yine mi krizin tuttu senin?"

"Asıl senin krizin tutmuş, asıl sen hastasın!"

"Benim neyim varmış?" diye gürledi Chen Yi. "Şu suratına bir bak, bana karşı tavrın neden her geçen gün daha da kötüleşiyor? Seni ben yediriyorum, ben giydiriyorum; bana biraz daha iyi davranman gerekmez mi?"

"Evet, beni sen yedirip giydiriyorsun. Ama bir gün, bütün o paraları sana kuruşu kuruşuna geri ödeyeceğim!"

"Yine başladın aynı nakarata," dedi Chen Yi hınçla. Gözü yol kenarındaki kırmızı meyve şekerlemelerine takıldı. "Elma şekeri ister misin?"

"İstemem."

"Derdin ne o zaman senin?"

"Bir derdim yok."

"Masada söylenenlerin hepsi şakaydı, o işlerin benimle hiçbir alakası yok. Ben ne yaptığımı biliyorum; bulaşmamam gereken hiçbir şeye bulaşmam."

Chen Yi birkaç hızlı adımla ona yetişti, kolunu beline dolayıp onu kendine çekti. Onu yol kenarındaki korkuluklara doğru yaslayıp kucağına alır gibi sarmaladı. Elini ileriye uzattı: "Bak, nehirde ışıklı tekneler var."

Başını eğip boynuna küçük bir öpücük kondurdu, yumuşak bir sesle: "Bayram günü küs kalmayalım," dedi.

Miao Jing'in kalbi tekledi. İçindeki huzursuzluğu bastırıp kaşlarını çatarak nehre baktı.

Chen Yi onu sıkıca sarmalamıştı, uzun boylu vücudu sırtına yapışmıştı. Nefesi sert ve alkol kokuluydu; çenesini saçlarının tepesine sürttü. Miao Jing, onun adem elmasının ve boynunun saçlarının arasında hareket ettiğini hissedebiliyordu.

"Üniversite sınavına şurada birkaç ay kaldı. Sen gittikten sonra, görüşemediğimizde de mi her gün beni böyle telefonda azarlayacaksın?"

"Diğer kadınların hiçbiri senin gibi değil. Biraz olsun bana güvenemez misin? Eskiden böyle değildin sanki."

Miao Jing korkuluklara yaslanmış, önündeki nehre kederli ve şaşkın gözlerle bakıyordu.

Bahar Bayramı'nın ardından lisenin son dönemi başladı. Nitelikli liselerdeki öğrencilerin üzerinde büyük bir baskı vardı. Chen Yi de bu dönemin kritik olduğunu biliyordu; onu daha fazla kızdırmak istemediği için arkadaşlarıyla yaptığı işleri veya konuşmaları Miao Jing'den köşe bucak saklıyordu.

Kendi hayatı da pek huzurlu sayılmazdı; ona çelme takmaya çalışanlar vardı. Zhang Shi'nin etrafındaki o on-on beş kişilik grupta herkesin statüsü farklıydı. Görünürde hepsi Zhang Shi'ye bağlıydı ama aslında herkes Zhai Fengmao'nun ağzının içine bakıyordu. Kendi aralarındaki çekişmeler, hesaplaşmalar eksik olmazdı; çoğu zaman yüzeysel bir nezaketle yetinirlerdi. Chen Yi'den hoşlanmayan, ona karşı tavır alanlar vardı; aynı gece kulübünde oldukları için ikide bir ona zorluk çıkarıyor, huzursuzluk yaratıyorlardı.

Chen Yi, yoluna çıkanları temizlemek istiyordu.

Her şey gece kulübündeki o "yasaklı odalarda" patlak verdi. Bu iş çok gizli yürütülüyordu; ya gece kulübünün bağlantıları çok güçlüydü ya da başka bir sebepten, rutin denetimlerde hiç yakalanmamışlardı. Chen Yi, geçen yılın sonundan beri sivil polislerin gizlice araştırma yaptığını biliyordu. Sonra bir gün, bir sivil polisin iz sürerken açık verdiğini fark etti. Chen Yi gizlice ona yardım edip izleri kararttı, polisin güvenle kaçmasını sağladı. Şüpheleri ise Zhang Shi'nin arasının bozuk olduğu rakip bir grubun üzerine yıktı; bunlar yerel olarak tanınan, Kuzeydoğu kökenli bir çeteydi. İki grup arasındaki bölge ve iş kavgası çok doğaldı; sonuçta hepsi aynı yolun yolcusuydu, kimse kimseden temiz değildi.

Chen Yi'nin konumu henüz düşüktü, kimsenin dikkatini çekmiyordu; her gün inşaat sahasında dürüstçe ter döküyordu, ateş ona sıçramazdı. Ortalığın karışmasını izlemekten keyif alıyordu; bu iki grup birbirine girse, kavga dövüş çıksa da Zhai Fengmao ve Zhang Shi düzeni sağlamak için biraz kafa yorsalar fena olmazdı. Belki de bazılarını dinlenmeleri için Yunnan sınırındaki ana kampa gönderirlerdi.

Bu temizlik operasyonu hafife alınacak bir şey değildi; gerçekten de el altından iş çeviren birkaç kişi yakalandı. Zhai Fengmao nadiren yüzünü gösterirdi ama bu kez gece kulübüne geldiğinde, o her zamanki sakin yüzü asılmıştı. Kendine çalışan ama arkasından iş çeviren birkaç akılsızın defterini dürdü.

O sıralarda Zhou Kang'an hâlâ "Han Abi"nin vurulma davasıyla uğraşıyordu ve bu kavga davasına da müdahil oldu.

Zhai Fengmao'nun arkasında muhtemelen uyuşturucu trafiği vardı ama o bizzat elini sürmüyordu. Bu hattı, onunla en başından beri yola çıkan iki eski adamı yönetiyordu; Zhang Shi bile bu işe dahil edilmemişti. Her şey çok gizli ve sessiz ilerliyordu. Bu sefer birileri açık verince, Zhang Shi en gözü açık adamlarından ikisini seçti ve Chen Yi'yi Zhai Fengmao'nun huzuruna çıkardı.

Chen Yi parmak uçlarını birbirine sürttü. Bu işin vahameti bambaşkaydı; bir kez girerse bir daha çıkışı olmayacaktı. Zhai Fengmao'nun karşısında durup korkak olduğunu, bu işi yapmak istemediğini söyledi.

Zhai Fengmao hafifçe gülümseyerek sordu: "Ayda yüz bin versem de mi istemezsin?"

"Ben açgözlüyüm, bu kapıdan girersem yüz binin beni kesmeyeceğinden korkuyorum. O zaman gözüm milyonlara, on milyonlara kayar; insanın hırsı

çok olunca tökezlemesi de kolay olur.”

“Ağzın ne kadar da büyükmüş, milyonlar, on milyonlar ha,” diye alay etti Zhai Fengmao. “Önce bir çapına bak.”

Chen Yi başını öne eğdi.

Zhai Fengmao onu zorlamadı ama Chen Yi artık onun radarına girmişti; bir kere bulaşmıştı ve sonunda o girdaba kapıldı.

Chen Yi’nin nüfuzu arttıkça arkasındaki küçük kardeşleri de ihya oldu. Sokakta başları dik yürüyorlardı artık; gece kulübü onlara özel bir araç bile tahsis etmişti. Onunla tur atıp kız tavlamak onlara büyük hava katıyordu.

Asıl olay Bozai yüzünden çıktı. Chen Yi ile arası en sıkı olan oydu. Alt kademedeki adamlar malları dağıtmakla görevliydi. Bozai, ortağından parayı almış, gece yarısı malları banliyödeki bir villaya götürecekti. Chen Yi onu durdurdu; telefonda birkaç soru sordu, malları kendisine getirmesini söyledi ve üstünü giyip Bozai’yi bulmak için evden çıktı.

O saatte Miao Jing henüz uyumamıştı. Chen Yi’nin son zamanlarda çok gizemli davrandığını, her şeyi kendisinden sakladığını ve ikide bir gece yarısı sokağa fırladığını biliyordu. Telefonda duyduğu o birkaç kelimeyle buz kesti, kanı çekildi. Chen Yi kapıdan çıkar çıkmaz o da peşinden fırladı ama ona yetişemedi.

Miao Jing doğrudan polisi arayıp ihbarda bulundu.

Karakol ekipleri çok hızlı hareket etti.

Aynı anda bir başka telefon da Cinayet Büro’ya düştü.

“Şey, Komiser Zhou... Bir uyuşturucu ihbarı var...”

“Bu... Hay aksi.”

Chen Yi, karakolun kapısında zamanında gelen bir telefon sayesinde serbest bırakıldı. Bir adım daha geç kalınsa nezarete girecek ve işler çok karışacaktı.

Eve hışımla daldı, ceketini Miao Jing’in üzerine sertçe savurdu. Miao Jing onu ilk kez bu kadar karanlık gözlerle ve korkunç bir ifadeyle görüyordu. Ceketin fermuarı Miao Jing’in yanağına çarpıp keskin bir acı bıraktı. Chen Yi’nin öfkesi volkan gibiydi: “Sen kafayı mı yedin lan?! Beni öldürmek istiyorsan doğrudan gel yüzüme söyle, seni boğmaya gücüm yeter benim!”

“Nankör bir köpek besleseydim senden daha iyiydi!” Chen Yi ceketini yere fırlattı, birkaç sandalyeyi tekmeleyerek parçaladı. Ortalık savaş alanına

dönmüştü, gözleri kan çanağıydı. "Defol git! Sınav biter bitmez defol! Çok uzaklara git, bir daha da sakın dönme!"

Miao Jing'in bembeyaz kolunda uzun kırmızı bir iz vardı, gözleri yaşlı ama kararlı bir şekilde Chen Yi'ye bakıyordu.

"Miao Jing, seni uyarıyorum; bir daha benim işlerime karışmaya, soru sormaya, laf etmeye cüret edersen, seninle bir daha asla görüşmem. Aramızda hiçbir bağ kalmaz. Chen Yi olarak bugün burada sözümü söylüyorum, ne dersem o."

Sesi titriyordu, boğuk bir tonda ekledi: "Beni hor görüyorsan, bana katlanamıyorsan şimdi de gidebilirsin. Seni hiç tanımamışım sayarım."

"Defol!"

Yere fırlatılan tabakların parçalanma sesi kulak tırmalıyordu; sıçrayan bir porselen parçası Miao Jing'in bacağına çarptı. Miao Jing omuzlarını silkerek titredi; Chen Yi'nin boynunun öfkeden kıpkırmızı olduğunu, adem elmasının hızla inip kalktığını görebiliyordu. Patlamanın eşiğindeydi.

Onu azarladıktan sonra arkasını dönüp gitti ve günlerce eve uğramadı.

Miao Jing evde tek başınayken, nüfus kaydı için gelen iki asayiş polisiyle karşılaştı. Arkalarında sivil giyimli, orta yaşlı bir adam vardı. Polis kimliğini çıkardı; adı Zhou Kang'an idi. Ailenin durumunu sordu; Miao Jing'in sessizliğini ve evde tek başına olduğunu görünce ona bir numara uzattı: "Ben emniyettenim. Bundan sonra ne sıkıntın olursa, büyük küçük demeden beni ara. Çözebileceğim ne varsa çözerim."

Chen Yi ve Miao Jing'in ilişkisi aniden buz kesti. Bir gün eve geldiğinde Chen Yi sigarasını içiyor, yüzü karanlık bir halde Miao Jing'i tembihliyordu: "Artık bu evde kalma. Okulun yurduna taşın, sınavına odaklan. Ne ihtiyacın varsa git kendin al."

Okulun öğretmen lojmanları vardı; bazı öğretmenler odalarını öğrencilere kiralardı. Sınav kapıdaydı; Chen Yi, Miao Jing'in evden taşınmasını istiyordu. Ona kalacak bir yer bulmuştu.

Onu evde görmek istemiyordu.

O nisan ayının ılık bahar gününde, Miao Jing'in on sekizinci yaş günü sessiz sedasız geçti.

Hiç kimseden ses çıkmadı.

Sınavdan hemen önce Chen Yi ile görüştü. Okulun dışındaki bir restoranda buluştular. Chen Yi'nin bakışları daha da derinleşmiş ve sertleşmişti; çok ağır sigara içiyordu. Çubuklarına dokunmadı bile, sadece Miao Jing'in yemek yemesini izledi.

"Hazırlıklar nasıl gidiyor?"

"İyi."

"Sınıf öğretmenin deneme sınavlarının çok iyi olduğunu söyledi."

"İyi işte."

"Öğretmenimi mi aradın?"

"O beni aradı."

"Hangi okulu tercih edeceksin?"

"Henüz karar vermedim."

"Uzak bir yer olsun; başkent ya da Linjiang olabilir. Tercihleri kendin yaparsın."

"Tamam."

Birkaç kısa cümleden sonra işi olduğunu söyleyip alelacele gitti.

O yılki üniversite sınavı işte böyle sessizce kapandı.

— 35 —

Kemik

Alevler bir anda parladı; tam da bilardo salonundaki müşterilerin keyfinin en yerinde olduğu andı. Bodrum katındaki salon, dayanıksız yapı malzemeleriyle inşa edilmiş, geniş ve engelsiz bir alandı. Zifiri karanlık duman, pençelerini savuran bir canavar gibi her yanı bir anda sardı, ortalık karardı. Birilerinin "Yangın var!" diye feryat ettiği duyuldu. Chen Yi'nin yüzü kireç gibi kesildi, bir hamlede yangının başladığı yöne atıldı. Bozai, kalabalığı tahliye etmek için avazı çıktığı kadar bağırıyordu; telaşa kapılan öğrenciler birbirlerini ite kaka dışarı kaçmaya çalışıyor, çığlıklar ve ayak sesleri birbirine karışıyordu.

İçerisi yoğun bir duman altındaydı. İnsanlar o kara dumanın içinden can havliyle dışarı fırlıyordu. İtfaiye ve cankurtaranlar aynı anda olay yerine vardı. Yangın dört bir yana yayılmış, çevrede toplanan kalabalığın yüreği ağzına gelmişti. Miao Jing perişan bir halde, nefes nefese oraya vardığında, gökyüzünden siyah kül zerreleri yağıyordu. Gözlerinin önünde kömürleşmiş bir enkaz, yerlerde akan kirli sular vardı. Yüzü gözü is içinde, dehşet dolu bakışlarla yanından geçip giden insanlar... Bilardo salonunun tabelası tamamen yanmış, neon ışıklı giriş, karanlık ve çirkin bir ağız gibi sırıtmaktaydı. Tam teçhizatlı itfaiyeciler, ellerindeki hortumlarla son alevleri söndürüyordu.

Miao Jing ne Chen Yi'yi bulabildi ne Bozai'yi ne de tanıdık tek bir yüz. Dizlerinin bağı çözülerek oraya doğru yürüdü; yüzü bembeyaz, bakışları donuktu. Boğuk ve titreyen bir sesle içeridekilerin durumunu sordu.

"Ölü sayısı henüz net değil, yanmış bir cesede rastlanmadı."

"Yangın yerinden baygın halde birkaç adam çıkarıldı; bazıları hafif yanıklar, bazıları ise ezilme ve duman soluması nedeniyle hastaneye sevk edildi."

"...Uzun boylu, iri yapılı, kısa saçlı, keskin hatlı bir adam gördünüz mü? Buranın sahibiydi."

"Chen Patron mu?" diye araya girdi biri. "En son onu çıkardılar, çoktan hastaneye götürüldü."

Miao Jing'in tüm bedeni buz kesti, beynine iğneler batıyor gibiydi. Zihni bomboş, karmakarışıktı. "Anladım, teşekkür ederim," diye mırıldandı.

……

Bozai, yüzü gözü is içinde, perişan bir halde yoğun bakımın kapısında bekliyordu. Miao Jing'i saçı başı darmadağın halde koşarak gelirken görünce gözleri doldu.

"Neyse ki salon genişti de yangın yavaş yayıldı. Herkesi dışarı çıkardım ama Yi Ağabey elinde yangın tüpüyle depoya daldı, içeride birileri kalmıştır diye korktu... Hepsi öğrenciydi sonuçta, her yeri defalarca kontrol etti... Bulduğumuzda bir köşeye kıvrılmıştı, şoka girmiş, bayılmıştı."

Miao Jing'in kirpikleri titredi, gözyaşları sicim gibi boşaldı.

Şoka girmiş. Bayılmış.

Chen Yi on gün boyunca yoğun bakımda uyudu. Miao Jing ise bir an bile olsun kapısından ayrılmadı.

Yataktaki adam sessizce yatıyordu. MR ve beyin tetkiklerinin sonuçları endişe vericiydi. Miao Jing, onun kollarındaki yara izlerine, zayıflamış yanaklarına ve çatık kaşlarına parmak uçlarıyla hafifçe dokundu. Yüzündeki ifade hem huzurlu hem de bir o kadar belirsizdi.

Aslında çok şey düşünmüştü bu on günde.

Onlu yaşlarındayken, Chen Libin'in hastane odasında o dikbaşlı ve asi haliyle belirişini... Motosiklet kazasında bacağını kırdığında hastane yatağında uzanıp intihar etmekten sanki sıradan bir şeymiş gibi bahsetmesini... Takım elbisesi içinde gururla "En başarılı olan benim," deyişini... Öfkeden gözü dönmüş halde "Defol!" diye kükreyişini... Arzuyla sarhoş olduğu anlarda adını sayıklayışını... Ve son ayrılıklarında yüzündeki o belli belirsiz, hüzünlü gülümsemeyi... Geçen on küsur yıl boyunca her birinin başından geçen onca insanı ve olayı...

Her gün yoğun bakımın önünde Chen Yi'yi sormaya gelenlerin haddi hesabı yoktu. Miao Jing o kadar çok yabancı yüz görmüştü ki onun bu denli geniş bir çevresi olduğunu hiç tahmin etmemişti. Şişmiş ve kan çanağına dönmüş gözleriyle, gelenlere dalgın dalgın cevaplar veriyordu. Lu Zhengsi'nin yanında oluşunu bile fark etmemişti. Bozai yangınla ilgili işlerle boğuşurken, Zhou Kan'an'ın da geldiğini görmüş ama hiçbirini sorgulayacak dermanı kendinde bulamamıştı.

Aslında sorsa ne olurdu, sormasa ne olurdu?

Onun kalbindeki yerini biliyordu ya; o birbirlerine muhtaç oldukları yılların hatırı, onu her zaman diğerlerinden farklı kılacaktı.

Chen Yi dışındaki kimsenin ağır yaralanmaması tek teselliydi. Bilardo salonu küle dönmüştü ama onlar sadece dünya malıydı; şimdi tek gereken Chen Yi'nin uyanmasıydı.

……

Chen Yi, bitmek bilmeyen, yakıcı ve yorucu bir rüyanın içindeydi sanki.

Gözlerini açtığında, kurumuş gözpınarları ışığa alışmakta zorlandı. Karşısında şişmiş, bitkin ve yaşlı gözleri gördüğünde bir an için donup kaldı. Tanıdık bir histi bu ama zihni henüz tepki veremiyordu; sadece öylece bakakaldı.

Bedenindeki diğer duyular henüz kendine gelmemişti; sadece bakıyor ve hatırlıyordu. Karşısındaki kadının perişan halini ve akan gözyaşlarını izledi. Nihayet konuşabilecek kadar güç topladığında, ilk sözleri zayıf ama her zamanki gibi sabırsızcaydı:

"Ölmedik ya... Ne ağlıyorsun?"

Miao Jing, kıpkırmızı gözlerle ıslak yanağını onun alnına yasladı.

Chen Yi, iki damla buz gibi gözyaşının tenine süzüldüğünü hissetti. Nedense, o bomboş kalbinde bir hafifleme duydu.

Uyanmıştı!

Hala o bildiği küstah Chen Yi'ydi.

Herkes derin bir nefes aldı. Chen Yi nihayet yoğun bakımdan normal odaya alınmıştı ama beyin fonksiyonlarının iyileşmesi için hala birkaç seans yüksek basınçlı oksijen tedavisi görmesi gerekiyordu.

"Ben kimim?" diye sordu Miao Jing, onun donuk bakışlarını görünce. "Beni tanıdın mı?"

Chen Yi sessiz kaldı, sanki nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Uzun bir sessizliğin ardından derinden gelen bir sesle konuştu: "Evden biri."

"Adım ne?"

"Miao Jing."

Miao Jing onun saçlarını okşadı.

Chen Yi yavaş yavaş kendine geliyordu. Görünüşü artık o kadar perişan sayılmazdı; gerçi göz çukurları çökmüş, çenesi kirli sakaldan kararmıştı.

Üzerinde mağlup ve kırılgan bir hava vardı. Miao Jing gece gündüz başucunda beklemekten zaten ince olan bedeniyle bir kat daha zayıflamıştı. Chen Yi beceriksizce onun bileğini yakaladı, parmak uçlarıyla hafifçe ovdu.

"Bana bir ayna getir."

"Neye bakacaksın?"

"Sen bu hale geldiysen, ben ne kadar berbat görünüyorumdur kim bilir?" diye hafifçe hıhladı. "Hayatımın hiçbir döneminde çirkin olmadım ben."

Evet, çirkin değildi ama onca günün ardından yüz hatları iyice keskinleşmiş, kemikleri belirginleşmişti.

"Sakalımı bir tıraş etsen?"

Miao Jing gerçekten bir tıraş bıçağı buldu; önce sıcak bir havluyla yüzünü yumuşattı, sonra köpüğü sürüp bıçağı eline aldı. Chen Yi keyifle gözlerini yumdu, kadının serin parmaklarının ucuyla çenesini yukarı kaldırmasına izin verdi. Parmak uçlarında gezinen sakal tıraşının o sert hissinin tadını çıkarıyordu.

"Bir öpsene?"

Miao Jing ikiletmedi; onun pürüzsüzleşmiş çenesine bir buse kondurdu.

Chen Yi aptal gibi sırıttı.

"Bir dal sigara versene?"

Miao Jing elinin tersiyle yanağına hafifçe vurdu, soğuk bir sesle "Rüyanda görürsün," dedi.

Zhou Kan'an, Chen Yi uyanır uyanmaz durumunu kontrol etmeye gelmişti. Chen Yi mantıklı konuşmaya başladığında bir kez daha uğradı; kapıyı kapatıp baş başa konuştular. İkisinin de yüzü oldukça ciddiydi.

"O bölge kör nokta, kamera falan yok. Yangının nasıl çıktığı belli değil."

"O gün dükkana giren çıkan çoktu, emniyet şüphelileri tek tek eliyor." Zhou Kan'an, Chen Yi'ye bakıp kaşlarını çattı. "Zhai Fengmao'nun yanındayken kimliğin deşifre mi oldu? Seni başka kimler biliyor?"

"Sanmam," dedi Chen Yi tembelce. "Eğer gerçekten benden intikam almak isteselerdi bilardo salonunu yakmakla uğraşmazlar, doğrudan kafama sıkarlardı. Hem adamlar kim bilir hangi deliğe kaçtılar; Güneydoğu Asya'nın ormanlarında can derdine düşmüşlerdir, gelip benimle uğraşacak vakitleri mi var?"

“Zhai Fengmao’nun ne kadar kurnaz olduğunu biliyorsun, Interpol’den de bir haber yok. Altı ay önce yine ellerinden kaçtı.” Zhou Kan’an duraksadı. “Zhang Shi’nin davasından iki kişi tahliye oldu.”

“Onlar ufak tefek adamlar, benimle bir işleri olmaz. Hala Zhang Shi’nin arabasını kullanıyorum, öylece üzerime çökmeleri mümkün değil.”

“Tedbirli olmakta her zaman fayda var.”

Elbette tedbirli olmalıydı; kendisi tek başınaydı, ona bir şey olmazdı ama dışarıda bir de Miao Jing vardı.

Zhai Fengmao’nun Yunnan sınırında bir üssü vardı. İşleri yavaş yavaş elinden çıkarsa da yıllardır farklı yerlerdeki yatırımlarıyla parasını aklamaya devam ediyordu. Eli kolu her yere uzanan, nüfuzu köklü bir adamdı; yer yerinden oynatacak cinsten biriydi. Fujian’da pek çok kişiyle bağlantısı vardı. Bu dava doğrudan üst makamlarca yürütülen, gizli ve uzun soluklu bir operasyondu. Zhou Kan’an o zamanlar meslektaşlarıyla davayı yürütürken, örgütün içine sızacak bir fırsat kolluyorlardı; derken yolları Chen Yi ile kesişmişti.

Onlu yaşlarındaki o genç, hırslı ve bir o kadar da gözü pekti. Chen Yi en başta sadece ateşi uzaktan izlemek, polisin rüzgarını arkasına alıp Zhang Shi’nin adamlarını ele vermek istemişti. Ancak Zhai Fengmao gibi birinin nüfuzu varken, gece kulüplerine giren çıkan o kadar zengin ve güçlü insan varken, örgütü tamamen çökertmek o kadar kolay değildi. Sonrasında Zhai Fengmao’nun gözüne girip içeri sızdı. Cesaretini ve sadakatini kanıtlamak için bir şeyler yapması gerekiyordu. Chen Yi bu yolun sonunun ya ölüm ya da günah keçisi ilan edilmek olduğunu biliyordu. Çokça düşündükten sonra, kendini sağlama almak için Zhou Kan’an ile iletişime geçmiş ve "itirafçı muhbir" olmuştu.

Zhai Fengmao’nun örgütü yukarıdan aşağıya çok sıkıydı; herkesin ailevi kökenleri en ince ayrıntısına kadar araştırılmıştı. O zamanlar Miao Jing’in üniversite sınavı yaklaşmıştı; gitmesi gerekiyordu, hatta en iyisi binlerce kilometre ötedeki bir okulu kazanmasıydı. Chen Yi ile aralarında önemli bir bağ olmadığı, ilişkilerinin soğuk ve mesafeli olduğu herkesçe biliniyordu. Chen Yi ondan bahsetmeye tenezzül bile etmez, nadiren lafı geçse de umursamaz görünürdü. Miao Jing gittikten sonra, Chen Yi’nin arkasında hiçbir zayıf noktası kalmayacaktı.

Asıl geri dönüşü olmayan yola, Miao Jing polise haber verdiğinde ve Chen Yi'nin öfkeden deliye döndüğü o gün girilmişti. Miao Jing o zamanlar çok tecrübesizdi; onun uyuşturucu kullandığını sanıp polise ihbar etmişti. Ama aslında o olay, Chen Yi'yi denemek için kurulmuş bir tuzaktı. Zhai Fengmao'nun her yerde gözü kulağı vardı. Eğer o işin peşinden gidilseydi, Chen Yi karakola düşseydi ya da Miao Jing ağzından bir şey kaçırsaydı, ikisinin de işi biterdi. Chen Yi son anda Zhou Kan'an'ı aramış, Zhou Kan'an da durumu kurtarmak için emniyetin yerleştirdiği bir başka muhbiri feda etmek zorunda kalmıştı. O günden sonra Chen Yi, Zhou Kan'an ile tamamen senkronize olmuş ve Zhai Fengmao'yu devirecek o gizli bağ haline gelmişti.

Koruyucu kalkanlar bir bir devrildikçe Zhang Shi ve diğerleri de batışa geçmişti. Zhai Fengmao ise durumu erkenden sezip Myanmar'a kaçmıştı. Polis, aralarında Chen Yi'nin de bulunduğu birkaç kişinin "kaçmasına" kasten göz yummuştu. Chen Yi, Zhai Fengmao'nun peşinden Altın Üçgen'e kadar gitmişti. O zamanlar Zhai Fengmao ona güvenmemiş, bir kurşun parçası Chen Yi'nin kaşını sıyırıp geçmişti. Chen Yi'nin yüzü bembeyaz kesilmiş, kanlar içinde kalmış ama yine de dimdik durmuştu.

Chen Yi, Zhai Fengmao'nun yanında sıradan bir adam gibi kalıp, ana üssün uyuşturucu ve silah trafiğini deşifre etmişti. Sonunda o üs Myanmar ordusu tarafından basılmış, Zhai Fengmao Güneydoğu Asya'nın derinliklerine kaçmış, Chen Yi ise sessizce Tengcheng'e dönüp kendi halinde yaşamaya başlamıştı.

Peki ya bilardo salonundaki yangın davası neyin nesiydi? Chen Yi'nin içgüdüleri bunun Zhai Fengmao olmadığını söylüyordu. Altı ay önce Zhai Fengmao'nun Altın Üçgen'e döndüğünü duyup tehlikeyi göze alarak Yunnan'a gitmiş ama izine rastlayamamıştı. Eğer deşifre olsaydı, Zhai Fengmao'nun karakteri belliydi; ya kendisi ya da adamları işini bitirirdi. Ya tek kurşunla ölürdü ya da feci bir şekilde can verirdi. Bilardo salonunu yakıp böyle büyük bir gürültü koparması Zhai Fengmao'nun tarzı değildi.

Bu yangında can kaybı olmadığı için aslında asayiş ekiplerinin girmesine gerek yoktu ama Zhou Kan'an işin içinde bir iş olmasından korktuğu için temkinli davranıyordu. Bilardo salonunun yanmış güvenlik kamerası kayıtlarını adli tıp kurumuna incelemeye göndermişti. Ne var ki salon çok büyüktü, pek çok kör nokta vardı ve o gün giren çıkanın haddi hesabı yoktu. Şüpheliler tek tek elense de henüz somut bir ipucuna ulaşılamamıştı.

Yangından önce Chen Yi de etrafında tuhaf bir şey fark etmemişti. Belki de bir şeyler vardı ama aklı fikri Miao Jing ile o kadar meşguldü ki her şeyi gözden mi kaçırmıştı?

Zhou Kan'an gittikten sonra Miao Jing içeri girdi, yatağın kenarına oturup dilimlediği meyveleri Chen Yi'ye uzattı. Chen Yi'nin iki kolunda da yanıklar vardı, sargılı olduğu için hareket etmesi zordu. İyileştikten sonra nasıl bir yara izi kalacağını kim bilir; Miao Jing'in bakışlarında hüzünlü bir keder vardı.

Adam, kadının o güzel gözlerine bakarken derin düşüncelere daldı.

Ya gerçekten Zhai Fengmao ya da Zhang Shi'nin adamlarından biri ondan intikam alıyorsa?

Zhai Fengmao ölmediği, adalete teslim edilmediği sürece bu işin sonu gelmeyecekti.

Chen Yi boğuk bir sesle sordu: "İşe gitmiyor musun?"

On küsur gündür hastaneden bir adım bile uzaklaşmamıştı.

Miao Jing sakince cevap verdi: "İşten istifa ettim."

"İstifa etmen iyi olmuş." Chen Yi gözlerini kaçırarak yavaşça sordu: "Tengcheng'den ne zaman ayrılmayı düşünüyorsun?"

Miao Jing duraksadı, meyve çatalını bıraktı. "Neden?"

"Gideceksen erkenden git," dedi Chen Yi düz bir sesle. "Tengcheng'e döndüğünden beri zaten yeterince hırpalandın, şimdi bir de benimle hastane köşelerinde sürünüyorsun. Ben yoruldum, sen de yoruldun. Dön artık. Yarın Bozai'yi çağırırım, o kalır yanımda, sana zahmet olmasın."

Gözlerini kapayıp yatağa uzandı. Miao Jing onun nefes alışının düzene girdiğini görünce sessizce odadan çıktı.

Yangının bir çöp kovasından çıktığı düşünülüyordu; hemen yanında depo ve küçük bir kiler vardı. Tahminlere göre biri sigara içmişti; her ne kadar yasak olsa da salonda içen çoktu. Rastgele fırlatılan bir izmarit sessizce alev almış ve bu felakete yol açmış olabilirdi.

Zhou Kan'an, Chen Yi'yi tekrar ziyarete geldiğinde yeni haberler getirmişti. Cezaevinden yeni tahliye olan o iki zanlı izlerini kaybettirmişti. Kameranın görmediği kör noktalarda, camdaki yansımadan belli belirsiz bir karaltının geçtiği fark edilmişti.

Chen Yi kaşlarını çattı.

Dere kenarında yürüyen paçasını ıslatırdı elbet; bazı husumetlerin nereden çıkacağı belli olmazdı.

"Bana kalırsa, eğer gerçekten o eski takımsa kimse onları durduramaz. En iyisi ben şöyle gövde gösterisi yaparak tekrar Yunnan'a gideyim, siz de arkama takılın. 'Ağustos böceği ve yusufçuk' oyunu yapalım, böyle polisiye yöntemlerle uğraşmaktan iyidir."

Zhou Kan'an başını salladı, yangından birkaç gün önceki bahis ihbarından bahsetti; ihbar Tu Li'den gelmişti. Ama Chen Yi bunun Tu Li olmadığına emindi. Salonu avucunun içi gibi bilse de böyle bir şeyi asla yapmazdı.

Odadaki görüşmenin ardından Zhou Kan'an sessizce dışarı çıktı ancak kapıda Miao Jing tarafından durduruldu.

Miao Jing, onun aslında Asayiş Şube'de komiser olduğunu yeni öğreniyordu. Lise son sınıftayken Zhou Kan'an ona defalarca gizli gizli yardım etmişti; ikametgah ve okul dosyalarının taşınmasında hep onun emeği vardı. Daha sonra Chen Yi kaybolduğunda Miao Jing yine onu aramıştı; Zhou Kan'an ise sadece birkaç teselli cümlesi kurmuş, Chen Yi'nin şehir dışına gittiğini söyleyip konuyu geçiştirmişti.

"Komiser Zhou."

"Miao Jing?" Zhou Kan'an onu gördüğüne sevinmişti. "Döneli altı ay oldu, değil mi?"

"Döndüğümü biliyor muydunuz?"

Zhou Kan'an hafifçe güldü.

Miao Jing yangını sordu; bunun bir kundaklama olup olmadığını merak ediyordu. Zhou Kan'an durumun henüz netleşmediğini, soruşturmanın sürdüğünü açıkladı. Miao Jing onu dikkatle dinledi ve sonunda asıl soruyu sordu: "Komiser Zhou, Chen Yi kötü bir adam mı?"

"Neden böyle soruyorsun?" dedi Zhou Kan'an gülerek. "Abinin kötü biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bir komiserle bu kadar haşır neşir olan biri, genellikle ya kötü adamdır ya da sıradan biri değildir." Miao Jing berrak gözlerini komiserin yüzüne dikti. "O kötü biri mi?"

Zhou Kan'an bir iki kez kıkırdadı: "Gerçekten kötü biri olsa, burnumuzun dibindeyken tutuklamaz mıydık?"

"Anladım, teşekkürler Komiser Zhou."

Zhou Kan’an gittikten sonra Miao Jing kapıya yaslanıp Chen Yi’yi izledi. Adam yatağında uzanmış, uzun uzun camdan dışarı bakıyor, kim bilir ne düşünüyordu.

Miao Jing içeri girdi, köşedeki çantasını aldı. Chen Yi fark etmeden içinden telefonunu çıkarıp kayıt tuşunu sessizce kapattı.

Chen Yi ona tekrar sordu; Tengcheng’den ne zaman ayrılacağını merak ediyordu. Yıl sonu gelmişti, her yer ana baba günüydü. Bir an önce taburcu olmayı planlıyor ve Miao Jing’i de gitmesi için sıkıştırıyordu; yanında onca insan varken Miao Jing’e gerçekten ihtiyacı yoktu.

“Neden sürekli gitmemi istiyorsun?” dedi Miao Jing elinde bir elma ve bıçakla, sakince sordu. “Neden korkuyorsun?”

“Korktuğum falan yok, sadece dönüşünün pek hayırlı olmadığını düşünüyorum. İşinden de oldun, burada ne yapacaksın daha?”

Miao Jing’in kirpikleri titredi.

Elindeki işi yavaşça bıraktı, elmayı komodinin üzerine koydu, bıçağı peçeteyle ağır ağır sildi. Gözlerini kaldırdığında bakışları kar gibi soğuktu. Kiraz dudaklarını birbirine bastırıp meyve bıçağını yavaşça Chen Yi’nin yanağına doğru uzattı. Soğuk çelik tenine değerken hafif bir ürperti bıraktı.

Chen Yi şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıp ona baktı.

Miao Jing’in gözlerinde soğuk ve karanlık bir ifade vardı. İnce bileğine güç verdi, bıçağın sivri ucu adamın o keskin yüz hattına baskı yaptı, esmer tenine gömüldü. Hafif bir acı deriyi delip geçmişti.

“Miao Jing, ne yapıyorsun sen?”

“Chen Yi, eğer bir daha bana böyle davranmaya cüret edersen, ben de...”

Kesikten sızan kan yavaşça aşağı süzüldü. Hafif kaşıntı canını sıksa da karşısında o ciddi, kararlı ve buz gibi çehreyi gördü.

“...Önce seni öldürürüm, sonra da kendimi.”

Chen Yi kendini tutamadı, başını geriye atıp kahkahayı bastı.

— 36 —

Yabani Köpek

Üniversite sınavları bitmiş, mezunlar valizlerini toplayıp aileleriyle birlikte okuldan ayrılmaya başlamıştı. Miao Jing'in yanında kaldığı öğretmen, ne zaman taşınacağını sordu; Miao Jing ne cevap vereceğini bilemeyince öğretmen Chen Yi ile iletişime geçti.

Chen Yi sabah saat altıda onu almaya geldi. Tavırları her zamanki gibi küstah ve hoyrattı; Miao Jing'e bakışları ise mesafeli ve donuk. Üzerine sinmiş sigara, parfüm ve ter kokusu birbirine karışmıştı. Gözlerinin altındaki morluklar bütün gece uyumadığını ele veriyordu. Miao Jing'in valizini arabanın arkasına fırlattı.

Eve doğru sürerken bir telefon geldi; karşıdaki kişiyle çetrefilli bir iş üzerine konuşuyor, akıl verip aracı oluyordu. Chen Yi hararetle konuşurken, bir an durup yan gözle Miao Jing'e baktı. Kız yüzünü cama dönmüş, dışarıyı izliyordu. Yan profili durgun ve duruydu; kirpikleri mürekkep karası, bakışları ise tarif edilemez bir asalet ve yalnızlık taşıyordu.

Eşyaları yukarı taşıdılar; ev darmadağındı. Son iki aydır Chen Yi eve nadiren uğradığından temizliğe vakit bulamamıştı. Nereye basacağını bilemeyen Miao Jing'i hafifçe ileri itti; kız tökezleyerek yerdeki bir bira şişesini devirdi.

"Uslu dur, dışarı az çık, başıma iş açma. Sınav sonuçları gelene kadar bekle."

Miao Jing'in doğrudan odasına yöneldiğini görünce arkasından seslendi: "Duydun mu beni?"

"Duydum."

Evde yiyecek içecek eksiği yoktu. Hava kavurucuydu. Miao Jing ev işlerini yapıyor, kitap okuyor, uyuyor ve internetten ufak tefek ek işler bakıyordu. Evden dışarı adımını atmadan, sabırla sınav sonuçlarını bekliyordu. Tahminlerine göre puanı hiç fena değildi; iyi bir üniversiteye kapak atabilirdi.

Chen Yi her gün eve gelmiyordu; bazen iki üç günde bir uğruyor, gelirken buzdolabına birkaç bir şey tıkıştırıp Miao Jing'in ne yaptığına bakıyordu.

Kızın saçları çok uzamıştı, kendi başına omuz hizasında kesmişti. Dışarı çıkmadığı için gün boyu üzerinde dökümlü bir gecelikle dolaşıyordu. Sınav stresinin ardından gelen bu boşlukla kitaplara ve filmlere gömülmüş, uyku düzeni altüst olmuştu. Bazen Chen Yi gece yarısı iki üç gibi geliyor, kızı koltukta pür dikkat televizyon izlerken buluyordu. Evin ışıkları kapalı, sadece ekranın ışığı Miao Jing'in duru yüzüne vuruyor, o beyaz, ince bacaklarını koltuğa kıvırmış halde öylece uyuyakalmış oluyordu. Vantilatörün serinliği saçlarını yüzüne savururken, sessiz bir porselen bebek gibi, bir uyuyan güzel gibi görünüyordu.

Adamın karanlık bakışları kızın üzerinde çakılı kalıyor, sessizce ne düşündüğü belli olmayan o soğuk gözlerle onu izliyordu. Sonra kızı sarsarak uyandırıyor, kaba bir sesle kendisine yiyecek bir şeyler hazırlamasını istiyordu. Miao Jing, uykunun bıraktığı kızarıklıklarla dolu yüzüyle esneyerek mutfağa gidiyor; ona baştan savma bir şehriye çorbası ya da buzdolabındaki artıklardan bir şeyler hazırlıyordu. Sonra yine sessizce koltuğuna dönüp televizyonuna gömülüyordu. Chen Yi o aşırı tuzlu çorbayı içerken bile bir tuhaflık hissediyordu; kızın gönlü ona karşı soğumuştu.

Bu kız ne kadar da nankördü.

"Bütün gün evdesin, bir çamaşır da mı yıkamıyorsun?" Çorbayı bitirip kana kana su içtikten sonra koltuğun başında durdu. "Nerede benim kıyafetlerim?"

"Yıkadım," diye mırıldandı Miao Jing gözünü ekrandan ayırmadan. "Hepsi balkonda asılı, kendin bak."

Chen Yi dişlerini gıcırdatarak balkonun yolunu tuttu.

Bazen öğle sıcağında geliyordu; ev çıt çıkarmıyordu, kız hala yatağında uyuyordu. Chen Yi kapısını çalmadan içeri girip onunla konuşmaya başlıyordu. Miao Jing gürültüden şikayet edip koluyla gözlerini kapatıyor, yüzünü buruşturarak uyumaya devam ediyordu. Adam kolundan tutup zorla kaldırıyor, öğle yemeği yemeye zorluyordu. Miao Jing sabırla, isteksizce sofraya oturup bir iki lokma alıyordu. Chen Yi onun yemek yapmasına izin vermiyor, restorandan paket yaptırıp getiriyordu. Yemek bittikten sonra Miao Jing bir kase ayıklanmış karidesle kapıya yöneliyordu. Chen Yi nereye gittiğini sorduğunda, gecelikle çıkmasından hoşnutsuz bir tavırla, kız hırkasını üzerine geçirip hemen aşağıda sokak kedilerini besleyeceğini söylüyordu.

Chen Yi balkondan onu izliyordu; kız çöp kovasının yanında çömelmiş, birkaç besili yaban kedisini şefkatle okşuyordu. O zayıf omuzlarına, incecik

kollarına bakınca, son günlerde eve getirdiği onca yemeğin çoğunun bu kedilerin midesine indiğini anlıyordu.

Sınav sonuçlarının açıklandığı gün haberlerde duymuştu Chen Yi. O iki gün işten başını kaldıramamıştı. Hemen eve koştu ama Miao Jing evde yoktu; telefonunu da evde bırakmıştı. Telaşla dışarı fırlayıp onu aramaya başladı. Miao Jing'i elinde küçücük bir pastayla dönerken gördü. Kızın soğuk bakışları bir an üzerine değdi, sonra başını çevirip yoluna devam etti.

Chen Yi derin bir nefes aldı. Neden telefonunu yanına almadığını sordu. Miao Jing unuttuğunu söyledi. Sınav puanına gelince; 853 almıştı. Çok iyi bir okula girebilirdi.

"Kutlamak için bu kadar küçük bir pasta mı aldın?" diye sordu gülümseyerek. "Söyleyeyim, kocaman bir pasta getirsinler, ağız tadıyla yiyelim."

"Gerek yok, çok ağır gelir, sevmiyorum zaten," dedi düz bir sesle. "Bu, pastanenin kampanyasından; sınav sonucunu gösterene bedava tadımlık veriyorlar."

Chen Yi kutlama için onu dışarı yemeğe çıkarmak niyetindeydi ama Miao Jing oralı olmadı. Pastanın paketini açıp iki kaşık aldı, sonra yatağına uzanıp elindeki tercih kılavuzunu incelemeye başladı.

"Miao Jing, konuştuğumu duymuyor musun?"

Cevap vermedi, yorganı üzerine çekip öğle uykusuna daldı.

Miao Jing, tercih listesine hep çok uzaklardaki okulları yazmıştı. Listeyi Chen Yi'ye gönderdiğinde adam bir toplantıdaydı. Gelen mesaja şöyle bir baktığında yüzü asıldı, gözlerinde karanlık bir bulut belirdi ama bir şey demedi. Sadece tek kelime yazdı: "Peki."

Tercihlerden sonra Miao Jing çalışmayı planlıyordu. Üniversite harcı için kredi başvurusu yapabilirdi ama yaşam masrafları ve yol parası şarttı. Kendine yazlık bir iş buldu; şehrin dışındaki bir elektronik fabrikasında çalışacaktı. Aylık iki bin beş yüz Yuan, yeme içme ve kalacak yer dahil. İki ay çalışsa yeterdi. Birkaç parça kıyafetini toplayıp Chen Yi'ye haber vermeden gitti.

Fabrikada günde on saat çalışıyordu; iş basitti ama vardiyalar yorucuydu. Birkaç gün sonra Chen Yi aradı, nerede olduğunu sordu. Miao Jing fabrikada olduğunu söyleyince adamın ses tonu sertleşti; bir daha haber vermeden kaçarsa onu bir güzel döveceğini söyledi.

Miao Jing yüzüne kapattı.

Chen Yi fabrikayı bulup geldi. İçerideki ortama iğrenerek baktı, eşyalarını toplamasını ve eve dönmesini söyledi. Miao Jing reddedince onu kolundan çekip zorla arabaya bindirdi. Nankörlükle suçladı, üç beş kuruşuna muhtaç olmadığını söyleyip evde oturmasını emretti.

Yine kavgaya başladılar.

Miao Jing bu hayat tarzından tamamen bıkmıştı; eve dönmek, Chen Yi ile yaşamak, onun parasını harcayıp minnet altında kalmak istemiyordu. Kendi başına, ondan uzak bir hayat kurmak istiyordu. Eğer bir seçim şansı daha olsaydı, o zamanlar Wei Mingzhen'in peşinden gider ya da memleketine dönerdi; yeter ki burada olmasaydı. Tengcheng'de kalmak hayatının en büyük pişmanlığıydı.

"Ne bu acele, zaten yakında kurtuluyorsun. Kabul mektubun gelince nereye istersen gidersin, kimse sana karışmaz."

"Evet, ikimiz de kurtulacağız," dedi buz gibi bir sesle. "Merak etme, defolup gideceğim buralardan. Bir daha asla işine engel olmayacağım."

"İyi ya işte! Bunca yıl sana katlandım, sevap işledim sayılır. Sakın bir daha yoluma çıkma. Herkes kendi yoluna... Sen kendi aydınlık yoluna, ben kendi köprüme. Bundan sonra ne sen beni tanı ne de ben seni."

Başını çevirdi kız: "Peki."

Laf dalaşı sürdü gitti. Biri "soğuk kalpli" dedi, diğeri "hain emelli"... Öyle bir hırsla kavga ediyorlardı ki sanki o an birbirlerini tamamen sileceklerdi. İkisi de öfkeden titriyordu. Miao Jing koltukta kaskatı otururken, Chen Yi odanın ortasında derin derin sigara içiyordu. Telefonu çaldı; yine hangi kadın arıyorduysa, o karanlık yüzüne rağmen sesi bir anda değişmiş, flörtöz bir tona bürünmüştü. Gece hangi önemli misafirlerle nerede olduklarını, hangi masada kimlerin oturduğunu sordu; arsız bir tavırla ne zaman görüşeceklerini sordu.

Telefonu kapattığında Chen Yi'nin yüzü daha da kararmıştı. Sigarasının külünü sertçe silkti, ciğerlerine dolan dumanı dışarı bıraktı ve dönüp Miao Jing'e baktı. Kız hala o dikbaşlı ve vakur haliyle oturuyor, alt dudağını ısırıyordu. Gözleri yaşlarla dolmuştu; kirpiği titreyince bir damla yanağından süzüldü.

Chen Yi'nin kalbi sanki yerinden söküldü. Sessizce yanına yaklaştı, sigarasından son bir fırt çekip izmariti attı. Eğilip kollarını ona doladı; gücüyle

onu göğsüne bastırdı, bütün varlığıyla sarmaladı.

Sert içki kokusu etrafını sardı, omuzları adamın kollarında canını yakacak kadar sıkışmıştı. Miao Jing kurtulmaya çalıştı ama adam onu kendine çevirdi. Adını defalarca fısıldadı; her bir seslenişi akciğerlerine dolan bir duman gibi sızlatıyordu onu. Gözyaşları artık durmuyordu. Adam şefkatle dokundu yüzüne, parmak uçları kızın serin ve taze yaşlarıyla ıslandı. Bakışları o nemli parıltıda kayboldu; eğilip kızın yanaklarındaki yaşları öptü. Şakaklarından gözpınarlarına kadar... Sıcak dudakları kızın kapalı gözlerine değdi, o narin gözyaşlarını hafifçe emdi.

"Uslu dur biraz, Miao Jing..."

Kızın omuzları sarsılıyordu, sessizce ağlıyordu. Aklına gelen tek şey adamın kötülükleriydi. Sekiz yaşından on sekizine kadar ona bir gün olsun iyi davranmamıştı. Onu defalarca terk etmiş, kalbini kıran sözler söylemiş, en önemli günlerini hiçe saymış, duygularından bihaber yaşamıştı.

Gözyaşları dinmek bilmiyordu. Adamın öpüşleri tereddütle kızın dudaklarına kaydı. Dört dudak da titriyordu. Chen Yi, kızın o kiraz dudaklarını tütün kokulu nefesiyle mühürledi. Bu yumuşak ve tatlı öpücüğü derinleştirmek için titreyerek hamle yaptı; geceler boyu rüyalarını süsleyen, kalbini yerinden oynatan o hayal... Islak dilleri kazara birbirine değdi.

Miao Jing bu baş döndürücü sarsıntının içinde bir anlığına kendine geldi; adamın kollarına vurmaya, onu çimdiklemeye başladı. Chen Yi kızın kollarını sıkıca kavradı; o hafif acıya rağmen öpücüğe son verdi, kızın ıslak yanağını boynuna yasladı. Parmakları kızın siyah saçlarında geziniyordu. Gözleri boşluğa daldı, hiçbir şey demeden öylece sarıldı.

Ne diyebilirdi ki? Onu sevdiğini fark ettiğini mi? Ona aşık olduğunu, ev kurmak istediğini mi? Kendi canı bile ipin ucundayken, her gün kafasına bir kurşun yeme korkusuyla yaşarken ne diyebilirdi? Ona bilerek böyle davrandığını, bir zayıf noktası, bir "kardeşi" olduğu anlaşılmasın diye böyle yaptığını mı söyleyecekti? Zırhı olmayan bir adamın tek yumuşak karnı o kızdı. O zamanlar okulun önünde onu durdurmayıp Wei Mingzhen ile gitmesine izin vermediği için ne kadar pişmandı.

O da pişmandı işte.

Miao Jing başını onun omuzuna yasladı, gözleri bomboş bir ovaya bakar gibiydi. Adamın boğuk sesiyle para isteyip istemediğini sorduğunu duydu. En moda elbiseleri, takıları, son model telefonu ve bilgisayarı alacaktı ona.

Gidiyordu madem, artık kavga etmesinlerdi; şu son günleri huzurla bitirsinlerdi.

Güzel günler sayılıydı zaten. Zhou Kan'an'ın hareketlerinden anlaşıldığı kadarıyla, polis Zhai Fengmao'nun örgütünü bitirmeye kararlıydı; ama kökünü kurutup kurutamayacakları belli değildi. Polisin planı, önce örgüt içi çatışma çıkarıp rakip çetelerle birbirlerine kırdırmaktı; ortalık karıştığında ise hepsini birden paketleyeceklerdi. Chen Yi bu oyunun tam ortasındaydı ve sonu ne olacaktı meçhuldü.

Miao Jing artık onunla kavga etmeye tenezzül etmiyordu. Evde uslu uslu duruyor, çamaşır yıkıyor, yemek yapıyor, evi çekip çeviriyordu. Chen Yi genellikle gece bir iki gibi geliyordu; bazen sarhoş, bazen üzerinde silahıyla... Bazen telefon konuşmalarında ağzı bozulsa da Miao Jing artık karışmıyordu. Sadece ona bir ayran ya da çorba hazırlıyordu. Sarhoş adam, kızın mutfakta o ince askılı geceliğiyle duruşunu, bembeyaz teninin parıldayışını gördüğünde gözleri kanlanıyordu. Sigarasını bitirdikten sonra dayanamayıp yanına gidiyor, arkasından sarılıyor ve alkol kokulu öpücüğünü kızın boynuna, kulağına bırakıyordu.

Gençtiler; biri on sekiz, diğeri yirmi. Bedenleri hayat doluydu, birbirlerine karşı bastırılamaz bir merak içindeydiler. Adamın odasında filmler vardı, bazen evde izlerdi; dışarıda da çok şey görüyordu. Her günü hayallerle geçiyordu. Bunca zaman aynı evde yaşamışlar, aynı yatakta yatmışlardı; ev haliydi, bazen ince ve dekolte şeyler giyiliyordu. O belirsiz görüntüler bile fantezilerini beslemeye yetiyordu.

Chen Yi bu tavırlarını pek açıklama gereği duymazdı. Genç ve güzel bir kıza karşı arzu duymak doğaldı. Evde sadece ikisi vardı; öfke ya da sarhoşluk anlarında sınırı aşan o dokunuşlar... Aslında sadece ona sarılmak istiyordu; o ince ve vakur gölgeyi kucaklamak istiyordu. İçindeki o kirli düşünceleri eyleme dökmeye cesaret edememişti.

Adam ona sarıldığında, Miao Jing onun bedenindeki değişimi hissedebiliyordu. Chen Yi'nin odasını toplarken o filmleri görmüştü; o da izlemişti. Kaşlarını çatarak, soğuk bir ifadeyle bakmıştı ekrana; ne bir utanma ne de bir keyif... Film bittiğinde Chen Yi'ye karşı daha da büyük bir tiksinti duymuştu; eskiden sevgili yaptığı o kadınlar, o flörtöz telefonlar... Tam bir rezildi bu adam.

Üniversite yerleştirme sonuçları açıklandı; Miao Jing istediği yeri kazanmıştı. Okuldan kalın bir zarf geldi; üniversite hayatı ve şehir hakkında

her türlü detay vardı. İnsanı geleceğe dair heyecanlandıran bir paketti. Chen Yi her bir kağıdı tek tek inceledi; ulaşım, kayıt işlemleri, askeri eğitim, dersler, sosyal faaliyetler, telefon hattı, banka kartı...

Gözleri ışıldıyordu, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. Gururu ve mutluluğu her halinden okunuyordu. Elbette gururlu olacaktı; Miao Jing onun elinde büyümüştü. Kendisi ne kadar batmış olursa olsun, bir üniversite öğrencisi yetiştirmişti işte. Birkaç yıl sonra kız döpiyesini giyip şık ofislere girecek, akıcı İngilizcesiyle dünyayı gezecek ve bambaşka bir hayat yaşayacaktı.

Chen Yi o günü boşalttı; donatılmış bir sofra kurdurdu. Gece kulübünden iki şişe kaliteli içki getirdi. Hem kendi geleceğine hem de Miao Jing'inkine kadeh kaldırdı. Yollarının ayrılması, ikisinin de kendi başarılarına koşması demekti. İkisi de çok acı çekmişti. Chen Yi, o tökezleyen küçük kuşu şimdi bir kuğuya dönüşmüş, uçarken görüyordu; daha yüksekte, daha uzaklarda...

Miao Jing'in artık Tengcheng'de kalması için hiçbir sebep yoktu.

O gece Chen Yi çok içti, çok sigara içti. Sarhoş olunca konuşmazdı pek; o keskin gözleriyle etrafı süzerdi sadece. Ama o gece Miao Jing'e neler neler anlatmıştı... Kız onu geçiştiriyor, yalpalamaya başladığında odasına götürüp yatırıyordu. Islak havluyla yüzünü, kollarını sildi; yatağa boylu boyunca uzanmış o koca gövdeyi temizledi, biraz süt içirdi. Adam gözlerini aralayıp ona baktı; kız yanına uzanmış, başını koluna yaslamış, yüzü ona dönük halde sessizce onu izliyordu.

Chen Yi'nin dudak kenarı yukarı kıvrıldı; bir hamlede kızı kendine çekip bağrına bastı.

— 37 —

Yabani Köpek

Gece yarısı saat üç-dört sularıydı; odanın içi loştu. Yatakta bir hasır seriliydi; vantilatörün pervanesi gürültüyle dönüyor, yumuşak tenleri ve saçları serinletiyordu. Tam derin uyku vaktiydi.

Chen Yi yarı uykulu bir halde su arandı; biri su bardağını dudaklarına dayadı. Birkaç yudum soğuk su içti; yanındaki kişinin serin tenini hissetti. Eli gayriihtiyari o tene gitti; ipek gibi yumuşak bir histi bu. O tanıdık, hafif koku... Yanındakinin kim olduğunu biliyordu ama bunun yine o tatlı rüyalardan biri olduğunu sandı.

Karanlıkta nefes sesleri yükseldi; aniden tutkulu ve şehvetli bir hal aldı. Chen Yi, rüyasının bu kadar gerçekçi olmasına şaşırıyordu; kafası henüz tam basmıyordu ama elleri çoktan işe koyulmuştu. Dokunulmaması gereken her yere pervasızca dokunuyor, okşuyordu. Rüyasındaki kişinin vücudunun gerildiğini, titrediğini fark etti; omuz çukuruna çarpan sıcak nefesler, karşısındakinin kendini zor tuttuğunu gösteriyordu.

Onu öpmek istedi; yanağından başlayarak dudaklarına indi. Hiçbir engel tanımıyor, onu korkutmaktan çekinmiyordu. Dudaklarını kolayca aralayıp dilini içeri süzdü; rüyasında canı ne istiyorsa onu yapıyordu. Sadece rüyalarında bu kadar özgür olabilirdi.

Rüyasındaki o vücut mu çok toydur bilinmez ama hissettiği o yoğun uyarılma o kadar gerçekti ki; kulağına fısıldanan "Chen Yi" sesini duyduğunda, tırnaklarının tenine batışındaki o hafif acıyı hissettiğinde gözlerini kocaman açtı. Karşısında buğulu gözlerle, titreyerek ona bakan o duru yüzü gördü.

Etrafındaki hiçbir şey... rüya değildi.

Chen Yi tamamen ayıldı; vücudunu bir ateş bastı. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı; kaskatı kesilmişti, tek kelime edemiyordu. Elini sanki elektriğe kapılmış gibi hemen geri çekti; yatağın diğer ucuna yuvarlandı. Sesi boğuk ve titreyek çıktı: “Ben... sen...”

Onun odasında, onun yatağındaydı.

“Sarhoştun.”

Miao Jing’in o narin yüzü heyecandan kıpkırmızı olmuştu; o her zamanki soğuk ve mesafeli hali gitmiş, yerine bir parça zarafet ve çekicilik gelmişti. Dizlerini kendine çekip yatakta oturdu; onun karşısında hem sakin hem de kararsız bir halde bekliyordu.

“Sikeyim... Hay aksi...” Chen Yi’nin yüzü kaskatıydı; beyni uyuşmuştu. Kasıklarındaki o belirgin sertliği gizlemeye çalışarak yataktan aşağı yuvarlanmaya çalıştı. Yirmi yıllık hayatında hiç bu kadar rezil hissetmemişti; kafası durmuştu. Neyse ki oda karanlıktı da utancını biraz olsun gizleyebiliyordu.

“Chen Yi.”

Miao Jing zayıf bir sesle adını seslendi; ona doğru yaklaşıp tişörtünün ucundan tuttu. Gözleri buluştu; Miao Jing’in bakışları sanki son bir çabaydı. Vücudunu dikleştirdi; Chen Yi’nin o karanlık bakışları altında titreyen elleriyle ona sarıldı.

“Chen Yi...” sesi bir fısıltı gibi döküldü. “Gitme... Kal...”

Yanağını onun omzuna yasladı, usulca sürtündü. Yumuşak ve ıslak dudaklarıyla onun sıcak tenine küçük bir öpücük kondurdu; ona daha da sokuldu. Yüzünü boynuna gömdü, adını bir büyü gibi defalarca sayıkladı.

Kafası bomboştu; adem elması hızla inip kalkıyordu. Sesi boğuk ve kısık çıktı: “Kalp de ne yapacağız?”

“Ne istersen,” dedi Miao Jing; sesi titriyor, utancını yenmeye çalışıyordu.

“Chen Yi...”

Chen Yi’nin bakışları o karanlık arzunun içinde kayboldu; vücudu kaskatı kesildi.

Miao Jing kollarını daha da sıkılaştırdı; o ince belini bükerek onu yatağa doğru çekti. Chen Yi onunla birlikte yatağa devrildi; çatık kaşları ve simsiyah gözleriyle ona bakıyordu. Sesi kısıktı: “Ne yaptığının farkında mısın?”

Miao Jing "Farkındayım" dedi; ona bakarken tüm cesaretini toplamaya çalışıyordu.

“Pişman olmayacak mısın?”

“Olmayacağım.”

Chen Yi keskin bakışlarını ona dikti: “Neden yapıyorsun bunu?”

Miao Jing’in gözleri kaçamak bir bakış attı; dudakları kıpırdadı: “Bir nedeni yok, sadece... teşekkür etmek istedim.”

Teşekkür mü?

Chen Yi içinden "Ben senin teşekkürüne..." diye geçirdi. Bu söz canını yakmıştı; içinde bir boşluk hissetti. Yanına, yastığa boylu boyunca uzandı; parmağıyla dudaklarına dokundu. Gayriihtiyari bir sigara yakmak istedi ama sadece tavanı izledi. O kısa sürede şafak sökmüş, odadaki gölgeler netleşmeye başlamıştı. Çocukluğunun izleri bu odadan tamamen silinmişti; artık tamamen onun dünyasıydı. Duvardaki afişler, masadaki kitaplar, yatağın başındaki oyuncaklar...

Başını çevirdi; yanındaki o küçük kız çocuğu silueti gitmiş, yerine narin ve güzel bir genç kız gelmişti. Güzel gözleri, kusursuz yüzü, yumuşak hatları ve porselen gibi cildi... Miao Jing onun bakışlarını fark edip ona döndü; ikisi de sessizce birbirlerini izlediler.

Sanki gökyüzündeki bulutlar dağılmış, durgun suyun yüzeyi yarılmıştı. Chen Yi’nin nefesi kesildi; birbirlerine yaklaştılar. Önce sert ve derin bir öpücükle birbirlerinin dudaklarını araladılar; dişleri birbirine çarptı. Chen Yi pervasızca onun ağzının içinde geziniyor, nefesini ona veriyordu. Miao Jing nefessiz kalmıştı; gözleri buğulandı. Sonunda o da karşılık verdi; o soğuk ve mesafeli kız gitmiş, yerine çekici ve tutkulu bir kadın gelmişti.

Dudakları birbirine mühürlenmişti; o küçük kıvılcım büyük bir yangına dönüştü. İkisinin de vücut hatları çok zarifti; gençliğin o taze güzelliği birbirine karışıyordu.

“Burası mı?”

“Bilmiyorum,” dedi Miao Jing fısıltıyla.

Chen Yi o an yine o bildik serseri haline büründü; kulağına eğilip hafifçe güldü: “İzlediğim filmlerdeki gibi değilmiş.”

Miao Jing’in o buğulu gözlerinde arzu dalgaları parlıyordu. Chen Yi acayip heyecanlanmıştı; o soğuk kız kardeşi meğer ne kadar da çekici bir kadınmış. Onun da tutkuları, arzuları varmış.

Ona doğru sokuldu; parmaklarıyla onun terlemiş, kızarmış yanağını okşadı. Alçak sesle canının yanıp yanmadığını sordu.

Miao Jing "Yanmıyor" dedi; sadece çok yorgundu. Yan döndü; yazın o parlak ışığı perdenin arasından sızıp teninde porselen bir parıltı

oluşturuyordu. Chen Yi arkasından ona sarıldı; çenesini başına yasladı, saçlarını yastığa dağıttı ve boynundaki teri sildi.

Hiçbir hazırlıkları yoktu; Miao Jing de yorgundu. Chen Yi bir daha üstelemedi. Bir şey hatırlayıp kulağına eğildi, dışarı çıkıp ilaç alması gerekip gerekmediğini sordu. Miao Jing başını sallayıp muayyen gününün yeni bittiğini söyledi; onun koluna yaslanıp derin bir uykuya daldı.

Miao Jing uyandığında saat sabahın on buçuğuydu. Chen Yi dışarı çıkıp bir şeyler almıştı; Bozai'yi arayıp o gün evde kalacağını söyledi. Miao Jing'i yalnız bırakmaya gönlü el vermiyordu. Sigarasını bitirip odaya girdi; Miao Jing'in uyanık olduğunu, perdelere daldığını gördü.

Chen Yi hayatında ilk kez bu kadar yumuşamıştı; o devasa cüssesi sanki küçülmüştü. Yatağın kenarına çömelip sordu: "Aç mısın? Bir yerin ağrıyor mu?" Kahvaltı ve ilaç almıştı; sütünü ve sevdiği yemekleri ona kendi elleriyle yedirdi. Miao Jing yatakta oturup birkaç lokma yedi; sonra banyoya gidip duş almak istedi. Chen Yi onu kucağına alıp banyoya götürdü; suyu açıp onu yıkadı. İkisinin de bakışları kaçamaktı; bir yandan çekiniyorlar bir yandan da sessiz bir anlaşmaya varmış gibiydiler.

Banyonun içi buhar dolmuştu; her yer su sesleri ve sıcaklıkla kaplıydı. Nefesleri o nemli havada birbirine karışıyordu. İlk öpücüklerini hatırladılar; o garip anı ve atmosferi... Chen Yi onun yüzündeki su damlalarını sildi, onu kucağına aldı ve o narin yüzünü öptü. İçinden şükretti; evde sadece ikisi oldukları için, birbirlerine sığındıkları için şükretti. Her şeyin bir kaderi vardı.

Miao Jing'i odaya götürdü; saçlarını kuruttu, kıyafetlerini giydirdi. Ona böyle özenle bakmak hoşuna gidiyordu. Aldığı kremleri ve bantları mahcup bir tavırla ona uzattı; gece kulübünde duyduğu o tuhaf hikayeler yüzünden biraz endişeliydi.

Miao Jing eteğini çekiştirerek başını salladı.

Sonunda Chen Yi ona sokuldu; yatağa uzanıp onun acısını ve huzursuzluğunu dindirmeye çalıştı.

— 38 —

Yabani Köpek

O kocaman, darmadağın başı hala o toy delikanlılık izlerini taşısa da geniş omuzlarından aşağı süzülen kas ve kemik yapısı, antrenmanlı ve çevik bir bedenin kusursuz hatlarını çiziyordu. Keskin ve sert yüz hatlarında hem ciddi hem de haylaz bir ifade vardı; dürüst ama bir o kadar da küstah bir çekicilik... Islak dudaklarının kenarındaki o uçarı, davetkar gülümseme ve kondurduğu her busede kendi tadını bulması... Miao Jing'in karışmış, nemli saçlarını okşayıp kulağına insanı kızartacak sözler fısıldaması...

Aralarında hiçbir engel kalmadan birbirlerine sokulmuşlardı; yanakları birbirine değiyor, boyun boyuna vermiş halde öylece uyuyorlardı. Sanki yeni tutulmuş birer aşık ya da yılların eskitemediği bir karı koca gibiydiler. Akşam güneşinin altın rengi pırıltısı pencereden içeri süzülüyor, tenlerine vuran o hafif kızıllık her ikisini de görkemli bir ışık halesiyle sarıyordu. Adam, kollarının arasındaki kızı sessizce öpüyordu.

Chen Yi, eczaneye uğradığında korunmak için bir kutu bir şey de almıştı. İstediğini açıkça söylememişti; sadece yanağını kızın omzuna sürtmüştü. Bunca zaman birlikte yaşamış olmanın getirdiği o sessiz uyum, artık kemiklerine işlemişti.

Yüreklerindeki o tarif edilemez kederi ve boşluğu bir kenara itmişlerdi; o an sadece haz vardı. Karşısındaki kişi, hayatındaki en özel insandı; tüm sevinçleri, öfkeleri ve kederleri birbirine mühürlenmişti. Aralarındaki bu bağı sıradan duygularla tanımlamak imkansızdı; haliyle aldıkları keyif de bir o kadar yoğundu.

O gün Miao Jing neredeyse yataktan hiç çıkmadı. Adeta zorla yatağa mahkum edilmiş gibi tavana bakıp hayaller kurarken mutfaktan tıkırtılar geldiğini duydu. Chen Yi, neşeyle ıslık çalarak makarna haşlıyordu. Sonunda üzerinde hiçbir şey olmadan, elinde iki kase makarnayla içeri girdi. Miao Jing onun o tatmin olmuş, kaygısız ve asi halini görünce kendini tutamayıp gülümsedi. Adam bunu fark edince kız gülümsemesini saklamaya çalıştı ama Chen Yi sahte bir sertlikle yanına gelip neye güldüğünü sordu. Kız itiraf etmeyince, adam parmaklarıyla onun dudak kenarını çimdikledi; Miao Jing

kaçmaya çalışırken kendini yatağa bıraktı ama Chen Yi çevik bir hamleyle onu yakaladı. Uzun, tutkulu bir öpücüğün ardından saçlarını okşadı ve onu yemek yemesi için kucağına alıp çıkardı.

Miao Jing ilk kez onun elinden çıkan bir yemeği yiyordu. Tatsız tuzsuz makarnanın üzerinde iki tane az pişmiş sahanda yumurta ve bir önceki geceden kalan ördek budu vardı. Kız küçük lokmalarla yerken Chen Yi beğenip beğenmediğini sordu. Miao Jing tadının çok yavan olduğunu söyleyince, adam küstah bir tavırla dudak büküp hıhladı: "Sana yavan gelir tabii, makarnanın tuzu komple benim kaseme dökülmüş," diyerek kızın eskiden yaptığı aşırı tuzlu yemeklerin intikamını alırcasına ona takıldı.

Miao Jing neşeyle kahkaha attı. Hayatında nadiren bu kadar içten gülerdi; gözleri birer yıldız gibi parlıyor, yüzünde saf ve duru bir güzellik açıyordu. Chen Yi öylece kalakaldı, onu izlerken dayanamayıp tekrar bağrına bastı. Eğer Miao Jing, Miao Jing olmasaydı; normal, mutlu bir ailenin kızı olsaydı, kilometrelerce öteden bu şehre gelmek zorunda kalmasaydı, kendi çamaşırını kendi yıkayıp kendi karnını doyurmak zorunda kalmasaydı ve bu yaşta çekmemesi gereken onca acıyı çekmeseydi, acaba nasıl biri olurdu?

Ama o normal ve mutlu hayatı, Chen Yi de ona veremezdi.

Yemek bitmeden yine yatağın yolunu tuttular. Gençlik, bitmek bilmeyen bir enerji ve duygu seli demekti; ilişki artık bu noktaya gelmişken tüm dizginler koyuverilmişti. Bu büyüleyici yakınlık insanı içine çekiyor, dünyadan koparıyordu.

Yatakta yan yana uzanmış dinlenirlerken Chen Yi'nin telefonu çaldı. Kalkıp duşunu aldı, üzerini değiştirip çıkmaya hazırlandı. Miao Jing'e erkenden dinlenmesini, bir şey olursa mutlaka aramasını tembihleyip aceleyle çıktı. Kız, yatağın ucundan onun kapıdan süzülüp gidişini izledi. Yorgun bedenini zorlayarak kalktı, adamın tişörtünü üzerine geçirdi; kirlenen çarşafları ve kıyafetleri çamaşır makinesine attı. Makinenin uğultusunu dinlerken elindeki kabul mektubuna bakıp derin düşüncelere daldı.

Tüm günü evde yalnız geçirdi. Chen Yi ertesi gece yarısı ancak dönebildi. Üzerinden ağır bir alkol kokusu geliyordu; dudağının kenarında ve yanağında kanlı yara izleri vardı. Kendisi pek önemsemiyordu; doğrudan banyoya geçip yaralarına pansuman yapmaya başladı. Miao Jing dışarıdaki gürültüye uyandı; Chen Yi'yi aynanın karşısında yaralarına ilaç sürerken buldu. Bu adam zaten uslu duracak biri değildi; yıllardır vücudundan yara bere eksik olmazdı. Pamuklu çubuğu elinden alıp yaralarına kendisi bakmaya başladı. Chen Yi düz

bir sesle önemli bir şey olmadığını, sadece bir arıza çıktığını ve patronuna fırlatılan bir bira şişesine siper olduğunu anlattı.

Sonra kıza bütün gün ne yediğini, evde neyle vakit geçirdiğini sordu. Sıkıldıysa eğer, ona daha fazla yiyecek ve eğlenecek bir şeyler alabileceğini söyledi.

Miao Jing ifadesizce, sakince birkaç kelime etti ve odasına dönüp yattı. Chen Yi duştan çıktığında kızın kapısının kapalı, ışığının sönük olduğunu gördü. Kendi odasına gitmek üzereydi ki bir an duraksadı; elini uzatıp Miao Jing'in kapısını yokladı. Hafifçe itince kapı açılıverdi; kilitli değil, sadece aralık bırakılmıştı.

Nedeni ne olursa olsun, adamın kalbine tatlı bir sıcaklık yayıldı; kız onun dönmesini beklemişti, yanına gelmesini beklemişti.

Böylece her şey doğal akışında ilerledi ve birlikte uyudular. Ay ışığı altında kızın yüzünde diri, taze bir güzellik vardı; geceye ayrı bir şehvet katıyordu. Karanlığın gizlediği o bitmek bilmeyen hazlar, iliklerine kadar işliyor, yankısı rüyalarına kadar uzanıyordu.

Miao Jing yatakta miskin miskin yatarken, burnuna gelen sigara kokusuna rağmen ne kaşını çatacak ne de söylenecek dermanı kendinde bulabiliyordu. Chen Yi yatak başlığına yaslanıp sigara içmeyi, onunla havadan sudan konuşmayı severdi.

Çocukluklarından konuştular. Adam o zamanlar ne kadar huysuz ve kavgacı olduğunu, mahalledeki çocukları peşine takıp sokaklarda nasıl terör estirdiğini anlattı. En vahşi, en ele avuca sığmaz zamanlarıydı. Başına gelmedik iş kalmamıştı; yetişkinlerle kapışmalar, okulda milletin ödünü patlatmalar, gece yarısı mezarlıkta cesaret sınavları, dağlarda kaçamak kamplar...

Hikayeleri o kadar canlı anlatıyordu ki kız büyülenmiş gibi dinliyordu. O duru yüzündeki ifade o kadar etkileyiciydi ki Chen Yi sekiz-dokuz yaşındayken komşuların dedikodularını dinlediği zamandan bile daha dikkatliydi. Onun nasıl bu kadar sıra dışı şeyler yaşadığına şaşırıyor, bir yandan da içten içe kıskanıyordu. Kendisi çocukluğundan beri o kadar uysal, o kadar donuktu ki hayatı kupkuru bir çöl gibi geliyordu ona. Tek heyecanı, tek macerası bu adamla yaşadıklarıydı; onsuz koca bir hiçti hayatı.

Asıl kıskandığı ise adamın ergenlik yıllarıydı. O çılgın ve çocuksu flörtlerden bahsettiklerinde Miao Jing'in o asil ve soğuk havası yüzünden

etrafındaki taliplilerin yanına bile yaklaşamadığı ortaya çıkıyordu. Chen Yi ise daha ortaokuldan itibaren peşinde bir ordu kızla gezmişti; sonraki kadınları saymıyordu bile. Aralarındaki fark uçurum kadardı.

Chen Yi dudaklarının arasındaki sigarayla gülümsedi; o gülüşte tarif edilemez bir anlam vardı. Doğruyu söylemek gerekirse, evde o olmasaydı kim bilir ne kadar azgın, ne kadar ayarsız biri olup çıkardı. Ne zaman başladığını bilmese de kız onun için artık "farklı" bir varlıktı; uçurtmasının o görünmez ipi olmuştu, kalbini hayata bağlıyordu.

Ağzındaki dumanla eğilip kızı öptü. Bunca yıl onun için çektiği çileleri hatırlayıp ona "nankör küçük pislik" diye takıldı. Ciğerlerindeki dumanı kızın dudaklarına üfledi, sonra onun ağzındaki o tatlı dumanı geri emdi. Miao Jing kaşlarını çatıp dudak bükerek söylendi; bir gün bu sigaralar yüzünden geberip gideceğini söyledi. Adam ise pişkin bir tavırla, “Tamam,” dedi, “senin dudaklarındaki nikotinle öleyim o zaman.” Miao Jing dudaklarını sımsıkı kapadı, duman genzini yakınca yastığa gömülüp öksürdü. Adamın yüzünde hainceb ir gülüş belirdi, neşeyle ona takılmaya devam etti.

Hava bir anda yine ağırlaştı. Yastıkları arkasına dizip başını yukarı kaldırdı, sigarasından gevşekçe bir iki fırt çekti; yarı kapalı gözleriyle karşısındaki o büyüleyici manzarayı izledi. Keyifle dumanı savurdu.

O ince dumanın arasında Miao Jing saçlarını geriye attı; bakışları mahmur ve buğuluyordu. Adam hafifçe güldü, ağzındaki sigarayla ona “Çok zayıfsın be,” diye takıldı.

Sigarayı uzun parmaklarının arasına aldı, belirgin damarlı elini yatağın kenarına bıraktı. Küller yere dökülürken sigaranın ucundaki o kırmızı kor harlanıp sönüyordu. Arada bir o baş döndürücü nikotinden bir nefes çekip sonra kızın tatlı dudaklarına bir öpücük konduruyordu. Çok ölçüsüz, çok başına buyruk bir andı... Sonunda biten sigara yere düştü, süzülen o ince duman bir rüya gibi havaya karıştı.

Kız onun o baskın, sert ve hırçın korumacılığını seviyordu. Bu öyle insanı boğan cinsten, yumuşacık bir şefkat değildi. Sürekli birbirlerine laf sokuyor, didişiyorlardı; duyguları hiçbir zaman çok dibe vurmaz ya da o kederin içinde boğulmazlardı ama yine de kalpleri heyecanla çarpardı.

O tatlı günler su gibi akıp geçti. Yaşam ritimleri değişmişti; geç yattıkları için Miao Jing sabahları uykusunu alıyordu. Vücudundaki izler çok belirgin olduğu için dışarı çıkmak pek istemiyordu; gündüzleri uyuyor, kitap okuyor,

dizi izliyor ve ev işleriyle uğraşıyordu. Gece ise Chen Yi'nin gelmesini bekliyordu. Adam bu aralar çok yoğundu, sabah çıkıp gece dönüyordu ama ne kadar geç olursa olsun mutlaka eve geliyor, birlikte sarmaş dolaş uyuyorlardı.

Vaziyet gerçekten gerginleşiyordu. Chen Yi bir an önce Miao Jing'i göndermek istiyordu. Polis artık ağı çekmeye başlamıştı; Tengcheng'de şimdiden birkaç olay patlak vermişti. Önce Zhai Fengmao'nun tekelindeki et piyasasında rakipler ayağa kaldırılmıştı; iki grup da kendi çevrelerini kullanarak kesimhanelerde ve pazarlarda birbirine girmişti. Bir de emlak tarafındaki arazi kavgaları vardı ki orada resmen yumruklar ve sopalar konuşmuştu. Tüm oklar gizliden gizliye Zhang Shi ve Zhai Fengmao'yu gösteriyordu. Yakın bir gelecekte büyük bir çatışma çıkması kaçınılmazdı; polis de bu fırsatı kullanıp hepsini birden toplayacaktı.

Eğer şansları yaver giderse Zhai Fengmao'nun tüm kirli çamaşırlarını ortaya döküp arkasındaki o devasa ağı çökerteceklerdi; o zaman Chen Yi de bu işten yakasını sıyırabilirdi. Ama işler ters giderse, operasyon başlamadan deşifre olur ve bir kurban gibi harcanırdı.

O ihbar olayından sonra Miao Jing, Chen Yi'nin ne işler çevirdiğine pek karışmamıştı. O zamanlar Zhou Kan'an ve Chen Yi birer bahane uydurup kızı geçiştirmişlerdi. Şu an yapabileceği hiçbir şey yoktu ama adamın o telaşlı hallerini, ardı arkası kesilmeyen o tuhaf telefonları ve adamın her şeyi bırakıp koştuğu o meçhul olayları gördükçe Miao Jing'in içi içini yiyordu.

Chen Yi ona bir an önce eşyalarını toplamasını, gitmesini söyledi. Hiçbir maraz, hiçbir pişmanlık belirtisi yoktu; ne zaman döneceğini sormadı, tatillerde gelmesini ya da onu özleyeceğini söylemedi. Geceleri ne kadar tutkulu olurlarsa olsunlar, ağzından tek bir duygusal söz çıkmadı. Kız ona teşekkür etti; adam da bu teşekkürü kızın bedeni üzerinden, arzularını ve hislerini dökebileceği bir yol olarak kabul etti. Gitmesi gerekiyordu; en az dört yıl yoktu. Dört yıl sonrasını kim bilebilirdi? En iyisi şu anın tadını çıkarmaktı. Aralarındaki o karmaşık duyguları deşmemek, analiz etmemek konusunda sessiz bir anlaşmaya varmışlardı.

Bazen çok garip konulardan da konuşuyorlardı. Adam ona hayata dair, arkadaş seçimine dair pek çok tüyo veriyordu; derslerine çalışmasını, işine bakmasını tembihliyordu ama en çok erkeklerden bahsediyordu.

"İleride bir sevgilin olursa mutlaka korun. Bazı adamlar dışarıdan beyefendi gibi görünür ama içleri pistir, sakın onların lafına kanma. Gece

kulüplerinde kaç kadın hamile kalıyor, acısını hep kendileri çekiyor.”

“Bir adam sigara içiyorsa, sigarasına ve çakmağına bak. Çakmağı çok olan adamın eli kirli demektir. Serserilerden uzak dur; erkeklerin hepsi köpektir. Sen onlardan daha gaddar olmalısın ki peşinde kuyruk sallayıp dursunlar. İyi adamı kötü adamdan ayırmayı öğren. Zengin olanın karakterine bak; yoksa aşağılıklaştığında sınırı olmaz. Fakir olanı da avucunun içinde tutmalısın ki elinden kaçamasın.”

Bu sözler bir abinin kardeşine verdiği samimi öğütler gibiydi. Eğilip kızın yanağını öptü: “Siktir... Resmen bir hayvan gibi davranıyorum.”

Hem onunla bu kadar ileri gidip hem de erkek seçme dersi vermek... Akıl karı değildi.

Miao Jing’in göğsü daraldı, gözleri doldu. Başını adamın koluna yaslayıp o da ona tembihlerde bulundu: Serserilik yapmamasını, kadın peşinde koşmamasını... Hastalık kapıp iğrenç bir hale gelmemesini söyledi. Chen Yi onun ağzını kapadı; başka hiçbir kadını yoktu, sadece o vardı, sadece o.

Kim takardı sonrayı; o şimdiye bakıyordu.

“Kötü biri olma,” dedi kız ona kanun dersi verirken. Yasaklı maddelerden, kumardan, hırsızlıktan, kavgadan uzak durmasını istedi; hangi suçun kaç yıl cezası olduğunu, hapishane hayatının ne kadar korkunç olduğunu bir bir anlattı.

Chen Yi kızın üzerine kapaklanıp boğuk boğuk güldü; göğsü kızın bedeniyle birlikte sarsılıyordu: “Bakıyorum da bölümün hukuk olmadığı halde bayağı avukat gibi konuşuyorsun. Nereden biliyorsun bunları? Sence ben sadece bu işleri mi yapıyorum?”

Miao Jing sustu, gözlerini kaçırıp tek kelime etmedi.

“Güzel bir hayat kur kendine, Miao Jing. İyi yaşa,” dedi adam hem otoriter hem de şefkatli bir sesle. “Tengcheng gibi bu köhne yerle de benimle de artık bir işin kalmasın. Kendi büyük işlerimin peşine düşeceğim; sakın dönüp de ayak bağı olma bana.”

Kız gözyaşlarını tutamadı; adamın omzuna yaslanıp hıçkıra hıçkıra ağladı. “Tamam,” dedi hırsla.

Çok şey konuştular. Ortaokul son sınıftaki o olaydan, üniversite sonrasındaki o ayrılığa kadar... Adam ona defalarca gitmesini, dönmemesini söylemişti; işte o gün gelmişti sonunda. Kız da razı oldu; buraları pek özlemeyeceğini, bu sıcak ve sıkıcı şehirden nefret ettiğini söyledi.

Ayrılık vaktinden önceki son günlerde Miao Jing neredeyse evden hiç çıkmadı. Her köşeyi temizledi, yılların birikmiş hatıralarını zihnine kazıdı, valizini hazırladı. Gece yarılarından sabahlara kadar Chen Yi ile oturdu; onun kollarında aynı sigarayı paylaştılar, dumanların arasında tutkuyla öpüştüler. Sonra gözlerini açtığında hava aydınlanmış oluyordu; yatağın diğer tarafı boş, sadece geceki o fırtınanın izleri kalıyordu.

On yıldır yaşadığı bu odayı da boşaltması gerekiyordu. Miao Jing'in pek eşyası yoktu; birkaç lise kitabı, testler, eskimiş kıyafetler... Çoğunu götüremeyecekti. Chen Yi, "Bırak kalsın," dedi, "sen gittikten sonra ben hallederim." Topladığı topu topu küçük bir valizdi. Hayatı o kadar kısıtlıydı ki yanında götürmesi gereken değerli tek bir eşyası bile yoktu. Chen Yi birden Wei Mingzhen'i hatırladı; annesinden bir haber olup olmadığını, bu yaz memlekete gidip onu aramak isteyip istemediğini sordu. Ne de olsa öz annesiydi; artık üniversiteli olmuştu, eğer kavuşurlarsa bu güzel bir son olurdu.

Miao Jing başını salladı; şu an onu aramaya niyeti yoktu. Artık reşitti, bir aileye en çok ihtiyaç duyduğu o yaşları geride bırakmıştı. Tek dileği annesinin yaşıyor olması ve kendisi gibi iyi bir hayat sürmesiydi; bir daha hiç görüşmeseler de olurdu.

Üniversite eylülde açılıyordu ama Chen Yi onun ağustos ortasında gitmesini istiyordu. Yine de gönlü elvermedi; günleri uzattı da uzattı. Sonunda ağustosun sonuna tek bir tren bileti aldı. Kendi başına gidecekti; adamın işi vardı, onu uğurlayamayacaktı. Kızın gözlerini kaçırıp sustuğunu görünce, aynı şehre giden bir arkadaşı olup olmadığını sordu, belki birlikte giderlerdi. Chen Yi onun çocukluğundan beri ne kadar bağımsız olduğunu, kendi başının çaresine bakabileceğini biliyordu; tek başına gitmesine güveni tamdı.

Yine o en önemli anlarda yanında olamayacaktı. Miao Jing hayal kırıklığına uğramadı ama biletin alındığı gece adamın omzunu hırsla ısırdı. Chen Yi acıyla gülümseyip kızın dudaklarını öptü; Miao Jing de intikam alırcasına adamın dudağını patlattı. Kırmızı kan kızın dudaklarına bulaştı; o an Chen Yi bir anlığına kontrolünü kaybetti, bakışlarında kıza karşı derin bir öfke belirdi.

Gitmeden birkaç gün önce, Chen Yi öğle vakti aniden eve geldi. Kalkıp kalkmadığını kontrol etti, yiyecek bir şeyler getirdi. Kızın iştahsızca yemeğini yediğini görünce masaya bir banka kartı uzattı. Uzun parmağıyla karta iki kez

vurdu; şifrenin kızın doğum günü olduğunu söyledi ve kartı üniversiteye götürmesini tembihledi.

Sigarasından bir nefes çekip: "Biraz para var içinde, çok değil ama okul masraflarına yeter," dedi.

"Ne kadar?" diye sordu Miao Jing.

"On bin küsur." Bir an duraksadı: "Dört yıl sonuçta. Yetmezse kendin kazanırsın; artık üniversiteliler için iş çok, büyük şehirlerde fırsat çoktur. Tatillerde birkaç ay çalışsan bir sonraki yılın parasını çıkarırsın."

Tatillerde okulda kalıp çalışmasını istiyordu.

"Geri dönmemden mi korkuyorsun?" dedi Miao Jing doğrudan gözlerinin içine bakarak. "Hayatını karıştırmamdan mı?"

"Anca rahat nefes alacağım; gelip başımda dır dır etmenle mi uğraşacağım bir de? Kim öyle bir hayat ister?" dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Hem o zamana kadar yeni birini bulurum eve getiririm; senin o dik dik bakan gözlerin altında rahat edemeyiz, korkutursun bizi."

Miao Jing'in yüzü buz kesti: "Merak etme, gelmem."

İfadesizce sandalyesini itti, odasına yöneldi. Chen Yi arkasından seslenip kartı almasını söyledi.

"İstemiyorum."

"Neden istemiyormuşsun? Parasız nasıl okuyacaksın, nasıl arkadaş edineceksin?" Chen Yi kaşlarını çattı: "Al şunu işte. Ödeşmiş oluruz hem... Aynı yatağa girdik sonuçta... Kimsenin kimseye borcu kalmasın."

Ödeşmek... İşin içine para girince duygular geri plana itilmişti. Kız kendini vermişti, o da karşılığını veriyordu; kimsenin kimsede hakkı kalmayacaktı. Herkes kendi yoluna tertemiz gidecekti; kimse arkasına bakmayacaktı.

Peşinden gidip kartı eline tutuşturdu. Kız o ince plastik parçasına dokunurken dişlerini sıkıp "Teşekkürler," dedi; bu son iyiliği için ona teşekkür etti.

Chen Yi gülümseyerek kızın yumuşak saçlarını okşadı ve yine kapıdan süzülüp gitti.

İki gün boyunca eve uğramadı. Miao Jing onu aradığında işi olduğunu, evde uslu oturup sağa sola çıkmamasını söyledi ve telefonu sabırsızca kapattı. Sabaha karşı üçte dörde döndüğünde kıyafetleri kan içindeydi ve kendinden geçmiş gibiydi; gözleri kan çanağına dönmüştü. Duş alır almaz kızı

hırpalamaya başladı. Zaman o kadar kısıtlıydı ki... Ona hem baskın hem de şefkatli bir sesle "güzel kardeşim", "tatlı bebeğim" diye seslendi. On yıldır bu kadar şefkatli olduğu bir an olmamıştı; tüm biriktirdiklerini o ana sığdırıyordu.

Gidiş günü geldiğinde evde kaldı. Kızın odası pırıl pırıldı, pek bir şey kalmamıştı; gerisini o halledecekti. Evden çıktılar, onu arabayla istasyona götürdü. Perona kadar eşlik etti; tavrı oldukça rahattı, aradaki birkaç telefona cevap verdi. Hiç ayrılık hüznü yokmuş gibiydi.

Tren yavaşça perona yanaştı. Adam ellerini beline koymuş, o uzun boyu ve yakışıklı haliyle karşısında duruyordu; tavrında hala o serseri edası vardı.

"Tren geldi, hadi git bakalım."

"Chen Yi..."

"Abi de bana." Derin bir nefes aldı: "Miao Jing, on yıldır birbirimizi tanıyoruz, dile kolay."

Kız sessizce ona baktı: "Abi..."

Adam kızın o narin omuzlarına sarıldı, saçlarının arasına bir öpücük kondurdu ve sadece onun duyabileceği bir sesle adını fısıldadı; tıpkı yatakta o tutkulu anlarda olduğu gibi.

Tren yavaşça hareket etti. Kız camdan onun siluetini izledi. Göz göze geldikleri o an, adamın yüzünde ışıl ışıl bir gülümseme açtı; insanın ruhunu sarsan bir gülüştü bu. Ama o zifiri gözlerinde belli belirsiz bir pus vardı; kızın anlam veremediği, kışın suyun üzerindeki o ince buz tabakası gibi soğuk bir hüzün dalgalanıyordu.

Miao Jing'in gözlerinden yaşlar boşaldı. Tren hızlandıkça o siluet de kayboldu; o gülümseme bir hayal gibi uçup gitti.

Trende, ömrü boyunca dökmediği kadar çok gözyaşı döktü. Diğer yolcular şaşkınlıkla ona bakıyor, bu kadar genç bir kızın tek başına neden bu kadar çok ağladığına anlam veremiyorlardı. Peçete uzatanlara başını sallayıp gözyaşlarını sildi; donuk bir ifadeyle camdan dışarıyı izledi.

Vardığında okulun servis otobüsüne bindi. Chen Yi'yi arayıp sağ salim ulaştığını söyledi. Adamın tarafında gürültüden yer yerinden oynuyordu, muhtemelen bir KTV'deydi. Kulağını kapatıp "Tamam," dedi, "güzelce yaşa hayatını." İki kelime etmeden kapattı. Sonrasında ne bir kez aradı ne de bir hal hatır sordu.

Miao Jing elindeki o banka kartıyla ATM'ye gitti. Bakiyeyi gördüğünde gözleri yuvalarından fırladı: Kartta tam seksen bin Yuan vardı. Okulun yıllık harcı sadece beş bindi. Miao Jing'in o mütevazı hayatıyla bu para ona dört yıl boyunca krallar gibi yeterdi.

Sadece Chen Yi'nin telefonuna ulaşmak çok zorlaşmıştı. Daha sonra bunun nedenini de açıklamıştı: Bu para ona normal bir üniversite hayatı yaşaması için tam ucu ucuna yeterdi; yetmezse yine gidip çalışması gerekecekti. Paranın kaynağı temizdi, on sekizinden beri biriktirmişti; gönül rahatlığıyla kullanabilirdi. Bunu, o son iki ayda onunla birlikte olmasının bir tazminatı olarak görmesini istedi.

Miao Jing yumruklarını sıktı, yüzü bembeyaz kesildi; ona teşekkür etmek falan istemiyordu artık.

Bir süre daha kopuk kopuk iletişim kurdular. Duyguları iyice seyreltilmişti; adamın cevapları hep geç ve baştan savmaydı. Son telefon görüşmesi ise çok kısaydı: "Miao Jing, buraya kadar. Bir daha beni arama. Yanımda başka kadınlar var, işim başımdan aşkın, seninle uğraşamam artık."

Sonrasında Chen Yi numarasını değiştirdi ve bir daha ondan hiç haber alınamadı.

— 39 —

Kemik

Miao Jing şaka yapmıyordu.

O meyve bıçağı eski bir hatıraydı; on küsur yıl önce Chen Yi, Miao Jing'e yastığının altında saklayıp kendini korusun diye vermişti. Gümüş saplı, ağır, küçük ama çok keskindi; insanın parmağını bir anda kesiverirdi. Chen Yi'nin yanağında da gayet iyi iş görmüştü; Chen Yi'nin derisi ne kadar kalın olursa olsun, Miao Jing elini biraz bastırınca derisinin altından kan sızmaya başlamıştı.

Bu kadarlık bir acı Chen Yi için bir şey ifade etmezdi; kolu sargılı olsa da parmaklarıyla onun bileğini kolayca kavrayabilirdi. Ama Miao Jing'in o ciddi ve kararlı yüzüne bakınca, içindeki o serseri ruh uyandı; gülmemek için kendini zor tuttu. Bu ufaklık onun kim olduğunu, nelerden geçtiğini, nasıl bir hayat sürdüğünü biliyor muydu acaba?

Vay be, hastane yatağında ona bıçak çekmişti.

"Chen Yi!"

Onun pervasızca güldüğünü görünce kaşlarını çattı ve elini biraz daha bastırdı. Chen Yi'nin yanağında iğne batması gibi soğuk bir acı hissetti; kan damlası yanağından aşağı süzüldü. Miao Jing'in gözlerindeki o küstah gülümseme yavaşça kayboldu, yerini o bildik umursamaz tavra bıraktı.

"Beni öldürmek mi istiyorsun?"

Miao Jing o soğuk ve havalı duruşunu bozmadan çenesini kaldırdı: "Anlat bana!"

Chen Yi başını yana çevirip bıçaktan kaçmaya çalıştı: "Neyi anlatayım?"

"Her şeyi," dedi Miao Jing; sesi buz gibiydi. "Bilardo salonu neden yandı? Komiser Zhou neden ikide bir kapına dayanıyor? O bir cinayet büro amiri; bu bir adli vaka mı?"

"Ne bileyim ben, git ona sor. Tengcheng bu aralar sakin herhalde, polislerin canı sıkılıyor," dedi gevşekçe. "Şu bıçağı bir çek önce, ne bu halin? Kanadığımı görmüyor musun?"

Miao Jing kirpiklerini kırpıştırdı; dudakları bembeyazdı. Kanlı bıçağı hafifçe geri çekti ama sonra tekrar bastırdı. Bıçağın ucunu büyük bir ustalıkla yanağından çenesine doğru kaydırdı; o soğuk baskı Chen Yi'yi başını kaldırmaya zorladı. Bıçağın ucu tam adem elmasına dayanmıştı.

Tam bir tehdit.

O belirgin adem elması ince derisinin altında hızla inip kalkıyor, gümüş bıçağın ucunda küçük bir kan lekesi bırakıyordu. Bu sahne hem çok soğuk hem de garip bir şekilde çekiciydi; adrenalin tavan yapmıştı. Chen Yi bile içinden "Vay canına" dedi.

"Neden hep beni kovmaya çalışıyorsun?"

"Üniversiteye gittiğimde neden benimle iletişimi kestin?"

"Bu altı yıl boyunca neredeydin? Neler yaptın? Neden sonunda bir bilardo salonu açtın?"

Miao Jing'in yüzü hem asil hem de sertti; bıçağı tutan eli o kadar sabitti ki, bir an sonra gırtlağını keseceğinden kimse şüphe duymazdı.

"Ne gerek var sormaya? Sana anlatmıştım ya," dedi Chen Yi; hala yatakta yayılmış, umursamazca geriniyordu. Gözü komodindeki sigara paketine kaydı; canı fena halde sigara çekmişti. "Şu sigarayı ver bana."

"Önce sorularıma cevap ver," dedi Miao Jing; sesi tek düze ve buz gibiydi. "Chen Yi, yüzüme bakarak konuş."

Chen Yi bıçağı tamamen görmezden gelip bir "sabır" çekti. Dilini ağzının içinde gezdirdi, gözlerini hafifçe kısıp ona dik dik baktı: "Miao Jing, ben senin ağabeyinim; bana böyle davranmaya nasıl cüret edersin?"

Miao Jing ona öyle bir bakış attı ki; o bakış hem keskin hem de büyüleyiciydi. Chen Yi daha ne olduğunu anlamadan boynunda bir acı hissetti; soğuk ve yakıcı bir histi bu. Kan sızmaya başlamış, hastane gömleğinin yakasına bulaşmıştı. Miao Jing'in gerçekten vurduğunu anlayınca kaşlarını çattı: "Sen harbi ciddisin!"

"Ne ciddisi?" Miao Jing'in gözleri öfkeyle parladı; içinde birikmiş o uzun yılların hıncı ve hayal kırıklığı vardı. Kanlı bıçağı yavaşça aşağı kaydırdı; bıçağın ucu Chen Yi'nin gömleğinin ilk düğmesini nazikçe açtı. Bıçak şimdi göğsündeydi; Miao Jing'in dudaklarında belli belirsiz, soğuk bir gülümseme belirdi. "Sence yapar mıyım? Komiser Zhou ile aran iyi ya; polisi ara istersen... De ki, 'Bana bıçakla saldırdı'..."

Chen Yi'nin o geniş, esmer göğsü gözlerinin önündeydi. Teninin sıcaklığı ve gümüş bıçağın soğukluğu müthiş bir tezat oluşturuyordu. Chen Yi hiç korkmuyordu; aksine Miao Jing'in bu hali ona çok çekici gelmişti. O narin, bembeyaz kızın içindeki o karanlık ve vahşi güzellik onu etkilemişti.

"Polis mi?" dedi Chen Yi; yatakta iyice yayıldı. Hatta kolu sargılı olmasa ellerini başının arkasına koyup keyif çatacaktı. "Seni bunca yıl ben büyüttüm; beni ne hakla öldüreceksin? Sana bir borcum olduğunu da sanmıyorum. Seni nankör... Okullarda neler öğrettiler sana böyle? Hem beni nasıl öldüreceksin? Elimi kolumu bağlayıp yatağa mı mıhlayacaksın, sonra da yavaş yavaş mı deşeceksin?"

Bu sözler Miao Jing'e bir fikir vermiş gibiydi. Gülümsedi; parmaklarıyla onun sargılı kolunu nazikçe okşadı: "Tabii ki öyle değil."

Yatağın kenarına oturdu, ayakkabılarını çıkardı; üzerinde uzun bir etek vardı. Başını kaldırıp ona baktı; bakışları hem mahcup hem de imalıydı. Göğsüne doğru sokuldu; o tanıdık parfüm kokusu Chen Yi'nin burnuna doldu. Chen Yi onun yanına uzanacağını sanıp yana çekildi ama Miao Jing bir hamleyle onun üzerine, dizlerinin üstüne oturdu.

Bir cinayet mahallinden çok, bir baştan çıkarma sahnesine benziyordu.

Chen Yi: "..."

Miao Jing o küçük kanlı bıçağı yine elinde evirip çevirdi; bıçağı onun göğsüne bastırdı. Bıçağın ucu yavaşça aşağı inerken Chen Yi hafif bir acı ve garip bir heyecan hissetti. Miao Jing büyük bir dikkatle gömleğinin diğer düğmesini de açtı; o çizgili gömleğin altından Chen Yi'nin kaslı göğsü ve vücudundaki birkaç yara izi göründü.

Adrenalin tavan yapmıştı.

Chen Yi'nin gözleri simsiyah ve heyecan doluydu. Miao Jing ona bir bakış attı ve tane tane konuşmaya başladı.

"Komiser Zhou neden senin peşinde? Bir suç mu işledin? Bir davanın şüphelisi misin?"

"Tabii ki hayır," dedi Chen Yi hemen.

"O zaman ikiniz iş birliği mi yapıyorsunuz? Sen bir suç işledin de o seni mi koruyor?"

"Hayır!" dedi Chen Yi sertçe.

Cevap Miao Jing'i tatmin etmişti. Bıçağı biraz daha aşağı kaydırdı; ucu derisini hafifçe çizdi. Acı ona garip bir keyif veriyordu.

Bir düğme daha açıldı.

"Bu yıllar boyunca kimsenin bilmediği bir kötülük yaptın mı? Hırsızlık, gasp, uyuşturucu, cinayet, kaçakçılık?"

Chen Yi'nin gözleri parladı: "Sen yasaklamıştın ya, unuttun mu?"

"Ben yasakladım diye yapmadın mı yani?"

"Yapmadım!"

Miao Jing'in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Bir düğme daha açtı; Chen Yi'nin bakışlarıyla karşılaştı. Gözleri tuhaf bir şekilde parlıyordu.

"Başka kadınlarla gününü gün ettin mi?"

"Hayır."

"Gerçekten mi?"

"Hayır dedik ya! Sen her gün 'hastalık kaparsın' diye başımın etini yiyordun. Giderken de ağlayarak 'düzgün bir hayat kur' demiştin. Benim işim gücüm yok da kadınların peşinde mi koşacağım?"

"Ben gittikten sonra kaç sevgilin oldu?"

Chen Yi kaşlarını çattı; bu soru hoşuna gitmemişti. Bıçağın ucu biraz daha bastırınca yine o yakıcı acıyı hissetti.

"İki!"

"Kim onlar? Tu Li ve başka kim?"

"Bahis işinden tanıdığım bir kadın."

"Yalan söylüyorsun," dedi Miao Jing soğuk bir sesle. Bıçağı çevirmeye başladı. "Üniversiteye ilk başladığımda seni aramıştım; 'yanımda başka kadın var, beni arama' demiştin!"

"Yoktu," dedi Chen Yi; yüzü asılmıştı. "O zamanlar... kimse yoktu. Başımı kaşıyacak vaktim yoktu... Kadın düşünecek halde değildim."

"Neden yalan söyledin o zaman?"

"Derslerine çalışacağına beni arayıp durma diye. Ben orada nelerle uğraşıyordum, bir de seninle mi uğraşacaktım?" dedi dudak bükerek. "Amma derttin."

Miao Jing bir süre ona baktı, sonra gömleğinin son düğmesini de açtı. Chen Yi'nin o güçlü göğsü ve karnı tamamen ortaya çıkmıştı. Chen Yi de gururla kendine bir baktı; altı yıl önceki o toy çocuktan çok daha yapılı ve güçlüydü artık.

Bıçağın ucu karnından aşağı, pantolonunun beline doğru indi. Bir an duraksadı, sonra bıçağın ucuyla pantolonun bağcığını hafifçe kaldırdı ama devam etmedi.

Chen Yi'nin bakışları kararmıştı; vücudundaki o küçük yaraları hissetmiyordu bile. Çok daha güçlü bir his tüm bedenini sarmıştı.

Miao Jing yumuşak bir sesle sordu: "Beni hiç düşündün mü?"

"Düşündüm..."

"Ne kadar çok?"

Nefesi hızlanmıştı, gözlerinin kenarı hafifçe kızardı: "Çok..."

"Çok ne demek? Ne kadar süre?"

Adamın sesi boğuk ve derinden geliyordu; sanki bir sigaranın dumanı gibi odaya yayıldı. Bu bir tahrik miydi yoksa kalbinin derinliklerinden gelen bir itiraf mı, bilinmezdi: "Çok uzun süre... Her gün, her an, yıl be yıl... Sadece seni düşündüm."

— 40 —

Kemik

Bu sözler boğazından dökülürken sesi boğuk ve derindi; adeta bir bas hoparlör gibi titreşiyor, gizemli ve çekici bir tınıyla kalp tellerini titretiyordu.

Sözünün sonu henüz gelmişti ki Miao Jing'in yüzü buz kesti; elini kaldırıp hiç tereddüt etmeden yüzüne sert bir tokat indirdi.

Tokat sesi hem keskin hem de ağırdı; o kadar ani ve hızlı gelmişti ki, içinde büyük bir öfke ve kin barındırıyordu. Miao Jing'in avuç içiyle birlikte kolu bile uyuşmuştu. Bu beklenmedik hamleyle Chen Yi'nin yüzü sertçe yana savruldu; yanağında kıpkırmızı bir el izi belirdi. Meyve bıçağının açtığı kan iziyle birleşince... Ortada ne çekicilik kalmıştı ne de romantizm; sadece perişan ve utanç verici bir hâl vardı.

...

Bu ani tokat sahiden can yakmıştı. Chen Yi dişlerini sıktı, gayriihtiyari o "melun" yüzüne dokunmak istedi ama kolunu kaldırmakta zorlanıyordu; öylece kalakalmıştı, sersemlemiş gibiydi.

Onun tarafından... Tokatlanıp serseme mi dönmüştü?

Kalbindeki o ince arzular bir anda küle dönüp uçtu. Yakışıklı yüzü hafifçe çarpıldı, rengi hızla sararıp karardı; göğsü öfkeden alev alıyordu, bakışları karanlık ve tekinsizdi, elinde olmadan vahşi bir ifade takındı.

Anasını satayım!!!

Şu kız bir kere de normal davransa olmaz mıydı?

Karşısındaki o inatçı, buz gibi yüzü, soğuk ve keskin bakışları gördüğünde ve Miao Jing'in gözlerinde aniden beliren o kızarıklığı fark edince, Chen Yi'nin gözlerindeki ateş bir anda söndü. Gözlerini yarı yarıya kapatıp dişlerini gıcırdatmaya başladı.

Gıcır gıcır sesler geliyordu.

Bu hayatta ona böyle davranmaya cesaret edebilecek tek kişi buydu.

Miao Jing'in yüzü son derece soğuktu; bıçağın sivri ucunu kaldırdı, adamın kaşlarının arasına doğrulttu ve soğuk bir sesle meydan okudu: "Madem beni

bu kadar çok özledin, neden altı yıl boyunca hiç aramadın? Bunca yıl özlemekten bahsediyorsun ama başkalarıyla gönül eğlendirmekten de geri kalmamışsın. Döndüğümden beri seni kadınlarla kırıştırırken görmediğim gün olmadı."

Chen Yi dişlerini sıktı, bir daha sıktı. Yakışıklı yüzü kaskatı kesilmişti, şakaklarındaki damarlar fırlamıştı; kızı oracıkta boğma isteğiyle yanıp tutuşuyordu.

Burnundan sert bir ses çıkardı; kaşlarının arasındaki keskin ucu görmezden gelerek gözlerini açıp doğrudan ona baktı: "Neyi özleyecektim? Seninle yatmayı mı? Kafam sadece o işe mi basıyor sanıyorsun? Evet, yalan yok, düşünmedim değil. Ama sonra ne olacaktı? Hayat duracak mıydı? İnsan yaşamayacak mıydı? Başka ne bekleyebilirdim ki? Bayramda seyranda, her gün yolumu gözleyip beni yemeğe bekleyen kişiyi düşünsem suç mu? Yolda bir lise öğrencisi görsem, o zamanki o okul üniformalı nankör ufaklığı hatırlasam olmaz mı? Öz kardeş olmasak da, bunca yıl aynı hayatı paylaştık. Ben bir köpek beslesem, öldüğünde mezarında kemik yakarım; ellerimle büyüttüğüm birini düşünemez miyim yani?"

Sesi hafife alır gibi, umursamazdı ama içinde belli belirsiz bir burukluk, bir sızı vardı.

O da binlerce evin ışığının yandığı gecelerde bir sigara yakıyor, o inatçı kızı hatırlıyordu; birlikte geçirdikleri günleri, çöp toplamasını, onu motosikletle gezdirmesini, evcilik oynar gibi yaşadıkları o son çılgın günleri... Sonra sigarasını yere atıp üzerine sertçe basıyor ve uzaklardaki gölgelere doğru yürüyordu.

Chen Yi yüzünü öteye çevirdi, ona bakmadı; adem elması sertçe aşağı yukarı oynadı. Boynundaki kan henüz durmamıştı, aşağı doğru süzülüp perişan bir yara kabuğu oluşturmuştu.

Miao Jing gözlerini kapattı, bir süre sessiz kaldı; bıçağın ucunu indirdi, tekrar adamın beline getirdi ve pantolonunun bağcığını hafifçe kanırttı.

Chen Yi'nin artık o işlerde gözü yoktu, vazgeçmişti; bacaklarını oynatıp kızı üzerinden atmaya çalıştı.

Kızın gözlerinde buğulu bir ışık vardı; fısıldayarak sordu: "Senin gözünde ben neyim? Kız kardeş mi? Aileden biri mi? Yoksa sadece yattığın bir kadın mı?"

Adam uzun süre konuşmadı; sonunda alçak sesle, "Kim bilir," dedi. "İkimiz o evde her şeyi birbirine kattık. Öz kardeş olsaydık o işleri yapamazdık zaten. Sen beni ne yerine koyuyorsun? Herhalde öz ağabeyin değilimdir."

Bu, çarpık ve dizginsiz büyümüş bir ilişkiydi; duygular o kadar karmaşıktı ki, gençliklerinde birbirlerinin hayatındaki yerini tanımlamakta ikisi de zorlanmıştı.

Miao Jing'in ruh hali yavaş yavaş sakinleşti. Gür kirpiklerini indirip elindeki bıçağa baktı, mırıltıyla sordu: "Bunca yılımın nasıl geçtiğini biliyor muydun?"

"Nasıl geçti?"

"Üniversite ikinci sınıftayken annem bana ulaştı, gelip beni gördü. Karşımda saatlerce ağladı. Haber alamadığım o yıllarda aslında o da iyi gün görmemiş. O sigorta parasını bir adama kaptırmış, beş kuruşsuz kalmış, çok uzun süre sefalet çekmiş. Beni bilerek bırakıp gitmediğini, çaresiz kaldığını söyledi. Aslında beni bir kez gizlice soruşturmuş; o zamanlar lisedeymişim, okula gidiyormuşum, derslerim iyiymiş ve hâlâ o evde yaşıyormuşum. Yanında olmamdan çok daha iyi durumda olduğumu görmüş. Sonra durumu düzelince şimdiki kocasıyla tanışmış; memlekete dönmeden önce beni görmeye geldi, uzun uzun konuştuk. Benden özür diledi, bugünlere gelebildiğim için çok mutlu olduğunu söyledi. O zamandan beri onunla ara sıra görüşüyorum, bazen telefonlaşıyoruz."

"Okuldaki günlerim de güzeldi. Mühendislik okudum; bölümde erkek çok, kız azdı. Yurttakilerle aramız çok iyiydi, hocalar ve arkadaşlarım hep destek oldular. Okul çok güzel ve hareketliydi; kulüpler, etkinlikler derken dolu dolu geçti. Dersler de pek zorlamadı. Derslerin dışında staj yaptım, ek işlerde çalıştım; makyaj yapmayı, giyinmeyi öğrendim. Büyük küçük pek çok etkinliğe katıldım, çok ilginç insanlar tanıdım. Arkadaşlarımla gece yarısı gün doğumunu izlemek için dağa tırmandım, uluslararası fuarlarda gönüllü oldum, hocalarımla kahve içip projeler tartıştım. O hayatla eskisi arasında... Gerçekten dağlar kadar fark vardı, bambaşka bir dünyaydı... Sanki küçük bir arkta yaşayan minik bir balıkken aniden uçsuz bucaksız, ışıltılı bir okyanusa düşmüş gibiydim... Kimse nereden geldiğimi bilmiyordu, kimse geçmişimi bilmiyordu. Çok huzurlu, çok özgürdüm... O hayatı gerçekten çok sevdim..."

Eski günlerini hatırlarken ona baktı; dudaklarında bir gülümseme, gözlerinde sevinç parıltıları vardı. Bu ışıltı adama da bulaştı; Chen Yi kıza bakakaldı, kalbinde hem buruk hem de tatlı bir his belirdi, elinde olmadan o da sırıttı.

“Gördüm, her yıl burs alıyormuşsun, teknik yarışmalarda ödüllerin varmış.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Miao Jing, gülümseyerek.

“Okulun sitesinde listeler yayınlanmıyor mu sanki... İsimler, tablolar, haberler... Hatta bir etkinlikte fotoğrafın bile vardı. Kalabalığın içinde duruyordun, sadece yan profilin görünüyordu; zayıf, bembeyaz bir kız. Altına yorum yapmışlar, 'bölümün gülü' diye; çok güzel ama çok soğukmuşsun, tavlamak zormuş.” Tembelce iç geçirdi, sesinde hafif bir kıskançlık vardı: “Gerçekten de güzel yaşamışsın.”

Miao Jing tatlı tatlı gülümsedi: “İlk erkek arkadaşım peşimden iki yıl koştu. Çok iyi biriydi; neşeli, hayat dolu, insanı el üstünde tutan biri. İlk kez bir erkeğin böyle olabileceğini gördüm; temiz, terbiyeli, küfür nedir bilmeyen, nazik, geri adım atmayı ve alttan almayı bilen biri. Hiç kimseyle tartışmazdı, her hareketi insanı rahat ettirirdi.”

Chen Yi’nin yüzündeki o hafif gülümseme yavaş yavaş dondu; duygularını bastırmak için acilen bir sigaraya ihtiyaç duydu: “İyiymiş işte...”

Adem elması oynadı ama sözünün devamını getiremedi.

Miao Jing vücudunu biraz geriye çekti, bıçağın ucu aşağı inmeye devam etti, pantolonunu hafifçe araladı; cilveli gözlerle ona bakıp bıçağın ince yüzünü vücuduna dayadı, gizemli ve belirsiz bir gülüş kondurdu yüzüne.

Chen Yi’nin gözleri fal taşı gibi açıldı, yüreği ağzına geldi, beti benzi attı; bu kız onu hadım etmeye mi niyetliydi? İntikam mı alıyordu?

“Miao Jing... Bak ulan, ben sana yanlış bir şey yapmadım...”

“Şu an ne kadar paran var?” Miao Jing başını yana eğip çok ciddi bir tavırla sordu: “Sabit varlıkları sayma, bilardo salonundaki olay için harcanacakları da düş; elinde ne kadar nakit var?”

Adam kaşlarını çattı, kızın neyin peşinde olduğunu anlayamıyordu; korku içinde bir hesap yaptı: “Yüz yetmiş-yüz seksen bin kadar.”

“Hiç evlenmek için para biriktirmeyi düşünmedin mi?”

“Ne evlenmesi be? Chen Libin olup bir Chen Yi daha mı yetiştireceğim? Öldürün beni daha iyi,” diye alay etti. “Daha gencim, on yıl sonra bakarız.”

Miao Jing elindeki bıçağı süzdü: “O banka kartını sana geri verdim. İçinde biriktirdiğim iki yüz bin var; sana olan borcumu faiziyle ödedim say. Kartın şifresi değişmedi, parayı çekip harcarsın.”

“Mezun olalı kaç yıl oldu ki, nereden buldun o kadar parayı?” Şaşkınlıktan donup kalmıştı, sesi huzursuzdu: “Kim dedi sana o parayı oraya yatır diye?”

“Üniversitede burs aldığımı söyledim ya, ayrıca kendim de çalıştım. İşe girdikten sonra da biriktirdim; tüm birikimimi sana veriyorum.” Miao Jing duraksadı, bir an düşündü ve sonra sakince devam etti: “Chen Yi, hatırlıyor musun? Eskiden söylemiştim; bir gün sana olan tüm borcumu ödeyeceğim diye. Beni yanına aldığın, büyüttüğün, üniversite paramı verdiğin için teşekkür ederim. Bundan sonra sana hiçbir borcum kalmadı. Ödeştik, bitti.”

Adamın göğsü hızla inip kalkıyordu, nefesi daralmıştı: “Yani sen sırf borç ödemek için mi döndün?”

“Evet, bu kadar parayı biriktirmek kolay olmadı. Hazır Cen Ye meselesi çıkmışken, dönmek için bir fırsat bulmuş oldum.” Miao Jing’in sesi hafif iğneleyiciydi, soğukça gülümsedi: “Beni kovmak için o kadar dil döküp sabırsızlanmana gerek yok. Parayı güzelce sakla, benim kendi planlarım var. Gitme vaktim geldiğinde zaten gideceğim. Bu gidişimden sonra, yemin ederim hayatım boyunca bir daha Fucheng’e dönmeyeceğim, bir daha asla karşına çıkmayacağım, seninle hiçbir bağım kalmayacak.”

“Tamam ulan!! Öyle olsun!! Çok iyi!!”

Chen Yi gözlerini hırsla yumdu, bir daha konuşmadı. Vücudu yatağa yığılmış gibiydi; kalbinde iğne batması gibi ince ince yayılan bir sızı vardı.

Her hamlesiyle tam can evinden vuruyordu kızı.

Tek kişilik hastane odası bir süre sessizliğe gömüldü.

“Chen Yi.” Onu çağıran ses aniden yumuşacık ve uçucu bir hal aldı.

Adamın yüzü kireç gibiydi, ölü taklidi yapıp cevap vermedi.

Kız onu doğrudan öldürse daha iyiydi.

Üzerinde bir kıpırtı oldu; kemiksiz, yumuşacık eller hafifçe ona dokundu. Vücudu bu ani dokunuşla kaskatı kesildi; bu beklenmedik hazza karşı koyacak mecali yoktu ama bedeni kendiliğinden tepki veriyordu.

“Son bir kez?” Üzerine eğildi, o yumuşacık ve mis kokulu vücuduyla ona sokuldu: “Chen Yi? Ben de sık sık eski günleri hatırlıyorum...”

Çok nazik ve yavaştı; ruh ve ten, aşk ve kin sanki o an içinde eriyip gidiyordu. Dizginler kızın elindeydi, adam ise karanlık gözlerini dikmiş bakıyordu. Hastane yatağı dardı, kıyafetler çıkarılmamıştı ama bu kısıtlanmışlık hali tam da olması gereken kıvamı sağlıyordu.

Üst baş darmadağınık birbirlerine dolanmışlardı. Kız göğsüne yaslanmıştı, adam onun terli alnına bir öpücük kondurdu: "Bütün gücün bu kadar mı?"

Miao Jing'in bakışları buğulu ve yorgundu. Bir süre kucağında dinlendi, hafif hafif soluklandı; sonra tembelce doğrulup üzerini düzeltti ve banyoya gidip temizlendi.

Banyodan çıktığında yine o soğuk kanlı Miao Jing olmuştu. Yatağın yanına gitti, adamın sessiz ve hareketsiz bakışları altında çekmeceyi açtı, sigara paketini çıkardı, ağır ağır bir sigara yakıp Chen Yi'nin ağzına yerleştirdi.

Olaydan sonraki ilk sigaraydı; Chen Yi beceriksizce tuttu, yavaşça bir nefes çekti.

Uzun zamandır içmemişti; sigara acıydı, buruktu, geniz yakıyordu.

Kaşlarını çatarak, sessiz sedasız sigarasını içmeye devam etti.

Miao Jing parmaklarıyla uzun saçlarını tararken aniden bir şey hatırlamış gibi ona döndü: "Sahi, telefonumda bir şey var, dinlemeni istiyorum."

"Ne o?"

Telefonu sandalyeye bıraktı ve o ses kaydını açtı.

Odayı hafif cızırtılı, boğuk bir ses doldurdu; Zhou Kan'an ile aralarındaki konuşmaydı bu. Bilardo salonundaki yangından, Zhai Fengmao'nun kaçışından ve Chen Yi'nin tekrar Yunnan'a gitme planından bahsediyorlardı.

Chen Yi ağzında sigarayla öylece donakaldı; bir parça kül üzerine düştü ama fark etmedi bile.

Vay anasını...

Miao Jing.

Ne oyun ama!

Pencere kenarındaki o narin ve ince siluet, kollarını kavuşturmuş, sakin ve derin bakışlarla, kararlı bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Ortadan kaybolmanın sebebi bu muydu, Chen Yi?" Pencerenin önünde dururken yumuşak bir sesle sordu ve nazikçe gülümsedi: "Ben gittikten kısa süre sonra Fucheng'deki bir kavgada Bozai sakat kaldı, seninle irtibatım koptu, o gece kulübü mühürlendi... Tam iki yıl dört ay boyunca tamamen yok oldun. Yunnan'da mıydın? O kaçak Zhai denen patronla mı ilgiliydi? Bilardo salonundaki yangının senden intikam almak için çıkarıldığından mı şüpheleniyorsunuz? Yunnan, Myanmar, Altın Üçgen... Bu yerlerin uyuşturucu ve silahla bağlantılı olduğu kesin. O yıl seni uyuşturucu kullandığın için ihbar

etmiştim, telefon konuşmalarını duymuştum. Zhou Kan'an benimle irtibata geçmişti, sonra bana yardımı da dokundu. Sen kaybolduğunda beni teselli bile etti. O bir cinayet büro amiri, seninle bir bağı var ama seni tutuklamıyor... Chen Yi, yoksa sen polise mi çalışıyordun?"

Chen Yi kaşlarını çattı, mahcup bir ifadeyle sustu.

"Detayları öğrenmek istemiyorum, tüm o süreci bilmeye de niyetim yok. Hiçbirinin bir anlamı yok artık. Ama bu ses kaydını birine verirsem, sonun gelir, değil mi?"

Gözlerini yumuşakça ona dikti, bakışlarında derin bir anlam gizliydi.

"Miao Jing, sen harbi..." Duraksadı. "Sen harbi kafayı yemişsin."

Omuz silkti, eşyalarını toplamaya başladı; sesi çok sakindi: "Bir telefon açayım da Bozai gelsin yanına."

— 41 —

Yabani Köpek

Miao Jing’in üniversitedeki ilk yılıydı. Noel zamanı okulda şenlikler, sanat geceleri düzenlenmiş; Miao Jing bir sürü elma ve küçük hediyeler almıştı.

24 Aralık... Kutsal Gece, aynı zamanda Chen Yi’nin yirminci yaş günüydü.

Bu, Miao Jing’in ona ulaşmaya çalıştığı son seferdi. Numara çoktan kullanım dışı kalmıştı. Tengcheng’de hayat kaldığı yerden devam ediyordu; ulaşabildiği herkes "Yi Ağabey işlerini büyütmek için uzağa gitti," diyordu. Komiser Zhou bile benzer şeyler söylemiş, ona "Derslerine bak, endişelenme," diye nasihat etmişti.

Miao Jing bu gerçeği sessizce kabullendi.

Yollarının ayrılacağı zaten belliydi. Hayatlarındaki o düğüm çözüldüğünde, birbirlerine söyleyecek tek kelimesi dahi olmayan iki yabancıya dönüşecekleri aşikârdı. Üstelik o son konuşmada ipler kopmuştu; adam ona tek seferde seksen bin Yuan vermişti, bu para dört yıl boyunca bir daha ona muhtaç kalmaması için yeter de artardı bile.

İyi yanından bakılacak olursa; adam mertti, delikanlıydı. Kötü yanından bakılacak olursa; Miao Jing’e karşı merhametsiz ve duygusuzdu. Nihayetinde artık birbirlerine karşı hiçbir yükümlülükleri kalmamıştı. Her biri kendi yolunda, "dünyanın geri kalanında" kendi hayatını yaşayacaktı.

Miao Jing hayatına dört elle sarıldı. Büyük şehrin o fildişi kulesi, adeta bir ütopya gibiydi. Herkes kendine uygun bir toprak bulup orada kök salabilirdi. Üniversitede yine parlıyordu; hem güzel hem çalışkandı. Vakur, mesafeli ve bağımsız duruşuyla dikkat çekiyordu. Tatillerde eve dönmek yerine okulda kalıp ders çalışıyor ya da staj yapıyordu. Ne istediğini bilen, ayakları yere sağlam basan bir kızdı. Okulda seviliyor, hayatını ve derslerini büyük bir ustalıkla idare ediyordu. Bir mühendislik fakültesinde kız sayısının azlığı da eklenince, ışığı hiç sönmüyor, taliplileri kapısında kuyruk oluyordu.

Üniversite demek, elbette aşk demekti. Miao Jing’in peşinden koşan, ona yaklaşmaya çalışan ya da incelikler yapan pek çok genç vardı. Aralarında çok dikkat çekici olanlar da mevcuttu. Spor akademisinden bir çocuk vardı mesela; uzun boylu, yakışıklı, sert ve vahşi bir çekiciliği olan... Kaslı, atletik

vücuduyla adeta testosteron saçıyordu etrafa. Peşinde bir ordu arkadaşıyla gezerdi. Miao Jing'in oda arkadaşları bu çocuğa bayılıyordu ama Miao Jing oralı bile olmadi; ona göre bu tip "sıradan" birinden fazlası değildi.

Kendi fakültesinde ise çok sıcak kanlı ve neşeli bir genç vardı. Kulüp faaliyetleri ve dersler yüzünden sık sık Miao Jing ile yolları kesişiyordu. Birkaç kez nazikçe niyetini belli etmiş ama reddedildiğinde bunu bir centilmen gibi karşılayıp arkadaş kalmaya devam etmişti. Çok temiz, net ve dürüst bir çocuktu; aralarındaki o doğal ilişki Miao Jing'i rahatlatıyordu.

Oysa Chen Yi, uçsuz bucaksız bir okyanusun dibine çökmüş bir kaya parçası gibiydi; denizin en karanlık yerinde gizleniyordu. Miao Jing'in Tengcheng ile bağı her geçen gün biraz daha zayıfladı. Lise arkadaşlarıyla iletişim koptu, o küçük şehirden gelen haberler iyice azaldı ve sonunda tamamen kesildi. Eğer bilerek hatırlamaya çalışmazsa, Miao Jing o anıları, o kavurucu sıcaklıktaki şehri ve geçmişteki hayatını yavaş yavaş unuttuğunu hissediyordu.

……

Chen Yi, o iki yıl boyunca Yunnan sınırındaydı.

Miao Jing gittikten sonra, üzerinde daha önce hiç hissetmediği bir hafiflik ve özgürlük hissetmişti. Ayak bağı yoktu, omuzlarında yük yoktu. Evde onu bekleyen, aklını kurcalayan, onu endişelendiren ya da kavga edeceği kimse kalmamıştı. Bozai ve diğer çocukların yanında artık daha çok gülüyordu; ne kadar huzurlu olduğu her halinden belliydi.

Zhang Shi ve Zhai Fengmao için çalışıyor gibi görünse de aslında Komiser Zhou'nun içerideki adamıydı. "708" kod adlı bir operasyonun parçasıydı; emniyet, Zhai Fengmao üzerinden Tengcheng'deki tüm karanlık odakları tek seferde temizlemeyi hedefliyordu. Şehir merkezindeki o kentsel dönüşüm arazisi bahanesiyle pek çok olay tezgahlanmış, sonunda çeteler birbirine düşürülmüştü. Chen Yi bu süreçte çok sular bulandırmıştı. Hatta Bozai'nin bacağındaki o sakatlık, tam da o günlerde Chen Yi'nin yanındayken başına gelen bir kaza yüzündendi.

O büyük baskından sonra pek çok yeraltı grubu çökmüş, gece kulüpleri kapatılmış ve Zhang Shi gibiler devrilmişti. Fakat Zhai Fengmao, her zamanki kurnazlığıyla durumun kokusunu önceden almış ve Altın Üçgen'deki ana üssüne kaçmayı başarmıştı. Orada eski dostları, onun için daha önce canını dişine takmış adamları, silah ve uyuşturucu imalathaneleri onu bekliyordu.

Büyük patronun kaçmasıyla operasyon yarım kalmıştı; zira Tengcheng'deki silah ve uyuşturucu trafiğinin yarısı bizzat Zhai Fengmao'nun elinden geçiyordu. Chen Yi ve Komiser Zhou uzun ve derin bir görüşme yaptılar. Chen Yi, güya baskından "kaçan bir suçlu" kılığında Altın Üçgen'e, Zhai Fengmao'nun yanına sığınmaya gitti.

Hayat orada hiç kolay değildi. O tilki Zhai Fengmao, Chen Yi'ye hemen nasıl güvenebilirdi ki? Onu birkaç kez öldürmeye kalkıştı, türlü sınavlara soktu. Chen Yi o dönemde karanlığın en dibini gördü. Ölümle defalarca burun buruna geldi; yeraltı kumarhanelerinde çalışarak, kanını satarak, en aşağılık işleri yaparak hayatta kalmaya çalıştı. Tam bir yıl boyunca o sefaleti çekti ve sonunda Zhai Fengmao'nun güvenini kazanıp yanına girebildi. Kapıda nöbet tuttu, getir götür işlerine baktı, karın tokluğuna çalıştı.

Zhai Fengmao'nun yanında bir yıl geçirdi; bu süre zarfında kesik kesik de olsa Komiser Zhou ile iletişimini sürdürdü. Tengcheng emniyeti ve bölge polisinin ortaklaşa düzenlediği bir operasyonla Zhai Fengmao'nun inine girildi. Çatışmalar çıktı, mermiler havada uçuştu. Zhai Fengmao'nun yanındaki pek çok adam öldü. Zhai kendisi ve iki yakınıyla birlikte apar topar Güneydoğu Asya'nın derinliklerine kaçarken, Chen Yi sessizce ülkesine, kendi topraklarına geri döndü.

……

Miao Jing üçüncü sınıfa geldiğinde artık yeni hayatına tamamen alışmıştı.

O duru ve çocuksu yüzü, yerini şehirli, genç ve alımlı bir kadının yüz hatlarına bırakmıştı. Düşünceleri olgunlaşmış, dersleri ve stajları arasında bir denge kurmuştu. Kendini geliştirmeye vakit ayırıyor, kütüphanelerde sabahlıyor ya da spor ve seyahatle günlerini dolduruyordu. Sağlıklı, huzurlu ve kaygısız bir üniversite öğrencisiydi artık. Elbette o aynı fakülteden olduğu gençle de iyice yakınlaşmış, arkadaşlıktan öte bir bağ kurmuşlardı.

Okulun bahçesindeki ginkgo ağaçlarının yaprakları her yanı altın sarısına boyamış, bir yağlı boya tabloyu andıran o görkemli manzara, parıldayan güneşle birleşince ortaya rüya gibi bir güzellik çıkmıştı. Okuldaki her bir yüz, hayat fışkıran bir umudu simgeliyordu.

Böylesine güzel bir havada Miao Jing, arkadaşlarıyla spor sahasında tenis oynuyordu. Beyaz tenis kıyafetleri içinde vücudu narin ve esnekti; en basit haliyle bile gençlik ateşiyle büyüleyici görünüyordu.

Chen Yi, sadece bir kez gelmişti onun okuluna.

Sonbaharın sonlarıydı. Üzerinde çok ince kıyafetler vardı; sanki o kavurucu güneyden yeni gelmiş gibiydi. Toz toprak içinde siyah bir tişört ve kot pantolon... Bakışlarında o vahşi ve asi ifade hala duruyordu. Başına gri, eski bir beyzbol şapkası geçirmiş, elinde hırpalanmış bir ceket tutuyordu. O uzun, yapılı boyu ve çevik adımlarıyla, her halinden yakışıklı ve sert bir delikanlı olduğu belli oluyordu.

Okulu bir uçtan bir uca gezdi. Uzaktan o kalabalık spor sahasına baktı ve o silueti anında seçti. Güneş ne kadar parlaktı öyle; o genç, hayat dolu bedenler ve o kaygısız kahkahalar... Yanına gitmesine gerek yoktu; bu hayatın ne kadar saf ve güzel olduğunu uzaktan da hissedebiliyordu.

Gözlerden uzak bir köşeye oturup bir süre onu izledi. İçinde tuhaf bir huzur vardı. Bu "ziyaretin" tadını çıkarırken keyifle bir sigara yaktı. Sigarası bittiğinde ayağa kalktı; o yakışıklı kaşları hafifçe çatıldı, izmariti yere atıp botuyla üzerine sertçe bastı. Ufka doğru bakıp o keskin dumanı dışarı bıraktı ve sessizce veda etti:

“Miao Jing... Ben gidiyorum.”

Kimse bilmeyecekti; o iki yıllık karanlık zindanda, Chen Yi’yi hayatta tutan tek şey bu kızdı.

Şimdi ise... Artık kimsenin kimseye ihtiyacı kalmamıştı.

Kapıya doğru hızla birkaç adım attı, sonra birden geri döndü. Yerden o izmariti aldı ve yol kenarındaki çöp kutusuna attı. Okulun ıssız bir köşesine yürüdü; o güçlü kollarını duvara dayayıp bir hamlede duvardan atlayarak okuldan çıktı.

Chen Yi Tengcheng’e döndü ve kendine yeni bir hayat kurmaya başladı.

……

Kışın kar yağdığında, Miao Jing’in "ilk" erkek arkadaşı oldu.

"İlk" diyordu ama bir türlü o "ilk aşk" kelimesini ağzından çıkaramıyordu. Zira hayatındaki o ilk ve en masum uyanışın sahibi bambaşka biriydi.

Erkek arkadaşı, peşinden koşanlar arasındaki en mükemmel adaydı. Kibar, centilmen; onun özel günlerini, doğum gününü asla unutmayan, sürekli küçük sürprizler yapan bir çocuktu. Romantik ve zevkliydi; Miao Jing’in her ihtiyacıyla yakından ilgileniyordu. Yatakta da bir o kadar düşünceli ve nazikti. Birlikte "bir ilişkide yapılması gereken yüz küçük şeyi" birer birer yapmışlardı; tam bir örnek çifttiler.

Bu çocuk Miao Jing'e sevginin ne olduğunu, nasıl sevilmesi gerektiğini, karşısındakini nasıl düşüneceğini öğretmişti. Miao Jing de sevilmekten, birinin ona değer verdiğini hissetmekten memnundu. Büyük bir aşkın içinde gibiydi; içinde hem berrak hem de acemi bir heyecan vardı. Onu her geçen gün daha çok seviyor, ona daha çok güveniyordu.

Her şey mükemmel görünüyordu. Hayatın geri kalanını böyle sürdürmeliydi, değil mi?

İlişki derinleştikçe, Miao Jing kendindeki o garipliği ancak hayatlarına tamamen dahil olduklarında fark edebildi.

Huzurlu aileler, karakterli çocuklar yetiştirirdi. Erkek arkadaşının çok mutlu bir yuvası vardı; ortaokula giden bir kız kardeşi de cabası. Miao Jing sürekli onun aile anılarını dinliyor, ailesine duyduğu o derin sevgiyi ve bağlılığı görüyordu. Bayramlarda, tatillerde birbirlerine aldıkları hediyelerle o kadar sıcak ve imrenilecek bir aileydiler ki...

Sohbet ederken konu ister istemez Miao Jing'in ailesine ve geçmişine geliyordu. Miao Jing onunla en mahrem anlarını paylaşabiliyordu ama geçmişinden bahsetmeye gelince dili tutuluyordu. Kimsenin o günleri bilmesini, kimsenin o hayata müdahale etmesini ya da geçmişine dokunmasını istemiyordu. O günler, sadece kendine saklayacağı karanlık bir sır olarak kalmalıydı.

Erkek arkadaşı kız kardeşiyle görüntülü konuştuğunda, kızın neşeyle "Abi!" diye bağırışını duyduğunda Miao Jing bir anda dalıp gidiyordu. İçini bir sızı kaplıyor, huzursuz oluyor ve kaçmak istiyordu. Çocuk, sevgilisini ailesiyle tanıştırdığında ve onlar Miao Jing'e tüm samimiyetleriyle kucak açtığında, kız panikliyor, ne yapacağını bilemiyordu. Kendi duygularını nasıl ifade edeceğini hiç bilmiyordu.

Miao Jing sık sık randevulaşmaktan da hoşlanmıyordu. Masraflarını kendi bursu ve işinden gelen parayla karşılıyordu. O banka kartındaki paraya, çok acil bir durum olmadıkça dokunmaya hiç niyeti yoktu. O parayı harcayarak gezmek, yemek yemek ya da tatile çıkmak ona göre değildi. ATM ekranında o rakamı gördüğü her an, kaçıp gitme isteği duyuyordu.

Erkek arkadaşıyla geceyi birlikte geçirdiklerinde, o şefkatli ve zarif anların tadını çıkarabiliyordu ama bazen hayal meyal de olsa onun daha baskın olmasını diliyordu. Arkasından sarılıp konuşmasını, kulağına fısıldarken öpmesini istiyordu. Dudaklarında o sert ve keskin tütün kokusunu hissetmek,

vantilatörün gürültüsü altında kan ter içinde kalana, dermanı tükenene kadar o sarsıcı hazzı yaşamak istiyordu.

Aradan o kadar zaman geçmişti, kimseye Chen Yi'den bahsetmemişti bile.

Onu düşünmediği tek bir gün yoktu. Her gece zihninde bir sahne canlandırıyordu; o ilk karşılaşma anı... Zaman, mekân ve neden sürekli değişiyordu. Bazen hiç tanışmıyormuş gibi yanından geçip gidiyorlardı, bazen durup iki kelime ediyorlardı. Bakışları, hareketleri, yanlarındaki insanlar... Her şey, bir filmin donmuş karesi gibi en ince ayrıntısına kadar işlenmişti zihnine.

Zamanla erkek arkadaşı da o nazik ve mesafeli dış kabuğun altında soğuk, kopuk ve huzursuz bir yan olduğunu fark etti. Miao Jing kendini açmıyordu; adam onu bir türlü tam olarak tanıyamıyordu.

……

Miao Jing o kış, Bahar Bayramı'nda erkek arkadaşının ailesinin yanına gitmeye karar verdi. Fakat o ailenin boğucu sıcaklığına ve o imrenilecek huzuruna gerçek anlamda tanık olduğunda, içinde bir kaçma isteği uyandı. Kalabalığı sevmiyordu, aile içi o aşırı samimiyetten hoşlanmıyordu; bu huzur ona kendi hayatıyla arasındaki o devasa uçurumu hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Nedense o soğuk ve ıssız evi özlüyordu. Kendisi mutfakta yemek yaparken onun masada sandalye tamir etmesini... Merdivene çıkıp ampul değiştirirken adamın öfkeyle gelip onu aşağı indirmesini... Koltukta yan yana oturup pasta yerken film izlemelerini... Ona yaptığı o zehir gibi tuzlu makarnaları... O buz gibi kavgalarını ve adamın o çaresiz, öfkeli halini...

Onun da bir abisi olmuştu bir zamanlar. Ona bazen iyi, bazen kötü davranan; birbirlerine muhtaç oldukları o günlerde ona para kazanmayı öğreten... Onu motosikletine bindirip rüzgarla tanıştıran, bacağı kırıldığında inşaatlarda çalışıp okul parasını kazanan... Kurs çıkışlarında okul kapısında onu bekleyen, veli toplantılarına katılan... Bardaktan boşalırcasına yağmur yağan o gecede kucağına oturup öpüştükleri o adam... Nehir kenarında ona sarılıp yanağını öpen, ona hem karmaşık bir şefkat hem de derin bir tutku veren o adam... Ama aynı zamanda onu hırpalayan, okul kapısında yolunu kesen, bir başına bırakıp giden, evden kovan, doğum gününü unutan, sınavlarını hiçe sayan ve sürekli "Defol!" diye bağıran... Ve sonunda izini tamamen kaybettiren o adam...

Sanki yıllar sonra nükseden bir sıtma nöbeti gibiydi bu; tekrarlayan titremeler ve yüksek ateş... Kendi bağışıklığıyla buna direniyordu ama bu histen kurtulmak imkansızdı. İyileştiğini sandığı her an hastalık yeniden nüksediyor, onu tamamen iyileşmekten mahrum bırakıyordu.

O bayramdan sonra erkek arkadaşından ayrıldı.

Bedeninin derinliklerinden gelen bir ses sürekli onu çağırıyordu. Geri dönmesini, arkasına bakmasını istiyordu.

Miao Jing bu durumunu gençliğine, tecrübesizliğine ve az insan tanımış olmasına bağladı. Dördüncü sınıfta staj yapıp işe başladığında, gerçek dünyanın kapıları ona açıldı. İmrenilecek bir işi ve maaşı vardı; birbirinden başarılı insanlar ve karmaşık hikayelerle tanıştı.

Belki de lüks mağazalardan alınan o pahalı elbiselerin verdiği tatmin, yol kenarındaki bir tezgahtan rastgele seçtiği o elbiseyi giydiğinde, yanında o çatık kaşlı adamın "Sana en çok bu renk yakışıyor," deyişindeki o basit hazla boy ölçüşemezdi. O elbiseyle motosikletin arkasına atlayıp şehri turlamak bambaşkaydı. O şık davetlerde yediği en pahalı yemekler ve şaraplar, yarım ay boyunca yediği o sade makarnaların; adamın dışarıdan getirdiği o soslu etlerin ve tavuk butlarının yerini tutamazdı. O janti, başarılı iş adamlarının önüne koyduğu imza dosyalarındaki "C.Y" harflerini gördüğünde, ister istemez bu ismi "Chen Yi" diye okuyordu.

Daha başarılı, daha karizmatik bir sevgili buldu; Cen Ye'ye sırılsıklam aşık olacağını, onun içinde kaybolup gideceğini sandı. Tutkulu bir aşk ve dünyevi bir başarı kapısındaydı ama yine de o adamın kollarındayken, dudaklarındaki tütün kokusunu arzuyla içine çekiyordu.

"Sigara kokusunu çok seviyorsun galiba?"

Hayır.

O sadece o adamı seviyordu.

Şu an her şeye sahipti, neden hala o darmadağın geçmişi düşünüyordu ki?

……

Tengcheng'e dön.

Ya geri dönüp o bataklığa gömül ya da geri dönüp her şeyi tamamen koparıp at.

Miao Jing günlerce düşündü, sahneleri kurdu, ihtimalleri hesapladı. Hatta para verip onun hakkında bilgi bile toplattı. Hala Tengcheng'deydi, evlenmemişti.

Trenden inip Tengcheng toprağına ayak bastığı o an, şehrin o tanıdık kokusu ve nemli sıcağı onu yıllar öncesine götürdü. Bu topraklarda geçirdiği o huzurlu, donuk ve acı dolu günlere...

Eski evine gidip o kapıyı zorladığında, tüm sonları çoktan göze almıştı.

Kendi odasında eski eşyalarını bulduğunda, onlara sarılıp uzun uzun ağladı.

"Geldin mi?"

"Tavuk suyu çorbası içer misin? Bir kase doldurayım sana."

Miao Jing yumuşacık gülümsedi.

— 42 —

Kemik

Miao Jing, Bozai'yi arayıp gelip Chen Yi'nin başında beklemesini söyledi. Chen Yi hastanede tek kişilik bir odada kalıyordu; güvenlik gerekçesiyle yanından kimsenin ayrılmaması gerekiyordu.

Chen Yi yoğun bakımdan normal odaya alındığından beri Miao Jing onunla bizzat ilgilenmişti. Şimdi Bozai gelince, ona birkaç talimat verdi ve çantasını alıp arkasına bile bakmadan odadan çıktı.

Birlikte olduktan sonra öylece çekip gidiyor muydu yani?

Chen Yi yatakta yayılmış yatıyordu; hastane gömleğinin sadece bir düğmesi ilikliydi. Bozai ona bir baktı, bir daha baktı ve aniden gerildi: "Yi Abi, suikastçı mı geldi?"

"Ne suikastçısı lan!"

Yatağın kenarında kanlı bir meyve bıçağı duruyordu. Vücudunun birkaç yerinde çizikler vardı ve kanlar kurumuştu; saçları darmadağın, kıyafetleri perişandı. Ama o perişan halinin altında, ruhundan taşan bir tatmin ve tembellik okunuyordu.

"O zaman üzerindeki bu yaralar ne?" Bozai, bugünlerde Komiser Zhou tarafından çok sorgulandığı için biraz evhamlıydı.

"Önemli bir şey değil," dedi Chen Yi geçiştirerek. "Elma soyarken elim kaydı, birkaç yara bandı bul getir yeter."

Komodinin üzerinde yarısı soyulmuş elma sapasağlam duruyordu, üzerinde tek bir diş izi bile yoktu. Bozai tam itiraz edecekken Chen Yi ona bir ters bakış attı; susup köşede telefonuyla oynamasını işaret etti.

Chen Yi'nin aklı ne yaralarındaydı ne yanan bilardo salonunda ne de Zhou Kang'an'ın intikam teorilerindeydi. Miao Jing'i çözemiyordu. Miao Jing onun işleri hakkında hiçbir şey bilmezdi, o da asla açık vermemişti. Ama o ses kaydını nasıl almıştı, Zhai Fengmao ile arasındaki meseleyi nasıl tahmin etmişti? Bu kız ne dolaplar çeviriyordu?

……

Miao Jing hastaneden çıktı, yol kenarındaki bir ağacın altında uzun uzun düşündü. Sonunda emniyete gidip Zhou Kang'an'ı buldu.

Tavırları oldukça nazik ve mesafeliydi; "Komiser Zhou," diyerek selam verdi. Hal hatır sormaya fırsat bırakmadan, görüşme odasında o ses kaydını Zhou Kang'an'ın önünde oynattı.

Pek de hayra alamet gelmemişti.

"Komiser Zhou, bana daha önce birkaç kez yardım ettiğinizi hatırlıyorum. Chen Yi'ye ulaşamadığımda size başvurmuştum. O zaman bana verdiğiniz cevabı hâlâ unutmadım; her şeyin normal olduğunu, ortada bir sorun olmadığını söyleyip beni teselli etmiştiniz. Ama bu kaydı dinleyince, o zaman bana yalan söylediğiniz, benden çok şey sakladığınız açıkça görülüyor."

Ciddi ve kararlıydı; sesi sakin ama sorgulayıcı bir tondaydı.

Zhou Kang'an bu kadar doğrudan bir yüzleşmeye hazırlıklı değildi. Yüzündeki ifade nezaketten şaşkınlığa, oradan da çaresizliğe evrildi. Miao Jing'in ne yapmaya çalıştığını kestiremiyordu. Ellerini birbirine sürterek, "Miao Jing... Bu mesele..." dedi.

Anlatması uzundu; dava hassas bir konuydu ve herkesin kendine göre haklı sebepleri vardı. Ama bu genç kız... Hastaneye gittiğinde çok nazik görünüyordu, yüzü solgun ve bitkindi; nasıl olmuş da o ses kaydını alabilmişti? Hiç de göründüğü gibi biri değildi.

"Bu kayıt..."

"Sadece Chen Yi için endişeleniyorum. Bana hiçbir şey anlatmıyor, hiçbir şey bilmemi istemiyor."

Miao Jing hassas konularla pek ilgilenmiyordu; yangın davası henüz sonuçlanmamıştı ve daha fazla soru sormaya da niyeti yoktu. Bir süre sustuktan sonra Zhou Kang'an'ın önünde hafifçe eğildi: "Önce bana gösterdiğiniz ilgi için, sonra da bunca yıl ağabeyime göz kulak olduğunuz için teşekkür ederim."

"Rica ederim, görevimiz."

Aslında bu iki kardeşin arasındaki bağı en iyi Zhou Kang'an biliyordu. Eskiden Chen Yi'nin en büyük korkusu Miao Jing'in bu işlere bulaşmasıydı; o üniversiteye gittiğinde Chen Yi, Zhou Kang'an'a gizli gizli defalarca hava atmıştı.

Miao Jing lafı uzatmadı, biraz düşündükten sonra temkinli bir tonda sordu: “Komiser Zhou, size birkaç soru sormamda sakınca var mı? Eğer gizliyse sadece 'evet' veya 'hayır' demeniz yeterli.”

“Sor bakalım.”

“Chen Yi bir devlet görevlisi değil, polis değil; hiçbir resmi sıfatı yok, değil mi?”

“Doğru.”

“Bugüne kadar yaptıkları yüzünden gözaltına alınma, tutuklanma, dava açılma veya özgürlüğünün kısıtlanması gibi bir durumla karşılaşır mı?”

“Kesinlikle hayır,” dedi Zhou Kang’an net bir tavırla. “Aksine, ona teşekkür borçluyuz.”

Aslında o bilardo salonu, muhbirlik hizmetinin bir nevi ödülüydü. Chen Yi bahislerden para kazanıyordu; işi çok ileri götürmediği sürece Zhou Kang’an da buna göz yumuyordu.

“Peki, o Yunnan meselesi... Chen Yi’nin hâlâ müdahil olması gerekiyor mu? Ya da ileride tanıklık yapması gereken bir durum var mı?”

“Teorik olarak hayır,” diye mırıldandı Zhou Kang’an. “O artık bizim işimiz...”

Miao Jing son sorusunu sordu: “Yani istediği hayatı yaşayabilir mi? İstediği her şeyi yapabilir mi? Tengcheng’den ayrılabilir mi?”

Zhou Kang’an şaşırdı: “Elbette.”

“Peki, can güvenliğini sağlayacak mısınız?” diye sordu Miao Jing kederli bir sesle. Telefonundaki ses kaydını Zhou Kang’an’a doğru uzattı: “Hiçbir sır sonsuza dek saklı kalmaz; mesele tam olarak kapanmadığı sürece o tehlikede demektir. Eğer gerçekten intikam alınmaya çalışılıyorsa, Komiser Zhou, geçmişte yaptığı onca tehlikeli iş hatırına ona polis koruması sağlayabilir misiniz? Hastaneye daha fazla kamera takılabilir mi? Daha güvenli bir odaya alınabilir mi? Kendini koruması için ekipman verilebilir mi? Onun güvende olmasını istiyorum; çok güvende, hiçbir tehlike olmadan yaşamasını.”

“Yangın davasını hâlâ araştırıyoruz; bu süre zarfında onu yakından izleyeceğiz, için rahat olsun. Hastaneye yirmi dört saat nöbetçi dikeceğiz, güvenliğini mutlaka sağlayacağız...”

Zhou Kang’an, Miao Jing’i uzun süre teselli etti. Eğer yangın gerçekten Zhai Fengmao’nun emriyle çıkarıldıysa, bu ipucunu takip edip o kaçak balığı yakalamayı ve davayı tamamen kapatmayı umuyorlardı.

Miao Jing kesin bir cevap alınca biraz rahatladı ve emniyetten ayrıldı.

……

Kısa bir süre içinde Miao Jing çok şey düşündü. Tengcheng'deki o sıradan hayatı, yoğun bakımdaki cihazların o düzenli sesini... Telefonundan haberlere baktı ve sonunda Cen Ye'yi aradı; yarım saatten fazla konuştular.

Eski çalıştığı yer tanınmış bir uluslararası gruptu; referansı oldukça güçlüydü. Miao Jing, Cen Ye'den kendisine sektörde yeni bir iş bulması için aracı olmasını istedi. Cen Ye, onun bu kararına anlam veremedi.

"Vakit çok dar, yıl sonu geldi; prosedürleri yetiştirmek zor."

Miao Jing'in sesi yumuşaktı ama tavrı kararlıydı: "Buradaki istifamı verdim, birkaç kafa avcısıyla da görüştüm. Ama siz üst yönetimdesiniz, çevreniz geniş; bana son bir kez yardım edin."

"Öyle mi?" dedi Cen Ye telefonda kaşlarını çatarak. "Neden bu kadar acele ediyorsun? Nereden çıktı bu karar?"

Miao Jing dudaklarını ısırdı, sesi kederliydi: "Çok önemli bir sebebi var. Eğer olmazsa sorun değil, başka bir yol bulurum."

"Yarın merkezle bir toplantım var, tanıdıklara bir sorarım. Ama boş pozisyon olsa bile yeri pek iyi olmayabilir... Eğer çok acelen varsa, hazırlan; şirkete geri dön, İK girişini tekrar yapsın."

"Size gerçekten minnettarım." Miao Jing, Cen Ye'ye defalarca teşekkür etti. Cen Ye biraz daha konuşmak istiyordu ama telefon yüzüne kapandı; şaşırıp kaldı, sonra kendi kendine gülümseyerek omuz silkti.

Hastanede Bozai bir an bile ayrılmadan başında bekliyordu. Miao Jing her gün ziyarete geliyordu ama odada kalıp Chen Yi ile ilgilenmiyordu; genellikle kapının önündeki bankta oturuyor, bilgisayarıyla çalışıyordu. Arada bir telefonla konuşurken o kendine has, duru sesiyle bazı teknik terimler kullandığı duyuluyordu.

Bozai ve Chen Yi içeride kağıt oynarken koridordaki sesleri duydular. Bozai bir süre dinledikten sonra Chen Yi'ye bir bakış attı.

"İngilizce konuşuyor, bayağı da keyifli görünüyor, gülüyor falan. Ne diyor acaba? Tek kelime anlamıyorum."

"Ben ne bileyim," dedi Chen Yi; yüzünde ve boynunda yara bantlarıyla asık suratlı bir şekilde oturuyordu. "Git söyle, gitsin ofisinde çalışsın. Hastanede gürültü yapıp uykumu kaçırmasın."

“Tamam abi.”

Miao Jing gerçekten de hastaneden ayrıldı; yarım kalan istifa işlemlerini tamamlamak için şirkete, eşyalarını toplamak için de yurda gitti. Lu Zhengsi ona yardım etmeye geldi; Miao Jing bu sırada elindeki işleri de ona devretti.

Chen Yi’nin yangında bayılması, Miao Jing’in istifa edip gitmesi... Lu Zhengsi gerçekten üzülmüştü. Yarım yıl içinde olaylar o kadar hızlı ve tuhaf gelişmişti ki insan ne tepki vereceğini şaşırıyordu.

“Küçük bir hediye, umarım kabul edersin. Bana verdiğin destek ve yardımlar için gerçekten teşekkür ederim.” Miao Jing, çekmecesindeki kulaklığı ona vermeyi unutmamıştı; bir deste dosyayı uzattı: “Bunlar proje dosyaları; zaten hep içindeydin, devralman zor olmaz.”

“Yi Abi hastanede nasıl? Miao Mühendis... Aslında istifa etmenize hiç gerek yoktu...”

“Daha iyi,” dedi Miao Jing zoraki bir gülümsemeyle. “İstifa için en uygun zaman şimdi. Buradaki işler bitince Tengcheng’den ayrılacağım; yeni iş görüşmelerim bitti sayılır.”

“Ne? Gidiyor musun? Nereye?”

“Muhtemelen yurt dışına, bir dış görev olacak. Tam yer henüz belli değil,” dedi Miao Jing sakince. “O yüzden çekinme al hediyeyi; bir daha ne zaman görüşürüz belli olmaz.”

Lu Zhengsi donup kaldı.

Miao Jing eşyalarını topladı ve geçici olarak eve döndü. Birkaç gün çok yoğundu; bir hafta boyunca hastaneye gitmedi. Chen Yi, komadan çıktıktan sonra yavaş yavaş toparlanmıştı; artık yataktan kalkıp yürüyebiliyordu. Sadece beyin rehabilitasyonu devam ediyordu; aslında taburcu olabilirdi ama Zhou Kang’an "otur oturduğun yerde" diyerek onu bırakmıyordu. Chen Yi odada can sıkıntısından patlıyordu.

Daha önce her muayenesinde, her pansumanında Miao Jing yanındaydı; yoğun bakımdayken başında beklediğini de duymuştu. Şimdi ise ortada yoktu. Chen Yi her gün Bozai ile birbirlerine bakıp duruyorlardı; içten içe bir huzursuzluk hissediyordu. Aynadaki yara bantlı yüzüne bakarken dalıp gidiyordu.

Bozai her gün Miao Jing’den telefon alıyor, Chen Yi’nin durumunu soruyordu. Chen Yi yatakta oturmuş, Bozai’nin Miao Jing ile şen şakrak konuşmasını, kahkahalarını dinledikçe yüzü iyice kararıyordu.

Telefon kapanınca, Chen Yi ağzında sigarasıyla soğuk bir tonda sordu: “Senin bir karın yok muydu? Başka bir kadınla bu kadar ne konuşuyorsun, karın kızmıyor mu?”

Bozai: “...”

“Abi, biz sadece senin hakkında konuşuyoruz.”

Chen Yi sadece bir "hıh" çekti.

Bozai burnunu kaşıyarak telefonu cebine attı: “Miao Jing, birkaç günlüğüne Tengcheng’den ayrılacağını söyledi; bir işi varmış. Sen yalnız kalma diye benim yanında kalmamı istedi. Ben de 'oda zaten kalabalık, Daomao, Dayong, Weiwei her gün geliyor, bir masa kurarız' dedim. O da güldü, sana bir masa alıp hastaneye göndereceğini söyledi.”

Chen Yi asıl noktaya takıldı: “Ne işi varmış onun?”

“Ha, şey dedi; yeni bir iş bulmuş, gidip patronla görüşecekmiş, bir yüzünü gösterecekmiş.” Bozai biraz iç geçirdi: “Yi Abi, Miao Jing gerçekten gidecek mi? Geleli ne kadar oldu ki, altı ay falan herhalde. Yine gidiyor.”

Chen Yi’nin yüzü aniden karardı, sigarasının külünü silkti ve derin bir nefes verdi. Gözlerini kaçırarak, umursamaz bir tavırla konuştu: “Zaten tatil için gelmişti; Tengcheng’de ne işi olur onun?”

Borcunu ödemeye gelmişti; ortalığı birbirine katmış, onu nefessiz bırakmış, yirmi bin vermiş, vücuduna birkaç kesik atmış, onunla yatmıştı. Ayrıldıkları yıllarda her şeyi açık açık söylemişti; Miao Jing’den bir tepki gelmemişti... Şimdi ise uçup gitmeye hazırlanıyordu.

Chen Yi dişlerini sıktı; içinde tarif edemediği ekşi bir his vardı. "Gitsin gitsin, giderse kimse önünde durmaz," diye düşündü ama gerçekten gitmesi... Boğazı düğümlendi, midesine bir ağrı girdi. Kim demişti ona geri dön diye, kendi hayatını yaşasaydı ya; onun yirmi binine mi kalmıştı sanki?

……

Miao Jing, Zhou Kang’an’dan bir kez daha yardım istedi. Miao Jing’in açıklamalarını dinledikten sonra Zhou Kang’an şaşkınlıktan bir süre donup kaldı, sonra ağır ağır başını salladı. Miao Jing ardından Tengcheng’den ayrılıp işlerini halletti; Cen Ye’nin referansıyla yeni bir şirkete geçti, yeni projenin sorumlusuyla görüştü ve işe alım sürecini başarıyla tamamladı.

İşlerini bitirince hemen Tengcheng’e döndü ve doğruca hastaneye, Chen Yi’nin yanına gitti.

Görüşmeyeli birkaç gün olmuştu; Chen Yi biraz çökmüş görünüyordu. Miao Jing'i üzerinde şık iş kıyafetleriyle kapıda görünce gözleri bir an parladı ama sonra umursamaz bir tavırla pencere kenarına geçip bir sigara yaktı.

Miao Jing kapıdaki kamerayı fark etti; yumuşak bir sesle son birkaç gününü sordu, ona ilgi gösterdi, çok nazik ve düşünceliydi. Chen Yi sigarasını içip soğuk bir tavırla susuyordu; Miao Jing buna aldırmadı. Kendi kendine "az iç" dedi, yangında çok duman soluduğunu, sigaranın ona iyi gelmeyeceğini hatırlattı. Chen Yi kafasını eğip hiç oralı olmayınca üstelemedi; sandalyeye oturup ona elma soymaya başladı. Başını kaldırınca kolundaki sargıların açıldığını gördü; birkaç yanık izi kabuk bağlıyordu, kırmızıydılar ve oldukça belirgindiler. Doktor, bu yaraların iz bırakacağını söylemişti.

"Eğer izler geçmezse üzerine bir dövme yaptırırsın," dedi usulca. "Yine çok havalı ve yakışıklı görünürsün."

"Bu ne ki," dedi Chen Yi küçümseyerek. "Benim her yerim yara izi olsa da yine yakışıklıyım."

Miao Jing yumuşakça gülümsedi; gözleri şefkat doluydu: "Evet, dünyanın en yakışıklısı sensin."

Bu sözler o kadar yumuşak ve imalıydı ki Chen Yi ona garip bir bakış attı. Elindeki çakmağı pencere kenarına vururken umursamazca sordu: "Yeni mi geldin?"

"Evet." Elmanın kabuğu bıçağın altından halka halka dökülüyordu; elinde yine o gümüş renkli bıçak vardı. Miao Jing neşeli bir sesle devam etti: "Kararımı verdim, birkaç gün sonra Tengcheng'den ayrılıyorum. Buradaki işimden istifa ettim, Lu Zhengsi ile de ayrıldık. Bu birkaç gün evde kalırım; eşyalarımı kargoya verir, evi biraz toparlarım. Bayağı dağılmış ortalık."

"Sen bilirsin," dedi Chen Yi gözlerini kaçırarak. "Eski şirketine mi dönüyorsun?"

"Sayılır. Ama pozisyon biraz farklı. Cen Ye başka bir iş biriminin şubesini önerdi; yeni enerji araçları üzerine. Ama yeni bir pazar, geleceği henüz belli değil. Başlarda biraz zorlanabilirim."

Yeni işindeki zorluklardan uzun uzun bahsetti; Chen Yi tepkisizce dinleyip, "İyi işte," dedi.

Zhou Kang'an'ın araştırmasından bir sonuç çıkmamıştı; sınır polisi de Zhai Fengmao'dan bir iz bulamamıştı. Belki yangın gerçekten bir kazaydı, belki de çok önceden planlanmış bir tuzak... Her neyse, Chen Yi kontrolleri bitince

taburcu olmayı planlıyordu. Hastanedeki son günlerinde Miao Jing'in özenli bakımının tadını çıkardı; aralarındaki uyum ve anlayış mükemmeldi. Miao Jing o kadar nazik ve sabırlıydı ki Chen Yi daha önce onu hiç böyle görmemişti.

Odada refakatçiler için bir katlanır yatak vardı; sadece bir battaniyesi vardı. Oda soğuk değildi ama o zayıf, narin vücudu o yatağa uzandığında sanki hiç yokmuş gibi görünüyordu. Gece yarısı olduğunda Miao Jing sessizce yatağa yaklaşıyor, onun yorganının altına süzülüyordu. Chen Yi gözlerini açıyor, onun serin ve yumuşak teninin sıcaklığını hissediyordu.

Pencerenin dışındaki ay ışığı o kadar soğuk ve ıssızdı ki dezenfektan kokulu o sade odayı loş bir ışıkla aydınlatıyordu. İkisi de konuşmuyor, sessiz odada sadece birbirine karışan nefeslerin sesi duyuluyordu. Miao Jing bir yılan gibi ona sarılıyor, bir yandan da yaralarına dikkat ediyordu; narin vücudu karanlıkta zarif bir kavis çiziyordu.

Chen Yi'nin taburcu olduğu gün, Miao Jing'in de Tengcheng'den ayrılacağı gündü.

Chen Yi'nin keyfi yoktu ama belli etmemeye çalışıyordu; yüzü asıktı, bir şeyler söylemek istiyor ama söyleyemiyordu. Miao Jing'e o banka kartını almasını, kartın evdeki çekmecede olduğunu söyledi; ama Miao Jing konuyu değiştirdi. O parayı ona geri vereceğine yemin etmişti ve asla geri almayacaktı.

Son gün Bozai hastanede Chen Yi'nin yanındaydı; Miao Jing ise evde eşyalarını topluyordu. Gece saat on bir sularıydı; Miao Jing, Bozai'yi arayıp o gece hastaneye gelmeyeceğini, Bozai'nin orada kalmasını ve yarın Chen Yi'yi taburcu etmesini söyledi.

Miao Jing, Bozai ile yumuşak bir sesle vedalaştı; birçok şeyi tembihledi ve sonunda "Hoşça kal, mutlu kal, her şey gönlünce olsun," dedi.

Bu telefon konuşması çok tuhaftı ve çok uzun sürmüştü; Chen Yi artık sabırsızlanmaya başlamıştı. Telefon kapanınca Bozai kafasını kaşıdı; duyduklarını pek sindirememiş gibiydi. Chen Yi'ye döndü: "Miao Jing, gece saat birde treni olduğunu, doğrudan istasyona geçeceğini söyledi. Evin anahtarını aşağıdaki posta kutusuna bırakmış, sana haber vermemi istedi."

Chen Yi'nin vücudu kaskatı kesildi; boğuk bir sesle onayladı. Gözleri karanlık ve donuktu.

Miao Jing'in gideceğini biliyordu; bu birkaç günü hastanede bir kabus gibi geçirmişti. Eli kolu bağlıydı; ne yapabilirdi ki? O serseriliğe alışmıştı, tek

başınaydı; ne eğitimi vardı ne arkası. Ne diyebilirdi, ne yapabilirdi? Sonra ne olacaktı?

"Neden aniden yurt dışına gidiyor ki, hiç bahsetmemişti. Otuz küsur saat uçacakmış. Yi Abi, Kolombiya Amerika'da değil mi? Amerika uçağı neden Fransa'dan aktarma yapıyor ki?" Bozai de şaşkındı, Miao Jing'in son sözlerini anlamaya çalışıyordu. "Okumuş insan başka oluyor işte; yurt dışına çıkmak, bakkala gitmek gibi onlar için."

"Ne otuz saati? Ne yurt dışı?"

"Miao Jing işte, yurt dışına çalışmaya gidiyormuş."

"Yurt dışı mı? Nereye?" Kaşlarını çattı, aniden kendine geldi. Gece saat ikide trenle nereye gidiyordu bu kadar aceleyle? "Kim dedi? O mu dedi yurt dışına gideceğini?"

"Evet."

Kafası aniden karman çorman oldu. Chen Yi'nin ifadesi değişti; hemen Miao Jing'i aradı ama telefon çalıyor, kimse açmıyordu. Defalarca aradı; kaşları çatık, yüzü buz gibiydi. Sonunda bir sigara yaktı, dayanamayıp kalktı ve üstünü giydi; hastaneden çıkıp bakmaya karar verdi.

Tam kapıdan çıkacakken telefonu titredi; Miao Jing arıyordu.

Chen Yi'nin sesi telefonda aceleci ve şaşkındı: "Nereye gidiyorsun?"

"Az önce evden çıkıyordum, duymamışım. Şimdi taksideyim," dedi Miao Jing kısa keserek. "İstasyona varmak üzereyim, kapatmam lazım, sen dinlenmene bak."

"Miao Jing," diyerek sözünü kesti Chen Yi. "Nereye çalışmaya gidiyorsun? Yurt dışına mı?"

"Evet, dış görev; Kolombiya'ya gidiyorum."

"Kolombiya mı? Ne Kolombiyası?"

İsim tanıdık geliyordu ama Chen Yi'nin zihninde bir karşılığı yoktu.

"Güney Amerika." Miao Jing üzerinde ince kıyafetlerle gecenin soğuğuna direniyordu; valizini taksiden indirdi ve istasyona doğru yürümeye başladı. "Sabah sekizde uluslararası uçuşum var; önce Paris aktarmalı, sonra Kolombiya'nın başkenti Bogota'ya."

Chen Yi iki saniye donup kaldı; sesi telefonda adeta patladı: "Kolombiya mı?! Miao Jing, sen tek başına Güney Amerika'ya mı gidiyorsun? Kafayı mı yedin sen?!"

Kolombiya! Nasıl bilmezdi; Altın Üçgen'de vakit geçirmiş herkes bilirdi orayı. Dünyanın en büyük uyuşturucu bölgelerinden biriydi; Kolombiya'daki suç dünyası ne haldeydi, asayiş ne durumdaydı? Oraya gidilir miydi hiç?!

Miao Jing ceketine sarıldı; sesi telefonda boş ve sakindi: "Çalışmaya gidiyorum."

"Miao Jing!!!"

"Sadece bir dış görev; orada maaşlar daha yüksek. Bogota'da yeni bir şube açıldı, merkezin desteğine ihtiyaçları var. Tam yıl sonu dönen birinin yerine ben geçiyorum; koordinatör olacağım."

Cen Ye'nin yardımıyla her şey çok hızlı gelişmişti. Dış görevler genellikle uzak yerler olurdu; Miao Jing en uzak olanını seçmişti.

"Miao Jing! Kendi memleketin yetmiyor mu? Bu kadar şehir varken neden orası?" Chen Yi kükrüyordu; öfkeli olduğunu biliyordu ama bu öfkeyi bastıramıyordu: "Senin beynini kuşlar mı yedi? Ne diye o kadar uzağa gidiyorsun?"

"Burada kalmak istemiyorum." Yumruğunu ağzına götürüp sıcak nefesini üfledi: "Chen Yi, nerede yaşadığımın benim için bir önemi yok."

"Bana hep 'defol' demiyor muydun? Döndüm ama sen yine gitmemi istedin... Ben de gidiyorum işte; senden çok uzaklara, bir daha hiç dönmemek üzere. Senin karşına bir daha asla çıkmayacağım. Biliyor musun? Çin, yani şu an bastığımız topraklar; yerin altından dümdüz geçersen Güney Amerika'ya çıkarsın. Dünyanın tam zıt uçlarındayız; aramızda yarım dünya var. Bu, dünyadaki en kısa ama aynı zamanda en uzun mesafe."

"Miao Jing..." dedi Chen Yi, gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Sen..."

Genç kızın sesi yumuşaktı; gecenin sessizliğine ve karanlığına bürünmüştü: "Uzak ya da yakın, ne fark eder ki... Sonuçta tek başınayım. Orada başıma bir iş gelse, ölsem, bir adam tarafından kandırılsam ya da başıma bir şey gelse kimsenin umurunda olmayacak. Nasıl olsa ben hep terk edilen tarafım..."

Telefondaki o bastırılmış, yumuşak sesi duyduğunda Chen Yi'nin göğsüne bir ağırlık çöktü: "Miao Jing."

"Chen Yi, açıklama yapmana gerek yok; anlıyorum. Geçmişte neler olduğunu, gerçeği biliyorum. Herkesin bir sebebi, bir zorunluluğu olduğunu biliyorum. Seni suçlayamam Chen Yi; yaptıklarını anlıyorum ve sana minnettarım. Benim için yaptıkların için sana diz çöküp teşekkür etmek

isterim ama senin benim karşılığıma ihtiyacın yok ve bu gerçeği değiştirmiyor... Chen Yi, ben hep yalnızım; hep birileri tarafından terk ediliyorum...”

Miao Jing telefonu kapattı.

Chen Yi telefonda trenin o uğultulu rüzgar sesini duyar gibi oldu. Tekrar aradığında Miao Jing telefonunu kapatmıştı.

Kafasında küfürler uçuşuyordu; yüzü sertleşti, dişlerini sıktı. Yumruğunu hırsla duvara vurdu, sonra odada birkaç tur attı; kısa saçlarını karıştırdı. Sonunda başını kaldırıp gözlerini kapattı, derin bir nefes verdi ve buz gibi bir ifadeyle dışarı fırladı.

“Yi Abi, Yi Abi!”

“Onu bulmaya gidiyorum!” dedi Bozai’ye tek bir cümle bırakarak.

Eğer aklını yitirmediyse, bir genç kızın dünyanın öbür ucuna tek başına gitmesinin ne demek olduğunu biliyordu. O kadar zayıf, o kadar narin haliyle; o uzak, yabancı ve tehlikeli ülkede başına bir iş gelse, bir adam ona bir yumruk atsa ölüp giderdi...

Eğer yolları tamamen ayrılırsa, eğer ulaşamayacağı bir yerde başına bir şey gelirse...

Chen Yi büyük bir telaşla istasyona daldı.

Gece yarısı Tengcheng İstasyonu ıssız ve soğuktu. Miao Jing buraya sekiz yaşından on sekiz yaşına kadar defalarca gelmişti; o da onu birkaç kez buraya getirmiş, burada vedalaşmışlardı. Bekleme salonunda sadece birkaç kişi vardı; Chen Yi panik içinde her yere bakıyordu ama onu bulamıyordu. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki tüm vücudu acıyor, ter içinde kalmıştı. "Miao Jing!" diye bağırdı; o sert bakışları şimdi endişeyle doluydu. Doğrudan peronlara daldı; o ıssız peronlarda bir sağa bir sola koşturup onu aradı.

Reklam panolarının arkasında, rayların diğer tarafındaki peronda birkaç yorgun yolcu yürüyen merdivenlerden iniyordu. İnenler sarı çizginin gerisinde sessizce beklemeye başladılar; aralarında o narin siluet de vardı.

Chen Yi durakladı.

Miao Jing sessizce ona bakıyordu; o duru yüzü ve derin gözleri, özenle işlenmiş bir sanat eseri gibiydi.

Chen Yi ellerini beline koyup soluklanmaya çalıştı; alnındaki teri sildi. Soğuk ve sert bakışlarını ona dikmişti; yaralı bir aslan gibiydi.

Bir siren sesi ve istasyon anonsu duyuldu; tren yavaşça Tengcheng İstasyonu'na giriyordu. Yolcular treni görünce hareketlendiler, birkaç kelime edip binmeye hazırlandılar. Miao Jing ona bakmadan başını eğdi, yanındaki valizi kavradı ve vagonunun duracağı yere doğru ilerledi.

Chen Yi titreyen bir sesle onun adını haykırdı. Vücudundaki tüm kan beynine sıçradı; sanki onlu yaşlarındaki o binaların tepesinde koşan çocuk gibiydi. Hayatındaki en büyük hızla koşmaya, zıplamaya, adımlarını devleştirerek o siluete doğru atılmaya başladı.

Chen Yi, trenin kapıları kapanmadan hemen önce kendini vagonun içine attı.

Tren hafifçe sarsıldı ve yavaşça hareket etmeye başladı.

Nefes almaya bile vakti yoktu; yorgun yolcuların arasından geçerek her yerde onu aradı. Sonunda iki vagonun birleştiği köşede Miao Jing'i gördü.

Uzun boylu gölgesi ona doğru yaklaştı. Miao Jing vagonun duvarına yaslanmış, dışarıdaki karanlıkta hızla geçen ışıkları ve şehrin siluetini izliyordu. Camdaki yansımadan arkasındaki gölgeyi görünce döndü; onun o sert ve öfkeli bakışlarıyla karşılaştı.

Chen Yi elleri belinde karşısında duruyordu; göğsü hızla inip kalkıyordu. Bir buz dağı gibi onun üzerine gölge salmıştı; gözlerinden öfke kıvılcımları saçılıyordu.

Miao Jing'in gözleri bir an bir yıldız gibi parladı, sanki bir kuyruklu yıldız geçmişti; sonra yavaşça sakinleşti. Dudaklarını hafifçe ısırdı, uzun kirpikleri titredi; gözlerinde belli belirsiz bir yaş belirdi. Ona öylece bakıyordu.

İkisi de uzun süre konuşmadan öylece durdular.

"Ne yapmaya çalışıyorsun? Miao Jing, neyin peşindesin sen?" dedi Chen Yi; yüzü kaskatıydı, sesi sönmüş bir volkan gibiydi. "Ne yaptığının farkında mısın?"

"Farkındayım." Miao Jing bir an daldı, sonra çantasından bir dosya çıkarıp ona uzattı: "Burada kimliğin, pasaportun, tren biletin, Kolombiya uçağın, evdeki önemli evraklar ve tüm banka kartların var."

Chen Yi elindekilere şaşkınlıkla bakakaldı.

"Chen Yi, ya ömrünün sonuna kadar benden binlerce kilometre uzakta kalmayı seçersin ya da benimle gelmeyi," dedi Miao Jing derin bir nefes alarak. "Yurt dışına. Orada Tengcheng'deki Chen Yi'yi kimse tanımıyor;

meslek lisesine gitmeye zorlanan Chen Yi yok, evi geçindirmeye çalışan o serseri Chen Yi yok, o ağır yükü omuzlayan muhbir Chen Yi yok. Sadece çok havalı, yakışıklı, zeki, basketbol oynayan, motor süren, delikanlı ve dünyanın neresine atsan hayatta kalabilecek olan Chen Yi var."

Yüzünde inatçı ama son derece ciddi bir ifade vardı: "Çok çalışacağım, çok para kazanacağım; bu sefer ben sana öğreteceğim, ben seni koruyacağım, ben sana bakacağım. İstediğin hayatı beraber yaşayacağız."

Chen Yi şaşkınlıktan donup kalmıştı; ağzı açık, bir süre tek kelime edemedi. Sonunda sinirle bir kahkaha attı.

"Miao Jing... Sen... Sen kafayı mı yedin lan?!"

Saçlarını sertçe karıştırdı: "Sen ne dolaplar çeviriyorsun böyle?!"

"Tengcheng'e sadece senin için döndüm, sadece seninle olmak için. Chen Yi, seni seviyorum..." Miao Jing'in gözleri kızardı. "Senin de beni sevmeni istiyorum; çok ama çok sevmeni. Beni kendin tutmanı, beni bir daha itmemeni istiyorum."

Chen Yi karşısındaki kıza öylece bakakaldı.

Miao Jing bir adım öne çıktı; başını kaldırıp ona baktı. Gözyaşları süzülürken, kedi gibi zavallı ve kısık bir sesle yalvardı: "Ağabey, gerçekten artık tek başıma kalmak istemiyorum..."

Chen Yi bu sözle adeta paramparça oldu; kalbi sızladı. Aniden ona atıldı ve onu kollarının arasına alıp sımsıkı sarıldı.

O her zamanki sessiz gece yarısında, hızla ilerleyen tren Tengcheng'den ayrıldı; şehrin ışıklarını çok gerilerde bırakıp uzak ve bilinmeyen bir geleceğe doğru yol aldı.

Küçük bir pencere, birbirine sımsıkı sarılmış iki yalnız yolcu.

— ANA HİKAYENİN SONU —

— Ekstra —

Gönül Bahçemin Turuncusu - I

Gece yarısı saat bir treni; ardından Linjiang'dan Fransa'daki Charles de Gaulle Havalimanı'na sabahın ilk uçuşu. Orada beş saatlik bir bekleyiş ve nihayet Kolombiya'nın başkenti Bogota'ya aktarma. Toplamda kırk saati bulan, bitmek bilmez bir yolculuk.

Miao Jing'in masraflarını şirketi karşılıyordu; Chen Yi'nin tren ve uçak biletlerini ise bizzat Miao Jing ödemişti. Cebindeki son kuruşuna kadar harcadığı o kırk bin yuan, Chen Yi'yi tam anlamıyla beş parasız bırakmış, onu o trene binmeye mecbur etmişti.

Trenin yüksek hızıyla hafifçe sarsılan vagonun içinde, sessiz ve uzun bir anı paylaştılar. Gövdenin o ritmik sallantısı, insanda hafif bir baş dönmesi ve tekinsiz bir boşluk hissi uyandırıyordu. Chen Yi, nadir görülen bir şefkatle Miao Jing'in saçlarını, omuzlarını okşadı; burnunu ve alnını kızın yanaklarına, kulaklarına usulca sürttü. Tüm o bastırılmış duygular o anda patlak vermişti. Gözleri yanıyor, göğsünde devasa dalgalar gürültüyle çalkalanıyordu. Önce zehir gibi bir acı, sonra ansızın damağa yayılan o keskin tatlılık... On dokuz yaşındayken hissettiği o bulanık "ona sahip olma" arzusu, aradan geçen yıllar boyunca yerini "asla sahip olamayacağı" gerçeğine bırakmıştı. O, Miao Jing'di. İnatçı, ciddi, bir o kadar da mesafeli ve gururlu Miao Jing. Bir gün çok uzaklara, çok yükseklere gideceğini söylemişti; o, Chen Yi'den tamamen farklıydı.

Vagonun o kuytu köşesindeki uzun sessizlikte aklından neler geçiyordu? Yüzünü ellerinin arasına alıp onu sakınarak öpmek, beceriksizce ya da dünyayı umursamaz bir tavırla, belki de o eski "havalı" maskesini takarak "Ben de seni seviyorum," demek... O keskin sızının içinde sonsuza dek onun yanında kalmayı dilemek...

Fakat Chen Yi daha düşüncelerini toparlayıp bir adım atamadan, Miao Jing onu sertçe itti. Kuruyan boğazını temizledi ve elindeki kağıtları adamın gözünün içine soktu. Zihni pırıl pırıl ve rasyoneldi: "Vaktimiz varken şu kendi işlerini hallet."

???

Ev, araba, bilardo salonu, kişisel varlıklar ve halledilmesi gereken bir yığın ufak tefek mesele... Vedalaşılması gereken insanlar, devredilmesi gereken işler... Hepsi, millet derin uykusundayken bir çırpıda çözülmeliydi. Miao Jing ona resmen bir yapılacaklar listesi hazırlamıştı. Chen Yi daha içine düştüğü o karmaşık duygulardan sıyrılamadan, kızın en acil talimatını duydu: Banka kartındaki parayı hazır etmeliydi.

Miao Jing evi çoktan düzene sokmuştu; anahtarlar kime emanet edilecek, araba satılacak mı yoksa devredilecek mi, bilardo salonunun yangın sigortası ve sonrası ne olacak, hastane masrafları nasıl ödenecek, hatta bazı özel dostluklar bile plana dahil edilmişti...

Chen Yi: "..."

Düşündükçe bir tuhaflık olduğunu seziyordu. Kaşlarını çatıp garip bir bakışla kıza döndü; pasaportunun ve vizesinin nereden geldiğini sordu. Miao Jing, Zhou Kan'an'dan yardım istediğini soğukkanlılıkla açıkladı. Artık Chen Yi'nin yapması gereken bir şey kalmamıştı; böylesine tehlikeli bir durumda "yeşil hat" açılması gayet doğaldı. Ondan ne kadar uzağa giderse, ne kadar hızlı kaçarsa o kadar iyiydi.

Chen Yi'nin dudakları seğirdi. Yüzündeki ifade sanki bir baharat kutusu devrilmiş gibiydi; acı, tatlı, ekşi, tuzlu... Hepsi birbirine karışmıştı.

Demek... Kız her şeyi planlamıştı. Kendinden emindi... Onun peşinden geleceğini biliyordu...

Onu sevdiğini söylemişti, birlikte olmak istediğini... Fujing'e sadece onun için döndüğünü ve onu yanında götürmek istediğini...

Vay anasını satayım...

Miao Jing!!!

Sanki keskin bir bıçak boğazından girip göğsüne saplanmış gibiydi. Fışkıran kan tüm vücuduna yayılıyor, geçtiği her yeri yakıyordu. Öyle bir yanış ki bu, insanı titretip gözyaşlarını içine akıtıyordu.

"Artık benimle birlikte yollara düşeceksin, dünyanın öbür ucu evimiz olacak," dedi Miao Jing, telefonunda bir şeyler yazarken. Sesi inanılmaz derecede sakindi. Aniden devasa bir el kızın kafasına indi, saçlarını hırsla karıştırdı, sonra onu sertçe göğsüne çekip sarmaladı. Chen Yi'nin bakışları karmaşıktı; boğuk, neredeyse dişlerinin arasından sızan bir hıçkırıkla fısıldadı: "Miao Jing... Miao Jing..."

Miao Jing'in hareketleri durdu, yüzünde hafif bir gerginlik ve boşluk belirdi. Yanındaki adamın bu yapış yapış, nereye akıtacağını bilemediği duygusallığına pek alışık değil gibiydi. Bir süre Chen Yi'nin kucağında öylece kalakaldı. Sonra adamın duygularını hızla dizginlediğini, derin ve sakin bir nefes aldığını hissetti. Chen Yi, kızı kollarının arasında dimdik ve kaskatı tutuyordu. Göz göze geldiler; her ikisinin bakışlarında binlerce farklı duygu çarpışıyordu. Adamın gözlerindeki o hafif kızarıklığı, derinlerde çalkalanan o teslimiyet dolu sevgiyi görünce, Miao Jing'in zihnindeki tüm bulutlar dağıldı. Kendi duygularından emindi; ancak adamın ona hissettikleri... Bunca yılın ardından, bedenleri ve ruhları arasındaki o derin bağdan sonra, Miao Jing artık onun kalbinde silinmez bir iz, hayatında vazgeçilmez bir renk olmaya mahkûmdu.

Hem zaten, adam artık ellerindeydi. Nereye kaçabilirdi ki?

Kırk saatlik sarsıntılı bir yolculuk; gece yarısı treninden havaalanına, oradan on binlerce kilometrelik o bitmek bilmez uçuşa... Miao Jing inanılmaz derecede sakindi, geleceğinin nasıl şekilleneceğini tam olarak biliyordu. Yanındaki adam ise... Hastaneden apar topar çıkan, trende duygularını bastırmaya çalışan, her hareketi ve kelimesi titreyen o derin sessizliğin içindeki adam... Işıl ışıl, devasa uluslararası havalimanında durduğunda, o yakışıklı yüzünde bir anlık bir boşluk ve şaşkınlık belirdi. Miao Jing bir yandan telefonla işlerini hallederken diğer yandan adamın elini tuttu. Sanki devasa, uysal bir köpeği gezdirir gibiydi. Bagajları teslim etti, güvenlikten geçti, bekleme salonuna girdiler. Kış güneşinin o yumuşak kızıllığının ufuktan ağır ağır yükselişini, göz alıcı şafağın gözbebeklerine yansımasını izlediler. O an, gözlerindeki renkler aniden canlandı; yeni bir hayatın enerjisi ve geleceğin umuduyla parladı. Chen Yi, o sessiz bekleme salonunda Miao Jing'in yumuşak gülümsemesini görünce, kalbinin ansızın aydınlandığını hissetti.

Kız parmak uçlarında yükselip ona uzandı, adam da onu şefkatle kucakladı. Hafifçe içini çekti Chen Yi; o keskin kaşları ve gözleri şafağın ışıklarıyla yıkanıyordu.

"O zamanki gibi."

"Ne zaman?"

Sesi yumuşak ve pürüzlüydü: "Bir keresinde, sen tren istasyonundan çıkmıştın. Seni motosikletin arkasına atıp dağa çıkarmıştım... Sonra yamaçta oturup rüzgarı izlemiştik. Ağlamaktan yorulup yanımda uyuyakalmıştın. Seni uyandırdığımda motosiklete binmiştik ve birlikte eve dönmüştük..."

“Hatırlıyorum. Ortaokul mezuniyetiydi, neredeyse on yıl önce. ‘Bana üç yıl daha ver’ demiştin.”

Ve sonra, o en kıymetli üç yıla sahip olmuşlardı.

Chen Yi, dudaklarını sakınarak kızın alnına değdirdi. Sanki dövme çelikten bir zırh, incecik bir ipeğe dönüşmüştü.

Uçak batıya doğru süzülüyordu. Göz alıcı güneşin ve yoğun bulut tabakasının içinden geçiyorlardı; tıpkı geleceğe ve yeni bir hayata uçar gibi. Uzun yolculuğun yorgunluğuyla Miao Jing, adamın kucağında derin bir uykuya dalmıştı. Chen Yi, onun uyuyan yüzünü izlerken, o şaşkınlık ve belirsizlik hissinin içinde her şeyi tekrar tekrar tarttı. Bu ani değişimin şokunu henüz tam atlatabilmiş değildi.

Charles de Gaulle Havalimanı’na vardıklarında vakit öğleden sonraydı.

Chen Yi, o sarışın, renkli gözlü, devasa yabancıların arasında hiç de çekingen durmuyordu; tek sorun tek kelime bile iletişim kuramamasıydı. Havalimanı tabelalarına ve etraftaki yolculara bakarken ellerini havalı bir tavırla ceplerine soktu, kaşlarını çattı ve gizemli bir edayla çenesini yukarı kaldırdı.

Bırak Fransızcayı, şu an sadece birkaç İngilizce kelime biliyordu. Ortaokulda üç yıl İngilizce görmüştü, aklında bir şeyler kalmıştı elbet. Sayısal derslerinin iyi olduğunu, sözelde de fena sayılmayacağını hatırlıyordu; kafası çalışıyordu, hafızası kuvvetliydi ama konuşmaya gelince tam bir "köylü" gibi hissediyordu. Söyleyebildiği tek şey kekeleyerek bir “Hello, nice to meet you” idi. Havalimanında tahmin yürüterek yolunu bulmaya çalışırken kafası iyice karışmıştı.

Miao Jing de Avrupa’ya ilk kez geliyordu ama aktarma rehberini önceden hatmetmişti. Şöyle bir bakınca ne tarafa gideceğini hemen anladı. Chen Yi onun peşinden ayrılmıyordu; kızın görevlilerle konuşmasını o kendine has mesafeli ve bezgin tavrıyla izliyor, hiçbir şey anlamasa da bozuntuya vermemeye çalışıyordu. Miao Jing aniden ona dönüp aç olup olmadığını, şurada bir şeyler yiyip yiyemeyeceklerini sordu.

Adam soğukkanlı bir "Hı-hı" dedi, omuzlarını dikleştirip Miao Jing’in arkasından yürüdü. Tavrı hiç de bir "takipçi" gibi değildi. Bir an düşündü, sonra "uluslararası" bir konu açmaya karar verdi: “Bak, ben Altın Üçgen’deyken birkaç yabancıyla tanışmıştım. Bir Fransız vardı, yeraltı kumarhanelerinin kralıydı...”

Miao Jing gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

O aydınlık, tertemiz kamusal alanda yan yana yürüyorlardı. Yaşları birbirine yakın, dış görünüşleri uyumlu, aralarındaki bağ ise kusursuzdu. El ele tutuşmaları ya da kucaklaşmaları o kadar doğaldı ki... Üzerlerine çevrilen her bakış iyi niyetli ve hayranlık doluydu. Artık saklanacak bir şey yoktu; dimdik, gururla duruyorlardı. Geçmişin tüm prangalarından ve bağlarından kurtulmuş, özgürlüğe ve yeni bir hayata doğru ilerliyorlardı.

Chen Yi, vücudundan bir yükün kuş tüyü gibi hafifleyerek kalktığını hissetti. Tıpkı on sekizine girdiği, meslek lisesinden mezun olup o parıltılı, günahkar dünyaya adım attığı günkü gibi; hırslı, hayat dolu ve geleceğe dair sonsuz hayallerle yüklü...

İçinde binbir türlü duygu vardı, kıza nasıl davranacağını bir an bilemiyordu.

Paris'ten Bogota'ya uçuş, bitmek bilmez bir alacakaranlıkta geçti. Atlas Okyanusu'nun uçsuz bucaksız suları batan güneşin son ışıklarını yutarken, uçaktaki yolcular battaniyelerine sarılmış uyukluyordu. Bizimkiler ise jetlag yüzünden cin gibiydi; omuz omuza vermiş, fısıldaşarak sohbet ediyorlardı.

"Uçaktan inince şirketin ayarladığı şoför bizi karşılayacak. Önce proje müdürüyle görüşeceğiz, birkaç gün içinde de işe başlayacağım. Şirketin lojmanı var, istersen benimle orada kalabilirsin ya da dışarıdan ev tutarız. Ama Bogota'nın asayişi pek iyi değilmiş, turistik yerlerden ve zengin mahallelerinden pek çıkmamak lazımdı. Yanımızda çok değerli eşya taşımayalım. Yerel para birimi Peso, önce bankada biraz nakit bozdururuz, sonra şirketteki arkadaşlar bizi güvenilir bir döviz bürosuna, yani Casa de Cambio'ya götürür."

"Orada çok fazla Çinli yok, İngilizce de pek yaygın değil. Günlük hayatta İspanyolca konuşuluyor. Gidince ikimiz de biraz dil öğrenmeliyiz."

"Bogota yüksek bir platoda, havası hep bahar gibi. Gece gündüz sıcaklık farkı çok olur, Fujing gibi sıcak ve nemli değil. Yemekler genelde patates, mısır ve çeşitli ızgara etlerden oluşuyor, tropikal meyve ise bol..."

Miao Jing, Chen Yi'ye Kolombiya'nın iklimini ve kültürünü anlatarak, adamın içine düştüğü o ani boşlukta yeni çevresini tanımasını sağlıyordu. Chen Yi hafifçe kaşlarını çatmış, kızın bileğindeki o ince kemikleri dalgınca okşuyordu. Anlatılanları gevşek bir tavırla dinlerken, bakışları gece denizi gibi

karanlık ve sessizdi. Arada bir göz göze geldiklerinde, bakışlarında gizli bir parıltı, sönmeye yüz tutmuş ama hala kor gibi yanan bir şeyler beliriyordu.

"Sen işe gidersen, ben orada ne yapacağım?" dedi Chen Yi, bacaklarını yayarak kızın alanını işgal ederken. Kirli sakallı çenesini kaşıdı. "Çamaşır mı yıkayacağım, yemek mi yapacağım?"

Miao Jing bunu duyunca kaşlarını kaldırdı, birkaç saniye düşündükten sonra son sözü söyledi: "Tabii ki yapabilirsin."

Bunu derinlemesine düşününce, içten içe bir heyecan bile hissetmişti.

Chen Yi zihninde birkaç sahne canlandırdı, nedense bu fikir ona da ilginç ve eğlenceli geldi. Dudak bükerek güldü: "Neden olmasın?"

Bu küçük cadı iyice kanatlanmıştı; tüm o kurnazlıklarını ona karşı kullanmış, binbir dereden su getirip onu Güney Amerika'ya sürüklemişti. Bir de üstüne "seni seviyorum, seni korumak istiyorum" gibi tumturaklı laflar edip onu saatlerce bulutların üzerinde uçurmuştu... Ee, biraz "hanım parası" yese ne olurdu yani? Erkeğin hanım parası yemesi belini bükmezdi, hem onun beli gayet sağlamdı. Ona hizmet ederdi; kız elini sıcak sudan soğuk suya sokmazdı, onu başının tacı yapardı.

Böyle düşününce Chen Yi'nin içi rahatladı, vücuduna bir güç geldi. Rahat bir pozisyon alıp Miao Jing'i omuzundan kavrayarak göğsüne yasladı: "Elimden her iş gelir benim. Hadi uyu şimdi. Oraya varınca bakarız, bakalım nasıl bir delikmiş burası."

Birbirlerine sokularak uyudular. Gözlerini açtıklarında Bogota'nın Eldorado Uluslararası Havalimanı'na inmişlerdi. Havalimanı büyüktü ama o saatte pek kalabalık değildi. Gümrük kontrolünden geçerken, Kolombiyalı görevli karşısında iki genç Doğulu yüz görünce heyecanlandı. Güzel kızla sohbete dalıp Miao Jing'in zarafetini ve sevimliliğini övmeye başladı; nereden geldiklerini, Kolombiya'ya gezmeye mi yoksa çalışmaya mı geldiklerini sordu durdu.

Latin Amerika erkeklerinin yakışıklı ve flörtöz olduğu söylenirdi; on yaşından seksenine kadar hepsi birer kur yapma ustasıydı. Chen Yi bir kenarda dikilmiş, bu ikisinin bitmek bilmez gevezeliğini dinliyordu. Kırk saatlik yolculuğun yorgunluğu yüzünden sabrı taşmak üzereydi. Miao Jing gülümseyerek adamla konuşuyor, yanındaki adamı geçici olarak görmezden geliyordu. Bir sorudan sonra bakışlarını hızla Chen Yi'ye çevirdi ve gülümseyerek cevap verdi: "He is my family."

“Husband?”

Miao Jing bir an duraksadı, dudaklarını birbirine bastırdı, yanakları hafifçe ısındı. Ne cevap vereceğinden emin olamayarak sesi uzadı: “Ye...”

Yan tarafta sabırsızlıktan sigara krizine giren o Doğulu adamın omuzları aniden dikleşti. Yorgunluktan kan çanağına dönmüş gözleri, sanki bir anda ay ve yıldızlara kavuşmuş gibi ışıl ışıl parladı.

— Ekstra —

Gönül Bahçemin Turuncusu - II

Gümrükten geçtikten sonra Miao Jing döviz bürosuna gitti. Chen Yi, az önce gümrük memuruyla ne konuştuğunu merakla sordu. Miao Jing, bunun sadece sıradan bir giriş sorgusu ve nezaket gereği yapılan bir sohbet olduğunu söylese de Chen Yi tatmin olmamıştı. Ülkeye hangi sıfatla girdiklerini dolaylı yoldan sordu. Miao Jing "arkadaş" diyerek geçiştirince Chen Yi üstelemedi; siyah gözlerinde muzip bir parıltı çaktı. Genç kadının o ciddi ve mesafeli tavrını bozmadı, elinde valizle sallana sallana onun peşinden dışarı yürüdü.

Kolombiya para biriminin nominal değeri oldukça büyüktü; on bin yuan, milyonlarca peso ediyordu. İkili bir anda "milyoner" oluvermişti. Gişedeki görevli onları nazikçe uyardı: *"Be careful."* Bogota'da kapkaç olayları sık yaşanıyordu; daha kısa süre önce havaalanında bir turistin telefonu ve cüzdanı çalınmıştı. Chen Yi'nin içindeki tetikte olma içgüdüsü anında uyandı. Uzun boyu ve kalıplı vücudunun verdiği caydırıcılığa güvenerek Miao Jing'i belinden kavradı; güçlü koluyla onu yarı kucaklamış, yarı kolunun altına almış bir halde dışarı sürükledi.

Aslında gecenin bir yarısı havaalanında neredeyse kimse yoktu, bu kadar teyakkuza gerek yoktu ama Miao Jing, omzuna çarpa çarpa onun adımlarına uymaya çalışırken adama alaycı bir bakış fırlattı. Chen Yi kaşlarını kaldırdı, dudak bükerek aynı manaya gelen bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Şirketin gönderdiği şoför, elinde isim tabelasıyla çıkışta Miao Jing'i bekliyordu. Miao Jing'in şirketinin Güney Amerika departmanı ve üretim merkezi Brezilya'daydı ancak Kolombiya'da esas olarak elektrikli otobüs projeleriyle ilgilenen bir şube kurmuşlardı. Şubede beş altı Çinli çalışan vardı. Miao Jing şoförle görüştükten sonra üst üste birkaç telefon aldı. Yerel genel müdürün hoş geldin mesajının yanı sıra Cen Ye ve Lu Zhengsi'nin de endişeli aramaları gelince Chen Yi'nin yüzü anında asıldı, huzursuz ve karanlık bir ifadeye büründü.

Şoför, Ramirez adında, çikolata tenli, orta yaşlı bir Kolombiyalıydı. Akıcı İspanyolcasının arasına birkaç yarım yamalak İngilizce kelime sıkıştırıyordu.

Miao Jing'i görünce gözleri parladı; o kadar sıcakkanlı ve misafirperverdi ki insan ne yapacağını şaşırıyordu. Chen Yi soğuk bir yüzle yaklaştı. Ramirez'in üzerindeki tütün kokusunu alınca, parmaklarıyla sigara içme işareti yapıp duman üfler gibi yaptı; ancak bu şekilde Miao Jing'i adamın bitmek bilmeyen ilgisinden kurtarabildi.

İki adam arabanın yanında dikilip sigaralarını tüttürmeye başladılar. Güney Amerika sigaraları sert, aroması kaba ve etkisi sarsıcıydı. Chen Yi kim bilir kaç saattir sabrediyordu; ilk nefeste hafifçe öksürdü, ikinci nefeste ise sanki alkol almış gibi bir çakırkeyiflik hissetti. Yorgun ve gergin yüzü yavaş yavaş gevşedi. Ramirez ile birbirlerinin omuzlarına vurdular; el kol hareketleri ve yarım yamalak kelimelerle, adeta sağırlar diyaloğu tadında ama bir şekilde birbirlerini anlayarak sohbete daldılar.

Yerel sigaralardan, fiyatlarından ve nereden geldiklerinden konuştular. Buralarda Karayip kıyılarından gelen ucuz ve sert kaçak sigaralar yaygındı; ayrıca puroları da meşhurdu. Sonra konu Çin sigaralarına geldi; bu tuhaf ikili arasında sohbet bir an bile tıkanmadı.

Miao Jing gizlice Chen Yi'yi izliyordu. Adamın o çatpat İngilizcesi bile onun özgüveniyle birleşince ortaya gayet akıcı bir hava çıkıyordu. Dudaklarından dökülen Çin aksanlı kelimeler, kulağa tuhaf bir şekilde sert ve erkeksi geliyordu.

Bogota'nın gecesi Tengcheng'den çok farklıydı. 2500 metreyi aşan And Dağları'nın tepesinde gökyüzü daha ince, ekvatora yakın hava ise berrak ve serindi. Gecenin koyu karanlığına sokak lambalarının cılız ışıkları eşlik ediyor, karmaşık ama canlı renkli alçak binalar ufka doğru uzanıyordu. Arabanın içinde çalan kısık sesli, melodik İspanyolca müzik eşliğinde Miao Jing, Chen Yi'nin koluna yaslandı. İkisinin de gözleri aynı anda camdan dışarıdaki manzaraya kilitlenmişti.

Genç kadın, adamın göğsündeki o kararlı ve sakin kalp atışlarını duyabiliyordu: *Güm güm, güm güm...* Ritmik bir atış. Bu yabancı topraklarda, geçmişin anıları yavaş yavaş uzaklaşıp silinirken, ikisinin de içinde daha önce tatmadıkları, taze ve merak uyandırıcı bir duygu filizleniyordu.

Şirket yabancı personel için beş katlı bir apartmanın bir katını komple kiralamıştı ve Miao Jing'e de bir oda verilmişti. İkili, odadaki çıplak yatağa bakıp bir süre birbirlerine bakakaldılar; üzerlerinde ne yapacağını bilemeyenlerin o tuhaf çekingenliği vardı. Sonunda Chen Yi banyoya girdi, Miao Jing ise kıyafetleriyle yatağa uzanıp uyuyakaldı.

Rüyasında yatağın hafifçe çöktüğünü, sırtının sıcak bir göğse yaslandığını hissetti. Kollar etrafına sarıldı, bedenler birbirine mühürlendi. Adamın çenesi saçlarının arasında hafifçe sürtündü. Siyam ikizleri gibi birbirlerine sarılarak, kalp atışları birbirine karışarak uyudular. Tıpkı on sekiz yaşındaki o yaz tatilindeki gibi; toy ama birbirine kenetlenmiş bir yakınlıkla.

Bogota'daki hayat, gözlerini açtıkları an başladı.

Yeni hayatları beklenmedik bir hızla gelmişti. Bogota; iklimi yumuşak, ruhu ateşli, sömürge geçmişi ve iç savaşın izlerini taşıyan, kültürel çatışmaların karmaşasında yoğrulmuş tam bir Latin Amerika şehriydi. Burada İngilizce bilen azdı; Doğu Asya kültürü ve simaları ise tamamen yabancıydı. Burası bambaşka bir dünyaydı. Miao Jing hırslı bir kadındı; yerleşir yerleşmez iş başı yaptı. Daha ilk günden iş arkadaşlarıyla yemeğe çıktı, mesaiye kaldı ve Chen Yi'yi apartmanda kendi başının çaresine bakması için bıraktı.

Miao Jing dışında şirkette bir de tercümanlık yapan Çinli bir kız vardı. Diğer çalışma arkadaşları satış veya satış sonrası birimindeydi. Miao Jing'in geleceğini biliyorlardı ama yanında böyle uzun boylu, yakışıklı ve genç bir adam getireceğinden haberleri yoktu; hepsi merak içindeydi.

Miao Jing, Chen Yi'yi tanıştırırken bir an duraksadı; aralarındaki ilişkiyi nasıl tanımlayacağı konusunda tereddüt etti. Ancak Chen Yi gayet rahattı; el sıkışıp Miao Jing'in erkek arkadaşı olduğunu, onunla birlikte yurt dışına yerleşmeye geldiğini söyleyerek herkesten "destek ve ilgi" rica etti.

Belki de çoktan en mahrem bedensel yakınlığı kurdukları içindi ya da toplumsal etiketlere o kadar da önem vermiyorlardı; aile, ağabey, arkadaş, erkek arkadaş, hatta koca... Bu kelimelerin hepsi artık onlar için kabul edilebilirdi.

Sosyal ortamlarda Chen Yi kendini çok iyi dizginliyordu. Tavırları mütevazı ama özgüvenliydi. Görünüşünün de etkisiyle herkes üzerinde iyi bir intiba bıraktı. Kolunu Miao Jing'in omzuna atıp gülümsediğinde, Miao Jing'in de başını eğip hafifçe gülümsemesi aralarındaki bağın ne kadar doğal ve uyumlu olduğunu gösteriyordu. Biri mesafeli ve duru, diğeri ise biraz serseri ve ele avuca sığmaz bir enerjiye sahipti. Bogota'nın renkli sokaklarında yürürken şaşırtıcı derecede birbirlerine yakışıyorlardı.

Apartmandaki mutfak ve oturma odası ortaktı. Ayrıca burası bir personel lojmanı olduğu için Chen Yi'nin burada uzun süre kalması uygun değildi. Kendi evini tutmaya karar verdi. Bogota'da yaşam maliyeti düşüktü, binalar

genelde alçaktı. Kuzey ve batı bölgeleri daha güvenliydi. Chen Yi, telefonundaki çeviri programı sayesinde Ramirez ile haşır neşir olmuş, şehri çoktan çözmeye başlamıştı. Ev bakmaya, eşya almaya ve hayatını kurmaya girişti.

Evi kısa sürede buldu. Lojmana birkaç on metre uzaklıktaki üç katlı, eski bir kırmızı tuğla binanın en üst katıydı. Ev sahipleri Fransız bir aileydi; alt kattaki bahçe hayat doluydu. Üst kat çok geniş değildi ama manzarayı izleyip *brunch* yapabilecekleri harika bir terası vardı. Chen Yi, *brunch* kelimesini de telefonundan öğrenmişti; aslında öğlene kadar uyuyup geç yemek yemekten başka bir şey değildi ama o manzarayı hayal edince kulağa hoş gelmişti. Sözleşmeyi imzaladı, mobilyaları aldı, temizliği yaptı ve yerleşti.

Miao Jing, Çin'deki projelerle teknik koordinasyonu sağlıyordu. Zaman farkı nedeniyle işe başlar başlamaz mesailer bitmek bilmedi. Chen Yi ise yerel hayata daha çabuk uyum sağladı. Çevreyi keşfetti, Bogota'nın önemli noktalarını ve Miao Jing'in iş yolunu ezberledi. Her gün Bogota sokaklarında dolaşıyor, ne idüğü belirsiz İspanyolca kelimeleri dinliyordu. Güvenli olmayan eski mahallelerden geçerken bile yerel halk, onun vakur ifadesini, gergin kaslarını ve heybetli duruşunu görünce bir Asyalı olmasına rağmen ona bulaşmaya cesaret edemiyordu.

Miao Jing her gün iş çıkışı yeni evin dekorasyonuna yardıma gidiyordu. Odada yeni ve tarz sahibi bir antika mobilya görünce, adamın bitpazarına kadar gittiğini anladı.

"Geleli sadece birkaç gün oldu... Bitpazarının yerini nereden biliyorsun?"

"Ramirez'in büyük oğluna her gün on bin peso veriyorum, beni Bogota'da gezdiriyor. En iyi yemek nerede yenir, neresi ucuzdur hepsini biliyorum. Ha, bugün bir Çin marketi gördüm, canın ne çekiyorsa liste yap bana."

Onun hayat becerisi eksik olabilir miydi? Çocukluğundan beri kendi başına, vahşi bir ot gibi büyümüştü. Sonra Altın Üçgen'de iki yıl geçirmişti. Dil bilmemek onun için engel değildi; bakışlarıyla, tavırlarıyla, keskin gözlem yeteneği ve zekasıyla her yerde yolunu bulurdu. Miao Jing'in ona dünyayı tanıtmasına gerek yoktu; o çoktan kendi dünyasını keşfetmeye başlamıştı bile.

Miao Jing'in içi rahattı.

Ev tamamen hazır olduğunda Chen Yi, sanki öylesine soruyormuş gibi Miao Jing'e buraya taşınmak isteyip istemediğini sordu. Miao Jing, sırtı ona

dönük bir şekilde dolapları düzenlerken gayet doğal bir tavırla "Hı-hı" dedi. Aynı gün lojmandaki eşyalarını topladı ve Chen Yi'nin kiraladığı eve taşındı.

Bu alelacele kurulmuş yuvada Tengcheng'deki eski evden tek bir iz bile yoktu ama hissettirdiği şey aynıydı. Sadece tek bir büyük yatak odası vardı. Kemerli pencerenin dışındaki gür ağaçlar ağır perdelerle örtülmüştü. Eski tarz, dört direkli yatağın yanında renkli el örgüsü bir halı seriliydi. Şık şamdanlardaki mumlardan etrafa Meksika portakal çiçeği ve incir kokusu yayılıyordu. Yatağın ucundan süzülen kıyafetler ve hafifçe dalgalanan yatak perdeleri, odadaki sonsuz tutkunun sessiz tanıklarıydı.

Yurt dışına çıktıklarından beri ilk kez atmosfer bu kadar kusursuzdu. Tenlerinin birbirine değdiği her nokta sanki eriyor, yumuşacık bir suya dönüşüyordu. İster hafif bir çisenti ister dev dalgalar olsun, her temas en uç noktada hissediliyordu. Çin'deki hastane yatağından dünyanın öbür ucundaki bu yabancı ülkeye kadar süren o uzun yolculuk, nihayet huzura ermişti.

Fırtınalı bir anın ortasında aniden durdu. Terden sırılsıklam olmuş bir halde eğilip kadının nemli dudaklarını öptü. Adını fısıldadı; dudaklarından dökülen boğuk ses, belirsiz bir cümleye dönüştü.

Miao Jing, o buğulu ve kendinden geçmiş halde ne dediğini tam anlayamadı, usulca "Hı?" diye inledi.

Adam gözlerini ondan ayırmadan saçlarını ve yanaklarını okşadı. Sıcak öpücükler kondururken, mum ışığının loşluğunda adeta bir uykudaymış gibi mırıldandı: "Miao Jing."

"Bunu daha önce kimseye söylemedim... Hiç umursamadım, emin de olamadım..." Dudaklarındaki o tatlı nefesi içine çekti. "Ama yine de söylemek istiyorum..."

"Ne söylemek istiyorsun?"

Kadının buğulu gözlerinde adamın yakışıklı yüzü yansıyordu; hala duyuların o derin bataklığındaydı.

Chen Yi'nin bakışları alev alevdi: "Küçükken yaramazlık yapıp dayak yediğimde, köşeye saklanıp gizlice beni izlerdin. Oturma odasındaki yatakta yarı ölü yatarken, gece yarısı bana yemek yedirirdin. Okulda terör estirirken beni kollar, benim için endişelenirdin. Seni tren istasyonunda durdurduğumda benimle kalıp hayatımı paylaştın, çamaşırımı yıkadın, yemeğimi yaptın... Beraber büyüdük, her şeyi beraber yaşadık..."

Parmağı kadının ince kaşlarında gezindi: "Sen bu hayattaki en özel kişisin benim için. Senin iyi olmanı herkesten çok istedim... Miao Jing, eğer bu en özel olmak, en çok merak etmek, asla unutamamak... Eğer tüm bunlar 'aşk' demekse... Ben de seni seviyorum..."

Trendeki o itiraftan bu yana geçen onca zamandan sonra, nihayet kelimeler dökülmüştü.

Miao Jing'in gözleri parladı, adamın o sert saçlı başını elleriyle kavradı ve şefkatle sordu: "Eğer o muhbirlik meselesi olmasaydı, eğer sadece sıradan bir serseri olsaydın ve ben üniversiteye gitmek için ayrılsaydım, ne olurdu?"

"Kendi ellerimle büyüttüğüm kız kardeşim; hem zeki, hem güzel, hem becerikli hem de inatçı... Beni parmağında oynatıyor, her şeyini bana vermiş... Sanki benim için doğmuş gibi. Köpek gibi çalışıp para kazanırdım ki gidip dünyayı görsün. Gidip kendine inek bir erkek arkadaş bulurdu muhtemelen, tabii hiçbir konuda elimize su dökemezdi. Mezuniyetinde okul kapısında beklerdim; kolumda altın saat, altımda lüks araba... Karizmamla herkesi yakardım. Ona benimle gelip gelmeyeceğini sorardım. Onunla uyurdum, karım yapardım. Hayatım boyunca tek bir kişiye bakardım; onu tanıyorum, ona bakacak gücüm de olurdu."

"Altın Üçgen'den döndüğünde, beni görmeyi, benimle iletişime geçmeyi hiç mi düşünmedin?"

"Gördüm, aradım. O zamanlar sahada basketbol oynuyordun, güneş gibi parlıyordun. Otuz küsur saat bir kamyonun arkasında yolculuk yapmıştım, üstüm başım kir ve leş gibi koku içindeydi." Adem elması hareket etti. "İnsanın düşünceleri değişiyor. Yaşadığın şeyler arttıkça, bıçak sırtında yaşayıp her an kelle koltukta gezdikçe... Bensiz daha iyi bir hayatın olacağını düşündüm. Ben kimdim ki zaten? Değersiz biriydim, en başından yanlış yola girmiştim."

"Tengcheng'e döndüğünde sanki rüyadaydım. Gitmeni istiyordum ama kalman için de can atıyordum. Ama aslında... Sadece bana ihtiyacın olması yeterliydi. Seni asla yalnız bırakmamak için dünyanın öbür ucuna kadar peşinden gelmeye razıydım."

Miao Jing, bir öpücükle adamın dudaklarını mühürledi.

İkisinin de sevgisi aynı köktendi. Gençliklerinde cılız bir lamba ışığı altında el ele yürüdüklerini hayal ettiklerinde, yıllar sonra bile bu sahne kalplerini titretiyorsa, demek ki hiçbir zaman birbirlerini kaybetmemişlerdi.

Chen Yi’nin o çorak hayatında "seni seviyorum" demek için pek fırsatı olmamıştı. Miao Jing ile geçirdiği o yıllarda bile her şey tamamen duygusal içgüdülerle yürümüştü; böylesine duygusal anlar nadirdi. Kimseye aşkını ilan etmemişti. Belki Miao Jing’in de bu kelimeleri duymaya ihtiyacı yoktu; adamın eylemleri, yan yana olmaları ve bakışlarının sadece onun üzerinde olması yeterliydi.

Öpücükler tekrar hararetlendi. Titreme dudaklardan boğaza, oradan göğse ve tüm bedene yayıldı. Beyaz yatak perdeleri sarsıntıyla havalandı, sonra yavaşça alçalarak yatağın kenarında birbirine kenetlenmiş iki eli örttü.

……

O geceki itiraftan sonra hayat pek de değişmiş gibi görünmüyordu.

Aralarındaki ilişkiye dair net bir isim koymamışlardı; sevgili, ağabey-kardeş, aile ya da evlilik ve çocuk planları... Basit sosyal tanımlar duygularını özetlemeye yetmiyordu. Ama hayat, yaşanılan her andı; beraber oldukları sürece her şey mümkündü.

Latin Amerika insanları doğuştan iyimser, sıcakkanlı ve tutkuluydu. İçkiyi, dansı ve müziği severlerdi; aşklarını ise en uç noktada yaşarlardı. Sokaklarda öpüşen sevgililer, tuhaf aşk dedikoduları buraların sıradan olaylarıydı. Böylesine romantik bir ülkede bile ikisi birbirlerine nadiren "seni seviyorum" derdi. Çincedeki "aşk" kelimesi her zaman çok resmiydi; çok sık söylenmesi sanki değerini düşürür gibi geliyordu. Chen Yi zaten hiçbir zaman ağzı laf yapan biri olmamıştı; o kelimeler dudaklarından sadece yatakta, tenleri birbirine karıştığında dökülürdü.

Kolombiya çiçeklerin ve meyvelerin ülkesiydi. Her çeşit çiçek rengarenk açar ve çok ucuza satılırdı. Chen Yi her gün yol kenarındaki çiçekçiden bir buket alırdı; evleri çiçek bahçesine dönmüştü. Tabii en çok gül alıyordu; buradaki gül çeşitleri saymakla bitmezdi. Miao Jing iki ay boyunca her gün farklı türde güller aldı; her günü sarhoş edici bir güzellikteydi.

Chen Yi, yerel hayata Miao Jing’den daha çabuk uyum sağladı. İspanyolcayı daha hızlı öğrendi. Miao Jing’in şirketi haftada bir İspanyolca dersi düzenliyordu ama Chen Yi eline bir ders kitabı alıp telaffuzları ve kelimeleri öğrendiği gibi sokağa çıkıp insanlarla konuşmaya başlamıştı. Küfürler ve sokak ağzı konusunda o kadar ustalaşmıştı ki Miao Jing onunla dışarı çıktığında İngilizcesi işe yaramıyor, İspanyolcası ise yetersiz kalıyordu; her şeyi Chen Yi hallediyordu.

Bazen İspanyolca sohbet ediyorlardı. Miao Jing mutfakta yemek yaparken, buralara özgü bir malzemeyle karşılaştığında Chen Yi yanına gelip ona kelimeyi ve telaffuzunu öğretiyordu: *"Pepino dulce, aguacate choque."* Telaffuzu o kadar düzgündü ki; sorsa, sokaktaki çocuklardan seksen yaşındaki nineye kadar herkesle laflayıp öğrendiğini söylerdi.

Miao Jing ona yan gözle baktı: "Aşağıdaki manavın sahibi kadın öğretmiştir kesin, değil mi? Vücudu da bayağı iddialı, sana her gün en iyi meyveleri ayırıyor. Bayağı popülersin, ha?"

Chen Yi, Ramirez ile takıla takıla kendine bir iş de bulmuştu; zengin mahallesinde güvenlik devriyesi. Her gün çelik yeleğini giyip elinde gerçek bir tüfekle binanın önünde dikiliyor, boş zamanlarında iş arkadaşlarıyla yerel barlara takılıyordu. Hayata ne kadar entegre olduğunu tahmin etmek zor değildi.

Chen Yi sırıttı, kadının ince belini kavrayıp yanağına bir öpücük kondurdu: "Neler düşünüyorsun öyle? Kadın evli, üç de çocuğu var."

Miao Jing hafifçe hıhladı.

Adam çenesini kadının omzuna yasladı, sesi boğuk ve seksiydi: *"Te quiero."*

Te quiero. İspanyolcada günlük dilde kullanılan "seni seviyorum". Sokakta bir akrabana veya eski bir arkadaşına bile söyleyebileceğin bir kelimeydi; doğal, akıcı ve yüksüz.

O da Güney Amerika havasına kapılmıştı; kadına sarıldığında arada bir İspanyolca ucuz aşk sözleri fısıldıyordu. Bunların çoğu erkeklerden öğrendiği kız tavlama taktikleriydi. Bazen Miao Jing anlamıyordu, bazen bir iki kelime yakalıyordu. Chen Yi açıklama yapmıyor, Miao Jing sonradan durumu kavrayıp hafifçe mahcup bir ifade takındığında veya gülmemek için kendini tuttuğunda keyifleniyordu. Yatakta cilveleşirken kulağına *"Te amo"* demeyi seviyordu; tutkulu ve derin bir sevgi. Yabancı dilde bu kelimeler daha özgür ve rahat geliyordu; Çincedeki "seni seviyorum" gibi ağır bir yemin hissi taşımıyordu. Her zaman, her yerde, her koşulda söylenebilirdi.

"Seni seviyorum" dışında Chen Yi'nin en çok söylediği cümle şuydu: *"Tu eres mi media naranja."*

Sen benim portakalın diğer yarısısın.

Miao Jing bu benzetmeyi çok seviyordu.

Çok tanıdık bir histi bu; turuncu, mis kokulu kabuğu soymak, parmak uçlarına sıçrayan o hafif yapışkan ve ekşi su, beyaz lifleri sabırla temizlemek ya da doğrudan koca bir ısırık almak... Sonrasındaki tadı sadece dil ve dudak bilirdi; tatlılık veya ekşilik göğüs kafesine yayılırdı. Dünyada birbirinin tıpatıp aynısı olan iki portakal yoktu ama bir portakal tüm dünyayı içinde barındırırdı; ikiye bölünmüş, sonunda sana ait olan o eşsiz diğer yarıyı bulmuş gibi.

— Ekstra —

Sert Adamın Nazlı Karısı - I

Bogota ekvatora yakındı, tam olarak kuzey enlemi dört dereceydi. Yüksek rakım nedeniyle iklim sıcaktan ılımana dönerdi. Sadece kurak ve yağışlı mevsim vardı. Yağışlı mevsim mayıstan kasıma kadar sürerdi; sabahları güneş parıldarken öğleden sonra aniden şiddetli bir yağmur boşalırdı. Güneş, yağmur, mavi gökyüzü ve gökkuşağı burada çok sıradandı; incecik askılı kıyafetlerle kaz tüyü ceketler aynı karede sıkça görülürdü.

Miao Jing Çin'den çok fazla valiz getirmemişti. Nereden bulduysa bir yurt dışı rehberine bakıp bolca ilaç, dönüştürücü adaptör ve küçük ev aletleri getirmişti. Günlük eşyalar ve kıyafetlerin yanına Chen Yi'nin dolabına bakıp ona sadece birkaç parça yarı-resmi kıyafet seçmişti.

Chen Yi, Bogota'ya ayak bastıktan sonra sokaktaki insanları bir süre gözlemledi. Önce kendine "turist gibi durmayan" birkaç parça kıyafet aldı. Yerel halkın giyimi aslında Çin'dekilerden pek farklı değildi, sadece renkleri ve modelleri biraz daha "rüküş" bir modadaydı. Gençler marka peşindeydi ve kombinleri genelde şaşırtıcıydı. Zengin kesim ise kıyafetlerine çok dikkat ediyor, modern ve resmi giyiniyor, görgü kurallarına büyük önem veriyordu.

Ancak Miao Jing, adamın eve getirdiği dar atletleri, çiçekli gömlekleri, uçuş ceketlerini ve askeri botları görünce dudaklarının kenarı hafifçe seğirdi.

Hayat, yirminci yüzyıl Amerikan filmlerindeki o uyuşturucu baronlarının ve çetelerin cirit attığı Latin rüzgarından ibaret değildi.

Yine de Miao Jing tek kelime etmedi. Sadece başını eğip yerel kahvesinden bir yudum aldı; o yoğun aromanın tadını çıkarırken bir yandan da Latin Amerika'nın o meşhur yakışıklıları hakkında düşündü. Kolombiya'nın gen havuzu tam bir aşure gibiydi; sokakta her türlü ten rengini görmek mümkündü. Solgun yüzlü, derin hatlı Kuzey Avrupalı sırt çantalı gezginlerden, gözleri okyanus kadar mavi İspanyol asıllı gençlere; gür kaşlı, yapılı melezlerden, sıcak ve samimi gülümsemeli yerlilere kadar... Hepsi farklı tarzlarda yakışıklı, erkeksi, çekici ve ateşliydi.

Miao Jing, Chen Yi'nin çiçekli gömleğini giyişini izledi. Uzun ve yapılı vücudu kumaşın altında süzülüyordu; üstten iki düğmesi açık gömleğinden

bal rengi göğüs kafesi görünüyordu. Kaslı kolları, yırtık kot pantolonun içindeki uzun bacakları ve dar kalçalarıyla tam bir bütünlük içindeydi. Deri ceketini omzuna atıp ağzında bir sigarayla alışverişe çıkışını seyretti.

Pekala; Asyalı bir yüz, Küba tarzı gömlek, Afrika tarzı kot pantolon, Amerikan askeri botları ve Marlboro sigarası... Çok karışık, çok serseri, çok tehlikeli ve çok *Latin style*.

Kaldıkları yer Bogota'nın zengin bölgesiydi; her apartmanın başında güvenlik bekliyordu ve sokaklar oldukça emniyetliydi. Hafta içi sabahları Bogota'da trafik felç olurdu. Miao Jing iş arkadaşlarıyla Uber paylaşıp işe gidiyordu. Akşamları genelde mesaiye kalıyordu ve Chen Yi onu almaya gidiyordu. Gün boyu "işsiz güçsüz" takılan Chen Yi, Bogota sokaklarına büyük bir hevesle karışmıştı.

İkisinin de az çok bir birikimi vardı ama parayı Miao Jing yönetiyordu. Evde çok nakit bulundurmuyorlardı; ihtiyaç oldukça çekiyorlardı. Kira masrafları dışında Miao Jing, Chen Yi'ye her ay "ev harçlığı" veriyordu. Bu his aslında çok tuhaftı; lise yıllarında adamın cebinden buruşuk yüzlükler çıkarıp ona harçlık vermesini hatırlatıyordu. Şimdi ise Miao Jing elinde deste deste yüksek değerli pesolarla, Chen Yi'nin burnunu çekip tuhaf bir ifadeyle parayı cüzdanına sokuşunu izliyordu.

"Ayda ne kadar veriyorsun bana?"

"Bir buçuk milyon peso mutfak masrafı, elli bin de Ramirez ile içeceğin biralar için."

İki milyon!!

Chen Yi'nin içinde hala küçük bir burukluk oluyordu. Ama neyse ki bu para aslında sadece üç bin yuan civarı bir şeydi; Tengcheng'de bir günde yediği paraydı bu.

"Yetmezse istersin," dedi kadın, dudaklarında yumuşacık, güzel bir gülümsemeyle.

Adam o keskin çenesini kaldırdı, umursamaz bir tavırla "Yeter," diye homurdandı.

Chen Yi yeni hayatını seve seve kabul etti. Ev işleri aslında basitti; çamaşır, temizlik falan kaba taslak halloluyordu. Sadece yemek konusu biraz sıkıntılıydı. Çin'deyken mutfağa mı girmişti sanki? En fazla erişte haşlamayı bilirdi. Ayrıca burada Çin yemeği yapmak kolay değildi; pirinç pişirme makinesi bulmak bile meseleydi. Baharatları ve malzemeleri toplamak zaman

alıyordu. Neyse ki Kolombiya mutfağı fena değildi; kahveleri ve meyve suları efsaneydi. Sokak restoranlarındaki alabalık ile pilav, bol patatesli mısırlı tavuk çorbası, sebzeli ve etli yoğun haşlamalar ve çeşitli ızgara etler Çinlilerin damak tadına uygundu. Bu yüzden ilk iki ay Chen Yi, Miao Jing'i hep dışarıda yemeğe çıkardı. Bu yüzden ilk iki ay Chen Yi, Miao Jing'i hep dışarıda yemeğe çıkardı.

İkisi de yemek seçen tipler değildi. Onlu yaşlarındaki o büyüme döneminde, karınlarını doyuracak bir şey olsun yeterdi; her şeye uyum sağlarlardı. İş çıkışı eve dönerken Chen Yi, Miao Jing'in çantasını taşıyor, kolunu omzuna atıp sokak tezgahlarının yanından geçiyorlardı. Bazen bir porsiyon *Lechona* alıyorlardı; bu Kolombiya'nın geleneksel bir yemeğiydi. Bütün bir süt kuzusunun içi patates, soğan, pirinç ve baharatlarla doldurulup nar gibi kızarana kadar pişirilirdi. Chen Yi eve gidince yanına birkaç dilim avokado ve salata ekliyor, konserve domates çorbası pişirip Miao Jing'i krallar gibi doyuruyordu.

Genç kadın burnunu kırıştırıp masaya oturdu, şefin çatal bıçağı getirmesini bekledi: "Bu akşam sadece bu mu var?"

"Beğenmedin mi?" Chen Yi tabağı masaya bıraktı. "Dolapta Kolombiya usulü etli ekmek de var, ısıtayım mı?"

Miao Jing omuz silkti. Adam kadının o ince ve yumuşak kulağını yakalayıp nasırlı parmak uçlarıyla hafifçe ovuşturdu.

"Ben ne yaparsam onu yiyeceksin. Eskiden senin yaptığın o tatsız tuzsuz erişteleri yerken gıkım çıkmıyordu," dedi adam, kadının yanında dikilip tüm heybetiyle ona tepeden bakarak. "Ye hadi!"

"Peki..." dedi kadın, sesini uzatarak.

Yeni geldikleri için geceleri dışarı çıkmaya pek cesaret edemiyorlardı. Akşam yemeğinden sonra Miao Jing mesaiye kalıyor, Çin'deki iş arkadaşlarıyla online toplantılar yapıyordu. Chen Yi ise ortalığı toparlıyor, mutfakta bulaşıkları yıkıyordu. İşini bitirince terasa çıkıp şezlonguna uzanıyor, o uzun bacaklarını uzatıp ağır ağır sigarasını tüttürerek Bogota'nın gece manzarasını izliyordu.

"Sıkılıyor musun?"

Miao Jing işini bitirince elinde bir kutu birayla gelip adamın yanına bıraktı. Chen Yi dumanların arasından ona baktı, elini uzatıp kadını kucağına çekti. Sesi uykulu ve rahattı: "Neden sıkılayım?"

“Sıkılmaz mısın hiç?”

Eskiden Chen Yi hiç evde durmazdı; arkasında hep bir grup adam olurdu, her deliğe girer çıkardı. Ne zaman yalnız kalmıştı ki? Şimdi onunla birlikte dünyanın öbür ucuna, Güney Amerika’ya gelmişti. Dil yok, kariyer yok, arkadaş yok, eğlence yok.

“Boş zamanlarında Bozai’yi veya eski arkadaşlarını arayıp sohbet etsene?”

“Konuştum... Hepsinin ağzının suyu akıyor kıskançlıktan.” Sigarasını dudaklarının kenarına sıkıştırıp karanlık gökyüzüne baktı, sesi derinden geliyordu: “O arabayı Daimao’ya sattırdım, biraz para geçti elime. Bilardo salonu zaten bitti, artık istemiyorum da. Bozai başka bir iş yapmak istemiyor, sadece bilardodan anlıyor. Ona başka bir yer açmasını söyledim; bahçeli, yarı açık bir yer bulmuş. Kendi işinin patronu olacak, araba parası da benim ortaklığım sayılır. Bu işten zengin olunmaz ama bir aileyi geçindirmeye yeter. Bizim evi de arada bir kontrol etmesini söyledim, başka da bir derdim yok.”

Gerçekten de arkasında hiçbir bağ bırakmamıştı.

Miao Jing adamın göğsüne sokuldu, kollarındaki o eski yara izlerine dokundu. Adam kadının ince belini sıkıca kavrayıp onu kendine mühürledi, tenindeki o eşsiz kokuyu içine çekti: “Bogota... Buradaki insanlar zengin değil ama tembel de değiller. Sabah yedide trafik başlıyor. İnsanlar çok ilginç, neşeliler, biraz saf ve düz mantıklar. O kapkaççıların falan pek kafası çalışmıyor ama gerçekten hiç Çinli yok buralarda. Dışarı çıktığımda bir sürü kadın etrafımı sarıp 'Koreli oppa' mıyım diye soruyor. Anasını satayım, benim bu koca çift göz kapaklarımın neresi Koreliye benziyor?”

Genç kadın gülümsedi: “Bana da sordular. Aslında Kore dizileri Kolombiya’da bayağı popüler, Bogota’da bazı Koreliler yaşıyor.”

“Birkaç kelime Korece öğrenmem lazım. İleride rezil bir iş yaparsam Koreliyim derim,” dedi adam, çarpık bir gülümsemeyle. Eğilip kadının serin burnunun ucuna dokundu, gözlerindeki parıltı yıldızlar gibiydi. Dudaklarını öptü: “İşin bitti mi?”

“Bitti.”

“O zaman sıkıntımızı dağıtacak bir şeyler yapalım mı?” Sesi kısık ve boğuktu, sigarasını söndürdü. “Bütün gün sana çamaşır yıkayıp yemek yapmamın, seni işe götürüp getirmemin bir ödülü olsun, ha?”

Miao Jing’in gözleri parladı: “Daha saat sekiz buçuk.”

“Aşağıdaki Fransız ihtiyar bana gençliğinde ne kadar dayanıklı olduğunu anlatıp duruyor. Ben de ona Çinli erkeklerin öyle kolay pes etmeyeceğini, iki saat aralıksız nefes bile tüketmeyeceğimizi söyledim.”

Miao Jing adamın dudaklarını çimdikledi. Aniden küçük bir çığlık attı; adam onu kucağına alıp yatak odasına taşıdı ve yumuşacık yastıkların arasına bıraktı. Kadın dirseklerine dayanıp Chen Yi’ye baktı. Adam yatağın kenarında dikilmiş, gömleğinin düğmelerini tek tek çözüyordu. Sadece o gür kirpiklerinin altındaki bakışlarını, kemerli burnunu ve sıkıca kapanmış dudaklarını görebiliyordu. Gömleğini çıkarıp yatağın ucuna fırlattı, başını kaldırıp kadına sırıttı; gözleri ışıl ışıldı. O gülüşte tarif edilemez bir serserilik vardı.

Kadının kalbi küt küt attı, yatağın içine doğru kaçmaya çalıştı ama ayak bileğinden yakalanıp o baskın bedenin altına çekildi; sadece küçük bir inilti çıkarabildi.

Sabah beş altı sularında yastıkların arasından bir kıpırtı geldi, sonra ortalık sakinleşti. Miao Jing genelde biraz daha uyurdu. Chen Yi ise zinde bir şekilde kalkar, sporunu yapar, duşunu alır, sonra ağzında diş fırçasıyla odaya girip yorganın altındaki o küçük kafayı dürterek Miao Jing’i uyandırırdı.

Masada çoktan demlenmiş kahve bekliyordu; Miao Jing’in en sevdiği fındıklı sütlü aromadaydı. Kolombiya kahvesi gerçekten muazzamdı. Chen Yi de onunla birlikte bu "burjuva" keyfine alışmıştı; tadı fena değildi. Miao Jing her sabah yorgun ve halsiz uyanıyor, ayılmak için bir fincan kahveye sığınıyordu. Arkasına baktığında ise Chen Yi’nin beyaz atleti ve eşofmanıyla mutfakta yumurta ve pastırma kızarttığını görüyordu; her bir kası hayat enerjisiyle parlıyordu.

“Dışarı böyle mi çıkacaksın?”

Chen Yi, Miao Jing’in bıraktığı son mısır ekmeğini ve yanmış yumurtayı çiğnerken, kadının sütlü kahve rengi ceketini giyişini, saçlarını gevşekçe toplayışını izledi. İnci küpeleri ışıldıyor, uçuşan eteğinin altından bembeyaz, ince ayak bilekleri görünüyordu. Ağır adımlarla ince topuklu ayakkabılarını giydi.

“Olmaz mı?” Miao Jing, kazağının yakasını biraz daha yukarı çekerek boynundaki izleri gizlemeye çalıştı.

“Daha çirkin, daha ucuz bir şeyler giyemez misin?” dedi adam kaşlarını çatarak. “Çok zengin ve kolay lokma gibi duruyorsun.”

Yanlış hatırlamıyorsa bu eteği Tengcheng'de almışlardı; adamın kartıyla, on beş bin yuan.

Miao Jing kaşlarını kaldırdı: "Peki ne giymem gerekiyordu?"

Latin kökenli kadınların vücut hatları genelde çok belirgindi, göğüsleri dolgun olurdu ve bunu sergilemeyi severlerdi. Bu tarz burada çok sıradandı ama Miao Jing'in bu sade ve ferah tarzı, o Doğulu kadının zarif ve vakur duruşuyla birleşince aslında... Çok daha fazla dikkat çekiyordu.

İster iş yerinde olsun ister Chen Yi ile dışarıda, ona asılan erkeklerin ardı arkası kesilmiyordu. Bu yüzden Chen Yi ne zaman onunla bir restorana gitse, o "bulaşılmaz" havasına bürünüyor, sert ve sabırsız bir ifade takınıyordu ki o iştahlı bakışları engelleyebilsin.

— Ekstra —

Sert Adamın Nazlı Karısı - II

"Kıyafet, pantolon... Öyle pahalı bir şey olmasın."

Miao Jing birkaç saniye düşündü. Odasına gidip yumuşacık, dökümlü, rengarenk örgü bir kazak giydi; altına bir kot pantolon, ayağına bez ayakkabılar ve omzuna da siyah-beyaz işlemeli Wayuu çantası...

Chen Yi'nin bakışlarıyla karşılaştığında, adamın gözlerini kısıp ona dikkatle baktığını gördü. Chen Yi dilini yanağına bastırıp sanki pes etmiş gibi bir iç çekti; o devasa gövdesiyle ayağa kalktı: "Seni şirkete ben bırakacağım!"

Ev sahipleri Fransız Pierre'den Harley-Davidson motosikletini ödünç almıştı. Bu emekli öğretmen, Gabriel Garcia Marquez hayranıydı; Bogota'ya yerleştikten sonra iflah olmaz bir açık hava tutkununa dönüşmüştü. Chen Yi, motosikletin frenlerini ayarlamasına yardım ettiğinden beri Pierre'in güvenini tam kazanmıştı.

Kolombiya tam bir motosiklet ülkesiydi. Yaylanın sabah rüzgarı hafifçe ten yakarken, ikisi kalabalık trafiğin arasında süzülmeye başladı. Miao Jing arka koltukta adamın beline sarılmıştı. Kırmızı ışıkta durduklarında, Chen Yi'nin büyük avuçları kızın buz kesmiş parmaklarını ısıtmak için üzerlerine kapandı; üşüyüp üşümediğini sordu.

"Üşümüyorum."

"Üşürsen daha sıkı sarıl." Kızın ellerini tutup montunun içine, o sıcak ve sert karın kaslarının üzerine yerleştirdi. "Sana rüzgar siperi olurum."

Çevredeki araçlarda, dolgun vücutlarını erkek arkadaşlarının sırtına yaslamış Latin kızlar, hararetli sohbetler ediyor, öpüşüyorlardı; kahkahaları özgür ve berraktı. Miao Jing çenesini Chen Yi'nin omzuna yasladı, istemsizce ona daha sıkı sarıldı. Chen Yi başını çevirip parmaklarıyla kızın serin yanağını okşadı; Miao Jing dudaklarını büküp ona gülümsedi.

Motosikleti şirketin önüne çektiler. Chen Yi, kızın binaya girişini izledi.

"Akşam seni almaya gelirim. Dışarıda mı yiyelim, evde mi yapalım?"

"Fark etmez, sen seç."

"O zaman evde hazır makarna haşlasak olur mu?"

“Olur tabii.”

Çocukluğundan beri bu kız gerçekten "bakması kolay" biri olmuştu.

“Gel buraya.” Chen Yi, uzun bacaklarıyla yere basmış, elinde kaskı tutarken dudak ucuyla gülümsedi: “Yaklaş biraz.”

Miao Jing iki adım attı; adam kızın çenesini kavrayıp o al dudaklara derin bir öpücük bıraktı: “Uslu uslu çalış, sağa sola sapma. Şirketten çıkarken arkadaşlarınla çık, bir şey olursa beni ara.”

Birbirine karışan o uzun nefesler bir anlığına ayrıldı. Miao Jing çabucak etrafı süzüp ona dikkatli olmasını, güvenle sürmesini tembihledi.

……

Bir "ev erkeğinin" hayatı oldukça sakin geçerdi. Chen Yi önce Paloquemao Pazarı’na gitti. Burası Bogota’nın en meşhur pazar yeriydi; sonu görünmeyen tezgahlarda rengarenk meyve ve sebzeler diziliydi. Hatta Asya sebzeleri satan tezgahlar bile vardı; mantar, tofu, su teresi, fasulye filizi... Çiçek bölümü ise adeta bir deniz gibiydi; tanesi iki Yuan’a gelen masmavi hezaren çiçekleri göz alıyordu.

Fırının önünden geçerken, motoru ödünç verdiği için Pierre’e teşekkür mahiyetinde bir yaban mersinli pay aldı. Bu Fransız ihtiyar, detaylarda ne kadar cimri ve hesapçıysa, insan ilişkilerinde o kadar cömert ve sıcaktı. Chen Yi her gün onunla biraz laflıyordu. İspanyolca başlangıçta zor değildi ama dilbilgisi ve konuşma hızı insanı yorabiliyordu. İki adam bahçede oturup gazete okuyor, kahve içiyor; Bogota’nın hafta sonu yürüyüşlerinden motosiklet konvoylarına, oradan Çin’in büyük şehirlerine ve küresel nüfuzuna kadar yarım gün boyunca yarım yamalak sohbet ediyorlardı. Chen Yi’nin "toplama" İspanyolcası da bu sayede hızla ilerliyor, günlük diyalogları kurtaracak seviyeye geliyordu.

Evde hala bitmemiş işler vardı, uzun oturmaya gelmezdi. Chen Yi yukarı çıkıp evi toparladı, çamaşırları yıkadı ve ütüledi. Televizyonu açıp yerel haberleri dinlerken çamaşırları terasa astı; terasın kenarına oturup keyifle bir sigara yaktı, rüzgarda hafifçe dalgalanan kar beyazı çarşafları izledi.

Aşağıdan biri garip bir tonlamayla “Chen!” diye seslendi. Bir bisiklet zili çaldı; Ramirez’in büyük oğlu gelmişti. Gino henüz on yedi yaşındaydı; gündüzleri köpek gezdiriyor, geceleri ise bir restoranda garsonluk yapıyordu. Bugün Chen Yi’yi eski şehir merkezine, özellikle de Bogota’nın gece hayatının

en canlı yeri olan, bar ve pansiyonlarla dolu, sırt çantalı gezginlerin istila ettiği Santa Fe bölgesine götürecekti.

Gino, Chen Yi'yi bölgenin nam salmış bir bilardo salonuna götürdü.

Chen Yi Çin'de snooker ve "sekiz top" oynardı; Kolombiya'da ise daha çok Amerikan bilardosu ve karambol revaçtaydı; bahisler ise oldukça yüksekti. Chen Yi, Güney Amerika usulü bilardoyu denemek istiyordu.

Buradaki oyun tarzı oldukça serbestti; masalar bakımsızdı ama vuruşlar çok sert ve doğrudan sayıya yönelikti. Salonun gençleri daha önce buralarda bir Çinli görmemişlerdi; hele ki bu kadar uzun boylu, serseri ruhlu, üzerinde gösterişli ama ucuz kıyafetler olan birini hiç beklemiyorlardı. Bu tarz, bir Çinliden beklenen o ağırbaşlılığa hiç uymuyordu; fakat vuruşlarını görünce şaşırdılar; tertemiz, kuralına uygun bir snooker tekniği sergiliyordu.

Chen Yi yanında sadece yüz bin Peso getirmişti; parayı açıkça masanın kenarına koydu. Maç başına on bin Peso... Herkes bu parayı kazanmanın çok kolay olacağını sanıyordu ama saat üçe kadar salonda takılan Chen Yi, o yüz bin Pesoyu bitirmedi. Son kalan parayla herkese birer bira ısmarladı ve böylece bir grup bilardo arkadaşı edinmiş oldu.

……

Akşamüzeri Chen Yi, Miao Jing'i işten almak için otobüse bindi. Eve gidip hazır makarna yiyeceklerdi sözde ama kapıyı açar açmaz mutfaktan gelen o muazzam koku burnuna doldu. Tencerede soğan, tofu, domates ve mantarla ağır ağır pişen bir deniz ürünleri türlüsü; fırında ise karayip ıstakozu, yanında taze fesleğen ve baharatlarla... Chen Yi ıslık çalarak iki paket hazır makarna haşladı ve dumanı üstünde tüten kaseleri Miao Jing'in önüne koydu.

Kızın o güzel gözleri ışıl ışıl parlıyordu; hem şaşkın hem de neşeli bir ifadeyle ona baktı.

"Bakalım tadı nasıl olmuş?" Chen Yi, sanki çok sıradan bir şeymiş gibi kız için ıstakoz etlerini ayıkladı. "İnternetteki 'tembel işi' tariflere bakarak yaptım."

Tadı kusursuz sayılmazdı ama beklentilerin çok üzerindeydi. Yemek çok keyifli geçti; ardından bir şişe şarap açtılar, küçük bir pasta çıkardılar ve koltuğa gömülüp film izlediler.

Hayat basitti, zaman su gibi akıyordu. Hafta sonları Bogota'da hayat yavaşlar ve özgürleşirdi. Şehrin ana caddeleri trafiğe kapatılır; insanlar bisiklete biner, koşar ya da spor yapardı. Şehrin o gergin havası yerini

gevşemeye bırakırdı. İkisi dışarı çıkıp dolaştılar; sokakta közlenmiş, üzerine krema sürülüp tuz dökülmüş mısır yediler; o değişik tatlı-tuzlu aromanın tadına baktılar. Sonra bir kafede oturup taze Fransız ekmeği eşliğinde kahvelerini içerek sabahın keyfini çıkardılar.

Bolivar Meydanı'nda güvercin sürüsü insanların üzerine üşüşüyor, oyun oynayan çocukların ve gösteri yapan grupların kahkahaları havada çınlıyordu. Bogota'da vakit geçirilecek pek çok meşhur müze vardı. Chen Yi, Miao Jing'i eski şehir merkezinde gezdirdi; yerel pazarlara uğradılar. Oralarda çok ilginç şeyler bulmak mümkündü: Yerli halkların el sanatları, nadir bulunan Latin şarkıcıların plakları, Venezuelalı mültecilerin ördüğü küpeler ve kolyeler, kendine has tarzı olan kıyafet ve ayakkabılar...

Öğle yemeklerini genelde pazarda yerel lezzetlerle geçiştiriyorlardı: Kan soslu sosisli pilav, pembe fırın patatesler, kızarmış karıncalar, soğuk karides çorbası... Yemekten sonra Monserrate Tepesi'ne tırmanıyorlardı. Akşam yemeği tabii ki tepedeki restoranda yeniyordu; muazzam Peru yemekleri eşliğinde... Pencere kenarındaki masalardan birine oturdular; restoranın ışıkları loştu, bir grup akordeon eşliğinde hüzünlü şarkılar mırıldanıyordu. Masada iştah kabartan deniz ürünleri pilavı, baharatlı ızgaralar, kuzu pirzolalı makarna ve Peru biraları vardı.

Tepeden Bogota'yı izlerken, gece çöktüğünde yanan ışıklar uçsuz bucaksız bir deniz gibi görünüyordu; Bogota'nın milyonluk bir metropol olduğu ancak o zaman anlaşılıyordu. Terasın rüzgarı serindi. Rakım farkından mı yoksa içtikleri mısır içkisinden mi bilinmez, insanın başını döndüren bir hafiflik vardı havada. Yan masadaki yabancı çift hararetle öpüşmeye başlamıştı bile. Chen Yi, Miao Jing'in narin bedenini ceketinin içine çekti; kulak memesini ve yanağını ince ince öpmeye başladı. Kız o sert ve erkeksi kokunun içinde hapsolmuşken, adamın yeni çıkan sakallarının boynunda ve kulak arkasında yarattığı o ürpertiyle parmak uçlarının bembeyaz kesilerek büzüldüğünü hissetti. Gözlerini yumduğunda karşısındaki o ışık denizi, başını döndüren bir girdaba dönüştü.

Gece hala bitmemişti; tehlikelerden sakınarak yerel atmosfere karışmak mümkündü. Eski şehrin gece pazarları saat ikiye kadar insan kaynıyordu. Sokaklar hatları belirgin, dar kot pantolonlar ya da mini etekler giymiş, özgür ama bir o kadar da davetkar Latin kızlarla doluydu. Bir bara gidip içki içtiler; etraftakiler daha önce hiç çekik gözlü birilerini görmemişlerdi, her yerden bir "Hola!" sesi yükseliyor, insanlar fotoğraf çekilmek ya da içki ısmarlamak için

yanlarına geliyordu. Miao Jing barda bir Mojito sipariş etti; barmen ona doğrudan bir litrelik bir kova uzatınca, içtikçe yanakları kızardı, bakışları buğulandı.

Barın içindeki herkes dans ediyordu; o Kolombiya usulü tutkulu Salsa... Hareketler ateşli, davetkar ve heyecan vericiydi. Miao Jing bir yandan izliyor bir yandan da yüzü kızarıyordu; Chen Yi'nin kollarında müziğin ritmiyle sallanırken, kimsenin olmadığı bir köşeye çekilip uzun ve tutkulu bir öpücüğe daldılar. İçki ve arzunun verdiği o hararet kalplerinden yukarı süzülürken, ikisi de artık kendilerini tutamaz hale gelmişti.

Sıradışı, vahşi günlerdi; on sekiz yaşındaki o yaz tatilinden bile daha çılgınca... Yetişkin birer kadın ve erkek olarak o toyluktan sıyrılmış, daha doğrudan, daha cesur adımlarla ilerliyorlardı. Sokakta alevlenen o tutku eve taşınıyordu; yemek masasında, küvette, yatak odasında o gecenin izleri vardı. Miao Jing ağlamaktan gözleri şişmiş haldeyken bile adamın o durulmak bilmeyen hırçınlığına karşı koyamıyordu. Chen Yi kızın hıçkırıklarını öpücükleriyle dindiriyor; kız adamın kollarını ve omuzlarını hırsla ısırdıkça, bu durum Chen Yi'nin içindeki o vahşi dürtüleri daha da kamçılıyordu.

Ertesi sabah uyandığında Miao Jing'in her yeri dökülüyordu; yorgunluktan parmağını bile kıpırdatacak hali yoktu. Başucunda üzerinde sabah çiyleri duran kocaman bir renkli gül buketi duruyordu. Karşısında ise mahmur ama bir o kadar da tatmin olmuş gözler... Chen Yi ona sırıttı; kahve ve kahvaltı çoktan hazırlanmıştı ve adam kıza hizmet etmek için can atıyordu.

Miao Jing yorgun gözlerle yatağın üzerindeki örtüye baktı... Chen Yi'nin enerjisini boşaltabileceği bir işe ihtiyacı olduğunu düşündü.

Ama bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemedi.

……

Chen Yi her hafta bilardo salonuna gidip insanlarla oynuyordu. Kaybettiği para giderek azalıyordu; kazandığında ise bahis parasını almıyor, sadece "el alışkanlığı" diyerek geçiştiriyor ve insanlarla el sıkışıp bira içerek dostluk kuruyordu. Bogota'da parası, arkası veya bir çevresi yoktu; bu yüzden barışçıl kalmak ve her türden insanla bağ kurmak zorundaydı.

Gino adeta Chen Yi'nin hayranı olmuştu. Chen Yi ona Altın Üçgen günlerini anlatıyordu; "Myanmar'daki Altın Üçgen'i bilir misin? Orası da en az Kolombiya kadar tehlikeli bir yerdir. Hiç silah tuttun mu? Elbette... Bogota sokaklarında korumalar tüfeklerle geziyor; Altın Üçgen'de de öyleydi, her

türden silah ve taklidi vardı. Eskiden benim de kendimi korumak için bir silahım vardı.”

Bogota’ya geleli altı ay olmuştu. Chen Yi artık ortama alışmış, dili çözmüştü; silahlardan anlıyordu, fiziği ve duruşu güven veriyordu. Ramirez aracı oldu ve Chen Yi’ye bir iş buldu: Zengin bir mahallede, evin yakınındaki lüks bir rezidansta güvenlik görevlisi olarak çalışacak, silahlı nöbet tutup devriye gezecekti.

Chen Yi bu işi çok sevmişti.

“Öğle vardiyası, sabah ondan öğleden sonra üçe kadar. Yemek de veriyorlar, aylık maaş seksen bin Peso.”

Miao Jing beş saniye kadar düşündü. Güvenli olup olmadığını sordu; zengin mahallelerinde her yer kamera doluydu, güvenlik ekipleri tam teçhizatlıydı ve polis sürekli devriye geziyordu. Son yıllarda ciddi bir şiddet olayı yaşanmamıştı. Sonunda kız kabul etti; bütün gün evde "ev erkeği" olarak oturacağına, dışarı çıkıp biraz sosyalleşmesi iyi olurdu. Seksen bin Peso ise topu topu bin Yuan kadar ediyordu; bu para adamın kendi harçlığı olacaktı, eve verdiği miktar değişmeyecekti.

Güvenlik şirketinin üniformasını giyince adamın duruşu bir anda değişti; botlar, kamuflaj pantolon, siyah polo yaka tişört... Üstüne o kısa saçları ve derin bakışları eklenince, ortaya sert ve güven veren bir karizma çıktı. Miao Jing gizlice bir fotoğrafını çekti; Chen Yi onu yakalayınca arsızca sırıttı: “Beğendin mi?”

Beğenmez miydi hiç?

Gençlik yıllarında neredeyse hiç fotoğrafları olmadığını hatırladı. Sadece birkaç vesikalık... O zamanlar anı biriktirmeyi, değer vermeyi bilmezlerdi; yan yana çekilmiş tek bir kareleri bile yoktu.

Sonrasında Chen Yi, Miao Jing işteyken ona fotoğraflar atmaya başladı: Gino ile parkta köpek gezdirirken, pazardaki tuhaf meyveler, fırtına sonrası çıkan devasa gökkuşağı, iş arkadaşlarıyla yediği o mütevazı öğle yemeği...

Tabii ikisinin fotoğrafları da vardı artık: Turistik yerlerde kolunu kızın omzuna attığı o kareler, arkadaşlarıyla badminton oynarken sırtından çekilmiş bir poz, mutfakta yemek yaparken yaptıkları komik yüzler, huzurlu bir sabahın tatlı uyku hali ve mum ışığında birbirlerine sokuldukları o öpücükler...

Madem seviyordu, hepsini saklamalıydı; yaşlandıklarında tek tek bakıp o günleri anarlardı.

……

Bu güvenlik işi sadece üç ay sürdü. Chen Yi birkaç arkadaş edinmişti ama rezidansın kadın sakinleri sürekli "musluk tamiri" veya "böcek ilaçlama" bahanesiyle onu yukarı çağırmaya, partilerine davet etmeye başlayınca işin rengi değişti.

Chen Yi bu ısrarlara dayanamayıp istifayı bastı ve yine o huzurlu "ev erkeği" hayatına geri döndü.

Miao Jing de benzer bir durumla karşı karşıyaydı. Ofisteki Brezilyalı genç çocuk sürekli tutkuyla ona sarılıyor, yanaklarından öpüyordu. Dil okulundaki arkadaşları her fırsatta onu tatile davet ediyor, gece yarısı telefonları geliyordu; o tatlı sesini, yumuşak gülüşünü özlediklerini söyleyip gecenin yarısı birer kadeh bir şey içmek için barlara çağırıyorlardı.

Burası Latin Amerika'ydı, tutku ve ateş her yerindeydi!

Tam uykuya dalacaklarken gelen bir telefon Chen Yi'nin yüzünü karartmaya, bakışlarını korkunçlaştırmaya yetmişti. Miao Jing o gece hem bedenen hem de ruhen parçalanana kadar hırpalandı; ertesi gün öğlene doğru ancak uyanabildi. Sesi kısılmış, başı ağırlaşmıştı; ağır bir grip geçiriyor gibi hissediyordu.

Chen Yi ve Pierre aşağıda bahçede çiçekleri sulayıp laflıyorlardı. Başını kaldırıp Miao Jing'i beyaz sabahlığıyla terasta kahvesini içerken görünce, hortumu ona doğru tutup üzerine su sıçrattı. Aşağıdaki iki adam, kıza "tembel kız" diye gülüyorlardı.

Miao Jing nadiren böyle bozulurdu; buz gibi bir ifadeyle arkasını dönüp içeri girdi.

Chen Yi pat pat merdivenleri çıkıp yanına geldi; ona deniz ürünleri çorbası ve taze sıkılmış meyve suyu hazırlamıştı. Sıcak elleriyle kızın sızlayan kaslarına masaj yapmaya başladı, boynundaki o izleri öpücüklere boğdu.

"Yorgun musun? Önce bir duş mu alsan? Suyunu hazırlayayım mı?"

Miao Jing'in tüm vücudu gevşemişti, elinde kahve fincanıyla soğuk bir ifade takındı: "Yeni bir iş aramayı düşünmez misin?"

"Bütün gün evde durman olacak iş değil; bir işin olsa ikimiz de daha rahat ederiz. Belki sana uygun bir pozisyon bulmanda yardımcı olabilirim..."

Yanındaki o koca gövde hafifçe kaskatı kesildi. Chen Yi çenesini kızın omzuna yasladı, sesi tembel ve boğuktu: "Ne o? Evi ben mi geçindireyim

istiyorsun?”

— Ekstra —

Sert Adamın Nazlı Karısı - III

“Para kazanmana gerek yok.” Miao Jing kestirip attı. “Çalışmasan da olur. Başka hobiler edinebilirsin; mesela futbol oynamak? Ya da... bisiklet, fitness, doğa yürüyüşü, seyahat...”

Yeter ki evde o bitmek tükenmek bilmez enerjinle başımda dikilme, diye geçirdi içinden.

Chen Yi’nin karanlık ve derin gözleri kısıldı, kaşları çatıldı... Ne demek istiyordu bu kız? Onu züğürt mü buluyordu? Vücudunu mu beğenmiyordu? Gücünü mü yetersiz buluyordu?

O kadar da değildi herhalde; Bogota’da hayat ucuzdu, pek bir masrafı da yoktu. Vücudu bozulmamış, karın kasları hâlâ taş gibiydi; hatta yüksek rakımın o sert güneşi sayesinde teni seksi, açık bir bronzluk kazanmıştı.

Onu hobisiz, sıkıcı ve dümdüz biri mi sanıyordu?

Sokaklardan gelmişti; evet, pek bir kültürü, eğitimi yoktu. Öyle edebiyattan, sanattan, ekonomiden falan uzun uzun, derin derin konuşamazdı. Toplantılarda, davetlerde hararetle konuşulan spor dalları onun için çoktan geçmişti; Güney Amerikalı erkekler gibi kendini göklere çıkarıp övmeyi de kendine yediremezdi.

Dünyaya açıldığında; esprili, yakışıklı, bilgili, zengin, çok daha karizmatik erkekler sayısızdı... Miao Jing hepsini görmüştü artık.

Küçük Tengcheng’den ayrılınca, gençlik yıllarındaki o serseri Chen Yi’nin o parıltısı çoktan sönüp gitmişti.

Chen Yi içindeki o huzursuzluğu, o kaybetme korkusunu kabul etmiyordu ama yemek yaparken kesme tahtasına "dan dan" diye vuruyor, dalgınlıkla tencereye bir kase su boca ediyor, simsiyah olmuş bir yemeği sofraya getirip iki çubuğu Miao Jing’in önüne fırlatıyordu.

Bir bahane bulup dışarı çıktı; bir şeyler alacağını söyledi. Miao Jing onun o uyuşuk sırtına, boynunu ovuşturarak yaylana yaylana gidişine baktı.

Sofradaki o ne olduğu belirsiz yemeğe baktı, gözlerini kırpıştırdı. Hiç istifini bozmadan çubuklarını alıp yemeğini yedi. Yemek bitince buzdolabını açtı,

malzemeleri çıkarıp normal bir yemek yaptı; Chen Yi dönünce yesin diye masaya bıraktı ve odasına geçip çalışmaya başladı.

İşler nasıl yoğun olmasındı; geçici olarak buraya gönderilmişti, projenin yükü çok ağırdı. Bir yandan ofisteki dil ve kültür farkı, bir yandan Türkiye ile olan saat farkı... Sadece sabahları ve akşamları, mesai dışı saatlerde Türkiye'deki sorumlularla iletişim kurabiliyordu. Hafta sonları bile programı doluydu. Nefes alabildiği tek an onun yanındaydı; belki önümüzdeki ay işler hafiflediğinde beraber denize tatile gidebilirlerdi. Bogota'ya geldiklerinden beri yerleşmekle, dil öğrenmekle, yeni hayata alışmakla o kadar meşguldüler ki, doğru düzgün dinlenememişlerdi bile.

Chen Yi dışarıda parkta oturup iki sigara içti. Manavdan bir şeyler alıp eve döndü. Mutfağa bir baktı ki, az önce yaptığı yemek çöp kutusuna dökülmüş. Gevşemiş olan vücudu yine kaskatı kesildi; tütün kokan parmaklarını istemsizce dudağına götürdü. Ağzında sigara olmadığını fark edince elini cebine soktu; gözlerini yere dikip çöp kutusunu ayağıyla biraz içeri itti.

Miao Jing masasında bilgisayar başında çalışıyordu, onun geldiğini fark etmemişti bile. Biriyle konuşuyordu; İspanyolca ve İngilizce karışık, neşeli bir kahkahayla, nazik bir tonda sohbet ediyordu. Chen Yi ancak üçte birini anlayabiliyordu; yine bir ziyaret, bir görüşme meselesiydi.

Odanın kapısını sessizce kapattı. Salona geçip koltuğa yığıldı, film izlemeye başladı. Uzun bacaklarını yaymış, ellerini başının arkasında birleştirmişti. Gözleri karanlık, zihni boştu; sonunda sigara paketini çıkarıp dumanı içine çekmeye başladı.

Bogota'ya geldiğinden beri Chen Yi aslında o kadar çok sigara içmiyordu. Hem yaşam ortamı değişmişti hem de psikolojik olarak o kadar büyük bir bağımlılığı kalmamıştı. Ayrıca Miao Jing o sigara içtiğinde hep ona yan yan bakıyordu; o da anlıyordu, olur da bir hastalığa yakalanırsa, artık onunla beraberdi; kendisi için olmasa da onun için kendini düşünmek zorundaydı.

Gece yatakta, o yumuşacık, mis kokulu tene dokununca içindeki o dürtü yine kabardı. Güçlü kollarıyla o ince beli kendine doğru çekti. Miao Jing, Chen Yi'nin kollarına döndü, ellerini göğsüne koydu; hafifçe itiyor gibiydi: "Hadi uyu."

"Biraz sevişelim de öyle uyuyalım." Tüm hünerini sergilemeye kararlıydı: "Uykum yok."

"Bugün çok yorgunum..."

“Sen sadece yat yeter.” Kısık sesi kulağında çınladı; sıcak nefesi boyun çizgisinden aşağı süzüldü.

“Olmaz.” Miao Jing, adamın o yerinde duramayan elini tuttu, vücudunu büzdü, gözlerini kapatıp iç çekti: “Bana iki gün izin veremez misin...”

Adamın dudakları ince değildi, rengi biraz koyuydu; dudak çizgileri sert ve arzu dolu duruyordu. Dudaklarını büzdü, biraz bozulmuş gibiydi.

Çene hattı sertleşti; kaşlarında hem bir katılık hem de biraz çocuksu bir kırgınlık vardı. O saçlı kafasını inatla aşağı kaydırdı. Miao Jing’in onu iten eli havada asılı kaldı, tüm vücudu titredi; sonunda parmakları şefkatle adamın gür saçlarının arasına daldı.

Adamın nemli dudakları yeniden kızın o al al olmuş yanaklarına döndü. Miao Jing mahmur ve uyuşuk bir halde esnedi; tüm vücudu bulutların üzerindeymiş gibi gevşedi. Birkaç bir şey mırıldandı, yana döndü, pozisyonunu aldı ve yavaşça gözlerini kapattı; çoktan rüyalar alemine dalmıştı.

...

Kız keyfini sürüp uyudu mu yani?!!

Chen Yi dişlerini sıktı, hırsla uzanıp başucu lambasını "çat" diye söndürdü. Karanlıkta yatağın o soluk beyaz tüllerine bakarak öylece kaldı.

Miao Jing birkaç gün rahat rahat dinlendi. Chen Yi ne zaman "kendini göstermeye" kalksa, kız elindeki kitabı dikkatle okumaya devam ediyor, ona yaklaşan o yakışıklı yüzü bir avucuyla geri itip sakince: “Özel günümdeyim,” diyordu.

“Hafta sonu değil miydi o?” Adamın kaşları iyice çatıldı.

“Erkene çekildi.” Kızın dudak kenarındaki o muzip gülümseme gizlenemiyordu. “Bir hafta izinliyim.”

Adamın koca eli kızın yumuşacık karnında birkaç tur döndü; keyifsizce yatağa serildi.

Miao Jing onun o sert saçlarını okşadı: “Benimle beraber kitap okumak ister misin?”

“Nereden çıktı bu kitap? Hem de İspanyolca.” Chen Yi gözlerini kaçırdı: “Ben ne zaman kitap okumuşum?”

“Dil okulundaki arkadaşlarımla kitapçıdan aldık. Bolivar Meydanı yakınlarında çok güzel bir kitapçıya gittik; içinde küçük bir tiyatro sahnesi bile

var, kahvesi de harika. Belki bir dahaki sefere beraber gideriz.”

“Ne zaman gittin o kitapçıya, benim niye haberim yok?” Chen Yi’nin kaşları daha da çatıldı: “Şu Mike denen İsveçliyle mi?”

“Marilyn de vardı.” Sakince ekledi. “Gino ağzından kaçırmasaydı, senin de bu aralar bilardo salonunda takıldığını bilmeyecektim.”

“Daha iyi bir yerde oynamalısın... Bir bayii tanıyorum, Monserrate Dağı’nın eteklerinde yaşıyor; malikanesi, kulübü falan var. İçeride snooker masaları da var, belki seni oraya götürebilirim?”

Miao Jing, Chen Yi’nin bilardo oynamasına karşı değildi; sadece yine parasına bahis oynamasını, hele o varoş mahallelerdeki tekinsiz tiplerle muhatap olmasını istemiyordu. Yabancıların oralarda başını belaya sokması çok kolaydı.

Chen Yi gözlerini kapattı, uyumuş gibi yaptı, çıt çıkarmadı.

Kız parmak ucuyla hafifçe alnına dokundu.

“Elim kaşındı, pek bir numarası yok zaten, bir daha oynamam.” Kısık bir sesle cevap verdi ve arkasını dönüp yattı.

O hafta sakin geçti. Hemen ardından Miao Jing’e Medellin’e iş seyahatine gitmesi gerektiği haberi geldi. Chen Yi ona eşlik etmesi gerekip gerekmediğini sordu; sonuçta Medellin bir zamanlar uyuşturucu kartellerinin şehriydi, asayişi Bogota’dan bile daha endişe vericiydi. Miao Jing gerek olmadığını söyledi; ev sahibi Pierre o hafta köye tatile gidiyordu, Chen Yi’yi de davet etmişti. Beraber motosiklet sürebilir, balık tutabilir, sandal sefası yapabilirlerdi. Ayrıca o iş arkadaşlarıyla gidiyordu, hiç endişelenmesine gerek yoktu.

Evden çıkmadan önce Miao Jing, Chen Yi’nin başucuna bir miktar para bıraktı; yaklaşık üç milyon peso. İyi eğlenmesini söyledi.

Chen Yi’nin eğlenip eğlenmediği bir yana, Miao Jing’in keyfinin yerinde olduğu belliydi. Medellin’in güneşi Bogota’dan daha parlaktı, kıyafetler daha ince ve özgürdü. Ona aldığı el işi nakışlı mayoları ve elbiseleri gösteriyordu. Chen Yi ona akşamları dışarı çıkmamasını tembihledi; Miao Jing uslu uslu onayladı. Birkaç saat sonra Chen Yi sosyal medyada iş arkadaşının vloguna rastladı; Miao Jing üzerinde dar, rengarenk bir elbiseyle gece yarısı sokaklarda geziyor, barda birileriyle sohbet ediyordu.

Bogota’ya döndüğünde yağmur mevsimiydi, her gün bardaktan boşalırcasına bir yağmur yağıyordu, hava serindi. Miao Jing banyodan

çıktığında Chen Yi hâlâ koltukta yayılmış sigara içiyordu.

Yüzünde bir tuhaflık vardı; hafif bir bitkinlik, bir çökmüşlük hali.

Yatakta da uyuşuktu. Miao Jing defalarca ona yan yan baktı; o ise ruhsuz bir ifadeyle telefonda oyun oynuyordu, bakışları bir an bile kızın üzerinde durmamıştı. Tabii kızın üzerindeki o yeni, zarif ve seksi iç çamaşırını da fark etmemişti.

Havanın tam kıvamında olduğu bir geceydi; Chen Yi gece yarısına kadar oyun oynadı. Ertesi sabah kahvaltıyı yine Miao Jing hazırladı. Evden çıkma vakti geldiğinde adam yataktan bir hışımla fırladı, üzerine bir ceket geçirdi; kirli sakallı, uykulu haliyle kızı uğurladı. Gideceği yere vardıklarında burnundan soluyarak bir homurdandı ve arkasını dönüp gitti.

Öğleden sonra onu işten almaya geldiğinde Chen Yi ona kendi ceketini getirmişti. Hiç konuşmadan önünde yürüyerek onu eve götürdü.

Miao Jing onu nadiren böyle görüyordu.

Biraz garip bir soğukluk, hem kibirli hem de bastırılmış bir kırgınlık.

Gece yatakta Miao Jing, Chen Yi'ye sokuldu; parmaklarıyla üzerinde gezindi ama adam inatla ona dokunmadı. Yorgun olduğunu söyleyip buz gibi bir tavırla telefonunu alıp salona, koltuğa oyun oynamaya gitti.

Şömine yanıyordu, salon yatak odasından daha sıcaktı. Koltuğa büzülmüş, bir yandan sigara içip bir yandan telefonuna bakıyordu.

Miao Jing sabahlığına sarılıp kalktı. Gidip koltuğun kenarına oturdu, adamın çatık kaşlarını okşadı, yumuşak bir sesle sordu: "Neyin var?"

Chen Yi cevap vermedi, derin bir nefes çekti sigarasından, külünü sertçe silkeledi.

"Kötü bir şey mi oldu?"

"Bana mı kızgınsın?"

Sesi sabırsızdı: "Hayır."

"O zaman neyin var? Seni ne üzdüyse söyle, gönlünü alayım."

Adamın sesi buz gibiydi: "Alamazsın."

Miao Jing gülmek istedi ama içi sızladı: "Neden alınmasınmış?"

"Her gün uğraşıp sana yemek yapıyorum, bir kere bile 'eline sağlık' demedin. Senin artığını hep ben bitiriyorum, sen gidip benim yemeğimi çöpe döküyorsun."

“İç çamaşırlarını bile ben yıkıyorum; ben ömrümde hangi kadın için böyle işler yapmışım.”

“Beni züğürt, cahil, hobisiz buluyorsun; bilardo oynamama izin vermiyorsun ama kendin benden gizli elin adamıyla kitapçı geziyorsun. İş seyahatinde arkamdan iş çeviriyorsun; ne yapma desem inadına yapıyorsun.”

“Yatakta ya yorgunum diyorsun ya çok uzun sürdü diyorsun; hep ben sana hizmet etmek için canımı dişime takıyorum, sen neye yoruluyorsun ki? Ya da bahane bulup kaçıyorsun. İyi, canın isterse yaparsın, istemezse kalsın.”

Miao Jing onun içindeki o birikmiş öfkeyi, her cümlesinde "ben" deyişini duyunca gözlerinin içi güldü. Eğilip bir öpücükle ağzını kapattı, dudaklarında usulca gezindi.

Tüm vücuduyla adamın üzerine kapandı.

Aslında onu böyle bastırmayı, kaşlarını çatıp öfkesini yutmasını, gözlerinin dolup kırılmasını, yine de diklenmesini izlemeyi çok seviyordu.

“Chen Yi, çok tatlısın.” Burnunun ucunu okşadı sırıtarak.

“Yürü git, ne tatlısı be.” Dişlerini sıktı, omuzlarıyla onu itmeye çalıştı ama elleri çoktan beline dolanmıştı; düşmesin diye sıkıca tutuyordu.

Kız onun üzerine iyice yerleşti, rahat bir pozisyon bulup büzüldü. Kulağına fısıldamaya başladı; önce onu uslu uslu sakinleştirdi, sonra... biraz "yetişkinlere özel" fısıltılar, en sonunda da onu şımartacak oyunlar... Gerçekten çok tatlıydı; on yıl önceki haliyle tıpatıp aynıydı.

— Ekstra —

Latin Belalısı - I

Chen Yi kendine yeni bir iş bulmuştu.

Miao Jing'in şirketinin yakınlarında, kendi çapında nam salmış bir kahve-sanat evi vardı. Chen Yi orada kahve çekirdeği kavurmaya başlamıştı; sırf kız bir sabah, "Kafedeki kahveler daha lezzetli oluyor," dediği için.

Öğle vakti iş arkadaşlarıyla yemeğe çıktığında, Miao Jing kahve almak için oraya uğradı. Chen Yi'yi beyaz bir gömlek ve siyah bir önlükle kavurma fırınının önünde çömelmiş halde gördü. Üzerine kahvenin o büyüleyici kokusu sinmişti. Miao Jing'i görünce beyzbol şapkasını hafifçe kaldırıp ona ıslık çaldı; tertemiz ama bir o kadar da serseri bir edası vardı.

Si Nan, şirketteki diğer tek Çinli kızdı. İspanyolca tercümanlığı ve muhasebe işlerine bakıyordu. Her gün Miao Jing ile birlikte takılan, hayat dolu ve neşeli bir kızdı. O da dayanamayıp iç geçirdi: "Erkek arkadaşın gerçekten çok yakışıklı."

"Chen Yi sana gerçekten çok iyi bakıyor."

Miao Jing, Chen Yi ile yaşamaya başlamış olsa da şirketin lojmanlarına çok uzak sayılmazdı. Sosyalleşmek ve çevresini genişletmek adına iş arkadaşlarıyla sık sık yemeğe ve etkinliklere katıldığı için herkes Chen Yi'ye aşinaydı; ayaküstü iki çift laf edebiliyorlardı.

Şirkette Çin'den gönderilen erkek meslektaşlar da vardı; satış temsilcileri ya da teknik destek mühendisleri... Çevrede tanıştıkları arkadaşları da ekleyince epey bir tanıdıkları olmuştu. Ancak çoğu buralarda tek başınaydı; Miao Jing ve Chen Yi gibi bir çift olarak yurt dışında çalışmaya gelenlere pek rastlanmıyordu.

Birbirlerine çok yakışıyorlardı; tutkuları adeta gözle görülür cinstendi. Si Nan, Miao Jing ile yakın olduğu için evlerine birkaç kez misafirliğe gitmişti. Bir keresinde nasıl tanıştıklarını sorduğunda Miao Jing, "Çok uzun yıllardır tanışıyoruz; çocukken aynı mahalledeydik, ortaokulda da aynı okuldaydık..." diyerek geçiştirmişti.

İşin aslına pek girmemiş, her şeyi muğlak bırakmıştı. Dışarıdan bakıldığında "çocukluk aşkı" ya da "okul arkadaşlığı" gibi tınlıyordu işte.

Si Nan üç yıldır yurt dışındaydı ve her yıl memlekete gideceği tatilin hayalini kurardı. Miao Jing ile sürekli Çin'deki hayattan konuşurlardı; fakat Miao Jing'in memleketine karşı pek bir özlemi yok gibiydi. Herkes tatilini biriktirip Çin'e gitmeyi beklerken, o ve Chen Yi birlikte tatile çıkıyor, memleket ziyareti gibi bir plan yapmıyorlardı.

Miao Jing, Çin'de sıkça rastlanan o "ideal öğrenci" tipindeydi; iyi bir üniversite, başarılı bir kariyer... Yurt dışı görevine de çok çabuk adapte olmuştu; iş disiplini ve yetenekleri göz dolduruyordu, ilkeli ve vakur bir duruşu vardı. Ama Chen Yi farklıydı. Kendi anlatımına göre üniversite okumamıştı; ne kurda kuşa yem olmuş bir iş adamına benziyordu ne de eli ekmek tutan teknik bir elemana.

Hatta daha açık konuşmak gerekirse, evde boş boş oturuyordu. Giyim kuşamına bakınca bir zengin çocuğu olmadığı da belliydi. Çevredeki insanlar ister istemez dedikodusunu yapıyordu. Ne zaman topluca yemeğe çıkılsa hesabı hep Miao Jing ödüyordu; kiranın ve mutfak masraflarının da Miao Jing'in cebinden çıktığı biliniyordu. Herkes alçakgönüllü ve ağırbaşlı, tam bir "gurbetçi Çinli" profili çizerken; Chen Yi serseri bir tarzda giyiniyor, bazen darmadağınık kıyafetlerle geziyor, hiç de "istikballi bir genç" izlenimi vermiyordu.

Buna rağmen, Miao Jing'in arkadaşları ve meslektaşları karşısında özgüveni tavan yapıyordu. "Kadın parası yiyen adam" yaftasını zerre umursamıyordu.

Böyle bir ilişki pek alışıldık değildi.

Miao Jing o kadar güzeldi ki ona göz koyan pek çok kişi vardı. İnsanlar, Si Nan aracılığıyla Miao Jing'in ağzını arıyorlardı; sonuçta yabancı bir ülkede birbirine destek olmak doğaldı. Ancak Miao Jing'in yanından o "gölge" hiç eksik olmuyordu. Bogota'nın asayişi o kadar da kötü sayılmazdı ama erkek arkadaşı her zaman bir koruma gibi yanındaydı; Miao Jing ile flört etmeye niyetlenenlerin en ufak bir şansı bile yoktu. Ofisteki yakışıklı ve zengin İspanyol gençler kıza karşı ateşli bir ilgi gösterip defalarca davet etseler de Miao Jing hepsine karşı buz gibi ve mesafeliydi.

Fakat Si Nan, lavaboda Miao Jing'in boynundaki bir morluğu kapatıcıyla örtmeye çalıştığını görmüştü. İz o kadar derindi ki sanki bir "mülkiyet ilanı"

gibi bağıra bağıra oradaydı.

Güz Bayramı sırasında herkes toplanıp bir parti düzenledi. Bir arkadaşın arkadaşının evine, bir mücevher tüccarının lüks malikanesine gittiler. Çin yemekleri yapmak için çok geniş ve görkemli bir mutfağı vardı; Miao Jing, Chen Yi'yi de yanında getirdi.

Erkekler dışarıda mangal başında Güney Amerika'daki iş fırsatlarını ve pazarın geleceğini konuşuyorlardı. Yurt dışı maaşları hiç de fena sayılmazdı; herkesin hayali "ilk büyük sermayeyi" yapmaktı. O zamanlar Chen Yi zengin bir mahallede güvenlik görevlisi olarak çalışmaya başlamıştı; aylık maaşı ancak bir akşam yemeği parası kadardı. Meslektaşlarla ortak bir dili yoktu ama yanlarında durup konuşulanları büyük bir ciddiyetle, sakin bir ifadeyle dinliyordu.

Miao Jing bir tabak meyve yıkayıp getirdi ve gizlice Chen Yi'nin ağzına bir üzüm sokuşturdu. Adam, sandalyede yayılmış otururken elini kızın beline koyup onu kendine doğru çekti, parmaklarıyla belini hafifçe ovdu. Sıradan, basit bir hareketti bu; ama içinde tarif edilemez bir sahiplenme ve doğallık taşıyordu.

Yemek sırasında ikisi de kendi hallerinde yiyor gibi görünseler de aralarında çok ince bir yardımlaşma vardı. Miao Jing çaktırmadan adamın lehine lafa giriyor, Chen Yi de fark ettirmeden kızın kadehini boşaltıyordu.

Yemekten sonra herkes bahçede ayı izleyip yediklerini sindirirken, Si Nan dilimlediği ay çöreklerini ikram etmek için dışarı çıktı. Bir köşede Miao Jing'i korkuluklara yaslanmış, telefonuyla biriyle konuşurken gördü. Chen Yi ona arkadan sarılmıştı; uzun parmaklarıyla kızın saçlarını umursamazca kenara itti, başını eğdi ve burnunun ucunu kızın kulağından başlayarak boynuna kadar yavaşça sürttü. Orada durdu, gözlerini yumdu ve kızın kokusunu derin derin içine çekti.

Ay ışığının altında, kimselerin görmediği bu küçük hareketin içinde tarif edilemez bir arzu ve çekim gizliydi.

Gözetlendiğini fark eden Chen Yi, kaşlarını kaldırıp şöyle bir baktı; sonra dudak ucuyla, sanki durumu gizlemek istercesine gülümsedi.

Si Nan o derin bakışlarla karşılaştığında, nedense yanaklarının alev alev yandığını hissetti.

……

Bogota'daki ilk yılında Miao Jing'in İspanyolcası günlük hayatı idare edecek seviyeye gelmişti. Aslında Kolombiya, İspanyolca öğrenmek için harika bir yerdi; konuşma hızı yavaş ve anlaşılırdı, yeni başlayanlar için idealdi. Fakat Chen Yi'nin İspanyolcası, bir İspanyol ile yarışacak kadar akıcı hale gelmişti. İngilizcesi ise yerinde sayıyordu; kelime hazinesi yüzü geçmezdi. Bir de ev sahipleri Pierre'den birkaç kelime Fransızca öğrenmişti ki onları İngilizceden daha iyi telaffuz ediyordu.

Dil engelini aştıktan sonra Bogota'da iş bulmak zor değildi. Si Nan bir gün iyi niyetle bir iş önerdi: Çinli bir inşaat malzemeleri firması Güney Amerika pazarına açılıyordu ve Bogota'da bir ofis kurmuşlardı. İspanyolca bilen bir satış temsilcisine acil ihtiyaçları vardı; beklentiler yüksek değildi ve Chen Yi bu iş için biçilmiş kaftandı.

Chen Yi'nin zerre ilgisi yoktu.

Miao Jing arkadaşının inceliğine teşekkür etti: "Ofis işlerini sevmiyor, birinin ona emir vermesinden de nefret eder."

Anlamak zordu; bu iş kahve kavurmaktan kat kat iyiydi. Kafedeki maaşı topu topu sekiz yüz Yuan kadardı.

Ama Miao Jing bunu zerre dert etmiyordu. Adamın ne yaptığı umurunda değildi; o nasıl mutluysa öyle olmalıydı.

İş onun için sadece bir oyalanmaydı; fakat bilardo salonu vazgeçilmeziydi. Bu konuda aralarında kesin bir anlaşma vardı: Chen Yi sınırını bilecek, Miao Jing de ona karışmayacaktı.

Daha sonra Miao Jing onunla birlikte bilardo salonuna gitti. Güvenli bir mahallede, Kolombiyalıların ve yabancıların bir arada olduğu, ellerinde bira şişeleriyle hararetli bir şekilde sohbet ettikleri, gürültülü ama samimi bir yerdi. Chen Yi orada resmen el üstünde tutuluyordu; herkesle yumruk tokuşturup selamlaşıyordu.

Istakanın başına geçtiğinde duruşu gerçekten büyüleyiciydi. Geniş omuzlar, ince bel, dik bir duruş... Kıyafetleri o yapılı vücudunu tam sarmıştı. Ağzında sakızı, ışıl ışıl gözleri masaya kilitlenmiş halde vuruşları hem hızlı hem de yırtıcıydı. O an etrafındaki dünyadan tamamen kopuyor, bambaşka bir havaya bürünüyordu.

Miao Jing bütün öğleden sonrayı onunla orada geçirdi. Etraftakilerle konuşurken öğrendi ki Chen Yi sürekli pratik yapıyordu ve bu mahallede artık ona diş geçirecek kimse kalmamıştı.

……

Bir erkek meslektaşı memlekete izne dönecekti; kız arkadaşına yüzük yaptırmak için bir zümrüt almayı planlıyordu. Si Nan tecrübeliydi; Miao Jing'i de yanına katıp ona eşlik etti. Chen Yi de peşlerine takıldı. En sonunda tam çıkacaklarken Chen Yi, Miao Jing'i durdurdu: "Şunu al."

"Efendim?"

"Bu çok güzel, bir çift zümrüt küpe olur bundan. Pahalı da değil." Parmağıyla işaret etti: "Bunları alacağız."

İki tane cam gibi berrak, rengi kusursuz zümrüttü; kesimleri ışık saçıyordu. Aşırı pahalı sayılmazlardı. Bogota'da pek çok el yapımı atölyesi vardı; orada harika bir tasarım ve montür yaptırılabilir, ortaya şahane bir şey çıkabilirdi.

Miao Jing kararsız bir bakış attı.

Chen Yi çenesini dikti, kendinden emin bir tavırla emretti: "Al, benim hediyem sana."

Aldılar.

Nasıl olsa para kızın elindeydi.

Daha büyük, daha güzel ve daha pahalı taşlar içinse; "İleride zengin olunca onları da alacağım," dedi.

Miao Jing gülümseyerek, "Peki," dedi.

Si Nan, bu ikisinin arasındaki ilişki dinamiğini çözmekte gerçekten zorlanıyordu.

……

Kahveci macerası sona erince Chen Yi yine "serbest meslek erbabına" bağladı. Bilardo arenalarına girmeye başladı. Her ay sonunda büyük turnuvalar düzenlenirdi; yirmiden fazla masa kurulur, insan seli oluşurdu. Oyuncuların cebinde nakit paralar döner, pazar yeri gibi gürültülü bir ortamda bahisli maçlar yapılırdı. İlk günün sonunda Chen Yi tam iki milyon Peso kazanmıştı.

Bir ay sonra, elinde siyah, kocaman bir naylon torbayla çıkageldi; torbayı "güm" diye Miao Jing'in önüne bıraktı. Kendini bezgin bir halde sandalyeye atıp bir sigara yaktı.

"Bu ne?"

“Kendin bak.”

İçi darmadağınık, rengarenk paralarla doluydu; Peso, Dolar, Euro... O kadar ağırdı ki Miao Jing yerinden kıpırdatamadı bile.

“Nereden geldi bunlar?” diye sordu sakince.

“Bir süredir bilardo oynuyoruz işte, oradan,” dedi umursamaz bir tavırla, sanki büyük bir iş başarmamış gibi. “Bir de önceki maaşım, aylık artan mutfak masrafları falan... Kıyıda köşede ne kaldıysa işte.”

Miao Jing kaşlarını çattı: “Nerede bahis oynuyorsun sen?”

“Yerel bir aracı buldum, beni mekanlara sokuyor. Beş yıldızlı oteller, kumarhaneler, gece kulüpleri, özel cemiyetler... Paranın su gibi aktığı yerler yani.”

“Chen Yi!” Miao Jing tedirgin olmuştu. “Bana bunlardan hiç bahsetmedin.”

“Tengcheng’de de bilardo oynayarak para kazanmıyor muydum? Bogota sokakları kumarhane dolu; bunlar sadece eğlence, bir tehlikesi yok. Bir yıldır buradayım, buranın kurallarını öğrendim artık.” Ellerini kaldırıp neşeli bir gülüş savurdu: “Hadi, say bakalım ne kadar var.”

Tam kırk milyon Peso.

Hiç de az değildi.

Chen Yi kızı kucağına çekti: “Merak etme, sadece biraz sermaye yapıyoruz. Ömür boyu kumarla geçinecek halim yok, düzgün bir iş kuracağım. Sonsuza kadar kadın parası yiyecek değilim ya.”

“Bu parayla bir araba alalım.” Bir an düşündü: “Araba olursa daha rahat ederiz; seni işe bırakır alırım, hafta sonları gezmeye gideriz.”

Miao Jing’in projesi üç dört yıl sürecekti; Kolombiya’da ne kadar kalacakları belli değildi. İkinci el bir araba almak daha mantıklıydı, giderken satabilirlerdi.

Bir aracı vasıtasıyla arabalara baktılar; hedeflerini çabuk belirlediler. Bir Haval, yerli üretim bir araç.

Chen Yi doğrudan nakit ödedi. Naylon torbayı kaptığı gibi kafede araç sahibiyle buluştu. Fermuarı açtığında aracının ve sahibinin yüzü kireç gibi kesildi; sanki kucaklarında bomba taşıyorlarmış gibi titreyerek dışarı çıktılar. Parayı sayıp bitirdiklerinde adam alnındaki teri sildi; bu kadar parayı böyle uluorta taşıyıp yürümesine akıl sır erdirememişti.

Kolombiya'daki Çinli göçmenler genelde turizm acentesi, çevirmenlik, lojistik ya da dükkan işletmeciliği yapardı. Chen Yi araba aldıktan sonra birkaç iş bağladı; havaalanından yolcu alma, gelen Çinli turistleri Bogota'da gezdirme... Kazancı hiç de fena değildi.

Miao Jing o günlerde onu hep ağzında sigarası, yırtık kotu ve eski ceketiyle turistlerin karşısına dikilirken görüyordu. Öyle bir duruşu vardı ki insanı ister istemez tedirgin ediyordu.

"Senin arabana binmeye cesaret edebiliyorlar mı?" dedi inanmayarak. "Seni tehlikeli bulmuyorlar mı?"

"Önce bir arabaya binsinler de..." diye sırıttı arsızca. "Eski şehre vardığımızda yanlarında benim gibi birinin olmasının ne büyük bir güven verdiğini anlıyorlar. Hele geceye kadar onlara eşlik etmemi isterlerse, o zaman fiyat tarifesi değişiyor."

Miao Jing kahkahayı patlattı, adamın yanağını sıktı: "Seni gidi kötü adam."

Chen Yi kızın kulak memesine bir öpücük kondurdu: "Kötü adam mı? Bana böyle mi sesleniyorsun? Bunca yıl seni boşuna beslemişim."

Kız ona karşılık verdi: "Ne diyeyim peki? Abi mi?"

"Normalde ne dersen de..." dedi elini kızın kalçasına hırsla indirerek. "Kötü adam, abi... Bunları yatağa sakla. Orada istersen avazın çıktığı kadar bağır, sorun yok."

— Ekstra —

Latin Belalısı - II

Bogota o kadar da tekin bir yer değildi; yolda yürürken bir anlık dalgınlıkla telefonunuzu ya da sırt çantanızı kaptırabilirdiniz. Eski şehir bölgesindeki dükkânların kapılarına demir parmaklıklar kaynatılmıştı ve her ay mutlaka şiddet içerikli bir olay yaşanırdı. Chen Yi'nin boyu posu ve kalıbı, yerel bir rehber olarak kesinlikle bir avantajdı ancak kötü bir huyu vardı: Hafta sonları çalışmazdı.

Sevgilisine vakit ayırması gerekiyordu.

Miao Jing'i tatil için kırsaldaki bir çiftliğe götürdü. Çiftliğin sahibi Pippen, Chen Yi'nin bilardo salonundan tanıdığı bir arkadaşıydı. Turistik bölgede küçük bir dükkân işletiyordu; paraya biraz tamah etmek gibi küçük bir kusuru vardı ama ne de olsa bakması gereken iki eski eşi ve altı çocuğu vardı. Chen Yi, işleri canlansın diye ara sıra müşterilerini buraya getirir, zamanla Pippen'la dert ortağı olmuşlardı.

Miao Jing, Si Nan'a gelmek isteyip istemediğini sordu. Si Nan "olur" dedi ve yanına iki arkadaşını daha kattı. Chen Yi de fırsat bu fırsat diyerek sadık hayranı Gino'yu ve Çin'den gelen balayı çiftini davet etti. Gino da birkaç arkadaşını getirince, kalabalık bir grup halinde Bogota'dan yola koyuldular.

Yol, yüksek rakımlı dağların arasından kıvrıla kıvrıla uzanıyordu ancak manzara enfesti. Ormanlarla kaplı dağ sırtları, mavi gökyüzü ve beyaz bulutlarla birleşince ortaya tablo gibi bir görüntü çıkıyordu; alınan her nefes buz gibi, taptaze bir havaydı. Çiftlik, dağın tepesindeki küçük bir köydeydi; tenha ve huzurlu yapısıyla dünyadan elini eteğini çekmiş gibiydi.

Çiftlikte inekler, koyunlar ve bir de kümes vardı. Pippen'ın ailesi misafirleri büyük bir nezaketle karşıladı. Kalabalığı görünce hemen mangalı yaktılar ve ağıldan küçük bir süt kuzusu çıkardılar.

Telefonlar çekmiyordu; tam anlamıyla saf bir köy hayatı deneyimiydi bu. Tatile mi geldikleri yoksa ırgatlık yapmaya mı belli değildi: Kendi elleriyle hayvan kesiyor, kümesten yumurta topluyor, muz bahçesinde ter döküyor, dağa çıkıp filiz ve sebze topluyorlardı. Herkesin keyfi yerindeydi; Çin'de bu

tarz eğlenceler yok değildi ama karşılarındaki tropikal manzara bambaşkaydı, her şey taze ve ilgi çekici geliyordu.

Kolombiya bir mangal diyarıydı. Bir parça et yiyen tıkanıp kalıyordu. Herkes kahve cezvelerini çıkarıp kahve içmeye başladı; kadınlar hamaklara uzanmış ya da çimenlerin üzerine çökmüş sohbet ediyordu. Gino, köyün dışında bir şelale ve küçük bir dere keşfetti. Erkekler grubu, öğleden sonranın ideal sıcaklığından faydalanıp kol kola girerek nehirde yüzmeye gittiler.

Daha sonra Miao Jing ve diğerleri de onlara katıldı. Yanlarına biraz mısır çöreği ve kızarmış sosis alıp, etekleri ve terlikleriyle bir köpeğin rehberliğinde şelalenin yolunu tuttular.

Şelale çok büyük değildi; yosun tutmuş kayaların üzerinden ince, beyaz bir su şeridi dökülüyor, kıvrılarak berrak bir nehre dönüşüyordu. İki yaka gür ağaçlar ve bitkilerle bezeliydi; tropikal yağmur ormanlarının o canlı ve nemli hissini veriyordu. Şelalenin altında bir dizi adam dizilmiş, omuzlarını suyun darbelerine bırakmıştı.

"Aman Tanrım, şu yabancı çocukların vücutları ne kadar da düzgün!" Yeni evli kadının Pekin şivesiyle yaptığı yorum oldukça canlı ve eğlenceliydi; gözlerini dikmiş Gino ve arkadaşlarına bakıyordu. "Hepsi on sekiz on dokuzluk taptaze çocuklar, daracık mayolarla suya girmişler. Bak şu gergin kaslara, sanki fışkıracaklar."

"Karıcığım, Çince anlamıyorlar diye meydanı boş bulma hemen," dedi kocası, gülmekle ağlamak arasında bir ifadeyle. "Biraz yüzün yumuşasın, daha yeni evlendik, hemen kocanı unuttun!"

Adamların hepsi mayolarıyla sudaydı; kimisi rahat davranıyor, kimisi ise mahcup görünüyordu. Chen Yi, en kenardaki kayanın üzerinde oturuyordu; vücudu Gino ve diğerlerinden çok daha dikkat çekiciydi. Kadınlar ona bakmaya pek cesaret edemiyordu; ne de olsa "sahibi" belliydi ve Miao Jing hemen yanlarında duruyordu.

"Siz kadınlar şu tarafa gidin, orası sığ. Küçük balıklar da var, onları beslersiniz."

Kimse yanına mayo almamıştı, bu yüzden biraz çekingen davranıyorlardı. Kadınlar eteklerini toplayıp dizlerine kadar gelen suyun içine girdiler. Su buz gibiydi ama tepelerindeki güneş tenlerini ısıtıyordu. Suyun kenarına oturup mısır çöreklerini ufalayarak balıkları beslemeye başladılar. Si Nan kaygan bir

taşın üzerine bastı ve bir anda dengesini kaybederek sırılsıklam suyun içine düştü.

Herkesin üzerine su sıçramış, kıyafetleri yarı yarıya ıslanmıştı. Artık umursamayı bıraktılar; yarı oturur yarı yüzer halde suyun keyfini çıkardılar. Şelalenin altındaki erkekleri kovup suyun o ferahlatıcı darbesini kendi başlarında hissettiler.

Miao Jing, eteğini tutarak şelalenin altından çıktı. Normalde sade ve bol kıyafetler giyerdi ama üzerindeki elbise sırılsıklam olunca vücuduna yapışmış, kıvrımlarını tüm çekiciliğiyle ortaya sermişti. Göğüs ve kalça hatları büyüleyiciydi; kolları ve bacakları yeşim gibi bembeyazdı, hafifçe pembeleşmişti. Islak saç tutamları şakaklarına ve boynuna yapışmış, küçük su damlaları hatlarını takip ederek yakasından içeri süzülüyordu. O küçük yüzü, sudan yeni çıkmış bir lotus çiçeği kadar zarif ve duruydu.

Dünyanın kirinden arınmış bir duruluk.

Gruptan birinin ıslık çaldığı duyuldu.

Üzerinde spor şortu olan Chen Yi, büyük adımlarla yanına gidip onu doğrudan sudan kucaklayarak çıkardı. Kendi tişörtünü Miao Jing'in başına örttü, yüzündeki su damlalarını sildi. Miao Jing'in dudakları kiraz gibi parlıyor, ıslak ve mahmur bakışları insanın içini titretiyordu.

Chen Yi, herkesin gözü önünde onu öptü.

Yan taraftan bir yorum geldi: "Balayı evresi işte, bizim evliliğimizden daha tutkulular."

Grup sırılsıklam bir halde çiftliğe döndü. Temiz kıyafetlerini giyip kamp ateşini yaktılar. Uçsuz bucaksız yıldız denizinin altında közlenmiş balık ve mısır yiyip, dans ederek karmaşık dillerde sohbet ettiler.

Kendi aşk hikâyelerinden bahsederken konu bir şekilde "ilk aşk" mevzusuna geldi. Latin Amerikalılar ateşli karakterleri ve açık fikirleriyle bilinirdi; Gino ve diğer Kolombiyalı gençler ilk kız arkadaşlarının on üç yaşında olduğunu söylediler. Çin'de bu işler daha geç olurdu; genelde on sekiz on dokuz, hatta daha ileri yaşlarda başlardı.

Geriye dönüp bakınca, Miao Jing ve Chen Yi'nin birbirlerinden tam olarak ne zaman "hoşlanmaya" başladıklarını tanımlamak zordu.

Miao Jing şundan emindi: Onun yanında başka kızlar görmeye dayanamadığı an, ona gizlice aşık olduğunu anlamıştı. Ondan önceki duyguları ise o kadar karmaşık ve belirsizdi ki... Ortaokul yıllarındaki hislerini

kelimelere dökmek zordu; sadece çeşitli sebeplerle gözü hep onun üzerindeydi.

Chen Yi'nin ona karşı ne hissettiğine gelince, bundan pek emin değildi.

"Az önce... benim senin ilk aşkın olduğumu söyledin. Öyle miyim?" diye sordu Miao Jing. "Sanki değildim diye hatırlıyorum."

"Nasıl değilmişsin?"

Miao Jing onun dizlerinin üzerine oturmuştu; aralarında biraz mesafe vardı. Chen Yi onun ince belini kavrayıp kendine doğru çekti, yapışık ikizler gibi birbirlerine sokuldular.

"Senin kız arkadaşların vardı, dönme dolapta bir kızı öpmüştün."

Chen Yi çapkın ve umursamaz bir tavırla güldü: "O kadın da kimdi acaba, adını bile unuttum. Topu topu birkaç gündür tanıyordum, öylesine takılmıştık işte."

Miao Jing kaşlarını çattı, parmaklarıyla Chen Yi'nin sırtını çimdikledi; ince, keskin bir acı.

"Benden 'iyi adam' rolü bekleme. Ben hiçbir zaman iyi biri olmadım, küçük bir serseri olduğumu unutma," dedi Chen Yi, sandalyesine yavaşça yaslanarak. "O zamanlar seni kızdırmaktan gerçekten korkardım. O sivri dilinden ne döküleceğini hiç kestiremezdim. Bir kadınla konuşurken bile üzerine parfüm kokusu sinecek de eve gidince bana dünyayı dar edeceksin diye ödüm kopardı."

Biraz düşündü: "On yedi on sekiz yaşlarındaydım. O malum filmleri çok izlemiştim. Gece yarısı hayal meyal rüyalar görürdüm; yatağımda birinin yattığını görürdüm ama yüzü seçilmezdi. Beyaz iç çamaşırları giymişti, hem çok tanıdık hem çok güzeldi. İçim gidiyordu; kollarını tutuyordum, buz gibiydi, o kadar inceydi ki tek elimle kavrayabiliyordum. Kucağıma sokuluyordu, vücudumdan elektrik geçmiş gibi oluyordu. Tam üzerine abanıp öpecekken bir anda yok oluyordu. Vücudum ateşler içinde yanıyordu. Sonra aniden dudaklarımda buz gibi bir su hissediyordum; bir yudum alıyor ve elinde su bardağıyla duran o parlak, yuvarlak gözleri görüyordum... O an korkuyla uyanırdım. Ertesi sabah balkonda sigara içerken başımı kaldırıp asılı çamaşırlara bakardım... Neden bu kadar tanıdık geliyordu bunlar? Beyaz, dantelli kenarları olan çamaşırlar... O an kendi kendime 'Bu kadar mı aç kaldım yani?' diye düşünürdüm. 'Hemen bir kız arkadaş bulmalıyım, yoksa başıma bir iş açacağım.'"

Miao Jing donup kaldı, gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

Chen Yi derin bir nefes aldı: "Çocukluğuma dair hatırlayabildiğim tek şey, dayak yiyip yatakta yattığım o zamanlar... Gece yarısı kalkıp bana su içirişin, bana yumurta buğulaması yapışın... Her hatırladığımda içim bir tuhaf oluyor; hem ekşi, hem acı, hem tatlı. Bir diken gibi batıyor..."

"Sana baktığımı hatırlıyorsun da neden bana hep eziyet ettin? Harçlığımı çaldın, köftelerimi yedin."

"Sadece sana eziyet etmek istiyordum," dedi saçlarıyla oynayarak, bakışlarında muzip bir pırıltı vardı. "Gözümün önünde öylece duruyordun, o kadar dikkat çekiciydin ki bakmadan duramıyordum. O yuvarlak gözlerini dikmiş bana bakarken, o ürkek, o şaşkın halini, ne diyeceğini bilemeyip ağzının yarı açık kalışını izlemek... Nedenini bilmediğim bir şekilde içimi rahatlatıyordu. Ama senin bu kadar saf olduğunu kim bilebilirdi? Karnın açken eve gidip para istemeyi bile beceremezdin. Çocukken de böyle aptaldın, kandırması çok kolaydı."

"Her gece banyodan çıktığında tenin taze bir soğan gibi bembeyaz olurdu, saçlarından sular damlardı. Sanki sudan yeni çıkmış bir kalıp peynir gibi yumuşacıktın. Üzerinden sabun ve şampuan kokusu yayılırdı. O zamanlar kaç çocuğun gizli gizli sana baktığını, ne kadar güzel olduğunu konuştuğunu biliyor musun? Güzeldin evet ama bir çocuk gibiydin daha; vücudun da yüzün de tam oturmamıştı. Başkalarının senin hakkında konuştuğunu duyduğumda içimde nedenini bilmediğim bir nefret uyanırdı..."

"Sonra büyüdün, boyun uzadı, gerçekten de gittikçe güzelleştin. Derslerin de çok iyiydi; tam erkeklerin gizli gizli hayran olduğu o mağrur kızlardandın. Eh, zaten benimle aynı yolun yolcusu değildin. Chen Libin ölünce muhtemelen yollarımız tamamen ayrılacaktı. Annenin o kadar gaddar olacağını, gerçekten geri dönmeyeceğini hiç düşünmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, o sigorta parasından bana on yirmi bin verselerdi razı olurdum; ikinizi de güzelce uğurlardım. Sonuçta Chen Libin'in parasıydı, çok da gözüm yoktu, beni birkaç yıl idare etsin yeterdi."

"Annen parayı alıp kaçınca ve seni öylece bırakınca gerçekten çıldırdım. Kendimi bildim bileli başıma hiç iyi bir şey gelmemişti; bütün pislikler, bütün talihsizlikler benim üzerime yığılmıştı. Neden kimse bana acımıyordu? Ben kime ne yapmıştım? 'Aman' dedim, 'ne haliniz varsa görün.' Ama sen gitmedin, sanki bana yapışıp kaldın." Bir anda kahkahayı bastı, gözleri obsidyen gibi parlıyordu. "Bana yaranmayı bile öğrenmiştin; kendi rızanla

çamaşırlarımı yıkıyor, yemek yapıyordun. Ben öyle küçük bir kızın beni parmağında oynatmasına izin verir miydim hiç? Kalbimi taşlaştırdım, 'Bana ne' dedim, 'benim sorumluluğumda değil.' Ama senin bu kadar inatçı, bu kadar aptal olacağını hiç düşünmemiştim. Paran yokken, karnın açken neden konuşmadın? Öğretmenlerine gitseydin, sosyal hizmetlere gitseydin, televizyona çıksaydın... Bu devirde bir çocuğu evde açlıktan ölmeye bırakırlar mıydı hiç? Ama sanki kader bizi birbirimize bağlamış gibi, öylece bekledin, bana muhtaç kalmayı bekledin."

Miao Jing eski günleri dinlerken gözlerinin dolmasına engel olamadı, burnunu çekti.

Chen Yi onun boynundan tutup o kırmızı dudaklarını kendine yaklaştırdı. Dudakları birleşti, nefesleri birbirine karıştı. Şefkat ve heyecanla birbirlerinin dillerini ve tadını hissettiler. Nefesleri kesilinceye dek sürdü bu, sonra yavaşça ayrılıp sakinleşmeye çalıştılar.

Chen Yi boğazını temizleyip devam etti: "Öyle yufka yürekli biri değildim. O zamanlar seninle oynamak hoşuma gidiyordu. Dudaklarını ısırıp ağlamamak için kendini zor tuttuğun o hallerini izlemek içimi gıcıklıyordu. Peşime takılmak öyle kolay değildi; seni biraz korkutmak istedim. Kötü niyetliydim aslında; seni hırsızlığa götürdüm. Korkudan yüzünün bembeyaz kesildiğini gördüm ama yine de onurluydun; bizim gibi küçük serserilere benzemiyordun. Daha sonra sana öğrettiğim o şeyler... İster çöp toplamak olsun ister son kullanma tarihi yaklaşmış gıdaları bulmak... Bunları daha önce kimseye söylemedim. Çocukken bazen canım bir şeyler çekerdi, dışarıda deli gibi oynarken karnım acıkırdı ama cebimde beş kuruş olmazdı. Karnımı doyurmak için bir yol bulurdum. Bir erkeğin de gururu vardır; kardeşlerim bilse rezil olurdum. Ama seninle bunları yaparken mutluydum; sanki biriyle bir sırrı paylaşıyor gibiydim. Sadece seninle yaptım bunları. Zaten evde dayak yediğim, rezil olduğum hallerimi de görmüştün; yabancı değildin artık."

"Bak işte, 'bizden' biri oluvermiştin. Ama yine de bir garipti; yanımda onlu yaşlarında bir kızla dolaşmak... Kardeşim desen değil, arkadaşım desen değil... Ne olduğu belirsiz, garip bir şey. Küçük, zavallı bir ayak bağıydın sadece. Ben de ne yapacağımı şaşırmıştım aslında ama ne olursa olsun seni koruyacaktım. Biri sana bulaşırsa bana bulaşmış sayılırdı; gerekirse bıçağı çeker adam öldürürdüm."

O asi günleri hatırlayınca canı sigara çekti, parmaklarıyla Miao Jing'in dudaklarını okşadı: "Ortaokul bitince gideceksin diye sözleşmiştik. On dört on

beş yaşlarında bir kızdın artık, kendi kararlarını verebilirdin. Derslerin o kadar iyiydi, o kadar güzeldin ki gittiğin her yerde el üstünde tutulurdun. Benimle kalmana gerek yoktu; ben günübirlik yaşayan, yarın ne yiyeceği belli olmayan bir serseriydim, sana bakabileceğim kesin değildi. Seni tren istasyonuna götürdüğümde arkamı dönüp gitmek istedim ama ayaklarım bir türlü geri gitmedi. Ya gitmek istemezsen? Ya kalmak istersen? Saatlerce bekledikten sonra sırt çantanla dışarı çıktığını görünce yüreğim ağzıma geldi. İçten içe gerçekten çok mutluydum. 'Hey,' dedim kendi kendime, 'yanımda biri var artık.' Eve gidince sıcak bir yemek, yıkanmış çamaşırlar, dertleşecek bir insan... Ne güzeldi."

"Üç yıl daha sana bakacaktım, sen üniversiteye gidene kadar. O zaman ikimiz de yetişkin olacaktık, kendi hayatımızın iplerini elimize alacaktık. Ama çocuk bakmak gerçekten zormuş; para, zaman, enerji istiyordu. İlk yıl oldukça usluydun; yurtta kalıyordun, sessiz sedasız başına iş açmıyordun. Her hafta sonu eve gelip bir yemek yemen, eline üç beş kuruş vermem yetiyordu. Bacağımın kırıldığı o dönemde başımda dört döndün; yemeğimi getirdin, bacaklarıma masaj yaptın... Bana dünyaları verdin."

"Meslek lisesinden mezun olup gece kulübünde çalışmaya başlayınca cebim para gördü, hayatım kolaylaştı. Her şey yolundaydı aslında; güzel yemekler yiyebilir, güzel kıyafetler alabilirdik. Günlerimiz daha huzurlu, daha umut dolu geçmeliydi ama sen tam o sırada asileşmeye başladın. Olur olmaz şeylere takılıyor, huzursuzluk çıkarıyordun. O zamanlar ben de sürekli kız arkadaş değiştiriyordum. Eve her gelişimde iğneleyici sözlerine maruz kalıyordum. Acaba seni ben mi kötü etkiliyorum diye düşünmeye başlamıştım. Fen lisesinde okuyan bir kız nasıl bu kadar acımasız konuşabilirdi? 'Sürtmek', 'hastalık kapmak', 'arsızlık', 'pislik'... Ağzına geleni söylüyordun. Oysa ben o kadar dikkatliydim ki, senin yanında gece kulübüne dair tek bir kelime bile etmezdim. Sınıf öğretmenin beni arayıp dersleri asıp internet kafelerde sürttüğünü söylediğinde kahrımdan ölecektim. Benim gibi yanlış yola sapacaksın, o parlak geleceğini benim yüzümden karartacaksın diye ödüm kopuyordu."

"Gittikçe daha da güzelleşiyordun. Okuluna her gidişimde, sen kapıda dururken arkandaki bütün erkeklerin gözü senin üzerinde olurdu. O zamanlar sana cinsellik hakkında bir şeyler öğretmeli miyim diye düşünürdüm; biliyor muydun acaba? Öpüşmek, yatağa girmek... Ya başına bir iş gelirse... Düşündükçe tüylerim diken diken oluyordu. Ben de gece gündüz çalışıyor,

eve pek uğramıyordum. O geceyi asla unutamam; gece yarısı telsizden küçük, güzel bir kızın ağlayarak kapıya geldiğini söylediler. Millet 'Acaba kızı hamile bırakıp kaçtın mı?' diye dalga geçiyordu. Seni pijamalarınla kapıda ağlarken gördüğümde beynimden vurulmuşa döndüm, her yerim uyuştu. Yüzün bembeyazdı; birinin kapıyı zorladığını, kötü bir şeyler yapmaya çalıştığını söyledin. Kafamın içinde patlamalar oluyordu sanki."

Miao Jing bunları duyunca yüzü bir anda aydınlandı, dudaklarını ısırarak gülmemeye çalıştı, ince omuzları hafifçe sarsılıyordu: "O an yüzün kapkaraydı, gözlerinden ateş fışkırıyordu, sanki birini yiyecek gibiydin. Seni ilk defa bu kadar sert görmüştüm."

Chen Yi'nin yüzünde en ufak bir gülümseme yoktu, onun yanağını sıktı: "Seni ilk defa o zaman kucaklamıştım; seni kucağıma alıp taksiye bindirmiştim. Yol boyunca titredin, içim parçalandı. O geceyi nasıl geçirdin bilmiyorum ama o herifi yakalasaydım..."

Dişlerini sıktı: "Gerçekten onu öldürmenin bir yolunu bulurdum. Şimdi düşünüyorum da polise gitmeliydik aslında. O zamanlar gece kulübünde çalıştığım için çekinmiştim, polise bulaşmak istememiştim. Tek çare iş değiştirmekti; akşamları evde başında beklemek, biri sana göz koyar da bir şey olur diye tetikte durmak..."

Şimdi Bogota'daydılar, buranın asayişi de pek iyi sayılmazdı. Özellikle Asyalı yüzler daha çok eziliyordu. Gündüzleri bir nebze iyiydi ama gece olunca Chen Yi onun yanından bir adım bile ayrılmıyordu, birinin ona göz koymasından ödü kopuyordu.

Miao Jing parlayan bir gülümsemeyle usulca onun kucağına sokuldu, sevgiyle ona sürtündü.

"O son yıl... Hem iyi hem kötüydü, tadı kaçmış gibiydi," dedi Chen Yi onun uzun saçlarını okşayarak. "Gece kulübü meseleleri yüzünden yine sık sık kavga ediyorduk, benim de kafam çok karışıktı ama günler yine de keyifliydi. Her gün evdeydik; seninle alışverişe çıkıyor, seni okuldan alıyor, veli toplantılarına gidiyordum..." Başını eğip ona baktı. "Sağanak yağmurlu gecelerde öpüşmelerimiz, aynı yatakta uzanıp sohbet etmelerimiz... Aramızdaki ilişki değişiyordu sanki, aradaki o ince kağıt gittikçe inceliyordu. Ben evde sadece bir şortla geziyordum, sen hiç rahatsız olmuyordun. Sen mutfakta askılı elbisenle yemek yaparken ben kapının eşiğinde durup seni baştan aşağı süzüyordum... Her gün kendimi zor tutuyordum; sınavın bitene

kadar bekleyip sonra seni bir güzel 'yemenin' bir yolunu bulurum diye düşünüyordum. Ne de olsa her halükarda senin sorumluluğunu alacaktım...”

Adem elması sertçe yukarı aşağı oynadı, elleriyle Miao Jing’in vücudunu sıkıca kavradı.

“Sonra başıma o işler geldi... Seni uyuşturucu ihbarı yapmaya zorladım, seni yaktım,” dedi Miao Jing derin bir iç çekerek. “O zaman resmen muhbir mi olmuştun? Günlerin çok mu zor geçiyordu?”

“Senin suçun değil, o işler er geç olacaktı. Onlar işlerini yasallaştırmaya çalışırken ben de aradan sıyrılıp bir şeyler yaparım diye düşünmüştüm, hırslıydım aslında. Ama o pisliğe bir kere bulaşınca temiz çıkmak mümkün olmuyor. Olaylar patlak verince aklım başıma geldi. Üç yıl demiştik; lise bitince gidecektin zaten. Ne de olsa aynı yolun yolcusu değildik. Benimle kalacağına, daha başarılı bir adamın yanında olman senin için daha iyiydi. Başıma bir iş gelirse seni de yakardım, iki kişi birden mahvolurduk.”

“On sekizinci yaş gününde birileriyle mahjong oynuyordum. Ortalık duman altıydı, iki milyondan fazla kaybetmiştim, beynim zonkluyordu. Seni aramak istedim ama ne diyeceğimi bilemedim. Boş verdim sonunda, ne yapsam anlamı yoktu artık.”

Miao Jing yine de sitemle dudaklarını ısırdı.

“Sınav günlerinde birileriyle kavga etmiştim. Kalbim de kendim kadar sertti o zamanlar; adamın bacağını kırmıştım. O sırada bile aklımın bir köşesinde senin sınavın vardı; umarım iyi geçer, etkilenmezsin diye dua ediyordum. Ama geçmese ne olurdu ki? Sen o kadar zekiydin ki, sıradan bir üniversiteye gitsen bile yine de bir yolunu bulup başarılı olurdun.”

“O meseleyi unuttuk gitti işte. Sınavdan sonra yaz tatilin vardı, okul seçecek, sonuçları bekleyecektin. Seni eve getirdim; amacım o son iki ayı seninle güzelce geçirmekti, kavga etmek istemiyordum, huzurlu olalım istiyordum. Ama sen uslu durmadın; sıradan bir sözün, küçük bir hareketin bile beni çileden çıkarmaya yetiyordu. Öfkelenince kendime hakim olamıyordum, yine seni kucağıma alıp öpmeye başlıyordum. Bir yandan öpüyor bir yandan da 'Bu ne şimdi?' diye düşünüyordum. 'Aman' dedim, 'ne olacaksa olsun, alt tarafı bir öpücük. Bunca yıl yedirdim içirdim, bu da senin bana teşekkürün olsun.'”

“Beni yatağa atmayı düşünmüyor muydun yani?” diye sordu Miao Jing mahzun bir sesle. “O zamanlar üzerime abanmıştın.”

“Seni yatağa atmayı düşünmüyordum,” dedi çenesini sıkarak. “Ama sen kendi rızanla üzerime yuvarlandın, bir de teşekkür edeceğini söyledin... O zaman benden nezaket bekleme, ben iyi biri değilim demiştim. O günler rüya gibiydi; yirmi yılın ateşini o günlerde söndürdüm. Seviştikçe çılgına döndük, çılgına döndükçe çöktük. Damarlarımdaki kan kaynıyordu sanki, yanıyordum. Terler içinde yatağa yığıldığımızda, her şeyin böyle bitmesine razı mıydım değil miydim, bilmiyordum.”

Uzun bir iç çekti, cebinden sigara paketini çıkarıp bir sigara yaktı. Başını yana çevirip sessizce içti.

Sonunda gözlerini kaçırarak kısık sesle ekledi: “Üç yıl sonra okuluna seni görmeye geldiğimde sonunda razı oldum. Hayatımın bu yirmi küsur yılının günahıyla sevabıyla sona erdiğini, böyle olmasının da iyi olduğunu düşündüm.”

“Tengcheng’e dönüp günümü gün ediyordum ama üç yıl sonra sen yine peşimden geldin... Bir de baktım ki, dünyanın bu ucundaki, dışarıyla bağı kopuk köyde gökyüzüne bakıp şu uçsuz bucaksız dünyayı izliyorum. Allah yüzüme güldü; sağ salim büyüdüm, ölümden döndüm ve sırtımı yaslayabileceğim biri var yanımda.”

Onu kolunun altına aldı, başını kaldırıp yıldızlarla dolu gökyüzüne baktı. Üzerindeki yükten kurtulmuş gibi derin bir nefes aldı.

Miao Jing onun koluna yaslanmış, başını kaldırmış gökyüzünü izliyordu. Kayan yıldızları huzur içinde seyretti.

“Miao Jing.” Bir anda ona döndü, bakışları derinleşti. Gözlerini dikmiş ona bakarken o son cümleyi fısıldadı: “Sen var ya... Sen resmen benim kurtarıcımsın.”

Miao Jing yanağını eline yaslayıp tatlı bir gülümseme kondurdu yüzüne, onun o gür saçlı kafasını şefkatle okşadı.

“Hadi içeri girip uyuyalım mı? O kadar çok konuştuk ki... Bu gece sana sarılıp güzelce uyumaya ihtiyacım var. Huzurla uyumak istiyorum,” dedi neşeyle. “Yarın sabah uyandığımızda güneş yepyeni doğacak.”

“Pekâlâ.”

İkisi de sandalyelerinden kalktı. Miao Jing eteğini tutup küçük adımlarla öne doğru koştu, sonra dayanamayıp arkasına baktı. Gözleri parlıyor, dudaklarındaki gülümseme yumuşacık duruyordu.

“Bu gece bu kadar konuştuk, ben de birkaç bir şey söylemek istiyorum...”

“Şey... Ben aslında hep çok uslu, çok söz dinleyen biriydim... O lise yıllarındaki asiliğim kasıtlıydı. Sana hakaret etmem, seninle kavga etmem, seni meraklandırmam, başını ağrıtmam... Hepsi bilerek yapılmıştı. O gece yarısı olanlar, o yakalanamayan kötü adam, zorlanan kilitler, kırılan camlar... Hepsi yalandı.”

Chen Yi ağzında sigarasıyla üç saniye kadar öylece kalakaldı: “Ne?”

“Yoksa sen çoktan başka kadınlara takılıp gitmiştin, benimle ilgilenmeye vaktin olmazdı,” dedi yanağını kaşıyarak. “O yüzden... Chen Yi, artık beni bu kadar sıkı tutmana gerek yok. Bana birazcık... özgürlük alanı verebilir misin?”

“Miao Jing!!!” Chen Yi durumu kavrayınca ellerini beline atıp kükredi: “Sen beni küçüklüğünden beri mi kandırıyorsun?!!!!”

Miao Jing onun öfkesini görünce kıkır kıkır gülmeye başladı. Beyaz eteğini savurarak hızla koşmaya başladı; gecenin içinde uçuşan bir kelebek, hafif bir kuş gibi odasına doğru süzüldü.

— Ekstra —

Benimle Evlenir misin? - I

Sabahın köründe ev sahibi Pierre, kaybolan bir paket ekmek yüzünden bakıcı Lia ile yine kavgaya tutuşmuştu.

Televizyonda haberler dönüyordu: Varoş mahallelerinde bir patlama meydana gelmiş, çok sayıda ölü ve yaralı vardı; polis bu korkakça terör saldırısını şiddetle kınıyordu.

Chen Yi telefonunu bıraktı ve Miao Jing'e dün bir Çinli turistin gasba uğradığını, direnince bıçaklanıp hastaneye kaldırıldığını söyledi. Hayati tehlikesi yoktu ama olay yine de herkesin huzurunu kaçırmıştı.

Bogota'da güneş de yağmur kadar boldu. Şehir 1'den 5'e kadar sınıflara ayrılmıştı; fakirler karınlarını doyuramazken zenginler sefahat içinde yüzüyordu. Tıpkı edebiyatçıların kaleminden çıkmış bir büyülü gerçekçilik şehri gibiydi. Miao Jing o zaman Kolombiya'yı seçerken Chen Yi'nin mutlaka peşinden geleceğine dair bahse girmişti ve istediği de olmuştu. Bogota'da hareket alanı neredeyse kısıtlanmıştı; tek başına dışarı çıkma şansı hiç yoktu. Özgürlük mü? Ancak rüyasında görürdü.

Si Nan ve Miao Jing bir Salsa kursuna yazılmışlardı. Chen Yi hafta sonları onları arabayla kursa götürüyor, bir saat boyunca sınıfın kapısında sigara içerek bekliyordu. Salsa hocası her seferinde Chen Yi'nin o karanlık, öfkeli ve bastırılmış şiddet dolu bakışlarına maruz kalıyordu.

Eğer o masmavi gözlü dans hocası biraz daha normal konuşsaydı, Chen Yi'nin bakışları şüphesiz çok daha dostane olurdu.

"Sizinle bir fotoğraf çekinebilir miyim? Arkadaşlarıma gönderip meleklerin gerçekten var olduğunu kanıtlamak istiyorum."

Miao Jing bu cümleyi ilk duyduğunda kendini gülmekten alamadı. Chen Yi'den nadiren duyduğu o tatlı sözlerin acısını başka erkekler çıkarıyordu sanki.

Ders aralarındaki sohbette hoca nezaketen Miao Jing'in hangi mahallede oturduğunu sordu. Cevap vermesini beklemeden, bir aydınlanma yaşamış gibi ekledi: "Ah, anladım... Benim kalbimde oturuyorsun."

Bu kadar açık bir kur yapma karşısında Miao Jing ne diyeceğini bilemezken, İspanyolcası daha iyi olan Si Nan bir dikişte yarım şişe suyu bitirdi ve gayet doğal bir tavırla şişenin kapağını kapattı.

Alışmıştı artık, bunların hepsi böyleydi.

Olay cinsel taciz boyutuna varmasa da, günlük hayatta her an karşınıza çıkan bu kurlaşmalar, doğrudan size yöneltilen o tutkulu övgüler karşısında Miao Jing'in alışması epey zaman almıştı.

Burada "dating" kültürü çok yaygındı; çiftlerin ayrılıp barışması sıradan bir olaydı, kadın-erkek ilişkileri pek ciddiye alınmıyordu. Restoranlarda ve barlarda Chen Yi'nin gözü önünde Miao Jing'e asılanların sayısı az değildi. Bu durum Chen Yi'nin suratının asılmasına ve her an kavgaya tutuşacakmış gibi tetikte beklemesine neden oluyordu.

O 1.85'lik boyu süs niyetine mi oradaydı yani?

Latin Amerika erkekleri Golden Retriever köpekleri gibiydi; yapışkan, sıcakkanlı, kuyruk sallayıp nefes nefese kalırlardı. Gözlerinin içi gülerek severlerdi ama bir başkası azıcık pas verse hemen onun peşinden koşarlardı.

Chen Yi ise daha çok bir yaban köpeği gibiydi; sessiz sedasız kuyruğunu diker, gözlerini ayırmadan izler, ara sıra diş gösterip tehdit ederdi. Damarı attığında boğazına yapışıp yatağa sererdi; yataktan kalktığında ise tüyleri dikilmiş, tembelce gerinirdi. Bu döngü böyle devam eder, avını kemiğine kadar sömürürdü.

Miao Jing onun elinden az çekmemişti. Mesela yakışıklı bir garsona nezaketen gülümsediğinde ya da Kuzey Avrupalı bir gezginle iki kelam ettiğinde veya telefonuna gelen ve kontrol edemediği bir mesaj yüzünden... Sonuçta komodinin çekmecesi çeşitli renklerdeki alüminyum paketli prezervatiflerle dolup taşmıştı; bir yıllık tüketim miktarı akıl almaz boyuttaydı.

Burada ortam rahattı, cinsellik konusunda kimse çekingen değildi; her an, her yerde, sorun yoktu.

"İşi bahane etme. Şimdi çılgınlık yapmayacaksak emekli olunca mı yapacağız?" diyordu umursamazca. "Bu iş yemek yemek gibidir; mideyi alıştırdın mı gerisi gelir."

Miao Jing ona göz devirmemek için kendini zor tutuyordu.

Chen Yi arsızca sırıttı: "İştahının açıldığını hissetmiyor musun?"

Miao Jing soğuk bir bakışla onu duymazdan gelse de yanaklarındaki kızarıklık hala duruyordu; anlatılamaz bir çekiciliği vardı o an.

Miao Jing sanki biraz kilo aldığını hissediyordu; belki de çok fazla kremalı tatlı yediği içindi. Çin'den getirdiği iç çamaşırları birer birer emekliye ayrılıyordu. Yerel markaların bedenleri ya uymuyordu ya da fazla seksi ve cüretkârdı. Chen Yi yanına gelip elleriyle ölçü alırken kulağına alev alev bir söz fısıldadı.

Latin güzellerinin dolgun hatlarını görmeye alışık olan Chen Yi için önündeki manzara çok daha seksi ve zarifti. Keyifle sigarasını tüttürürken gözlerini kısmış, Miao Jing'in açık yeşil ipek askısını düzeltişini izliyordu. Kusursuz teninde hala Chen Yi'nin parmak izleri vardı; sevişirken hırsla kavradığı yerlerde kalan o açık kırmızı izler oldukça dikkat çekiciydi.

Sesi sanki sert bir içkiye batırılmış gibiydi; parmakları o buz gibi tene, ipek gibi pürüzsüz dokuya usulca dokundu: "Acıyor mu?"

"Biraz sızlıyor," dedi başını çevirip vücuduna bakarak, sesinde hafif bir sitem vardı. "Dahası da var."

Gerçekten de dahası vardı; her yeri Chen Yi'nin aşk izleriyle doluydu. Teninin bu kadar hassas olacağını tahmin etmemişti. Chen Yi çenesini sıvazladı; Miao Jing'in gömleğini ve uzun eteğini giyişini, üzerine bol bir hırka alışını izledi. O çekici hali bir anda örtülmüş, yine o duru, ne rüküş ne de gösterişli haline bürünmüştü.

Tabii eğer o kırmızı dudakları Chen Yi tarafından ısırılmaktan hafifçe şişmemiş olsaydı...

Hayatları hem renkli hem de sade ve huzurlu geçiyordu. Hafta sonları sinemaya gidiyorlardı; Çin'de vizyona girmemiş Amerikan filmlerini izliyor, baş başa verip İspanyolca altyazıları çözmeye çalışıyorlardı. Filmden sonra yakındaki üniversite bölgesinde yemek yiyor, öğrenci mahallesinde bir el bilardo oynuyorlardı. Chen Yi'nin kalçalarına gözünü dikmiş kızlar gelip doğrudan onunla konuşuyor, kur yapıyorlardı.

Miao Jing bir kenarda oturmuş, kaşlarını hafifçe kaldırmış, Chen Yi'nin bilardo ıstakasına yaslanıp S hatlı iki fıstıkla konuşmasını izliyordu.

Chen Yi ıstakasıyla Miao Jing'i işaret edip sevgilisi olduğunu söyledi. Kızlar umursamazca omuz silktiler ama yine de ayrıldıktan sonra araması için telefon numaralarını bıraktılar.

Sıra Miao Jing'in hafifçe iç çekmesine gelmişti; Chen Yi'nin üzerindeki yırtık kot pantolona bakarken aklına gelen tek şey, onun o sertleşmiş, gergin bacak kasları ve kalçalarıydı.

Bu yıl Bahar Bayramı yaklaşırken Miao Jing, Chen Yi'ye Çin'e dönüp bir bakmak isteyip istemediğini sordu; 20 günlük bir izni vardı.

Gidiş-dönüş biletleri elbette çok pahalıydı. Chen Yi, Wei Mingzhen'i görmeye gidip gitmeyeceğini sordu. Miao Jing başını salladı: "Hayır, onu görmeyeceğim. Tengcheng'e gidelim."

Kolombiya'ya geldikten sonra Miao Jing, Wei Mingzhen ile birkaç kez telefonda konuşmuş, iş ve hayat üzerine yüzeysel sohbetler etmişlerdi; aralarında pek samimi bir bağ kalmamıştı. Wei Mingzhen hala gençti, bir ailesi ve çocuğu vardı; henüz kızı tarafından bakılmaya ihtiyacı yoktu.

Tengcheng'e mi döneceklerdi? Chen Yi'nin Baozai ve Daimao ile hala irtibatı vardı ama özellikle onları görmeye gitmeye gerek yoktu. Hem bayram her yerde bayramdı; eskiden de bayramları pek kuralına göre kutlamazlardı. En iyisi bilet parasından tasarruf etmekti.

Madem Çin'e gitmiyorlardı, Miao Jing biletleri ve oteli ayarladı; Karayipler'e tatile gideceklerdi.

Yılbaşı gecesi yine Bogota'daydılar. Çinlilerin "Moments" paylaşımlarında etkinlikler dönüyordu; Miao Jing'in şirketi ve kardeş şirketler bir yer kiralayıp etkinlik düzenlemişlerdi. Birlikte çin mantısı kapatıp Bahar Bayramı Galası'nı izlediler, kendi hazırladıkları gösterileri sundular. Chen Yi de bazı arkadaşlar edinmişti; bayramın ilk günü bir restoranda toplanıp hotpot yemek de fena fikir değildi.

Yılbaşı arifesinde Chen Yi, herkesi arabayla markete ve pazara birkaç kez taşıdı. Marketten et, canlı balık, içki ve atıştırmalık aldılar; sonra Çin marketine gidip baharat ve pirinç aldılar. Pazardan deniz mahsulü, sebze ve çiçek almak olmazsa olmazdı.

Miao Jing o gün her zamankinden daha güzeldi. Si Nan ile "Manhattan East Side" adlı bir kuaförde saçlarını dalgalı yaptırmış, bir anda "Amerikan Güzeli" havasına bürünmüştü; fırsat bu fırsat diyerek sandığındaki en pahalı elbiseyi giymişti.

Chen Yi onu baştan aşağı süzdü, gülümsemeden edemedi. Bir ıslık çalıp ellerini cebine soktu: "Bu ne güzellik böyle? Bu akşam üst düzey bir lider mi teşrif edecek yoksa?"

Gerçekten de üst düzey bir yönetici ziyarete gelecekti. Chen Yi ona uyum sağlamak için nadiren de olsa düzgün bir kıyafet giydi: Spor bir gömlek, kumaş pantolon, parıl parıl parlayan deri ayakkabılar ve gümüş bir kol saati. Dinç ve yakışıklı görünüyordu; kaşının arasındaki o hafif yara izi, beyefendi tavrını bozan sert bir hava katıyordu.

Onu hep salaş ve iddialı kıyafetlerle görmeye alışık olan Miao Jing, bir an duraksayıp ona bakakaldı.

"Neden daldın öyle?" dedi Chen Yi, kolunu onun omzuna atarak. Sesi berrak ve yumuşaktı. "Bakarken çarpıldın mı?"

Miao Jing itiraz etmedi, dürüstçe "Evet," dedi.

Tarafsız olmak gerekirse, onun gözüne daha yakışıklı bir adamın girmesi çok zordu.

Herkes oturma odasında toplanmış sohbet ediyor, televizyon izliyordu. Mantı kapatırken Chen Yi, Miao Jing'in yanında durup ona yardım ediyordu. Birbirlerine çok yakın duruyorlardı; uyumları göz dolduruyordu, hem asil hem de huzurlu bir görüntü sergiliyorlardı.

Si Nan ve Miao Jing'in iş arkadaşları Chen Yi'yi hiç böyle görmemişlerdi. Şakalar havada uçuştu; normal halinden ne kadar farklı olduğunu, çok yakışıklı göründüğünü, Miao Jing'in neden onu sevdiğinin belli olduğunu söylediler. Evlenmeyi düşünüp düşünmediklerini sordular. Ancak yurt dışı görevinde olan herkesin tecrübesi vardı; evlenmek, çocuk sahibi olmak hep zahmetli işlerdi, herkesin kendine göre zorlukları vardı.

Miao Jing evlilik meselesini pek düşünmemişti; "daha erken" diyerek geçiştirdi, şu an işine odaklandığını söyledi. Chen Yi de onun omzuna sarılarak henüz belli bir planı olmadığını, genç olduklarını ve bu tarz şeyleri düşünmediklerini belirtti.

Yılbaşı yemeğinden sonra eve döndüklerinde vakit pek geç sayılmazdı ama bu özel geceye erkenden veda etmek istemiyorlardı. Chen Yi, bir bara gidip bir şeyler içmek isteyip istemediğini sordu. Gözlerinde bir parıltı vardı; dürüstçe o an o ateşli barlardan birine gitmek, renkli ışıkların altında sevdiği kadına sarılıp dans pistinde tutkuyla öpüşmek, sonra da bir otele gidip ortalığı birbirine katmak istediğini söyledi.

Miao Jing gülümseyerek "istemem" dedi; bu huzurlu gecede biraz yürüyüş yapmak istiyordu. Bu ay Çin'de kışın ortasıydı, Tengcheng bile soğuk olurdu ama Bogota'nın iklimi pek iyi olmasa da o kadar soğuk sayılmazdı. Kurak

mevsimdeydiler ve gece sıcaklığı oldukça konforluydu. Chen Yi "tamam" dedi, onun elini tutup kendi cebine soktu. Sessiz sokaklardan geçip ışıl ışıl ticaret bölgesine saptılar. Yol kenarında bir Kore usulü kızarmış tavukçu gördüler; durup acılı bir porsiyon tavuk ve iki bira aldılar. Tavukçunun küçük bahçesinde oturup hem yediler hem sohbet ettiler.

Çok şey konuştular; eski bayramları nasıl geçirdiklerini... Aslında o kadar da ritüel meraklısı değillerdi. Şimdiki hayatları yeterince mutluluk vericiydi. Chen Yi, Baozai'nin eşinin bir kızı olduğunu söyledi; daha yeni bir aylıktı, tombul ve çok tatlıydı. Daimao bile bir kızla tanışmıştı, evlenmek için can atıyordu.

Aile ve çocuk onlar için... Aslında oldukça uzak kavramlardı.

Tavuk yedikten sonra eve dönerken tam o sırada Si Nan aradı ve onları oyun oynamak için apartmana davet etti. Birileri bir yerden Monopoly ve Kızmabirader çıkarmıştı; poker ya da mahjong da oynanabilirdi. Yeni yılın şerefine küçük bahisler ortaya kondu. Chen Yi bunu duyunca heyecanlandı; kağıt oyunlarında ustaydı, her türlü kuralı biliyordu, tam bir eski kurttu. Hiç zorlanmadan cebini doldurdu ama sonunda Miao Jing hepsini geri kaybetti.

Sabaha kadar oturduktan sonra eve gidip uyudular.

Bayramın ilk günü hotpot yedikten sonra Chen Yi ne yapacağını söylemeden dışarı çıktı. Miao Jing evde tatil valizlerini hazırladı. Sonunda ikisi Bogota Havaalanı'na gidip Karayipler'e uçan uçağa bindiler.

San Andres Adası.

— Ekstra —

Benimle Evlenir misin? - II

San Andres.

Bu küçük ada Amerika kıtasında oldukça meşhurdu; buram buram Karayip esintisi taşıyan, yedi renkli deniziyle insanın aklını başından alan bir yerdi. Lüks tatil köylerinden farklı olarak hala o ilkel ve sade dokusunu koruyordu. Miao Jing ve Chen Yi adaya indiklerinde, oradaki tek Asyalı turist çift onlardı.

Tam anlamıyla saf bir huzur zamanıydı. Karayipler'in nemli ve sıcak deniz rüzgarı esiyor, önlerindeki deniz renk cümbüşü içinde derinliklerine göre ton değiştiriyordu. Devasa bir safir gibiydi, cam gibi berraktı. O "cam deniz", o "jöle deniz" o kadar saftı ki gökyüzü bile yanında kaba ve gri kalıyordu.

Chen Yi kollarını kavuşturdu: "Bu mayo da ne böyle... Nasıl yani..."

"Medellin'den aldım," dedi Miao Jing umursamazca. "Tasarım bir parça."

Geçen sefer Medellin'e iş gezisine gittiğinde aldığı işlemeli mayoydu bu. Bikini sayılmazdı ama renkleri çok canlıydı, kesimi ise oldukça sıra dışıydı. İki ince kumaş parçası göğüs dekoltesinden aşağı doğru çapraz iniyor, yanlarda ise sadece incecik renkli boncuk dizileri duruyordu. Kıvrımları gizlemekten ziyade vurguluyor, uzun bacaklarını ve kar gibi beyaz tenini ortaya çıkarıyordu. Sahilde yürürken inanılmaz dikkat çekiciydi.

Onun sade giyim tarzına alışık olan Chen Yi için bu ateşli ve gösterişli hali biraz alışılmadık gelmişti.

Otelin özel plajında güneşleniyor, ara sıra dayanamayıp kendilerini suya bırakıyorlardı. Bar hemen plajın yanındaydı; her an gidip bir kokteyl sipariş edebiliyorlardı. Hafif çakırkeyif bir haldeydiler. Adada telefon pek çekmiyordu, bu yüzden telefona bakmak gereksizleşmişti; sadece sohbet ediyor, suyla oynuyor, güneşleniyor ve plaj topu oynuyorlardı.

Hava çok sıcak değildi, her gün birkaç dakikalık sağanak yağmurlar oluyordu. Ada büyük değildi; küçük bir motosiklet kiralayıp sahil boyunca tur attılar. Chen Yi'nin çiçekli gömleğinin sadece tek düğmesi ilikliydi, gömleğin uçları Miao Jing'in üzerine çarpıyordu. Miao Jing'in üzerinde ince tül bir hırka vardı, vücudu sanki uçacakmış gibi hafifti. Canları istediğinde duruyor,

kayalıklarda hindistan cevizi suyu içiyor, cam mavisi denizde suyla oynuyorlardı. Yolda ayaklarının dibinden mavi bir kertenkele fırladı; Miao Jing korkudan çığlık atarak Chen Yi'nin boynuna sarıldı. Chen Yi onun o şaşkın yüzüne kocaman bir öpücük kondurup geçiştirici bir teselli verdi, sonra kamerayı kertenkeleye doğrultup bir sürü fotoğraf çekti.

Burası su sporları için de bir cennetti; kayalıklardan atlama, şnorkel, yat turu, denize açılma... Hepsi denemeye değerdi. Kısacası gün boyu suyun içinde kalabiliyordunuz. Ana adadan çok uzak olmayan minicik bir ada vardı; hindistan cevizi ağaçlarıyla kaplı, bembeyaz kumsalı olan bir yer. Oraya yürüyerek geçilebiliyordu; suyun derinliği dizden bele kadar değişiyordu. Her yer suyla oynayan turistlerle doluydu; çocuklar can simitlerine sarılmış, kayalıklarla çevrili sığlıklarda bacaklarını çırpıyorlardı, neşeli çığlıkları uzaklardan duyuluyordu.

Akşam otelde bir parti vardı; bir yat kiralayıp yakın sulara açıldılar. Bir grup Avrupalı ve Amerikalı turistle denizin ortasında yıldızları izlediler, içki içip dans ettiler. Gece yarısı on ikide dönüp ikinci partiye devam ettiler. Barda Salsa dansı tutkuyla yapılıyor, sohbetler hararetle devam ediyordu. Sonunda Chen Yi muhtemelen içkinin etkisiyle çakırkeyif oldu; sahneye fırladı, tişörtünü çıkarıp attı ve dansçılarla birlikte özgürce bir breakdans şovu yaptı.

Çığlıklar ve alkışlar biraz fazlaydı; Miao Jing elini alnına koymuş, bakmaya cesaret edemiyordu. Dayanamayıp odaya dönüp dinlenmek istedi ama Chen Yi onu kolundan tutup ayılması için sahile rüzgar almaya götürdü.

Gece rüzgarı serin ve hafif yosun kokuluydu. Her yer zifiri karanlıktı, sadece denizin yüzeyinde hafif parıltılar vardı. Chen Yi'nin sigara krizine girdi ama yanında sigara yoktu; Miao Jing'i kumsalın üzerine yatırıp öpmeye başladı. Öptükçe heyecanı arttı, dudakları aşağılara kaydı, sabırsız parmakları her yeri ateşe verdi.

"Chen Yi!!" Miao Jing telaşlandı. "Delirdin mi sen?"

Sesini alçalttı: "Şşşt, kimse yok. Çabuk olacağım, beş dakika, beş dakika yeter."

Miao Jing nefesini tuttu, tüm gücüyle onun kafasına sarıldı ve can havliyle yana yuvarlanıp onu kumsala yapıştırdı. Chen Yi'nin o yakışıklı yüzünün yarısı kuma bulandı, ağzı kum doldu; dişlerini sıkarak bir şeyler mırıldandı, hali inanılmaz komikti.

Böyle bir tepki beklemeyen Chen Yi, "Hay sikeyim," diye bir küfür savurdu, yüzünü sildi, Miao Jing'in kolunu yakalamaya çalıştı ama Miao Jing çevik bir hareketle kaçtı, Chen Yi sadece elbisesinin ucuna dokunabildi.

"Miao Jing, sıkıysa kaçma!"

"Sıkmıyor!" diyerek otele doğru hızla kaçtı.

Arkasından birinin kovaladığını duyabiliyordu; terlik sesleri ve rüzgarın uğultusu yaklaşıyordu. Tam o sırada sert bir kol belini kavradı; sendeledi ve onun vücuduyla birlikte kumsalda yuvarlandılar.

"Şimdi elimden kaçamazsın, istediğimi yapacağım."

O devasa ve ağır gövde üzerine çöktü. Miao Jing hem utanıyor hem gülüyordu, onun omzuna vurdu: "Normal davran!"

"Neresi normal değilmiş?" İki koluyla da beline sarıldı, omuzlarından güç alarak onu kumun üzerinde yuvarladı; her yerleri kum içinde kalmıştı. Sonunda üzerlerine bir serinlik çöktü; yumuşacık bir dalga yüzlerine çarptı. Miao Jing gözlerini kapattı, dalganın yüzündeki kumları temizlemesine izin verdi.

Chen Yi onu serbest bıraktı, sadece elini tuttu. İkisi yan yana denizin içinde uzandılar; dalgaların omuzlarına tırmanmasına, vücutlarının o serin suyun içinde süzülmesine izin verdiler. İki çift göz gökyüzündeki yıldızlara dikilmişti.

"Bir şeyler konuşalım mı?"

"Ne konuşalım?"

"Şu an ne düşünüyorsun?"

"Hayatta olmak güzel."

İkisi de aynı anda gülmeye başladılar.

"Gece yarısı kumsal tehlikelidir. Eğer böyle hiç kıpırdamadan yatarsak yarınki güneşi göremeyebiliriz."

Chen Yi sırılsıklam bir halde ona yaklaştı, üzerine eğildi. Bileklerini tutup parmaklarını parmaklarına kenetledi; başını eğip yumuşacık bir şekilde dudaklarını öptü.

"O zaman önce bir öpelim... Hmm... Biraz tuzlu..."

Yıldızların altında tutkulu bir gece öpücüğü paylaştılar.

Chen Yi onu sudan kucaklayarak kaldırdı: "Odaya dönelim, bak ben seni nasıl öldürüyorum."

"Uykum var, uyumak istiyorum," dedi Miao Jing, üzerinden sular damlarken. Esneyerek başını onun omzuna yasladı. "Saat üçe geliyor herhalde, bir saat sonra güneş doğar. İstersen doğrudan sahilde gün doğumunu bekleyelim."

"Dayanabilir misin?" dedi onu sıkıca tutarak sahildeki bungalova doğru yürürken. "Olabilir aslında; gün doğumunu izler, kahvaltımızı yapar, sonra odaya dönüp bir güzel uyuruz."

"Tabii ki olur," dedi göz kapakları birbirine yapışmak üzereyken. "İyi fikir."

Odaya dönünce daha fazla zorlamadılar. Chen Yi uykudan gözleri kapanan kızı küvete soktu; saçlarını ve vücudunu yıkadı, sonra saçlarını kurutup kıyafetlerini giydirdi. Miao Jing zorla gözlerini açıp bir fincan kahve içti, sonra yine Chen Yi ile dışarı çıktı. Gün ağarırken sahilin bir köşesinde yer bulup plaj havlusunu serdiler ve gün doğumunu beklemeye başladılar.

Gökyüzü hafifçe aydınlanıyordu, sabah rüzgarı ferahlatıcıydı. Miao Jing, Chen Yi'nin dizine başını koymuş çoktan uykuya dalmıştı. Chen Yi bir eliyle sigarasını tutuyor, diğer eliyle onun uzun saçlarını okşuyordu; sabah güneşinin ilk ışıklarının o berrak denize düşmesini sabırla bekliyordu.

"Miao Jing, güneş doğuyor." Başını hafifçe dürttü.

Eşi benzeri olmayan bir deniz, büyüleyici bir gün doğumu... Pembe bir güneş denizin ortasından fırladı; her saniye denizin rengi değişiyordu. Miao Jing onun dizlerine abanmış, şafak vaktinin ışıklarıyla yanakları şeftali gibi kızarmış halde önündeki o eşsiz manzarayı izliyordu. Güneşin bir anda yükselip denizin üzerinde asılı kalmasını sessizce bekledi.

Yeni bir gün gelmişti.

Gün doğumunu izleyen kalabalık yavaş yavaş dağılıyordu. Miao Jing yerden doğruldu; içinde bir gariplik hissediyordu ama bir an ne olduğunu anlayamadı. İki adım attı, aniden durdu. Sol elini kaldırıp gözlerinin önüne getirdi; kalbi bir anda küt küt atmaya başladı. Yüzük parmağında bir yüzük duruyordu; deniz kabuğu desenli, biraz kaba ve sade bir yüzüktü bu.

Ne zaman takıldığını ruhu bile duymamıştı.

Aklı boşaldı, birkaç saniye öylece kalakaldı. Dudakları hafifçe aralandı, bakışları gayriihtiyari Chen Yi'nin yüzüne kaydı. Şaşkın şaşkın ona bakarken Chen Yi onun bakışlarını yakaladı, gözlerini onun parmağına dikti. Ellerini

cebine soktu; gayet rahat, rüzgar gömleğini şişirirken umursamaz bir ses tonuyla konuştu.

"Yol kenarındaki bir tezgahtan aldım. Deniz kabuğundan yapılma bir el işi, tanesi bir dolar."

Yüzük biraz büyüktü, parmağında gevşek duruyordu. Miao Jing başını eğip yüzüğü çevirdi; kalbi hafifçe ısındı, binbir türlü duygu içine doldu, bir an konuşamadı.

"Ne zaman aldın?"

"Dün su almaya gittiğimde. Satıcının bozuk parası yoktu, ben de o fiyata yakın bir şey alıverdim."

"Anladım," dedi kısık bir sesle.

Chen Yi iki adım öne doğru yürüdü, sonra duraksayıp ona döndü. Sesi sakindi: "Miao Jing, evlenmek ister misin?"

Miao Jing bir anda donup kaldı. Uzun bir süre öylece durup ona baktı; bu cümleyi iyice düşündü. Bir şeyler söylemek istedi ama kelimeler boğazına düğümlendi. Sonunda, "Bunu hiç düşünmemiştim..." diyebildi.

Chen Yi hafifçe gülümsedi: "Sence evlenmemize gerek var mı?"

Bunca yıldır tanışıyorlardı; abi-kardeşlikten bu noktaya gelmişlerdi. Sanki evlenip evlenmemek o kadar da önemli değildi. O kemiklerine kadar işleyen duygular varken, Miao Jing hiçbir zaman bu ilişkinin dünyevi bir bağa ya da resmi bir isme ihtiyacı olduğunu düşünmemişti. Evliliğin hayata ne katacağını da hiç hayal etmemişti. Evlilik işe yarar mıydı? Ne değiştirirdi? Hayat nasıl bir moda girerdi?

"Evlensek de olur, evlenmesek de," dedi dürüstçe. Elindeki yüzüğü parmaklarıyla yokladı. "Neden sordun bunu?"

"Yani evlenmek istemiyorsun," dedi Chen Yi hafifçe gülerek. "Böyle ömür boyu yaşayıp gitmek de güzel aslında."

"Hayır, öyle değil..."

Evlenmek istemiyor değildi, evlilik fikrine karşı da değildi. Miao Jing'in kalbi hafifçe sızladı; tabii ki evlenebilirlerdi, gidip imzayı atarlar, herkese şeker dağıtırlardı, basit bir işti...

Chen Yi onun elini tuttu, parmağındaki o deniz kabuğu yüzüğü yavaşça sıyırıp parmaklarının ucunda tuttu.

Parmağındaki o yabancı cisim gidince bir boşluk hissetti. Kaşlarını çattı, gözlerini onun elindeki yüzüğe dikti.

"Satıcı bana bu yüzüğün denizden çıkarılan kabuklarla yapıldığını söylemişti. Adada bir efsane varmış: Bir dileğini yüzüğe fısıldayıp denize atarsan, deniz tanrısı dileğini gerçekleştirirmiş. Duydum ki bu adanın altında korsanların gömdüğü bir sürü hazine varmış; umarım deniz tanrısı bana güzel bir şeyler gönderir..."

Sözünü bitirir bitirmez Chen Yi kolunu savurdu; yüzük Miao Jing'in gözleri önünde "lop" diye suya düştü.

Şimdi sıra Miao Jing'in mutsuz olmasına gelmişti.

Neden mutsuz olduğunu açıklayamıyordu; tam olarak üzüntü ya da keder de değildi. İçinde bir boşluk hissetmişti. Dudaklarını ısırdı, denize bakakaldı; anlamsız bir sıkıntı çökmüştü içine.

Chen Yi onu çekip götürdü, kolunu omzuna attı ve tembelce esnedi: "Hadi gidelim, bir şeyler yiyip uyuyalım."

Miao Jing bu sıkıntıyla bir uyku çekti. Uyandığında odada kimseyi bulamayınca canı daha da sıkıldı; yatakta öylece oturup boş boş tavana baktı. O deniz kabuğu yüzüğe daha doğru dürüst bakamamıştı bile, hemen denize fırlatılmıştı.

Masada yemekler ve Chen Yi'den bir not vardı: Sahile gittiğini, uyanınca yanına gelmesini yazmıştı.

Miao Jing, Chen Yi'yi bulduğunda güneş batmak üzereydi. Chen Yi nadiren suya girmemişti; üzerinde bir tişört ve plaj şortu vardı, bir grup çocukla suyun kenarında kumdan kale yapıyordu.

Sudaki tropikal balıklar hiç kaçmıyordu; ayaklarının dibinde yüzüyorlardı. Deniz kabukları ve salyangozlar rengarenkti; elinizi suya daldırdığınızda elinize güzel kabuk parçaları ve renkli taşlar geliyordu. Farklı ten renklerinden çocuklar sağa sola koşuyor, sudan topladıkları kabukları ve taşları kumdan kaleye gömüyorlardı.

"Abla, kalemizde bir sürü hazine var, gelip aramak ister misin?" Bir çocuk Miao Jing'e el salladı. "Gel bizimle oyna!"

Miao Jing yanlarına gitti. Kumdan on tane yüksek kule yapmışlardı. Mavi gözlü küçük bir kız ciddiyetle ona döndü: "Sen uzak bir ülkeden gelen bir prensessin ama beyaz atlı prensin bir büyüyle dikenli çalılıkların arasına hapsedildi."

Küçük kız, hemen yan tarafta kumdan bir çukurun içinde oturan, ellerini çenesine dayamış sırıtan Chen Yi'yi işaret etti ve ciddi bir sesle devam etti: "Kimliğini temsil eden mücevheri bulman lazım ki prensini kurtaracak büyüyü yapabilesin. Hazineler on kulenin içine gömülü, onu bulmalısın."

"Öyle mi?" Miao Jing oyuna dahil oldu. "Peki hazinem nerede? Onu nasıl bulabilirim?"

"Kader sana en iyi yolu gösterecektir," dedi küçük siyahi çocuk gizemli bir tavırla. "Seni içten içe çağıracaktır."

Miao Jing gülümseyerek omuz silkti, parmağını rastgele bir kum yığınına daldırdı ve bir çakıl taşı çıkardı.

Çocuklar hep bir ağızdan iç çektiler; parlayan gözlerle umutla ona bakıyorlardı.

Deniz kabuğu parçaları, deniz yosunları, mercan boncuklar, küçük deniz minareleri... Miao Jing kaleleri tek tek kazdı. Sonunda, hiç beklemediği bir anda, bir kum yığınının içinden bir mücevher çıkıverdi. Çocukların gözleri parladı, çığlıklar attılar; Miao Jing ise şaşkınlık ve şok içindeydi.

Bu bir Kolombiya zümrüt yüzüğüydü; rengi deniz kadar parlaktı, etrafı ise pırlantalarla çevriliydi. Yüzüğün boyutu ve görkemi akıl almazdı. Üzeri beyaz kumla kaplı olsa da o ışıltısını gizlemek imkansızdı. Miao Jing bir an donup kaldıktan sonra gayriihtiyari yüzüğü tekrar kumun içine bastırdı ve hızla başını çevirip Chen Yi'ye baktı.

Chen Yi sırıttı, arsız bir ifadeyle Miao Jing'in önünde eğildi: "Şansım yaver gitti bak, deniz tanrısı yüzüme güldü. Sabah dilediğim dilek akşamına kabul oldu, bana bir mücevher gönderdi."

"Sen..."

Chen Yi yüzüğü kumdan çıkarıp onun eline tutuşturdu. Elini tutup sahil boyunca yavaşça yürüdüler; o yüzük avuçlarının arasında, dokusunu ve kıvrımlarını her an hissettiriyordu.

Sakin ve açık mavi bir suyun kenarına geldiler. Chen Yi onun ellerini ve yüzüğü o berrak denizin içine soktu; üzerindeki ince beyaz kumları temizledi. Gömleğinin ucunu çekip onun ellerini kuruladı; o bembeyaz ince parmakları ve o devasa, parıltılı yüzüğü pırıl pırıl yaptı.

Güneş denizin üzerinde asılı duruyordu; yine o en görkemli manzaralardan biriydi.

Miao Jing’in kalbi titredi, heyecanla ona baktı.

“Burada olsun.”

Chen Yi başını kaldırdı; kömür karısı gözleri gülümsemeyle doluydu. Parmağıyla onun omzuna dokundu, hafifçe gülümsedi. O gülümsemede anlatılmaz bir çekicilik ve hafiflik vardı. Sol elini tuttu, bir anda tek dizinin üzerine çöktü. Miao Jing’in önünde gayet doğal ve akıcı bir şekilde diz çökmüştü. Sırtı dimdikti, başını kaldırmıştı; o durgun denizi ve palmiye gölgelerini yansıtan gözleri doğrudan Miao Jing’in kalbine bakıyordu.

“Miao Jing, evlenmek istiyorum.” Onun yumuşacık parmaklarını tuttu, neşeli ama ciddi bir sesle evlenme teklifi etti: “Benimle evlenir misin?”

Miao Jing donup kalmıştı; kalbi bir gelgit dalgası gibi inip çıkıyordu. Olay o kadar dramatikti ki nasıl tepki vereceğini bilemedi. İçinde ekşi, tatlı, acı, sert tüm duygular birbirine karışmıştı; göz pınarları yandı, görüşü bulandı.

“Eskiden evlilik meselesini hiç düşünmemiştim. Bu hayatta asla evlenmeyeceğimi sanırdım. Ama son zamanlarda hep bunu düşünüyorum; ilişkimizi kanıtlamak için bir evlilik cüzdanına ihtiyacımız var mı diye... Aslında çok var. Senin yasal ve haklı kocan olmak istiyorum; hayatımı biriyle resmen paylaşmak, birine mühürlenmek istiyorum.”

“Benimle evlen!”

Miao Jing’in gür kirpikleri titredi, duygulandı; gözleri çoktan dolmuştu.

Birinin elinde yüzükle önünde diz çökmesini, aşk dolu sözlerle evlenme teklifi etmesini, onunla evlenmesi için yalvarmasını o da seviyordu.

Tabii ki evlenirdi!! Ondan başka kim olabilirdi ki?

Uzaktan birileri bu sahneyi fark etmişti; tek diz üstünde çökülmüş standart bir evlilik teklifi töreni... Dünyanın her yerinde insanlar böyle anlara bayılırdı. Çocuklar da heyecanla koşturup etrafta tezahürat yapmaya başladılar.

“Evet de!”

“Evlen onunla!”

Miao Jing derin bir nefes aldı, başını salladı: “Tamam.”

Chen Yi parlayarak gülümsedi; yüzüğü onun yüzük parmağına taktı. Boyutu tam gelmişti; büyük, parlak ve iddialıydı. Eşi benzeri olmayan bir yüzüktü.

Etrafta alkışlar yükseldi.

Dünyevi duyguların dünyevi bir atmosferi olmalıydı.

"Eskiden hiç evlenmeyeceğimizi düşünürdüm. Geçmişimiz o kadar karmaşıktı ki, sadece birlikte yaşamak yeterli gibi geliyordu. Evlilik ve aile nedir bilmezdik... Chen Yi, biz hiç normal bir aile hayatı görmedik..." Onun omzuna sıkıca sarıldı, gözyaşları Chen Yi'nin gömleğini ıslatıyordu. "Ama parmağımdaki yüzüğü de seviyorum, verilen sözleri ve yeminleri de seviyorum."

Chen Yi, gün batımının olduğu o sahilde sevdiği kadına sımsıkı sarıldı.

— Ekstra —

Evlilik ve Balayı

San Andres Adası, hayatlarında yeni bir sayfa açmıştı.

Evlilik yüzüğü aylar öncesinden hazırlanmış, bir mücevher dükkanında özel olarak tasarlanmıştı. Chen Yi onu tatilden hemen önce almış ve adaya teklif için getirmişti.

Bu kadar büyük bir zümrüt kuşkusuz çok değerliydi. Miao Jing paranın nereden geldiğini sordu. Chen Yi her şeyi anlatmadı; işinden kazandığı vardı, bilardo masasından ve kumarhaneden kazandığı vardı... Miao Jing parmağındaki yüzüğü çevirdi; bu yüzük Bogota'da dışarıda takılamazdı, sadece bir koleksiyon parçası olarak kasada durabilirdi.

Bogota'ya dönünce bir mücevher dükkanına gidip iki tane özgün tasarım evlilik alyansı aldılar. Yüzükleri birbirlerinin yüzük parmaklarına taktılar, sonra elçiliğe gittiler; evlilik cüzdanlarını alıp yasal eş oldular.

Heyecanlı sayılmazlardı ama bu deneyim çok yeniydi. Görevli memur, Çinli damat ve gelini tebrik edip karı-koca olarak bir fotoğraf çekmelerini isteyince ikisi de bir an konuşamadan öylece kalakaldı.

Birbirlerinin yüzüne karşı "kocacığım" ya da "karıcığım" demek şimdilik imkansızdı.

Resmen evlendikten sonra Chen Yi, büyük bir rahatlıkla evlilik cüzdanlarının ve yüzüklerin fotoğrafını "Moments"ta paylaştı. Gelinin fotoğrafını ya da ismini vermedi, sadece iki kelime ekledi: "Evlendim."

Teklif sırasındaki o birkaç cümle, beynini zorlayarak bulduğu sözlerdi; daha duygusal bir metin yazması imkansızdı.

Yarım saat sonra telefonunu eline aldığında upuzun bir yorum ve beğeni listesiyle karşılaştı:

"Oha!?"

"Tebrikler?!"

"Yenge kimmiş acaba?"

Baozai gerçeği bildiği için, “Miao Jing işte,” diye yazdı ama otuz saniye sonra bunun pek uygun olmadığını düşünüp hemen sildi.

Bilardo salonu yandıktan sonra Chen Yi’nin aniden yurt dışına çıkışı, dışarıya "büyük zarara uğradı, para kazanmaya gitti" diye açıklanmıştı. Sadece Baozai ve Komiser Zhou, onu Miao Jing’in götürdüğünü biliyordu. Bu ikisinin ilişkisi bir başkaydı; yurt dışında sevgili olarak yaşıyorlardı.

Bu yorum birileri tarafından görülünce haber hızla yayıldı ve Chen Yi’nin eski çevresinde yer yerinden oynadı.

Miao Jing mi?

Ne zaman olmuştu? Neden böyle bir şey olmuştu? Yi Abi’nin eskiden Miao Jing’e pek iyi davranmadığını, aralarının soğuk olduğunu hatırlıyorlardı.

Yi Abi’nin Lili Abla ile ayrılmasının Miao Jing ile bir ilgisi mi vardı? Lili Abla bu yüzden mi Miao Jing’e sarmıştı? Neler oluyordu?

Lili Abla da o zamanlar Miao Jing’i görmemiş miydi? Hatta araları bir ara iyi değil miydi?

Sahi, Lili Abla’dan da uzun zamandır haber yoktu; Yi Abi yurt dışına çıktıktan sonra o da mı Tengcheng’den ayrılmıştı?

Ne?!!!!

Yi Abi eskiden Miao Jing ile mi çıkmıştı? İlk aşkı mıydı? Miao Jing üniversiteye gidince mi ayrılmışlardı? Gerçek miydi bu?!!

Vay be, Yi Abi’nin Miao Jing’e o zamanki tavrının sebebi demek buydu!

Babasının eski kadınının kızıydı sonuçta, kan bağı yoktu, neden olmasındı ki? Hem bunca yıl beraber yaşamışlardı.

Vay be, benim Yi Abim ne yamanmış! Helal olsun, sonunda kardeşim dediği kızı karısı yaptı.

Miao Jing, Chen Yi’nin telefonundaki okunmamış mesajlara göz attı; onun fotoğraflarını kaydetti ve kendi sosyal medya hesabında paylaştı.

Pek çok kişiden tebrik aldı. Yurt dışına çıktıktan sonra Çin’deki bazı arkadaşları ve iş arkadaşlarıyla irtibatını koparmamıştı. Cen Ye ve Lu Zhengsi, muradına erdiği için onu kutladılar ve cömertçe bir düğün hediyesi parası gönderdiler; Miao Jing kabul etmedi.

Miao Jing evlilik haberini Wei Mingzhen’e de verdi. Wei Mingzhen’in hiçbir şeyden haberi yoktu; telefonda duydukları karşısında şoktan küçük dilini

yutacaktı. Chen Yi'den hiç hoşlanmazdı; onun çocukluğundaki o serseri hallerini hatırlıyordu, Miao Jing'e hiç yakıştıramıyordu.

Miao Jing telefonda açıkça konuştu: "Anne, evde sadece ikimiz varız. Ben liseden beri onunlayım, üniversiteye gitmeden önce onunla yatmıştım bile. Bizim duygularımızı küçümsemeye hakkın yok."

Wei Mingzhen gerçekten pişmanlık içindeydi.

Gerçekten, işlerin bu noktaya geleceğini, dönüp dolaşıp yine aile olacaklarını, Chen Yi'nin damadı olacağını bilseydi; o zaman o parayı alıp kaçar mıydı hiç? İşleri bu noktaya getirir miydi?

Ama aslında belli de olmazdı; eğer Wei Mingzhen, Miao Jing'i yanında tutsaydı, Tengcheng'de kalsalar da kalmasalar da, Miao Jing ve Chen Yi bugün bu noktada olmayabilirlerdi.

Chen Yi, Miao Jing'in telefonunu aldı ve karşı tarafa gayet nazikçe seslendi: "Anne, teşekkürler! Miao Jing'i bana emanet ettiğin için gözün arkada kalmasın."

Wei Mingzhen, Chen ailesindeyken Chen Yi ona hiçbir zaman nazik davranmamış, hiç "anne" dememişti. Şimdi damat olunca dili hemen çözülmüştü.

Chen Yi dışında Miao Jing, hayatında ona yardım eden herkese içtenlikle teşekkür ediyordu. Chen Yi'ye gelince; o zaten olması gerekendi, kaderin bir gereğiydi, Miao Jing kendini tamamen ona vermişti.

Şirket ona küçük bir düğün ikramiyesi ve 20 günlük bir evlilik izni verdi. Si Nan onlara Çin'e dönüp düğün mü yapacaklarını yoksa Bogota'da mı kutlayacaklarını sordu.

Kolombiya'da tanıştıkları arkadaşlar, Gino'nun ailesi ve ev sahibi Pierre dahil herkes sonraki planlarını; düğün ve balayı niyetlerini merak ediyordu. Miao Jing'in peşinde koşan beyler şaşkınlık ve hayal kırıklığı içindeydi. Chen Yi artık göğsünü gere gere dolaşabiliyordu; artık resmi bir sıfatı vardı ve herhangi bir erkeğin karısına "mesafeli durmasını" talep edebilirdi.

Miao Jing'in düğün konusunda pek bir fikri yoktu; belki sadece basitçe bir yemek verilebilirdi. Ama Chen Yi bir düğün istiyordu; bu kuralsız adam, nedense geleneksel bir tören ve deneyim peşindeydi.

Düğün planlamasını da bizzat kendi üstlendi.

Miao Jing'in tek yaptığı, Si Nan ile gidip gelinlik niyetine beyaz bir elbise almak oldu.

Adetlere uyarak ve arkadaşların da yardımıyla Ramirez, küçük beyaz bir kilise ayarladı, bir rahip buldu. Chen Yi yakın arkadaşlarını ve iş arkadaşlarını davet etti; kilisenin yakınında bir Fransız restoranı rezerve edildi.

O günkü program basitti: Sabah geleneksel Çin usulü kapı tutma ve gelin alma merasimi vardı. Chen Yi bir gece önce alt kattaki Pierre'in evinde kalmıştı; gece yarısı uyuyamayıp gizlice eve çıkmış, Miao Jing'e sarılıp biraz sohbet etmişti.

Ertesi sabah kapının önünde bir sürü genç birikmişti; Çinli yüzler, yabancı yüzler, hatta bir tane de Koreli arkadaş vardı.

İçerideki kadınların yaşı her cinstendi; altmış yaşındaki Gino'nun babaannesinden beş altı yaşındaki kız çocuklarına kadar herkes oturma odasında kahve içip sohbet ediyor, dışarıdaki adamların para verip aşk şarkıları söylemesini bekliyorlardı. Miao Jing etrafı sarılmış halde duruyordu; bakışları berrak ve parlaktı, içindeki o yıldız pırıltısını gizleyemiyordu. Sade beyaz elbisesiyle çok zarif ve güzel görünüyordu; incilerle süslü duvağı omuzlarına dökülüyor, elindeki güller inanılmaz canlı duruyordu.

Chen Yi o gün çok şıktı; beyaz gömlek, siyah takım elbise ve küçük bir papyon takmıştı. Gümüş kol düğmeleri Pierre'den ödünç aldığı antikaydı. Geniş omuzları, ince beli, uzun bacaklarıyla çok yakışıklı ve vakur görünüyordu; kaşındaki o hafif yara izi beyefendi tavrına sert bir hava katıyordu.

Gülünce yine o ele avuca sığmaz hali ortaya çıkıyordu. Yatağın altında Miao Jing'in topuklu ayakkabılarını buldu, yatağın kenarında diz çöküp onun ayağını kavradı; bembeyaz ayağını kendi atan göğsüne yasladı, sonra hafifçe bir öpücük kondurdu. Ayakkabılarını giydirdi, kollarını doladı ve çığlıklar eşliğinde onu kucaklayıp evden dışarı çıkardı.

Pierre, Miao Jing'in elinden tutup kiliseye soktu ve onu Chen Yi'ye teslim etti. Çok sade bir törendi; yeminler edildi, yüzükler takıldı, öpüşüp kucaklaştılar. Sonunda herkes yeni evli çifti restorana kadar takip etti; kadehler kalktı, güzel bir Batı yemeği yendi, misafirler birbirleriyle sohbet etti ve herkes evine dağıldı.

Öğleden sonra bir sağanak bastırdı. Şiddetli yağmur damlaları Miao Jing'in duvağını uçurdu; Chen Yi yakalamaya çalıştı ama duvak rüzgarla gitti. Miao

Jing, Chen Yi'nin ceketini omuzlarına almış bir ağacın altında yağmurun dinmesini bekliyordu.

Üzerlerindeki kıyafetler yarı ıslaktı ama yine de çok güzel görünüyorlardı. Miao Jing'in uzun saçları omuzlarına dağılmış, yüzünde ve dudaklarında yağmur damlaları kalmıştı; yağmur yemiş bir gül gibiydi. Beyaz elbisesi su içmiş bir zambak gibi süzülüyordu. Yağmurun içinden yavaşça gelen o karaltıyı gördü; yüzü su içindeydi, gömleği ve pantolonu vücuduna yapışmış, onu daha da kalıplı ve dinç gösteriyordu.

El ele tutuşup yağmurun altında eve koştular. Sırılsıklam kıyafetler yere atıldı; banyoda su sesi ve müzik vardı, bir şişe beyaz şarap açılmıştı; geceyi doyasıya kutladılar.

Düğünden hemen sonra balayına çıktılar; Büyük Okyanus'un doğu kıyılarına, And Dağları boyunca Peru, Bolivya ve Şili'ye gittiler.

Machu Picchu'da sislerin dağılıp antik ve gizemli İnka medeniyetinin ortaya çıkışını izlediler; uçsuz bucaksız Ica Çölü'nde arazi aracından sonsuz kum tepelerine atladılar; yabancı bir şehirde gece gökyüzüne yükselen havai fişekleri seyrettiler; Amazon ormanlarında piranha avladılar; gökyüzü şehri Uyuni'nin tuz gölünde dünyanın birleştiğini gördüler; kırmızı Colorada Gölü'nde flamingoların yürüyüşünü izlediler; karlı dağların tepesindeki yaylalarda jeotermal kaplıcalara girdiler; dünyanın en kurak yeri Atacama Çölü'nde ilkel dekorlu butik otellerde kaldılar; buzullarda deniz aslanlarını ve penguenleri gördüler.

Bu balayı için Chen Yi kendi kendine fotoğraf çekmeyi ve kurgu yapmayı öğrenmişti. Yolculuk boyunca pek çok fotoğraf ve video çekti; farklı manzaralar, farklı yüzler, farklı diller... Kamera bazen sarsıntılı ve gürültülü, bazen de yalnız ve sessizdi ama her bir karesinde anlatılacak bir sürü hikaye ve anı vardı.

Balayından dönünce evdeki eşyalar bir anda arttı. Miao Jing bir sürü hediyelik eşya almıştı; yatak odasındaki sütunlara birkaç tane düş kapanı asılmıştı. Güney Amerika'nın renkleri çok canlıydı; Miao Jing de bu etkide kalmış gibiydi, artık daha iddialı, canlı renkli elbiseler ve gösterişli takılar takıyordu. Yeni evlilik döneminde duyguları çok yoğundu; Miao Jing, Chen Yi'ye daha çok sokuluyor, bazen eski meseleler yüzünden onunla kavga ediyordu – on sekizinci yaş gününü kaçırması ya da Tengcheng'e döndüğünde ona soğuk davranması gibi – ama bu durum yatak odasındaki tutkularını hiç etkilemiyordu.

"Koca" ve "karı" rollerine alışmak o kadar da zor gelmemişti; hayat eskisi gibi devam ediyordu.

Miao Jing şimdiki hayatından çok memnundu ama Chen Yi'de bir uyanış başlamış gibiydi; sık sık terasta sigara içip şehri izleyerek derin düşüncelere dalıyordu.

Bu bir yılı aşkın sürede Bogota'da pek ciddi bir iş yapmamıştı aslında ama pek çok alana el atmıştı. En çok bilardo salonlarına ve kumarhanelere gidiyordu; rehberlik yaptığı dönemde her kesimden insanla tanışmış, bu şehrin hayatta kalma kurallarını çözmüştü. Artık bir şeyler yapma vaktinin geldiğini hissediyordu.

İnsanın hayatında bir atılım yapma vakti mutlaka gelirdi; fırsat da çok geçmeden kapıyı çaldı. Bir gün Chen Yi, Miao Jing'den otuz bin dolar istedi.

Daha önce bir iş kafilesine eşlik ederken aldığı bir haberdi bu: Çin'deki bir fabrikadan bir konteyner mal gelmişti ama Kolombiya'daki yerel müşteri nakit sıkıntısı yüzünden malı reddetmişti. Yetmiş bin dolarlık mal limanda kalmıştı; fahiş ardiye ücretleri yüzünden satıcının yeni müşteri bulmaya vakti yoktu. Otuz bin dolara konteyneri devrediyorlardı. Chen Yi riski göze aldı ve malı hemen satın aldı.

Bir konteyner dolusu endüstriyel plastik yedek parça...

Miao Jing de gidip mallara baktı; doğrudan tüketiciye satılacak ürünler değildi, nakde çevirmek o kadar kolay olmayacaktı. Çevrelerinde bu tarz ürünlerle ilgilenen kimse yoktu; Chen Yi'nin kendi satış kanallarını bulması gerekiyordu, yoksa mallar depoda çürüyüp gidecekti ve depo kirası da cabasıydı.

Bu, Chen Yi'nin ilk defa Miao Jing'i iş çıkışı almaya gidemeyişi ve ilk defa başka bir şehre iş gezisine gidişiydi; Miao Jing geceyi yalnız geçirecekti.

İçi hiç rahat değildi; Miao Jing'i Si Nan'ın evine bırakmak ya da Gino ve Lia'yı eve çağırmak istiyordu. Miao Jing parmağıyla onun kafasına dürttü: "Aşağıdaki kapıda üç tane kilit var, bir yılı aşkın süredir buradayız, hiçbir şey olmadı. Bu kadar abartmasan mı?"

"İçim rahat etmiyor."

Onu gerçekten yanına bağlayıp götürmek istiyordu.

"Burası gayet güvenli, gerçekten gönül rahatlığıyla gidebilirsin."

Chen Yi asık bir suratla ona baktı: “Sana bir silah mı ayarlasam? Sana birkaç savunma tekniği mi öğretsem? Adam öldürmeyi mi göstersem?”

Miao Jing çileden çıktı, tencere kapağıyla ona vurdu: “Chen Yi!!!!”

Silah almadı ama sonunda evin kapı ve pencerelerine alarm takıldı, odaya da bir güvenlik kamerası yerleştirildi.

Chen Yi’nin evde olmadığı ilk gece, Miao Jing işten döndüğünde ev çok sessiz gelmişti. Parmağındaki yüzüğü okşadı; kocası dışarıdaydı, onu evde yalnız bırakmıştı.

Gece kimse ona sataşmadığı için erkenden uyudu ama yatakta bir sağa bir sola dönüp durdu, uyuyamadı. Tam dalmışken gece yarısı Chen Yi’nin ismini seslendiğini duydu; sesi güvenlik kamerasından boğuk ve kısık geliyordu, yatak odasında yankılanınca Miao Jing korkuyla yataktan fırladı.

Chen Yi çok içmişti, otele yeni dönmüştü ve keyfi yerindeydi. Miao Jing’e ışığı açmasını, yatak perdesini kaldırmasını söyledi; onu izleyerek sohbet etmek istiyordu. Bugün birkaç şirket ve fabrika gezmişti; bu işlere ilk girişiydi, ticaret tecrübesi eksikti.

Miao Jing onunla gitmediğine biraz pişman olmuştu; yanında olsaydı belki ona yardım edebilirdi.

Konuşurlarken kameradaki ses bir an kesildi; karşı taraftan kıyafetlerini çıkarma sesleri geldi. Kısık ve emredici bir sesle, “Kıyafetlerini çıkar, bir sandalye çekip kameranın önüne otur,” dedi.

“?????” Miao Jing kaşlarını çatıp ona çıkıştı: “Defol git!”

“Hımm...” diye alçak sesle güldü Chen Yi; sesi boğuk ve arzulu bir tonda ismini fısıldadı. Boğazından belirsiz sesler çıktı, sonunda nefes nefese ona iyi uykular dileyip sessizliğe gömüldü.

Miao Jing yastığına sarıldı, gözlerini karanlığa dikti; bu tuhaf gecede onu gerçekten çok özlemişti.

— Ekstra —

Latin Belalısı - III

O bir konteyner yedek parça için Chen Yi epey koşturdu. Fiyat kırmak isteyenler ya da Çinlilere duyulan güvensizlik yüzünden işler bir süre tıkandı. Şans eseri, bir müşterinin ofisinde yelken sporuyla ilgili bir fotoğraf gördü; oradan açılan sohbet koyulaştı ve sonunda iş bağlandı. Müşteri de yardım edince Chen Yi anaparasının üzerine altmış bin dolardan fazla kar koydu.

Bu parayı Miao Jing'e vermedi; kendi elinde başlangıç sermayesi olarak tuttu.

Miao Jing hazıra konmaya alışmıştı aslında; onun iş için dışarı çıkmasına biraz üzülüyordu ama yaptığı her şeye destek veriyordu. Göz ucuyla onu süzüp kahvesini yudumlarken, "Ticarete mi atılacaksın?" diye sordu.

Bir parmak şıklatması... Tembel bir köpeğin bile kuyruk sallayıp canlandığı zamanlar olurdu; artık rızık peşinde koşma vaktiydi.

Sıradan bir iş bulmak kolaydı ama Chen Yi aylık iki bin dolarlık maaşı küçümsüyordu; belki daha kolay para kazanma yolları vardı ama madem aile kurmuştu, güvenli ve sağlam bir hayat sürmek daha mantıklıydı.

Tişörtü ve kotu çıkarıp gömlek ve kumaş pantolon giyince, üzerinde hem ciddi hem de hafiften serseri bir çekicilik oluşuyordu. Doğuştan bir askıydı vücudu; hangi açıdan bakılsa güzel duruyordu. Yeni kol saati Miao Jing'in ona hediyesiydi; bütçesinin elverdiği en iyisiydi. Şimdiki hayatları pek tutumlu sayılmazdı, biraz keyiflerine düşkünlerdi.

Artık yirmi yedi yirmi sekiz yaşlarındaydı; o ergenlikteki hırçın halinden sıyrılmış, olgun ve vakur bir adama dönüşmüştü. Ama sigara içerken ya da gözlerini kısıp gülerken hala o eski belalı hali yerindeydi.

"Çok mu geç kaldım?" dedi gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırarak; damarları belirginleşmiş kollarını ortaya çıkardı.

Miao Jing omuz silkti: "Yaşlı atın gönlü hala yollardadır."

"Hımm?" Kaşlarını kaldırdı, elini sertçe onun beline attı. "Yaşlı at mı? Sen kaşınıyorsun galiba, değil mi?"

“Yanlış söyledim, kaplan dağdan iniyor demeliydim,” dedi Miao Jing, belinin sıkılmasından dolayı sesi yumuşayarak. “Gerçekten özür dilerim.”

Onu kendine çekip bir sabah öpücüğü kondurdu; dudakları Miao Jing’in hassas kulağının arkasında ve boynunda gezindi: “Güzel bir şeyler söyle, ne duymak istediğimi biliyorsun.”

Nefesi kesilen Miao Jing yumuşacık bir sesle, “Kocacığım... Abi...” dedi.

“Öz abin mi yoksa cicik abin mi?” diye sordu Chen Yi, kelimelerin üzerine basarak.

“Hepsi,” dedi Miao Jing artık hiç utanmadan saçmalayarak. Onun kırışan gömlek yakasını düzeltti. “Gino aşağıda bekliyor, hadi çabuk git.”

Chen Yi onun elindeki kahveyi tek dikişte bitirdi: “Gittim ben.”

O zamanlar sınır ötesi e-ticaret daha çok Avrupa ve Amerika pazarına odaklanmıştı, Güney Amerika pazarı henüz gelişmemişti. Chen Yi başta bir dış ticaret ortağı olarak çalıştı; müşteri buluyor, yerel müşterilere ürünleri ve şirketleri tanıtıyor, numuneler gönderiyordu; iş bağlandığında karın yarısını alıyordu.

Daha sonra Pierre’in motosikletinin yedek parçası eksik kalınca Chen Yi’nin gözü motosiklet parçalarına kaydı. Kolombiya bir motosiklet ülkesiydi, ithalat hacmi devasaydı. Kendisi de araçlardan anladığı için bir oto tamirhanesiyle küçük bir iş bağladı; Çin’deki fabrikadan bir parti modifiye parçası getirdi ve sınır ötesi ticaretten ilk gerçek parasını kazandı.

Yanına Gino’yu almıştı; pek bir planları yoktu, ne iş gelirse onu yapıyorlardı. Chen Yi’nin yerel halkla arasının iyi olması mı yoksa iş yapış tarzının pratik ve hızlı olması mı bilinmez ama müşteriler ondan hep memnun kalıyordu; işler tıkır tıkır yürüyordu.

Altı ay sonra Chen Yi küçük bir şirket kurdu; sadece kendisi ve Gino vardı. Ofisleri bir barın hemen yanındaydı; her seferinde barın içinden geçip girmek gerekiyordu. Müşteri gelince birlikte bir şeyler içebiliyorlardı; oldukça ilginç bir ortamdı.

Düzgün bir işi olunca Chen Yi her gün sabah erkenden çıkıp akşam geç dönmeye başladı. Yine de Miao Jing’i işten almayı ihmal etmiyordu. Hafta sonları fırsat buldukça denize tatile gidiyorlardı; bazen iş gezilerine onu da götürüyordu, Kolombiya’nın pek çok şehrini birlikte gezdiler.

Miao Jing bazen ona davetlerde eşlik ediyordu. Chen Yi’nin gittiği yerlerin çok çeşitli olduğunu fark etti: Özel kulüplerden şaşaalı gece kulüplerine,

oradan açık hava ekstrem sporlarına kadar her yere girip çıkıyordu. Si Nan, Miao Jing'in bu kadar sakin kalmasına şaşırıyor, gizlice "İçin rahat mı?" diye soruyordu. Miao Jing ise alışık olduğunu söylüyordu.

Onu her türlü ortamda görmek şaşırtıcı değildi; hiç de öyle temiz ve pak bir karakteri yoktu. Ama o ortamların içinde ne eziliyor ne de fazla ileri gidiyordu. Miao Jing, Chen Yi'nin fırsatçı olduğunu ama pek de çıkarcı olmadığını düşünüyordu. Kendisi mühendis kökenliydi, teknik bir iş yapıyordu; Chen Yi'deki o doğuştan gelen havayı asla taklit edemezdi.

"Tabii ki adama göre muamele yapacaksın," diyordu Chen Yi ağzında sigarasıyla. "Kimin yanında nasıl duracağını bileceksin. Çinliler kendi aralarında çok didişir, Avrupalılar ve Amerikalılar kibir taslamaya bayılır, Güney Amerikalılar ise saftır ama pek güvenilmezler. Farklı insanlarla iş yaparken onlardan daha çok onlara benzemen gerekir."

"Peki bana ne muamelesi yapıyorsun?" diye sordu Miao Jing. "Benim yanımda ne kılığına giriyorsun?"

"Sana ne mi yapıyorum? Sana büyü yapıyorum," dedi Chen Yi şakayla. "Senin yanında ne kılığına girersem gireyim, beni hemen soymuyor musun zaten?"

Miao Jing ona hem sitemli hem de cilveli bir bakış fırlattı.

Bogota'da yaklaşık iki yıl kaldıktan sonra ikisi de Güney Amerika yemeklerinden sıkılmaya başlamıştı. Chen Yi'nin yemek becerisi Miao Jing'in yanına bile yaklaşamazdı. Miao Jing tekrar kolları sıvayıp Çin yemekleri yapmaya başladı. Chen Yi onun yemeklerine bayılıyordu, her seferinde hakkını vererek yiyordu ama formunu korumak için de sporu ihmal etmiyordu; Miao Jing'in telefonda yakışıklı erkek fotoğraflarına bir saniye fazla baktığını sanmasınlardı.

Bu iki yıl içinde Miao Jing'in huyu biraz daha nazlı ve tembel olmuştu. Chen Yi'nin işi gereği davetlere gitmesi gerekiyordu, özellikle maç zamanları resmen sabahlıyorlardı. Chen Yi eve sarhoş dönüp üzerine yığılıyor, ağzına geleni söylüyordu; Miao Jing onu hiç tınlamıyor, kanepede yatırıyordu. Ertesi gün de önüne sadece haşlama makarna koyarak cezalandırıyordu.

Hafta sonu arkadaşlarla çevre kasabalara kürek çekmeye ve kamp yapmaya gittiler. Miao Jing arkadaşlarıyla çimlerde top oynarken bir baktı ki Chen Yi ortalıkta yok. Meğer erkekler arabayla yakınlardaki bir kasabaya yerel

bir mısır içkisi almaya gitmişler. Döndüklerinde arabada iki tane de afet gibi kadın vardı; melez, insanın aklını başından alacak kadar güzellerdi.

Miao Jing sinirlenmeden edemedi; gitmeden önce haber vermemesine mi kızsın yoksa kadınların Chen Yi'ye asılmasına mı? Chen Yi'den sigara istediler; o da hafifçe kaşlarını çatıp gülümsedi, paketinden bir tane çıkarıp kadına verdi, birlikte tüttürmeye başladılar.

Chen Yi geri döndüğünde Miao Jing'in soğuk yüzünü gördü, sinirlendiğini anladı. Yumuşak bir dille gönlünü almaya çalıştı ama Miao Jing bir türlü yumuşamadı.

Gerçekten yumuşamıyordu; içindeki öfke bir kere harlanmıştı. Neye inat ettiğini kendisi de bilmiyordu ama yine eski defterleri açmaya başladı. Sivri diliyle Chen Yi'ye öyle şeyler söyledi ki adam donup kaldı; çocukken ona nasıl eziyet ettiğini, onu nasıl hasta ettiğini, başka kadınlarla nasıl flörtleştiğini, doğum gününü nasıl unuttuğunu ve Tu Li ile olan o meselelerin onda ne kadar derin yaralar açtığını bir bir saydı.

Araları biraz limoniydi ama yatakta işler tıkırındaydı. Chen Yi onun dudaklarını ısırıp ağlamaklı halini, saçlarının yüzüne yapışmasını, o yuvarlak gözlerinin buğulu ve çekici bakışlarını, onu ısırmasını, ince vücudunun yılan gibi kıvrılmasını seviyordu. Sonunda ikisi de ter içinde nefes nefese kalıyordu.

"Senin derdin ne tam olarak?" dedi Chen Yi onun bembeyaz tenini okşayarak. "Alt tarafı bir sigara verdim diye ne kadar zamandır bana dünyayı dar ettin. Tamam, sigarayı bırakıyorum, oldu mu?"

"Oldu!" dedi Miao Jing hemen ona dönerek. Gözlerinde kararlı bir bakış vardı. "Sözünü tut!"

Chen Yi bir an duraksadı, çaresizce yatağa uzanıp tavana baktı: "Tamam... Bırakalım bakalım..."

Sigarayı bırakmak zordu.

Eskisi kadar çok içmiyordu ama bir bağımlılığı vardı; her gün birkaç tane içmeyince rahat edemiyordu. Miao Jing ona bir sürü şekerleme aldı; Chen Yi ara sıra ağzına bir tane atıp kıtır kıtır çiğniyordu. Çok bunalınca bir sigara yakıp sadece yanışını izliyor, nikotin kokusunu içine çekiyordu.

Tabii bu bağımlılığını Miao Jing üzerinden de tatmin ediyordu; bir şeye karşılık başka bir şey... Gözlerinde hep bir sevgi pırıltısı vardı, sürekli ona sokuluyor, onu öpüyor, onun kokusuna ve dokunuşuna sığınıyordu. Sonunda Miao Jing dayanamayıp ona bir öneride bulundu.

“Şöyle yapalım, ben sana bir okul bulayım, git oku. Sigara içemiyorsan ağzına bir kalem alırsın, fena mı?”

“??????”

“Beni darlayacağına Bogota’da bir okul bulup oku. Halk üniversitesi olur, vakıf okulu olur... İspanyolcan o kadar iyi, derslere girmen zor olmaz.”

Chen Yi kaşlarını çattı, hiç istemiyordu: “Hayır.”

Miao Jing ona güzelce anlattı: “Bazı okulların kısa süreli kursları var, hafta sonları oluyor, ücretleri de düşük. Şirket kurdun artık, her şeyi öğrenmen lazım. Bilgi tazelemeye ne dersin? Ben de yanında olurum.”

Uzun süre düşündü, biraz mahzun bir sesle sordu: “Sen benim eğitimimi mi küçümsüyorsun?”

“Ben sadece Chen Yi’nin ne kadar başarılı olabileceğini görmek istiyorum. Hiçbir eğitimi yokken uluslararası bir üniversiteden diploma alması ne kadar muazzam olurdu bir düşün.” Miao Jing çenesini onun kafasına yasladı. “Seni sınıfta kitap okurken, yazı yazarken hayal etsene.”

Ortaokul yıllarını, onun okul üniformasıyla serseri serseri dolaştığı o hallerini özlüyordu; o bol üniforma içinde bile herkesin gözü onun üzerindeydi.

Miao Jing yumuşacık dudaklarını onun kulağına yaklaştırdı, büyüleyici bir sesle fısıldadı: “Vücuttan daha seksi olan tek şey, bir erkeğin zekasıdır.”

Chen Yi böylece Miao Jing tarafından ders çalışma tuzağına düşürüldü. Bir üniversitenin yetişkin eğitim programına yazıldı, epey de para bayıldı. Ekonomi derslerine girdi; hafta sonları derse gidiyor, hafta içi akşamları da evde kitap okuyup ödev yapıyordu. Hem İspanyolca hem de hiç duymadığı terimler... Miao Jing ile birlikte kitaplara gömülüyorlardı; akşamları artık huzur ve sevgi dolu geçiyordu.

Miao Jing’in işinde de değişiklikler oldu. Bogota’ya şehir içi bir elektrikli araç projesi için gönderilmişti; şimdi proje üretim aşamasına geçmişti. Üretim merkezi Brezilya’daydı, Miao Jing’in bir süreliğine Brezilya’ya gitmesi gerekiyordu.

Brezilya’nın asayişi Bogota’dan daha iyi sayılmazdı. Chen Yi’nin içi rahat etmedi, onunla birlikte gitti.

Brezilya’da bir aydan fazla kaldılar. Tabii Amazon ormanlarını ve Rio de Janeiro’yu gezmeyi ihmal etmediler. O dönem tam Brezilya Karnavalı’na denk

gelmişti; görkemli kutlamalar şehrin her köşesini renkli geçit törenleriyle doldurmuştu. Şehre akın eden turist kalabalığıyla birlikte hava resmen seksilik ve tutku kokuyordu.

Chen Yi valizini toplarken içine bir sürü korunma malzemesi koymayı unutmamıştı ama tüketim hızı inanılmazdı; bir ara yenisini almaya bile yetişemediler. Miao Jing'in güvenli günleri olduğu için birkaç kez pek de dikkat etmediler.

Bogota'ya döndüklerinde Miao Jing kendini sürekli uykulu hissediyordu. Başta iş gezisinin yorgunluğu sanmıştı, hatta Si Nan ile kaplıcaya bile gitmişti.

Bir gün Chen Yi onu işten alıp eve götürürken, Miao Jing daha şirket binasından çıkar çıkmaz egzoz kokusunu duyunca bir anda ağzını kapattı; midesi fena halde bulandı.

O an, bir bebeğin sessizce yola çıktığının henüz farkında değillerdi.

Miao Jing'in regl dönemi gecikince eczaneden bir gebelik testi aldı. Chen Yi o iki çizgiyi görünce derin ve şaşkın bir düşünceye daldı.

— Ekstra —

Evim Sensin - I

Miao Jing ve Chen Yi çocuk meselesini hiç düşünmemişlerdi; belki bir gün kendiliğinden olur diye bekliyorlardı ama kesinlikle şimdi değil.

Çekmecedeki o renkli paketler daha yeni doldurulmuştu...

Miao Jing kanepede gayet sakin oturuyordu, yüzü yumuşaktı. Berrak bakışları önündeki çiçeklerden duvardaki saate, oradan da Chen Yi'ye kaydı. Chen Yi sandalyede öne eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, ellerini birleştirip başparmaklarını o sert çenesine yaslamıştı; kim bilir ne düşünüyordu. Derin bir nefes aldı, ellerini saçlarının arasından geçirip başını kaldırdı ve sordu: "Korkuyor musun?"

"Neden korkayım?" diye sordu Miao Jing.

Chen Yi onun karnını işaret etti, bakışları karanlıktı: "Hamilelikten, onu doğurmaktan, ona bakmaktan."

Miao Jing dudak büktü: "Sen mi korktun yoksa?"

Yastığı hırsla onun yüzüne fırlattı: "Gece yarısı beni dağa yıldız izlemeye götürüp direksiyonun başında üzerime çökerken korkmuyordun ama? Pislik!!"

"Ben orada zararı telafi etmeye çalışıyordum ya," dedi Chen Yi yüzünü buruşturarak, yastığı yakaladı. Gülmekle üzülmek arası bir ifadeyle Miao Jing'in önünde diz çöktü. O kömür karısı gözleriyle ona derin derin baktı, kollarını ona doladı ve başını onun karnına yasladı. Sesi boğuk geliyordu: "Ben daha baba olmaya hazır değilim, senin de anne olmana kıyamıyorum."

Kollarını sıktı, onun o narin vücuduna sımsıkı sarıldı: "Ben hiçbir şeyden korkmam da... Senin korkmandan korkuyorum..."

Miao Jing derin bir nefes aldı, sakince onun kafasına vurdu: "Kalk hadi, karnıma bastırma."

Chen Yi şaşkın şaşkın ayağa kalktı. Önce Miao Jing'e, sonra eve baktı. Kafasını kaşıyıp ellerini beline attı; ikisinin bakışları birleşti ve aynı anda dediler ki: "Hastaneye mi gitsek?"

Hastaneye gittiler; sonuç netti: Altı haftalık hamileydi, bebeğin kalp atışları bile duyuluyordu. Doktor onları uğurlarken ellerini sıkıp "Tebrikler taze

anne ve baba," dedi, "küçük bir melek yola çıkmış."

Melek...

Chen Yi o bulanık ultrason fotoğrafına bakarken kaşlarını çattı, o "meleği" uzun uzun inceledi; yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Sonunda ellerini Miao Jing'in omuzlarına koydu ve dayanamayıp aptal aptal gülümsemeye başladı. Miao Jing fotoğrafı onun elinden aldı, ona yandan bir bakış fırlatıp gülümsemesini bastırmaya çalıştı.

Sanki bir meyve vermişler gibi hissediyorlardı; her ikisi de genlerinin yarısını vermiş ve küçük bir tohum yaratmışlardı.

Chen Yi sırıttı, onu kollarına aldı. Hastane koridorunda uluorta birbirlerine sarıldılar; alınlarını birbirine dayadılar. Chen Yi onun burnunun ucuna küçük bir öpücük kondurdu, dudaklarını öptü ve yumuşak bir sesle sordu: "Deneyelim mi? Bir çocuk büyütelim mi?"

"Büyütelim," dedi Miao Jing huzurla onun göğsüne yaslanarak. "Korkacak bir şey yok, ben onun sorumluluğunu alırım."

Söz veriyordu; ne olursa olsun bu çocuğun anne ve babasından tamamen farklı bir hayatı olmasını sağlayacaktı.

Chen Yi onun alnına bir öpücük kondurdu: "Ben de çocuğun ve annesinin sorumluluğunu alıyorum."

Çocuk aniden gelince hayatın ritmi de bir anda değişti.

Önce doğum meselesi vardı; Miao Jing'in genel merkezi onu Çin'e geri çağırmayı teklif etti ama Miao Jing bunu reddetti. Bogota'ya alışmışlardı; Chen Yi'nin şirketi yeni yeni palazlanıyordu ve Tengcheng'deki meseleler henüz tam durulmamıştı, bu aşamada dönmek istemiyorlardı.

İş de sorun değildi; zamanlama tam uymuştu. Bünyesi sağlamdı, proje bitene kadar çalışıp sonra doğum iznine ayrılabilirdi. Kolombiya'da her şey özel sigortaydı, Miao Jing'in "Plan Especial"ı vardı; Bogota'nın en iyi özel hastanesine gidebilirdi.

Peki çocuk doğduktan sonra...

Hamilelik haberi hemen yayılmadı. Önce Si Nan öğrendi, sonra ofise yayıldı. Herkes Miao Jing'e bir sürpriz parti yapıp bebek eşyaları hediye etti.

Chen Yi o küçücük bebek kıyafetini eline aldığında kaskatı kesildi; kıyafet avucu kadardı, çoraplara sadece parmağı giriyordu. Daha önce hiç yeni doğmuş bebek görmemişti, bebeği bir kedi yavrusu kadar hayal ediyordu.

Anne ve baba olma kararlılıkları çok geçmeden Miao Jing'in hamilelik bulantılarıyla test edildi.

Sürekli uyku hali, mide bulantısı ve kusma... Miao Jing bir süre sadece lapa ve krakerle yaşadı. Yemeklerden, parfümden, benzinden ve egzoz kokusundan nefret ediyordu. Eskiden çok sevdiği kokulu mumlar bile rafa kalkmıştı. Ayrıca... Chen Yi onun koku menziline girdiği an, Miao Jing midesindeki bulantıyı bastırıp kaşlarını çatarak onu parmağıyla itiyordu: "Benden uzak dur!"

Chen Yi resmen çıldıracak gibi oluyordu: "Hay sikeyim ya! Günde sekiz kere banyo yapıyorum, sabun kokusundan turşum çıktı resmen, hala mı kokumu beğenmiyorsun?"

Miao Jing o güzel gözlerini ona dikti: "Bir daha küfret de gör bakayım ne oluyor?"

Adamcağız boynunu büktü, omuzları çöktü; o uzun bacaklarını savurarak kanepenin içine gömüldü. Canı sigara istiyordu ama içemiyordu; sehpanın üzerindeki paketten bir avuç Brezilya fındığı alıp kıtır kıtır ona soymaya başladı.

Dürüst olmak gerekirse, sigarayı bırakalı epey olmuştu ve üzerindeki o tütün kokusu uçup gitmişti. Üstelik spor yaptığı için vücudu gayet temiz kokuyordu; Miao Jing ancak ona sarıldığında teninin kokusunu alabiliyordu. Kötü bir koku değildi bu; yetişkin bir erkeğin o olgun kokusuydu, yani erkeklik hormonlarının kokusu.

Eskiden Chen Yi'nin kokusuna bayılırdı, hep boynuna sokulup nefes alırdı. Ama şimdi burnu bir tazı gibi keskinleşmişti; Chen Yi'nin ondan en az bir buçuk metre uzakta durması gerekiyordu. Yatak odası aktiviteleri artık bir hayaldi; öpüşmek, sarılmak, dokunmak bile yasaktı.

Karnındaki bebek, Chen Yi'nin onunla aynı yatakta yatmasına izin vermiyordu. Chen Yi artık yastığını alıp yerde yatıyordu; büzülmüş bir halde, yalnız başına Miao Jing'in yatakta huzurla uyuyuşunu izliyordu.

Eskiden gününü gün eden adam, şimdi her sabah perişan bir halde iç çamaşırı yıkıyordu; hayatının hiçbir parıltısı kalmamış gibiydi.

Bazen duygusal anlar da oluyordu. Miao Jing uyuduktan sonra Chen Yi gizlice yatağa süzülüyor, Miao Jing'in geceliğini kaldırıp o henüz düz duran karnını okşuyordu. Parmağıyla hafifçe dürterek o "Küçük Melek"ten onlara

acımasını istiyordu. Gurbet ellerde ilk defa anne baba olacaklardı; her şeyin yolunda gitmesini, işlerin sarpa sarmamasını diliyordu.

İçinden de sayıklıyordu: "İntikam soğuk yenen bir yemektir evlat; erkek olursan doğar doğmaz bir tane patlatacağım, kız olursan seni de yerlerde yatıracağım."

Sonra o duru ve huzurlu yüze bakıyordu; zayıflamıştı sanki, yüzü küçücük ve bembeyaz kalmıştı. Dudaklarının rengi solgundu, kirpikleri tek tek seçiliyordu; hem çok kırılgan hem de çok güçlü görünüyordu. Usulca yaklaşıyor, alnına ya da yanağına bir öpücük kondurup kondurmamak arasında gidip geliyordu.

Uykusundaki küçük kadın kirpiklerini hafifçe titretti, gözlerini açmadı. Dudaklarının kenarı kıvrıldı, uykulu ve nazlı bir sesle fısıldadı: "Nefesimi tutuyorum, sana bana yaklaşman için on saniye veriyorum."

Chen Yi sırıttı, hemen ona sarıldı; her yerini şöyle bir yokladı, dudakları da boş durmadı; Miao Jing'in alnından yanağına, oradan çenesine kadar her yerini öptü. Sonra çevik bir hareketle, tam on saniyede, yerdeki yatağına geri döndü.

Miao Jing derin bir nefes aldı; onun yataktan uçup gidişini izlerken hem güldü hem de içi sızladı.

Evde bakıma ihtiyaç vardı. Chen Yi, gündüzleri ev işlerine yardım etmesi için bir bakıcı tuttu; Gino'nun akrabalarından Mejisis adında kırklı yaşlarında bir kadındı, kendisi çoktan büyükanne olmuştu. Mejisis çok güzel Kolombiya yemekleri yapıyordu; Miao Jing ona basit Çin yemeklerini, pirinç lapasını ve tavuk suyunu öğretti. Hamileliğin ilk aylarını bu sayede atlattı.

Madem aileye bakması gerekiyordu, Chen Yi işine daha da asıldı. Karnındaki çocuğa bakabilecek kadar kazanmalıydı. O dönem büyük siparişlerle ilgilenmeye başladı; on binlerce, yüz binlerce dolarlık işler... Tabii daha da meşguldü artık. Ama para kazanmak sorun değildi; bilardo salonlarına da gitmeye devam ediyordu. Aslında bilardo salonu iş konuşmak için harika bir yerdi; masa başındaki o kumarbaz ruhu iş dünyasında da vardı. Chen Yi'nin eli hep titizdi; insanı tanır, sakin kalır, geniş düşünürdü.

Hamileliğin ilk dönemi geçince Miao Jing'in bulantıları bir gecede bıçak gibi kesildi. Keyfi yerine geldi, enerjisi arttı ve karnı hafifçe belirginleşmeye başladı.

Chen Yi sonunda o "sadece bakma, dokunma" cezasından kurtulmuştu. Dinç bir şekilde yatağa geri döndü; sanki kaybettiği bir şeyi bulmuş gibi seviniyordu. Kontroller de iyi gidiyordu; doktor cinsel hayatın makul ölçüde devam edebileceğini söyleyince Chen Yi'nin o kömür karısı gözlerinde bir anda bir parıltı çaktı; Miao Jing'e sadece ikisinin anlayacağı o malum bakışı fırlattı.

Ancak Miao Jing psikolojik olarak hassas bir döneme girmişti; çok duygusaldı ve inanılmaz yapışkan olmuştu.

Damak tadı değişmişti; canı hep ekşi ve acı şeyler çekiyordu. Öğlenleri iş yerindeki hamburger ve patatesleri istemiyor; acılı balık, acılı tavuk ve domatesli yumurta aşeriyordu. Bogota'daki tüm Çin restoranlarını gezdiler. Sonra uzun bir süre Tayland yemeği diye tutturdu. Bogota'da bir Asya restoranı buldular; sahibi Birmanyalıydı ama Tay, Vietnam ve Birmanya yemekleri yapıyordu. Haftada iki kez oraya gidiyorlardı. Restoranın yakınında bir anaokulu vardı; Miao Jing her geçişinde o dünya tatlısı melez çocukları görünce içi eriyor, durup onları izliyordu. İzlerken de gözleri doluyor, anneannesini özlediğini söylüyordu.

Miao Jing hiçbir duygusal sahneye dayanamıyordu; fotoğraflar ya da televizyon bile onu ağlatmaya yetiyordu. İçinde hep bir yumru varmış gibi hissediyordu; sadece Chen Yi ona sarıldığında huzur buluyordu. Birden yıllar öncesindeki küçük bir detayı hatırlıyor, uzaklardaki evini özlüyordu. Hayır, evinin neresi olduğundan bile emin değildi aslında.

Chen Yi onun nemli gözlerini sildi, o cam bilye gibi parlayan gözlerine bakıp yumuşacık bir sesle, "Benim güzel bebeğim, güzel kardeşim," diye seslendi.

"Beni seviyor musun?" diye sordu Miao Jing duru bir sesle. "Chen Yi, beni seviyor musun?"

"Tabii ki seviyorum."

"Ama bana çok kötü davrandın, beni hiç umursamadın. Beni sevmen sadece benim seni daha çok sevmem üzerine kurulu."

Chen Yi yutkundu, bir süre sonra cevap verdi: "Şöyle yapalım o zaman; sen beni biraz daha az sev, sevgini karnındaki çocuğa ver. Bırak ben seni seveyim, hatta çocuktan bile daha çok seveyim. Söz veriyorum; seni bu dünyadaki herkesten, hatta kendimden bile daha çok seveceğim. Sen ne istersen ben onu yapacağım."

Miao Jing onun koluna yaslandı, omzunu okşadı ve yumuşak bir sesle dedi ki: “O zaman bana bir tabak Mapo Tofu yapabilir misin? Yanında da dumanı tüten bir kase pirinç pilavı, kaburgalı yosun çorbası ve biraz da dondurma istiyorum.”

Chen Yi’nin tüm vücudu kaskatı kesildi; donuk bir halde başını eğip ona baktı: “Atam... Saat gecenin üçü... Benim halimi hiç mi düşünmüyorsun?”

— Ekstra —

Evim Sensin - II

Chen Yi'nin işleri bir anda açıldı; her şey, bir zamanlar ağırladığı balayındaki o çiftle başladı. O vakitler onları köye, çiftliğe gezmeye götürmüştü ve bu sayede aralarında sağlam bir dostluk kurulmuştu. Çiftin ailesine ait, ev aletleri üreten büyük bir fabrikaları vardı; ağırlıklı olarak Avrupa ve Amerika pazarına çalışıyorlardı ama henüz Kolombiya'ya girmemişlerdi. Chen Yi, Korelilerin elinden büyük bir müşteriyi kapmayı başardı ve kendi bağlantılarını kullanarak markanın Kolombiya'daki tek yetkili distribütörü oldu.

Oysa yirmi küsur yıllık ömründe bu işlerin ne eğitimini almış ne de tozunu yutmuştu; teorik bilgisi sıfıra yakındı. Tamamen kendi pratik zekası ve kurnazlığıyla işi kapıvermişti. Miao Jing bir gün ona, insanların hangisinin dürüst hangisinin sahtekar olduğunu ayırt edecek o sezgiyi ve güveni nereden bulduğunu sordu. Chen Yi omuzlarını silkti; elinde sigara olmasa da sanki parmaklarının arasında dumanı tüten bir dal varmış gibi hayali bir nefes savurdu. O gevşek tavrıyla; gece kulüplerinde çalıştığı yıllarda ne cinler, ne şeytanlar gördüğünü, Roma'ya giden her yolun bir şekilde yürüdüğünü ve işi bitirecek bir yöntem mutlaka bulduğunu anlattı.

Miao Jing dudaklarını büküp gülümsemekten kendini alamadı. Elini iyice belirginleşen karnına koyup bebeğe; "Sakın bu ayarsız baban gibi olma, onu örnek alma," diyerek içinden ilk nasihatlerini vermeye başladı.

Şansın yaver gitmesinden mi yoksa başka bir tılsımdan mı bilinmez, Miao Jing hamile kaldıktan sonra Chen Yi'nin işleri şaha kalktı. Hatta zengin mahallesinde güvenlik görevlisiyken tanıştığı ev sahipleri bile iş dünyasında ona el uzatmaya başladılar. Chen Yi'nin omzuna vurup, onun yanındayken kendilerini çok güvende hissettiklerini söylüyorlardı. Ne de olsa Çinliler gizemli bir milletti; eli tetikteyken hedefi tek seferde vurabilen bir adamın ticaret sahnesinde de çuvallamayacağını düşünüyorlardı.

Bazen iş icabı şehir dışına çıkması gerektiğinde Chen Yi, Miao Jing'i evde bırakıyor; geceleri yalnız kalmasın diye Mejias'ı yanına çağırtıyordu. Miao Jing

uyumadan önce ona bir video gönderdi; ilk kez karnındaki bebeğin hareketlerini kaydetmişti, içeriden bir yerlerden bir iki tekme gelmişti.

Chen Yi o sırada bir barda müşterisiyle laflıyordu. Telefonu çıkarıp videoya bakınca bir an duraksadı; dudaklarından dökülen o koca gülümseme gözlerinin kenarına kadar ulaştı. Müşterisi neye bu kadar sevindiğini sorunca, "Karım," dedi, "O da benim gibi Çinli. Çocukluk aşkım, kopamayız birbirimizden. Eve erken gelmem için baskı yapıyor işte."

Aslında gecenin devamında başka planlar vardı ama Chen Yi asıl meseleyi bağladıktan sonra müşterisinden izin isteyip doğruca Bogota'ya döndü. Gece yarısı havaalanına indi, tozu toprağıyla bir taksiye atlayıp eve geldi. Binanın önünde durup kendi pencerelerine baktı; koyu renkli perdeler sımsıkı kapalıydı. O pencerenin ardında karısının ve çocuğunun uyuduğunu bilmenin huzuruyla derin bir nefes aldı.

Apartman kapısındaki o meşhur üç kilit gerçekten caydırıcıydı. Chen Yi anahtarlarını yanına almadığını fark edince montunu çıkardı, gömlek kollarını sıvadı; pencere pervazlarına ve su borularına tutunarak üçüncü kata tırmandı. İçeri atladığında, hala bir kaplan gibi çevik olduğu için kendi kendine sevindi. İsviçre çakısını çıkarıp kilidi sessizce açtı ve parmak uçlarında eve girdi.

Salonda uyuyan Mejias eve hırsız girdiğini sanıp neredeyse çığlık atacaktı ki Chen Yi son anda onu susturdu. Gelenin ev sahibi olduğunu görünce kadın titreyen elleriyle bir istavroz çıkardı; göğsüne vurup az kalsın korkudan öleceğini söyledi.

Miao Jing odasında huzurla uyuyordu. Adam kapıyı sessizce araladı; kadının yan dönmüş o narin siluetini ve yastığa dağılmış saçlarını gördü. Yatağın kenarına yaklaştığında ancak o iyice büyümüş karnını seçebildi. Chen Yi elini şefkatle karnına koydu, saçlarının arasına uzun bir öpücük bıraktı.

Kadın evde yalnız olduğu için uykusu hafifti; Chen Yi'nin büyük avucunu karnında hissedince yavaş yavaş kendine geldi. Gözlerini mahmurlukla açıp karşısındaki o tanıdık çehreyi görünce uykulu ve yumuşacık bir sesle mırıldandı: "Neden bir anda döndün? Daha iki günün yok muydu?"

"Asıl işler bitti ya, gerisini telefonda da hallederim. Gönderdiğin videoyu görünce dayanamadım, ikinizi de görmeye geldim."

Uzun parmakları geceliğin altından süzülüp kadının o pürüzsüz ve sıcak karnına dokundu. Yanına iyice sokuldu: "Bizim küçük bey bugün uslu muydu?

Babasını özlemiş mi?”

Çocuk henüz doğmamıştı ama adamda şimdiden o ağırbaşlı babalık havası oluşmaya başlamıştı.

“Belki özlemiştir, belki de özlememiştir,” dedi Miao Jing esneyerek ve adamın koluna sarıldı. “Biliyorsun, pek seninle muhatap olmuyor, sanki seni pek sevmiyor gibi.”

“Hıh, hele bir doğsun da bak ben onu nasıl yola getiriyorum,” diye dişlerini gıcırdatarak şaka yaptı Chen Yi. “Peki ya annesi? O özlemiş mi babayı?”

“Sence?” Miao Jing ona iyice sokuldu, yüzünü boynuna gömdü. Çenesini adamın adem elmasına yaslayıp derin bir nefes çekti: “İki gündür yoksun...”

“Döndüm ya işte.”

Eğilip onu öptü; uzun ve yumuşak bir öpücüktü bu. Dilinin ucuna değen o tatlı nemi, sanki bir çiçeğin özünü çeker gibi içine çekti.

İncecik geceliğin altından görünen omuzları ve boynu kar gibi bembeyazdı. Miao Jing hamilelikte biraz kilo almıştı, hatları daha yuvarlak ve yumuşaktı ama hala narinliğini koruyordu. Chen Yi onun tenindeki her bir ayrıntıya vurgundu.

Uzun süren bir hasretin ardından yağan yağmur gibi, taze bir çiçek tomurcuğu gibi yavaş yavaş açıldılar; o arzu, iliklerine işleyen bir şefkate dönüştü. Mejias dışarıda uyuduğu için Miao Jing sesini çıkarmamaya çalışıyor, nefesini tutuyordu. Chen Yi elini kadının dudaklarına kapadı; kızın o buğulu ve davetkar gözlerini görünce hafifçe sırıttı: “Neden her dokunduğumda beni ısırıyorsun? Yarın Mejias o izleri görünce ne diyecek sence?”

Elden ne gelirdi ki? Hamilelikte vücudu çok daha hassaslaşmıştı; bu yumuşak ama bitmek bilmeyen dokunuşlara dayanmak imkansızdı.

En sonunda Miao Jing, bir pamuk şeker kadar yumuşamış halde, tatlı bir yorgunlukla Chen Yi’nin kollarına yığıldı. Adamın göğsündeki o ritmik iniş çıkışları, bastırmaya çalıştığı o güç patlamasını hissetti.

“Yardım ister misin?” diye fısıldadı adamın kulağına.

Chen Yi kızın hafif terlemiş alnını öptü, içinde fırtınalar kopuyordu: “Eğer hala dermanın varsa... Bir el atar mısın?”

Miao Jing, parmaklarını fedakarca ona sundu.

……

Ertesi gün Chen Yi, Miao Jing'i hamilelik kursuna götürdü; yol üstünde bir de evlere baktılar. Artık daha büyük bir eve ihtiyaçları vardı; kendi evleri olsun istiyorlardı. Geniş bir mutfağı, şık yatak odaları, bir bebek odası ve yardımcısı için ayrı bir yeri olan; çocuk yetiştirmeye uygun, nezih bir mahallede bir ev...

Tam istedikleri gibi bir müstakil ev buldular; dağın yamacında, zengin mahallesinde... Güneş alan, manzarası açık, yüz metrekarelik devasa terasıyla tam koşturmalık bir yerdi. Karşısında ise Bogota'nın en iyi uluslararası okulu vardı. Miao Jing fiyatı görünce kaşlarını çattı; çok pahalıydı. Chen Yi ise hiç düşünmeden imzayı bastı ve arsızca elini salladı: "Para bende!"

Olması gereken her şey yavaş yavaş oluyordu; ona vaat ettiği her şeyi bir bir gerçekleştiriyordu.

Chen Yi'nin geliri artık kızınkini katbekat aşmıştı; gerçekten de o eski günlerdeki gibi mağrur ve kendinden emin görünüyordu. Bir zamanlar Miao Jing'in arkasından dedikodu yapan o meslektaşları ve arkadaşları, şimdi bu durumu şaşkınlıkla izliyorlardı. Kimse bu serseri ruhlu adamın böyle bir başarı yakalayacağını tahmin etmemişti; şans mıydı yoksa kaderin bir cilvesi mi, kimse çözemiyordu.

Doğumdan bir ay önce yeni evlerine taşındılar. Miao Jing hala çalışmaya devam ediyordu; işlerinin bir kısmını arkadaşlarına devretmiş olsa da ana kısımları hala kendisi yürütüyordu. Hatta geçenlerde Cen Ye onu arayıp halini hatırını sormuştu; o sırada yanında olan Chen Yi, kıskançlıktan kudurmuş bir ifadeyle telefonu kızın elinden kapıp kapatmıştı.

Taşınma sırasında herkes yardıma geldi, şerefine bir "hoş geldin" partisi düzenlediler. Miao Jing o kocaman karnıyla her şeye komuta ediyordu. Hamileliğin de etkisiyle o eski soğuk ve mağrur havası gitmiş; sesi daha yumuşak, tavırları daha uysal bir hal almıştı. Bakışlarında, dalların arasından geçen ılık bir rüzgar gibi huzur veren, şefkatli bir parıltı vardı.

Bebek eşyaları çoktan hazırdı. Doktorun cinsiyeti söylemesine izin vermemişlerdi; bu yüzden her şeyi Miao Jing'in zevkine göre, hem mavi hem pembe tonlarda seçmişlerdi. Bogota'da Çin'deki gibi lohusa merkezleri yoktu; bu yüzden güvenilir bir bebek bakıcısına ihtiyaçları vardı.

Si Nan, yatak odasında Miao Jing'e kıyafetleri yerleştirmesi için yardım ederken imrenerek konuştu: "Siz ikiniz gerçekten çok mutlusunuz."

Gerçekten de öyleydi. Şu koca dünyada, bunca sonuçsuz ve beyhude duygu varken, birbirine bu kadar kusursuz uyan iki insanın karşılaşması mucizeden başka neydi?

Miao Jing usulca gülümsedi.

Beklenen gün geldi çattı. Bir akşamüzeri Miao Jing banyodan çıktığında, vücudunda bir tuhaflık hissetti.

Hemen arabaya atlayıp hastaneye gittiler. Önceden tek kişilik bir oda ve doktor ayarlamışlardı ama o anın telaşı başkaydı. Sancılar başladığında Miao Jing'in yüzü acıdan kireç gibi kesildi; hırsla Chen Yi'nin bileğini ısırdı.

Doğum masasında kan ter içinde inlerken Chen Yi onun elini sımsıkı tutuyordu; o koca adam ne yapacağını bilemez halde, gözleri kan çanağına dönmüş, gözyaşlarını zor tutuyordu.

O hamilelik kurslarında neler öğrenmişti bilinmez ama o an heyecandan her şeyi unutmuş gibiydi.

Neyse ki bizim "küçük melek" annesini çok yormadı ve sabaha karşı ilk çığlığıyla dünyaya "merhaba" dedi.

Buruş buruş bir kız çocuğuydu. Derler ya, kız çocukları doğduğunda babasına benzer, büyüdükçe annesine çeker; gerçekten de öyleydi. O minicik kaşları, burnu ve ağzı Chen Yi'nin kopyası gibiydi.

Bebek, Miao Jing'in başucuna konduğunda, kız başını çevirip evladına donuk ama sevgi dolu bir bakış attı; gözlerinde yumuşacık bir ışık parlıyordu. Chen Yi her ikisine birden sarıldı, yüzünü Miao Jing'in yanağına sürttü. Miao Jing, adamın o sıcak ve ıslak gözyaşlarının kendi tenine süzüldüğünü hissetti; nefesiyle birlikte ağır ve yakıcı bir huzur doldu odaya.

"Tamam, geçti," diye fısıldadı güçsüzce; parmaklarıyla adamın o darmadağın saçlarını okşadı. "Uslu dur."

Adamın parmakları kızın boynuna değdi, sonra çok büyük bir ciddiyetle kızın yanağını okşadı; sanki bu bir sessiz teşekkür, bir sadakat yeminiydi.

Bebeğin adını birlikte seçtiler; çok da kafa yormadılar aslında. Çok sade iki hece: Ling Cheng.

Chen Yi, çocuğun kendi soyadını taşımasını istememişti; Chen Libin'den miras kalan o soyadında devralmaya değer bir şey görmüyordu. Miao Jing de kendi soyadını, o hiçbir zaman babalık yapmamış adamın ismini pek önemsemiyordu; Wei Mingzhen'in soyadını vermek de bir o kadar tuhaf

hissettiriyordu. Sonunda Chen Yi'nin annesinin soyadını seçtiler; annesinin soyadı Ling idi.

Ling Cheng... Küçük Turuncumuz. Fransızca 'portakal' ve 'aşk' kelimelerinin o melodik benzerliğinde saklı, gizli bir sevgi ilanıydı bu isim.

Miao Jing bir süre daha hastanede dinlendi; Chen Yi bu sırada hastanenin verdiği bebek bakım kurslarını can kulağıyla dinledi. Bir hafta sonra, kucaklarında o minik mucizeyle evlerine döndüler.

Ev bir anda kalabalıklaştı ve neşelendi. Chen Yi, bebeğe bakması için Pereira adında bir bakıcı tuttu; Mejias ev işlerine bakmaya devam ediyordu. Ayrıca şanslarına, Bogota'ya akraba ziyaretine gelmiş bir Guangdonglu teyze buldular. Chen Yi, Guangdong usulü çorbaların lohusalar için çok besleyici olduğunu duyduğundan, teyzeye iki ay boyunca Miao Jing'e yemek yapması için rica etti.

Lohusalık döneminde Miao Jing'in en çok gözleri yoruluyordu; üç kadının bir araya gelip bebeği nasıl pışpışladığını, 'Küçük Turuncu'yu balkona çıkarıp güneşlendirdiklerini, sırayla altını değiştirdiklerini izliyordu. Bebek sadece emzirileceği zaman onun kucağına veriliyordu.

Guangdong usulü o zengin sofralar, tatlı sular ve üzerine bir de Kolombiya'nın o "besleyici" lohusa yemekleri eklenince, Miao Jing zayıflamak bir yana, biraz kilo bile aldı. Tam bunun farkına vardığında, Chen Yi'nin ellerinin vücudunda kaç kez gezindiğini hatırlayıp yüzü kızardı.

Bitiremediği o şifalı suların, çorbaların çoğu Chen Yi'nin midesine iniyordu. Miao Jing onun o kaya gibi sert karın kaslarını yoklayıp inanamayarak sordu: "Senin karnın neden hiç yumuşamıyor?"

Chen Yi dudak büküp hıhladı.

Bunca aydır bir keşiş gibi "perhiz" yapıyordu; her sabah altıda kalkıp sporunu yapıyor, vücudunu diri tutuyordu. Tek amacı karısının aklını başından almak, onu kendine yeniden hayran bırakmak ve o eski tutkulu günlerine geri dönmekti.

Gelgelelim Miao Jing'in aklı fikri Küçük Turuncu'daydı; en ufak bir seste gözleri oraya kayıyor, yanındaki o koca adamı tamamen görmezden geliyordu.

Karizması yerle bir olmuştu.

……

Zamanla anlaşıldı ki Küçük Turuncu hiç de öyle uslu bir bebek değildi.

Görünüşü Chen Yi idi ama gözlerini annesinden almıştı; hem masum hem de küstah bir havası vardı. Ağladığında yeri göğü inletiyor, ağlamadığında ise mızmızlanıp duruyordu. Uyumayı pek sevmez, o zeytin gibi gözlerini dikip etrafı süzmeye bayılırdı.

Miao Jing gündüzleri emzirme saatlerinde onu kucağına alıp pışpışlayabiliyordu; bebek annesinin kollarında nispeten uslu duruyordu. Ancak gece olunca Chen Yi, Miao Jing'in uykusuz kalmasına izin vermiyor, bebeği Pereira'nın odasına gönderiyordu. Miao Jing bazen uykusundan uyanıyor, gecenin yarısı ağlar mı diye korkup bebeği kontrol etmeye gitmek istiyordu.

"Küçük Turuncu'yu sevmiyor musun yoksa?"

"O nereden çıktı?"

"Onu neredeyse hiç kucağına almıyorsun, gelip şöyle bir bakıp gidiyorsun," dedi Miao Jing hüzünle. "Üstelik geceleri bizimle yatmasına da izin vermiyorsun."

"Daha küçücük o, ya bir yerini incitirsem, ya düşürürsem? Zaten evde herkes onun etrafında pervane. Sen hamilelikte çok yoruldun, geceleri güzelce dinlenmelisin. Ayrıca Pereira var, o senden daha profesyonel ve tecrübeli, bebeğe nasıl bakılacağını çok iyi biliyor."

Elini başının altına alıp bir süre düşündü, sonra sakince konuştu: "Elimdeki tüm parayla... Bir güvenlik şirketi aldım. Küçük Turuncu'nun doğum hediyesi olsun diye..."

Miao Jing'in boğazına bir şey kaçtı, yatakta bir anda doğruldu; ağzı bir karış açık kaldı: "Ne?!"

"Bogota'nın suları derin; burada hem para kazanıp hem de kimsenin iştahını kabartmamak için, büyürken kendini koruyabilmek için arkanda bir güç olması lazım. Geçenlerde bir Çinli tüccar vuruldu, rakip bir Çinli yapmış. Bu güvenlik işi hem para getirir hem de adam besler... Çeteler, paralı askerler... Ben uluorta görünmem, birini koydum başlarına ama olur da biri benim aileme dil uzatmaya kalkarsa, kiminle dans ettiğini bilmesi lazım."

Miao Jing sustu, bir süre sonra konuştu: "Artık bir ailen olduğunu sakın unutma."

"Ben dürüst ticaret yapıyorum," dedi elini kaldırıp yemin edercesine. "Sadece önlem alıyorum. Bak Bogota'daki kumarhanelerin çoğu Çinlilerin; o

kumarhaneler onların kalesi gibi, yoksa o milyonluk servetleri nasıl huzurla kazansınlar?”

“Peki sonra ne yapmayı planlıyorsun?”

“Bir bilardo salonu mu açsam? Yoksa bir çiftlik mi alsam? Belki bir şirkete yatırım yaparım?” Kaşlarını kaldırdı: “Sıfırdan yüze çıkmak zordur ama yüzden bine, on bine çıkmak o kadar da imkansız değil.”

“Şirketin adı ‘Angel’ olsun. Bundan sonra kazanılan her kuruş Küçük Turuncu’nun olacak; okulu için, harçlığı için, çeyizi için... Şimdi söyle bakalım, onu sevmiyor muyum?”

— Ekstra —

Evim Sensin - III

Chen Yi'nin kollarında, o eski bilardo salonundaki yangından kalma birkaç yara izi vardı. Bogota'nın havası genelde serin olduğundan bu izler hep uzun kolların altında kalırdı. Küçük Turuncu doğduktan sonra, adam sessiz sedasız bir dövmecinin yolunu tuttu.

İki koluna da birer dövme yaptırdı: Daha çocuksu, neşeli olanı kızı içindi; vahşi ve tutkulu olanı ise Miao Jing için.

Miao Jing durumu ancak o banyoya girmek için soyunduğunda fark etti. Yanına gidip dokundu, dikkatle inceledi; sonra derin bir nefes aldı, gözleri dolmuştu.

Hala doğum sonrası hassasiyeti üzerindeydi; en ufak bir şey bile duygularını harekete geçirmeye yetiyordu. Kendisi için yapılan dövme, karmaşık ama canlı renklerle doluydu; çizgiler birbirine geçmişti ama dikkatli bakınca detaylar seçiliyordu: Alevli güller, yıldızlı gün batımları, el ele tutuşan bir çift, bir siluet, tutkulu bir öpücük ve sıkı bir kucaklaşma...

Diğer koluna geçtiğinde ise desen daha sade ve netti: Portakal şeklinde bir sıcak hava balonu; sepetin kenarından küçük, siyah saçlı, minicik örgülü bir kafa sarkıyordu.

"Nasıl, havalı mı?" diye sordu adam.

Kızın sesi adamın göğsünde boğuldu: "Hem de çok havalı."

Dövmeyi takdir eden tek kişi Miao Jing olmuştu. Üç aylık Küçük Turuncu'nun henüz o minik örgüleri yoktu, kafasında sadece yumuşacık sarı tüyler vardı. Babasının kucağında o yeni "nişanı" görmesi için yaklaştırıldığında, minik yüzünü buruşturup ağlayarak uzaklaşmak istedi.

Küçük Turuncu ile babasının frekansı pek tutmuyordu sanki. Kız sadece mis kokulu, yumuşacık, onu şefkatle uyutan annesini seviyordu; kendisini sürekli annesinden koparmaya çalışan o kaya gibi sert babasından pek haz etmiyordu.

Chen Yi eğilip kızının o tombul yanağını dürttü: "Hey! Biraz yüz ver bana, babanım ben senin!"

Küçük bebek dudaklarını büktü; babasının bu mıncıklamalarından hoşlanmamıştı, avazı çıktığı kadar ağlamaya başladı.

Hep böyle yüz vermiyordu işte.

Evin kalabalık oluşundan mı yoksa Chen Yi'nin evdeki tek erkek olmasından mı bilinmez; Küçük Turuncu babasını hiç sevmiyordu. Kucağına aldığı an ya kusuyor ya da katılarak ağlıyordu. Birkaç kez Chen Yi altını değiştirmeye kalktığında, Küçük Turuncu doğrudan babasının üzerine "harita" çizmişti. O günden sonra baba-kız arasına aşılmaz duvarlar örüldü. Çoğu zaman birbirlerine dik dik bakmakla yetiniyorlardı; adam kaşlarını kaldırıp komik suratlar yapsa, parmağını şıklatıp ıslık çalsa bile kızı sinir etmeyi başarıyordu. Bir de her gece Chen Yi'nin onu kucağına alıp Pereira'nın odasına götürmesi, kızın kalbindeki o nefreti iyice perçinliyordu.

Anne ve babasının odası ona yasaktı; her gün sadece kısa bir süre orada oynamasına izin vardı. Babası akşam eve döndüğü an, annesinin artık kendisiyle ilgilenmeye vakti kalmıyordu; o da mecburen Pereira ile oynamak zorunda kalıyordu. Babası bir de pişkin pişkin, "Gündüzleri annen senin ama geceleri benim," diyordu. Hıh! O daha bir bebekti, koca adam hiç bebekle yarışır mıydı?

Miao Jing hala emziriyordu; uyumadan önce bir kez daha beslemesi gerekiyordu. En iyisi kızı uyutmaktı; böylece kimse uyanmadan huzurlu bir gece geçirebilirlerdi.

Bebeği yatağına yatırıp Pereira'ya işaret verdi ve sessizce odadan çıktı. Derin bir nefes alıp yatak odasının kapısını açtı.

Chen Yi çoktan beklemeye başlamıştı; hatta sıkıntıdan telefonda oyun oynuyordu.

"Uyudu mu?"

"Uyudu." Miao Jing yüzüne dökülen bir tutam saçı tokayla arkaya tutturdu. "Duş aldın mı?"

"Henüz değil." Adamın bakışları bir fener gibi kızın üzerinde gezindi. "Gel, otur yanıma."

Kız geceliğini giymişti; ona yan gözle bir bakış atıp yanakları kızararak yanına gitti. Narin ve vakur duruşunun altında o büyüleyici, davetkar edası yine oradaydı. Chen Yi kızın belini kavrayıp onu hoyratça kendine çekti.

Miao Jing, hamilelik kilolarından kurtulmak için sürekli yoga yapıyordu. İki ay sonra Küçük Turuncu'yu da alıp bir adaya tatile gitmeyi planlıyorlardı;

dolabındaki o güzel elbiseleri ve mayoları giyebilmek için can atıyordu.

“Daha fazla zayıflama, böyle çok iyisin,” dedi adam elini kızın beline bastırarak. “Biraz etli butlu olman daha çok hoşuma gidiyor.”

Miao Jing onun bu "kirli" düşüncesini hemen yüzüne vurdu: “Dokunduğun yerler senin değil, dikkat et de kızın yine intikam almasın senden.”

Chen Yi kaşlarını kaldırdı, arsızca gülümsedi: “O karnını doyurdu, sıra bende artık.”

Kızı tek koluyla kucaklayıp banyoya daldı. Küvet çoktan dolmuştu. Miao Jing soğuk duvarla sıcak göğüs arasında nefes almakta zorlanıyordu. Adam kızın o saf, tatlı kokusuna vurgundu. Başını kaldırdığında su damlaları kızın yüzünden kendi tenine süzülüyordu; o al ve nemli dudakları görünce karşısındakinin bir peri kadar büyüleyici olduğunu bir kez daha anladı.

Zaman ve duygular tamamen birbirine adandığında, hayatın her evresi yeni bir keşif, yeni bir mutluluk demekti. Çocuktan sonra aralarında sessiz bir uyum oluşmuştu; sanki birbirlerinin zihnini okuyorlardı. Bazen aynı dükkandan aynı yiyeceği alıp geliyorlardı; her eve dönüşünde hayalindeki o huzurlu tabloyla karşılaşıyordu. Bu, yılların getirdiği o köklü aşinalığın yanında, her gün yeniden başlayan taze bir heyecandı.

Bu iki "acemi" ebeveynin en çok zorlandığı şey ise Küçük Turuncu’ya ayak uydurmaktı; özellikle de baba olmayı yeni öğrenen Chen Yi için.

Küçük Turuncu beş aylık olmuştu. Miao Jing’in doğum izni bitince, uzun uzun düşündükten sonra işe geri dönmeye karar verdi.

Bebeği bakıcı Pereira’ya emanet ettiler; evde Mejias da vardı. İki yetişkin, bir bebek... Mahallenin asayişi de gayet yerindeydi; Miao Jing içini ferah tutmaya çalışıyordu.

Asıl huzursuz olan Chen Yi idi. Doğu ve Batı tarzı çocuk yetiştirme yöntemleri farklıydı; Kolombiyalılar genelde daha rahat ebeveynlerdi, bebeği yere koysan bütün gün kendi kendine oynardı. Bir de İspanyolca konuşulan bu ortamda Çince eğitimi de bir sorundu.

Chen Yi’nin iş ortamı o kadar resmi ve katı değildi; bazen evde kalıp işlerini hallediyordu. Küçük Turuncu evin içinde emeklemeye ve her yeri birbirine katmaya başlayınca, Chen Yi bazen Pereira’yı ve bebeği kendi ofisine götürmeye başladı.

Ofisi hemen o barın yanındaydı. Bir köşeyi bebek oyun alanı yapmıştı; etrafını çevirmiş, içine oyuncaklarını doldurmuştu. Pereira başında beklerken

Chen Yi arada bir dönüp ona bakıyordu. Küçük Turuncu emziği ağzında, bez bebeğine sarılmış, kendi etrafında fır dönüyordu. Sonunda o tombul bacaklarıyla parmaklıklara tutunup ayağa kalktı ve Gino'ya sırıttı.

Gino bebeklerle uğraşmayı seviyordu; işi olmadığında Küçük Turuncu ile top oynuyor, müzik açıp dans ediyordu. Onu omuzlarına alıp zıplatıyor, kahkahalara boğuyordu. Chen Yi ise karşı masada telefonda konuşurken, kızının o neşeli hallerini izliyor, istemsizce dudakları yukarı kıvrılıyordu.

Gino ile oyun bitince, minik yumurcak Chen Yi'nin masasını birbirine katmaya başlıyordu: Telefon kablolarına dolanıyor, klavyenin üzerinde tepiniyor, kahve fincanını deviriyordu. Chen Yi kaşlarını çatıp "Seni yaramaz!" dercesine kızı bezinden tutup havaya kaldırıyor, sonra poposuna hafifçe bir tokat atıyordu.

"Bir daha yaramazlık yap da gör bakalım, bak nasıl pataklıyorum seni!"

Küçük Turuncu dudaklarını büktü, o zeytin gözleri bir anda yaşla doldu ve yeri göğü inleten bir çığlık kopardı; annesini istiyordu elbet. Pereira bile onu susturamadı. Sonunda Chen Yi o feryat figan ağlayan kızını kucağına aldı; o mis kokulu, tombul vücudunu bağrına basıp Miao Jing'in hep söylediği o ninnilerden birini mırıldanmaya başladı. Sonunda kızı uyutmayı başarmıştı.

Ona tıpatıp benzeyen, hala kirpiklerinde yaşlar duran o minik yüze baktığında içi bir tuhaf oldu. İlk kez o kan bağının getirdiği şefkati iliklerine kadar hissetti. Dayanamayıp alnından öptü, yanağındaki yaşları sildi ve uzun uzun onu izledi.

O güzel yüz, o yumuşacık beden... Miao Jing ile kendisinden bir parça; her gün biraz daha büyüyen, yakında yürüyecek, konuşacak olan o minik insan...

Ona iyi bakmalıydı, hem de çok iyi.

Küçük Turuncu artık ofise alışmıştı; uyanır uyanmaz dışarı çıkmak için can atıyordu. Chen Yi onu tek koluyla kucağına alıyordu; o bebek bezli tombul poposu babasının güçlü koluna yaslanıyor, pembe tül eteğiyle babasının kot ceketi harika bir tezat oluşturuyordu.

Chen Yi onu sokaklardaki renkli grafitileri izlemeye götürüyordu. Köşebaşlarında dans edenler, bardak çevirenler, kule yapanlar, ateşle gösteri yapanlar... Küçük Turuncu'nun en sevdiği eğlence buydu; koca gözleriyle her şeyi hayranlıkla izliyor, hatta ağzındaki emziğin yere düştüğünü bile fark etmiyordu.

Öğle vakti fırsat buldukça Miao Jing'i yemeğe götürüyorlardı. Chen Yi kızıyla birlikte binanın önünde bekliyor; Miao Jing'i görür görmez Küçük Turuncu sevinçle annesinin kucağına atılıyordu. Yakındaki bir restoranda yemek yerlerken, bebek biberonunu bitirip gözlerini masadaki yemeklere dikiyordu. Chen Yi bir parça avokado ezmesini ağzına sokuşturunca, Küçük Turuncu o minicik dişlerini göstererek anne ve babasına gülümsüyordu.

"Sana gülümsediğine inanamıyorum!" dedi Miao Jing heyecanla. "Anlaşılan baba-kız aranızı düzelttiniz."

"Kan çekiyor tabii," dedi Chen Yi gayet sakin bir tavırla. "Ne de olsa babasıyım. Ofisim resmen kreşe döndü; her yer çocuk bezi ve mama dolu. Yandaki bar bile sütleri bitince benden süt istemeye geliyor."

Bazen de Chen Yi "ayarsızlığını" konuşturup kızı bilardo kulübüne götürüyordu. Bebeği bilardo masasının tam ortasına oturtup eline oynaması için birkaç top veriyordu. Küçük Turuncu'nun da bilardoya yeteneği vardı sanki; o tombul ayaklarıyla bir vuruyordu, toplar tıkır tıkır yuvarlanıyordu. Topların peşinden emekleyip masanın kenarına kadar geliyor, tam düşecekken Chen Yi uzun kollarıyla onu yakalayıp masanın ortasına geri bırakıyordu. Eline bir de ıstaka verince, Küçük Turuncu o koca ıstakayla masaya pat pat vuruyor; bu halini gören Chen Yi kahkahayı basıyordu.

"Çabuk büyü de sana bilardo oynamayı öğreteyim."

Dayanamayıp kızının pürüzsüz yanağına koca bir öpücük kondurdu. Küçük Turuncu kaşlarını çatıp minik yumruklarıyla babasının burnuna, gözüne vurmaya başladı; acısı can yakıyordu doğrusu. Chen Yi onu havaya kaldırıp "Seni gidi küçük cadı!" diye söylendi ve eline bir bisküvi tutuşturdu. Miao Jing, çocuğun yanında küfretmeyi yasakladığı için, adam ancak sessizce teslim olabiliyordu.

Baba-kızın arasındaki o bağ, böyle ufak ufak güçleniyordu işte.

Miao Jing akşam eve döndüğünde, yürümeyi yeni öğrenen Küçük Turuncu hemen ağlayarak annesinin kucağına sığınıyordu; sanki dünyadaki en büyük haksızlığa uğramış gibi bir hali vardı. Chen Yi peşinden gelip çaresizce omuzlarını silkti: "Yemin ederim bir şey yapmadım."

Hatta gökyüzüne bakıp iç geçirdi: "İnanmıyorsan Pereira'ya sor."

Miao Jing gözü yaşlı kızına bakıp o yumuşak saçlarını okşadı, şefkatle sordu: "Babanla eğlendin mi bakalım?"

Küçük Turuncu daha tam konuşamıyordu; dudak büküp önce başını iki yana salladı, sonra biraz duraksayıp onaylarcasına salladı ve annesinin boynuna sarılıp belli belirsiz "Papa" dedi.

"Sana 'baba' dedi!" Miao Jing gülümseyerek arkasına döndü.

Chen Yi'nin gözleri bir anda parladı; mağrur bir tavırla hıhladı ve kızının minik ayaklarını okşadı. Bir baba kızını nasıl severdi? Küçük Turuncu, babasının yanındayken yere hiç basmazdı; ya kucağındaydı ya da omzunda... Ayaklarına toz değmesine asla izin vermezdi.

O günden sonra Chen Yi, kızının haftada birkaç kez yatak odalarında uyumasına izin vermeye başladı.

Küçük Turuncu yatağında, bir kurbağa yavrusu gibi yastığına sarılmış mışıl mışıl uyurken; Miao Jing hayranlıkla onu izliyordu. Chen Yi yanına gelip çenesini omzuna yasladı: "Çok uzun süredir bakıyorsun."

"Sana ne kadar çok benziyor, tıpkı çocukluğun..."

"Benim çocukluğum nasıldı ki?"

"Gözlerin ışıl ışıldı, hatların çok netti; başını eğince o uzun kirpiklerin... Ama başını kaldırınca o kadar dikbaşlıydın ki!" Derin bir iç çekti: "Farkında mısın, Küçük Turuncu da çok baskın bir karakter. Oyuncaklarına kimseyi dokundurtmuyor, seninle el ele tutuştuğumuzu görse ağlamaya başlıyor."

"Sadece o mu? Gino'nun kız arkadaşı ofise geldiğinde, Küçük Turuncu onu içeri sokmamak için Gino'nun pantolonuna yapışıp avazı çıktığı kadar ağladı. Bir keresinde onu bara götürdüm, piste çıkıp kendi kendine dans etmeye başladı, bir de millete 'alkışlayın' diye işaret yapıyor."

"Ne? Onu bara mı götürdün?" Miao Jing'in yüzü bir anda karardı. "Daha bir yaşında bile değil, ne işi var barda!"

"Yok canım, sadece kira ödemeye gitmiştim, ev sahibiyle iki çift laf ettik o kadar. Hem sabahın körüydü, barda in cin top oynuyordu." Chen Yi burnunu kaşıdı: "Beş dakikada çıktık hemen."

"En iyisi onu evde bırakmak."

"Nedenmiş? Yanımda gayet mutlu işte, Pereira da orada. Hem ben de onunla vakit geçirmiş oluyorum. Merak etme, sınırımı biliyorum ben."

Eğilip kızın boynuna bir öpücük kondurdu: "Bu gece banyoya geçelim mi? Bırakalım o huzurla uyusun."

"Ya uyanırsa?"

“Biz de hızlı oluruz.” Kızı kucağına aldığı gibi banyoya yöneldi. “Işıkları kapat, ses çıkarma, uyanmasın sakın.”

— Ekstra —

Evim Sensin - IV

Küçük Turuncu genelde Pereira’nın gözetimindeydi; Miao Jing ve Chen Yi de fırsat buldukça ona eşlik ediyorlardı. Belki de iki dilin konuşulduğu bu ortamda büyüdüğünden, konuşmaya pek erken başlamadı; uzun süre sadece "Mama" ve "Papa" diyebildi.

Aynı yaştaki diğer bebekler şimdiden bir sürü kelimeyi sıralarken; Küçük Turuncu vakur duruşunu bozmuyor, o tombul parmağıyla işaret ederek her istediğini yaptırıyordu.

Buralarda siyah saçlı, çekik gözlü bir bebek pek sık rastlanan bir şey değildi. Parktaki diğer çocukların arasında Küçük Turuncu hemen dikkat çekiyordu. Diğer çocuklar ona "Çok tatlı!" diyor, onu kumdan kalelerinin içine "kurtarılmayı bekleyen Çinli prenses" olarak oturtuyorlardı. Ama Küçük Turuncu büyük çocukların peşinden koşmayı seviyordu; hele ki babasının ofisine gitmek onun için dünyadaki en büyük eğlenceydi.

Chen Yi, "Sessizce kazan, gürültü yapma" ilkesini benimsediği için ofisini daha lüks bir yere taşımamıştı. Bogota’daki Çinliler genelde ticaret odalarında toplanmışlardı; herkesin kendi bölgesi, kendi kavgası vardı. O ise kimseye bulaşmıyor, kendi yağında kavruluyordu. Dışarıdan bakıldığında sıradan, hali vakti yerinde bir iş adamı gibi görünüyordu.

Evde herkes kendi parasını yönetiyordu. Miao Jing’in elinde Çin’den getirdikleri o birikim ve kendi maaşı vardı; bu ona büyük bir güven veriyordu. Chen Yi’nin mali durumu ise çok daha karmaşıktı. Meğer evi alırken ve Küçük Turuncu’nun hediyeleri için elindeki son kuruşu bile harcamış; sonra gidip birkaç gün bilardo oynamış ve koca bir torba nakit parayla dönüp şirketin borçlarını ödemişti.

Bu iki yıl içinde her kesimden pek çok dost edinmişti: Devlet memurlarından bankacılara, polislerden gecekondu mahallelerindeki "abilere" kadar... Chen Yi toplantılara giderken bazen Küçük Turuncu’yu da yanına alıyordu; kız babasının dizine oturuyor, bez bebeğine sarılıp sessizce bisküvisini kemiriyordu.

Bazen oradaki ablalar onu oyun oynamaya götürüyor; oyuncaklarla, hikayelerle kızı oyalıyorlardı. Küçük Turuncu çok konuşmasa da her şeyi anlıyor; başıyla onaylıyor ya da o komik suratlarını yapıyordu.

Chen Yi bir toplantıdan çıktığında, kızını koltukta oturmuş resimli bir kitaba bakarken gördü. Renkli olan her şeyi, çiçekleri, ağaçları, hayvanları seviyordu.

"Uykun geldi mi bakalım?" diye sordu kızının örgülerini okşayarak. "Annenin yanına gidelim mi?"

Küçük Turuncu başıyla onayladı.

Chen Yi kızı kucağına aldı; minik kız kollarını babasının boynuna dolayıp esnedi. Babasının omuzları sert olsa da geniş ve güvenliydi; tam uyunacak yerdi.

"Baba..."

"Hım?"

"I-ı-ı..."

"Ne demek o 'I-ı-ı'? Babasının üstünü çekiştirme bakayım, salyalarını da yakama sürme. Hem çok şeker yersen dişlerin çürür, karnına kurtlar girer; sonra annen babana kızar. Annenin babanı azarlaması ne kadar kötü biliyor musun? Sonra sadece seni öper, beni öpmez, bana sarılmaz; baban tek başına kalır, çok üzülür, yazık değil mi bana?"

Böyle dertleşe dertleşe kızı koltuğuna oturttu ve Miao Jing'i almaya gitti. Si Nan artık Kolombiya'daki altı yıllık macerasını bitirip Çin'e dönmeye karar vermişti; Miao Jing ona veda etmek için Bogota sokaklarını gezdiriyordu.

Bolivar Meydanı yakınlarındaki bir kafede otururken, camdan bir baba-kızın yaklaştığını gördüler. Minik kız bembeyaz elbisesi ve çizmeleriyle babasının kucağındaydı; ağzında bir lolipop, elinde bir buket çiçek tutuyordu. Babası ise siyah gömleği ve pantolonuyla çok şık ve yakışıklı görünüyordu.

"Geldiler işte," dedi Si Nan hayranlıkla. "Siyah ve beyaz uyumu... Harika görünüyorlar."

Miao Jing güldü: "Bugün müşterisiyle görüşecekti ama evdeki tüm açık renk gömlekleri ya meyve suyu ya da süt lekesi olunca, hepsini siyaha çevirdi mecburen."

"Bunca yıldır bakıyorum da, hala dünyadaki en mutlu çift sizsiniz; insanı kıskançlıktan çatlatırsınız valla. Hele Küçük Turuncu... Maşallah, ne çabuk

büyüdü!”

Si Nan gerçekten de imreniyordu. Bunca yıl hem Çinli hem yabancı sevgilileri olmuştu ama hiçbiri Miao Jing’in huzuruna erişememişti. Tanıştıkları ilk günden beri Chen Yi hep yanındaydı; o sahnelerdeki her kare insanın kalbini sızlatacak kadar güzeldi.

“Döndüğünde sen de elbet gönlüne göre birini bulursun,” dedi Miao Jing teselli ederek. Sonra gülümseyip ekledi: “Bana imreniyorsun ama işin aslı pek öyle değil. Chen Yi’nin eskiden bana nasıl zorbalık ettiğini, nasıl kavgalar ettiğimizi görmedin sen. Hele o eski sevgililer... Hikayenin sonu, aslında madalyonun sadece bir yüzü...”

O sırada Küçük Turuncu kafeye girdi ve annesine el salladı: “Mama!”

Miao Jing ışıl ışıl gülümsedi ve kızına kollarını açtı.

Chen Yi kızı annesine teslim etti. Yolda çiçekçinin önünden geçerken Küçük Turuncu tutturmuş, annesine kırmızı bir gül, Si Nan teyzesine ise bir karanfil almıştı.

“Ne kadar düşünceli bir çocuk!”

Akşam yemeğini bir Çin restoranında yediler; memleketten, yemeklerden, hayatın gidişatından konuştular. Eğer bir gün dönerlerse mutlaka yeniden buluşacaklarına söz verdiler.

“Sizin dönme planınız var mı?”

“Şimdilik yok,” dedi Miao Jing, Chen Yi’ye bakarak. “Ama ileride ne olur bilinmez.”

Si Nan her yıl memlekete giderdi ama Chen Yi ve Miao Jing gittiklerinden beri hiç dönmemişlerdi. Neredeyse tüm Güney Amerika’yı gezmişlerdi; Çin’deki hayat artık onlara biraz yabancı geliyordu.

Chen Yi, Miao Jing nereye giderse oraya giderdi; o "dönelim" demedikçe dönmek aklının ucundan geçmezdi.

Yemek bittiğinde yağmur başlamıştı. Küçük Turuncu babasının kucağında uyuyakalmıştı. Restoranın önünde vedalaştılar. Si Nan taksiye binerken camdan arkasına baktı: Miao Jing ceketini çıkarıp bebeğin üstüne örtmüştü; sonra çiçekli bir şemsiye açıp Chen Yi’nin omzuna tuttu. Parmak uçlarında yükselip adamın alnındaki yağmur damlalarını sildi; Chen Yi onu diğer koluyla sarmaladı ve eğilip öptü. O öpücük şemsiyenin altında kayboldu; sadece Miao Jing’in çantasındaki o güller dışarı sarkmış, yağmur damlalarıyla ıslanıyordu.

Doğrusu Küçük Turuncu biraz aklı ermeye başladığından beri, anne ve babası öpüşürken adeta birer casus gibi gizli saklı davranmak zorunda kalıyorlardı.

Küçük Turuncu, babasının annesini öpmesinden de annesinin babasını öpmesinden de hiç hoşlanmıyordu. Sadece ikisi aynı anda kendisini öperlerse mutlu oluyordu. Bir gece gizlice yatak odasına girmiş ve anne babasının o "öpücük oyununu" görmüştü; o kadar dalmışlardı ki onun varlığını bile fark etmemişlerdi. O gece öyle bir kıyamet kopardı ki Chen Yi mecburen yorganını alıp salondaki koltuğa gitmek zorunda kalmıştı.

Küçük Turuncu büyüdükçe daha da yaramazlaşıyordu. Artık koşup zıplıyor, sessizce büyük işler açıyordu başlarına; onda tuhaf, muzip bir damar vardı. İlk dayağını, mutfak makasıyla Mejias teyzesinin saçlarından bir tutam kestiğinde yemişti. Chen Yi poposuna patlatırken, Miao Jing hiç müdahale etmedi. Kız bir gün boyunca kimseyle konuşmadı, odasında oyuncaklarıyla oynadı; sonra anne ve babasının gizlice yemeğe çıktığını öğrenince tam bir "ihanete uğramış" çocuk edasına büründü.

Ofisteki o bebek alanı artık onu tutamıyordu. Her yeri birbirine katıyor, babasının bardağıyla çiçekleri suluyor, misafirlerin çayına çikolata atıyor ya da Gino’nun koluna yapışıp dışarı çıkmak için tutturuyordu.

Bir ara onu şirkete götürmemeye karar verdiler; mahallede oynayacak pek çok arkadaşı vardı. Ama Küçük Turuncu daha o yaştan kendi kararlarını vermeye başlamıştı; gidip gitmeyeceğine babası karar veremezdi. Ofise gitmek için Chen Yi’nin bacağına bir yapışıyordu ki, babası ne kadar kaşlarını çatıp sinirlense de zerre korkmuyordu.

Park babasının yanındaki kadar eğlenceli miydi sanki? Orada her türden insan vardı: Eli silahlı o koca sakallı amcalar, ağzında purolu o garip dedeler... Bir de o koca depolar, o ilginç fabrikalar... Babası ona dondurma alırdı, rengarenk şekerler alırdı.

Sonunda anlaştılar: Ofise gidecekti ama geceleri sadece Pereira ile uyuyacaktı ve izinsiz anne babasının odasına girmeyecekti.

Mutlu hayatlar birbirine benzer derler; bizimki de öyleydi. Caribbean Denizi’ne tatile gittiler. Chen Yi ve Miao Jing kızı ilk kaldıkları o otele, Andres Adası’na götürdüler.

Küçük Turuncu dışarıda hep babasının kucağındaydı; o temiz ayaklarının kum tanesine değmesi imkansızdı. Babasının boynuna öyle bir sarılıyordu ki

asla yere inmiyordu. Miao Jing kahkahalar atarak bu komik baba-kız tablosunun fotoğraflarını çekiyordu. Sonunda kızı o masmavi denize soktular; minik kız babasının omuzlarında yüzerken sevinçten Çince bir şeyler bağırdı: "Çok eğlenceli!"

Yorgun argın odaya döndüklerinde çocuk derin bir uykuya daldı. İkisi terasta baş başa laflamaya başladılar. O gün Miao Jing'in yirmi sekizinci yaş günüydü; Chen Yi de Noel'de otuzuna basacaktı. Tam yirmi yıldır tanışıyorlardı.

İlk on yıllarında aralarında aşılmaz duvarlar ve o acı ayrılık vardı; kimse geri dönüleceğine inanmamıştı.

İkinci on yıllarında ise artık Küçük Turuncu vardı; o "Yedi Renkli Deniz"de eski rüyalarını tazeliyorlardı.

"Küçük Turuncu uykusunda konuşuyor," dedi Miao Jing odaya kulak kesilerek. "Suyu çok sevdi, bugün çok heyecanlandı."

Chen Yi kızının sayıkladığını anladı: "Buradaki balıklar çok güzelmiş, onu söylüyor."

"Chen Yi, ebeveynlikte o kadar da kötü değiliz galiba," dedi kız adamın omzuna yaslanarak. "Biliyor musun, hamileyken bazen kabuslar görüyordum. Ya bir oğlumuz olur da çok yaramazlık yapar, sen de onu pataklarsın diye korkuyordum. Kızımız olursa da bilmediğim zorluklar yüzünden onu terk etmekten korkuyordum. Genler kopyalanır derler ya, bazı şeyler iliklere işler diye ödüm kopuyordu. Neyse ki... Neyse ki korktuğum gibi olmadı."

"Sen hiç şu sözü duydun mu?" dedi adam kızın saçlarını okşayarak: "Kaderimi ben yazarım, gökler değil."

O yıl Chen Yi'nin şansı gerçekten yaver gitti; işleri iyice büyüdü. Bunda Küçük Turuncu'nun da payı vardı; mahalledeki çocuklarla oynasın diye Çin'den bir sürü ilginç oyuncak getirtmişti. Tam Noel öncesi bu oyuncaklara öyle bir talep oldu ki elindeki tüm stokları eritti.

Chen Yi demiri tavında döverek yeni bir ticaret şirketi daha açtı; hem de Miao Jing'in şirketinin hemen yanındaki binada. Ofisinin penceresi, Miao Jing'in ofisindeki dinlenme odasına bakıyordu.

Bazen Miao Jing oradan geçerken, Chen Yi'nin pencerede kucağında Küçük Turuncu ile ona el salladığını görüyordu. Küçük Turuncu babasının omuzlarında heyecanla annesine "kalp" yapıyordu.

Sevdiği insanlar bir nefes kadar yakınındaydı.

Şanslıydı elbet; istediği şeyi tırnaklarıyla kazıyıp almıştı.

Chen Yi artık iki şirketi ve başka yatırımları olan bir adamdı. Bogota'daki masrafları kısıtlı olduğundan kazandığı her şeyi yeniden işine yatırıyordu. Hatta bir ara Bozai'yi Çin'den çağırmayı bile düşündü ama Bozai ailesini bırakamadı; sadece "Yi Ağabey ne zaman döneceksin, ben hala seninle çalışmak istiyorum," demekle yetindi.

Bir hafta sonu Mejias ve Pereira izinliydi, evde sadece üçü vardı. Chen Yi kızıyla oyun oynarken, Miao Jing mutfakta yemek yapıyordu. Birden telefonu çaldı.

Arayan Komiser Zhou idi.

Çin'de gecenin yarısıydı; bu saatte gelen bir telefon hayra alamet olmazdı.

Chen Yi ciddiyetle telefonu açtı: "Buyrun Komiser Zhou." Miao Jing işini gücünü bırakıp kulak kesildi.

Güzel haberdi: Zhai Fengmao ölmüştü. Sonunda Altın Üçgen'de, bir çete hesaplaşmasında can vermişti. Yıllardır kaçıp saklanan, yüzünü değiştirip geri dönmeye çalışan o baron, başka bir grup tarafından infaz edilmişti; polis cesedi teşhis etmişti.

Zhai Fengmao ölünce, Tengcheng'deki o eski defterler de tamamen kapanmış oldu.

Komiser Zhou bir de haber metni gönderdi; Zhai Fengmao'nun Hong Kong'daki paravan şirketleri bile el değiştirmiş, isimleri silinmiş, her şey tertemiz olmuştu.

"Sağ ol Komiserim."

Chen Yi telefonu kapattıktan sonra bir süre dalgın dalgın oturdu; sonra Miao Jing'in endişeli bakışlarıyla karşılaşınca dudak ucuyla, hafif bir gülümseme yolladı ona.

Zhou Kan'an'ın dediklerini bir bir anlattı.

Neredeyse beş yıldır yurt dışındaydılar, Küçük Turuncu iki yaşına basmıştı ve hiç memlekete gitmemişlerdi. Komiser Zhou telefonda tembihlemişti; "Mutlaka Miao Jing'e anlat bunları, yoksa o mesele yüreğinde hep bir ukde olarak kalacak, ona yalan söylediğim için bana kızıp duracak," demişti.

"Dönecek miyiz?"

Miao Jing uzun bir sessizlikten sonra sordu bu soruyu.

"Sen ne dersen o."

“Eğer dönmek istersen, Turuncu’yu da alır döneriz,” dedi Miao Jing. “Benim için fark etmez.”

Chen Yi yanına gidip elindeki tabakları aldı, onu kucağına çekti ve o mis kokusunu içine çekti: “Bunu sen düşünmelisin. Eğer buraları sevdiysen kalırız, dönmek istersen seninle gelirim. Senin işin, senin çevren, senin hayallerin neyse yolumuz o olur.”

“Neden hep ben?” dedi gülerek. “Sen ne zaman karar vereceksin?”

“Ufak tefek işlere ben bakarım, büyük kararları hatun verir,” dedi adam kızın boynuna bir buse kondurarak. “Benim karım akıllıdır, ben onun sözünden çıkmam.”

Kız da ona bir öpücükle karşılık verdi: “Düşüneyim biraz...”

Salondaki oyun alanından bu manzarayı gören Küçük Turuncu, yerinden fırlayıp minik yumruklarını sıkarak protesto etti: “Baba! Hayır! Anne benim!”

Küçük Turuncu pıtır pıtır mutfağa koştu, o tombul elleriyle ikisini ayırmaya çalıştı ve aralarına girip öfkeyle bağırdı: “No!”

Chen Yi kaşlarını kaldırıp bu "küçük elektrik süpürgesi"ni tezgahın üstüne oturttu ve derin bir iç çekti.

“Bak hele şu bücüre! Ne zaman ‘evet’ diyeceksin acaba? Anne babanındır, canı istediği gibi öper.”

“Anne benim!”

“Babanın!”

“Tamam, yeter artık kavga etmeyin,” diyerek ikisini de dışarı kovaladı Miao Jing. “Siz aşağı inip oynayın, yarım saat sonra yemek hazır olur.”

……

Dönme meselesi öyle hemen netleşmedi. Miao Jing dış görev süresini birkaç kez uzatmıştı, Bogota’daki ofis artık rayına oturmuştu. Chen Yi’nin şirketi ve işleri de gayet iyi gidiyordu; her şeyi bir anda bırakıp gitmek için bir neden yoktu.

Dönseler nereye döneceklerdi? Tengcheng’e mi yoksa başka bir şehre mi? Yeniden iş bulup sıfırdan başlamak mı gerekecekti?

Yine de hiçbir zaman buralara kalıcı olarak yerleşmeyi düşünmemişlerdi; Küçük Turuncu’nun Çin yemeklerini sevmesini, Çince konuşup yazmasını istiyorlardı.

Elbet dönecekleri doğru zaman gelecekti.

Küçük Turuncu üç yaşına bastığında dili bir açıldı ki sormayın; hem Çince hem İspanyolca konuşmaya başladı. Sanki bunca yıldır sustuklarının acısını çıkarırcasına, tam bir çenebaz olup çıktı.

Bebekken ona o süslü püslü elbiseleri giydirmeyi severlerdi; ama Küçük Turuncu artık kendi kıyafetlerini seçmeye başlamıştı: Kot pantolonlar, araba desenli gömlekler, dinozorlu tişörtler... Üstüne bir de güneş gözlüğü ve deri çizmeler çekip tam bir "cool girl" oldu.

Miao Jing bir gün; ağzında lolipop, elleri kotunun cebinde, alnı kan ter içinde, yüzü gözü is pas içinde bir banka yaslanmış güneşlenen kızını görünce resmen şoka girdi.

Chen Yi'nin %100 kopyasıydı bu çocuk!

İmdat! Daha üç yaşındaydı!

Chen Yi'nin küçüklüğündeki o serseri hallerini hiç unutmamıştı; şimdi dışarıya karşı ne kadar ağırbaşlı, ne kadar beyefendi görünürse görünsün, baş başa kaldıklarındaki o gevşek hali hala aynıydı.

Üç yaşındaki Küçük Turuncu, akşam eve dönerken peşine ak pak, mavi gözlü, sarı saçlı bir oğlan çocuğunu takıp getirmişti. Koşarak annesine geldi: "Mama! Bak bu bir yabancı, çok uzaklardan gelmiş, tıpkı bir Barbie bebek gibi değil mi?"

Oğlan İspanyolca bilmiyordu; Almanca mı yoksa başka bir dil mi konuşuyordu belli değildi. Küçük Turuncu ile resmen birbirlerini anlamadan anlaşıyorlardı; Miao Jing ile zaten sıfır iletişim... Miao Jing çocuğun arkasında ne bir bakıcı ne de bir ebeveyn görünce; nerede oturduğunu, ailesinin nerede olduğunu sordu ama küçük yakışıklı sadece başını sallayıp Küçük Turuncu'nun oyun alanına dalıverdi.

Miao Jing çocukları aşağı indirmeye fırsat bulamadan, çocuğun ailesi ve yanlarında bir polisle kapı çalındı. Bizimkilerin yüzü kireç gibi kesildi; çocukların içeride neşe içinde oynamasına bakıp mahcup mahcup özür dilediler.

"Şu çocuğu biraz terbiye etsen mi acaba?" dedi Miao Jing öfkesini Chen Yi'ye yönelterek. "İki yıldır senin elinde... Bak ne hale geldi! Resmen mahallenin 'reisi' oldu, üç beş güne bir çocukları eve kaçırıp getiriyor."

"Fenamı işte?" dedi Chen Yi kahkahayı basarak. "Hık demiş burnumdan düşmüş, tam benim kanım!"

Kız dediğin "Küçük Chen Yi" olmalıydı; baskın, asi, haylaz... Ancak o zaman kimse ona diş geçiremezdi.

— Ekstra —

Evim Sensin - V

Sabah saat altı yirmi sekiz.

Xiao Chengzi kapıya vuruyor, bir yandan "Anne!" bir yandan "Baba!" diye feryat figan bağırıyordu. Yataktan kalkmak bilmeyen ebeveynlerini sırasıyla Çince, İspanyolca, İngilizce ve Fransızca selamlıyordu.

Bembeyaz ince yorgan bir koza gibi sarılmıştı; derken kımıldadı ve içinden önce gür saçlı, iri bir kafa dışarı fırladı. Yakışıklı gözlerini kısarak çaresizce iç geçirdi, kısa saçlarını şöyle bir karıştırdı. Kollarının arasında narin bir beden doğrulmaya çalışırken onu dürttü: "Önce üstüne bir şeyler giy."

Güm güm sesleri neredeyse kapıyı kıracaktı ama Xiao Chengzi daha önceki anlaşmalarına sadık kalıyordu: İzin verilmeden içeri girmek kesinlikle, ama kesinlikle yasaktı.

"Baba! Anne! Güneş çoktan tepenize vurdu!"

Chen Yi, kapının arkasından kızına karşılık verdi: "Bugün hafta sonu, niye bu kadar erken kalktın?"

"Bütün gece sizi görmedim, ikinizi de çok özledim." Xiao Chengzi İspanyolcaya geçip cilveli bir tonda şeker dağıtmaya başladı: "Bütün gece rüyamda sizi gördüm, sabaha kadar sizi düşündüm."

Miao Jing'in yüreği erimiş gibiydi, bir an önce yataktan fırlayıp kapıyı açmak istiyordu ama Chen Yi eliyle ayağıyla ona dolanmıştı. Sakin bir tavırla kızıyla konuşmaya devam etti: "Dün Oscar'a sabah beraber bisiklet sürüp sincapları besleyeceğinize söz vermemiş miydin? Leo'ya da uyanınca günaydın diyecektin, hatta Lola'ya kendi ellerinle pişirdiğin o mis kokulu kurabiyelerden götürecektin."

"Evet, çok meşgulüüüüüüüm!"

Xiao Chengzi kapının önünde ayaklarını yere vurdu ve Meijisi'ye doğru koşmaya başladı: "Babaanne! Hadi beraber kurabiye yapalım, sonra Leo'yu aramam lazım, sonra da..."

Yatak odasının önü bir anda sessizliğe büründü.

Chen Yi kolunu şöyle bir savurunca Miao Jing kendini tekrar yastıkta buldu. İkisinin de yüzünde muzip bir gülümseme vardı. Chen Yi ona göz kırpıp zafer kazanmış bir edayla dilini şaklattı: "Gitti."

"Her gün bu çocuğu nasıl böyle kandırabiliyorsun?"

"Düşmanın zayıf noktasını yakalayıp kendime zaman kazanıyorum." Elini başının altına koyup dirseğine yaslandı, parmaklarıyla kadının yanağını okşadı. "Bir uyandım ki, benim kız kardeşim ne ara bu kadar güzelleşmiş?"

O berrak ve parlak yıldız gözler tıpkı eskisi gibiydi. Yıllar, üzerindeki o toy ve mesafeli havayı tamamen silip süpürmüştü. Kaşlarındaki ve gözlerindeki o huzurlu ifade, hayatının ne kadar pürüzsüz ve keyifli geçtiğinin kanıtı gibiydi; olgun bir cazibe ile duru bir zarafet harmanlanmıştı.

"Kim senin kız kardeşinmiş?" Miao Jing burnunu onun burnuna sürttü. "Gerçekten yüzsüzsün."

"Az mı 'abi' dedin bana?" Chen Yi muzipçe güldü, bakışlarında hafifçe edepsiz bir pırıltı vardı. "Biraz çocuklara uygun olmayan şeyler mi yapsak?"

Yumuşak, gül kırmızısı dudaklara doğru eğildi; diller ve dudaklar birbirine karıştı. Bembeyaz ince yorgan bellerine kadar sıyrılmış, adamın güçlü ve biçimli omuzlarını açığa çıkarmıştı. Omurgası boyunca uzanan o pürüzsüz kas hatları, buğday teniyle birleşince erkeksi bir güç ve seksapalite yayıyordu. O sert hatlı yüzü, tam anlamıyla olgun bir erkeğin yakışıklılığını taşıyordu.

Yorgan başlarına kadar çekildi, mahrem bir alan yaratıldı. Tüm sesler boğuklaştı, hava bir anda puslu ve davetkar bir hal aldı; bembeyaz yatak perdeleri su dalgaları gibi hafifçe dalgalanıyordu.

Zamanlamayı mükemmel ayarlamıştı. Xiao Chengzi'nin dikkati ancak yarım saat dağılabilmişti. Tekrar kapıyı çaldığında içeri girmesine izin verildi. Babasını terasta, kollarını korkuluklara dayamış, burnunun ucundaki sönük bir sigaranın kokusunu içine çekerken buldu. Xiao Chengzi babasının bu alışkanlığını biliyordu; hemen bir sandalyeye çıkıp o geniş sırtına tırmandı ve boynuna asıldı.

"Papa, sadece koklayabilirsin, içmek yok! Sigara içen adamlar pis kokar."

"Seni gidi bücür, ne anlarsın sen güzelden pisten?" Chen Yi onun burnunu sıktı. "Kurabiyeler pişti mi?"

"Fırındalar. Annem banyoda mı? Annem mis gibi kokuyor. Anaokulundaki Luna öğretmenim de güzel kokuyor, en çok gül parfümünü seviyor. Ben de büyüyünce parfüm sıkacağım, portakal kokulu olanlardan..."

“Tamam, tamam.” Chen Yi kızını kucağına alıp yatak odasına girdi, üzerine bir tişört geçirdi. “Bugün nereye gitmek istersin? Anneyle baba eşlik edecek sana. Önce Çince dersine gideriz, sonra futbol oynarız, öğlen de pizza yeriz, olur mu?”

“Batı’ya Yolculuk’u izlemeyi seviyorum ama Çince öğrenmekten nefret ediyorum. Anaokulunda Çince konuştuğumda kimse beni anlamıyor.” Xiao Chengzi kanepeye oturup babasına dik dik baktı. “Baba, biz ne zaman Çin’e döneceğiz?”

“Sen biraz daha büyüyünce.”

“Peki arkadaşlarım ne olacak? Evimiz ne olacak? Bir daha ne zaman buraya geleceğiz? Neden dönüyoruz?”

“Çin’de de bir evimiz var. Orası anneyle babanın büyüdüğü yer.”

“Sen de annemle küçüklükten beri mi tanışıyorsun? Tıpkı benimle Oscar abi gibi mi? Annem de sana ‘abi’ diyor. Siz evlendiniz ve bebeğiniz oldu; ben de ilerde Oscar abiyle mi evleneceğim? Ya da Leo abiyle...”

“Orada dur bakalım.” Chen Yi hemen kızının ağzını kapattı. “Sen daha çocuksun, evlenemezsin. Oscar ve Leo sadece senin arkadaşın. Kızlar öyle önüne gelenle evlenmez.”

Dönüş planları hep gündemdeydi ama çeşitli sebeplerle sürekli ertelenmişti. Miao Jing’in şirketi nakil işini ayarlayabilirdi ancak Chen Yi’nin işleri son iki yılda iyice büyümüştü. Her türlü işe el atmış, hatta kırsalda kahve ve taze meyve yetiştirdiği küçük bir çiftlik bile satın almıştı; bunları devretmek kolay değildi.

Geçen yıl Xiao Chengzi uluslararası bir anaokuluna başlamıştı. Arkadaşlarıyla arası o kadar iyiydi ki, her gün beraber şakalaşıp oynuyorlardı. Aniden gideceklerini duyunca gözleri dolmuş, küçük oyun arkadaşlarından ayrılmak istememişti.

Dönüş vakti, Xiao Chengzi’nin anaokulundan mezun olduğu ve Çin’deki ilkokulların açıldığı döneme denk getirildi.

Tengcheng’e döneceklerdi. Bunca yıl gurbette kaldıktan sonra, ikisinin de zihninde derin izler bırakan ve anılmaya değer tek yer orasıydı.

Bu topraklarda geçen yılları, o renkli, tutkulu ama bir o kadar da karmaşık günleri özlemle anacaklardı. Gördükleri her manzarayı, tattıkları her mutluluğu, tanıdıkları çeşit çeşit insanı ve yaşadıkları her anı... Tüm bu

anıların Xiao Chengzi'nin o berrak, saf gözbebeklerine yansımasını; onun açık fikirli ve hayat dolu bir karakterle büyümesini umuyorlardı.

Xiao Chengzi, Gino abinin ailesini, Pierre dedeyi, babasının şirketini ve fabrikasını, annesinin o havalı otomobil işini seviyordu. Sokaktaki dansları ve gösterileri, çiftlikteki hayvanları, dağdaki bambu filizlerini, yağmur mevsiminde bastıran sağanakları, yakıcı ama serinletici deniz suyunu ve çocukların etrafını sarıp ona övgüler yağdırmasını seviyordu.

Başkaları ona Bogota'yı unutup unutmayacağını, buradaki hayatını hatırlayıp hatırlamayacağını sorduğunda, o küçücük haliyle göğsünü kabartıp "Asla!" diyordu. Saçlarını ve tırnaklarını toprağa gömmüş, "DNA'm Güney Amerika'da kalacak," demişti. Miao Jing ve Chen Yi onunla beraber hazineler gömmüşlerdi; küçük ahşap kutuların içine en sevdiği oyuncakları ve anne babasının biriktirdiği küçük objeleri koymuşlardı. Birini çocukluğundan beri yanından ayrılmayan Pereira'ya emanet etmişlerdi, birini evin bahçesindeki ağacın altına, birini çiftlikteki derenin kenarına, birini de sahildeki hindistan cevizi ormanına gömmüşlerdi. Eğer bir gün geri dönerlerse, Ali Baba'nın hazine kapısını açan anahtarı bulması gibi, onları yeniden kazıp çıkarabileceklerdi.

Xiao Chengzi birçok arkadaşıyla hatıra fotoğrafları çekildi, veda hediyeleri dağıttı. Arkadaş çevresi o kadar genişti ki; mahalledeki oyun arkadaşlarından anaokulundaki sınıf arkadaşlarına, anne babasının çevresindeki çocuklara kadar herkese yamuk yumuk harflerle kartlar yazmıştı: "Sonsuza dek arkadaşız."

Xiao Chengzi'nin estetik zevki erkenden belli olmuştu; çok yakışıklı erkek çocuklarını seviyordu. Mavi gözlü, beyaz tenli Avrupalı çocuklar, onu güldürmeyi başaran Brezilyalılar, çok hızlı koşan zayıf Taylandlı çocuk ve her gördüğünde ona kocaman sarılan Kolombiyalı dostu...

Hepsini ayrı ayrı seviyor, hiçbirinden ayrılmak istemiyordu. Gözlerini kırpıştırarak, "Sen benim en iyi erkek arkadaşımsın," diyordu her birine.

Erkek çocuklarının cevabı ise hep aynıydı: "Chengzi, sen de benim en iyi kız arkadaşımsın."

"Biz sonsuza dek en iyi arkadaş kalacağız. Çin'de seni özleyeceğim. Bana ihanet edemezsin; Nana, Lucy ya da Sarah ile... Başka hiçbir kızla oynayamazsın. Beni hep hatırlayacaksın."

"Tabii ki, sen her zaman benim en ama en iyi arkadaşım olacaksın."

Küçük çocuklar serçe parmaklarını birbirine kenetleyip söz veriyorlardı: "Babam dedi ki daha çok küçükmüşüz, sadece arkadaş olabilirmişiz... Büyüdüğümüzde belki yine görüşürüz. Sen beni bulursun ya da ben seni. Belki o zaman randevuya çıkarız, beraber sinemaya gideriz."

Miao Jing çocukların bu saf ve komik konuşmalarını dinlerken Chen Yi ile göz göze geliyor, ikisi de ne diyeceklerini bilemez halde kalıyorlardı.

Xiao Chengzi kucağında bir yığın takas hediyesiyle eve döndü.

"Chengzi, böyle yapamazsın." Miao Jing elini alnına koydu. "Her erkek çocuğuna böyle şeyler söyleyemezsin, siz sadece arkadaşsınız."

"Babam dedi ki, şimdilik arkadaşmışız ama on altı yaşıma gelince erkek arkadaşım olabilirmiş. Şimdiden hedef belirlemem gerekiyormuş."

"Chen Yi!" diye kükredi Miao Jing. "Çocuğa neler öğretiyorsun sen?"

"Ne olmuş?" diye uyuşuk bir tavırla yanlarına geldi Chen Yi, başını kaşıdı. "Sadece sevdiği birini şimdiden bağlamasını söyledim, ne bileyim herkese aynı şeyi söyleyeceğini? Akvaryum kurmuş maşallah."

"Şu çocuğun aklını bulandırmayı bırakır mısın? Daha kaç yaşında!"

"Tamam, tamam, suç bende." Ellerini havaya kaldırıp teslim oldu. "Sen eğit o zaman, sen tecrübelisin."

Xiao Chengzi araya girdi: "Annemin ne tecrübesi var? Annem de mi eskiden böyleydi?"

"Baban eskiden böyleydi, annene rastlayınca düzeldi." Chen Yi sırıttı. "Annen olmasaydı ne baban olurdu ne de Xiao Chengzi."

Miao Jing ona ters ters bir bakış fırlattı.

Sonunda Bogota'dan ayrılma vakti geldiğinde, Miao Jing ve Chen Yi Çin'e bir sürü eşya gönderdiler. Evi satmadılar, anahtarları emlakçıya bıraktılar. Şirket hala oradaydı, başına Gino'yu geçirdiler. Üç kişilik aile, valizlerini toplayıp memleket yolculuğuna koyuldu.

Otuz küsur saatlik yolculuğun ardından Chen Yi, kucağında uyuyakalan Xiao Chengzi ile bir zamanlar terk ettiği topraklara ayak bastı.

Tengcheng.

Bogota'nın serin yayla havasına alıştıktan sonra, memleketin o yüze çarpan nemli sıcağı ve bitkilerin o buruk kokusu, uzak anıları bir anda canlandırıverdi.

Chen Yi, Miao Jing'in elini tutup perondan dışarı çıktı.

Onları karşılayan Bozai'ydi. Aradan yıllar geçmişti; hastanede gördüklerinde zayıf bir genç olan Bozai, şimdi hafiften göbek bağlamış bir adam olmuştu.

"Yi Abi!" Bozai sırıttı, Miao Jing'i görünce dudaklarını büzüp saygıyla selam verdi: "Yenge."

"Hoş geldiniz, yıllardır yolunuzu gözlüyoruz."

Chen Yi ağırbaşlı bir tavırla onun omzuna vurdu: "Bu yıllar boyunca çok emek verdin, sağ ol."

Artık o eski serseri mahalle delikanlısı, o boşvermiş bilardo salonu sahibi değildi. Oturaklı bir havası ve yaşanmışlıkların getirdiği bir derinliği vardı.

Aslında dönmek için elle tutulur pek bir sebep yoktu ama ikisi de köklerinin burada olduğunu biliyordu. Kökler tamamen çürümediği sürece, gövde ve yapraklar o buruk özsuyu taşımaya devam edecekti. Belki bir gün yeniden serpilip bir gölgelik sunacak, tatlı meyveler verecekti.

Xiao Chengzi arabada aniden uyandı. Camın dışındaki manzarayı görünce bir anda hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Dışarıdaki o her gün yenilenen gökdelenleri, caddeleri, reklam panolarındaki yazıları ve yüzleri tanımıyordu; buranın iklimi ve sıcaklığı bile ona yabancıydı.

Miao Jing ona camdan dışarıyı gösterdi; orası anne ve babasının bir zamanlar yürüdüğü yollardı, alışveriş yaptıkları mağazalardı, okudukları okullardı... Meğer kendisi de hala hatırlıyormuş, bunca yıl geçmesine rağmen hiçbirini unutmamış.

Eski eve gitmediler. Bozai onları başka bir lüks siteye götürdü. Chen Yi birkaç yıl önceden Bozai aracılığıyla geniş bir daire satın almıştı. İçini Bogota'daki evlerine benzer şekilde dekore ettirmişti; en azından Xiao Chengzi'nin yeni hayatına alışması kolay olsun istiyordu.

İlk günlerini evde eşyaları yerleştirerek geçirdiler. Miao Jing basitçe üç kase erişte pişirdi, öylece geçiştirdiler yemeği.

Xiao Chengzi uyuduktan sonra Miao Jing salonda eşyaları düzenlemeye devam ediyordu. Chen Yi buzdolabından iki kutu bira çıkarıp jetlag etkisini kırmak için ona uzattı. İkisi yere bağdaş kurup getirdikleri evrakları ve dosyaları düzenlemeye başladılar.

"Ne zaman gidip bakarız oraya? Kim bilir ne hale gelmiştir... Eski mobilyalar falan herhalde atılacak durumdadır, çürümüşlerdir çoktan."

"Acelemiz yok, önce şu eldeki işleri halledelim. Senin işe başlaman lazım, Xiao Chengzi'ye okul bulacağız, benim de halletmem gereken işler var." Chen Yi aniden bir şeyi hatırladı: "Sahi, o Lu Zhengsi denen herif hala Tengcheng'de mi?"

"İki yıl önce başka yere geçti." Miao Jing başını eğdi. "Z eyaletine döndü, evlenmiş, çoluk çocuğa karışmış."

Chen Yi kaşlarını kaldırdı: "Hala görüşüyor musunuz?"

Miao Jing hafifçe gülümsedi ama cevap vermedi. Sonra o da bir şey hatırladı: "Annem... Döndüğümüzü biliyor. Bizi görmek, Xiao Chengzi'yi görmek istiyormuş sanırım. Seni de... Ama o eşiği bir türlü aşamıyor işte."

"Görüşelim, o eşiği kim kolayca aşabilmiş ki?" Chen Yi omuz silkti. "Gelmek isterse kapıyı yüzüne mi kapatacağım? Üvey anneden kaynanaya... Eski defterlerin ne önemi var, en fazla istemeye istemeye 'anne' derim olur biter."

"Chen Yi."

"Efendim."

Kadın ışıl ışıl gülümsedi: "Belki de Tengcheng benim şanslı şehrimdir. Buraya tekrar tekrar döneceğimi hiç düşünmezdim. Ama sekiz yaşındayken o trene ilk bindiğimde, içimde Tengcheng'e dair bir umut vardı. En azından artık o karlı kışlara katlanmak zorunda kalmayacaktım. Gelecek ne getirirse getirsin, burası çok ama çok güzel bir yer."

"O zamanlar el kızıydın, şimdi helalimsin; beklentiyi biraz yüksek tut." Chen Yi elini yere dayayıp birasından büyük bir yudum aldı. "Elimden gelse şu Tengcheng'in yarısını satın alıp sana hediye ederdim, asıl o zaman şanslı şehir olurdu."

"Rüyanda görürsün ancak." Miao Jing ona yandan bir bakış fırlattı, gözlerinde sevgi dolu bir parıltı vardı. "Böylesi bile yeterince iyi."

Chen Yi iç çekip valizindeki sigara paketine uzandı. Yanında hep bir paket taşırdı ama çakmağı olmazdı. Bir şey düşünürken sigara kokusunu içine çekmeyi, tütünü parmaklarının arasında ezmeyi severdi.

"Şu güzel günün hatırına, bir kereliğine içmeme izin veremez misin? Bunca yılın inişli çıkışlı hatırasına bir duman çekmek istiyorum."

Miao Jing sadece bir nefes almasına izin verdi.

Adam mutfağa gidip ocağı açtı, sigarayı yaktı ve tekrar Miao Jing'in yanına dönüp dibine oturdu. Sigarayı ona uzattı: "Önce sen iç."

Miao Jing yüzünü buruşturarak filtreye yaklaştı ve ince kaşlarını çatarak hafif bir nefes çekti.

Hemen ardından adamın dudakları onunkilere yapıştı; ağzındaki o nikotinle karışık tatlılığı emdi. Duman, öpücükle ikisinin dudakları arasında gidip geldi; kadının ağzındaki o yumuşak, tatlı ve baş döndürücü tadı içine çekti.

Yere uzanmış halde öpüşüyorlardı. Sigara hala parmaklarının arasındaydı ama bir daha dudaklarına değmedi. Zaman geçti, açık mavi duman etraflarında ağır ağır dağıldı, upuzun bir kül sessizce yere düştü ve sonunda her şey sükunete erdi.

Tıpkı gençliklerindeki o ilk heyecan gibi... Sadece ikisine ait bir yuva, sigara kokulu öpücükler ve asla unutulmayan o yakınlık.

……

Tengcheng'e döndükten sonra yeni hayatları hızla düzene girdi. Chen Yi ilk iş gidip bir araba aldı; yıllar sonra yeniden bir Cadillac... Başka bir sebebi yoktu, sadece bir anıydı. Miao Jing, Tengcheng'deki yeni bir otomotiv yedek parça şirketinde tasarım mühendisi olarak işe başladı; eski şirketinin hemen yanındaydı. Kendine de işe gidip gelmek için bir araba ayarladı.

İlkokula başlayacak olan Xiao Chengzi'ye gelince; ona okul ve aidiyet hissi kazandırmanın yanı sıra arkadaş da lazımdı. Bozai'nin iki çocuğu tam vaktinde imdada yetişti; beraber lunaparkta felekten bir gün çaldılar. Hatta Miao Jing, Chen Yi'nin gece saat ondan sonra kızı gece pazarına götürüp atıştırmalıklar yemesine bile istisnai olarak izin verdi. Xiao Chengzi o ışıl ışıl, insan kaynayan gece pazarını görünce büyülenmişti; Bogota'da hiçbir zaman akşam dokuzdan sonra dışarı çıkmamış, yanında büyükleri olmadan yol kenarındaki dükkandan dondurma almamıştı.

Chen Yi iş yemekleriyle meşguldü. Önce Zhou Kan'an'ı evde mükellef bir yemeğe davet etti. Tabii Bozai ve eskilerle de oturup kalkıyor, eski günlerin hatırını yad ediyordu. Miao Jing'i de yanına alıyordu; Miao Jing odaya girdiğinde ortamda hafif bir sessizlik oluyordu.

Eski günleri bilenler hatırlamaz mıydı hiç? Bu ikisi eskiden abi-kardeşken ne kadar soğuk ve mesafeliydiler. Miao Jing, Chen Yi'nin yüzüne bakmaz,

lafını hiç esirgemez, bazen onu buz gibi terslerdi. Bozai'nin hafızası daha tazeydi; Miao Jing'in herkesin içinde Yi Abi'yi nasıl bozduğunu, hastanedeki o tuhaf havayı ve Bogota'daki ilk yıllarda evin yükünün tamamen Miao Jing'de olduğunu, Yi Abi'nin evde çamaşır bulaşıkla uğraştığı günleri unutmamıştı. Şimdi ise sofrada, Miao Jing, Chen Yi'nin yanında gayet zarif ve uysal oturuyor, kendi rızasıyla kocasının çayını suyunu tazeliyordu; bu manzara herkesin ağzını açık bırakıyordu.

"Yi Abi yine yaptı yapacağını," diyordu herkes takdirle. "Nereye gitse işini yürütüyor. Kızı dünya güzeli, yengemiz de maşallah çok düşünceli."

Chen Yi, Miao Jing'in ayıkladığı karidesi ağır ağır ağzına atarken kaşlarını havaya kaldırdı: "Dışarıda nasıl olduğun önemli değil, evde biraz itibarın olacak."

Yemek bittiğinde, Bozai, Miao Jing'in arabaya binerken Yi Abi'ye gizlice bir tekme attığını görmese buna gerçekten inanacaktı.

Chen Yi'nin aslında Çin'de küçük bir fabrikası vardı; Kolombiyalı bir arkadaşıyla beraber Guangzhou tarafında kurmuşlardı ve ağırlıklı olarak Kolombiya pazarına satış yapıyorlardı. Tengcheng'e dönünce ticaret şirketini de canlandırması gerekiyordu.

Aslında dönerken yanında bir miktar yatırım sermayesi de getirmişti, hazırlıklara çoktan başlamıştı.

O gün Chen Yi nihayet Miao Jing ve Xiao Chengzi'yi eski evlerine götürdü.

O mahalle artık harabeye dönmüştü, etraf tamamen yıkılmıştı, eski halinden eser kalmamıştı. Sadece o iki eski bina, yabancı bir çevrenin ortasında yapayalnız, gri ve tozlu bir halde, adeta can çekişen bir ihtiyar gibi dikiliyordu.

Gri duvarların üzerine kocaman kırmızı harflerle "YIKILACAK" yazılmıştı.

"Anne, baba, burası ne kadar eskiymiş," dedi Xiao Chengzi merakla etrafına bakarak.

Anahtar kilide girdiğinde paslı bir gıcırtı koptu. Kapıyı itip içeri girdiklerinde, içerisi hem yabancı hem de inanılmaz tanıdıktı. İki oda bir salon ev, tozlanmış eski mobilyalar, üzerlerine örtü serilmiş koltuklar ve televizyon... Yatak odalarının kapılarını zorlayarak açtıklarında, hava akımıyla beraber burunlarına toz kokusu doldu. Her şey çok basitti; göze çarpan tek şey o iki çıplak yataktı.

Soldaki Chen Yi'nindi, sağdaki Miao Jing'in.

“Burası anne ve babanın büyüdüğü ev. Yaşadığımız odalar...”

“Babanın gençlik kıyafetleri, annenin çocukluk ders kitapları, on küsur yıl boyunca her sabah çalan o eski çalar saat, beraber su içtiğimiz bardaklar...”

Miao Jing parmaklarını duvarda gezdirdi, parmak ucundaki tozu hissederken gözlerinin dolmasına engel olamadı. Xiao Chengzi annesinin elini sıktı ve masumca sordu: “Anne, sen ve babam küçüklükten beri beraber mi yaşıyordunuz? Bu evde sadece ikiniz mi vardınız? Sizin anne babanız neredeydi?”

Kadın kızına bakıp zoraki bir gülümseme yerleştirdi yüzüne; iki damla yaş yanaklarından süzüldü.

Chen Yi kızının başını okşadı, koyu gözleri derinlere daldı ama konuşmadı. Miao Jing ve Xiao Chengzi’yi kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı.

“Tam vaktinde yetiştik, bu bölge kentsel dönüşüme giriyor. Bu araziyi satın aldım Miao Jing. Buranın havası suyu başkadır; geleceği bir hayal etsene... Buraların hepsi senin olacak...”

Sana bir şehir alamam belki ama en azından bir yuva alabilirim—

İlk karşılaştığımız yerde.

— SON —